

BİLİNMEYEN TANRILAR SERİSİ II

ÖLÜ ŞEHRİN ŞARKISI

DİLARA ÖZÇELİK

Gerçek Troyalılar unutmaz.
Gerçek Troyalılar birbirini asla yarı yolda bırakmaz.

Eski savaş bir kez daha alevlenirken Mara,
Troya'dan ve kaderinden çok uzaktaydı.
Laomedon'a donduğunda Meadros'la eski düşmanı Penelop
tarafından esir alınmıştı ancak o artık bir kutsal gelin değil.
Troyalı Mara'ydı. Her ne pahasına olursa olsun,
Rae'ye geri dönüş yolunu bulmak zorundaydı.
Zincirlerini kırmalı, uzak denizlere açılmalı ve kendini
Poseidon gibi yuzerken bulmalıydı.
Geri dönmeyi başardığında ise Koruyucu Tanrısı gibi
kalbini çalan şehir de savaşın eşliğindeydi.
Tanrıların Şehri, bizzat Tanrılar tarafından kuşatılmıştı.
Olympos'un buluttan merdivenleri kanla ıslanırken Mara'nın
artık tek düşmanı Apollon değildi. Tüm Olympos karşısında
dikilirken sadece kendisi için değil, Troya ve aşık olduğu
Tanrı için de savaşması gerektiğini biliyordu.
Troya için. Troyalı Rae için.

"Seni sonsuzluk kadar seviyorum," diye fısıldadım ona.
"Sonsuzluğun hangi tarafında olacağımız umurumda bile değil."
Troyalı Mara için...

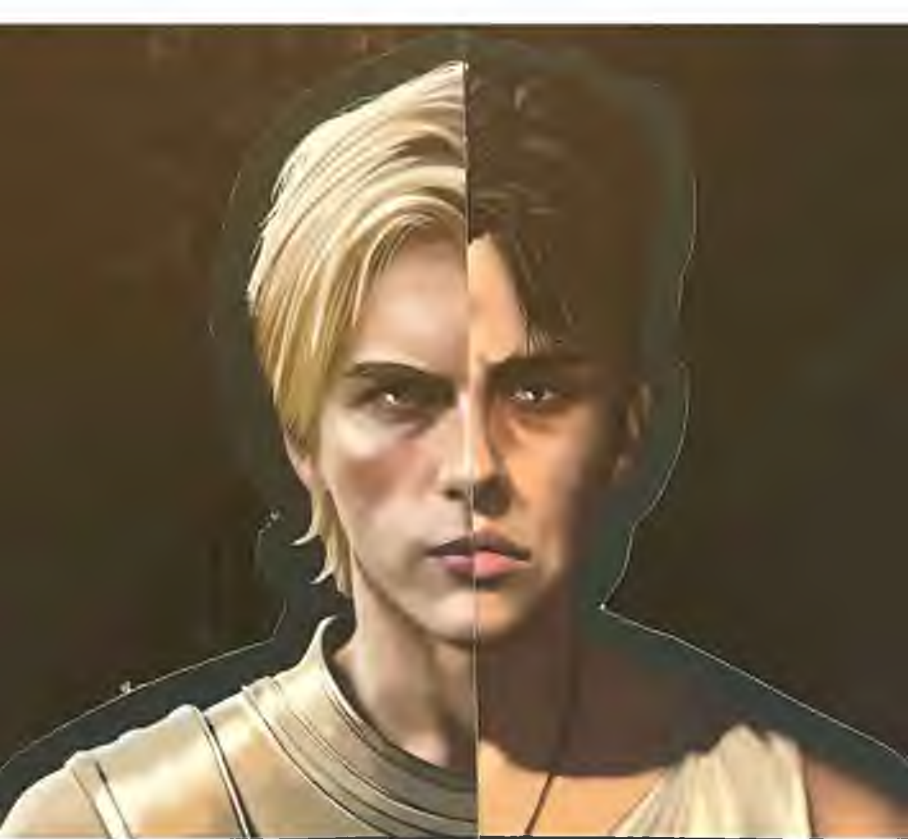
YETİSKİN OKURLAR İÇİNDİR.

renkitap.com

*"Düş çocuğum, düş ki
yeniden yükselesin.
Korkma, Tanrılar en çok
onlar için düşenleri sever.
Çünkü Tanrılar ancak
onlar için acı çekenleri
aralarına kabul eder."*

Ninova

Ninova

DİLARA ÖZÇELİK

ÖLÜ

ŞEHRİN

ŞARKISI

BİLİNMEYEN TANRILAR SERİSİ II

ÖLÜ ŞEHRİN ŞARKISI

DİLARA ÖZÇELİK

Yayına Hazırlayan: Sude İlter Kahramanoğlu
Editör: Öznur İlter
Son Okuma: Neslin Gizem Şahin
Kapak Tasarım: Sarper Özhan
Grafik ve Sayfa Tasarım: Şeyma Kırbaş

Basım Tarihi: Temmuz 2024 ZM
ISBN: 978-625-6079-04-5
Yayınevi Sertifika No: 30492

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Ren Kitap Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Ren Kitap
Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.
Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Kat:2 D:8
Zeytinburnu/İstanbul - Tel: 0212 641 34 76

Düzenleme
Ny.Ozlem

Baskı:
Bordosiyah Yayın Basım Dağıtım
Aj. Tar. Gayr. İth. İhr. San. Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Davutpaşa Caddesi. Güven İş Merkezi No: 83/2
B Blok İç Kapı No: 312 Zeytinburnu-İstanbul
matbaa@bordosiyah.com.tr Tel: 212 613 73 00
Sertifika No: 44653

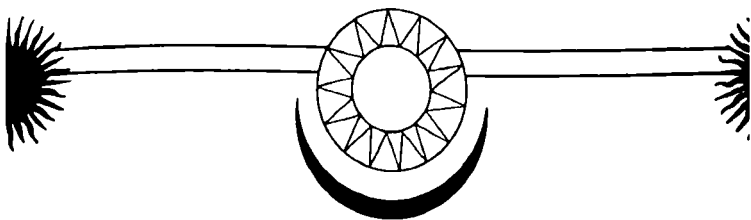
www.renkitap.com

DİLARA ÖZÇELİK

ÖLÜ ŞEHRİN ŞARKISI

*Annem, iğdem Balçık için.
Her ihtimalde ve dünyada,
hayattaki en büyük destekçime.*

GİRİŞ

Herkes bu dünyaya gelirken bir laneti de peşinden sürükler. Bazılarınınki yalnızca bir fısıltıdan ibaretken bazılarının lanetleri ölümcüldür. Lanetin son parçası da tenlerini dövmeden karışamazlar ölümün adil topraklarına. Gömülseler de huzur bulamaz talihsiz ruhları Hades'in sonsuz diyarında.

Herkesin payına düşen bir lanet mutlaka vardı ve benimki yalnızlıktı. Şimdi, bana artık ev gibi hissettirmeyen *Olympos***taki sarayımızın kabul salonunda dizlerimin üzerine çökmüş, lanetim tarafından kuşatılmışım. Babam, asırlardır kutsal varlığıyla doldurduğu tahtından bana bakarken yüzümden akan kanlar altın zeminini lekeliyordu.

Troya'daki savaş henüz bitmiş, Tanrıların kanları şehrimin toprakları tarafından yutulmamıştı bile. Akhilleus'un cenaze ateşi yakılmamış, insanlar şehirden kaçmaya başlamamıştı. İkizleri tarafından ruhlarının diğer yarısı öldürülen Tanrıların durumu acı-

* Yunan mitolojisinde Tanrıların yaşadığına inanılan dağın adı -e.n.

nasıydı. Hepsinde aynı acı, aynı güçten düşmüş olmanın utancı vardı. Çoğu şu anda *Olympos*'a sığınmış, evlerinin tanıdık gücüyle yaralarını sarmaya çalışıyordu. Hayır, onlar benim bildiğim Tanrılar değillerdi. Onlar yalnızca eskiden oldukları ilahların silik kopyalarından ibaretlerdi, o kadar.

Tara burada değildi ama Artemis buradaydı. İçeri girerken beni görmüş, hiçbir şey söylememişti. Onun için diğer *Olymposlu**lardan bir farkım olduğunu sanmıyordum. Daha önce birlikte babamızdan azar işitmemiş, gecenin yalnızlığını yan yana paylaşmamış gibiydik. Her zaman Apollon'u daha çok sevdiğini bilsem de bir zamanlar bana umutla bakan gözlerini şimdi benden kaçırın kadın kardeşim değil gibiydi. Belki de hiç olmamıştı, ben yalnızca kendimi kandırıyordum.

Onu böyle görmek acı vericiydi. Bakışları uzağa çevrilmiş, yüzündeki ifade en az oklarının ucunda can vermiş nice askerin bedeni gibi soğuktu. Herkes kendi acısının pençesindeyken beni anladığını gösteren bir bakışı bile benden esirgiyordu.

Kabul salonundaki Tanrıların hepsi sessizdi ama bunu yadırgamadım. Konu Zeus olduğunda her zaman öyle olmuşlardı. Katliamdan sonra hayatta kalanlar artık sessizliğin korkak varlığıyla lanetlenmişti. Evet, hepsi korkaktı. Sonsuz ömürlerinin ve güçlerinin olması, bu gerçeği değiştirmiyordu. Acıları korkunçtu, savaşın üzerimizde bıraktığı yıkımı kaldırmamız asırlarımızı alacaktı. Bunu görebiliyordum. Herkes ölümün kıyısındaydı. İkizleriyle birlikte yok olan ilahların ardından üzülme için ne vaktimiz ne de gücümüz vardı.

Savaş beraberinde bizden çok şey götürmüştü.

Herkes biliyordu ki yaşanan ölümlerin sebebi bendim. Ancak bunun ardında ne ilk kanı dökmüş olmam ne de Apollon'un

* *Olympos Dağı*'nda yaşadığına inanılan 12 Tanrı ve Tanrıça -e.n.

Mara'yı benden alması vardı. Asıl sebep Mara'nın kendisiydi. Onun varlığı, onun hayatıydı. Herkesin ikizi ile güçlerini paylaşmak zorunda kaldığı bu düzende, benim gücümün bir parçasını taşıyan o kadın, herkes için tehlikeydi. Tara'nın beni uyaran sesi hâlâ kulaklarımda çınılıyordu. "Onun yanında yürümesine asla izin verme," demişti bir gece öfkeyle tapınağıma girerken. Beraberinde gecenin dingin huzurunu dağıtan kor gibi öfkesini sürüklemişti. "O kadını başka bir yere götür ve tüm Tanrıların meraklı gözlerinden gizle. Mara'nın senin gücünü artırdığını öğrendikleri anda diğerleri onu yok etmek için gelecekler. Gelecekler ve sen de onun ölümünü izleyeceksin."

Tara haklıydı. Onu öldürmek için gelmişlerdi. Asırlardır süregelen aramızdaki gerginliğin nihayet açığa çıkması için artık bir bahaneleri vardı. Uzun yıllardır gözünü Troya'nın vadettiklerine diken Tanrılar, şehrimi yok etmek için tapınaklarını terk etmişti.

Zeus'un boyunduruğu altında yaşamaya alışmış olanlar, gözümün hiçbir zaman *Olympos*'un kanla dövülmüş tahtında olmadığını anlayamadı. Benim sıradaki Zeus olmak istediğimi söylediler. Babamı, onun kendi babasına yaptığı gibi göklerdeki yerinden söküp atacağıma kendilerini inandırdılar. Güçlerimin enginliğinin fısıltısını duyanlar beni boğmak için geldi. Beni ve şehrimi yok etmek için saldırdı. Zeus'un planı kusursuzdu. Beni kendisi yok etmek yerine diğerlerine bunu yapmaları için bir neden vermişti.

Her şeye rağmen yine de buradaydım ve umduklarının aksine tek parçaydım. Hepsinin bir yarısı ölmüşken ben hâlâ onlardan güçlüydüm. Benden bu yüzden nefret ettiklerini biliyordum. Zeus tarafından güdülmeye o kadar alışmışlardı ki başkasının onun yerine geçmek istediğine dair inançları onlarda bir isyana sebep

olmuştu. Komikti. Asırlardır sorgulamadan altından prangaları bileklerine geçirmişken şimdi tam olarak neyin onları rahatsız ettiğini anlamak gücü.

Altın zeminin yüzeyindeki yansımama baktım. Gözlerim var gücüyle parlarsa da evrenin gücü bile beni ayakta tutmaya yetmiyordu. Onlar gibi ruhumun bir parçası ölmemişti ancak ruhumdaki acı en az onlarınki kadar korkunçtu. Üzerimde ölümün kokusu vardı. Son savaşta Hades'in adına çok fazla ruhu feda etmiştim. Öldürmekten hiçbir zaman diğerleri gibi zevk almamak benim suçum değildi. Asıl suç, bundan zevk alan onlardaydı. "Sana yalvanyorum," dedim bir kez daha, sanki az önce bana bakarken başını iki yana sallamamış, beni reddetmemiş gibi. "Lütfen, baba."

Biri arkamda rahatsızlığını belli ederek boğazını temizledi. Her kimse, rahatsız hissetmeye hakkı vardı. *Olympos*'ta dizlerinin üzerine çökmüş bir Tanrı'yı her gün göremezdiniz. Hepimiz birbirimizi en güçlü hâllerimizle görmeye alışkındık. Benden nefret etseler de hiçbir beni dizlerimin üzerinde görmek istemiyordu. Zayıflığın *Olympos*'ta yeri yoktu. Burada yaşayan tüm Tanrılar buna en doğal hakları olduğu için sahiplerdi. Zamanında *Titanlar*'ı yenmiş, sonsuz dua vahasının en nadide yerine yerleşmiştik. İnsanlar da duaları da bizimleyken güçsüzlüğe tahammülümüz yoktu. Bunun için bir bahanemiz de yoktu. Troya Savaşı bile bizi dizlerimizin üzerine çöktüremezdi.

Babam nihayet tahtından kalktı, hemen önüme gelip durana kadar ağzını açmadı. Serin parmakları çenemi kavrayıp başımı kaldırırken neredeyse şefkatli olduğunu bile söyleyebilirdim. Elinin tersiyle suratımdaki kanı sildi. Savaş alanında öldürdüğüm

* Zeus ve diğer Tanrılardan önce dünyayı yönettiklerine inanılan ilahların genel adı -e.n.

*Akhalar**'ın kanlarının bulaştığı elini altın işlemeli tuniğine sileerek temizledi. Bulutlu gökler gibi parlayan gözleri üzerimde gezinirken başını bir kez daha iki yana salladı. “Sen benim kanımsın,” dediğinde salondaki tüm Tanrıların nefeslerini tuttuğunu biliyordum. “Yalvarmak sana yakışmıyor, oğlum.”

Apollon, babamın tahtının arkasına geçip bizi oradan izlerken bir an için varlığı dikkatimi dağıtarak öfkemi ateşledi. Mara'yı benden alarak kardeş kanı dökmeme sebep olan oydu. Bir gün bana ihanet edeceğini hep biliyor olsam da bu, canımı yakmadığı anlamına gelmiyordu. Benden en değerli şeyimi almıştı. Herkesten önce o harekete geçmiş, beni yok etmek için bir an bile düşünmemişti.

“Onu istiyorum.” Yeniden babama döndüğümde sesim kısık, pişmanlıkla yüklüydü. “Mara'yı istiyorum.”

Babam geri çekildi, tuniğindeki kan lekeleri kaybolurken kaşları çatıldı. “Onu senin için yarattığımda sana en büyük zayıflığını vereceğimin farkında değildim.” Sözleri sütunlara çarptı, *Olympos*'un buluttan merdivenleri buz tuttu. O, her zaman kendine sadık bir oğul istemişti, başkasına sadık bir oğul onun işine yaramazdı. Muhtemelen, gerekirse Mara için ona bile ihanet edebileceğimi gözlerimden anlamış olmalıydı. Beni bu yüzden mi yok etmek istemişti, yoksa o da diğerleri gibi onun tahtında gözüm olduğunu mu düşünüyordu? Bunun için ona hiçbir sebep vermemiştim. Onların inandığının aksine, ben ona her daim sadıktım. “Bunun için kendime öfkelenmeli miyim, oğlum? Seni kendi ellerimle felaketine mi sürükledim?”

Arkama baktığımda Hades'in, Persephone'nin elini tutarak gözden kaybolduğunu gördüm. Hermes, her an bana doğru atılmak istemiş gibi görünen Karr'ın omzunu tutarken Hera bakışlarını benden uzağa çevirdi. Ya bana bakamayacak kadar üzgündü

* Antik Yunan toplulukları için kullanılan ortak isim –e.n.

ya da burada olmamam gerektiğini düşünüyordu. Onun ikizi Sabra'ya ne yaptığını görmüştüm. Çıplak elleriyle kardeşinin gözlerini oymasını izlemiştim. Bunu yaparken bir yandan ağlıyor bir yandan gülüyordu. Çok uzun süredir yapmak istediğinin bu olduğunu biliyordum ama yine de bir yanı ikizi için ağlamıştı. Bir yanı henüz o kadar canavarlaşmamıştı.

Bakışlarımı teker teker tüm Tanrıların üzerinde gezdirdim. Hepsinin bana karşı duyduğu öfkeyi hissedebiliyordum. Dizlerimin üzerinde olmam onları tatmin etmeliydi. Tek parça olsam da yalvanyordum. Bundan utanacak değildim. Buraya gelirken sonuçlarının ne olacağını bilerek, görerek gelmiştim. Ben Kehanet Tanrısı'ydım. Göremeyeceğim hiçbir şey yoktu.

Hayır, vardı.

Mara'nın nerede olduğunu, ona ne olduğunu göremiyordum. Bu yüzden savaşın izlerini dahi üzerimden silmeden, onun hayatı için yalvarmaya gelmiştim.

Babam, "Bana bak," dediğinde ona itaat ettim. "Sana onun nerede olduğunu ya da sana ne zaman döneceğini söylemeyeceğim. Ancak kadın yakında ölecek, buna emin olabilirsin." Gözleri kısıldı, kaşları memnuniyetsizlikle çatıldı. "Sadece zamanı geldiğinde, ölümlü kadına yaşaması için bir şans daha vereceğim. Ancak, bu şansın getireceği eşitsizliğin giderilmesi gerekecek. Sana zaten yeterince şey bahşettim oğlum, daha fazlasını bir bedel olmaksızın vermem ilahi dengeyi yok eder."

Babamın bahşettiği iyiliklerin beraberinde bir bedeli de getireceğini bilecek kadar uzun yaşamıştım. Yine de bunun bir önemi yoktu. İsterse beni *Tartaros*'ta yıllarca sürecektir bir sürgüne göndersin, bana istediğimi vereceğini ilan etmişti. Tüm Tanrıların önünde verilmiş bir sözden dönmeyeceğini biliyordum.

* Yeralı dünyasında günahkâr ruhların gönderildiği yer -e.n.

Umut beni canlandırırken babam, “Ayağa kalk,” dedi. “Oğlum bir daha asla dizlerinin üzerinde görmek istemiyorum. Özellikle de hayatı hiçbir önem arz etmeyen ölümlü bir kadın için.”

Söylediğini yaptım. Ayağa kalktım ve babamın isteğiyle yüzleştim.

Bazı fedakârlıklar cesaret gerektirir. Onların kanla ödenmesi, ruhla mühürlenmesi gerekir.

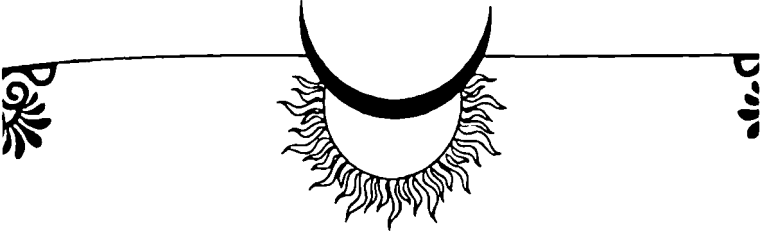
Bazı fedakârlıkların ise dönüşü yoktur. Ölüm gibi, onlardan sonra bizi bekleyen yalnızca hiçbir şeydir.

Çoğunlukla.

KISIM I

ONUN ZAAFI

“Söyle o hâlde ayrılır mı gün hiç geceden, ayrılır mı ay güneş-
ten? Belki de yetmez bir sema ikisine birden, biri mutlaka daha
fazlasını ister sonsuz gökten.”

BÖLÜM I

Ben bir yabancıydım. Zamansız, hiçbir yere ait olamayan bir yabancı... Neredeydim ben? Kimdim? Neler olduğunu hatırlamakta güçlük çekiyordum. Sanki bir an önce yokken bir an sonra var olmuş gibi hissediyordum. Belki de öyleydi, belki de gerçekten de az önce var olmuştum. Hiçlikten gelip hiçliğe doğru giderken bir anlığına yoldan sapmışım.

Hayır, bu doğru değildi.

Gözlerimi sıkıca kapattım, tenimin altına işleyen soğuğa rağmen neler olduğunu hatırlamaya çalıştım. Hatırladığım ilk şey evrenin derinliklerini barındıran bir çift göz ve gece kadar koyu saçlar oldu. Tenime dokunan eller, tanıdık parmaklardaki nasırlar. Bana seslenen o tatlı ses. Beni öpen yumuşak dudaklar...

Troya.

Rae.

Her şeyi hatırlamanın sebep olduğu panik, beni bütünüyle ele geçirdi. Boğuluyormuş gibi hissederken bu sefer bunun az önce

ciğerlerime dolan suyla alakası yoktu. Boğuluyordum çünkü Troya'dan da Rae'den de uzaktaydım. Neredeydim ben? Hayır, önemli olan bu değildi. Önemli olan, Rae'den uzakta olmamdı.

Meadros beni kollarıyla sarıp sudan çıkartırken yaşadığım şok ona karşı koymama engel oldu. Beni kıyıya bıraktığında benim için bir yabancıdan farksızdı. Yaptığı hatalar beni ondan tamamen uzaklaştırmıştı. Fırtına rengi gözlerine bakarken artık yıllarca sevdiğim adama değil, beni kandıran adama bakıyordum. Böyle düşünmem ona haksızlık olabilirdi ama asıl haksızlık şu anda burada olmamdı. Geri dönmeme şaşırmamıştı, aksine, beni bekliyor gibiydi.

Buraya döneceğimi biliyordu ama nasıl?

Sen ne yaptın Meadros?

Eli bana doğru uzansa da son anda vazgeçti. Sarı saçları ıslanarak yüzüne dökülmüş, ince tuniğinin yakası kaymıştı. Beni dikkatle izleyen gözlerindeki kırılganlığı görebiliyordum. Bunu beklemediği, bununla karşılaşmayı arzulamadığı belliydi. Onun aklından geçen; özlemle kollarına atılmam, her şeyi geride bırakıp bir kez daha kendimi ona teslim etmemdi.

Ne yapacak ne de ona söyleyecek bir şeyim vardı. Aylar önce düğün gününde dua etmek için gelin odasında bıraktığı o kadın değildim. Çok fazla şey değişmişti, en önemlisi de ben değişmiştim. Aradan geçen aylara ve yaşadıklarına arkamı dönerek hiçbir şey olmamış gibi onun kollarına atılamazdım.

Ashında ne yapmak istediğimi anlamak için çok fazla şey yaşamam gerekmişti. Hiçbiri yaşanmamış gibi davranamazdım. Bura ya ait değildim, hiçbir zaman da ait olmamıştım. Bu yüzden geri dönmeliydim. Rae'ye dönmeliydim.

Meadros'un hissettiği hayal kırıklığı kalbimdeki buz tutmuş köşeleri zorlasa da ondan uzaklaştım. Ayağa kalkabilmek için tüm gücümü kullandım, ellerimle yerden güç aldığımda kurumuş

dallar avuçlarıma battı. Bir an için orada, önümde yükselen tapınağa bakarken burayı en son gördüğüm günün hatıraları midemi yaktı. Bir kez bu zamanın ve Laomedon'un kurbanı olmuştum, bir kez daha olmayacaktım. Yıllarımı bu şehre feda etmiştim. Buraya borçlu olduğum başka yıllarım yoktu.

Omzumun üzerinden geriye, suya baktım. Evet, geri dönecektim. Bir daha asla başkalarının benim yerime seçim yapmasına izin vermeyecektim. Seçimim buradan gitmekti ve bunu ne olursa olsun yapacaktım. Suya doğru koşmak istedim ama buz tutmuş bacaklarım bana engel oldu. Sendeleyerek de olsa nihayet kendimi suya bırakmayı başardım.

Meadros peşimden gelerek beni kollarımdan yakalayıp dışarı çıkartmaya çalıştı. Ayaklarımı taş dolu zemine bastırdım, sandaletlerimin açıkta bıraktığı parmaklarıma saplanan acıyı umursamadım. Dirseğimle karnına vurduğumda elleri gevşedi. Hiç düşünmeden ondan uzaklaştığımda etrafa sıçrayan sular ikimizin de yüzünü ıslattı.

“Rae!” Yüzeydeki kurumuş yaprakları iterek ilerledim. Gerekirse sesim kısılana kadar ismini haykıracaktım. “Rae!” Beni duyacaktı, bunu biliyordum. Nerede olursam olayım beni duyacak, gelip alacaktı. Her zaman duymuştu, yine öyle olacaktı.

Meadros başımı suya sokamadan bana sarıldığında onu ittim. “Mara?” Ayağım dipteki taşlarda kaydı, sandaletlerimin altı delindi. Delilik içimde hızla yükseliyor, beni tamamen yutmakla tehdit ediyordu.

Ona seslenmeme rağmen gelmiyordu.

Hayır.

Hayır!

Attığım çığlık ciğerlerimi parçalayarak dışarı çıkarken tüm bedenim titriyordu. Geri dönmem, ona dönmem lazımdı.

“Rae!” Bir kez daha bağırdığımda bu sefer bağırışıma gözyaş-

larım da eşlik etti. Çaresizliğin acı gerçekliği beni yakıp kavururken göğsümde hissettiğim baskı nefes almamı zorlaştırıyordu. Yüzeydeki kuru yapraklardan birini alıp parmaklarımla arasında parçalanmasını izledim.

Meadros şaşkınlıkla, "Mara," diye fısıldadı. Kısa bir an için onun beni izlediğini unutmuştum. Aklımdaki tek şey Rae'yken Meadros'un yanımdaki varlığı önemini yitirmişti.

"Mara?" Öfkeli gözlerimi ondan yana döndürdüğümde, "Sen iyi değilsin," diyerek bana uzandı.

Onun bana dokunmasına izin vermeyerek, "Hayır!" diye bağırdığımda sesim haykırışlarımdan dolayı kısılmaya başlamıştı. "Hayır, benden uzak dur." Göğsüm vahşi bir hayvanınki gibi kalıp inerken ellerimi ileri uzatarak onu kendimden uzak tuttum.

Derin bir nefes alırken ellerini tedirgin bir şekilde yumruk yaptı. "Tanrılar aşkına, Mara, kendine gel." Bana baktığında anlamlandıramadığı her şey yüzünden okunuyordu. "Sana ne yaptı böyle?"

Ağlamam histerik kahkahalara dönüşürken yüzüme dökülen saçlarımı ittim. Yine de bir tutam, inatla geri düştüğünde o tutamı kesmek istedim. Her şeyin sorumlusu bendim; anlaşılan öfkemin bile tek sebebi ben olabilirdim. "Asıl sen bana ne yaptın?" Sorumla birlikte kaşları çatıldığında hiçbir şey için suçluluk hissetmediğini anladım. Bana ne yaptığının farkında değildi. Eğer yanımda ona saplayabileceğim bir şey olsaydı bunu kesinlikle yapardım. "Neden buradayım, Meadros?"

Dudakları sanki verecek mantıklı bir cevabı varmış gibi aralansa da başını iki yana sallayıp susmayı tercih etti. Sessizliği uzadıkça uzadı, öfkem buz tutmuş parmaklarıma ulaşarak tırnak diplerimi kavurdu.

Sessizlik katlanamayacak bir boyuta ulaşana kadar bekledim. En sonunda suyun içinde ona doğru ilerlediğimde bir adım geri

çekildi. “Korktun mu yoksa?” diye sorarken şimdi kahkaha atmayı da bırakmıştım. Hâlâ bağırp çağırarak, öfkeyle ona zarar vermek istesem de sesim sakinliği bulmayı başarmıştı. Hatta biraz fazla sakindim. Sanırım bir anda ruh hâlimde meydana gelen bu değişim onu korkutmuştu. *Güzel.*

“Az önce bana dokunmak için her yolu deniyordun.”

Gözleri telaşla yüzümde gezindi. “Bu sen değilsin, Mara.”

Hiç beklemeden, “Hayır, bu benim,” diye yanıtladım onu. “Uzun zamandır görmeyi reddettiğin Mara tam da bu.” Bir kez konuşmaya başladığımda duramayacağımı bilerek devam ettim. “Artık bir Tanrı’nın gelini olmak için yetiştirilen o kişi değilim. Gizlice buluştuğun, aldığın her öpücüğü günah saydığın kadın değilim. Çaresiz ya da korkak değilim. Nihayet olmak istediğim kişiyim. Ama sen, benim olmasını istediğim kişi değilsin. Sen o değilsin.”

Az önceki şaşkınlığı da korkusu da silinip giderken yumuşak ifadesi yerini öfkeli bir adamın karanlık yüzüne bıraktı. Nihayet bir şeyler onda da değişmeye başlamıştı. “Ona dönmeye mi çalışıyorsun?” diye sorarken her bir kelimesi dudaklarından tiksintiyle döküldü. “Sana orada ne yaptı? Seni nasıl bu hâle getirdi bilmiyorum ama senin yerin benim yanımda, Mara. Seni güvende tutacağım, sana söz veriyorum.”

“Senden beni güvende tutmanı istedim mi?” Sesim yeniden sakinliğini yitirirken Meadros ona sanki tokat atmışım gibi sarıladı. “Senden hiçbir zaman beni güvende tutmanı istemedim, Meadros. Senden sadece beni ben olduğum için sevmeni istedim. Gelin olduğum için ya da kutsal bir kadın olduğum için değil. Beni sadece Mara olduğum için sevmeni istedim.”

Meadros, “Seni seviyorum,” dediğinde sözleri kulağıma ezberden okunan bir şiir gibi geldi. “Seni hep sevdim ama şu anda seninle bunun kavgasını etmeyeceğim, Mara. İzin ver seni sudan çıkartayım ve ısıtayım. Yoksa soğuktan donacaksın.”

Titrediğimde bunun söylediği gibi soğuktan mı, yoksa öfkeden mi kaynaklandığına emin olamadım. Belki de ikisi birdendi. Meadros konuştuğu ayak uçlarımdan başlayan öfke dalgalar hâlinde tüm bedenime yayılıyor, ona zarar verme arzumu perçinliyordu. Söylediğim hiçbir şeyin üzerinde etkisi yoktu, bu kesindi. Ben ne yaparsam yapayım, o sadece kafamın karışık olduğuna inanmak istiyordu. Belki de Phoiniks'in bana öğrettiklerini kullanma zamanım gelmişti. Kendimi sakinleştirmeye çalışarak nefes alıp verdim. "Burada kalmayacağım, buraya dönmek istemedim."

Tam ona arkamı dönmüşken, "Boşuna çabalıyorsun," diyen ses Meadros'un da bana söylediklerinin de önemini yitirmesine sebep oldu. Sesin sahibini tanıyordum, onu tanımamam imkânsızdı. Arkamı döndüğümde tapmağın önünde duran Yüksek Rahibe Penelop'u gördüm. Baştan aşağı kuşandığı siyah kıyafetleriyle bir gölgeden farksız olsa da yara izi solgun kış güneşinde parlıyordu. Gülümsedi, küçümseyici bir şekilde gözlerini kıstı. "Ne kadar istesen de geri dönemezsin, kızım. Her iki zaman arasında ki geçitlerin tümü mühürlendi."

Hayal kırıklığı ve çaresizlik beni ele geçirmek için pusuya yatarken, ciğerlerimde patlayan hava beni boğmakla tehdit etti. Fısıldayarak, "Yalan söylüyorsun," dedim. "Öyle bir şey olmadı." O, yalnızca basit bir rahibeydi. Bunu yapacak güce sahip olmadığını biliyordum.

Meadros nihayet beni beraberinde sürükleyemeyeceğini anlamış olacak ki pes ederek sudan çıktı. Penelop'un yanına vardığında tuniğinin beline bağladığını yeni gördüğüm ıslak keseyi alarak ona uzattı. Penelop'un gülümsemesi genişlerken yara izi kırıntı. Apollon'un ona bıraktığı hatırayı gururla taşıyordu. Tanrı'nın ona zamanında adamadığı hayatına karşılık aldığı yara izine bakarken midem bulandı. "Tanrılarımız diğer geçitleri kapatırken dindar Meadros, son geçidi kapatma görevini üstlendi,"

diyerek keseyi elinde tarttı ve şüphelerimi doğruladı. Meadros onlarla birlik olmuştu.

Nihayet zapt etmekte güçlük çektiğim öfkem tarafından ele geçirildim; sudan çıkarak Penelop'un hemen yanında olmasını bile umursamadan Meadros'un tuniğine yapıştım. İki elimle onu sıkıca kavradım. Saçlarımdan dökülen sular öfkemle birleşip üzerine yağarken, "Bana bunu nasıl yaparsın?" diye tısladım. Bana daha önce bir kez ihanet etmişti ve anlaşılan bir kez ihanet eden her zaman ihanet ederdi. "Beni bu şekilde koruduğunu mu düşünüyorsun?"

Ellerini benimkilerin üzerine koyarak bana sarılmaya çalıştı. "Sana, senin için döneceğimi söylemiştim. Sana geledim ama seni bana getirdim. Ben sözümü tuttum, Mara." Bana bakışındaki, sesindeki umut... Her şey çok fazlaydı. Yine aynı şeyi yapıyordu. Benim yerime karar vermişti. Benim adıma karar verecek hakkı olduğuna inanıyordu. Bu sikik tavrına daha fazla tahammül etmeyecektim.

Onun gözünde benim ne istediğim önemli değildi, hiçbir zaman olmamıştı. Önemli olan tek şey, diğerlerinin ne istediğiydi. Benim dışımdaki herkesin hayatım üzerinde söz söyleme hakkı vardı. Meadros bunun benim iyiliğim için olduğuna karar vermişti ve üzerine hiç düşünmeden eyleme koymuştu.

Suratına tükürdüğümde geri çekilmeye çalışsa da onu tutmaya devam ettim. "Senden dönmeni istemedim." Onu bırakmadan Penelop'a döndüm, bu işte madem birliktelerdi bedelini de birlikte ödeyeceklerdi. "Seni de Tanrıların da si"

Cümlemi tamamlayamadan Penelop'un yüzüme inen tokadıyla geriye savrulduğum, beraberimde Meadros'u da sürükleyerek yere düştüm. Meadros ayağa kalkıp elini bana uzatsa da Penelop'un, "Vasilis," diye bağırarak sesini duyduğunda korkuyla benden uzaklaştı.

Korkak. Bir de beni güvende tutacaktı.

Vasilis, beraberinde üç rahiple birlikte tapınaktan çıktığında kaçmayı denedim ama geç kalmıştım. Rahipler beni zapt ederken Vasilis'in çirkin yüzü görüş alanıma girdi. Beni gördüğü anda yuvarlak gözleri aydınlandı, gülümsediğinde sapsarı dişleri açığa çıktı. "Merhaba, Mara, nihayet yeniden karşılaştık."

Ona da tükürmek için hazırlanmıştım ki rahiplerden biri ağzımı kapatarak bana engel oldu, diğeri kollarımı kavradı. Ayaklarım yerden kesilirken beni tutan ellerinden kurtulmak için var gücümle savaştım. Savaştım ama başarısız oldum.

Vasilis kafama bir çuval geçirmeden önce gördüğüm son şey, Penelop'un tatminle kıvrılmış dudaklarıydı.

Bir yerlerden su damlıyordu ve beni kendime getiren de tam olarak buydu.

Ciğerlerimdeki hava bir anda sanki uzun zamandır dışarı çıkmayı bekliyormuş gibi patladı, ardı ardına gelen öksürükler göğüs kafesimi zorladı.

Bir damla daha. Gözlerimi karanlığa açtım. Hiçliğin ortasında, bir kadına ait öfkeli ses yükseldiğinde irkilmeme engel olamadım. Ses hemen tepemden geliyordu. Ne dediğini anlayamasam da sesinin tonu beni huzursuz hissettirmeye yetmişti.

Bedenimde korkunç bir ağrı vardı. Sırtımdaki acı muhtemelen dayandığım yerden kaynaklanıyordu. Tırtıklı yüzeyin elbisemin açıkta bıraktığı omuzlarıma değdiği noktalar alev almış gibi yanıyordu. Bacaklarımı kendime doğru çekmeye çalıştım ama sağ ayağımdaki acı buna engel oldu. En azından serbesttim, beni bağlamamışlardı. Anlaşılan buna gerek bile görmemişlerdi. Kaçamayacağımdan eminlerdi çünkü bunu denemiş ve başarısız olmuş-

tum. Rahiplerden birine tekme attığımı, karşılığında bacağıma inen sopayı hatırlıyordum.

Daha fazlasını da hatırlıyordum. Omuzlarımdaki ve sırtımdaki acının sebebi duvar değildi, hayır, bana yaptıklarıydı. Beni sürükleyerek tapınağın içine götürdüklerinde Meadros dışarıda kalmıştı. Herkes dışarıda kalmıştı. Sadece Penelop ve beni Apollon'un heykeline bağlayan Vasilis dışında herkes. Sonra Vasilis de dışarı çıkmıştı.

Kusacağımı düşünerek başımı yana çevirdim ama hiçbir şey olmadı. Midemde kusacak hiçbir şey yoktu. Ancak Penelop'un ince sopası sırtıma indiği o ilk an kusmuştum. Acıdan ve hissettiğim dehşetten titrerken bir darbe daha inmişti. Güldüğünü duyabiliyordum. Acı çekmemin onu mutlu ettiğini biliyordum. İplere asılıp kendimi kurtarmaya çalıştığımda sırtıma bir kez daha, acımasızlığını sopanın sert yüzeyiyle perçinleyerek vurdu.

"Orada hangi günahları işledin?" diye sorarken sesi öfkeyle çatallaşmıştı. "Söyle, orada Tanrımızın hangi sırlarını açık ettin?"

Ona bir cevap vermek yerine yanağımın içini ısırarak bir sonraki darbeyi bekledim. Penelop beni fazla bekletmedi, sopa ıslık çalarak bir kez daha sırtıma indi.

Her bir darbeyi saymış, her birinde intikam yemini etmiştim.

Bunu sana ödeteceğim, Penelop.

Bir darbe daha. Çok geçmeden sopasıyla tek bir noktaya değil, farklı noktalara vurduğunu anlamıştım. Vücudumda iz bırakmak istiyordu, günahlarımın bedelini daima üzerimde taşımamı istiyordu. Penelop beni neredeyse bağtıracak kadar sert bir şekilde tekrar vurduktan sonra geri çekildi.

"Demek bana cevap vermeyeceksin." Arkamdan gelen gülüşü mide bulandırıcıydı. Yine kusmamak için gözlerimi kapatıp nefes aldım. "Bana verecek bir cevabın yok mu, yoksa beni daha da sinirlendirmek için mi susuyorsun?" Ona yine cevap vermedim.

“Peki, Mara. O hâlde sessizliğin de bazen ödenmesi gereken bedelleri olduğunu öğreneceksin.”

Daha sert, daha öfkeli bir hamleyle saldırdı bana.

Yapacağım son şey olsa bile bunu yapacağım.

Sopa, tam yirmi iki kere sırtıma inmişti ya da en azından ben bu kadarını sayabilmişim çünkü bir noktadan sonra kendimden geçmişim. Ne ağlamış ne de bağırmışım. Sırtıma inen her bir darbe ruhumdan bir parçayı da beraberinde götürürken ellerimi yumruk yapmışım. Artık beni sadece gittiğim için değil, sessiz kaldığım için de cezalandırdığını biliyordum.

Başım heykelin gövdesine yaslandığında, bileklerim beni bağladıkları iplerle kesildiğinde bile ağlamadım. Acı dayanılmaz bir noktaya yükselirken, sırtım parçalanırken tırnaklarımı avuçlarıma batırdım. Kendimi daha çok yaraladım ama yine de bağırarak ona bu zevki vermedim.

Bir daha asla kimsenin acımdan zevk almasına, beni acımla köleleştirmesine izin vermeyecektim. Rae’nin bir gece önce sevgiyle dokunduğu sırtım parçalanırken beni bağladıkları heykel-den hiçbir farkım yoktu. Her şeyi, tüm benliğimi benden söküp alırken Rae’nin zihnimdeki varlığına tutundum.

Oradaydı; elini çeneme koymuş, bana destek oluyordu. “Mara,” diye seslendi bana. “Benim arsız ölümüm, az kaldı, sana söz veriyorum.”

Penelop’un sopası sırtımda kırılırken Rae’nin gözlerinin içine baktım. Orada dolanan evrenleri, benimle birlikte acı çektiğini belli eden yüzüne baktım. Gece kadar siyah saçları alından aşağı dökülüyor, düzgün dudaklarını sıkıca birbirine bastırıyordu. Konusmak için ağzımı açtım ama parmağını dudağıma dokundurarak beni susturdu. “Sevgilim, her şey için çok üzgünüm.” Alnını benimkine dayadı, gözlerini gözlerime sabitledi.

Penelop yeni sopasıyla geri döndüğünde Rae’nin gözlerinin

içine bakmaya devam ettim. Alnı alnımda, eli ensemdede beni ayakta tutmaya devam etti. En sonunda, bacaklarım beni taşıyamaz hâle geldi ve kendi kanımın içinde kaydım. Hiçlik tarafından kucaklanırken bunun benim için bir son olduğuna emindim fakat şansa bakın ki hayattaydım.

Siktir. Neredeydim ben?

Gözlerimi birkaç kez kırıştırdım. Rutubetin kendine has o keskin kokusu aldığım her nefesle birlikte ciğerlerime dolarken tamamen kaybolmuş hissediyordum. Korkarak sırtıma dokunduğumda keskin acıyla dişlerimi birbirine bastırdım. Yaralarımı sarmışlardı ama iyileştirmek için hiçbir şey yapmamışlardı. Penelop, beni hayatta tutmuş ve bana ömrüm boyunca taşıyacağım izler bırakmıştı.

Bir su damlası daha zemine düşerken uzaklarda bir yerde, bir kapının açıldığını duydum. Sağ ayağımdaki ağrıya rağmen bacaklarımı kendime çektim.

Meşalenin kızıl parıltısını gördüğümde nihayet nerede olduğumu anladım. Beni, Naia ve Helene ile paylaştığımız evin altındaki dehlizlere getirmişlerdi. Burayı çok iyi biliyordum çünkü daha önce de burada bulunmuştum. Penelop çocuk sayılabileceğim bir yaşta ders sırasında ona güldüğüm için üç gün boyunca beni buraya hapsedmişti. Ne söylemişti de ona gülmüştüm, hatırlamıyordum. O zaman da önce bana tokat atmış, ardından da beni cezalandırmıştı. Küçük bir çocukken bile benim acımdan beslenmişti.

Bazı şeyler hiç değişmiyordu. Aradan geçen yıllara rağmen beni cezalandırırken hâlâ vakit kaybetmiyordu. Belki de bu onun benden nefret etme şekliydi. Doğrudan yüzüme söylemediği her şeyi öfkesiyle göstermeyi tercih ediyordu. Onun korkunç yaraları gibi benim de korkunç yaralarım vardı. Kendi itaatsizliğiyle nasıl cezalandırılıyorsa beni de öyle cezalandırmıştı.

Cübbesinin başlığıyla kendini gizleyen karanlık figür, hapse-

dildiğim hücre odasının önüne geldiğinde bir anda üzerime düşen ışık gözlerimi acıttı. Ne kadar süredir burada olduğum hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Karnım açlıkla burkulurken belki de günlerdir burada olduğumu fark ettim. Karanlığın içinde bir anda güneş gibi parlayan meşaleden kaçınmak isteyerek elimi havaya kaldırdım, sonrasında bununla uğraşmaya bile değmeyeceğine karar verdim.

Burada ölebilirdim, bunu umursadığım söylenemezdi. Ancak hayattaysam, Penelop böyle istediği için olmalıydı.

Meşale gözlerimden uzaklaşırken gelenin kim olduğuyla ilgilenmeyerek başımı diğer yana çevirdim. Muhtemelen rahiplerden biriydi. Şanslıysam bana yiyecek bir şeyler ya da merhem getirmişti. Şanssızsam, eh, o zaman beni Penelop'un karşısına çıkartmak için emir almıştı. Bu sefer ondan başladığı işi bitirmesini isteyecektim. Onurlu biri olarak ölecektim.

"Mara?" Tanıdık ses karşısında hayal görmediğime emin olmaya çalışarak sesin sahibine baktım. Örgülere hapsedilmiş altın rengi saçları meşalenin ışığında parladı, korkuyla irileşmiş kahve gözler benimkileri aradı. "Mara, benim."

Naia dizlerinin üzerine çökmeden önce meşaleyi yere bıraktı. Sanki onu tanıyıp tanımadığımı anlamaya çalışır gibi bana bakarken ben de aslında bunu anlamaya çalışıyordum. Onu tanıyor muydum? Onu *gerçekten* tanıyor muydum? Yoksa o da Laomedon'daki diğer her şey gibi içi çürümüş bir hayal bulutundan mı ibaretti?

Ona bir cevap vermesem de bu cesaretini kırmadı. Titreyen ellerini öne doğru uzatırken dudaklarında çok iyi bildiğim korku dolu gülümsemesi belirdi. Eskiden olsa onun bu ürkek hâli beni üzerti ama şimdi, beyaz ellerini kucağında birleştirmesini izlerken hiçbir şey hissedemiyordum. Eskiden onu seviyordum, buna emindim. Eskiden bu şehirde sevdiğim az sayıda şeyden biri de

oydu. Artık her şey geride kalmış gibiydi. İçi boş bir kabuk başkalarını sevebilir miydi? Penelop'un her darbesi ruhumdan da bir parça götürmüştü.

"Mara, korkuyorum," dediğinde onun içini rahatlatacak bir şeyler söyleyemeyeceğimin ikimiz de farkındaydık. Korkmakta haklıydı. Bu kadar öfke dolu olmasaydım belki ben de korkardım. "Lütfen, bir şey söyle."

Boğazım o kadar kuruydu ki nefes almak bile benim için bir eziyetti. Yine de ona, "Git buradan," demeyi başardım. "Sadece git ve beni yalnız bırak."

Dehlize inen başka birine ait ayak seslerini duyduğumda hayal kırıklığıyla Naia'ya baktım. Elbette o da değişmişti. Onun da Meadros gibi Penelop'un tarafına geçmesi beni şaşırtmazdı. Buradan gittiğim anda Yüksek Rahibe'nin onu etkisi altına almış olması muhtemeldi. Bu, onun en iyi yaptığı şeydi.

Geri çekilip köşeme sığındım. Gelen kişi kendini Naia gibi gizleme zahmetine bile girmedi. Helene'nin delici mavi gözleri benimkileri buldu. Yanıma gelip eğildi, bir elini omzuma koyarken Naia kendini daha fazla tutamayıp hıçkırarak ağlamaya başladı. Acıyla irkildiğimde bunu ikisi de fark etti.

Helene yanında getirdiği testiyi tereddüt etmeden ağızma dayadı. Su çatlamış dudaklarımdan içeri sızıp, kurumuş boğazımdan kayarak ilerledi. Ellerimi ellerinin üzerinden çömleğe dayayıp biraz daha yukarı kaldırdım. Aldığım her yudumla parmaklarım biraz daha sıkılaşıyor, dudaklarım hasretle aralanıyordu. Fazla çabuk hareket etmiştim, sırtımdaki kabuk bağlayan yaraların yeniden açıldığını ve kanadığını biliyordum. Bu beni durdurmadı, susuzluğum her şeyden önemliydi.

Sonunda boş testiyi bıraktığımda Helene hiç düşünmeden onu yere attı. Çömlek bizden uzağa yuvarlanırken ellerimi sıkıca tuttu. "Seni aptal, sen Tanrıların yarattığı en aptal kadınsın." Naia'nın

ağlayışları artarken Helene bir kaya gibi sağlam durarak gözlerinin içine baktı. “Buradan çıkman lazım, senin buradan çıkmana ihtiyacımız var. Duydun mu beni?”

Kendime gelerek ellerini ittim. Yıllarca bana öfkeli bakan gözlerindeki anlayışa ve sevgiye kanmayacağımı bilecek kadar beni tanımalıydı. “Bana ihtiyacınız yok, bana hiçbir zaman ihtiyacınız olmadı.”

Helene burnundan soludu, dudakları gerildi. “Bu kadar pervasız olabildiğine inanamıyorum,” derken kendini sakinleştirmeye çalışır gibi derin bir nefes aldı. “Tüm bunların yaşanmasına nasıl izin verirsin?” Omzumun üzerinden eğilip sırtıma bakarken yüzünü buruşturdu. “Bu kadar kötü olduğunu tahmin etmemiştim. Sana biraz merhem getirmeliydik.”

Sesinde duyduğum acıma, güçlülle hâkim olduğum sinirlerimin boşalmasına neden oldu. Bedenim titremeye başlarken ağlamamak için gözlerimi sıkıca kapattım. Hayır, bunu yapmayacaktım. Hayır, kendimi bırakmayacaktım.

Muhtemelen ben gittikten sonra Penelop’un tüm öfkesi Naia ve ona yönelmişti. Onlara ne yaptığını tahmin edebiliyordum. Dehlizlere kapatılmak başlarına gelen en iyi şey olmalıydı. Onları benim kadar sert cezalandırmamış olsa da mutlaka cezalandırmıştı. Meadros dönüp de herkese nerede olduğumu anlatana kadar rahipler onlara eziyet ederken karşılırlarına geçip izlemiş olmalıydı. Belki de bunu bizzat kendisi yapmıştı. “Giderken bunların yaşanacağını bilmiyordum,” derken sesim o kadar kısık çıkmıştı ki konuşup konuşmadığımdan bile emin olamadım.

Ancak Helene beni yine de duydu. “Sana gittiğin için değil, döndüğün için kızıyorum,” dediğinde ona baktım ve meşalenin donuk ışığında gözlerindeki saklamaya gerek duymadığı hayal kırıklığını okudum. “Her şey yoluna girecek ama öncesinde seni buradan çıkartmamız lazım.”

Naia sonunda kendine gelerek elinin tersiyle gözyaşlarını sil-di. Bakışlarını, özellikle sırtımdan, kaçırırken gözlerimde ruhum-dan geri kalan parçaları arıyordu. “Meadros seni hâlâ seviyor, ne olursa olsun, seviyor. Onu seni ziyaret etmesi için ikna edeceğiz.”

Bunun benim buradan çıkmamı nasıl sağlayacağını anlayama-sam da karşı çıkmaya kararlıydım. Beni seviyor olabilirdi ama o da diğerleri gibi beni kandırmaya çalışmış, bir kalıba sokmak için çabalamıştı. Beni onunla evlendiğime inandırmış, bana yalan söylemişti. Sevgi böyle bir şey değildi. Sevgi, gerçekler hançer ucu kadar sivri olsa da zamanı geldiğinde onu kalbine saplamayı bilmekti. “Onu görmek istemiyorum,” diyerek kestirip attığımda Helene bileğimi sıkıca kavradı.

Serin parmaklarıyla uyumlu buz gibi bakışları üzerimde ge-zindi. “Penelop, Rae’den tamamen arındığına kanaat getirene ka-dar seni buradan dışarı çıkartmayacak.” Eğilip alnımı öptüğünde şaşırsam da hemen geri çekilerek, “Bir daha sana vurmasına izin vermeyeceğim,” dedi.

Söylediği tüm sözler havada dağılıp giderken bir tek Rae’nin ismi geride kaldı. Meadros’un ondan bahsetmiş olması dahi ar-tık önemini yitirmişti. Önemli olan oydu. Helene, ismini yüksek sesle dile getirmişti ve o gelmemişti. Bir daha hiç gelmeyebilirdi. Dudakları tenimin üzerindeyken nazik nefesinin beni okşaması zihnimde canlandı. Yalnızca kısa bir süre önce ona dokunurken şimdi onunla aramıza dünyalar girmişti. Sırtımdaki yanma artar-ken biraz daha su içmek için her şeyi yapabilirdim.

Laomedon beni yok edecekti. Burası benim sonum olacaktı.

Naia dizlerinin üzerinde bana yaklaştı. Başını boynumla om-zumun birleştiği çukura gömerken ince kollarından biri omzuma dolandı. “Özür dileriz, seni yalnız bıraktık. Lütfen bunu telafi et-memiz için bize bir fırsat ver. Sadece buradan çıkmaya, yanımız-da olmana ihtiyacımız var.”

Helene yavaşça çeneme dokunup ona bakmamı sağladı. “Bunu yapabilecek misin, Mara?”

Boğazımdaki yumru konuşmama engel olsa da başımı sallayarak onu onayladım. Hafifçe gülümsedi ama vakit kaybetmeden o kınılması imkânsız soğukluğuna geri döndü. Elini Naia’ya uzatığında Naia beni yavaşça öpüp ayağa kalktı, geride dudaklarının sıcaklığı kaldı.

Buna izin vermeyecektim. Ne olursa olsun, beni yok etmelerine izin vermeyecektim.

Naia’nın yere bıraktığı meşaleyi alıp birlikte dehlizin çıkışındaki taş merdivenlere yöneldiklerinde bir damla yaş daha düştü.

Meadros’a gülümsemek ağzımı pişmemiş toprakla doldurmak kadar zordu. Ona bakarken parmaklarımı boynuna dolamak ve bu lanet oyuna ortak olduğu için onu öldürmek istiyordum. Beni kandırmasına, yalanlarına karşılık canını yakmak istiyordum. Benden özür dileyebilirdi, yalanlarını itiraf edecek şansı vardı. Büyük ihtimalle evliliğimizin sahte olduğundan haberdar olduğumu bilmiyordu. Bu yüzden dürüst olmak için fırsatı vardı.

O bu fırsatı kullanmadı. Ya da kullanmak istemedi. İki seçenek de yeterince kötüydü. Aramızda yaşanan her şeye rağmen bana yalan söylemeye devam ediyordu. Vicdanım artık onun için suskundu.

Tüm düşünceler zihnimde uçuşurken kendimi ona zorla gülümserken buldum. “Seni özledim,” dedim. Engel olamadığım bir huyum vardı. Ne zaman yalan söylesem, dudağım belli belirsiz sola doğru gülümsemek ister gibi kıvrılırdı. Şanslıydım ki bunu fark etmedi.

Uzanıp elimi tuttuğunda beni tanımakla bir kez olsun ilgilendiğine emin oldum. Onun tanıdığı Mara başkaydı, o kadın artık ölmüştü. Aslında hiç var olmamıştı. O kafasında yarattığı, hayattan anlar çaldığı kadını tanıdığını düşünüyordu. Zeytin ağaçlarının yaprakları kopmuş, ekinler mahvolmuştu. İkimizin arasındakiler gibi o kaçamak anların gerçekliği de geride kalan her şey gibi kışa teslim olmuştu.

Meşalenin ışığı Meadros'un yüzünü aydınlatığında umutla gülümsediğini gördüm. "Seni o kadar özledim ki... Benden uzakta olduğun her an benim için eziyetten farksızdı. O Ölü Tanrı sana ne yaptı diye düşünürken çıldıracaktım."

Onun ismi Ölü Tanrı değil, Rae'ydi. "Evden çok uzaktaydım ve kafam neler olduğunu anlayamayacağım kadar çok karıştı. Çok korktum, Meadros, sonsuza kadar orada kalacağımı düşündüm."

Sıcak elleriyle benimkileri avuçladı, elleri bana yabancıydı. "Biliyorum, Mara ama artık evdesin, evimizdesin."

Omuzlarım düştü, dilim damağıma yapıştı. "Bu dehliz benim evim değil." Bakışlarımı kaldırıp ona baktım ve beni anlamasını bekledim. Yalan söylemiyordum. Bu dehliz benim evim değildi. Evimden çok uzaktaydım. "Yaralıyım, iyileşmek istiyorum ama buradayken olmaz."

Meadros'un bakışları yumuşarken dudakları pişmanlıkla büküldü. "Evimize dönmek ister misin?" Bir anda ifadesi değişirken gözleri kısıldı. "O ucubeye dönmek istediğini düşünüyordum."

Parmaklarım öfkeyle bükülse de ellerimi kucağımda birleştirip tepkimi gizledim. "Kafam çok karışık. Orada aklımla oynadığına eminim, ben kendimi benmişim gibi hissetmiyorum." Ağrıların dayanılmayacak gibi olsa da hücremde dizlerimin üzerinde ona yaklaştım. "Sana söylediğim her şey için özür dilerim. Onları söyleyen ben değildim, başka biriydi."

Kafa karışıklığıyla, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu. “Orada sana ne yaptı, Mara? Zihnine mi girdi, seni büyüledi mi? Ne yaptı, lütfen bana söyle.”

“Söyleyemem.” Sanki Troya’da yaşadığım her şey bir yük-müş gibi gözlerimi kapattım. Asıl yük şu anda onun karşısında beni dışarı çıkartması için ona yalvarıyor olmamdı. Onu parçalarla ayırmak isterken onu ikna etmek zorunda olmamdı. “Bazı şeyler zihnimde net değil. Ne kadar hatırlamak istesem de onları hatırlayamıyorum. Onun tesiri altındaydım, benden ne istediye onu yaptım.”

Uzanıp elimi tuttuğunda geri çekilmemek için üstün bir çaba gösterdim. “Sana,” diye başlasa da devam etmeden önce birkaç kez boğazını temizlemesi gerekti. Sesini biraz alçaltarak, “Sana dokundu mu, Mara?” diye sorduğunda yutkundum. İkimiz de ne sorduğunu biliyorduk. İkimiz de cevabını biliyorduk. Sanki ondan gizlemek istermişim gibi gözlerimi kaçırısam da aslında Rae’yle paylaştığım anların benim için önemini ondan gizlemek istiyordum. “Hayır, bana bir cevap verme, duymak istemiyorum.”

Bileğimdeki elini tutup dudaklarıma götürdüm. “Lütfen, beni buradan çıkar,” diye fısıldadım.

“Bu benim verebileceğim bir karar değil, Mara.” Kararsız bir şekilde öptüğüm eline baktı. “Seni buradan sadece Penelop’un izniyle çıkartabilirim.”

Eline sarıldım. “O zaman lütfen onunla konuş. Eve dönmek istiyorum, Meadros. Yeniden kendim gibi hissetmek istiyorum. Tapmakta, geri döndüğüm zaman o sözleri söyleyen kadın olmak istemiyorum.” Yumuşamaya başladığını hissettiğimde ona daha sıkı tutundum. “Yeniden senin karın Mara olmak istiyorum,” derken sesimdeki hüznü tona ben bile inanabilirdim.

Dudaklarının köşesi yukarı doğru kıvrıldı, anlaşılan bu düşün-

ce onu memnun etmişti. “Penelop’la konuşacağım,” dediğinde rahatladım. En azından benim için bunu yapacaktı. “Ama beni dinler mi bilmiyorum.”

Benim için bu bile yeterliydi. En azından Meadros’un hâlâ ondan başkasını sevebileceğime inanmıyor olması işime yarayabilirdi.

Yine de Penelop’u ikna etmekte zorlanmış olmalıydı, rahipler beni hücremden çıkartmaya geldiklerinde aradan üç gün geçmişti. Karanlıkta zamanın nasıl geçtiğini anlamak için bana getirdikleri öğünleri sayıyordum; ekmek ve su, günde üç defa.

Şimdi Meadros’la birlikte evlendiğimiz gece gittiğimiz ama hiçbir zaman yaşamaya fırsat bulamadığımız evimize yürüyordum. Yol boyunca elimi tutmuş, sanki kaçmamdan korkuyormuş gibi parmaklarını benimkilere dolamıştı. Ona hak veriyordum çünkü kaçmak istiyordum. Ondan uzağa, gerçek evime dönmek istiyordum.

Penelop evin kapısının önünde, yanındaki iki rahiple birlikte bizi bekliyordu. Geldiğimizi gördüğünde başındaki örtüyü düzeltti, gözleri doğrudan benimkileri buldu. Avının ona yaklaşmasını bekleyen yırtıcı bir hayvan gibi kabarmış, savaşa hazırlanmıştı. Hissettiğim acıya rağmen sırtımı dikleştirdim. Bana meydan okuyordu, ikimiz de bunun farkındaydık. “Nihayet aklını başına aldığını görmek güzel, Mara,” dedi ama bana inanmıyordu, buna emindim. Dudaklarından dökülen kelimeler makul görünse de gözlerinden okunan ifade bambaşka bir hikâyeydi.

İkimiz de bir oyun oynuyorduk ve bunu layıkıyla yapmaya özen gösteriyorduk. Penelop her şey olabilirdi ancak asla bir aptal olmamıştı. Bir kez yalanlarıma kanmış olması, tekrar kanacağı anlamına gelmiyordu. Şimdi durup düşününce, o zaman bile bana inanmamış olabilirdi.

Meadros sıkıca tuttuğu elimi dudaklarına götürüp öptü. "Lüt. fen, Rahibe Penelop, Mara yeterince şey yaşadı. Onun için tüm bunların geride kalmasını istiyorum." Söylediklerine gülmek için yanağımın içini ısırdım. Çok şey yaşadığımın farkındaydı demek. Evet, muhtemelen beni dehlizlere kapatmalarını izlerken de bunun farkındaydı. Acaba kanlar içindeki bedenimi tapınaktan çıkarttıklarında da orada mıydı?

Penelop bir şeyler söylemek ister gibi dudaklarını araladı ancak sonra vazgeçerek yana kaydı. Rahibelerden biri kapıyı açtı ve ardından kenara çekildiler. Yoğun defne kokusu biz gelmeden önce evin kutsandığına işaret etti. Penelop elimi tutup avucuma küçük bir kutu bıraktı. Kutuyu yüzüne fırlatmamak için parmaklarımı etrafına doladım. Evcilleştigimi düşünmeleri gerekiyordu, bu yüzden sadece ona bakmadan yalnızca başımı sallamakla yetindim.

Gözlerimi kapattım, elimi Meadros'un sıkı tutuşundan kurtarmamak için kendimle savaşmam gerekti. Hiçbir şey olmamış gibi düğün günümüzde geldiğim eve adımımı atmak, bu hayatta yüzleşmek zorunda olduğum en güç şeylerden biri olmasa da içlerinde en gurur kırıcı olanıydı. Tüm yaşananlar, beni bağladıkları zincirlerden kurtulma çabam... Hepsi silinip gitmiş, yeniden olmak istemediğim bu hayata sıkışıp kalmıştım.

Dehşet damarlarımın içine sızarak gün yüzüne çıktı. *Ya hiçbir zaman geri dönemezsem?* Bu düşünce beni güldürdü. İnsan geldiği yerden dönebilir miydi? Gittiği yer evi olabilir miydi?

Meadros beni bir kez kaldığımız yatak odasına yönlendirirken sandaletlerimin altındaki mermer kor alevler gibi ayaklarımı yaktı. Sandaletlerimin altı parçalanmıştı. Bana giymem için yeni kıyafetler vermemişlerdi. Meadros son anda kendi *himation**'unu omuzlarıma sarmıştı. Bunu yaparken üşümemem için mi, yoksa yaralarımı gizlemek için mi yapmıştı emin değildim.

* Yünlü ya da keten kumaştan yapılan, dikdörtgen şekilli pelerin -e.n.

Adımlarım yavaşlasa da yürümeye devam ettim. Bir an önce buradan kaçmak istememe rağmen sakince yürümeye devam ettim.

Devam et, Mara. İnandığın tek Tanrı aşkına devam et.

Meadros dönüp bakmadı, bunun yerine yatak odasının kapısını açarak içeri girmem için kenara çekildi. Daha fazla ilerlemek istemiyordum. Tereddütle dönüp ona baktığımda özlemle yanan bakışlarındaki arzuyu gördüm. Bana doğru bir adım attığında hiç düşünmeden ondan uzaklaştım.

Hayır, ne olursa olsun, bana dokunmasına izin veremezdim. Bunun bana dokunduğunda hiçbir şey hissetmeyecek olmamla ya da kendimi Rae'ye bağlamamla bir ilgisi yoktu. Bunun doğrudan Rae'nin kendisiyle ilgisi vardı. Bedenimde gezinen dokunuşlarının hatırası bu kadar taze olmasa bile buna izin vermezdim. O sınırı bir kez geçmiştim ve artık hiç kimsenin onun bana hissettirdiklerini hissettiremeyeceğini biliyordum.

Meadros kaşlarını çatarak bana baktı ancak konuşmadan önce boğazını temizleyerek ifadesini yumuşattı. “Bir sorun mu var, Mara?”

Ona bir cevap vermediğimde, sessizlik aramızda derin ağlarını örerek uzayıp ikimizin de etrafına dolandı. Dilimin ucundaki gerçekleri, söylenmemiş tüm sözlerimi dilimi ısırarak yuttum. “Sadece uyumak istiyorum,” demek bile bana güç geldi. “Çok fazla şey yaşadım. Sadece uyumak ve her şeyi geride bırakmak istiyorum.”

“Aylardır ayrıyız,” dedi kısık sesle.

Kendime engel olamayacağımı hissediyordum. “Yaralıyım, Meadros,” derken *himation*unu çözerek yere bıraktım. Arkamdaki aynadan sırtımdaki bez parçalarıyla gizlenmiş yarayı görebildiğini biliyordum. Helene sabah yanıma gelerek yarama merhem sürerken bağırmamak için var gücümle savaşıyordum.

DILAKA ÖZCELİK

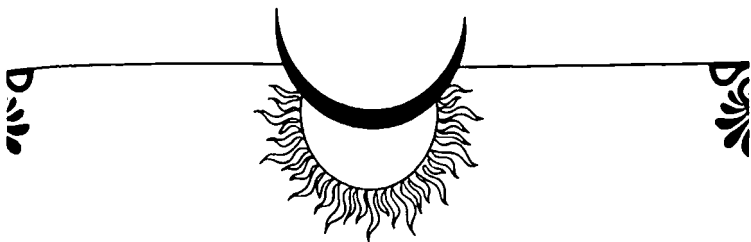
Meadow bakışlarını kaçırarak boğazını temizledi. Onu rahatsız eden şeyin yaralarının görüntüsü olduğuna emindim. Onu üzen yaralarını değil, onların nasıl görüldüğüydü. Buna emindim çünkü dehlizlerden çıkmadan önce bana, “Yine güzel olacaksın,” demişti.

İnce.

Meadow uysal bir şekilde başını salladı. “Sana bakması için birilerini göndereceğim,” derken özellikle aynaya bakmaktan kaçındı.

Beklediğimden de hevesli bir şekilde odadan çıktığında nihayet avucumdaki kutuya baktım. Penelop bana sırtım için merhem vermişti.

Üzerine bir an bile düşünmedim. Kutu aynaya fırlatarak ikisinin de kırılmasına izin verdim.

BÖLÜM II

Gözlerimi rüyanın içine açtığımda nerede olduğumu anlamam için fazla çabalamam gerekmedi çünkü burayı unutmam mümkün değildi. Ayaklarımın altındaki mozaikli zemini de tavadaki çizimleri de tanıyordum. Rae'nin tapınağındaydım, onun evindeydim. Troya Savaşı'nın tüm o kanlı detaylarının kazındığı tavan tepemde yükselirken, bakışlarım aşağı inerek tapınağın kalbine yerleştirilmiş heykeli buldu.

Tam karşımdaydı. Onun birebir kopyası olsa da muzip gülümsemesini özellikle gizlemek ister gibi sert bir ifadeyle yontulmuş heykele bakarken, onu gerçekten karşımda görmüşüm gibi heyecanlandım. Kalbim hızlanırken avuç içlerim terledi, nefesim sekteye uğrayıp beni boğulmakla tehdit etti. O sadece tapınağın kalbine değil, benim de kalbime yerleşmişti.

Ona karşı bu kadar yoğun duyguları ne zaman hissetmeye başladığımı kestiremiyordum. Onunla kütüphaneye gittiğimiz zaman başlamış olabilirdi ya da o meyhanede kalabalığın içinde sadece

ikimizmiş gibi hissettiğim zaman da olabilirdi. Belki de onu çağırduğım anda ruhumun onu tanıyan kısmı çoktan eve döndüğünü hissetmişti. Ben farkına bile varamadan tüm benliğim onunla dolmuştu. Ona karşı hislerimin önüne geçemeyeceğimi anladığım andaysa ona teslim olmuştum.

Bedeninin sıcaklığını hâlâ parmak uçlarımda hissedebiliyordum. Sırtıma kondurduğu öpücükleri, tenimi okşayan saçlarının hissi tazeydi, tüm zihnimi kuşatmıştı. Özlemin acı tadı yüreğime çöreklenirken derin bir nefes aldım. Bunun rüya değil de gerçek olmasını her şeyden çok isterdim. Gerçekten Troya'da olmak, onun kollarına dönebilmek için her şeyi yapabilirdim. Ondan bu kadar uzaktayken, aramızda dünyalar varken sadece hayaline tutunmak her şeyden daha zordu.

Ona ulaşma arzusuyla heykele doğru bir adım attığımda tapınağın derinliklerinden yükselen uğultu beni durdurdu. Ben daha ne olduğunu anlamadan karanlık bir duman heykelin yanından hızla geçti, tam arkasındaki sütunun ortasında bir delik açarak etrafa yayıldı.

Karanlık tüm tapınağı kuşatırken zeminde koyu renkli ağaç dallarına benzeyen çatlaklar oluştu. Yayılıyor, önüne kattığı her şeyi kendisinden bir parçaya çeviriyordu. İçerideki sıcaklık hızla düşerken kollarımı gövdeme dolayarak kendimi ısıtmaya çalıştım.

Ürkütücü çatırtı sesleri kulağıma dolarken gülümsedim çünkü karanlığı tanıyordum. Bu oydu, Rae'ydi.

Onu görmeden önce varlığını hissettim. Tapınağın arka tarafındaki iki çatlak sütunun arasından çıktı. Karanlığı etrafına dolanıp bedeninin şeklini alırken içerideki meşaleler titreşti, öfkeli bakışlarını aydınlattı.

Evrenlerin patlayıp yok olduğu gözleri, gecenin bir benzeri gücüne rağmen var gücüyle parlıyordu.

Rae.

Benim Rae'm.

Ona doğru koşmak istedim. Tüm gücümle üzerine atılmak, kollarımı boynuna dolamak istedim. Burada gerçekten bulunduğum son anda olduğu gibi yeniden onu hissetmek istedim. Onun gecenin serinliğini anımsatan kokusunu bir kez daha solumak için feda edebileceğim çok fazla şey vardı. Bu sefer oyunlar olmazdı. Bu sefer mesafeler olmazdı. Ona öfkelenerek geçirdiğim tüm zamanlara inat, her şeyi olması gerektiği gibi yaşayabilirdik.

Birbirimizi olması gerektiği gibi yaşayabilirdik.

Tabii ben bir rüyanın içinde olmasaydım. Yine de bedenim Lamedon'da olsa bile rüyalarımda özgürdüm, onun yanıdaydım. Her şey bir yanılsamadan ibaretti ama yine de karşımdaydı. Elimi uzatsam ona dokunabileceğim kadar yakınımdaydı. Kendimi onun varlığının gerçek olduğuna inandırmak üzereydim.

Neredeyse.

Gücü dalgalanırken, "Sana beni yalnız bırakmanı söylemiş-tim," dediğinde sesini tanımakta güçlük çektim. Sesinin daha önce hiç bu kadar öfkeli çıktığına şahit olmamıştım. Bizi birbirimize bağladığımda hatta ondan kehanetlerini çaldığımda bile ondan bu kadar korkmamıştım. Bu öfkeli ses bir Tanrı'ya aitti; düşmüş ve ölmüş bir Tanrı'ya. *Benim Tanrıma.*

Tapınağın iç odalarına çıkan koridorda giderek yaklaşan ayak seslerini işittiğimde istemsizce geri çekilerek sırtımı heykelin kaidesine dayadım. Tara, erkek kardeşininkilere benzeyen koyu renk kaşlarını çatarak Rae'ye yaklaşırken onu bırakmadığını görmek beni mutlu etti. *En azından yalnız değil,* diye düşündüm. *En azından rüyamda yalnız değildi.*

Tara kendinden emin bir tavırla, "Buradan artık çıkman lazım," dediğinde karanlık ona cevap verir gibi genişleyerek etraftaki mumların bir kısmını söndürdü. "Tapmakta kalmaya biraz daha devam edersen şehirdekiler Tanrıların bir derdi olduğunu anlayacak."

Rae'nin dudaklarından dökülen imalı gülüş tüylerimi diken diken etti. Onda farklı olan bir şeyler vardı. Üzerindeki koyu renkli tuniğin nerede bittiğini, karanlığının nerede başladığını söylemek güçtü. Tamamen gölgelere karışmış, onların bir parçası olmuştu. Kafasının etrafında dolanan karanlık beni ürküttü. Düşüncelerinin bir yansıması gibi onu kuşatmış olmaları huzursuz ediciydi. Hissettiği nefreti gizleme zahmetine girmeksizin kız kardeşine doğru bir adım attı.

Tara, onu uyarmak ister gibi, "Rae," dese de geri adım atmadı.

Rae başını hafifçe eğerek yüzünü onunkinin hizasına getirdi. "Bana ne yapacağımı söyleyebileceğini sana düşündüren ne?" Dudakları bir yırtıcı edasıyla kıvrıldı. "Benim şehrimdesin, istediğim anda senin şehrimde girişine engel olabilirim," derken acımasızdı. "Bu yüzden kardeşim, benim işime burnunu sokmaktan vazgeç."

Tehdidini mühürlemek ister gibi kıvrılan Rae'nin gücü Tara'yı korkutmadı. Aksine, kendinden emin bir tavırla Rae'ye doğru bir adım atarak elini omzuna koydu. Onu daha önce defalarca görmeme rağmen üzüntüsünü benim yanımda hiçbir zaman serbest bırakmamıştı. Tara kaşlarını çatarken bakışları, içinde bir yerlerde kardeşine sevgi besleyen parçasının üzüntüsünü açık ediyordu.

Rae kız kardeşinin ona nasıl baktığını yakalayarak, belki de düşüncelerini duyarak elini itti. "Bana acımana ihtiyacım yok." Başını iki yana salladı. "Beni yalnız bırakmana ihtiyacım var."

"Kendini ne kadar cezalandırırsan cezalandır, Mara geri gelmeyecek."

Tara'nın gerçekleri dile getirmesi mi, yoksa Rae'nin ismimi duyduğu anda verdiği tepki mi beni nefessiz bıraktı bilmiyordum. Karanlığı büyük bir güçle patlayıp bana kadar ulaşırken ayaklarımın altındaki zemin kaydı. Eğer sırtımı kaideye dayamamış olsaydım savrulacağıma emindim. Sırtım mermerle bütünleşirken

yaralarımıdaki ani acı dişlerimi sıkıma sebep oldu. Rüyada bile bu kadar acımaları normal miydi?

Karanlık, gecenin içinde kopan bir girdap gibi toplanırken Rae, “Sakin!” diye bağırdı. Tapındaki tüm mumlar geride sadece bir mum kalana kadar sırayla sönerken Rae’nin gözlerinden yansıyan ışık Tara’yı aydınlatmaya yetiyordu. “Ondan sanki ölmüş gibi bahsetme. Sakın, Tara.”

“Sana bu şekilde ona yardım edemeyeceğini söylemiştim.” Karr bir anda Tara’nın hemen arkasında belirerek onu arkasına aldı. “Avlanmakta iyi olabilirsin ama konu duygulara geldiğinde,” derken başını omzunun üzerinden eğdi, kızıl gözleri hiç acele etmeden Tara’nın üzerinde gezindi. “Bir çömlek bile senden daha iyidir.”

Rae’nin karanlığı tehditkâr bir tavırla Karr’ın ayaklarının dibinde toplandı. Savaş Tanrısı, “Sakin ol,” derken ellerini öne doğru uzattığında kıvılcımları parmaklarının ucundaydı. “Senin için buradayız, Rae. Biz senin düşmanın değiliz.”

Rae gücünü geri çekse de tavırları hâlâ mesafeliydi. “İkiniz de dışarı çıkın.” O tapındaki sunağa doğru ilerlerken Karr da onu takip etti. Rae bir anda durup başını hafifçe çevirdi ancak Karr’la yüzleşmedi. “Karr, söyleyeceğiniz hiçbir şey bana iyi gelmeyecek.”

Karr onu tamamen duymazdan gelerek ondan önce sunağa ulaştığında şansını fazlasıyla zorluyordu. Sıradan bir konuşma yapıyorlarmış gibi salkımdan bir üzüm tanesi koparıp ağzına attı. “Tamam, istersen sana en acıklı şarkıları söyleyecek bir ozan getirebilirim. Nestor’dan biraz şarap çalar, tüm dünyayı kedere boğarsın. Sana iyi gelecek şey buyusa hadi yapalım.” Boğazını temizledi, konuşmaya devam ederken sesi daha kısık, daha ikna ediciydi. “Kendini suçladığını biliyorum, Rae. Ben de kendimi suçluyorum. Gitmesine engel olabilirdin, olabilirdik ama yine de gitti. En azından onu öldürmeyeceklerini, hayatta olduğunu biliyoruz.”

Tara, "Biraz sakinleşmen lazım," diyerek Karr'a destek çıktı. "Mara'nın sana onu bulman için verdiği kan damlasını kullandın, izini diğer zamanda Laomedon olan o harabelere kadar takip ettin. En azından yaşıyor, bu zamanda olmasa bile hayatta olduğunu biliyorsun."

Rae'nin gücü tehditkâr bir şekilde yeniden canlandı. "Ölümden daha kötü şeyler de vardır, Karr. Bunu ikimiz de çok iyi biliyoruz."

Kendime engel olamadan omzumun üzerinden uzanıp sırtıma dokundum. Parmaklarım yaralı tenime değer değmez dişlerimi acıyla sıktım. Hayır, bu kesinlikle mantıklı değildi.

Gözlerimi kapattım, Rae'nin biraz ötemde duran varlığına odaklandım. Ona ulaşabilir miydim? "Rae," diye fısıldadığımda beni duyabilmesini her şeyden çok istiyordum.

Gözlerimi açtığımda etrafımın aydınlandığını fark ettim. Doğru görüp görmediğimi anlamak için gözlerimi birkaç kez kapatıp açtım, elimi havaya kaldırdım. Gri renkli duman parmak uçlarıma ulaşarak oradan koluma doğru ilerlerken Rae'nin, "Mara?" diye seslendiğini duydum.

Şaşkınlıkla bakışlarımı ona çevirdiğimde, o kadar dikkatli bir şekilde durduğum yere bakıyordu ki bir an için beni görebildiğini düşündüm. Ancak gözlerini şüpheyle kısarak, "Mara?" diye tekrarlandığında beni göremediğini anladım.

Bana doğru bir adım atarken karanlığı ondan ayrılarak benim gücüme yaklaştı, çekimser bir şekilde etrafımda dolanırken ikimizin güçlerinin birbirine dokunmasını izledim. "Rae, beni görüyor musun?"

Karanlığı beni tamamen sararken Rae, "Seni duyabiliyorum," diye fısıldadı. "Seni göremiyorum ama duyabiliyorum, Mara."

Güçlerimizin birbirine karıştığı noktadan tüm bedenime bir sıcaklık yayılırken başımı umutla kaldırdım. Şimdi karşı karşıyaydık. Onun nefesinin benimkine karıştığını hissedebiliyor, ko-

kusunu içime çekebiliyordum. Kaşları gevşerken Karr arkadan, “Rae,” diyerek seslendi. “Mara burada değil. Lütfen seni şu tapınaktan bir an önce çıkarmamıza izin ver.”

Rae’nin Karr’a inanmasından korkarak telaşla, “Hayır, buradayım,” dedim. Bunun artık sıradan bir rüya olmadığına emindim. Bunu nasıl başardığımı hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama buradaydım işte. Beni göremese de duyabiliyordu.

Zihnimin içinden binlerce düşünce aynı anda geçiyordu. Onu görebilmeme rağmen o beni göremiyordu. Beni duymasını sağladyıysam görmesini de sağlayabilir miydim?

Rae gülümserken karanlığı nihayet dağıldı. “Hayır, tatlı Mara burada.”

Başını hafifçe eğdiğinde yapabileceğimden emin değildim ama ona dokunma arzuma yenik düşerek elimi uzattım. Parmaklarımla yüzü arasında santimler kala dumanım bedenime geri dönerek beni uykumdan uyandırdı.

Gözlerimi son birkaç haftadır olduğu gibi güneş çizimleriyle süslü tavana açtığımda hissettiğim acıya rağmen yerimden kıpırdamadım. Tam o anda uyandığım için kendime öfkeliydim. Her şeye öfkeliydim. Öfkenin sıcak yaşları gözlerimde birikirken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum. Yaralarımın iyileşmesi için sırtüstü uyumamam gerektiğini biliyordum ancak şu an acıyı önemseyemiyordum. Hayal kırıklığının kirli elleri boğazıma sarılırken dudaklarımdan dökülen öfkeli çığlığa engel olamadım.

Nasıl olmuştu da tam o an uyanabilmişim? Beni duymuştu. Sonunda ona ulaşmanın bir yolunu bulmuştum ve bu fırsat ellerimin arasından kayıp gitmişti. Sadece biraz daha dayanmayı başarabilseydim belki de ona dokunabilecektim. Beni görmesinin bir yolunu bile bulabilirdik. Elimde belkilerden ve keşkelerden başka hiçbir şey kalmamış gibi hissediyordum. Keşke onunla daha fazla vakit geçirebilseydim. Keşke o sabah tapınaktan dışarı adımımı atmasaydım.

Hata yapmıştım. Üzerine düşündükçe fark ediyordum. Farah ve Athena, bir şekilde Rae'nin izni olmadan Troya'dan içeri girmeyi başarmışlardı ama beni tapınakta değil, tapınağın dışında bekliyorlardı. Tapmağa giremediklerini fark edememiş, kendi ayaklarımla onlara gitmiştim. Eğer orada kalıp Rae'nin geri dönmesini bekleseydim, şimdi paramparça olmuş bir sırtla geri dönüş yolunu aramıyor olacaktım. Rae'nin yanında, bana nihayet evimi bulmuşum gibi hissettiren şehrimizde olacaktım.

"Mara?" Annemin telaşlı sesi hemen yanımdan gelirken artık gerçek dünyaya döndüğümü biliyordum. Ne kadar çabalarsam çabalayayım, yeniden Rae'nin yanına, rüyamın içine dönemeyecektim.

Yaşlarımı gizlemeye uğraşmadım. Başıma gelen her şeyi anneye anlatırken de ağlamış, aynı çaresizliği hissetmiştim. Annemden saklayacak hiçbir şeyim yoktu.

Annemin serin parmakları alnımda gezinirken gözlerimi bir an olsun tavandan ayırmadım. Gece Meadros uyuduktan sonra gizlice yanına gelmiştim. Üç haftadır buradaydım ve Meadros'u odadan daha fazla uzak tutmanın bir yolunu bulamıyordum. Yaralarımı bahane ederek onunla aynı yatağı paylaşmasam da beni yalnız bırakmak istemediği için yatak odamızdaki küçük *kline**de yatmasına engel olamıyordum. Onun hayalindeki o eş olma yalanını sürdürmek benim için giderek güçleşiyordu. Ya onu uykusunda boğacaktım ya da zehirleyecektim. İki seçenek de Penelop'un bir daha asla Laomedon'u terk etmeyeceğinden emin olmasını sağlayacaktı. Bu yüzden çareyi büyülerde bulmuştum. Kirke'den öğrendiğim, bol miktarda melisa özlü karışımı her gece fark ettirmeden şarabına katarak ona içiriyordum.

Meadros kendini sabaha kadar sürecek derin uykunun kolla-

* Ziyafetlerde ve günlük hayatta, yatmak veya yemek yemek için kullanılan sedirlere verilen isim -e.n.

rına bıraktığında ise gizlice dışarı çıkıp annemin yanına geliyordum. İkinci gece anneme gitmeden önce Selene'yi bulmaya çalışmışım fakat çok geçmeden benim Troya'ya gitmemin ardından sırta kadem bastığını, o günden beri de kimsenin onu görmediğini öğrenmiştim. Selene'yi yeniden görebilmeyi dilerdim. Rae'yi kendime bağlamam için bana yol gösteren oydu. Onun çok daha fazlasını bildiğine emindim. Belki de nasıl geri döneceğimi de biliyordu ancak artık burada olmadığına göre, düşüncemin doğruluğunu hiçbir zaman teyit edemeyecektim.

Annem hiçbir şey demeden yataktan kalktığında nihayet doğruldum.

Geçtiğimiz hafta Helene büyük bir risk alarak beni gizlice Apollon Tapınağı'ndaki kütüphaneye sokmuştu. Okumayı bildiğimi öğrendiğinde dudakları kibirli bir gülümsemeyle kıvrılmış, eski bir parşömenin üzerindeki yazıyı yüksek sesle okuyarak kendisinin de kurallara karşı geldiğini göstermişti. Buradan uzakta olduğum sürede Penelop'un onlara ne yaptığını bilmiyordum fakat Helene her şeye rağmen saygınlığını korumaya ve dindar bir rahibe gibi yaşamaya devam ediyordu. Naia ise her zaman yaptığını yapmış, sessizliğini bir zırh gibi kuşanarak gözlerden uzak kalmıştı.

Dürüst olmak gerekirse kütüphanede bir şeyler bulamayacağımızın farkındaydım. Orada olmak beni yeniden Troya'ya, Rae ile büyüü bozmak için bir yol aradığımız zamana döndürmüştü. O gün de olduğu gibi elim boş dönmüştüm. Penelop'un yaşananlardan sonra benim işime yarayacak en ufak bir bilgi kırıntısını bile ortalıkta bırakmayacağına emin olsam da yine de denemiştim. Tekrar deneyecektim. Eğer sonunda ona ulaşacaksam ne kadar denediğimin bir önemi yoktu.

Annem içine kendi hazırladığı merhemden koyduğu kutuyla döndüğünde düşüncelerimden sıyrılıp tuniğimi yukarı çekerek

yaralarımın rahat ulaşabilmesi için ona sırtımı döndüm. Yumuşak parmakları kabuk tutmuş derimin üzerinde gezinirken, “Babam her zaman şifaya yatkınlığının annemden geldiğini söylerdi,” diye fısıldadı. Sesi karanlığın içine karışıp mumların titrek alevlerine yenildi. “Sana bundan bahsetmiş miydim?”

Babamın ailesini tanıımıyordum ama annemin ailesi hakkında da bir şeyler bildiğimi söyleyemezdim. Gerçi, daha doğduğum gün annemden alındığım ve kısıtlı görüş imkânım olduğu düşünülürken bunu yapmak için pek fazla vaktimiz olmaması mantıklıydı. Tek bildiğim, annemin babasının da benim babam gibi bir balıkçı olduğuydu. Ancak bildiğim kadarıyla benim babam gibi denizde kaybolmamış, ben daha doğmadan önce yaşlı bir adam olarak Hades’in sonsuz diyarına göçmüştü. Annesi hakkındaysa hiçbir zaman konuşmak istememişti.

Başımı çevirip ona baktığımda tüm dikkati sırtıma yaymakta olduğu merhemin üzerindeydi. “Hayır,” diyerek az önceki sorusunu yanıtladım.

Başını sallayarak parmaklarında kalan son merhemi de dağıtığında geri çekildi. Elini tuniğinin önüne silerken özellikle bana bakmak yerine tüm dikkati parmaklarından sildiği merhem kalıntılarının üzerindeydi. “Benden nefret edeceksin,” dedi bir çırpıda. “Benden lütfen nefret etme, Mara. Seninle hiçbir zaman istediğim gibi vakit geçiremedim. Ne ilk adımlarında yanında olabildim ne de ilk söylediğin kelimenin ne olduğunu duyabildim. Seni benden zorla aldıklarında peşinden koştuktan başka bir şey yapamadım. Sadece bir gün geç doğsan, gece yarısından hemen önce doğmuş olsan, tüm bunları yaşamayabilirdik. Bu yüzden, birazdan söyleyeceğim şeyler için benden nefret etme.”

Sırtımı örterek ona döndüm. Dışarıda hava aydınlanmaya başlarken güneşin ilk ışıkları dahi karanlığa hapsolmuş çehresini aydınlatmayı başaramıyordu.

Elimi sıkıca tuttuğunda boğazımı temizledim. “Senden nefret cdeceğime eminmişsin gibi konuşuyorsun.”

Başını belli belirsiz salladı. “Bundan daha çok korktuğum hiçbir şey yok.” Biraz sonra söyleyecekleri daha dudaklarından dökülmeden onların ağırlığı altında ezilir gibi omuzları çöktü. “Babam, genç bir adamken fırtınada kürek çekecek kadar aptalmış. Herkes ona denizin onu yutacağını söylemiş ama kimseye kulak asmadan fırtınayla yüzeye çıkacağını düşündüğü balıkların peşine düşerek denize açılmış.”

Uzun parmakları benimkileri canımı yakacak kadar sıkıştırdı da devam etmek için cesarete ihtiyacı olduğunu anladım. Güç de olsa güldüm. “Aptal cesaretimin kime çektiğini şimdi anlayabiliyorum. Onunla tanışsaydım, sanırım onu severdim.”

Annem de güldü ama gülüşü fazla uzun sürmedi. Benimkilerin birer kopyası olan yeşil gözlerini yüzümde dolaştırdı. Kaşlarını çatığında orada beliren çizgide parmaklarımı gezdirmek istedim. “Babam geri döndüğünde aradan yedi sene geçmiş. Herkes onun öldüğüne inanırken o bir anda, kıyıda belirmiş.” Sustu, sözlerinin üzerimde yarattığı etkiyi görmek ister gibi dikkatli bakışlarını gözlerime dikti. “Kucağında benimle geri dönmüş.”

Annem sustuğunda dışarıda sabahın ilk ışıklarıyla uçan kuşların sesinden başka hiçbir ses işitilmiyordu. Annesinin öldüğünü ya da ona kötü şeyler yaşattığı için ondan bahsetmediğini düşünürken duymayı beklediğim şey kesinlikle bu değildi.

Aramızdaki sessizlik giderek uzayıp ikimizi de boğmakla tehdit ederken, “İsmim annemden bana kalan ilk şey,” dedikten sonra ellerini benimkilerden çekti. “*Perseis*, bu ismi bana o vermiş. Bana kendi annesinin ismini layık görmüş.”

Ayağa kalkıp küçük odanın içinde dolaşmasını izledim. Söylediklerinin ne anlama geldiğinden henüz emin değildim. Bir şeyleri gizlemeye devam ettiğini, gerçekleri bana olduğu gibi söyleme

cesareti bulamadığının farkındaydım. Ondan nefret etmeme sebep olacak gerçekleri dillendirmeyi elinden geldiğince geciktirmeye çalışıyor gibiydi.

Ocağın yanındaki küçük sandığı açıp en üstteki eşyalarını yere bıraktı. En sonunda yanıma geri döndüğünde parmaklarının arasında altın bir kolye vardı. Kucağıma bıraktığı kolyenin ucunda sallanan kristali gördüm. Yontulmadığını anlayacağım kadar şekilsiz olmasına rağmen mumların ışığının altında kızıl yansımalarla parlıyordu. Merakla kristale uzandım ama yüzeyi bir anda ısınarak parmak uçlarımı karıncalandırdı.

Kaşlarımı çatarak ona baktığımda, “Bu bana annemden kalan ikinci ve son şey,” diye mırıldandı. Akşam yatmadan önce ördüğü saçlarından çıkan bir tutamı kulağının arkasına iterken elleri titriyordu. “Babam adadan ayrılmadan önce, bir gün onu bulmak istersem bana yol gösterebilirsin diye bu kolyeyi bana hediye etmişti. Şimdiye kadar onu kullanacak cesareti bulamadım ama işe yarayacağına eminim. Senin de işine yarayacak, Mara.”

Tereddütle kolyeye baktım. “Benim işime nasıl yarayacak?”

Hafifçe gülümsedi, kristali avucumun içinde tutabilmem için parmaklarımı kapattı. “Çünkü *Aiaie** iki zamanda var olan tek yer ve orayı ancak sahibesinin iznine sahipsen bulabilirsin.”

İlk başta söylediği şeyleri idrak edemedim. Kirke’nin adasından neden bahsettiğini, bunun annesinden kalan kristal kolyeyle arasındaki bağlantının ne olduğunu çözemedim. Çözdüğümdeyse... “Siktir,” diye mırıldandım. Şaşkınlığım sesimden rahatlıkla anlaşılıyordu.

“Annen... Benim büyükannem... Kirke mi?”

Şaşkınlığım tarafından ele geçirilmeme fırsat tanımadan, “Bunu sana söyleyemezdim,” diyerek kendini açıkladı. “Penelop bunu mutlaka öğrenirdi ve senin Apollon tarafından seçilmen için

* Kirke’in adası –e.n.

her şeyi yapardı. Helios'un torunu Apollon'a kurban edilsin diye kendi canını bile ortaya koyardı." Başını iki yana salladı. "Bir şansın olsun istedim, Mara. Seçilmeyeceğin bir ihtimalin olsun istedim."

Eskiden olsa ona öfkelenir, benden sakladığı gerçeklere karşılık onun canını yakacak sözler ederdim. Şimdiyse onu anlayabiliyordum. Çaresizliğin insana neler yaptırabileceğini artık biliyordum.

Kirke...

Gerçeği sindirmeye çalışarak yutkundum. Onu tanıyordum; ona sığınmış, onun yanında yaralarımı sarmıştım. Acaba bana gerçekleri söylemek istemiş miydi, yoksa zamanı geldiğinde öğrenmem için özellikle mi susmuştu? Kirke'yi biraz olsun tanıdysam ikinci seçenek doğruydı.

Annem kolyenin üzerine kapanan elimi tuttuğunda daldığım düşüncelerimden sıyrıldım. "Bana başına gelenleri anlattığında sana bunu vermek istedim ama yaralıydın, o hâlde denize açılıp hayatta kalacağını düşünmek aptallık olurdu," dedi. "Şimdiyse bunu başarabilecek kadar iyileştin. Lütfen benden nefret etme, kızım, ben sadece hak ettiğin gibi sana iyi bir anne olmaya çalışıyordum."

"Ben," diyerek söze başlasam da nasıl devam etmem gerektiğinden emin olamayarak sustum. Annemin benden gelecek en ufak bir yanıtı dahi aç olduğunu bilerek en sonunda düşüncelerimi topladım. "Senden nefret etmiyorum. Sadece öğrendiğim şeyleri sindirmeye çalışıyorum."

Kirke ile kan bağım, sahip olduğum büyü yeteneğini de açıklıyordu. Küçük yaşlarımdan itibaren uzun bir kışın ardından uyanan bahar gibi damarlarımı zorlayan büyü'nün kaynağı kanımdan geliyordu. Ancak Kirke ile kan bağım sadece bu anlama gelmiyordu; Helios'la da kan bağım olduğu anlamına geliyordu.

Güneş Titani'yla aramdaki bağı sonuçlarının ne olacağını düşünemeyecek kadar kafam karışık bir hâlde ayağı kalktım. Anı hareketimle başım dönse de duvara tutunarak dengemi sağlamayı başardım. Elimde en az kalbim kadar hızla atan kristali göğsüme yaklaştırırken Kirke'yi düşünüyordum. Annemin ona gelmesini bekliyor muydu? Onu özlüyor muydu? Belki de bana bakarken annemi görüyordu.

“Onu tanısan severdin,” derken annemin gözlerinde biriken yaşları silmek istedim. “O, tam da olmak istediğim gibi biri.”

Bir kez daha yanına oturduğumda başımı omzuna dayadım. “Buna eminim,” diye fısıldadı. Bir süre sessizlik içinde sadece birbirimize yaslanarak oturduk. Annem, “Geri dönmelisin,” dediğinde oda tamamen aydınlanmıştı. “Burada senin için iyi hiçbir şey yok. Daha fazla acı çekmeni istemiyorum.”

Sadece benden bahsettiğini anladığım anda kaşlarım çatıldı. “Benimle gelmeyecek misin?” diye sordum. Ben Troya’da kendime nasıl yeni bir hayat bulduysam annem de bunu yapabiliirdi. Orada nihayet anne-kız olabilir, özgürce yaşayabilirdik.

Annemin gülümsemesi en az Troya duvarları kadar yorgundu. “Belki başka bir zaman,” dedikten sonra yanağımı yavaşça sevdi. “Belki de başka bir hayatta.”

Annemin yanından ayrıldığım da umut, artık benimleydi. Zor bir yolculuk olma ihtimali vardı ama yeniden Rae'nin kolları arasında olacağım düşüncesi her bir engele değ erdi. Kristal kolyenin boynumdaki sıcak varlığı tüm bu yaşadıklarımın geride kalacağ ının güvencesiydi. Evime geri dönecektim. Aldığım her yarayı, kalbimi dağ layan her acıyı geride bırakacaktım.

Yeniden gülecektim. Eskiden her şeye kafa tutan kadın neredeyse onu bulacak, saklandığı delikten çıkartacaktım.

Solgun kış güneşi *peplos*'umun içine sızarak beni belli belirsiz ısıtırken Hestios'un dükkânından içeri girdim. Yalnızca üç ahşap parçasının yan yana birbirine çakılmasından meydana gelen kapı peşimden sarsılarak kapandı.

Hestios içeri kimin geldiğini görmek için başını tezgâhından kaldırdı, beni gördüğünde gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Mara?" Benim şehre döndüğümü elbette herkes gibi o da biliyordu ancak anlaşılan benim buraya gelmemi beklemiyordu.

Beni uzun yıllardır tanıyan, koyu kahve saçları yer yer kırışmaya başlayan adama bakarak gülümsedim. Eskiden, Apollon Tapınağı'na bağlı, gelin olmak için yetiştirilen bir genç kızken şehirde en çok ziyaret ettiğim dükkânlardan biri onunki idi. Aslında kutsal gelin olmaya uygun olmadığım, haftada bir kırdığım heykellerden belliydi. Penelop veya Vasilis'in sunaktaki heykellerden birinin yokluğunu fark etmesinden korktuğumdan yenilerini almak için Hestios'un dükkânına gelirdim.

Yeni yaptığı, henüz fırından çıktığı belli olan bir heykeli elime alarak, "Merhaba, Hestios," diyerek eski dostumu selamladım. Elimde tuttuğum heykel, Apollon'un kusursuz bir kopyasıydı. Burnunun hafif eğimi bile usta ellerinin altında şekillenmişti.

Ellerini tuniğinin belindeki kemere tutturduğu beze silerek tezgâhın arkasından çıktı. "Ephesus nasıldı?"

Sorusu ağzımda acı bir tat bıraktı. Naia bana, ben gittikten sonra Laomedon'dakilerin merakını bastırmak için Ephesus'a gittiğimin söylendiğini anlatmıştı. Belki başka bir hayatta, Rae'yi tanımadığım bir hayatta, oraya Meadros ile gidebilirdim. Hayalimiz her zaman orası olmuştu. Oraya kaçıp gidecek, kendimize Apollon'dan da kim olduğumdan da uzak bir hayat kuracaktık.

Heykeli aldığım yere bırakırken gözlerimi raflarda dizili duran Zeus heykellerinden birine diktim. "Oldukça ilginçti."

* Antik Yunan'da kadınların giydiği tipik kıyafet -e.n.

Hestios kısık sesle güldü. “Yine heykellerden birini mi kırdın?” Kilin boyadığı eliyle üst rafları işaret etti. “Oradaki Apollon heykellerini yeni yaptım, eskilerine göre daha sağlamlar. İstersen az önce baktığını da alabilirsin.”

Gösterdiği yöne bakmak yerine doğrudan gözlerinin içine baktım. “Sana başka bir Tanrı’nın heykelini yaptırmak istiyorum.”

Hestios alayla kaşlarını kaldırdı. Bu şehirde kalbimde Tanrılara karşı en ufak bir inanç bile olmadığını bilen nadir insanlardan biriydi. “Öyle mi?”

Başımı sallayarak onu onayladım. Biraz sonra söyleyecekleri mi kimsenin duymaması için fısıldayarak, “Heykelini yaptırmak istediğim Tanrı, ölü. İsmi Rae.”

Buradan gitmeden önce geride ondan bir parça bırakmak istiyordum. Bu zamanda, benim dünyamda onu hatırladığımı ona gösterecek bir şey... Saçmaydı ya da değildi, ben öyle olmasını istiyordum.

Hestios, Rae’nin ismini duyar duymaz o kadar hızlı hareket etti ki ne yaptığını anlayamadım. Bir anda kapının önüne varıp mandalını aşağı indirdikten sonra dükkânın tüm pencerelerini lekeli örtüleriyle örttü.

Yeniden bana döndüğünde suratındaki ifade ne düşündüğünü açık etmiyordu. Dürüst olmak gerekirse böyle bir tepki vermesini beklemiyordum. Beklediğim, bana Rae’nin kim olduğunu ve neden heykelini yaptırmak istediğimi sormasıydı. Oysa sadece bizi dükkâna gizlemek ister gibi hareket etmiş, şimdi de bir kez daha tezgâhın arkasına geçmişti.

Eğilip tezgâhın altına uzandı, doğrulduğunda elinde büyük bir sandık tutuyordu. Sandığı gürültüyle ahşap yüzeye bıraktı, kapağını açıp geri çekildi.

Merakla ona yaklaşıp sandığın içinde ne sakladığına baktım. Onlarca heykel daha yeni yapılmış gibi parlayarak korunaklı ör-

tülerin içine gizlenmişti. Heykellerdeki yüzü tanıyordum; o dolgun dudakları, dikkatli bir şekilde renklendirilmiş evren gözleri çok iyi biliyordum. Hestios, “Gerçek Troyalılar unutmaz,” diye fısıldadı. “Evimizden kaçarken çoğumuz unutmayı tercih etse de bazılarımız hatırlamayı seçti.”

Sözlerinin ne anlama geldiğini kavradığımda elimle ağzımı kapatarak dudaklarımdan dökülmek için direnen çılgılığımı bastırdım. Onu hatırlayan birileri vardı. Bu zamanda, benim şehrimde onun adını, onun kim olduğunu bilen birileri vardı. Rae ölü olabilirdi ama her şeye rağmen bazıları için hiç olmadığı kadar canlıydı.

Gözlerimden akan bir damla yaşı elimin tersiyle sildim. Sandığa uzanıp içinden Rae’nin heykellerinden birini çıkararak göğsüme bastırdım. Sesim, “Teşekkür ederim, Hestios,” derken hissettiğim duyguların yoğunluğundan çatlamıştı. “Teşekkür ederim. Teşekkür ederim.”

Hestios bir şey demeden sandığı yeniden kapatıp kucaklayarak bana uzattı. “Bunların hepsi senin olsun, kızım, senin onun her şeyi gören gözlerine daha çok ihtiyacın var.”

Hâlâ elimde tuttuğum heykele sıkıca sarıldım. “Önce yapmam gereken bir şey var. Daha sonra gelip sandığı senden alabilir miyim?”

Hestios anlayışla başını salladı. “Ne zaman istersen, kızım.”

Dükkândan çıkarken heykeli hâlâ göğsümde sıkıca tutuyordum, dönüp yeniden Hestios’a baktığımda elini yavaşça yukarı kaldırdı. “Tanrı Rae seni duysun ve bulsun.” Benim için ettiği dua göğsümdeki kolyeyle birleşerek yüreğimi ısıttı.

Beni duyacak ve bulacaktı. Buna hiç şüphem yoktu. Artık sırtımdaki yaralarım bile o kadar sızlamıyordu. Uzun zamandır kendimi hiç bu kadar umut dolu hissetmemiştim. Kadere inanmıyordum belki ama olacakları öngörebiliyordum. Ona dönecektim. Ne olursa olsun, ona dönecektim.

Heykeli *peplos*umun içine gizleyerek dükkândan çıktım. Önce yapmam gerekeni yapacak, sonra da Helene ve Naia'ya gidip onlara her şeyi anlatacaktım. Bir daha onlardan ayrılmaya niyetim yoktu. Troya, hepimiz için yeni bir başlangıç olacaktı.

Apollon Tapınağı'na gitmeden önce şehrin kapılarından geçmem gerekiyordu. Şanslıydım ki Penelop tapınağın kutsallığına leke sürdürmek için yaşanan her şeyi şehirden gizlemişti. Onlara Ephesus'a gittiğimi, orada Tanrımızın kutsallığını yaydığımı anlatmıştı. Kendisini bilgiyle yükselten bu şehre, Tanrıların varlığına hâlâ tutunmamız gerektiğini onlara göstermem için gittiğimi söylemişti.

Ne kadar da garipti. Benden nefret ediyordu ama tapınağın gücünü şehrin üzerinde tutmak için beni kullanıyordu. Bu yüzden Apollon Günü dışında girişimizin yasak olduğu tapmağa giderken beni kimse durdurmaya cesaret edemedi. Benim oraya gitmemden daha doğal bir şey olamayacağıma inanan aptalların arasından ilerleyip kapılardan geçtim.

Şimdi solgun güneşin, tapınağın kum rengi duvarlarının yansıdığı su önümde uzanıyordu. Hiç düşünmeden dondurucu suyun içine girdiğimde devam etmeden önce bekledim. Her an bir yerlerden Vasilis'in çıkıp kaçmaya çalıştığını söylemesini, beni Penelop'a götürmesini bekledim.

Hiçbir şey olmadı. Hiç kimse gelmedi. Kışın soğuk günlerine inat ötmeye devam eden kuşların sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

Kıyafetlerim ıslanıp ağırlaşa da ilerleyerek tapınağın merdivenlerine ulaştım.

İçerideki basık hava terk edilmişliğin tüm ağırlığını içine hapsedmişti. Burası Laomedon'un sahip olduğu en kutsal ve en yalnız yerd. Bir Tanrı'ya adanırken aslında Tanrı'nın gücünün burada adına okunan dualardan geçtiği unutulmuş, gökteki güneş yalnızlığa terk edilmişti.

Küçükken, henüz inancımı tam olarak kaybetmemişken bir gün buraya gelebilecek miyim diye düşünmüştüm. Ana tapınak benim için her zaman gizemini korumuştur. Buraya ancak özgür iradeyle Apollon'a adananlar veya onun seçilmiş gelinleri gelebiliyordu. O zaman bile ikisi olmak için de yeterli özelliklere sahip olmadığımı farkındaydım.

Şimdiyse çok daha fazlasına sahip olduğumu biliyordum.

Tapınağın içinde ilerlerken buraya son geldiğimden beri ne kadar değiştiğimin farkındaydım. Kendimin farkındaydım. Aradan zaman geçmişti ve ben o zamanın üzerimde yarattığı etkileri hissedebiliyordum. Yüreğimin derinliklerindeki bir sızı beni devam etmem için zorladı. Olmam gereken kişi olmam için teşvik etti.

Sunağın önüne geldiğimde durdum. Rae'nin Troya'daki sunaklarının aksine Apollon'un ki toz tutmuş, yalnızlığa terk edilmişti. Sunağı onun bir yansımasıydı; dışı ihtişamla kutsanmışken içi kapkaranlıktı.

İçi boş bir kadeh ve Apollon Günü'nde yemişlerle dolu olduğunu bildiğim geniş bir sepet dışında hiçbir şey yoktu. Mumların hepsi eskiydi, bir kısmı yerleştirildikleri kaideyi lekelemişti. İçeride garip bir koku vardı, büyük ihtimalle bayatlamış defne yapraklarından geliyordu.

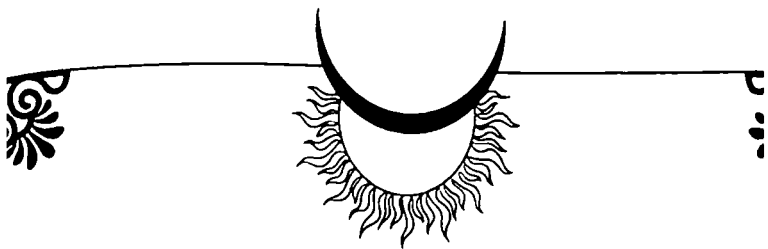
On yedi yıl, on yedi ay ve on yedi gün... Bir Tanrı'ya adanan bu ibadethane için oldukça uzun bir süre olmalıydı. Son gelin olarak döngüyü kırdığıma inanan halk, burayı nihayet kaderine terk etmişti. Bunu neden yaptıklarını anlayabiliyordum. Bu şehri kurduklarından beri günahsız genç kızları buraya sürüklemeleri gerçeğine sırtlarını dönmeyi tercih etmişlerdi. Biz insanlar her zaman böyleydik. Hatalarımızın bedeliyle yüzleşmek yerine, sanki hiç var olmamışlar gibi davranmak yaşamımızın bir parçasıydı.

Burası artık bir tapınak değildi, asırların günahını simgeleyen terk edilmiş bir taş yığınıydı.

Ortadaki büyük heykeli alarak hiç düşünmeden yere attım. Apollon'un heykeli baş kısmından koptu, sekerek tapınağın içinde kaybolurken gövdesi layık olduğu gibi cansız bir şekilde zeminde sabit kaldı.

Dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamıyordum. Kalbim tüm Laomedon'u koşarak geçmişim gibi hızla atarken gülüşüm tapınağın içinde yankılanan bir kahkahaya dönüştü.

Rae'nin heykelini olması gereken yere, az önce Apollon'un heykelinin durduğu yere yerleştirdikten sonra geri çekildim. "Burası onun tapınağı, seni orospu çocuğu," derken heykelin ayaklarımın dibinde duran gövdesine baktım. "Ve ben de onun kehanet elçisiyim."

BÖLÜM III

Her zaman gidecek bir yer, yapacak bir şey vardı. Benim de vardı. Yıllarca beni hapsedtikleri evde, benim için uygun gördükleri hayatı yaşarken bunu çok iyi biliyordum. Kaçıp gidebilirdim. Peşimden gelebilirlerdi ya da gelmeyebilirlerdi. Cesaretimi gerçekten toparlamayı başarabilseydim her zaman uğruna risk alınacak bir şeylerin olduğunu görebilirdim.

Kör Gelin aslında bendim. Gözümün önündekileri görememiş, karşıma çıkan şansları değerlendirememiştim. Yıllarca bizi hapsedtikleri evden gizlice kaçmayı başarmışken şehrin dışına çıkacak cesareti kendimde bulamamıştım. Suçu gençliğime atabilirdim ama hâlâ gençtim. Suçu içinde yaşadığım koşullara atabilirdim ama hâlâ o koşullarla bir aradaydım. Suçu hiçbir zaman kendimde aramak aklıma gelmemişti. O hayata beni mahkûm edenlerin kurbanıyken aslında kendi katilim olabileceğim aklıma gelmemişti.

Artık kendimi öldürmeyi bırakacaktım. Kendim için yaşayacak, kendi özgürlüğüm için çabalayacaktım. Rae'nin heykeli sanki hâlâ benimlemiş gibi parmaklarım büküldü. Buradan önce

kendim için kaçacaktım. Kendimi yaşamak istemediğim bu hayattan kurtaracaktım. Ona daha önce ayaklarımda sürüklediğim prangalarla gitmişken, şimdi özgür bir kadın olarak dönecektim.

Kapının önünden gelen kararsız adım seslerini duyduğumda sırtımı dikleştirdim. Gelenin Meadros olduğunu ve içeri girmek için kendisiyle savaştığını biliyordum. Yataktan kalkabilir, ona kapıyı açabilir ve bir süredir oynadığım oyuna devam edebilirdim.

Oyun oynamak istemiyordum. Prangalarımın biri de oydu. Onun sevgisi yıllar içinde ayaklarıma dolanmış, beni kandırırken bile gerçekleri görmeme engel olmuştu. Boynuma takılan zincirin en uzun olanı ona aitti.

Rae'nin varlığını arayan ellerimi kucağımda birleştirdim. Şafağa az kalmıştı. Annemin babasından kalan küçük balıkçı teknesine Naia ve Helene ile bindiğimizde tüm bunları geride bırakacaktık. Sonunda üçümüz de bu şehri ardımızda bırakmaya hazırdık.

Adım sesleri kapıdan uzaklaştığında hissettiğim rahatlık kısa sürdü, kapı çok geçmeden ardına kadar açıldı.

Gözlerim bir anlığına yatağın yanında duran, içinde Rae'nin heykellerinin olduğu sandığa kaysa da gelenin Helene olduğunu görünce yeniden rahatladım.

Helene içeri girip elindeki mumu söndürdü. "Bir an Meadros'un o kapının önünde yaşlanacağını düşündüm." Buz mavisi gözleri odanın içinde dolanırken mumluğu gürültüyle odadaki küçük masaya bıraktı.

Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu ona bakar bakmaz anlamıştım. Yanakları kızarmış, göz bebekleri büyümüştü. Yataktan kalktım. "Ne oldu?"

Bana cevap vermeden önce bir anlığına duraksayarak derin bir nefes aldı. "Penelop fazla sakın," diyerek düşüncelerini açık etti.

“Bu hiç hoşuma gitmiyor. O tekneye binip gitmemize izin veremeyeceğine eminim.”

Uzanıp titreyen ellerini tuttum. “Bu mümkün, Helene,” derken güven vermek isteyerek ellerini sıktım, soğuk tenini kendi sıcak tenimle ısıttım. “Bizi durdurmaya çalışabilir ancak bunu atlatacağımıza eminim.” Gülümsedim. “Bana daha fazla zarar veremez, Helene.”

Helene’nin bakışları bir anlığına sanki sırtımdaki yaraları görebilecekmiş gibi omzuma kaydı. İkimiz de ömür boyu Penelop’un bana verdiği unutulmaz hediyeyle yaşamak zorunda olduğumu biliyorduk. Bu yüzden sözlerim onu rahatlatmalıydı. Beni öldüremezdi çünkü şehirdeki varlığım hâlâ kutsaldı. Bana yalnızca herkesten gizli fiziksel olarak acı verebilirdi ve bunu çoktan yapmıştı. Bana verebileceği acıyı tanıyordum ve onu göğüslemeye hazırdım. Penelop, bedenimin kimsenin görmediği yerlerinde istediği kadar yara açabilirdi, ben yine de bu şehirden gidecektim.

Helene sessizliğini korumaya devam ederken Meadros’tan gizlediğim, sadece benim için olan bir testi şarabı yatağın altından çıkarttım. Doğrudan testiden bir yudum aldıktan sonra ona uzattım. “Hestios bugün bana Rae’nin heykellerini verdi. Şehirde kendilerine *Gerçek Troyalılar* diyen, Rae’nin varlığından haberdar olan insanlar olduğunu ima etti.”

Helene şaraptan içerken sessizliğini korumaya devam etti. Rae hakkında anlattıklarımı Naia ile fazla sakin karşılamışlardı. Onlara merhaba, bu dünyada ölü olan bir Tanrı’yla sevişip geri geldim demiştim ve onlar da bunu fazlasıyla mantıklı bir hikâyeymiş gibi dinlemişlerdi.

Helene’nin şaraptan bir yudum daha almasını izlerken, “Sanırım sen bunu çoktan biliyorsun,” diye fısıldadım. Dudakları testinin ağzında donup kaldı. “Ben size Rae’yi anlatmadan önce de

onun varlığından haberdardınız, bunu biliyorum. Bilmediğim şey, se, nasıl olduğu. Siz de Hestios'un bahsettiği kişilerden misiniz?"

Helene'nin buz rengi gözleri ısınırken onun hakkında aslında ne kadar az şey bildiğimi fark ettim. Naia'nın bir babası ve kardeşleri vardı. Helene'nin ise kimsesi yoktu. Penelop onun bizden önceki gelinin seçildiği gün tapmağa bırakıldığını anlatmıştı. Yeni doğmuş Helene'nin gelin olacağına daha o gün inanmışlardı.

Şimdi Helene'ye bakarken tüm bunların birer saçmalaktan ibaret olduğunu görebiliyordum. Helene, Rae'yi bilse dahi onun Hestios'un bahsettiği kişilerden olmadığına emindim. Kusursuz gelin, eşsiz rahibe, içten içe yanan bir ocağa benziyordu.

Testiyi bana tekrar uzattı. "Nasıl bildiğimi sana söylersem bizi bırakıp tek başına yola çıkmaya çalışırsın," diyerek benden uzaklaştı, konuşmamızın sona yaklaştığını anladım. "Bana güvenmek için hiçbir sebebin olmadığını biliyorum, Mara ama lütfen yola çıkana kadar anlatmam için beni zorlama."

Testiyi sıkıca tuttum. "O kadar mı kötü?"

"O kadar kötü," dedikten sonra boğazını temizledi. "Her şey tamam, Naia ailesiyle vedalaşıyor. Sonrasında seni almaya gelecek."

"Konuyu değiştiriyorsun."

Başını iki yana salladı. "Hayır, Mara, buraya sana her şeyin hazır olduğunu söylemek için geldim. Dikkatli olman lazım, evin etrafındaki bekçiler artmış ve bu hiç normal değil."

Penelop bir şeylerden şüpheleniyor olabilirdi. Kaçacağımızı anladığı anda bunun olmaması için tüm gücüyle uğraşacağını biliyordum. Bu, göze aldığım bir risk olsa da geleceğin bize neler getireceğini öğrenmem lazımdı. En azından denemeliydim.

"Rae'nin kehanetlerine ulaşmayı deneyeceğim," dediğimde başını sallayarak beni onayladı.

Bir süre bakışları odanın içinde gezindikten sonra, "Dikkatli

ol,” diye fısıldayarak kapıya yöneldi. “Şafak vakti sizi bekliyor olacağım.”

Helene odadan çıktığında bir süre daha sessizlik içinde oturmaya devam ettim.

Sonunda, Meadros’un bir daha gelmeyeceğine emin olarak sabah *agora**daki dükkânlardan birinden aldığım defne yaprağını sakladığım yerden çıkarttım. Odadaki tek metal tasın içine defne yapraklarını doldurmadan önce sandıktan Rae’nin heykellerinden birini alıp ahşap zeminin üzerine bıraktım.

Heykel tam karşımdayken yaprakları tutuşturdum ve gözlerimi kapattım.

Sabah ayinlerimizi düşündüm; Dora’nın ince ve kırıksık ellerinin ellerimi tutuşunu, Ephî’nin dostane bir şekilde karşıma oturuşunu. Güneş yavaş yavaş doğduğunda tapınağa sızan ışıkları ayine başlamanız gerektiğini hatırlatırken, defne yapraklarından aldığım ilk nefesin nasıl her defasında ciğerlerimi yaktığını.

Gözlerimin önünde ışıklar yanıp sönüyor, ciğerlerim o tanıdık kokuyla doluyordu. Neredeyse eve dönmek, geri dönmek gibiydi.

Kendimi bir anda kehanetin içine düşerken buldum. Çok yüksek bir dağdan aşağı atlamaya benziyordu. Midem burkuluyor, ciğerlerimdeki hava korkutucu bir hızla dışarı taşıyordu.

Ayaklarımın altındaki sıcak kumları hissettiğim anda bulunduğum ortam değişti, Laomedon’daki odamın sessizliğinin yerini birbirine vuran demirin sesleri ve öfke dolu bağırışlar aldı. Asker mızrağını ileri doğru savururken neredeyse ucundaki kanın kokusunu alabiliyordum.

Savaşın ortasındaydım.

Eşiğinde olduğumuz savaşın tam kalbindeydim.

* Antik Yunan şehirlerinde, birçok alanda çeşitli faaliyetlerin yapıldığı ve kamu binalarının etrafında sıralandığı halka açık geniş meydan –e.n.

Bir ok ısıklık çalarak yanımdan geçtiğinde kara saçları rüzgârla savrulan Tara'yı ve savaşçılarını gördüm. Yüksek bir tepenin üzerinde durmuş yayını geriyor, bir ok çıkarken yeni bir ok hemen yayda belirliyordu. Suratında ölümcül bir ifade vardı; ona karşı çıkan her kim olursa olsun, öldürme arzusuyla kıvranıyor gibiydi. Üzerindeki gece kadar siyah zırhıyla öfkeli Tanrıça bambaşka bir şeye dönüşmüştü. O ölümün kendisiydi. Ölümüne bile karşısında diz çöktürebilirdi.

Tara'nın oklarından biri az önce at arabasıyla yanımdan geçen askerin boynuna saplanırken hiç vakit kaybetmeden yeni hedefini aramaya başladı. Yüzü bir an için bocalarken gözleri kısıldı. Kehanetin içinde bakışlarını takip ederek dikkatini neyin dağıttığını gördüm. Ateşten mızrağıyla kendinden daha kısa bir askerle çarpışan Karr'ın hemen arkasına bakıyordu.

Tara'nın kime baktığını görerek kendime bir an olsun düşünme fırsatı bile vermeden ileri atıldım. Athena'nın altın mızrağı Karr'ın sırtına inmeden hemen önce aralarına girerek mızrağı yakaladım. Ahşap mızrak parmaklarımın arasında parçalara ayrılırken Athena çok kısa bir an için bana baktı, ortadan kaybolduğunda geride parçalara ayrılmış silahından başka bir şey kalmamıştı.

Bir süredir ulaşamadığım gücümün damarlarımı genişleterek aktığını hissedebiliyordum. Boynumda nabız gibi atan bir sıcaklık vardı ancak ne olduğuna bakmak için başımı eğmeden Karr sırtını benimkine dayadı, mızrağını başka bir askere sapladı. "Seninle yan yana çarpışmak bir onur," dediğinde onu taklit ederek ellerimi havaya kaldırdım ve benim ellerimde de ateşten bir mızrak belirdi. "Ama eğer benim senin kıcını değil de senin benimkini kurtardığını öğrenirse Rae çok memnun olmayacak." Kanla kaplı savaş alanına ve önümüzde düşüp ölen askerlere rağmen güldü. "Seni koruması gereken ben olmalıydım."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Benim korunmaya ihtiyacım yok."

Karr karşımdaki askere sapladığım mızrağa bakarak güldü. “Tanrılar aşkına, Mara, sanırım benim senin tarafından korunmaya ihtiyacım var.”

Kanla nemlenen ellerime bakarken kehanetin içinden çıkarak geri döndüm.

Artık önümde uzanan yolu rahatlıkla görebiliyordum. Geri dönecektim ve Troya için savaşacaktım.

Ne kadar süre o teknede olacağımızı bilmediğim için gizlice evden çıkartabileceğim kadar erzağı toparlayıp bezden çantama yerleştirmiştim. Güneşin gecedan kalan karanlığı zorlamaya başladığını gördüğüm anda Laomedon’dan ayrılma vaktimin geldiğinin bilincindeydim.

Tüm geceyi uyanık ve planımı zihnimde defalarca tartarak geçirmiştim. Sırtımdaki yaraların beni zorlamaması için tuniğimin içinden, temiz kumaş parçalarıyla üst gövdeyi tamamen korumaya almıştım.

Son olarak Rae’nin heykellerinin olduğu sandığı yatağın altına iterek doğruldum. Meadros’un bunları bulmasını ve koşarak Penelop’a vermesini istiyordum. Yalnızca biri, bana eşlik etmesi için yanımda olacaktı. Geri kalanıysa benim Laomedon’a son hediyeimdi. Penelop onları kırabilir, ateşe atabilirdi. Ne yaparsa yapsın, benim ona döndüğüm gerçeğini değiştiremeyecekti.

Yanıma aldığım erzak gözüme yetersiz gelmiş, yola çıkmadan önce biraz daha ekmek almak için mutfağa inmiştim. Sabahın erken saatleri olduğundan Penelop’un eve itinayla yerleştirdiği hizmetliler henüz uyanmamıştı. Üç somun ekmeği alarak odaya geri döndüm.

Kapıyı açmadan hemen önce bir şeylerin ters gittiğini fark

ederek duraksadım. Elim kapının mandalında bir süre oyalansa da odada beni bekleyen her neyse onunla doğrudan yüzleşmeye karar vererek içeri girdim.

Meadros bir savaş alanından farksız görünen odanın ortasında, yanında ağzı açık bir şekilde duran sandıkla beraber yerde oturuyordu. Sandığı bulduktan sonra odayı bu hâle getirmiş olmalıydı. Pekâlâ, anlaşılan onunla vedalaşmam gerekecekti.

Odaya girdiğimde başını kaldırıp bana baksa da hiçbir şey söylemedi. Hızla odanın içini taradım ve kırılmadık tek bir eşyanın bile kalmadığını gördüm. Sadece sandık sağlam bir şekilde duruyor, onu altına gizlediğim yatak bile kırılmış, samanları etrafa saçılmış bir şekilde yerde yan yatıyordu.

Sakinliğimi korumaya çalışarak ekmekleri kumaş parçalarına sarıp yere bıraktım, karşısına geçip durdum. Daha fazla yalan söylemek yoktu, bugün ikimiz de işlediğimiz günahların sonuçlarıyla yüzleşecektik.

Başını kaldırdığında bana tanıştığımızdan beri ilk defa bu kadar yoğun bir öfkeyle baktığını fark ettim. Sadece, “Neden?” diye sorarken dudakları sanki daha fazlasını sormak istermiş gibi aralık kaldı.

“Tanrıların böyle istedi,” dediğimde kaşları çatıldı. *Özür dilerim, Meadros, benim bir inançsız olduğumu her zaman biliyordun.* “Kaderlerimizin iplikleri birbirinden farklı işlenmiş.”

Elini uzatıp sandıktan bir heykel çıkarttı. “Onun için mi?” Nasırlı parmaklarını heykelin gövdesine doladı. “Beni ölü bir Tanrı için mi terk ediyorsun?”

Omuzlarımı dikleştirdim. “Seni kendim için terk ediyorum,” dediğimde sesim beklediğimden de sakın çıkmıştı. “Seni bana yalan söylediğin, evli olmadığımız hâlde evliymişiz gibi davrandığın için terk ediyorum. Ben kurtarılması gereken biri ya da korunması gereken bir hazine değilim, Meadros. Ben bu şekilde

sevilmek istemiyorum, bu sevgi değil. Bencilim, dik başlıyım ve belki biraz da küfürbazım. Ama kendimi böyle seviyorum. Senin zihninde yarattığın Mara hiçbir zaman olmadım, hiçbir zaman da olmayacağım.”

Meadros Rae'nin heykelini tüm gücüyle fırlattı, heykel yarımdan son hızla geçip duvara çarparak parçalandı. Ayağa kalkıp karşımda durduğunda burun delikleri genişlemiş, gözleri öfkeyle irileşmişti. “Onu mu seviyorsun?” Öfkelendiği şey bana yalan söylediğini öğrenmem değildi, onu çılgına döndüren Rae'yi sevmeye ihtimalimdi.

“Kendimi seviyorum.” Dudaklarımdan kopup giden kahkaha engel olamadım. “Her şey her zaman aşkla ilgili olmak zorunda değil, Meadros. Evet, onu seviyorum ama isteklerim onu sevmemle ilgili değil. Onu sevmem isteklerimin bir sonucu. Eskiden hiç kimse olmayı isterken şimdi biri olmak istiyorum. Beni anlayabiliyor musun?”

“Hayır.” Başını iki yana salladı. “Bu sen değilsin, Mara. Sana ne oldu bilmiyorum ama karşımda gördüğüm kadın benim yıllardır tanıdığım kişi değil. Tüm bunları birlikte geride bırakabiliriz.”

Tamam, sakinliğim siktirip gidebilirdi. “Bu benim, sen ne kadar aksine inanmak istesen de inancın bile değiştiremeyeceği gerçekler vardır. Bu yüzden kendine iyi bak, Meadros. Dilerim, benim sana sunabileceğimden daha iyi bir hayata sahip olursun.”

“Orada benim için kaldın,” derken pişman olduğunu görebiliyordum. Pişmandı çünkü hâlâ tüm meselenin kendisiyle ilgili olduğunu düşünüyordu. Onun için orada kaldığım başlangıçta gerçek olabilirdi ancak bazen, sebepler neticeye göre değişkenlik gösterebilirdi.

Ona bir cevap vermedim, artık ona verebileceğim cevapların hepsini tüketmiştim. Mutfaktan getirdiğim ekmekleri çantama yerleştirdikten sonra kapıya doğru ilerledim. Peşimden gelerek

beni durduracağını düşünsem de hiçbir şey yapmadı. Kapıyı aradımdan kapattığımda kopan gürültü, Rae'nin sağlam kalan heykellerini de kırdığını anlamama yetti.

Nöbetçilerin akşamki şaraplarına çoktan melisa otu katmış, hizmetçilerin uyanmayacağı bir saatte evden çıkacağıma emin olmuşum. Kapıdan çıktığımda Naia beni hemen dışarıda karşıladı. “Her şey yolunda mı?” diye sorduğunda gerçekten de öyle olmasını umarak başımı salladım. Çok kısa bir an için Meadros'un peşimden geleceğini düşünmüştüm ama belli ki son sözlerim onun için de veda niteliğindeydi.

Helene bizi tapınakta bekliyordu. Teknemiz, tapınağın arkasındaki kayalık alandaydı. Annemle sabah vedalaşmıştım, bu yüzden bizi uğurlamaya gelen kimse olmayacaktı. Laomedon'dan olması gerektiği gibi, üçümüz tek başımıza gidecektik.

Tapınağın önüne vardığımızda Helene'nin meşalesinin ateşini görebiliyordum. Teknenin önünde bizi bekliyordu. Bizi gördüğünde rahatlayarak başını sallasa da omuzları gerginlikle dikleşmişti. Hâlâ tedirgindi ve tedirginliği kendimizi açık denize bırakana kadar geçmeyecekti.

Elinde sıkıca tuttuğu meşaleyi aldığımda gözlerini tereddütle kısmasına rağmen ona bir şey demek yerine tapınağa yürüdüm. Yüksek sütunlarına ulaştığımda eğilip yerden ucu sivri bir taş aldım ve tapınağın yüzeyine bastırdım.

Helene yanıma gelip kazıdığım yazıya baktı. “Neden tapınağa ismini yazıyorsun?” diye sorduğunda yalnızca gülümsedim.

İçeri girmeden hemen önce, “Bunu yapanın ben olduğumu bilmelerini istiyorum,” dedim.

Onlara ne yaptığımı anlama fırsatı tanımadan tapınağa girdim. Çantamın en üstünde duran karışımı tapınağın zemine döktükten sonra meşaleyi hiç düşünmeden karışımın içine attım.

Meşalenin ateşi harlanarak yükselirken gülümsedim.

Burayı yakıyordum, aynı gördüğüm kehanetteki gibi.

Alevler Apollon'un heykelini sararken şimdiden mermerin karardığını, heykelinin cansızlığını gizleyen boyalarının aktığını görebiliyordum. Tavanın parçaları heykelin üzerine düşerken kusursuz çehresi çatladı. İçeriye döktüğüm karışım o kadar güçlüydü ki çok geçmeden tüm tapınak alevlere teslim olmuştu.

Ateşten bir çemberin ortasında, tapınağın tam kalbinde duruyordum. Sıcaklık artıp bedenimi ısıtırken kalbim hızla çarpıyordu. Bunu yapıyordum. Her şeyin sembolü olan bu yeri; Rae'den ve benden çalınanlara karşılık yakıyordum.

Yıllarımı bu tapınağın temsil ettiklerine feda etmek zorunda kalmıştım. Burası için cezalandırılmış, burası için yalnız bırakılmıştım. Kendime ait bir hayatım olmamış, hayallerimi adak olarak adamıştım. Şimdi bunların hepsi geride kalacaktı. Bu yer yanıp kül olduğunda ben Laomedon'dan da bana yaşattıklarından da çok uzakta olacaktım. Yıllarca beni hapseden bu şehir artık kendi karanlığının içine hapsolabilirdi.

Tapınağın hemen dışından yükselen çığlık sesi hareketlenmem için bir çağrıydı. Biraz daha burada kalırsam alevler her şeyle birlikte beni de yutacaktı.

Alevlerin içinde yönümü bulmaya çalışırken takılıp yere düşsem de kendime orada kalmak için izin vermedim. Hemen toplanarak ayağa kalktım. Bir daha ayağa kalkmak benim için zor olmayacaktı. Bir daha asla düştüğüm yerde kalmayacak, kimsenin bana yardım elini uzatmasını beklemeyecektim.

Nihayet dışarı çıktığımda Helene'nin korkuyla irileşen gözleriyle karşılaştım, onu es geçerek arkasında duran Naia'ya ilerledim. Gözlerinden benim için ne kadar endişelendiğini görerek elini sıkıca tuttum. "Buradaki işimiz bitti."

Teknenin bağlı olduğu kayalıklara ulaştığımızda şehirden çok

geçmeden birilerinin yangını söndürmeye geleceğini biliyordum. Eh, Tanrıların kendine bile ait olmayan tapınağını onarma konusunda şansa ihtiyaçları olacaktı.

Tekneye ilk önce Naia binerek köşeye yığılan erzakların yanına yerleşti. Çantamı ona uzattıktan sonra Helene ile ipleri çözmek ve tekneyi itebilmek için suya girdik. Su dondurucu olsa da buradan kurtulma düşüncesi beni ısıtıyordu.

Tapınak tarafına yaklaşan ayak seslerini duyduğumda Helene ile göz göze geldik. İkimiz de gelenlerin kim olduğunu dönüp bakmadan biliyorduk. Bu yüzden ellerimiz hızlanarak iplere daha güçlü bir şekilde asıldı.

Penelop, “Şu kafırları yakalayın!” diye bağırdığında suya giren bir bedenden sıçrayan damlalar üzerimize yağdı.

İp kayanın ucuna takıldığı için düğümü çözsek bile tekneyi serbest bırakamıyorduk. Naia teknenin içinde hareketlenip derme çatma küreğimizi bize yaklaşan rahibe savurdu. Şanslıydı, kürek adamın yüzünün tam ortasına inerken onu suya düşürdü.

Helene öfkeyle, “Şu ipi kurtar, Mara!” diye bağırdığında parmakları kanıyordu.

Suya giren başka bir rahip tam sırtıma, yaralarımın olduğu yere var gücüyle vurduğunda ciğerlerimdeki tüm hava boşalarak suyun içine düştüm. Az önce boşalan havanın yerini su alırken iki el içeri girerek boğazımı kavradı.

Var gücümle kendimi savunmaya çalışarak ellerimi beni boğmaya çalışan ellerin üzerine kapattım, ayaklarımı kasıklarına yerleştirip tekmeledim. Üçüncü tekmem yerini bulmuş olmalıydı ki serbest kalarak suyun yüzeyine çıktım.

Kendime öksürmek ve ciğerlerimdeki suyu dışarı atmak için bile fırsat tanımadım. Helene’yi tutup suyun içine çekmeye çalışan rahibin sırtına sarıldım. Dikkati hemen Helene’den bana kayarken tokadı yanağımı buldu fakat bu beni durdurmadı. Helene

ile onun arasına girerek tınaklarımı boynuna saplayıp onu ikimizden de uzaklaştırmaya çalıştım.

Zaman etrafımızda yavaşlamış gibiydi. Adamın saçlarımı yakalamaya çalışması, benim başparmağımı gözüne sokmaya çalışmam... Her şey bir anda yavaşlamıştı. Naia'nın çığlığı geceyi yararken suratıma sıçrayan sıcak şeyle kendime geldim.

Rahibin gırtlığından çıkan okun ucu boynuma çok yakındı. Adam dehşet içinde açılmış gözleriyle suya düşerken Helene'yi korumak için kollarımı geriye attım.

Kafamı kaldırıp baktığımda Hestios'un yayına yeni bir ok geçirdiğini gördüm. Tek başına değildi, inandığım tek Tanrı aşkına, arkasında en az otuz kişiden oluşan ve her biri baştan aşağı silah kuşanmış küçük bir ordu vardı.

Siktir. Görünen o ki Hestios'un elleri yalnızca heykel yontmakta başarılı değildi. .

Tekneye çıkmaya çalışan başka bir rahibin cansız bedeni daha suya düştü. Az önce Naia'nın kürekle kafasına vurduğu rahibin başına basarak geçtim. "İt Helene!" diye bağırdım. "Tekneyi it!"

Helene titreyen elleriyle ipi sonunda sıkıştığı yerden kurtardı ve var gücüyle itti. Biz tekneyi iterken iki rahip daha suya girdi ama ikisi de Hestios'un oklarıyla can verdi. Hestios, "Tanrı Rae için!" diye bağırdığında bedenimdeki tüm tüyler diken diken oldu.

Ağlamamak için yanaklarımın içini ısırarak tekneyi ittim. Durup ağlamak ve Hestios'a ne kadar minnettar olduğumu söylemek için vaktim yoktu. İttikçe ittim, ta ki ayaklarım yerden kesilip yüzmeye başlayana kadar. Helene tekneye çıktığında beni de kollarımdan çekti. Sırtımdaki gerilim korkunç bir boyuta ulaşırsa da bunu umursamadım.

Üçümüz de küreklere var gücümüzle asıldığımızda karada başlayan kanlı mücadelenin sesini duyabiliyordum. Yüzümü ya-

geçmeden birilerinin yangını söndürmeye geleceğini biliyordum. Eh, Tanrıların kendine bile ait olmayan tapınağını onarma konusunda şansa ihtiyaçları olacaktı.

Tekneye ilk önce Naia binerek köşeye yığılan erzakların yanına yerleşti. Çantamı ona uzattıktan sonra Helene ile ipleri çözmek ve tekneyi itebilmek için suya girdik. Su dondurucu olsa da buradan kurtulma düşüncesi beni ısıtıyordu.

Tapınak tarafına yaklaşan ayak seslerini duyduğumda Helene ile göz göze geldik. İkimiz de gelenlerin kim olduğunu dönüp bakmadan biliyorduk. Bu yüzden ellerimiz hızlanarak iplere daha güçlü bir şekilde asıldı.

Penelop, “Şu kafırları yakalayın!” diye bağırdığında suya giren bir bedenden sıçrayan damlalar üzerimize yağdı.

İp kayanın ucuna takıldığı için düğümü çözsek bile tekneyi serbest bırakamıyorduk. Naia teknenin içinde hareketlenip derme çatma küreğimizi bize yaklaşan rahibe savurdu. Şanslıydı, kürek adamın yüzünün tam ortasına inerken onu suya düşürdü.

Helene öfkeyle, “Şu ipi kurtar, Mara!” diye bağırdığında parmakları kanıyordu.

Suya giren başka bir rahip tam sırtıma, yaralarımın olduğu yere var gücüyle vurduğunda ciğerlerimdeki tüm hava boşalarak suyun içine düştüm. Az önce boşalan havanın yerini su alırken iki el içeri girerek boğazımı kavradı.

Var gücümle kendimi savunmaya çalışarak ellerimi beni boğmaya çalışan ellerin üzerine kapattım, ayaklarımı kasıklarına yerleştirip tekmeledim. Üçüncü tekmem yerini bulmuş olmalıydı ki serbest kalarak suyun yüzeyine çıktım.

Kendime öksürmek ve ciğerlerimdeki suyu dışarı atmak için bile fırsat tanımadım. Helene’yi tutup suyun içine çekmeye çalışan rahibin sırtına sarıldım. Dikkati hemen Helene’den bana kayarken tokadı yanağımı buldu fakat bu beni durdurmadi. Helene

ile onun arasına girerek tınaklarımı boynuna saplayıp onu ikimizden de uzaklaştırmaya çalıştım.

Zaman etrafımızda yavaşlamış gibiydi. Adamın saçlarımı yakalamaya çalışması, benim başparmağımı gözüne sokmaya çalışmam... Her şey bir anda yavaşlamıştı. Naia'nın çığlığı geceyi yararken suratıma sıçrayan sıcak şeyle kendime geldim.

Rahibin gırtlığından çıkan okun ucu boynuma çok yakındı. Adam dehşet içinde açılmış gözleriyle suya düşerken Helene'yi korumak için kollarımı geriye attım.

Kafamı kaldırıp baktığımda Hestios'un yayına yeni bir ok geçirdiğini gördüm. Tek başına değildi, inandığım tek Tanrı aşkına, arkasında en az otuz kişiden oluşan ve her biri baştan aşağı silah kuşanmış küçük bir ordu vardı.

Siktir. Görünen o ki Hestios'un elleri yalnızca heykel yontmakta başarılı değildi. .

Tekneye çıkmaya çalışan başka bir rahibin cansız bedeni daha suya düştü. Az önce Naia'nın kürekle kafasına vurduğu rahibin başına basarak geçtim. "İt Helene!" diye bağırdım. "Tekneyi it!"

Helene titreyen elleriyle ipi sonunda sıkıştığı yerden kurtardı ve var gücüyle itti. Biz tekneyi iterken iki rahip daha suya girdi ama ikisi de Hestios'un oklarıyla can verdi. Hestios, "Tanrı Rae için!" diye bağırdığında bedenimdeki tüm tüyler diken diken oldu.

Ağlamamak için yanaklarımın içini ısırarak tekneyi ittim. Durup ağlamak ve Hestios'a ne kadar minnettar olduğumu söylemek için vaktim yoktu. İttikçe ittim, ta ki ayaklarım yerden kesilip yüzmeye başlayana kadar. Helene tekneye çıktığında beni de kollarımdan çekti. Sırtımdaki gerilim korkunç bir boyuta ulaşsa da bunu umursamadım.

Üçümüz de küreklere var gücümüzle asıldığımızda karada başlayan kanlı mücadelenin sesini duyabiliyordum. Yüzümü ya-

nan tapınağa çevirdim. Üç rahip daha suya girip peşimizden gelirken Hestios ve adamları diğerleriyle mücadele ediyordu.

Penelop öfkeyle kıyıya yaklaştı ama Meadros karanlığın içinden fırlayıp hançerini gırtlığına dayadığında durmak zorunda kaldım. Küreği tutan elim bir anlığına havada asılı kaldı. Meadros korkusuzca, “Onlara peşlerini bırakmalarını söyle, Penelop,” diye emrettiğinde rahiplerden biri tekнемize ulaşmak üzereydi. Meadros da bunu görerek, “Çabuk!” diye ekledi.

Yüksek rahibe elini kaldırdığında rahipler yüzmeyi bıraktı. Naia hemen arkamda ağlamaya başladı ama yine de küreklere olanca gücüyle asıldı.

Hepimiz asıldık.

Meadros da diğerleri de artık uzaktaki bir nokta hâline gelene kadar durmadık, devam ettik. Kendimize dinlenmek için izin verdiğimizdeyse yangın çoktan sönmüş olmalıydı.

Güneş üç kere doğdu ve battı. Dördüncü kez doğduğunda artık hiçbirimizin dayanacak gücü kalmamıştı.

Hava o kadar soğuk ve rüzgârlıydı ki üçümüz de birlikte paylaştığımız battaniyenin altından çıkmaya cesaret edemiyorduk. Kürekleri bir süredir çekmiyor, akıntının bizi götürmesine izin veriyorduk. Yemeklerimiz azalmış, temiz suyumuz neredeyse bitmişti.

Annemin bana verdiği kolyeyi sıkıca tutarken doğru yolda olduğumuzu biliyordum ama yolculuğumuzun daha ne kadar devam edeceğini kestiremiyordum. Bilinmezlik tarafından ele geçirilirken elimden gelen tek şey kız kardeşlerime daha sıkı sarılmaktı.

Naia titreyerek başını omzuma gömdüğünde ona biraz daha

yaklaştım, Helene'nin kafası boşluğa düştü. "Şu bizi sıcak tutacak iksirlerinden biraz daha yapamaz mısın?" diye sordu.

Tekne çok küçük olduğu için yanımıza aldıklarımız da sınırlıydı. Ahşap gövdesine alabileceğinden daha fazla yükü doldurmaya korkmuştuk çünkü bu bizi batırabilirdi.

Günde iki kez karışımlarımdan hazırlıyordum ama hava o kadar soğuktu ki sabahın ilk ışıklarıyla yaptığım iksir etkisini yitirmişti bile. "Biraz daha sabredelim," diye mırıldandım Helene'yi de kendime doğru çekerek. "Yalnızca biraz daha."

Akşamüzeri dalgalar yükselmiş, rüzgâr şiddetlenmişti. Nai-a'nın dişleri birbirine çarpıp duruyordu. Helene soğukkanlılığını elden bırakmıyordu ama onun da donduğunu biliyordum. Ben de donuyordum. Sürünerek battaniyeden çıktım ve üçümüze de iksirden hazırladım. Kaşıkla ikisine de birer yudum uzattığımda minnetle kabul ettiler.

Vücut ısım nihayet normale döndüğünde batan güneşi izlemek için teknenin uç kısmına emekledim. Teknenin köşelerinde hâlâ annemin babasının ağlarından kalan izler duruyordu. Parmaklarımı o izlerin üzerinde gezdirdim. Ne kadar garipti. O benim ailemdi ancak ben onunla ilgili neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

Helene de teknenin dengesini bozmamaya gayret ederek yanıma geldi, küçük boşluğa oturdu. "Eskiden de büyü yapabiliyor muydun?"

Gülümsedim, beni gerçekten de bu kadar az tanıdığını bilmek içimi acıtsa da ona belli etmedim. "Her zaman böyleydim, sadece siz bunu göremediniz."

Helene sesimdeki imayı fark etti. "Sana düşmanca davranmak zorundaydım," derken burnunu kırııştırdı. "Bu benim de hiç hoşuma gitmiyordu ancak bazı şeylerin öyle olması gerekti."

Tekne sallandı, Naia uykusundan uyanıp teknenin ortasına ilerledi. Tekne bu kez hafifçe sallanınca bedenimi öne doğru kay-

dırarak ağırlığı dengeledim. Nihayet üçümüz de hesaplaşmaya hazırдық. Birbirimize karşı dürüst olmamızın artık zamanı gelmişti. “Seni dinliyorum,” dedim Helene’ye. “Rae’den nasıl haberin oldu?”

Onun ilk defa titrediğini gördüm. Her zaman büründüğü mağrur tavrı kaybolmuş, yerini şüphesiz bir korkuya bırakmıştı. Naia ona güven vermek istercesine elini sıktı, kocaman açılmış kahve rengi gözleri ikimizin üzerinde dolaştı.

Helene, Naia’nın ellerinden güç almış gibi sırtım dikleştirdi. “Rae’yi tanıyorum,” dedi bir çırpıda. “Onu çok uzun zamandır tanıyorum.”

Şaşkınlığım boğazımda düğümlendi, bir dalga tekneye vurduğunda sallandık.

Helene, benim elimi de tutarak üçümüzün ellerini de kucağında birleştirdi. “Tanrılar benim güzelliğimi hem takdir ettiler hem de lanetlediler. Sonsuza kadar güzel ve ölümsüz olarak yaşamaya mahkûmum, sevdiğim herkesin ölümünü görmeye mahkûmum. Yeniden ve yeniden doğarken her şeyi hatırlamakla, her hayatın acısını beraberimde sürüklemeye mecburum.” Sustu, çenesini havaya kaldırdı. “Sen ve ben savaşı başlattık, Mara, sen Tanrılarınkini başlatırken ben de insanlarınkini başlattım.” Ellerimdeki elleri kasıldı. “Ben Troyalı Helene’yim; Paris’in sevgilisi, Tanrıların üstlenmek istemediği tüm günahların vebaliyim.”

Dondurucu rüzgâr saçlarımı savururken yapabildiğim tek şey ona bakmaktı. O güzel yüze, uğruna kahramanların öldüğü yüze bakarken söylediklerinin anlamı beni vurdu. O, Troyalı Helene’ydi. Paris’in Helene’si, Troya’nın acısı Helene’ydi.

Zihnimin içini saran düşünceler küçük iğneler gibi saplanırken sadece, “Nasıl?” diye sorabildim. Bildiğim her şey parçalara ayrılıyordu. Önce Kirke sonra da Helene... Yıllarımı yalanlarla sarmalanmış bir düğümün içinde sürdürmüştüm.

Helene gülümsediğinde hüznünün izlerini gizlemeyi beceremedi. “Savaşın ardından Athena beni Zeus’un emriyle yeniden doğmakla ve her şeyi hatırlamakla lanetledi, Troya’nın düştüğü bu zamana hapsetti.”

Zihnimde hâlâ oturmayan parçalar vardı. “Ben de oradaydım, Troya’daydım. Beni o zamanda da tanıyor muydun?”

Başını sallayarak beni onayladı. “Seni tanıyordum, tanıyorum. Sadece seni korumak istedim çünkü senin kim olduğunu her zaman biliyordum. Senin yerine gelin olarak ben seçilirsem seni koruyabileceğimi düşündüm.”

Bağırarak, ağlamak, öfkeyle onu sarsmak istiyordum. Küçüklüğümüzden beri benden gizledikleri için ona kızmak, beni koruduğu için ona teşekkür etmek istiyordum. “Neden?” diye fısıldadım. “Laomedon’dan gidebilir, kendine başka bir hayat kurabilirdin. Neden şehirde kaldın?”

İlk defa buzdan maskesi kayıp düşerken ardında gizlenen incinmiş kadım gözler önüne serdi. “Çünkü *Gerçek Troyalılar* birbirini asla yarı yolda bırakmaz.”

Naia kendine daha fazla engel olamayarak ağlamaya başladığında ona döndüm. “Peki ya sen, senin bunlardan nasıl haberin oldu?”

Elimi sıkıca tutmaya devam ederek, “Babam, Hestios ve diğerleriyle arkadaş,” derken yaşlı gözlerini kırıştırdı. “Geceleri gizlice kaçan tek kişi sen değildin, babamla birlikte şehirdeki toplantılara katıldım ve tanrımızın bizi duyması için ona dualar ettim.”

Tanrıların lanetlediği iki kadın ve ölü bir Tanrı’nın müridi. İşte küçük teknemizdeki yolcuları sanırım böyle özetleyebilirdim. Kendime engel olamayarak gülmeye başladım, Naia uzanıp ikimize birden sarıldığında da ağlamaya... Her şey için ağladım; geride bıraktığım geçmişim ve hiç yaşanmayacak geleceğim için ağladım.

Helene ağlamadı ama onun kalbinin gözyaşlarından daha derin kanadığını biliyordum. Sadece bakışlarıyla bile yüreğimi dağladı.

Birbirimize sarılıp bulutlu gecenin altında yatarken belki de ilk defa gerçek kız kardeşler olmuştuk. Artık bir Tanrı'nın gelini olmak için birbiriyle yarışan genç kızlar değil, savaşa hazırlanan kadınlardık.

Fırtına bizi vurduğunda hava kapkaranlıktı. Su o kadar hızlı bir şekilde tekneye doldu ki kendimize geldiğimizde çoktan suya düşmüştük bile.

Dalgalar teknemizin ters yüz olmuş gövdesine dolanıp onu götürürken tekneden düşen yiyecek sandığına tutundum.

“Mara!”

Helene, Naia'yı güçlükle tutmuş, bana doğru yüzüyordu. Yüzeyde durmama yardımcı olan sandığa tutunarak ben de onlara doğru yüzmeye çalıştım ama dalgalar bunu imkânsız kılıyordu. Neler olduğunu bile anlamadan dalgalar bizi denizin soğuk sularına çekmişti.

Helene tüm gücünü toplayıp ikisi yerine de yüzdü ve Naia'nın parmakları sandığı tutunana kadar durmadı. İki elimle sandığa sıkıca tutunurken dehşet verici bir gerçek beni çarptı. Uyumurken sol elimde sıkıca tuttuğum kolye yoktu; bu demek oluyor ki kurtuluşumuz da yoktu.

Bir dalga daha bize çarptı ve son hızla sürüklemeye başladı. Su o kadar soğuktu ki titreyen ellerimin sandığı tutması artık mümkün değildi.

Helene dalgalara teslim olacağını anladığında beni tutmaya çalıştı ama kocaman bir dalga bize vurduğunda direnemedi.

Artık üçümüz de buz gibi suyun içindeydik. Birbirimize tutunmaya çalışsak da dalgalar bizi ayırıyor, parçalıyordu.

Suyun içinde dalgayla birlikte yükseldiğim bir anda ayın ışığında parlayan adayı gördüm. Bu fırtınayı biliyordum, daha önce de şahit olmuşum. Sadece biraz daha yüzmemiz ve adanın sınırlarına varmamız gerekiyordu.

Suyun yüzeyinde kalmaya çalışarak, “Helene! Naia!” diye bağırdım ancak gök gürültüsü sesimi bastırdı. Karanlık gökyüzü, çakan şimşekle aydınlanırken yükselen dalgalardan başka hiçbir şey göremiyordum. Denizin derinliklerinden gelen, beni tek hamlede yutmaya hazırlanan bir canavarın aç ağzına çekiliyormuşum gibi hissettiren, ürkütücü uğultu dışında hiçbir şey duyamıyordum. Sular ağzımdan ve burnumdan girerken çaresizce suyun yüzeyinde kalmaya çalıştım.

Bir noktada sanırım tekrar bağırdım fakat kendi sesimi ben bile duyamadım. Fırtınanın sesi her şeyi bastırıyor, kendinden başka hiçbir şey kalmayana kadar dünyayı döndürüyordu. Ölümün aç kollarının etrafımda sıklaştığını hissedebiliyordum. Kaderimi birbirine bağlayan ip kopmak üzereydi.

O anda ölseydim eğer, Hades’in dünyasına beraberimde pek çok pişmanlığı da götürecektim. Ölseydim, tüm bu mücadeleyi boşuna vermiş olacaktım. Yıllardır içimde gizlice büyüttüğüm o ateş sönecek, dalgalara teslim olacaktım. Yıllarca bir hiç olarak yaşamıştım ve yine bir hiç olarak ölecektim.

Hayır!

Benden üç boy kadar uzun bir dalga beni yakalayıp dibe doğru savururken yapacak hiçbir şeyim kalmamıştı.

Hayır, hayır, hayır.

Gözlerim kapanırken ciğerlerimdeki son hava da beni terk etti. Ellerimi çaresizce ileri uzatsam da kurtuluşun uzak bir hayalden ibaret olduğunun bilincindeydim. Ölecektim, buna emindim. Ciğerlerime saplanan acı bunun kanıtıydı; ölüm beni almaya gelmişti.

Tuzlu suyla dağlanan gözlerim kapanırken dibe battığımı farkındaydım. Nefes almaya çalışmayı, çabalamayı bırakmıştım. O an için her şeyle kucaklaşmış ve barışmış gibi hissediyordum. Sanırım ölmek böyle bir şeydi; bir kez o yola girdiğinde dünyevi öfkeleri ve arzuları geride bıraktıran bir yanı vardı.

Başım geri düşerken ciğerlerimdeki acı geçti. Bu kadardı işte. Bir an önce yaşayan biriyken artık ölü biri olmuştum. Geçiş bu kadar kolay ve beklenmedikti. Birazdan Hades'in *Kharon*'larından biri beni gelip alacaktı. Şanslıysam, Hades Rae'yi son bir kez görmeme izin verebilirdi. Bunu yapmasını sağlayacaksa eğer *Tartaros*'ta bin asır geçirmeye razıydım.

"İtiraf etmek gerekiyor ki bu, Odysseus'un krallığımda yaptığı yolculuktan beri gördüğüm en cesaret verici davranıştı. Ayrıca en aptalcası. Bu yüzden benim koşullarımda nefes almana izin vereceğim."

Çökmüş ciğerlerim kalkıp indi, yeniden nefes alana kadar bir süre bocalasalar da en sonunda başarılı oldular. Hayır, yüze çıkmamıştım, hâlâ dipteydim. Gözlerimi korkuyla açtığımda ilk gördüğüm şey yanımdan geçip giden renkli bir kuyruk oldu. Dehşet içinde suda o şeyden uzaklaşmaya çalışırken bu sefer kuyruğun sahibi görüş açıma girdi. Parlak yeşil gözleri uğursuz bir ışıkla parlayan kadın bana doğru yüzdüğünde bakışlarımı aşağı, kuyruğuna indirdim.

Siktir! Siktir, siktir.

Etrafımda çember çiziyor, saldırmaya hazırlanan vahşi bir hayvan gibi beni sınıyordu. Pekâlâ, vahşi olduğu kesindi çünkü elini bana doğru uzattığında uzun parmaklarının daha çok birer yüzgece benzediğini rahatlıkla görebiliyordum. Midem burkulurken denizin dibinde ondan kaçacak hiçbir yerim olmadığını biliyordum. O da bunu biliyordu, bu yüzden cesurca davranarak

* Yeraltı dünyasında ölüleri karşı kıyıya geçirmekle görevli olan kayıkçı -e.n.

bana biraz daha yaklaştı. Şimdi, boynunun iki yanında uzanan solungaçlarından ve gülümsediğinde açığa çıkan sivri dişlerinden başka hiçbir şey göremiyordum. Denizin dibinde olmasını beklemediğim bir aydınlık onu aydınlatıyor, her detayıyla görmeme izin veriyordu.

Yanaklarına yapışmış deniz yıldızlarından biri hareketlendiğinde çığlık attım, baloncuklar yukarı doğru tırmandı. Korkum onu keyiflendirmiş olmalıydı ki suda yüzen saçımdan bir tutam yakalayıp ucunu tuhaf, iki yarığa benzeyen burnuna yaklaştırdı.

“Bu kadar yeterli, Sia. Konuşumuzu ürkütmek istemeyiz, değil mi? Özellikle onun ne kadar kıymetli olduğunu düşünecek olursak bunu yapmamamız gerektiğini ikimiz de iyi biliyoruz.” İsminin Sia olduğunu öğrendiğim şey, az önce de sesini duyduğum adam konuşunca geri çekilse de benden fazla uzaklaşmadı. “Sia! Lafımın ikiletilmesinden hoşlanmadığımı biliyorsun.”

Sia parlak renkli kuyruğunu kasıtlı olarak omzuma vurup yüzerek benden uzaklaştığında arkasında beni bekleyen kişiyi gördüm. Bir adam, sanki denizde değilmiş de karadaymış gibi kum zemine yerleştirilmiş parlak *klismos**’ta oturarak dikkatle bana bakıyordu. *Klismos* onun iri cüssesinin altında her an kırılacakmış gibi görünüyordu ama o bunun ya farkında değildi ya da umursamıyordu.

Adam suyla birlikte dalgalanan saçlarını geri yatırarak mavi gözlerini üzerime dikti. “Senin oldukça konuşkan olduğunu duymuştum, Mara,” dediğinde benim kim olduğumu bildiğini anladım. “Hayal kırıklığına uğradım. Yoksa benimle mi konuşmak istemiyorsun? Seni rahat ettirdiğimi düşünmüyor musun? Öyleyse biraz alınganlık edebileceğimin farkındasındır umarım çünkü misafirlerimin mutluluğu benim için her şeyden önemli.”

Tüm bunlar çılgınlıktan ibaretti. Suyun altındaydım ve bir

* Antik Yunan’da kullanılan, kavisli ve arkalıklı bir sandalye çeşidi –e.n.

adam karşımda oturmuş benimle konuşuyordu. Hayattaydım. Nasıl olduğunu bilmediğim bir şekilde nefes alabiliyordum ve az önce muhtemelen bir deniz *Nymphe*’i ile karşı karşıya gelmiştim. Kesinlikle kendimi bundan daha rahat bir yerde hayal edemiyordum.

Konuşup konuşamayacağımdan bile emin olamayarak, “Kimsin sen?” diye sordum. Soruyu o kadar hızlı sormuştum ki ağzımdan çıkan baloncuklar bir anda her yeri kapladı. “Ölmedim, değil mi?” diye sorduğumda bu sefer daha sakın konuşmayı başarmıştım.

Adam güldüğünde benim aksime, o sanki suyun içinde değilmiş gibi en ufak bir kabarcık bile oluşmadı. “Sence benim kardeşim Hades’e benzer bir yanımda var mı? Giderek daha da kabalaşıyorsun, Mara. Emin ol, onun krallığında olsaydın bu kadar rahat edemezdin.”

Kardeşim... “Poseidon?”

Gülümsediğinde mavi gözleri beyaz bir ışık yayarak parladı. Şimdi anlayabiliyordum. Denizin dibinde, ondan başka hiç kimse bu kadar kendinden emin görünemezdi. “Daha erken tanışmamız gerektiğinin farkındayım ama ben daha çok hikâyelere ortasından dalmayı sevenlerdenim. Malum, sen buraya gelene kadar o kadar çok şey oldu ki düzgün bir şekilde tanışacağımız bir fırsat yakalayamadım.”

Bana karşı tavırlarının tamamen sahte olduğunu anlayabiliyordum. Zeus’la tanışmıştım ve eh, pek de sevimli bir tanışma olduğunu söyleyemezdim. Gecenin bir yarısı fırtınayla birlikte odama girmiş, o gittiğinde de Rae’nin sarayında kaldığım kanadı neredeyse tamamen yıkmıştım. Zeus benden hazzetmiyorsa Poseidon da en yumuşatılmış hâliyle benden hoşlanmıyor gibi duruyordu. “Hayatımı neden kurtardın?” diye sorduğumda sorunun fazla doğrudan olduğunun farkındaydım ama yine de sor-

* Dişi tanrısal varlık, peri -e.n.

mak zorundaydım. Yalnızca çok kısa bir an önce boğuluyordum ve muhtemelen o gelmemiş olsa çoktan bu dünyayla işim bitmiş olacaktı. Hiçbirine tam anlamıyla güvenmemem gerektiğinin farkındaydım. Sabra'ya güvenmiştik ve neler olduğu ortadaydı.

Poseidon ayağa kalktığında bana yaklaşacağını düşündüm ancak o yalnızca yukarı, suyun yüzeyine doğru bakmakla yetindi. “Dalgalar çok dedikoducudur, Mara,” dediğinde sesi su tarafından neredeyse yutulmak üzereymiş gibi çıkmıştı. “Kime, neyi taşıyacağını asla bilemezsin.”

Bakışları yeniden bana döndüğünde etraftaki aydınlığın sebebinin o olduğunun farkına vardım. Ayaklarının değdiği kumlu zeminden etrafına doğru dalgalar hâlinde aydınlık yayıyordu. O kadar ki neredeyse uzanır gibi durduğum kumlu alanın yan taraftaki mercanları ve hiçbir şeyden haberi olmadan yüzüp geçen balıkları bile görebiliyordum. “Sorduğum sorunun yanıtı bu değildi.”

“Farkındayım.” Poseidon belli belirsiz güldüğünde bir an için bunu hayal ettiğimi düşündüm. Çok geçmeden kışları çatıldı, sağ kulağındaki küpeye dokunarak boğazını temizledi. “Seni kurtarmadım,” dedi. “Kaderinde zaten hayatta kalmak vardı. Ben sadece o kadere yürümeden önce durup dinlenmeni sağladım.”

Nihayet kollarımı kaldırarak dipten uzaklaşmayı başardım. Onun gibi ayakta duramıyordum fakat su beni taşıdığı için parmak uçlarım kuma batmayı başardı. “Ne için?”

Poseidon sonunda bana yaklaşırken etrafındaki kum da hareketlenerek ayak bileklerine doğru yükseldi. Kum taneleri bacaklarında dövmeler gibi örüntü şeklinde yayılırken saçları suyun içinde savruldu.

Tam karşıma gelip durduğunda onu daha yakından inceleme fırsatı buldum. Rae kesinlikle ona benzemiyordu. Suyun altında tam olarak kestiremesem de teninin rengi daha koyu, yüz hatları

daha sertti. Sağ kulağında tek bir halka küpe varken sol kulağının ise tamamında küpeler sallanıyordu. Suyun içinde dalgalanan saçlarının arasındaki boncukları ve örgülü tutamları görebiliyordum. Muhtemelen saçları omuzlarına kadar uzanıyordu ve bu da onun her an yelken açmaya hazırlanan bir denizci gibi görünmesini sağlıyordu.

Bana bakarken bir süre sessiz kaldı. Sanki sessizliğiyle beni değerlendiriyor, sorularına cevap vermesine değip değmeyeceğime karar vermeye çalışıyordu. Yüzünü benimkine yaklaştırdığında geri çekilsem de bu onu durdurmadı. Kulağıma, “Bir daha asla yeğenimi dizlerinin üzerinde, senin hayatın için yalvarırken görmek istemiyorum da ondan,” diye fısıldadı. Sanki beni yakmış gibi bir kez daha geri çekildiğinde ayağım mercanlardan birine çarptı. Bileğimdeki acı azımsanmayacak kadar fazlaydı ama bunun için daha sonra endişelenebilirdim. “Telaşlanma, bu daha önce öldüğünde oldu. Zeus senin yeniden hayata dönmen için söz verse de kendi oğlunun bir ölümlünün hayatı uğruna yalvarması hoşuna gitmedi. Senin dünyaya hemen dönemeyeceğinden emin oldu ve üstelik tek cezası da bu değildi.”

“Bana bunları neden anlatıyorsun?”

“Sana bunları anlatıyorum çünkü neye sebep olduğunu öğrenmeni istiyorum. Senin hayatına karşılık yeğenim sonsuz evinden, *Olympos*’tan sürüldü. Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?” Sessizliğimle gereken cevabı alarak vahşi bir şekilde sırtıttı. “Ben de öyle tahmin etmiştim.” İfadesi acımasızdı. Biraz sonra söyleyeceklerinin beni parçalara ayıracağına emindi. Öyle de oldu. “*Olympos* sıradan bir ev değil, çocuk. Edilen her duanın, adanan her adağın bir kısmı *Olympos*’taki kutsal suya gider. Yazın son gününde hepimiz eve döner, o kutsal sudan payımıza düşeni alırız. Hades bile bunu yapar çünkü bizden daha güçsüz olma riskini göze alamaz. Tüm ikiz Tanrıların bir arada olduğu tek günde, he-

pimiz o yıl bizi güçsüzleştiren şeylerden arınır, kaybettiklerimizi buluruz. Beş asırdır bunu yapamayan tek bir kişi var ve sen onun kim olduğunu çok iyi biliyorsun.”

Suçluluk hissi mideme çöreklenirken Poseidon’un anlattıklarının yalnızca başlangıç olduğuna emindim. Gözlerindeki bir şey bana anlattıklarının en kötüsü olmadığını hissettirdi. Sona sakladığı bir şey vardı. Daha can yakıcı, daha kahredici bir gerçeği gizliyordu. Bana anlattığı kısmı bile canımı bu kadar yakmışken gizlediklerinin beni öldüreceği kesindi.

Poseidon, “Tüm bunların geçmişte kaldığını söyleyebilmeyi isterdim,” diyerek devam etti. “Ancak sen yeniden doğduğunda hiçbir şeyin değişmeyeceğini anladım. Daha önce sebep olduğun savaştan daha kötüsüne sebep olacağını beraberinde sürüklediğin kaderine bakarak anlayabiliyordum. Sen tatlı dilli bir *Nymphe*, kahredici bir kayalıksın. Sen yıkımsın ve bir gün gerçekten de öyle olduğunu sen de anlayacaksın.”

Rae’nin uğruna yalvardığı hayatımda ondan habersiz yıllarımı geçirmiştım. Başkasına âşık olduğumu düşünmüş, onunla neredeyse evlenmişim. Tüm bunları onun kim olduğunu bilmeden yaşamışım. Ancak Rae, benim kim olduğumu daima bilmışti. Bunları öğrenmek içimde ağlama isteği uyandırıyordu. Benim için *Olympos*’tan sürülmesi ve diğerlerinin sahip olduğu ayrıcalıklardan mahrum bırakılması ise içimdeki öfkeyi artırıyordu. Tüm bunların sorumlusunun Zeus olduğunu biliyordum. Diğerlerinin inanıp dua ettiği Tanrı’nın aksine, Zeus bencil bir adam, berbat bir babaydı.

Poseidon bendeki değişimi anında fark ederek başını salladı. “Dalgalar, Mara,” derken sesi fazla neşeliydi. “Onların bana neler taşıdığını tahmin bile edemezsin. Benim gibi yüzmeyi öğrenirsen, seni de istediğin yere taşırlar.”

Bana söylediği son sözler bu oldu. Ne bir veda ne de bir uya-

rı... Nereden geldiğini göremediğim bir akıntı beni içine çekip savururken yeniden nefes almak benim için imkânsızdı. Akıntı beni suyun yüzeyine çıkartmıştı ama bu yalnızca kısa bir an nefes almam için yeterliydi. Fırtınanın içinden kopup gelen dalgalardan biri beni dibe doğru çekti.

Bir çıkış yolu olmalıydı. Hayatta kalmamın bir yolu olmalıydı.

Düşün, Mara, düşün. Her zaman bir yolu vardır. Düşün. Hayatta kalmak için düşünmen gerek.

Kollarım benden bağımsız hareket ederek beni yukarı çekmek için hareketlendi. Nihayet başım bir kez daha dışarı çıktığında öksürmeye başladım. Ada hâlâ oradaydı. Kirke oradaydı. Sadece biraz daha yüzmem lazımdı, o kadar. Adasının sınırına girdiğim anda varlığımı mutlaka hissedecekti.

Bir dalga yüzüme çarpıp beni dibe doğru çekmeye çalıştığında ona karşı direndim, akıntının nasıl hareket ettiğine odaklandım. “Yüz, Mara,” dedim kendime. “Poseidon gibi yüz.” Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda yeni bir dalgayla yükseldim ama bu sefer dalga beni batırmak yerine yüzeye çıkarttı ve tüm gücüyle ileri itti.

Kollarım ve dalgalar birlikte hareket ederken dondurucu su da ciğerlerimdeki acı da umurumda değildi. Ada giderek belirginleşiyor, sınıra giderek yaklaşıyordum.

Adanın kayalıkları önümde belirene kadar durmadım. Soğuk tenime batan hançerler gibi acı verici hâle geldiğinde bile pes etmedim. Bu şekilde ölmeyecektim. Ne olursa olsun, kıyıya varmanın bir yolunu bulacaktım.

Dalgaların gücüne direnerek ileri uzandım.

Parmaklarım en yakın kayalığa dokunduğu anda deniz yarıldı ve karanlık beni kucaklayarak kıyıya çekti. Artık sular beni ıslatmıyor, rüzgâr beni üşütmüyordu. Kumlar karanlığa karışıp etrafıma yağarken sıcak kollar beni yakaladı. Gecenin eşsiz ko-

kusu tuzlu suyla karışarak ciğerlerime dolarken, tanıdık bir his tüm bedenimi kuşattı.

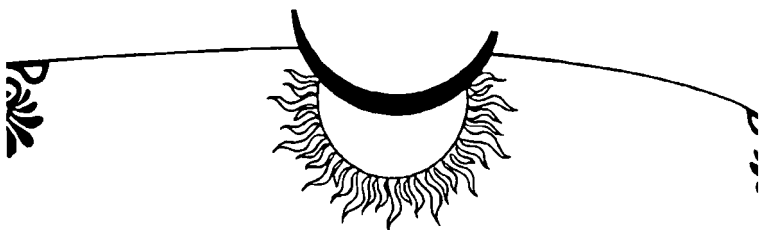
Başımı kaldırıp umutsuzca hayalini kurduğum o yüze baktım. Gerçek olmadığından korkarak yüzüne dokunurken parmak uçlarımdan sızan gümüş duman benden önce davrandı. Elimi çene hattı boyunca gezdirirken gözünden akan bir damla yaş dudaklarıma indi.

Beni kendine doğru çekerken bedenlerimiz birbirine yaslandı, sıcaklığı buz tutmuş bedenimi ısıttı. Buradaydı. Buradaydım.

Ona dönmeyi başarmıştım.

Dudakları yukarı doğru kıvrılırken ellerimi kollarına indirip sıktım. Oydu. Gerçektir. Bir rüyanın içinde değildim. Karşımdaydı, benimleydi.

Önüme dökülen saçları geri iterken Rae'nin evreni taşıyan gözleri benimkilerle birleşti. "Demek benim için denizleri aşkın, arsız ölümlü."

BÖLÜM IV

Kendimi daha fazla tutamayacağımın farkındaydım. Başım Rae'nin omzuna dayandığında tüm bedenim titriyordu. Bacaklarım titriyordu. Aşağı doğru inerken Rae de benimle birlikte hareket etti. Ben yere düşmeden önce davranarak beni kucağına çekerek oturdu. Ellerimi boynuna doladım, dizlerimi karnına yasladım. Her şey geride kalmıştı; çektiğim acılar, ondan uzakta geçirdiğim günler artık bitmişti.

Uzun parmakları çenemi kavrayıp ona bakmam için çevirdi. Gümüş dumanım belli belirsiz tenimin üzerinde gezinirken onun çoktan serbest kalmış karanlığı etrafıma dolanmıştı. Karanlığı geri çekilip yağmurun üzerimize yağmasına izin verirken kolları tarafından kuşatıldım. Bana, gördüğü tek şey benmişim gibi bakıyordu. Muhtemelen ben de ona aynı şekilde bakıyordum çünkü gördüğüm ve görmek istediğim tek şey oydu.

Gözlerinin içindeki gezegenler parlarken, "Benim arsız ölümüm," diye fısıldadı. "Bana her zaman dönersin."

Ona her zaman dönecektim. Nereye gidersem gideyim, ölümün ötesine bile geçsem ona dönecektim. Bunun bir yolunu her zaman bulacağımı artık biliyordum.

Bana bir ömür gibi gelen haftaların ardından sonunda varmam gereken yere varmıştım. “Geri döndüm,” dediğimde başımı çevirip parmak uçlarımı teker teker öptü. Dudaklarının dokunduğu yerlerde tenim karıncalandı.

İşaret parmağımı dudağına dayadı. “Hayatımda senin kadar güçlü birini görmedim.” Sıcak eli yüzümü yavaşça severken doğrudan gözlerimin içine baktı. “Bunu sen başardın, Mara, kimsenin insafına ihtiyacın olmadan kendini kurtardın. Benim Mara’mın kimsenin yardımına ihtiyacı yok.”

Güldüğümde yüzümden aşağı akan şey yağmur muydu, yoksa gözyaşım mıydı bilmiyordum.

Elimi indirip bana yaklaştığında beni öpeceğini biliyordum. Dudaklarım çoktan onun dudaklarının özlemiyle sızlamaya başlamıştı bile. Hayal ettiğim yerde, kollarının arasındaydım.

Karr, “Özür dilerim ama,” diye seslendiğinde sesi kalbimin gürültüsünü bile bastıracak kadar yüksekti. “Sizi bölmek istemem, inanın bana. Öpüşüp koklaşmak elbette hakkınız fakat ölümsüz kıcım donuyor ve bazılarımızın sudan iki kadını daha kurtarması gerekti.”

Rae güldüğünde gülüşünü ne kadar özlediğimi fark ederek dudaklarına dokundum. Başını çevirip bileğimin içini öptükten sonra ayağa kalktı. Hâlâ beni kucağında tutmaya devam ederken ona biraz daha sıkı sarıldım. Sanki onu bırakırsam tekrar ayrılacakmışız gibi hissediyordum.

Karr, Naia’yı yavaşça kumlara bıraktığında, “Anlaşılan gelin adaylarını iyi besliyorlarmış,” diye söylendi. Göz açıp kapayınca ya kadar yanımıza ulaştı ve beni Rae’nin kucağından aldı. Ayaklarım yere değer değmez Karr’ın sıkı kucaklamasıyla boğuldum.

Sırtımdaki acıyla dişlerimi sıksam da ona hiçbir şey belli etmeden gülmeyi başardım. “İşte, bu dünyadaki en sevdiğim ölümlü geri döndü.” Geri çekilip kızıl gözleriyle beni inceledi. “Bize geri döndün.”

Tara, Helene’ye elini uzatıp onu ayağa kaldırdı ve birlikte Naia’ya ilerlediler. Naia şaşkın gözlerle neler olduğunu anlamaya çalışarak etrafa bakarken Helene doğrulması için ona yardımcı oldu.

Rae’nin sıcak elleri belime sarılıp beni kendine çekerken başımı geriye yatırarak omzuna yasladım. “Geri döndüm,” diye mırıldandım. “Sana döndüm.”

Tara üzerindeki kumları silkeleyerek bana döndüğünde kardeşininkine benzeyen siyah gözleri kısıldı. Bana öfkeli miydi, yoksa geri döndüğüm için memnun muydu, söylemek güçtü. Karşıma gelip durduğunda rüzgâr siyah saçlarını havalandırdı. Elini bana uzattığında ona karşılık verdim. Eliyle dirseğimin altını kavrayıp beni kendine çekti. “Seni yeniden görmek güzel,” derken sesi her zamanki tepkisizliğinde olsa da bana baktığında bir şeylerin değiştiğini anladım. Bana karşı hâlâ mesafeliydi fakat eskisi kadar nefret dolu olmadığını hissedebiliyordum.

Onu başımı sallayarak selamladığımda Tara’nın hemen gerisinden şaşkınlıkla dolu bir haykırış yükseldi. Naia bir anda dizlerinin üzerine çökerek, “Tanrı Rae,” diye fısıldadı. Kız kardeşimin ellerini önüne uzatmasını ve alnını kuma dayamasını izledim. Bedeninin titremesinden içinde bulunduğu durumun onun için ne kadar önemli olduğunu görebiliyordum.

Rae’yi daha önce de insanların arasındayken izlemiştim. Troya sokaklarında birlikte dolaşmış, ona inanan insanları birlikte selamlamıştık. Bunda hâlâ alışmadığım bir yan vardı. İnsanların inandıkları, dualarında ismini fısıldadıkları Tanrı’ya karşı hissettiklerim onlarınkinden çok daha farklıydı. Eh, ben de ona tapıyordum fakat diğerlerinden daha farklı bir şekilde.

Ortama pek de uygun kaçmayan nahoş düşünceler zihnimde uyandığında onları bastırmak için geç kalmıştım. Rae'nin bedeni benimkinin hemen arkasındayken istesem de o düşüncelerden kaçamazdım. Haftalardır ayırdık ve onu en son gördüğümde...

Rae düşüncelerimin nereye kaydığını bilerek hafifçe kulağıma dokundu. "Zihnin, Mara," derken sesi sanki karanlığı tarafından yutulmuş gibiydi. "Eve döndüğümüzde zihnine hangi anlarda sahip çıkman gerektiği üzerine çalışmamız gerekecek çünkü bu durum giderek tehlikeli bir hâl alıyor."

Yanaklarım sıcaklarken sözleri zihnimde tam tersi bir etki doğurdu, şu an Naia'nın içinde bulunduğu kutsal duruma hiç de uygun olmayan anları anımsadım.

Rae'nin elleri omzumu bulup sıkı. "Dualarının hepsini duydum," dedi. "Ölü bir Tanrı olmaya mahkûm edildiğim bir zamanda unutulmadığımı bilmek, adıma adanan tüm adaklardan daha değerliydi."

Sıcak ellerinin omzumdaki varlığı beni rahatlatırken ona olan özlemim kalbimi sıkıştırdı. Onunla yalnız kalmak istiyordum. Onu yeniden öpmek, onunla uzaktayken kaybettiğimiz her şeyi yeniden bulmak istiyordum. Tercihim, önce sıcak suyla yıkanmaktı. Belki Rae de bana eşlik eder, ilk seferimizde olduğu gibi beni yıkardı. Bu sefer onun tadına önce ben bakmalıydım.

İnanmadığım Tanrılar, gerçekten zihnimin durması gerekiyordu.

Naia başını kaldırdığında tüm bedeni titriyordu. "Teşekkür ederim."

Rae, "Hâlâ duyuyorum," dediğinde sesindeki tondan bunu Naia'ya değil, bana söylediğini anladım.

Tara boğazını temizleyerek, "Kirke geldi," dediğinde zihnimdeki düşünceler bir anda yön değiştirdi.

Bedenim istemsizce gerilirken sırtımı dikleştirdim. Rae'nin bendeki değişimi fark ettiğini, zihnimin içinde yeni kavuştu-

ğum gerçeklerin sırtına eriştiğini biliyordum. Gerilmemin sebebi Rae'nin Kirke ile aramdaki bağı öğrenmesi değildi; bunu ondan gizlemeyi bir an olsun düşünmemiştim. Gergindim çünkü Kirke'yle yüzleşmeye hazır olduğumdan emin değildim.

Tara'nın bakışları arkamda bir noktaya odaklandığında o sahili terk etmeye çoktan hazırdım. Ona ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Nasıl davranmam gerektiğindense kesinlikle emin değildim. Aile kavramı benim için diğer insanlarda olduğu gibi gelişmemişti. Ailenin ne demek olduğunu öğrenecek zamanı bulamadan annemden ayrılmış, en hafif tabirle sevgisiz diyebileceğim bir çocukluk yaşamıştım. Şimdi annem dışında kan bağımlı olan birinin olması, özellikle de bu kişinin Kirke olması hakkında ne hissetmem gerektiğini kestiremiyordum.

Ona öfkelenebilirdim ya da onu gördüğüme sevinebilirdim.

Zihnimde dönüp dolaşan düşünceler bir çözüm yolu bulamadan Kirke'nin kollarının arasına çekildim. Toprak ve bitki kokusu beni kuşatırken geri çekilip yüzüme baktı. "Ait olduğun yere yenden hoş geldin, kızım." Bu kadardı işte. Kafamdaki düşüncelerin sinmesi için bu kadar yetmişti. Kirke omuzlarına attığı yünlü şalı çıkartıp etrafıma dolarken ona minnetle bakmaktan başka bir şey yapamadım. "Donuyorsun, Mara. İçeri geçelim de seni ısıtalım."

Rae beni serbest bırakırken Kirke'nin eli elimi sıkıca tuttu. Sahliden evine giden yol boyunca onunla konuşmak için cesaretimi toplamaya çalıştım fakat bunu yapamadım. En sonunda evinin kapısına geldiğimizde ona döndüm. "Ben," diye söze başlasam da devam edemedim.

Kirke elimi alıp göğsüne götürdü, bir süre orada tutarken sürmeli gözleri beni dikkatle süzdü. "Her şeyi konuşmak için yeterli vaktimiz olacak. Hiçbir şey için acele etmen gerekmiyor. Önce geri dönmenin keyfini çıkar. Özlediğin şeylerin tadına var. Gerçekler hiçbir yere kaçmıyor, kızım, sen onlardan kaçmak istesen

bile onlar daima yanında yürürler. Bu yüzden her şeyi bugün konuşmak zorunda değiliz.”

Sözleri beni rahatlatırken tanıdık bir kükreme açık kapılarda duyuldu. Kirke'nin dişi aslanı büyük patilerini zemine vurarak merdivenleri indi. Devasa cüssesine rağmen iki ayağının üzerine kalkıp suratımı yaladığında onu hemen tanıdım. Bu oydu, adada kaldığım zaman boyunca benimle uyuyan, ben nereye gidersem takip eden aslan beni unutmamıştı.

Başını sevdiğimde bana homurtuyla karşılık vererek yeniden dört ayağının üzerine indi. Biz içeri girerken bir an olsun yanımdan ayrılmayarak bana eşlik etti.

Ne kadar üşüdüğümü ancak çıtır çıtır yanan ocağın karşısına geçtiğimde anladım. Kirke her zaman odanın köşesinde duran *klineyi* ocağın önüne çektiğinde hiç beklemeden oraya oturdum. Çok geçmeden eve gelen Helene yanıma otururken, Naia ise ayaklarımızın dibine çöktü. Aslan, yere uzanırken bir kez daha başını okşadım.

Kirke'nin hepimize birer kadeh verdiği baharatlı şaraptan aldığım ilk yudum içimi ısıttı, biraz olsun kendime geldiğimi hissettim.

Rae'nin odadaki varlığı inkâr edilemezdi. Biz ısınırken bizden uzakta, sırtını sütunlardan birine dayayarak bizi izlemeyi tercih etse de varlığını hemen yanımda hissedebiliyordum. Bakışlarını bir an bile olsun üzerimden ayırmıyor, en ufak bir hareketimi bile büyük bir dikkatle takip ediyordu.

Zihnimin içinde dolanıp durduğunu bilecek kadar onu tanıyordum. Bu yüzden Kirke'nin bana uzattığı battaniyeyi alırken zihnimin içinden ona, “Ben iyiyim,” diye fısıldadım.

Bu ona yetmemiş olacak ki sonunda sütundan uzaklaşıp yanıma geldi. Uzun parmakları saçlarımın arasından geçerken kaşlarını çattı. “Hasta olacaksın,” dedi sıkıntıyla. “Sırılsıklamsın.”

Karr penceresinin önündeki masada, kendi şarabından büyük bir yudum alırken gülümsedi. "Eve döndüğümüzde seni sürekli kontrol edildiğin günler bekliyor."

Tara masanın karşısından Karr'a sert bir bakış attı. "Her şeye burnunu sokmasan olmaz, değil mi?"

Karr'ın gülümsemesi daha da genişledi. "Dua et her şeye soktuğum tek şey burnum."

Tara yüzünü buruştursa da ona bir cevap vermediğinde Rae'ye döndüm. "Kanımı takip edeceğini biliyordum."

Rae'nin saçlarımda gezinen parmakları durdu, siyah gözleri benimkilerle buluşurken onun da günlerinin kolay geçmediğini görebiliyordum. "Gittiğin ilk anda şeyeyi kırdım ama sana ulaşamadım. Rüyanda bir yolunu bulup bana seslenene kadar seni gerçekten kaybettiğime inanmıştım." Bunu biliyordum, beni aradığını ama bulamadığını biliyordum.

Karr arkasına yaslandı. "İşin aslı şu ki, Mara, Laomedon'un bu zamanda var olmayan ama daha önce Rae'ye ait olan tapınağın kalıntılarına kadar gittik ancak seni bulamadık."

"İki zaman arasındaki geçişleri mühürlediler." Penelop'un yüzü gözlerimin önüne geldiğinde sırtımdaki sızlama bana onun varlığını bir kez daha hatırlattı. "Keşke buraya gelmeyi daha önce akıl edebilseydim."

Rae yavaşça çenemi okşadı. "Eninde sonunda seni almaya gelecektim. Bizimle savaşmak için o geçitleri açmak zorunda kalacaklar."

Helene'nin yanımdaki bedeni kasıldı, ıslak sarı saçları battaniyenin açıkta bıraktığı omuzlarına döküldü. "Savaş ne zaman?" Artık onun içinde yanan yangının da bilincinde olduğum için savaşın sadece düşüncesinin bile onda yarattığı hisleri tahmin edebiliyordum. Ben savaşın hatıralarını önceki hayatımla birlikte geride bırakmıştım ancak Helene, savaşın en ufak detaylarını bile hatırlıyor olmalıydı.

Tara parmaklarıyla ahşap masaya vurdu. “Bu baharda,” dedi ve şarabından büyük bir yudum aldı. “Apollon önderliğindeki yeni *Akha* Ordusu bu baharda bir kez daha Troya’ya saldıracak. Hermes, sen yokken savaşın ilan edilmek üzere olduğu haberini getirdi.”

Naia başını dizlerimden kaldırıp Tara’ya baktı. “Savaş iki ay sonra başlamış mı olacak?”

Sorusu odanın ortasına çöreklenerek oturdu. Rae benden uzaklaşıp Kirke’nin oturma odasında dolaştı, yeniden hepimize en uzak sütuna sırtını dayayana kadar da durmadı. Sadece duruşundan bile bunun onun için ne demek olduğunu anlayabiliyordum. İçinde bulunduğu durumdan nefret ediyordu. Şehri bir kez daha hedefteydi ve o zaten bir yarısını önceki savaşta kaybetmişti. Poseidon’un bana söyledikleri doğruysa, diğerleri gibi her yıl gücünü yenileme fırsatı da yoktu. Diğerleri savaş devam ederken *Olympos*’a dönüp kendi yaralarını sarabilecekken Rae tüm o kânın ve vahşetin içinde kendi yaralarını sarmak zorunda kalacaktı.

Hayır. Onun yaralarını birlikte saracaktık. Bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum ama bir daha asla tek başına savaşmak, tek başına tüm *Olympos*’u karşısına almak zorunda kalmayacaktı. Bir savaş verilecekse bunu birlikte yapacaktık. Şehrimiz düşecekse birlikte düşecek, yok olacaksak birlikte yok olacaktık. Bir daha ne başka bir Tanrı’nın ne de savaşın bizi ayırmasına izin vermeyecektim.

Bir şekilde tam olarak ne işe yaradıklarını bile kestiremediğim güçlerimi kontrol etmeyi öğrenmem gerekecekti. Kısa bir süreydi, evet ama bunu yapacaktık. Rae’nin şehri, şehrimiz bir kez daha düşemezdi.

Rae zihnimden geçenleri yüksek sesle yanıtlayarak, “Biz savaşa hemen dahil olmayacağız,” dedi.

Ona döndüm. “Ne demek istiyorsun?” Hâlâ üşüdüğüm için parmaklarımı kadehimin etrafına sıkıca dolamıştım.

Kirke'nin yeşil gözleri yavaşça bana döndü. "Troya Savaşı'nı-
dan sonra Zeus tüm Tanrıları bir anlaşma yapmaya zorladı." Otur-
duğu *bathron*'dan kalkarak zarif hareketlerle bana doğru yürüdü.
"Savaşın ilk yirmi bir günü taraf tutmak yasak, bu süre zarfında
sadece insanların savaşmasına izin var." Gölgelemin içinde gizle-
nen Rae'ye kısa bir bakış attı. "Şehrin Koruyucu Tanrısı olsa bile
kural böyle."

Tara kendi kadehini dudaklarına götürmeden önce başını sal-
layarak Kirke'yi onayladı. "Hepimiz kanımızla yeminimizi mü-
hürledik, yirmi bir gün dolana kadar savaş alanına inemeyiz."

"Ama ben vermedim," dedim bir an bile düşünmeden. "Eğer
kendimi yeterince geliştirebilirsem savaşabilirim."

Rae'nin ne ara o sütundan ayrılıp yeniden yanıma geldiğini
göremedim bile. Şimdi Kirke ile benim aramda, ilahi formunun
karanlık sızıntılarının içinde dikiliyordu. "Sakın," dedi öfkeli bir
sesle. "Sakın kendini feda etmeye çalışma."

Kaşlarımı çattım. "Bunun kendimi feda etmek olduğunu dü-
şünmüyorum. Şehrin savaşırken senin savaşamayacağını ama be-
nim savaşabileceğimi söylüyorum."

Karr, Rae'nin arkasında belirip elini onun omzuna koydu.
"Mara, insan askerlerin ilk hedefi sen olacaksın. Savaş alanında
tek başına olduğunu görürlerse-"

"Seni öldürecekler," diye tamamladı Rae onu sert bir sesle. "Ve
sen öldüğünde ben de öleceğim. Troya sonsuza kadar düşecek."

Oda sessizliğe bürünürken duyabildiğim tek şey, ocakta yanan
odunlardan gelen çıtırtı sesinden ibaretti. Aptal değildim, kendi-
mi hayatta kalamayacağımı bildiğim bir durumun içine sokmaya
niyetim yoktu. Sadece benim Zeus'a verilmiş yeminim yoktu ve
bunu lehimize kullanabilirdik. Henüz gücümün kaynağını ya da
sınırlarını bilmiyordum ama bir ordu yaratmayı başardığımı bi-

* Günlük hayatta sıklıkla kullanılan, katlanmayan tabure -e.n.

liyordum. Onlarla birlikte savaş alanına inersem en azından bir şansımız olabilirdi.

Konuşmak için ağzımı açtım fakat Kirke elini havaya kaldırarak beni susturdu. “Buna ben de izin veremem, Mara, sen benim soyumsun. Bazen risk almak doğru olan olsa da bu konuda alınacak risk ölümcül olabilir.”

Karr’ın merakla parlayan kızıl bakışları aramızda gidip geldi. “Kirke annemin annesiymiş,” derken bu gerçeği dillendirmek ağzımda garip bir tat bırakmıştı.

Tara’nın kaşları havaya kalkarken Karr bu yeni gerçeği onun kadar serin karşılamadı. Şaşkınlıkla, “Yani sen şimdi Helios’un torunu olduğunu mu söylüyorsun?” diye sordu. “Bu hayatında bu kadar güçlü olmanın sebebi bu mu? Sonuçta önceki yaşamında sahip olmadığın güçlerin var.”

Tara’nın gözleri kısıldı. “Apollon’un seni bu kadar istemesinin sebebi Helios olabilir mi? Apollon sonuçta güneşe tek başına hükmetmek için Helios’u devirdi. Belki de o zamandan kalma bir hesabı vardır.”

Karr bana döndü. “Öyleyse, Mara sadece iki Tanrı’dan yaratılan bir kadın değil, aynı zamanda damarlarında *Titan* kanı da akıyor.”

Karr’ın dudaklarından dökülen gerçekler odanın havasını ağırlaştırdı. Aslan uykusunda mırıldanırken Naia’nın dudaklarından şaşkınlıkla yüklü bir ses döküldü. Helene’ye dönüp baktığımda buz gibi gözlerinde anlam veremediğim sorular dolanıyordu. Oadaki herkes gibi o da beni inceliyor, cevapları yüzümde arıyordu.

Poseidon’la görüşmemizi düşünerek Rae’ye baktım. Bana söyledikleri kadar söylemedikleri vardı ve benden gizlediği gerçek her neyse bunun yanıtının Rae’de olduğu barizdi. Zihnimde görüşmemizin tüm ayrıntılarını görmesi için kendimi ona açtım. “Nasıl oldu da yeniden doğdum?”

Helene'nin elleri kucagında birleşti. Onun aksine, ben lanetlenmemiş ya da onun gibi defalarca doğmaya ve ölmeye mahkûm edilmemiştim. Eğer Poseidon'un söylediği gibiyse Rae benim hayatım için yalvarmıştı. Bunun karşılığında ödediği ve benim bilmediğim bir bedel daha vardı, Poseidon bunu ima etmişti.

Karr huzursuz tavrını gizleme gereği bile duymadan Rae'ye döndü ama Rae'nin tüm dikkati benim üzerimdeydi. "Sonra," dediğinde onu zorlamamam gerektiğini açıkça ortaya koyan bir hâli vardı. "Sana bunu yalnız kaldığımızda anlatacağım."

Kirke dokuma tezgâhının başına geçerken daha fazla tartışma istemediği açıktı. "Troya'ya dönmeden önce kızların kendilerini toparlamaları lazım. Bu gece burada kalm."

Az önceki can sıkıcı sohbetin etkilerini üzerinden ilk atan Karr oldu. Kirke'nin yanına gidip kalçasını tezgâha dayarken yüzünde yayvan bir gülümseme vardı. "Sabah uyandığımızda domuz olmayacağıma yemin edebilir misin?"

Kirke, kırmızı renkli ipliğini hançerinin ucuyla keserken Karr'a tatlı tatlı gülümsedi. "İşimi sabaha bırakacağımdan o kadar emin misin, Spartalı?"

Naia ve Helene'yle aynı yatağı paylaşmak, beni eski günlere götürmüştü. Naia ile yıllarca aynı yatağı paylaşmaya alışkın olsam da bu sefer sağımda uzanan Helene önemli bir değişiklikti. Yıllarca bizi kendinden uzak tutmayı, kim olduğunu gizlemeyi seçmişken nihayet artık o da kendini açmayı başarmıştı.

Helene küçük alana sığmaya çalışarak bir kez daha döndüğünde Naia uykulu sesiyle, "Kes şunu," diye seslendi. "Sen döndükçe yatak da sallanıyor."

Helene öfkeyle yattığı yerden doğrulduğunda kafamı onun omzuna dayadığım için başım boşluğa düştü. Sırtımdaki belli be-

lirsiz acı, sabah yaralarım baktırmam gerektiğini hatırlattı. Belki de Kirke onları tamamen iyileştirecek bir karışım hazırlayabilirdi.

Düştüğüm yerden doğrulmaya çalışarak, “Neler oluyor?” diye sordum. “Neden hâlâ uyumadın?”

Helene yatakta doğrulup başucundaki mumu yaktığında Naia’nın bedeni benimkine yaslanarak cılız aydınlığa direndi. “Savaş iki ay sonra bir kez daha gerçek olacak ve düşünebildiğim tek şey bu.”

Gözlerimdeki tüm uyku uçup giderken ona baktım. Şimdi Naia’nın uykulu bedeni de kasılmış, doğrulmaya hazırlanıyordu. “Benim de,” diye itiraf ettim. Kirke’nin bizim için hazırladığı odaya geldiğimizde aklımdaki tek şey derin bir uykunun kollarına uzanmak ve yaşadığım her şeyi geride bırakmaktı. Ancak karanlıkta kaldığım ilk anda ufuktaki savaşın varlığı tüm gerçekliğiyle zihnime çullanmıştı.

Helene kafasını hırsla sallayınca sarı saçlarının bir kısmı örgüsünden kurtulup omuzlarına döküldü. “Troya Savaşı’nda bir kez bulundum ve ikincisi için kendimi hazır hissetmiyorum. Bu sefer tam anlamıyla yalnızım ve Troya’nın beni daha önce olduğu gibi kabullenmeyeceğine eminim.” Sustu, dudaklarını birbirine bastırdı. “En azından o zamanlar işlediğim günahlarımın sebebi olarak aşkımı gösterebiliyorum.”

Oturarak sırtımı dikkatlice duvara yasladım. Uzanıp ellerini tuttuğumda buz gibi teni benimkinin altında tepkisizdi. “Paris’e ne oldu, Helene?”

Naia da şimdi uzandığı yerden doğrulmuş, bacaklarını yana atarak oturmuştu. “Bize anlatabileceğini biliyorsun.”

Helene gözlerini kapattı, dudakları hafifçe titredi. “Tanrılar bizi ayırdı,” dedi hüznün en koyu tonunda yoğunlaşan sesiyle. “Yalnız beni değil, aşkımızı da lanetlediler.” Gözlerini açtığı anda mavi gözlerinde şimdi sonsuz bir öfke vardı. “Ben bir krali-

çeydim, Sparta Kraliçesi. Sonra Troyalı Helene oldum, şimdi ise sadece lanetli bir kadından daha fazlası değilim. Eh, en azından Apollon'un gelini değilim."

Naia odaya çöken hüznü dağıtmak ister gibi güldü. "Onu bile beceremedik ki."

Sinir bozukluğuyla ben de gülmeye başladım. Onca yıl bizi ailelerimizden ayırmaları, bir eve kapatarak ibadete zorlamaları nafile bir çabadan öteye gitmemişti. Laomedon'dakiler gerçeği öğrendiklerinde hayal kırıklığına uğrayacaklardı ancak önemli olan bizim kendimizi hayal kırıklığına uğratmamış olmamızdı. Öyle ya da böyle, o şehirden ve o şehri yönetenlerin boyunduruğundan kurtulmuştuk. Bunu biz yapmıştık.

Helene de güldü. "Hiç değilse bizden sonra bir daha kimsenin gelin olarak yetiştirilmeyeceğini biliyoruz."

Boğazımı temizleyerek gülmeyi kestim. Bir süredir merak ettiğim ama yanıtından korktuğum soruyu daha fazla içimde tutmadım. "O gelinlere ne olduğunu biliyor musun, Helene?"

Helene'nin suratındaki gülümseme de silindi, başını iki yana salladı. "Hayır." Bozulmuş örgüsünü omzundan geriye attı. "Bilmek istemediğime de eminim."

Belki de bu sorunun cevabını bana Seus verebilirdi. Annesi Leda, bizden önce yetiştirilen ve seçilen gelindi. Eğer gelinlere seçildikten sonra ne olduğunu bilen biri varsa onun olma ihtimali oldukça yüksekti.

Naia yorgun bir şekilde başını omzuma yasladı. Esnediğinde çoktan uykuya dalmaya hazır olduğunu görerek onu yeniden ortamıza yatırdım. Naia'ya sarılarak uyumaya çalışırken Helene'nin de hâlâ uykuya direndiğine emindim.

Naia'nın yavaş nefes seslerine odaklanarak gözlerimi kapattım. Bir noktada sanırım uykuya dalmayı başarmıştım fakat uyanıldığında çok uzun süre geçmemiş olmalıydı.

"Mara."

Hava hâlâ karanlıktı. Onu gerçekten duymuş muydum, yoksa hayal mi etmiştim, söylemek güçtü. Dışarıda esen rüzgârın sesine odaklanarak onun sesini yeniden duymayı bekledim.

Rae'nin sesi bir kez daha zihnimin içinden bana, "Mara," diye seslendiğinde az önce hayal kurmadığıma artık emindim. "Bana gel."

Naia'nın bana dolanmış kollarından sıyrılarak yataktan kalktım. Üzerimdeki kalın örtüleri bir kenara atıp Helene'nin mum ışığındaki yüzüne baktım. Sonunda uykuya teslim olmasına rağmen kaşlarının arasındaki tedirgin çizgi hâlâ oradaydı.

Onları uyandırmamaya gayret ederek yataktan çıktım. Odanın kapısını açtığım anda onu gördüm. Rae, karanlığın içinde gizlenmiş, sırtı odanın tam karşısındaki mozaikli duvara dayanmış bir şekilde bekliyordu. Dudaklarındaki yarım gülümsemeye bakılacak olursa çağrısına kulak vereceğime emindi. Beni bekliyordu ve geleceğimi biliyordu.

Kapıyı kapatarak sırtımı dikkatlice soğuk yüzeyine yasladım. Avuçlarım ısınırken ayak parmaklarım beklentiyle bükülmüştü. "Uyku tutmadı mı?" diye sorduğumda sesim sanki uzun bir yolu koşarak gelmişim gibi nefes nefese çıkmıştı.

Gözlerini bir an olsun üzerimden ayırmadan bana yaklaştı. Karanlığı dağılıp etrafımıza yayılırken kuruyan dudaklarımı yaladım. Onu öpmeye ihtiyacım vardı. Bedenini benimkinin üzerinde, yanında ya da arkasında hissetmeye ihtiyacım vardı.

Düşüncelerimin bir anını bile kaçırmadığını belli ederek gözlerini kısıtı. "Önce altımda başlayabilirsin," diyerek beni yanıtladığında aldığım nefes ciğerlerime takıldı. Sesi o kadar kısık ve baştan çıkarıcıydı ki ondan ayrı kaldığım sürenin baskısını kasıklarımda hissedebiliyordum. "Daha sonrasında istediğin şekilde devam edebiliriz." Sesi giderek ağırlaşmış, karşı konulması im-

kânsız bir fısıltıya dönüşmüştü. “Arkanda olmamın hoşuna gideceğini biliyorum.”

Eli enseme kavrayıp başımı onunkine yaklaştırdı. “Benimle yine oyun oynuyorsun.” Burnunu yanağıma sürttü. Aldığı nefes dudaklarımda başlayıp karnımda son bulmuş gibiydi. Ona duyduğum ihtiyaçla neredeyse kollarının arasında titremeye başlayacaktım. “Rae...”

Geri çekilerek burnunun ucunu benimkine sürttü. Karanlığı yoğunlaşırken etrafına belli belirsiz bir ışık yayıyordu. Şu an arkasına geçsem sırtındaki evrenin yanıp söndüğünü görebileceğime emindim. “Seni temin ederim şu an aklımda olan son şey oyun oynamak, Mara.” Bana yaslandığında aramızdaki sertliği tenimi karıncalandırdı. Onu istiyordum. Şu an hiç su içmemiş biri gibi onu kana kana içmek istiyordum.

Sözlerinde ne kadar ciddi olduğunu beni öpüşüyle gösterdi. Ensemdeki eli beni sıkıca kavrayıp ona yaklaştırmak için bedenini benimkine bastırdı. Kulaklarımdaki uğultuyla kalbimin atışı birbirine karışırken ellerim heyecanla göğsünü buldu. Dudaklarımdan birbirine değdiği ilk anda bacaklarım beni taşımaya bıraktı. Rae beni bir an olsun kendinden uzaklaştırmadan bir eliyle bacaklarımdan birini beline dolayarak beni kısıya yasladı. Onu tüm sertliğiyle birlikte hissedebiliyordum.

Ellerimi omuzlarına yerleştirirken dudaklarımı biraz daha araladım. Dili ağzımın içine girip benimkine karışırken akşam içtiği baharatlı şarabın tadı dilimin ucunda patladı. Dillerimiz kazanan kimsenin olmayacağı bir yarışa girerken alt dudağını dişlerimin arasına çekip emdim. Rae’nin genzinin derinliklerinden yükselen memnuniyet dolu inleme beni cesaretlendirdi, çenesini kavrayarak dudaklarını benimkilere mühürledim.

Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ondan ne kadar alabilirsem almalıydım. Bu yüzden o benim elbisemin eteklerini sıyırırken

bir elim aramıza indi. Tunığının üzerinden ona dokunduğum anda dudaklarını benimkilerden uzaklaştırdı. Başını öne doğru, kapıya yasladığında nerede olduğumuzun farkına vardım. Kirke'nin evinde, kız kardeşlerimin uyuduğu odanın önündeydik.

Aldığı her derin nefesle gövdesi benimkiyle birlikte kalkıp iniyordu. "Buna şu anda başlarsak durabileceğimi düşünmüyorum, Mara." Başını çevirip bana baktı. Gözlerinin içinde yanıp sönen yıldızlar canlı, kayıp giden gezegenler yakıcıydı. "Seninle sevişene kadar durmayacağım ve bunu sakın bir şekilde yapacağımı düşünüyorsan yanılıyorsun." Dişleri omzuma battı. "Benim için çıkarttığın sesleri özledim ve o seslerin tüm evi uyandıracığına eminim."

Benden uzaklaşmaya çalıştığında belindeki bacağımla ona engel oldum. Ondan ayrılmaya hazır değildim. Onu henüz bulmuşken yeniden yokluğuyla üşümek istemiyordum. "Sessiz kalabilirim," diyerek ona söz verdim. "Senin için denizleri aştım, eminim kendime engel olmayı başarabilirim."

Dudaklarındaki gülümseme istediğim her şeye sahip olduğumu hissettirdi. "Benim için," diyerek tekrarladı. Dudaklarını yasladığında kelimelerin dudaklarında bıraktığı hissi sevmiş gibiydi. "Senin kurtarılması gerekmeyen arsız bir ölümlü olduğunu her zaman biliyordum. Sen, kendinin kurtuluşusun ve benimlesin." Ona bir kez daha dokundum, parmaklarımı uzunluğu boyunca gezdirerek okşadım. Dişlerini sıkarak, "Kapının pervazlarına tutun, tatlı Mara," dediğinde söylediğini yaparak ellerimi kaldırıp kapıya tutundum.

Yeniden öpüşmeye başladığımızda bu sefer diğer bacağımlı da kaldırarak beni tamamen kucakladı. Elbisemin eteğini eliyle aralamak için sırtımı kapıya yasladığında acı beni hazırlıksız yakalamıştı. Beklenmedikti ve kendime engel olamayacağım kadar yığıldı. Ellerim ahşaptan kayarken nefesim kısık sesli bir çığlığa dönüştü. Tüm varlığımla acıya odaklanırken Rae'nin sorgulayan

bakışlarıyla karşılaştım. Durumu toparlamaya çalışarak, “Sanırım biraz sabırsızım,” desem de bana inanmadığı belliydi.

Beni öpmeyi bırakmış, dikkatli bakışlarıyla neyin ters gittiğini anlamaya çalışıyordu. “Mara?”

“Ben iyiyim.” Hayır, kesinlikle iyi değildim. Odaya döndüğümüzde yaralarım baktırmam gerektiğini biliyordum. Doğru düzgün iyileşmemelerine rağmen kendimi fazla zorladığımın farkındaydım.

Rae’nin karanlığı etrafımıza dolanırken göz açıp kapayıncaya kadar kendimi küçük bir odada buldum. Burası muhtemelen Rae’nin kaldığı odaydı çünkü odaya sinmiş gece ayazını anımsatan kokusunu alabiliyordum.

Rae beni yatağa bıraktı. “Soyun.”

Gülerek ona baktım. “Bunu senin yapmanı tercih ederim.” Zorlama neşeme rağmen bakışlarındaki karanlık olduğu gibi duruyordu. Odadaki mumlar kendiliğinden yanarken, “Sanırım Kirke adasında güçlerini kullanmana artık izin veriyor,” diyerek konuyu dağıtmaya çalıştım.

Rae önümde dizlerinin üzerine çöktüğünde şimdi neredeyse aynı hizadaydık. “Mara, şu anda benden gizlediğin her neyse bunu eninde sonunda öğreneceğim. O yüzden soyun ki benden gizlediğin şeyin ne olduğunu görebileyim.” Ona itiraz etmek için ağzımı açtım ama parmaklarını dudaklarıma dayayarak beni susturdu. “Seni kapıya yasladığımda canının yandığını biliyorum. Beni daha fazla kandırmaya çalışma ve soyun. Lütfen.”

Hareketsiz kalarak bundan bir kaçışım olup olmadığını değerlendirdim. Sabrının sonuna yaklaştığını sıklaşan nefeslerinden ve etrafına dolanan karanlığından anlayabiliyordum. Onunla daha fazla mücadele edemeyeceğimi anlayarak kıyafetlerimi sıyırdım. Kumaş gövdemden düşüp üst bedenimi tamamen çıplak bırakırken Rae ayağa kalktı.

Arkama geçtiğinde orada ne gördüğünü çok iyi biliyordum. Yaralarımı saran kumaş parçalarını kaldırdığında parçalanmış sırtımı gözler önüne serdi. Kendimi savunmasız, olduğumdan da çıplak hissediyordum. Parmakları yaralarımın üzerinde gezinirken dişlerimi sıkarak acıyla bağırmamak için kendimi tuttum.

Rae geri çekildi, arkamda yatağa oturduğunu hissettim. O hiçbir şey söylemeyince en sonunda arkamı dönerek ona baktım. Karanlığı geri çekilmiş, gözlerindeki evrenler sönmüştü. “Göründüğü kadar kötü değil,” diyerek onu ikna etmeye çalıştım. “Başta daha kötüydü. Yavaş yavaş iyileşiyor.”

Rae hiçbir şey söylemeden bana baktığında telaşa kapıldım. Sebebini bilmiyordum ama onun da Meadros gibi yaralarımın korktuğunu hatta belki de iğrendiğini düşündüm. Bu yüzden tam karşısına yerleşmeden önce üzerimi tekrar giydim.

Uzanıp elini tuttuğumda, “Yalan söylüyorsun,” diye fısıldadı. “Bu yaralar canını kabul etmek istediğinden daha çok yaktı.”

“Hayır.”

“Mara.” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Yalan söylediğini zihnine girmeden bile görebiliyorum. Ne zaman yalan söylesen,” derken uzanıp dudağımın sol köşesine dokundu. “Gülümsemek ister gibi yukarı kalkıyor ve bu da seni ele veriyor. Bu yüzden bana yalan söyleyebileceğini bir an bile düşünmesen iyi edersin.”

İnanmadığımı Tanrılar aşkına... Rae beni gerçekten görüyordu. Ona karşı güçlü duygularla dolup taşıdığımı biliyordum ama tam şu anda ona âşık olduğumu fark ediyordum. Yaşadığım farkındalıkla düşüncelerimi bastırmaya çalıştım. Hislerimi uzun süre içimde tutabileceğimi sanmıyordum ama bu şekilde de itiraf etmek istemiyordum. Bunları düşünmenin sırası değildi, Rae acısını iliklerime kadar hissettiğim derin bakışlarıyla beni süzerken olmazdı.

Tüm dikkati hâlâ benim üzerimdeyken, “Bunu bana kimin yaptığını sormayacak mısın?” diye fısıldadım.

Bir an bile beklemeden cevap verdi. “Bunu sana ben yaptım ve bunun için kendimi asla affetmeyeceğim.”

Kendini suçladığını bilmek canımı daha çok yaktı. Yaralarımın onunla bir ilgisi yoktu. Penelop çok uzun zamandır bana karşı kin güdüyordu. “Hayır, Rae bunun seninle bir alakası yok.”

Yataktan kalkarken söylediklerimi tamamen duymazdan geldi. “Kirke’yi çağıracağım. Yaralarını iyileştirecek bir merhem hazırlayabileceğine eminim.”

Başım salladım. “Umarım geride iz kalmaz,” dediğimde kaşlarını çatı. “Kötü göründüklerini biliyorum. Ben onları göremiyorum ama sen görebilirsin ve-”

Cümlemi tamamlama fırsatı bulamadan Rae tepemde dikilerek beni ayağa kaldırdı. Ellerimi tutup beni odadaki aynanın önüne götürdü. Sırtım aynaya dönüktü. Elbisemi aşağı doğru iterek yaralarımı bir kez daha açığa çıkarttı. Başımı çevirip kendime ve parçalanmış sırtıma baktım. Yaralarım yer yer kabuk bağlamıştı ama denizde geçirmiş olduğum zaman, büyük bir kısmının yeniden açılmasına sebep olmuştu.

“Bu hayatta gördüğüm en güzel şey sensin, Mara,” dediğinde aynadaki aksiyile göz göze geldim. “Sence cesaretinin göstergesi olan bu yaraların seni benim gözümde çirkin kılması mümkün mü?” Omuzlarımı tutarak bu sefer ona bakmamı sağladı. “Kirke’den merhem yapmasını isteyeceğim çünkü acı çekmeni istemiyorum. Acı çektiğini görmek benim için katlanılamaz olur, yaraların değil.”

“Yaralarımın çirkin olduğunu düşünmüyor musun?”

Rae beni yeniden yatağa oturttu ve dizlerinin üzerine çökecek ellerimi tuttu. Her iki bileğime de birer öpücük kondururken gözlerini bir an olsun benimkilerden ayırmadı. “Senin her şeyinle dünyanın en güzel kadını olduğunu düşünüyorum, Mara.” Sözlerinin ardından başını kaldırıp dudaklarımı kendi dudaklarının

arasına aldı. Yumuşak öpücüğünün kıvrımlarının arasında kaybolmaya hazırdım ki geri çekildi. “Ve bunu söylerken sadece nefesimi kesen eşsiz yüzünü ya da bana uçsuz bucaksız ormanları anımsatan gözlerini kastetmiyorum. Aynı zamanda bana baş kaldırış şeklinden ve zekândan bahsediyorum. Cesaretinden, en çok da arsızlığından...” İlk nefesi dudaklarıma düştü. “Sen gittiğinde parçalandığımı sandım, Mara. Eğer ruhumun diğer yarısı hâlâ benimle olsaydı o yarıyı tekrar kaybederdim.”

Başımı geri yatırarak onu rahatça görebileceğim kadar ondan uzaklaştım. “Benim için öldün,” dediğimde kelimelerimin onda yarattığı etkiyi açıkça görebiliyordum. “Poseidon’un bana söylemediği, senin benden gizlediğin diğer bedel buydu, değil mi? Zeus yeniden doğmamın karşılığında senden ruhunun yarısını istedi.”

İnkâr etmesini ya da başka mantıklı bir açıklama sunmasını bekledim ancak o ikisini de yapmadı. Acı içinde yüzünü buruşturmakla yetindi. Doğruydum. Benim için ödediği bedel buydu. Bunu düşünmek başka bir şeydi, gerçek olduğunu bilmek ise tamamen başka bir şeydi.

Nefesini tutarak bana baktı. Sadece gözleriyle değil, ruhuyla da baktı. En sonunda, “Bunu nasıl anladın?” diye sordu. Ben kendime engel olamadan ağlamaya başladığımda çenemi kavrayıp beni ona bakmaya zorladı. “Bunu nasıl anladın, Mara?”

“Bazen bana öyle şeyler söylüyorsun ki hissettim. Gerçek olmamasını umdum ama hissettim. Poseidon’un söyledikleri de bir şeyleri birleştirmeme yardım etti.” Durdum, dudaklarımdan elimde olmadan bir kez daha onun şarkısı döküldü. Bu sefer tamamı zihnime dolmuş, tüm parçaları birleşmişti. “Fısıldadı gökteki kartal öbür kardeşe, sapla hançeri göğsüne diye. Sapla ki öldüremesin seni, dökemesin kanını *Titanların* üzerine. Yer yok aynı zamanda ikinize de gün mutlaka boğulur gecede. Ve öldürdü onu güneş bir kez daha düşünmeden, sapladı hançerini tam göğsüne.

Haykırdı Tanrı öfkeyle, neden diye. Yükseldi Apollon'un öfkesi Rae'nin üzerinde, cevap verdi ona ben yaşayayım diye."

Elini iterek yüzümü sildim. Ondan uzaklaştığımda bana engel olmadı. Bağırarak, öfkeyle haykırmak istiyordum. Benim için yaptıklarının karşılığında canının ne kadar acıdığını hayal bile edemiyordum.

Beni ürkütmekten korkar gibi sakince, "Zeus öbür zamanda hâlâ hayatta olan parçamın ölmesi karşılığında sana yeniden doğma şansı vereceğine söz verdi. Güçlerimin yarısı da ruhumun yarısı da öldü, Mara ama sen buna değersin," dedi. "Verdiğim karardan bir an bile pişman olmadım, sana yemin ederim."

Ellerimle ağzımı kapatarak çığlığını bastırdım. "Bu yüzden doğdum ben, sen bana yarını verdiğim için doğdum." Bu benim taşıyabileceğimden de ağır bir yükü. "Ben sana hiçbir şey vermemişken senin bana bu kadar çok şey veriyor olman haksızlık." Sözlerime devam edemedim, nefesim kesildi.

Rae yatakta dizlerinin üzerinde bana yaklaştı. "Mara, bana bak, lütfen bana bak." İstedikini yaparak ona baktım. "Sen benim bir parçamsın, bana verebileceğin en önemli şey bu."

Kafamı iki yana salladım. "Ama sen öldün."

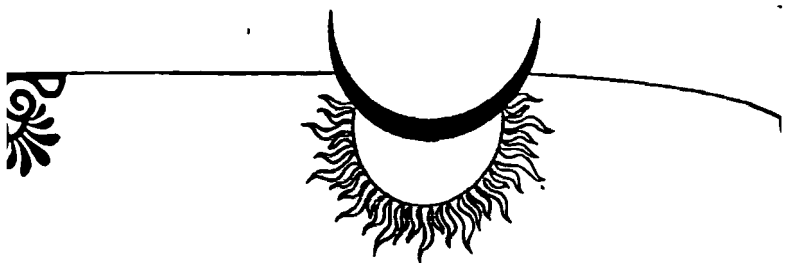
"Ama sen de doğdun, yalnızlıkla lanetlenen kaderime karşı koyup yeniden doğdun." Ellerimi sıkıca tuttuğunda parmakları buz gibiydi. "Troya'mın talihsiz âşıkları," dedi fısıltıyla. "Sen öldüğünde halkım bizi böyle anmaya başladı. Çektiğim acıyı bu şekilde anladılar ve bana destek oldular. Şimdi yanımdasın ve bu her şeye değer."

Ben ağlarken bana sarılmasına izin verdim. Ona kendi acımı bastırmak için mi sarılıyordum, yoksa onunkini dindirmek için miydi, emin değildim. Bir noktada parçalara ayrıldığıma ve ona karıştığıma emindim. Acımın bittiği yerde onunki başlıyor, tek bir havanda karışıyor ve geceye sığınyorduk.

Bir noktada yeniden öpüşmeye başladık. Dudaklarıma düşen yaşların onun mu, yoksa benim mi olduğunu bilmiyordum. İçimde kopan fırtınayı dindirebilmek için kollarına tutundum, kucağına tırmandım. Beni incitmekten çekinir gibi yavaşça sevdi, saçlarımı okşadı.

En sonunda Kirke'yi çağırmak için yataktan kalktığında gün doğmak üzereydi. Rae odadan çıktıktan kısa bir süre sonra kapı yeniden açıldı. Beraberinde Kirke'yle döndüğünü düşünsem de gelen onlar değildi. Aslan, kendinden emin bir şekilde içeri girip ayaklarımın dibine uzanırken şaşkınlıkla ona baktım.

Altın rengi gözlerini benimkilere dikerken patilerini öne doğru uzattı. Sanırım benim için endişelenen tek kişi Rae değildi.

BÖLÜM V

Penelop, bunu yeterince hak ettiğimizi düşünürse, sabah ayından sonra sadece sınırlı bir süreliğine olsa da sahile gitmemize izin verirdi. Dalgalar kıyıya tatlı tatlı vururken yüzümüzü doğmakta olan güneşten yana çevirir, onun doğuşunu izlerdik.

Güneşin üzerimde yükselmesinden korkmadığım tek anlar bu anlardı. Üzerimdeki koyu renkli ayın kıyafetini çıkartır, ince tuniğimle kuma uzanırdım. Baharda su soğuk olurdu ama bunu umursamazdım. Kumlar sıcak, dalgaların sesi huzur vericiydi. Parmaklarımı açarak kumun içine daldırır, vücuduma vuran dalgaların tadına varırdım. Gözlerimi kapattığımda Laomedon'dan uzakta olduğumu kolayca hayal edebiliyordum. Bambaşka bir şehirde, bambaşka koşullarda güneşin altında olmak güzel olabilirdi.

Hiçbir şey için mecbur olmadığım, gerçekten özgür olacağım bir hayat hayal ederken Penelop'un artık geri dönmemizi söyleyen sesi yükselir, sahip olduğum o kısa ama umut verici anı bozardı. Penelop böyleydi; hiçbir zaman kendimizi tam anlamıyla mutlu ya da huzurlu hissetmemize izin vermezdi. Bize her zaman

kim olduğumuzu hatırlatır, unutacak gibi olursak mutlaka acı verici bir şekilde hafızamızı tazelerdi.

Ben bir kurbandım. Evet, bu doğrudu. Kimse bana ne istediğimi sormamış, kimse hayatımı bir Tanrı'ya adamak için benim rızamı almamıştı. Onlar için önemli olan benim kim olduğum ya da ne istediğim değildi, neye hizmet ettiğimdi.

Bir şeylerin normal olmadığını fark ettiğim zaman sorgulamaya ve içinde bulunduğum duruma öfkelenmeye başlamıştım. Apollon, bize güvenli bir yuva olan şehrimizi vermişti fakat karşılığında varlığını bize her zaman hatırlatacak bu döngüyü talep etmişti.

O ne isterse almış ve biz de ona sunmaya devam etmiştik. Onun yüzünden özgürce nefes alamıyor, onun yüzünden aklıma ileride seçileceğim gün gelmeden yaşamaya devam edemiyordum.

Güneş yüzüme vurup da Kirke'nin nazik parmakları tenimden çekildiğinde uzun süredir ilk defa korkmadan gün doğumunu izlediğimi fark ettim. Artık her şey geride kalmıştı. Artık kim olmak istersem olma fırsatı benim elimdeydi.

Kirke, "Birkaç güne iyileşecek," diye duyurduğunda odadaki derin sessizliği de bozmuş oldu. "Geride iz kalmayacak, sana söz veriyorum."

Tuniğimi düzelterek ona döndüm. Gün doğumundan bir süre önce Rae'nin odasına geldiğinde Rae bana biraz mahremiyet sağlamak adına odadan çıkmıştı. Bunu neden yaptığını biliyordum. Kendimi yaralarım konusunda rahat hissetmemi istiyordu. Onun yanındayken kendimi güçlü olmaya zorlayacağımı bildiğimden bu yaptığının benim için önemi büyüktü.

Kirke elindeki merhemden geri kalanları temiz bir beze silerken, "Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

Yeşil gözlerini benimkilere diktiğinde gözlerinin renginin aneminkilere ne kadar benzediğini fark ettim. Ne düşündüğümü

anlamış gibi gülümsedi fakat gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. “Ben yalnız bir kadını, Mara,” dediğinde beni tedirgin eden konuşmayı yapacağımızın farkındaydım. “Aşk, adamın kayalıkla rına çıktığında onu reddetmek yerine kucaklamayı tercih ettiğim iki sefer oldu ve bunlardan biri bana anneni verdi.”

İyileşmeye başlayan tenim kaşınırken sırtımı cama yasladım. Serinlik sırtıma sardığı kumaşların ötesine geçerek beni biraz olsun rahatlattı. “Bana neden daha önce anlatmadın?”

Kirke merhem kutusunu sıktı. “Sana bahaneler sunabilirim, kızım ama bunu yapmayacağım. Ben bu adaya mahkûmum, bu adadan uzun süre ayrı kalamıyorum. Ne annen ne de sen böyle bir hayatı yaşayabilirsiniz. Bu benim gerçeğim fakat tutsaklık sizin de gerçeğiniz olmak zorunda değil.” Parmağındaki büyük yüzük ilk defa o zaman dikkatimi çekti. Annemin bana verdiği kolyedeki elmasın aynısıydı. “Tanrılarla oynamak tehlikeli bir oyundur, Mara fakat *Titan*larla oynamak... Kesinlikle yok edicidir. Helios, babam, annenden haberdar olsaydı onu kendi elleriyle boğardı. Bunu yapardı çünkü diğerlerinin benim bebeğimin peşine düşeceğini çok iyi bilirdi. Ben bir *Titan*’ım ama aynı zamanda da bir cadıyım, Mara. Bu, ilahlar arasında bile sınırlı sayıda bulunan bir özellik. *Olympos*, benim soyumun özgürce yaşamasına izin vermezdi. Bu yüzden ben de vazgeçmeyi seçtim ve bundan bir an bile pişmanlık duymadım.”

Zeus’un bunu bilip bilmediğini merak ettim. Yeniden doğmam için her ne yaptıysa Kirke’nin soyundan geleceğimi öngörmüş müydü, bunu öğrenebilmek isterdim. Eğer bunu biliyorsa ve Kirke’nin anlattığı gibiyse neden buna izin verdiğini anlamak güçtü. Kendi elleriyle beni Kirke’ye bağlamış, onun soyunu devam ettirmemi sağlamış olamazdı. “Zeus benim aslında kim olduğumu biliyor mu?”

Kirke başını iki yana salladı. “Hayır, Mara fakat yakında öğrenecektir.” Merhem kutusunu yatağın üzerine bırakırken ellerimi sıkıca tuttu. “Annen doğmadan önce bir rüya gördüm. Hades’in kayıklarından biriyle adama yanaşıyordun. O anda yeniden doğumunla aramda bir bağ olacağını anladım.”

Anlattıkları gerçek dışıydı fakat hayatımdaki her şeyin öyle olduğunu düşünecek olursam normal bile sayılabilirdi. “Her şey için teşekkür ederim,” diye mırıldandığımda ben bile sesimi duymakta güçlük çektim. “Beni iyileştirdiğin ama en çok da bana bir dost olduğun için sana teşekkür ederim.”

“Sana bir aile de olabilmek isterdim.” Eğilip alnımı öptüğünde gözlerim kapandı. “Ben ve adam her zaman senin için sığınacak bir liman olacağız, kızım.” Geri çekildiğinde nihayet gülümsemesi gözlerine ulaşmıştı. “Gördüğün gibi her şey yolunda, içeri girmekten çekinme,” dediğinde ilk başta ne demek istediğini anlamadım fakat kapı açılıp Rae peşinde aslanla girdiğinde neyden bahsettiğini anladım.

Aslan, Rae’yi beklemeden hızlanıp ayaklarımın dibine çökerken Rae’nin omuzları gerginlikle dikleşmişti. “Ben iyiyim,” derken yalan söylemiyordum, gerçekten öyleydim. Kirke’nin maharetli ellerinin çözemeyeceği bir şey yok gibiydi çünkü şimdiden sırtımdaki acı azalmıştı.

Rae dalgın bir şekilde başını salladığında gerginliğinin sebebinin bambaşka bir şey olduğunu görmemem için kör olmam lazımdı.

Kirke başını sallayarak ayaklarımın dibindeki aslanı sevdi. “Bunu daha fazla geciktiremezsin, Kehanet Tanrısı. Bu görüşme eninde sonunda gerçekleşecekti ve şanslısınız ki bunun için benim adamı seçti.”

Kirke’den bir açıklama beklesem de yatağa attığı merhem kutusunu alıp odadan çıkmayı tercih etti.

Şimdi Rae'yle odada yalnız, aslanın dikkatli bakışlarının altında duruyorduk. "Seni dinliyorum," dediğimde benim bedenim de gerginlikle kasılmıştı. Aslan bunu hissederek hemen dört ayağının üzerine kalkıp büyük gövdesini baldırlarıma yasladı. "Kirke ne görüşmesinden bahsediyor?"

Kararsız bir şekilde ellerini omuzlarıma koyup bana baktı. "Canın acıyor mu?"

Bunu sorumu geçiştirmek için mi sorduğundan emin olamıyarak. "Hayır," dedikten sonra aceleyle bir kez daha, "Kirke ne demek istedi?" diye sordum.

Alnını alnıma yaslariken omuzlarımdaki elleri sırtıma indirdi. Beni sıkıca tutup kendine çekerken kucaklaması sıcaktı ancak bedeninden yükselen gerginlik dondurucuydu. "Savaş başlamadan bizimle görüşmek için geldi. Barış teklif ediyor," diye kulağıma fısıldadı. "Apollon şu anda burada."

Şaşkınlık beni ele geçirirken Rae'nin kolları bana sarılı olmasaydı dizlerimin üstüne çökeceğime emindim. Aslan, destek olmak ister gibi büyük patilerinden birini koluma koydu.

Burada olmasını beklediğim son kişi bile değildi. Onu görmek istemiyordum. Onu en son gördüğümde beni kaçırarak bir gemiye sürüklemiş, Rae'yi yaralamıştı. Ona karşı hissettiğim öfkeyi ölçecek hiçbir şey yoktu. Ondan ruhumun en ufak köşeleriyle bile, benliğimin tamamıyla nefret ediyordum.

Yıllarca aldığım her nefesin beni muhtemel sonuma götürdüğünü düşünerek yaşamış, o günün gelmeyeceğini umarak nafle hayaller kurmuştum. Beni adaklar gibi süslemiş, iradem dışında ona sunmuşlardı. Tüm bunların sebebi oydu.

Penelop'un sahile gitmemize izin verdiği günlerde yüzmemize izin yoktu çünkü boğulabilirdik. Birimizin bile yokluğu döngüyü tehlikeye atacağından bize zarar verme yetkisi olan tek kişi oydu ve o da bunu ölçülü bir şekilde yapmaya dikkat ediyordu. Ha-

mandaki havuzda yüzerken başım suyun altında fazla kaldıysa rahibeler beni uyarır, kışın ince tuniklerim ben daha söylemeden kaldırılır, herkesle aynı tasta su içmeme izin verilmezdi.

Bunların hiçbirini ben değerli olduğum için yapılmıyordu. Hepsi Apollon içindi.

Tapınaktaki sunağına yerleştirilmiş heykeline bakıp ondan ne kadar nefret ettiğimi ilk defa düşündüğümde bunun son olmayacağını biliyordum. Hiçbir zaman onun gelini olmak istememiş, kendimi ona inanmak için zorlamamıştım.

Şimdi ayağımın altında ezilen taşları hissettikçe o günlere yeniden dönmüş gibiydim. Ellerimin arasında Rae'nin parmakları vardı ama yine de Penelop'un sopası her an bir yerden şaklayarak üzerime inecek gibi hissediyordum. Deniz köpürüyor ve o köpürdükçe ben de nefretle geçen o günlere geri dönüyordum. Penelop'un sırtımda bıraktığı izler iyileşiyor olabilirdi ancak ruhumda bıraktığı izler henüz iyileşemeyecek kadar tazeydi.

Sonra onu gördüm.

Apollon'u.

Bedeni denizden yana dönük, gelişimizi bekliyordu. Altın rengi saçları doğan güneşin altında parlıyor, ışığın öptüğü teni sağlıklı ışıldıyordu. Onu son gördüğümde iki yanında açık duran kanatları görünürde yoktu.

Ben onu gördüğümde onun da beni gördüğünü biliyordum çünkü yavaşça denizi arkasına alarak bize döndü.

Bugün bir Tanrı değil, ölümsüz bir kral olarak karşımızda duruyordu. Bizi gördüğünde kehribar rengi gözleri kısıldı, dudakları herkesi kandırabilecek bir gülümseme için kıvrıldı. Altın defne tacı ve sade beyaz tuniğiyle sahilde kısa bir yürüyüşe çıkmış gibi duruyordu. Sanki adaya ziyarete gelen o değil de bizdik. O zaten en başından beri burada, evindeymiş gibiydi.

Hayır, o bir kral değildi. O hiçbir şey değildi.

Onu gördüğümde yüzümün aldığı şekli fark ettiğini belli ederek saçlarından daha koyu sarı olan kaşlarından birini havaya kaldırdı, ölçülü bir şekilde başını hafifçe eğdi.

Rae'nin sesi zihnimin içinde yükseldi. *"Ne olursa olsun asla geri adım atma. Kendin gibi ol, Mara çünkü o senin kim olduğunu ve kim olmadığını çok iyi biliyor."*

İhtiyacım olan şey buydu. Rae'nin sesi zihnimin içine sızıp beni rahatlatırken bana uzattığı elini tuttum. Aslan hemen sağımda, benden yalnızca birkaç adım uzakta yürüyordu. Evden onunla birlikte çıkarken Kirke'nin karşı çıkacağını düşünsem de öyle olmamıştı.

Apollon sahildeki kayalardan birine oturdu, ellerini hemen yanındaki başka bir kayaya dayayarak ağırlığını ona verdi. O kadar rahat görünüyordu ki ister istemez onun huzuruna çıkmışız gibi hissettim. "Rae ve Mara," dedi sakince, kelimelerin üzerinde oylanarak. "Barış teklifimi kabul ettiğinizi görmek ne mutlu."

Rae'nin parmakları benimkileri sıktı. "Teklifini kabul etmedik, buraya sadece dinlemeye geldik."

Apollon son derece önemsiz bir ayrıntıymış gibi gözlerini devirdi. Şımarık, kendini beğenmiş bir çocuktan farkı yoktu. "Hatırlasana, Rae, eskiden seninle zavallı ölümlülerin büyük savaşlardan önce yaptığı görüşmeleri dinlerdik. Neydi o kelime? Ah, *diplomasi*. İkimiz de görüşmelerin nasıl sonuçlanacağını biliyor olsak da heyecanla takip ederdik. Umutları yıkılırken ben keyif alırdım ama sen her zamanki gibi o küçük insanlar için üzülürdün." Durdu, hiç acele etmeden ikimizi de süzdü. "Bu savaşın ise tek bir sonucu olmayacak, en ufak bir nefes alış bile başka geleceklere gebe, başka felaketlere haberci."

Dişlerimi sıktım. Onun bu şekilde sanki sıradan bir muhabbetin ortasındaymışız gibi konuşmasından nefret ettim. İnsanlar ölecekti, kan dökülecekti ama o dokunulmaz olduğunu düşün-

düğünden hiç yenilmeyeceğine inanıyordu. “Neden buradasın?” diye sordum.

Apollon kısık sesle güldü. “Lafı hiç uzatma mı diyorsun? Peki o hâlde.” Duruşunu düzeltip sırtını dikleştirdi. “Sizden bizim aramızdaki bu savaşa başlamadan son vermenizi istemek için geldim.”

Ona cevap vermeye çalıştım ama Rae benden önce davrandı. “Mara seninle hiçbir yere gelmeyecek.” Sesi cümlelerin sonuna doğru yükselirken gökteki bulutlar karardı. “Ne teklif edersen et, onun senin kölen olmasına izin vermeyeceğim.”

Apollon düşünür gibi bir süre ikimizi de süzdü ve çok geçmeden yüzü geniş bir gülümsemeyle aydınlandı. “Bu savaşta benim yanımda yer alın.” Doğrudan Rae’ye baktı. “Eski günlerdeki gibi şehrimize birlikte hükmedelim, kardeşim.”

Nefesimi tuttum. “Sen yanında olmamızı istemiyorsun, sorunu çıkartmadan şehrin hakimiyetini sana devretmemizi istiyorsun.”

Apollon ayağa kalkıp bize doğru yürüdüğünde Rae önüne geçti, gövdesiyle beni ondan gizledi. Aslan hırıltıyla Rae’nin yanındaki yerini alırken Apollon durdu. Kehribar gözlerindeki hesapçı ışıltı bizimle ters düşmek istemediğini ele veriyordu. “Bir düşünün, üçümüzün birlikte olduğunu hayal edin. Yenilmez olacağımızı biliyorsunuz. Diğerlerinin titremeden adımızı anamayacağı kadar güçlü oluruz.” Gülümsemesi giderek tiksindirici bir hâle büründü. “Zeus bile önümüzde duramaz.”

“Konuşmaya önce aramızdaki savaşla başladın, şimdi de senin yanında yer almamızdan bahsediyorsun,” dedim söylediklerini aklımda tartarak. “Seninle tam olarak kime karşı savaşmamızı istiyorsun?”

Apollon sessiz kaldığında Rae onun yerine cevap verdi. “Herkese,” dedi bir çırpıda. “Onunla birlikte bütün Tanrılara karşı savaşmamızı istiyor.”

Bu düşünce tüylerimi diken diken etti. Benim zamanımdaki Tanrıların canı *Tartarus*'aydı ama bu zamandakileri, özellikle de Karr'la Tara'yı düşündüğümde midem bulandı. Apollon da en az babası kadar acımasızdı.

Apollon, "Zihnimi okuman hoşuma gitmiyor," dese de sözlerinin aksine fazla neşeliydi. Ellerini iki yanına açıp etrafımızda dönerken aslan bir an olsun gözlerini üzerinden ayırmadan onu takip etti. "Elimizde Mara gibi bir güç olduğu sürece hepsini dize getirebiliriz." Güneş gözleri parlayıp söndü. "Mutlak güç olarak hüküm sürebiliriz. *Olympos* her zaman hak ettiğimiz gibi bizim olabilir, Rae. Bu dünyada hiçbir şey gece ve gündüz kadar mutlak hükme layık değil, bunu sen de biliyorsun. Onların kanı akarken tüm duaları kendimiz için alabiliriz."

Kendime engel olamayarak, "Sen bir canavarsın," diye fısıldadım. "Senin her zaman kötü biri olduğunu düşünmüştüm ama aşağılık bir yaratık olduğundan haberim yoktu."

Apollon'un kanatları hiçbir uyarı vermeksizin belirip iki yanında azamette açılırken güneşi kapattılar. Eh, sanırım onu kızdırmayı en sonunda başarmıştım.

Rae'nin gölgesi titreşerek etrafa yayıldı. "Konuşmamız sona erdi," dediğinde tepemizdeki bulutlar da kabardı, gök biraz sonra kopacak fırtınayı haber verircesine derinlerden kopan bir sesle gürledi.

Biz Apollon'dan uzaklaşmadan karşımıza dikildiğinde gözleri öfkeyle yanıp söndü. Bakışlarında güneşin tüm tonlarını görebiliyordum; fırtmanın kızıllığını bile. "Ama benim konuşmam bitmedi."

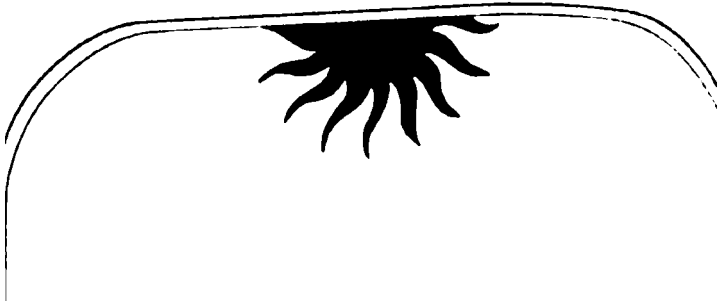
Öfkem somutlaşarak midemden boğazıma doğru yükseldi. Gümüş dumanım bedenimden benim iznim olmadan çıktı ve Apollon'un etrafını sararak kanatlarına dolandı. Rae'nin yanımdaki varlığının gücümü tetiklemesine daha önce hiç bu kadar se-

vinmemiştim. Beni küçümsemeye hazır bir Tanrı'nın karşısında olduğum gibi dikilmenin keyifli bir yanı vardı. "Gerçekten nasıl bu kadar kötü olabildiğini bilmek isterdim ama hayır. Seninle kaybedecek vaktim yok."

Apollon keyifle gülse de gözlerinde hâlâ güneş fırtınaları kopuyordu. "Öyle mi? Aslında ben de tam olarak bu noktaya gelmemizi umuyorum," dediğinde ne demek istediğini anlayamadım.

Dumanım benden bağımsız hareket ederek onun yüzünü kaplarken görüşüm bulanıklaştı. Zihnimdeki her şey uçup gitti ve geriye sadece Apollon kaldı.

Düzenleme
Ny.Ozlem

BÖLÜM VI

APOLLON

Anlatır ozanlar benim hakkında bildiklerini; sormaz ama hiçbir, bana ettiklerini.

Ben Apollon; doğudan doğan, batıdan batan.

Ben Apollon; güneşin prensi, gecenin ikizi.

Ben kibirli bir Tanrı'yım, yaptıklarımın hiçbir zaman pişman olmadığım gibi hiçbir zaman da pişman olmayacağım. Ben, yapılması gerekeni yaptım. Kabul, bazı anlarda haddimi aştım ama sahip olduğum sonsuz ömrü düşündüğümde, bunları hata olarak değil de küçük aksaklıklar olarak değerlendirmeyi öğrendim.

Yaratıldığım anda bir Tanrı, bir prens olduğumu biliyordum. Kendimi hiçbir zaman ben kimim ya da kim olmalıyım diye sorgulamadım. Buna gerek yoktu. Gözümün önünde üç kardeşim, tahtımın altında yüzlerce Tanrı uzanıyordu. Sahip olabileceğim tüm güce sahiptim. Hiçbir Tanrının benim kadar güçlü olması mümkün değildi.

Ben Apollon, gneŖin aydınlık yüzü ve gecenin uğursuz dŖmanıyım.

Benim hikyem öyle kolay anlayabileceğin bir hikâye değil, Mara. Beni anlamak istesen bile anlayamayacağını, çoktan gecenin karanlığında kendini bulduğunu biliyorum. O karanlık sana güvenli gelebilir. Aslına bakarsan haklısın da çünkü gece her Ŗeyin üzerini örter. O bir kez çöktü m her Ŗey onun egemenliğindeki gölgelere karıŖmaya mahkmdur. Aydınliğın güvenini ve gneŖin sıcaklığını kolayca unuttuğun için seni suçlamıyorum. Senin yerinde kim olsa geceyi seçerdi. Her insan kalbinin derinliklerindeki bilinmezliği ve karanlık olanı fethetme arzusunu taŖır. Sen de bir insan olduğun, bu arzuları taŖıdıęın için seni suçlamak yerine seni anlamaya alıŖacaęım.

Ancak bilmen gereken bir Ŗey varsa o da benim aydınlık olduğum. Hepinizin içinde ihtiyaç duyduğu o aydınlık, benim. Bir insanın aydınlık varken neden karanlığa ihtiyaı olsun ki? Aydınlita her Ŗey apaçıktır. İstesen de gizlenemez, istesen de kaçamazsın. GneŖ seni her yerde yakalar, ınlııplak bırakır. Karanlık seni tedirgin etmeye baŖladıęında aydınlık orada, seni kucaklamak için hazırda bekler.

Neden beni olduğum gibi görmeme konusunda bu kadar ısrarcısın? Tamam, belki de haklısın çünkü senin gözünde ben var olmuŖ en kötü varlığım. Peki o zaman sor bana, Mara. Neden bu kadar ktsn diye sor. Ama bunu sormadan önce benim de sana bir soru sormama izin ver. Kötü dediğin aslında nedir, diye sorsam bana ne cevap verirsin? Gördüğün m, yoksa gördüğünü dŖndęn uğursuzlukları mı kötülük olarak adlandırıyorsun? Buna verecek bir cevabın olmadığına eminim. O hâlde, bırak artık ben konuŖayım çünkü sen yeterince konuŖtun ve sen bunu bilmesen de ben de seni dinledim. Unuttun mu? Aydınliğın kaynağı gneŖtir ve onun altında her Ŗey apaçıktır.

Tüm Tanrılar şahit ki sonsuz hayatım boyunca en çok onu sevdim. Evet, onu. Rae'yi, ikizimi... Onu sevmemem nasıl mümkün olabilirdi ki? Biz aynı ruhtan üflendik, aynı enerjiden var edildik.

Ancak herkes onu benden daha çok sevdi, Mara. *Olympos*'un merdivenlerinde yürümüş, tapınaklarımıza yüz sürmüş herkes onu benden daha çok sevdi. Gece gündüzden daha çok sevilir mi hiç? Sevilir. Sevdiler.

O da sevdi, Daphne. Ah, Daphne. Kirli günahımdan, ozanların anlattığı aşkımdan elbette haberin vardır. Emin ol, hiçbir şey senin bildiğin gibi değil çünkü kimse gerçeği olduğu gibi anlatma cesaretine sahip olamadı. Hikâyemi yaşandığı şekilde değil, yaşanmasını umdukları şekilde anlatmayı tercih ettiler. Çarpık zihinli ozanlar, Eros'la yaptığım bir tartışmanın ardından beni sihirli okuyla vurarak nasıl o güzel kıza âşık ettiğini, Eros'un diğer okunun ise ona isabet ederek beni asla sevmeyecek bir kadına dönüştürdüğünü söyleyip durdular. Benden kaçışını ve en sonunda kendini defne ağacına dönüştürmesini izlememi, en kalabalık toplantılarda keyifle anlattılar. Belki acı içinde defne yapraklarından kendime taç yaptığımı ve o tacı hiç çıkartmadığımı da duymuşsundur. Güzel bir kızın peşinde koşan Tanrı Apollon ve onunla olmaktansa kendisini bir ağaca çeviren talihsiz Daphne. Siktir et o hikâyeyi.

Artık gerçekleri konuşmanın vakti sence de gelmedi mi?

Eros benim dengim değildi. Onunla bırak tartışmayı, kafamı çevirip bile bakmazdım. Benim dengim gerçek Tanrılardı; *Olympos*'un asıl hâkimi olan babam ve yuvaları bulutlar olan soylu kardeşlerim. Sana gerçek hikâyeyi anlatacağım, Mara. Anlatacağım ki en azından benim hakkımda atılıp tutulan yalanlardan biri gerçeklikle nihayet buluşsun. Anlatacağım çünkü her kötülüğün bir nedeni olduğunu bilesin.

O zamanlar çok gençtim; toydum ve şimdiki kadar gözü kara değildim. Tek istediğim müzik yapmaktı. Parmaklarım lirimin tellerinde gezinirken gözlerimi kapatır, güneş batana kadar bir daha açmazdım. Önümde uzanan sonsuz ihtimallerin ve kudretli geleceğin farkındaydım. İstedğim her şeye sahip olmakta özgürdüm. Bu özgürlüğün beni biraz tembelliğe ittiğini itiraf etmem lazım fakat ne yapabilirim, her şeye sahip olduğunda çabalama isteğin de azalıyordu. Ah, sanırım sen buna hiçbir zaman sahip olmadığın için bilemezsin. Küçük bir detay ama yeterince canını sıkıyor, değil mi?

Bir gün gökte o kadar uzun süre kalmıştım ki sonrasında o güne gün dönümü demeye başladılar. En uzun gün, Apollon Günü... Evet, yıllar sonra benim için sunulacağın gün. Doğum günün. İşte o gün, gökten indiğimde ikizim beni tapınağımızda bekliyordu. O zamanlar Troya daha kurulmamıştı, küçük bir şehir devletindeki ilk tapınaklarımızdan birindeydik. Bizi daha birbirimizden ayırmamışlardı, onu benden daha çok sevmeye başlamamışlardı. Bu her şeyden önceydi. İtiraf etmem gerekirse gerçekten güzel günlerdi. İnsanlığın medeniyet dediği zehir henüz damarlarına değmemişken, hepiniz kendi yabani içgüdülerinizle bize koşulsuz olarak tapıyordunuz. Tanrılar aşkına, *Prometheus* ateşi çalıp da size vermeden önceki hâlinizi özlüyorum.

O gün kardeşim heykelimizin önünde oturmuş, göğe bakıyordu. İkiz Tanrılar heykeli, gün ve gecenin birlikte koştuğu o nadide heykel. O heykele sonrasında ne oldu, bilmiyorum. Çok uzun süredir ona rastlamadım. Muhtemelen o da diğer her şey gibi, ikizimle sahip olduğum ortak geçmiş gibi tarihin nankör sayfalarına gömüldü. Bugün o heykeli bir yerde göreceksin bize ait olduğunu bile anlayamazsın çünkü üzerinden çok uzun zaman geçti. Rae'yle beni yapışık bedenlerle, birer ellerimiz havada birlikte güneşi ve ayı tutarken yontmuşlardı. Kabul, biraz ürkütücü ancak

bizi olduğumuz gibi göstermeyi bir şekilde başarmıştı. Sonuçta biz buyduk Mara, gece ve gündüzdük. Hiçbir Tanrı'nın ikiziyle sahip olamayacağı o kudretli bağa sahiptik.

Sana bir sır vereyim. Zeus hepimizi ikiz olarak yaratsa da aralarında en özel olan bizdik çünkü bizim kendi içimizde sahip olduğumuz bir denge vardı. Diğerlerinin mutlak güç için kardeşleriyle kavgaya tutuşması gerekirken bizim güçlerimiz her zaman birbirinden ayrıydı. Birimiz gündüze, diğeri geceye hükmederken kavga etmemize gerek yoktu. Onlar güçlerin tek hâkimi olmak için birbirlerini yiyip dururken biz zaten sahip olduğumuz her şeyi paylaşmıştık. Bizim sahip olduğumuz harmoniye başka hiçbir Tanrı ikizlerinde rastlayamazdın.

Rae'nin göklerden indirip benimkilere diktiği gözlerinde daha önce birkaç kez gördüğüm uğursuz bir parıltı vardı. Bu bakışı tanıyordum. "Ne oldu?" diye sordum lirimi tapınağın sütunlarına dayarken. "Bir şey görmüşsün, kötü bir şey."

Rae'yle bizim kehanetleri görme şeklimiz birbirinden farklıydı. Ben ihtimalleri görürdüm; olabilecekleri ve olamayacakları. Rae ise ihtimaller olmaksızın ham gerçeği görüyordu. Bu yüzden birbirimize ihtiyacımız vardı; ben onu ihtimallerle yumuşatır, o da beni gerçeklerle yola sokardı. Terazinin iki kefesinde birlikte dengede idik.

Güneş ve ay.

Apollon ve Rae.

Sırtını dikleştirdi. Karanlığı titreşerek bedenini kuşatırken başımın belada olduğunu anladım. "Ondan uzak dur," dedi lafı hiç eğip bükmeden. "O kızdan uzak dur."

Kaşlarımı çattım, ben onun gibi zihin okuyamadığım için onun bana bir cevap vermesini bekledim ama sözlerine devam etmedi. En sonunda sabırsızlanarak, "Hangi kızdan bahsediyorsun?" diye sordum. Kabul, Rae'nin aksine ölümsüz cazibemi kullanmaktan

hiçbir zaman geri durmazdım. O, gecelerini tapınağımızda göğü gözleyerek geçirirken ben de yorgun bedenimi dinlendirebileceğim sıcak bir beden bulmakta başarılıyım. Hangi kızıdan bahsettiğini anlamaya çalışarak bir süre düşünsem de bulamadım. Birlikte olduğum kadınların hiçbiri onu bu kadar öfkeli edilecek kadar önemli değildi.

Gözleri parladı, evrenleri yanıp söndüğünde benim gözlerimdeki güneş de ona aynı şekilde karşılık verdi. Düşünceleri zihnime dolduğunda dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Şimdi anlıyordum. Bir kız vardı, evet. Bal gibi saçlarıyla yemyeşil bir çayırda koşan bir kız. Tuniği o koştukça bacaklarını açığa çıkartıyor, beyaz teni güneşimin altında parlıyordu. Onunla henüz tanışmamıştım ancak Rae'nin tepkisine bakılırsa kısa süre sonra tanışacaktım.

Rae'nin bana gösterdiği görüsüne karşılık başımı salladım, sunaktaki testilerden birini alıp ikimize de birer kadeh şarap doldurdum.

Ona uzattığım kadehi alırken yüzüne baktım. “Anlat bana kardeşim, neden bu kızıdan uzak durmalıyım?”

Bir an olsun tereddüt etmeden, “O kız bizim sonumuzun başlangıcı olacak,” dedi. Dudaklarından dökülen her kelimedenden emindi. “Bunu ne kendine ne de bana yap.”

Pekâlâ, bir konuda anlaşmamız gerekiyordu ki o da Rae'nin her kehanetinin bir kesinliği olmadığıydı. Onun gördükleri geleceğin ham hâli, ihtimallerden özgür kılınmış yansımasıydı. Bu yüzden dudaklarımı kadehime dayayıp şarabımdan büyük bir yudum alırken söylediklerini pek de umursadığımı söyleyemezdim. Eğer bahsettiği kehanet bu kadar ciddiye ihtimallerini mutlaka görmüş olurum.

Ancak görmemiştim. Sebebini öğrendiğinde çok eğleneceğine eminim ama şimdilik her şeyi sırasıyla anlatmaya kararlıyım. O hâlde devam edelim; kızın ismi Daphne'ydı. Göklerdeki yerime

geri döndüğümde onu arayıp buldum ve görür görmez âşık oldum. Anlayacağın buna sebep olan Eros'un o aptal oku değildi. Buna sebep olan kızın Rae'ye olan aşkıydı. Evet, doğru duydun. O kız, senin biricik Tanrı'na âşıktı. Kışkandın mı?

Hayatımda kimse beni bu kadar sevmemişti. İtiraf etmem gerekiyor ki Daphne'nin aşkına âşık oldum. Her gece dizlerinin üzerine çöker, Rae'nin ona gelmesi için dualar ederdi. Rae ona hiçbir zaman âşık olmadı ama kız ondan vazgeçmedi. O zamanlar, iki dünya henüz birken şu anda Rae'nin ölü bir Tanrı olmadığı zamanda olduğu gibi yine aranızda dolanırdık. O yüzden kızın duaları boş yere değildi. Rae yerine başka bir Tanrı olsaydı ondan çoktan bir *ambrosia** gibi içmişti.

Kısa süreliğine de olsa kızın doğru yolu bulmasını, asıl kutsal olanın gün olduğunu görmesini bekledim. Sonunda beklemekten sıkıldığımda bir gece kızı ziyaret etmeye karar verdim. Benim Apollon olduğumu bilemezdi, o sadece heykellerine baktığı, dualar ettiği Tanrı'yı biliyordu. Elbette, heykellerde hepimiz birbirimize benzeriz. Bu da sizin sınırlı ve mükemmeliyetçi hayal gücünüzün bir ürünüydü.

Kızın yanına gittiğimde, "Ben senin aradığın Tanrı'yım, benim için ettiğin duaları duydum," diyerek kendimi tanıttım. Kız şaşkınlıkla dizlerinin üzerine çöktü, gözleri yaşlarla dolarken Rae'nin adını aşkla haykıracağını anladığım anda onu öptüm. Kardeşimin huyunu biliyorsun, ismi yüksek sesle anıldığında her şeyi duymak gibi berbat bir özelliği var.

Kız öpücüğüme karşılık verdiğinde Rae'ye âşık olması artık o kadar da önemli değildi. Dudakları baldan tatlı, teni neredeyse bulutlar kadar yumuşaktı. Çok geçmeden kendimi onun içinde, dudaklarından o korktuğum isim dökülmesin diye öpücüğümle istila ederken buldum. Onunla günlerce seviştim. Aklına gelebile-

* Olympus Tanrılarının içeceği -e.n.

cek her şekilde tadına baktım. Benim söylediğim kişi olmadığımı anladığında ise yaptıklarımı geri almamın imkânı yoktu.

Tahmin edeceğin gibi benden kaçtı ve bu beni her şeyden daha çok öfkelenbildirdi. Sadece heykelini gördüğü, ona cevap vermeyen bir Tanrı'yı bana tercih etmişti. *Bana*. Onu kollarına alan, bir insanın asla tadamayacağı şekilde ona tapan beni, elinin tersiyle iterek bir hayalin peşinden koşmayı tercih etmişti.

O benden kaçtıkça onu kovaladım. Çaresizliğim çok geçmeden *Olympos*'taki diğer Tanrıların diline düştü. Sırf eğlenmek için kızı benden gizlediler. Özellikle Artemis ve Tara, benim güzel kardeşlerim, o kaçarken ay ışığıyla beni kör ettiler.

Nihayetinde onu buldum. Diğerleri bu kovalama oyunundan sıkıldığında beni ona götürdüler. Onu, bir uçurumun kenarında, elleriyle yüzünü kapatıp ağlarken buldum. "Yalvarırım yaklaşma bana," derken ağlasa da bunu umursamadım.

Aylar boyunca beni peşinde koşturmuştu. Kaçmış, gizlenmiş ve yakalanmıştı. Yaptıklarının bedeli olarak ona kızacak sonra onu beraberimde götürecektim. Aramızda yıkılan her şeyi yeniden yerine koyacak, kaybettiğimiz her şeyin daha fazlasını bulacaktık.

Ben ona doğru bir adım attım, o da geriye doğru bir adım attı. Anlaşılan oyun henüz bitmemişti.

Onu yakalayabilmek için ileri uzandığımda bir kez daha geri çekildi.

Aşağı o kadar hızlı düşmüştü ki kanatlarımı açıp onu kurtarmayı bile düşünemedim. Her şey bir anda olup bitti. Kanatlarım açıldığında her şey için artık geç kaldığımı biliyordum. Onun cansız bedenini görmek için uçurumun kenarından baktığımda, daha önce hiç görmediğim bir ağaç gördüm. Yaprakları benimle alay eder gibi yeşil ve canlıydı. Aşağı indim, gövdesine dokunurken titrediğimi fark ettim. O ağaca *Daphne** dedim ve kendisini benim yapamasam da hatırasını benim yaptım.

* Defne anlamına gelmektedir -e.n.

Ya da en azından ben öyle olduğuna inandım.

Yapraklarından kendime bir taç yapıp taktım ama sanıldığı gibi ona olan aşkımdan değildi. Öfkemden, ikizime olan nefretimden taktım o tacı. O gün asıl sevilenin o olduğunu anladım. Eğer ben değil de Rae aynı durumda olsaydı, tüm Tanrılar ona yol gösterir ve aşkına kavuşması için ona yardım ederdi. Siktir. Defne yaprakları bile onu benden daha çok benimsedi. En tatlı kehanetleri ona fısıldadılar.

O gün ben o ağaca bakarken Zeus belirdi ve burun kıvrarak kızın dönüştüğü şeye baktı. “Yazık olmuş,” dedi dümdüz bir sesle. “O senin gerçek aşkındı, oğlum. Bir daha asla onun gibisine sahip olamayacaksın.”

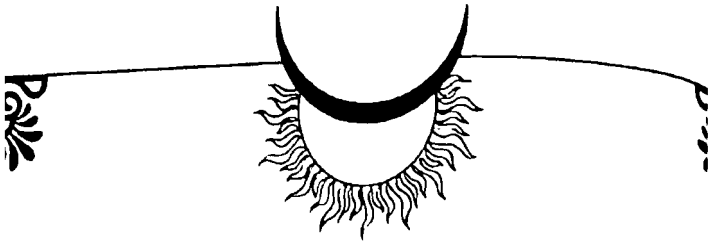
Sözleri zihnimin içini kavururken yaratıldığımız anda babamın Rae’yle bana verdiği hediye de öğrenmiş oldum. Gerçek aşklarımızı bulana kadar onlarla ilgili hiçbir kehanet bize gelmeyecekti. İki oğlunun da kendisi gibi kadınların peşinde koşmasındansa aşkı bulduklarında onunla dolmasını tercih etmişti. Ne tatlı, değil mi? Sen yaratılana kadar senden haberi olmayan Rae şu an seninle ama benim gerçek aşkım siktiğimin ağacına dönüşmüştü.

O gün, Zeus bana Rae için bir hediyesi olduğunu fısıldadı. Kader Tanrıçaları’nın düşündüğünün aksine, en sevdiği oğlu için gerçek aşkını kendi elleriyle yaratacaktı. Bunun ne zaman olacağını bilmesem de Zeus istediği şeyi öyle veya böyle yapardı. Yaptı da. O gün bana senin varlığını müjdelemesinin sebebinin şimdi ne olduğunu görebiliyorum. Bana yaşattığı acıyı benim de ona yaşatmamı istedi. Tahmin edeceğin üzere yaşattım da. Bu senin ikinci hayatın, Mara. İlkinde sana ne olduğunu bilmek istemezsin. Bu yaptığım kötülüklerden ilki, yapacaklarıminin isc başlangıcıydı.

Şunu bilmen lazım, Mara, senin gelmeni asırlarca bekledim. Kısasa kısas için asırları devirdim. Seni ve onu günahlarımla yakacağım çünkü öğrendiğim bir şey varsa, o da en çok güneşin günahlarının yaktığı.

Şimdi ona geri dön, sen de biliyorsun ki sahip olduğunuz zaman kısıtlı. Bu kez gerçekten öldüğüne emin olacağım. Seni *Tartaros*'ta asla çıkamayacağın bir zindana unutulman için atacağım. Geri dön, Mara, seninle hesaplaşacağım günden önce geri dön ve kazanamayacağın bir savaş için kendini hazırla.

İkimiz de biliyoruz, bir daha karşılaştığımızda kaçmak için şansın olmayacak.

BÖLÜM VII

Bir süredir yanan ocağın karşısında otursam da bir türlü ısınmayı başaramamıştım. Güneş doğmuş, tepedeki yerine tembel tembel tırmanmış ve yavaşça inişe geçmişti. Apollon gideli çok olmuştu ama tehdidi hâlâ zihnimde dolanıyordu.

Rac, Apollon'un zihnimi istila ettiğini anladığı anda aramızdaki bağlantıyı keserek beni oradan uzaklaştırmıştı ancak ona göz açıp kapayıncaya kadar gelen zaman, bana bir ömür gibi gelmişti. Apollon'un ne anlatmak istediğinin farkındaydım. O bir avcıydı ve avını bir kez gördüğünde, Atlas'ın sırtından düşeceğini de bilse onu kovalamayı bırakmazdı. Tahmin edin, bu sefer o av kimdi?

Daphne'nin Rae'ye âşık olduğunu öğrenmek, en kibar hâliyle hoşuma gitmemişti. Bir gün, eğer savaş beni öldürmezse yaşlılık beni öldürdüğünde Rae'nin yoluna devam etmesi gerekecekti. Belki de başka bir kadına karşı bir şeyler hissedecekti. Çabuk olmazdı, biliyordum ancak sonsuzluğunun bir noktasında öyle biri karşısına çıkabilirdi.

Huzursuzluk verici bir his karnıma otururken düşüncelerimi tehlikeli hislerin biriktiği noktalardan uzaklaştırdım. Şu an en-

dişelenmem gereken şey bu değildi. Kıskanmıştım, kabul ancak henüz gelmemiş bir gelecek için öfkelenmem ona da bana da haksızlıktı.

Naia bana ballı süt vermek için geldiğinde başımı iki yana sallayarak onu reddettim. Hayal kırıklığına uğrarken omuzları yenilgiyle çöktü. Helene hamama giderken o benim yanımda kalmak istemişti. Rae, Karr ve Tara'yla birlikte evin derinliklerinde Apollon'la görüşmemizi değerlendirirken Naia benden ayrılmamıştı.

Kız kardeşim ayaklarımın dibinde uyuyan aslanın yanına otururken benim için getirdiği süttten bir yudum aldı.

Odada sadece ocaktan gelen ateşin çıtırtıları ve Kirke'nin tezgâhından yükselen, birbirine sürten iplerin sesi vardı. Sessizlik o kadar can sıkıcıydı ki konuşma ihtiyacı bir el gibi boğazıma sarılmıştı. "Dokuduklarını sonra ne yapıyorsun?"

Kirke bugün kalın bir tunik dokuyordu ve sabah başladığı işini neredeyse yarlamak üzereydi. Bakışlarını tezgâhından bir an bile ayırmadan, "Bir kısmını adaya gelen ziyaretçilerden sevdiklerime hediye ediyorum," diye açıkladı. "Kalanını ise..." Parmaklarından biri tezgâhtan ayrılıp yanan ocağı işaret etti. "...orada yakıyorum."

Ateş sanki yakmanın ne demek olduğunu anlamış gibi biraz daha güçlendi, hafifçe tısladı. "Yakacaksan onları dokumak için neden bu kadar uğraşıyorsun?"

Kirke'nin dikkati tunikten bana kaydı. "Sonsuz bir hayatım var, Mara, hepsini saklamaya çalışsaydım bu ada yetmezdi." Boğazını temizleyerek küçük bıçağını ipteki bir düğüme dayadı. "Scni seviyor."

Başta ne dediğini anlayamasam da aslan tek gözünü açıp bana baktığında ne demek istediğini anladım. Naia ondan beklenmeyecek bir cesaretle aslanın başını yavaşça okşadığında kuyruğunu yere vurarak ona karşılık verdi. "Ben de onu seviyorum."

Helene hamamdan döndüğünde bizden uzaktaki bir *klineye* oturmayı tercih etti. Onun sessizliğinin ne olduğunu çok iyi biliyordum. Bugün buradaki son günümüzdü, Troya'ya dönecektik.

Düğümü nihayet kestiğinde Kirke tatminle gülümsedi. "Biliyor musun, sanırım ona bir isim vermene izin vereceğim."

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdım. "Gerçekten mi?"

Başını hafifçe salladı, şimdi parmaklarının arasında altın renkli bir yumak vardı. "Onu yanına almanı istiyorum, kızım," derken sesi alçak olsa da kendinden emindi. "Seni koruyacağını biliyorum."

Kirke'nin beklenmedik teklifine ne demem gerektiğini bilemeyerek aslana baktım. Büyük altın rengi gözleri benimkilere bakarken konuştuğumuz şeyleri anladığından şüphelendim. Kirke daha önce ona ve diğer aslana isim vermeme izin vermemişti. Buna izin vermesi bile aslında teklifinde ne kadar ciddi olduğunu gösteriyordu.

Elimi aslana doğru uzattığımda başım dokunuşuma doğru eğdi. "Briseis," diye mırıldandığımda gözlerini kırpıştırdı.

Naia şaşırarak bana döndü. "Ona Akhilleus'un sevgilisi olduğu söylenen kadının ismini mi koyuyorsun?"

Aslanın çenesinin altını severken gülümsedim. "Hayır, ona bir savaşçının savaşmayı bırakacağı kadar önemli birinin ismini koyuyorum." Sıcak kürkünü parmaklarımın arasında hissettim. "Ona Troyalı bir kadının ismini koyuyorum."

Kirke kıkırdadığında dudaklarından dökülen ses ondan beklediğim kadar neşeliydi. "Kafanın çalışma şekli, kızım," derken dudaklarını birbirine bastırdı. "Seni bu kadar eşsiz yapan şey galiba o tuhaf düşünme şeklin."

Sözlerini bir iltifat olarak aldım ve Briseis'i sevmeye devam ettim. En sonunda dönüp Helene'ye baktığımda dudaklarında hafif bir gülümsemeyle Briseis'i izlediğini gördüm. Bu ismin onda hangi hatıraları uyandırdığını tahmin etmeme imkân yoktu.

Rae odaya girmeden önce karanlığı gelişini haber verdi. Ensemdeki tüyler diken diken olurken kapıya döndüm. Rae içeri girdiğinde bakışlarımız buluştu. Karanlık ifadesi beni görünce dağılırken dudaklarında onu öpmek isteyeceğim kadar tatlı bir gülümseme belirdi. “Eve dönmeye hazır mısın, arsız ölümlü?”

Şehri en son görmemin üzerinden yıllar geçmiş gibi hissediyordum. Şehrin kum rengi duvarları tüm ihtişamıyla önümüzde uzanırken biraz dikkatli dinlesem pazar yerinden sesleri duyabilir, odun ateşinde pişen yemeklerin kokusunu alabilirdim. Sahille arasına bir set çeker gibi duran duvarların içindeki Troya beni bekliyordu, bunu her bir zerremle hissedebiliyordum.

Evimi, şehrimi özlemiştim ve Troya nihayet önümdeydi. Her bir yokuşuyla, savaşlarla yıpranan her bir taşıyla şehrim benim dönüşümü bekliyordu.

Rae'nin sıcak eli omzumu bulurken başımı eğerek eline yasladım. Beni kendine sessizce çektiğinde neler düşündüğümü anlaması için zihnime sızmasına gerek yoktu.

Troya'nın kapılarına giden yolculuğumuz kısa ve sessizdi. Karr'ın bile sessiz kalması beni şaşırtmıştı. Ona takılmayı düşündüm fakat eve dönmenin verdiği huzur beni durdurdu. Daha sonra o özlediğim tartışmalardan birine tutuşabilirdik.

Şehrin ihtişamlı kapısının önüne geldiğimizde ilk duran Helene oldu. Başının etrafına sardığı beyaz renkli tüle rağmen yüzündeki ifadeyi yandan görebiliyordum. Orada gördüğüm her şey acıyla damgalanmış bir kadına aitti. Düzgünce şekillendirilmiş sarı saçları rüzgârla uçuşurken gözlerini bir an olsun kırpmadan şehrin kapılarına dikmişti.

Rae'nin eli artık yara içinde olmayan sırtıma dokundu. Ona baktığımda başını hafifçe sallayarak beni onayladı. Rae'yi ge-

ride bırakarak bana ihtiyacı olan kız kardeşimin yanına gittim. Titreyen elini tuttuğumda irkildi. “En son bu şehre geldiğimde benim için uçurulan güvercinler, başımdan aşağı dökülen sikkeler vardı,” diye fısıldadı. Hâlâ bana bakmıyor, tüm dikkatiyle sanki geçmişini orada bulabilecekmiş gibi kapıyı inceliyordu. “Bu kapıdan Sparta Kraliçesi Helene değil de Troyalı Helene olarak geçeceğimi biliyordum.”

Naia ona destek olmak için diğer yanına geldi. Bir kedi gibi koluna sarılıp başını omzuna yaslarken sessiz desteğini ona sundu. Boğazımı temizleyip elini güçlü bir şekilde sıktım. “Sen hâlâ Troyalı Helene’sin,” derken bundan bir an olsun şüphem yoktu. “Bir kez Troyalı olduğundan bundan dönüşün yok.”

Helene sonunda bana baktığında bakışlarındaki sorgulama midemi yaktı. Bana gerçekten öyle olup olmadığını sorar gibiydi. Kendisinin artık buna inanmadığını bilsem de ben ona inanıyordum. Asırlarca bir savaşın sorumlusu olarak yaftalanmışken bu şehirle adının bir arada anılmasını hak eden kişi oydu. Helene gerçek bir Troyalı’ydı. Ozanların onun hakkında anlattıkları ya da isminin kanlı bir şekilde Troya surlarına kazınmış olması önemli değildi. O, bir şekilde bu şehrin ruhu olmayı başarmıştı.

Rae yanımıza gelerek tepedeki gözcülere işaret ettiğinde kapının geniş kanatları gürültüyle açıldı. Sırtını şehre dönerek bize baktığında dudaklarındaki gülümseme sevecen bir adama aitti. “Şehrine yeniden hoş geldin, Helene.” Helene elimi sıktı. “Troya seni her zaman mutlulukla karşılayacak.”

Rae bana elini uzattığında Helene’ye son bir kez baktım. Belki duymaya ihtiyacı olan kelimeler tam olarak bunlar değildi ancak yine de biraz olsun rahatladığını, o alışkın olduğum kendinden emin tavrını yakalamaya başladığını görebiliyordum.

Rae’nin elini tuttuğum anda kalabalığın sesi bize çarptı. Helene için olmasa bile göğe salınan güvercinler hızla kanat çırparak

uçtu, başımızdan aşağı dökülen buğday taneleri elbiselerimizdeki nakışlara takıldı.

Kalabalığın içindeki tanıdık, yumuşak kahverengi gözlerle buluştum. Kral Hector, yerlere kadar uzanan altın işlemeli beyaz tuniğini sürükleyerek bize yaklaşıırken eşi sessizce, birkaç adım gerisinde onu takip ediyordu.

Hector'un elleri bana uzandığında hiç düşünmeden ona uzandım. İri elleri benimkileri tamamen kaplarken gülümsemesi en az güneşin kendisi kadar parlaktı. Beni, "Mara," diyerek selamlarken sesindeki sıcaklık kalbimdeki son buz tutmuş köşeleri de çözdü. "Seni yeniden evde görmek ne kadar güzel." Beni bırakmadan omzumun üzerinden Helene'ye ve Naia'ya baktı. "Hoş geldiniz."

Helene, Naia'dan ayrılarak öne çıktı. Kaşları çatılmış, gözleri kısılmıştı. "Hector?" Boğazımı temizleyerek başını iki yana salladı. "Tanrılar, gerçekten de Prens Hector'a benziyorsun."

Troya Kralı ona nasıl olup da ismini aldığı prense benzediğini bildiğini sormadı. Bunun yerine kibar bir gülümsemeyle bunu bir iltifat olarak alıp başını salladı. "Bu bir onurdur," diye yanıtlarken gözlerini ondan kaçırarak kalabalığa çevirdi. Sözlerinin aksine bu benzetmeden rahatsız olduğunu hissetsem de sessiz kalmam en iyisiydi.

Karr, arkadan sabırsızlıkla, "Burada açlıktan ölen bir Tanrı var, karşılama bittiyse şölen kısmına geçebilir miyiz?" diye sorduğunda Helene geçmişin hayaletlerini geride bırakıp, Hector'a son bir bakış daha atarak yürümeye devam etti.

O önümde yürürken onun nasıl bir geçmişin altında ezildiğini görebiliyordum. Yapmış olduğu seçim bu toprakları kana bula-mıştı. Onun aşkı insanların kanını dökmüş, benim aşkımsa akan kana Tanrılarınkini karıştırmıştı. İkimiz de günahla yıkadığımız bu şehre aittik.

Çoğu insan Tanrıları karşılamak için sokaklara döküldüğü için Hector'un sarayına çıkan merdivenlere ulaşmamız bir ömür sürmüştü. Rae'nin hâlâ elimi tutan eli olmasaydı kalabalığın beni içine alıp yutacağına şüphem yoktu. Hector bizim için çoktan ziyafet sofrası hazırlattığını, Nestor'un bizi içeride beklediğini gururla söyleyerek merdivenleri en önde çıkmıştı. Briseis'i bu gece için ormanda bırakmayı tercih ederek doğru bir karar verdiğimi anlamıştım. Tüm şehir sokaklardayken onun diğer insanlara nasıl bir tepki vereceğini görmeden şehre sokmanın doğru bir karar olmayacağını düşünmüştüm. Karr, sabah onu alacak ve saraya getirecekti. En azından etrafta daha az insan varken nasıl bir tepki vereceğini görebilecektik.

Naia durmuş, merdivenlerin iki yanına yerleştirilmiş Rae'nin devasa heykellerini izlerken Karr onun yanına yaklaştı, omzunun üzerinden eğilip, "Kibirli piçin teki, değil mi?" dediğinde Naia başını hızla aşağı eğdi. Yanaklarındaki kızarıklığı gördüğümde gülümsememek için dudaklarımı birbirine bastırdım. Naia benimle büyümüş olabilirdi fakat küfürler onu hâlâ utandırabiliyordu. "Adım gibi eminim, heykellerine bakmak evren kadar geniş egosunu daha da artırıyor."

Tara onaylamadığını belli ederek başını iki yana salladı, büyük bir zarafetle merdivenleri çıkarken, "Aslında bu daha çok sana göre bir hareket," diyerek ona laf çarptı. "Sparta'ya döndüğünde sen de kendine bir heykel diktirsen iyi olur. Tabii, bir gün şehrine dönmeyi düşünüyorsan."

Karr gevşek gevşek güldü. "Aslında iyi fikir, belki senin de bir heykelini yaptırırım, Tara." Naia'yı gerisinde bırakarak merdivenleri hızla çıkıp Tara'ya yetişti, parmaklarını hafifçe onun omzuna sürttü. "Belki de heykeltıraşlara önümde diz çöktüğün bir anı ölümsüzleştirmelerini söyleyebilirim. Bu eskiden hoşuna gidiyordu, değil mi?"

Tara, Karr'ın dokunuşu ateştenmiş gibi ondan uzaklaşıp sara-ya girerken Rae bana arkadan yaklaştı. "Sana ilk içkilerin bitmesi için süre veriyorum. Sonrasında göstermek istediğim bir şey var." Sıcak elleri belime dolanıp beni yönlendirirken parmak uçlarını heyecanla ve beklentiyle kıvrıldı.

Peki, sadece bir kadeh, buna dayanabilirdim.

Buna kesinlikle dayanamazdım, zira Tanrıların cezası Karr sünger gibi içiyordu. Önümdeki kadeh hiçbir zaman boşalmıyordu çünkü ben ne zaman kadehi yeni bir yudum için dudaklarıma götürsem Karr uzanıp koca elleriyle kadehi elimden alıyor, kendi boğazından aşağı döküyordu. Elinden düşürmediği kadehi alıp çıplak ellerimle onu boğmama çok az kalmıştı. Hiçbir zaman sabırlı biri olmamıştım ve Karr giderek sabrımı zorluyordu.

Rae ziyafet sofrasında, benden uzakta bir köşede Nestor'la sohbet ediyordu. Nestor'un bir deliye ya da dâhiye ait olabilecek gözleri masada dolandı, Naia'nın üzerinde durdu. "Seni yetiştirmek istiyorum," dedi ona lafı hiç uzatmadan. "Kızlarımdan ders alırsan kısa sürede seni bir zehir ustası hâline getirebilirler. Bu iş için kusursuz olacak kadar zararsız görünüyorsun."

Naia hiç dokunulmamış şarabı Karr tarafından önünden alınırken dönüp bana baktı. Bu yeni bir şey değildi. Naia ile yıllarımızı birbirimizin arkasını kollayarak geçirmişken önemli kararlar almadan önce mutlaka birbirimize danışırdık. Eh, Laomedon'da bu önemli kararlar gece çöktüğünde şehirde gizlice dolanmaktan ibaret olsa da değişikliklere uyum sağlayabilirdik. "Özgürsün," dedim ve güven verircesine gülümsedim. "Savaşa katılmakta da katılmamakta da özgürsün. Katılacaksan da bunu ne şekilde yapacağın tamamen senin seçimin. İstemediğin hiçbir şeyi yapmak

zorunda değilsin, Naia. Burada olduğun için savaşmak zorunda olduğunu düşünme, yeter.”

Naia’nın yumuşak kahverengi gözleri kararlılıkla parladı. “Savaşmak istiyorum.” Başını salladı, kararını hem kendine hem de bize kanıtlamak ister gibi, “Öğrenmek istiyorum,” diye ekledi. “Hem de çok.”

Seus’un bu gece bize katılacağını düşünmüştüm fakat anlaşılan diğer askerlerle birlikte savaş için hazırlık yapmakla meşguldü. Sanırım dediğini yapacaktı; bir kahraman olacaktı. Bunu hâlâ nefes alırken yapabilmesini ummaktan başka elimden gelen bir şey yoktu.

Karr, masadaki sohbeti umursamayarak Helene’nin şarabına uzandı ama Helene sert bir hareketle onun eline vurdu. “Yavaş ol, Savaş Tanrısı, taşkınlık çıkartma.”

Karr kırmızı gözlerini şaşkınlıkla kırıştırdı. “Sparta’dayken bana her gece dua ederdin, Tanrı’na bir kadeh şarabı fazla mı görüyorsun?”

Helene gözlerini devirdi, kadehini sıkıca tuttu. “O kadın artık öldü,” diye mırıldandıktan sonra kadehi kafasına dikti. “Ayrıca bu gece içmeye ihtiyacı olan tek kişi sen değilsin. Bencillik yapma da elindekilerle yetinmesini bil.”

Karr benim kadehimi aldığı anda daha fazla dayanamayarak düşüncelerimde, “Rae,” diye seslendim. “Bana ne göstereceksin?”

Rae, Nestor’un omzuna dokunarak her ne anlatıyorsa susmasını sağladı. Masanın öbür ucundan sanki ona seslenmemi bekliyormuş gibi ayağa kalktığı anda gözleri benim üzerimdeydi. “İzninizle,” dedikten sonra bana elini uzattı.

Sonunda Karr’ın tüm masanın üzerinden geçtiği ziyafetten kurtulduğum için mutlu olarak ayağa kalktım ve elini tuttum.

Karr arkamızdan, “İyi eğlenceler,” diye seslendiğinde ona al-dırış etmeden ziyafet salonundan çıktık.

Sarayın tüllerle dolu koridoruna adım atmayı beklesem de öyle olmadı. Troya'nın dışındaki zeytin bahçelerinden birinde, bir yer sofrasının önündeydik. Şaşkınlıkla, algılarımın ötesinde bir hızda başka bir ortama geldiğimizi sindirmeye çalışarak Rae'ye döndüğümde gülümsedi. "Tanrı olmanın da bazı faydaları var." Yere oturarak bacaklarını öne uzattı, elleriyle kucağına vurduğunda lafını ikiletmeden üzerine yerleştim.

Çenesini boynuma gömerken sofradan bir üzüm alıp dudaklarıma götürdü. "Bugün özel bir gün, Mara." Üzümü dudaklarımdan içeri iterken parmakları bir süre orada oyalandı. Meyvenin tatlı suyu ağzıma dolarken parmakları benden uzaklaştı.

Ona karşı çıkıp parmağım yeniden dudaklarıma dayamak istedim ama kendimi tuttum. Başımı çevirip ona baktığımda hâlâ parmaklarını istiyordum. "Öyle mi?"

Çenemi yavaşça okşadı, elinin tersi boynuma sürttü. "Evet," diye fısıldadığında nefesi tenimde sıcak bir iz bırakarak gezindi. "Bundan birkaç bin asır sonra, insanlar bugünü Sevgililer Günü olarak kutlayacaklar."

Rüzgâr estiğinde elimde olmadan titredim, Rae beni biraz daha yakınına çekti. "Daha kutlanması gerektiği fark edilmemiş bir günü mü kutluyoruz?"

Kısık sesle attığı kahkaha karnımı keyifle büktü. Onun güldüğünü duymayı, kolları arasında olmayı her şeyden daha çok özlemiştim. "Tarihte ilk kutlayan âşıklar biziz," derken yutkundu. "Seni sonsuzluk kadar seviyorum, Mara, bunu ancak bu şekilde ölçebilirim."

Ona âşıktım. Ona ne zaman âşık olduğumdan emin değildim ama olmuştum işte. Ona baktığımda gözlerinde kendimi görüyordum. Üstelik yalnızca olduğum kişiyi değil, olmak istediğim kişiyi de görüyordum. Evreni taşıyan gözlerini, ait olduğu gece kadar karanlık saçlarını seviyordum. Büyük ellerini, savaşın izi-

ni taşıyan nasırlı parmaklarını seviyordum. İsmimi kendine has tarzıyla bastırarak söylemesini, bendeki en ufak değişimi bile yakalayabilen sezgilerini seviyordum. Alaycı gülümsemesini, bana sarıldığında ellerimin yerleştiği kollarını seviyordum.

Rae gülümseyerek burnumun ucunu öptü. “Tanrılar aşkına, Mara,” diye mırıldanırken sesindeki keyif içimi sıcacık yaptı. “Ellerimi bile seviyor olman beni ürkütse mi güldürse mi bilemedim.” Ona eşlik ederek ben de güldüm. Bakışları derinleşip gülümsemeyi keserken, “Seni sonsuzluk kadar seviyorum,” diyerek bir kez daha tekrarladı.

Parmaklarını elmacık kemiklerinde gezdirdim. “Sonsuzluk ölçülemez,” derken yüzüne baktım, onun her ayrıntısını ezberlemek istiyordum.

Burnunu benimkine değdirdi. “Biliyorum,” dedikten sonra beni yumuşak bir şekilde öptü.

Dudakları geri çekildiğinde ellerimi belimde duran ellerinin üzerine koydum. “Seni ölümden geri dönecek kadar çok seviyorum.”

Ellerimden birini alıp dudaklarına götürdü. “Sana iki hediyem var.” Sıcak öpüşü soğuk havaya rağmen parmaklarımı ısıttı. “İnsanlar ileride bugünü kutlarken birbirlerine hediye alacaklar.”

Beklentiyle kucagında sırtımı dikleştirdim. “Nedir o?”

“Bir kehanet,” dedi dudakları gülümsemeyle bükülürken. “Sen benden kehanetlerimi çalmadan önce görmüştüm.”

Merakım o kadar artmıştı ki dayanamayarak, “Rae,” diye söyledim. “Ne gördüğünü söyler misin?”

Başparmağını dudağımın kenarında gezdirdi. “Bu savaş nasıl bitecek bilmiyorum ama seni tanıyacaklar, Mara.” Parmağı dudağımdan çene çizgime doğru ilerledi. “Benim arsız ölümlüm olarak pek çok kadın tarafından tanınacak, şarkımı onlara anlatacak ve seni sevmelerini sağlayacaksın.”

Ona inanmayarak kaşlarımı çattım. “Bunu nasıl yapacağım?”

Rae’nin yüzünde bilge ama sır vermez bir ifade belirdi. “Belki bir gün *Ölü Tanrı’nın Şarkısı*’nı yazıya dökmenin bir yolunu bulursun ya da belki de bunu yapması için bir başka kadına ilham olursun.”

Ne anlatmak istediğini anlamayarak kaşlarımı çattım. “Bu kesinlikle anlaşılmaz bir kehanet.”

Eli boynumu kavrarken, “Zaten *senin* anlamın için söylememiştim, tatlı Mara,” diye fısıldadı.

Bir süre birbirimize baktık. Gökte bir yıldız kayarken aynı yıldızın Rae’nin gözlerinde de kaydığını fark ettiğimde dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. Dudaklarıma doğru, “Bana yaptığın tam olarak bu,” diye fısıldadı. “İçimde yıldızlar kaydırıyorsun.”

Onu öptüğümde söyleyecek daha fazla şeyi var mıydı bilmiyordum ama dayanamamıştım. Dudaklarından dökülen her bir kelime kalbimi ısıtırken ona olan özlemim artıyordu. Bu yüzden hissettiklerimi onu öperek göstermeye karar vermiştim.

Alt dudağını kendi dudaklarımın arasına hapsederken belimdeki eli kalçama inerek beni kendine çekti. Bacaklarımı iki yana açarak kucağındaki duruşumu değiştirdiğimde dokunuşu sıkılaştı, beni sertliğinin üzerine geleceğim şekilde yerleştirdi.

Kendime engel olamadan hareketlendiğimde bana yön vermek istercesine elleriyle ileri geri gidişimi kolaylaştırıyordu. Başta yumuşak başlayan öpüşmemizde artık yumuşak hiçbir şey yoktu. Rae üst dudağımı ısırp acıyı diliyle rahatlatırken ona dokunmak isteyerek elimi aramıza indirdim. Laomedon’a dönmeden önce ona istediğim kadar dokunamamış, onu istediğim kadar hissedememişim.

Ben ona dokunamadan eli bileğimi tutarak beni durdurdu. Öpüşmemizi sonlandırırken sakinleşmek ister gibi başını geriye yatırıp derin derin soludu. “Birazdan Phoiniks’in yanma gitmemiz

gerekecek,” dediğinde eğitmenimin ziyafette bizimle olmadığını hatırladım. “Tüm gece askerlerinin yanında, senin geri dönüşünü bekledi. Aslında ondan biraz daha süre istedim fakat kaybedecek bir anımız bile olmadığına beni ikna etti.”

Hayal kırıklığıyla yanağımın içini ısırdım. “Hiç yalnız kalabilecek miyiz?” Mantık dışı davrandığımın farkındaydım fakat kendime engel olamıyordum. Onu özlemiştim. Onu içimde hissetmeye ihtiyacım vardı. *Her anlamda.*

“Sen ve arsız zihnin,” diye inleyerek beni kibarca kucağından aşağı indirdi. “Emin ol, şu anda *her anlamda* içinde olmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Seni altıma almak, sen ismini tekrar tekrar bağırarak gelene kadar seninle sevişmek istiyorum. Yine de her şeyden çok senin hayatta kalmanı istiyorum, Mara.” Ayağa kalktığında elini bana uzatarak bana yardım etti. “Bu yüzden senin hayatta kalmana yardımcı olacaksa, gerekirse lanet siki- kim patlayana kadar seninle sevişmeden dururum.”

“Bu,” dedikten sonra boğazımı temizledim. “Sanırım hayatımda duyduğum en az romantik olan şeydi.”

Bana gözlerini kısarak baktı. “Zaten romantik olsun diye söylememiştim, arsız ölümlü ama içinde bulunduğum durumu romantik bulmamana sevindim çünkü hissettiğim acıda romantik hiçbir şey yok.”

Elimi tutarak beni zeytin ağaçlarının içinde yürüttü. Biraz yürüdükten sonra zeytin ağaçlarının arasında küçük bir göle ulaştık. Çok fazla bir alanı kaplamasa da suyu ay ışığının altında parlıyor, hayat dolu olduğunu belli ediyordu.

Rae durdu. “Bu gölü, sizin zamanınızda son Troya Kralı olarak bilinen Priamos’un kızı Cassandra’nın gözyaşları doldurdu,” diyerek açıklarken sesindeki acı kalbimi sıkıştırdı. “Kız geleceği görebiliyordu ama Apollon onu lanetlediği için kimse ona doğrudan soru sormadan ne gördüğünü söyleyemiyordu.”

Derin bir nefes aldım. Apollon'la yaptığımız görüşmeyi zihnimin derinliklerine itmeye çalışsam da artık bastıramayacağım kadar yüzeydeydi. "Beni öldürmek istediğini açıkça ilan etmeden kısa bir süre önce onun yanında savaşmamızı istedi, hangisi gerçek?"

Rae gözlerini gölden bir an bile ayırmadı. "İkisi de gerçek, ikisini de istiyor ama ikisine de nasıl sahip olabileceğini düşündüğünü göremedim. İkiz olmanın zararlarından biri de zaman içinde kendini öbür yarından nasıl koruyacağını öğreniyor olman. Artık yanımda eskisi kadar pervasız değil." Kaşları çatılırken gözlerini kıstı. "Ne olursa olsun, sana zarar vermesine izin vermeyeceğim, bana güven."

Rae gibi ben de göle baktım, temiz yüzeyine düşen ay ışığını izledim. "Beni neden bu göle getirdin?"

"Derler ki bu göle sorduğun ilk sorunun cevabını Cassandra sana gösterirmiş." Elimi bıraktı. "Göle soracak bir sorun vardır diye düşünüyorum. Savaşın sonucu dışında bir şey sormanı öneririm çünkü bunu daha önce denedim ama bana bir yanıt vermedi. Belki de net bir yanıt olmadığı içindi, bilemiyorum."

Rae geri çekildiğinde derin bir nefes daha alıp göle doğru yürüdüm, dizlerimin üzerine çöktüğümde zihnim en az gece kadar karanlık ve pusluydu. Bilmek istediğim çok fazla şey vardı ama büyük bir kısmının cevaplarından korkuyordum. Ona Rae ve beni gelecekte neyin beklediğini sorabilirdim fakat alacağım yanıt göğüslemeye hazır değildim. Sorabileceğim her sorunun ucunda beni korkunç bir yanıt bekliyordu. Bu yüzden sudaki yansımam titrerken aklımı kavurup duran, sonuçlarıyla yüzleşebileceğime inandığım o soruyu sordum. "Apollon'un gelinleri, onlara ne oldu?"

Sesim gecenin içinde yankılanırken bekledim. Önce hiçbir şey olmadığını düşündüm ancak kısa sürede etrafta yankılanan gece kuşlarının sesinin kesildiğini, rüzgârla sallanan yaprakların sakin-

leştğini fark ettim. Yüreğim korkunç bir hızla atmaya başlarken duyabildiğim tek ses onunki idi.

Suyun yüzeyi dalgalanmayı bıraktı ve sanki nefes alıp hareket eden her şey donup kalırken zamandaki kırılmayı hemen önümde uzanan gölde gördüm. İçgüdüsel bir hamleyle elimi suyun içine soktuğumda sıcacık olduğunu fark ettim. Gözlerimi kapatırsam sıcak bir yaz gününde olduğumuza kendimi inandırabilirdim.

Bir an sonra her şey donduğu yerden akmaya devam etti, suyun yüzeyi yeniden dalgalandı. Şimdi suya yansıyan yüzümün arkasında beliren başka kadınlara ait yabancı yüzleri görebiliyordum. Şaşkınlıkla arkama döndüm ama bana mahremiyet tanımak için birkaç adım uzakta bekleyen Rae'den başka kimse yoktu.

“Bak,” dedi bana cesaret vererek. Sesi yumuşaktı ama aynı zamanda emir verdiğini belli edercesine kesindi. “Kassandra sana gösteriyor.”

Rae'nin dediğini yaparak beni izleyen kadınlara döndüm. Kimi sarışın, kimi kızıl; bazıları kıvrırcık bazıları düz saçlıydı. Hepsi gençti ve hepsinin üzerinde siyah, uzun tören kıyafetleri vardı.

Apollon'un Gelinleri.

Kadınların yansıması sudaki aksime yaklaştı, ön sıralardan siyah saçlı bir kadın uzanıp omzuma dokunduğunda onun dokunuşunu tam orada hissettim. Diğerleri de ondan cesaret bulmuş gibi küçük bir çember oluşturarak etrafımı sardılar. Eller şimdi kollarımı, omuzlarımı hatta boynumu tutuyordu. Bir tanesi sevgiyle sırtımı, Kirke beni iyileştirmeden önce Penelop'un sopasının iziyle dağlanan noktaları okşadı.

Bana ilk dokunan siyah saçlı kadının parmakları tenime gömüldü. “Seni bekliyoruz,” diye fısıldadı. “Senin dönmeni ve bütünleşmemizi bekliyoruz.”

“Neredesiniz?”

Soruma, koluma dokunan kadınlardan biri cevap verdi. “Apollon’un yanında, gelip bizi bulman gerçeken yerdeyiz.”

Sudaki yansımaları titredi. Sorgulamaya başladığım andan beri düşüncelerimi istila eden o soruyu sormaya hazırdım. “Size ne yaptı?”

Kadınlar bana cevap vermedi, aksine, bana dokunan elleri uzaklaştı. Onların öylece benden uzaklaşacaklarını düşünsem de siyah saçlı kadının dudaklarının aralandığını gördüm. “Bul bizi gizlediği yerde, bekletir hepimizi sen gelirsin diye. Gel de kurtar bizi bu bekleyiştten, kurtar ki dönelim yeniden bizi yitirdiğin yere.”

Kadın sözlerini tamamlar tamamlamaz hepsi anlaşılmış gibi benden uzaklaştı, göldeki yansımalarının yerini suyun dalgalı yüzeyi alırken göle bakmaya devam ettim. Söylediği şeyin ne anlama geldiğini anlamaktan o kadar uzaktım ki bu beni dehşete düşürdü. Tanrılar söz konusu olduğunda masada daima bilmece-ler de olurdu ve ben onları çözme konusunda son derece başarısızdım.

Rae hemen yanıma, dizlerinin üzerine çökene kadar kıpırdamadım. Yeterince uzun süre orada beklemeye devam edersem söylediğinin ne anlama geldiğini çözemeyeceğimin farkındaydım. Söylediklerini zihnimde evirip çevirdim.

Sessizlik beni boğmaya başlamadan hemen önce, “Onları kurtarmamı istiyorlar,” diye fısıldadım. “Apollon onları nereye götürdüyse beni bekliyorlar.”

Rae çenesini başımın üzerine koydu, güçlü kolları karnıma dolanıp bedenimi onunkine yaslariken, “Bunu yapma,” diye fısıldadı. “Onları kurtarmak zorunda değilsin, Mara, onlara hiçbir şey borçlu değilsin.”

Çoktan zihnimi okumuş olmalıydı çünkü onlara nasıl ulaşabileceğimi düşünmeye başlamıştım bile. “Onlar beni bekliyor.”

Rae beni sıkıca tutarak gölün kıyısından uzaklaştırdı, elleriyle

çenemi sıkıca kavrayıp ona bakmamı sağladı. “Sakin, Mara, sakın tek başına kahramanlık yapmaya çalışma.” Ona itiraz etmek için ağzımı açtım ama eliyle ağzımı kapatarak daha konuşmadan beni durdurdu. “Lütfen, Mara. Eğer gerçekten istediğin buysa bir yolunu buluruz ama önce diğerleriyle konuşmama izin ver. Bunu tek başına başarabileceğini biliyorum ancak bu bile seni ölümcül bir tehlikenin kollarına göz göre göre itmeme sebep olamaz.”

Elini ağzımdan çektiğinde yalnızca, “Ya bana ulaşmak için onlara eziyet ediyorsa?” diye sorarken sesim bir fısıltıdan ötesine gidememişti. “İçlerinden biri Seus’un annesi, ya onun annesi benim yüzümden acı çekiyorsa?”

Rae gözlerini kapattı, bana söyleyecek sözleri tükenmiş gibi burnundan nefes alıp verdi. “Sonra Mara,” derken çenemi yavaşça öptü. “Bunu daha sonra konuşalım. Eğer savaştan sonra hâlâ onları bulmak istersen sana yardım edeceğim.”

Bu düşünce hoşuma gitmedi. Her şey için çok geç olabilirdi.

“Elinden sadece bu kadar mı geliyor, Mara?” Karr bir cevap beklemeden ellerinin arasındaki mızrağı gösterişle çevirerek havaya kaldırdı ve görünmez bir hedefe saplamak için öne atıldı. “Bunu yapabilirsin.”

Phoiniks memnuniyetsiz bir tavırla toynaklarını otlarla kaplı araziye sürttü. Üzerimde her zamanki tuniklerimin aksine, bir savaş kıyafeti vardı. Korkunç derecede ağır ve kesinlikle içinde kaybolacağım kadar büyüktü. Altın göğüslüğün tam ortasına daire şeklinde ayın döngüleri işlenmişti. Üzerindeki değerli taşlar onu içinde hareket edemeyeceğim kadar ağırlaştırırken, bir benzerini giyen Karr'ın bununla bir sorunu yok gibiydi.

Eğitim alanında uyuklayan Briseis bile artık sıkılmış görünür-

yordu. Şaşırtıcı bir şekilde sabah saraya geldiği anda zaten burada yaşıyormuş gibi rahat bir tavırla mermerin üzerinde yürümüş, hizmetlileri koklamış ve sanki bu onun hep yaptığı bir şeymiş gibi Rae'nin heykellerinden birinin önüne oturmuştu. Sadece Phoiniks tüm gücüyle bana saldırmaya başladığında hırlamıştı ancak sanırım bana gerçekten zarar vermek istemediğini anlayarak sonrasında uyumayı tercih etmişti.

Phoiniks mızrağı taşımakta güçlük çeken kolumu dirseğimden yakalayarak yukarı kaldırdı, bacaklarımı toynaklarıyla dürterek duruşumu düzeltti. "Ağırlığa alışman için bir tur daha koşmaya ne dersin?" diye sorduğu anda tüylerim diken diken oldu. Eğitim alanına gelir gelmez üzerimi giyinmemi söylemiş ve üç kez alanın etrafında tam tur koşmamı izlemişti. Henüz güneş doğmamıştı ama ben çoktan terden sıırılsıklamdım.

Dişlerimi sıkarak mızrağı bir kez daha kavradığımda Karr mızrağını havada çevirerek kum zemine sapladı. "Sparta'da askerleri genellikle çıplak eğitiriz," derken sırtışı beni daha da öfkeliendirdi. "Belki de Rae geceleri seni eğitime görevini üstlenebilir, ne dersin?"

Evet, daha güneş doğmadan eğitim alanına gelmek yerine onun yanında çıplak olmayı tercih ederdim. Dudaklarımı üzerinde gezdirir, tadına bakar...

"Dikkatini bana ver!" Phoiniks'in sesi kulaklarımda çınlarken olduğum yerde sıçradım, bu Karr'ı daha çok güldürdü. "Şu an zihnin için değil, beden için çalışıyoruz."

Sıkılı dişlerimin arasından, "Hayır, sen sadece canıma okumaya çalışıyorsun," diye mırıldandım.

Phoiniks söylenerek elimden aldığı mızrağı savurdu, birkaç ağaç ötedeki deri hedefi vurup yere düşürürken öfkeyle küçülen gözleri bana döndü. "Seni savaşta çiğ çiğ yiyecekler. Athena saçlarından kolye yaparken Artemis gözlerinle zar atacak."

Omuz silkerek gözlerimi onunkilere diktim. “Bunu deneyebilirler.”

“Bırak burada olayım.” Rae’nin sesi eğitim alanında yükseldiğinde arkamı dönüp ona baktım. Eskiden üzerinde yükselen sütunun izlerini taşıyan taşa rahatça oturmuş, elindeki parşömene bakıyordu. “Güçlerine alışana kadar gücümün onunkini tetiklemesini kullanabilirsiniz.”

Başını kaldırıp bana bakarken çapkın gülüşü az önce zihnimde geçen her şeyi duyduğunu gösteriyordu. Güzel, zaten duymasını istiyordum.

Phoiniks bunun yalnızca beni tembelleştireceğiyle ilgili bir şeyler mırıldandı ama yine de buna karşı çıkmayarak yeni bir mızrak almak için yanımdan uzaklaştı.

“Yaşlı adamı yormak yerine bir mızrak yaratamıyor musun? Bu senin için gerçekten o kadar da zor mu?” Karr yanıma gelerek boğazını temizledi. “Rae bana dün gördüklerini anlattı.”

Yumruğumu sıktım, yalnızca lanet olası bir mızrak diye düşünürken öfkeden çılgına dönmek yerine derin bir nefes alarak kendimi sakinleştirmeyi denedim. Bir mızrak, bunu bile yapamayacaksam bahardaki savaşta ne kadar şansım olabilirdi ki? Aklım her şeyle o kadar doluydu ki doğru düzgün odaklanmayı başaramıyordum.

O kadınları elbette kurtarmak istiyordum. Onları bulmak, yaşadıkları her şeyden onları uzaklaştırmak istiyordum. Bir mızrakla bile başa çıkamazken bunları yapabileceğime inanmak saçmalıktı.

Harika.

Pes ederek Karr’a döndüm. “Kendimi bu konuda sorumlu hissediyorum. Benden yardım istediler ancak ben hiçbir şey yapamıyorum.” Omuzlarım düştü, şu an değil bir mızrak yaratmak, bedenimi hareket ettirebileceğimden bile emin değildim. “Seus

annesinin benim yüzümden acı çektiğini biliyor mu?” diye sorarken konuyu özellikle Rae’den uzaklaştırmaya çalıştım çünkü o yalnızca birkaç adım ötemdeyken benim için yaşadıklarının acısıyla dizlerimin üzerine çökmem bana bir fayda sağlamayacaktı.

Karr, “Seus’un hiçbir şey bildiği yok,” diyerek mızrağını çevirdi. “O annesini tanımıyor bile, onu Delphi kahinleri yetiştirdi.”

Seus ve bunu hâlâ söylemek bana tuhaf hissettirse de askerlerim eğitim sahasının öbür ucunda talim yapıyordu. Karr, beni eğitmek için gelmeden önce onları çoktan kendine özgü yöntemleriyle teftiştten geçirmişti. Henüz onlarla idman yapacak kadar iyi olmadığım ortadaydı, bu yüzden onlara uzaktan bakmakla yetiniyordum.

Ayrıca bir şey daha vardı, ismini koyamadığım bir şey. Karr beni onların yanına götürme konusunda pek de gönüllü sayılmazdı. Onlara sadece uzaktan bakmama izin vermiş, sonrasında da beni sürükleyerek eğitim alanına getirmişti. Garip ve telaşlı davranışları dikkatimi çekse de ona bunu neyin yaptırdığını eninde sonunda öğreneceğimi biliyordum.

Karr’ın mızrağı tutuşarak alevlenirken onu sertçe yere vurdu, gözleriyle aynı renk bir güç dalgası yer boyunca yayıldı. Etrafımızdaki ağaçların gövdesi alev alıp yanmaya başlarken Rae başını onaylamadığını belli ederek iki yana salladı. “Şunları söndür,” dedi soğuk bir sesle. “Tüm şehri yakmanı istemiyorum.”

Karr sırtıarak gücünün yansıması olan yangına baktı, elinin tek bir hareketiyle yangın sönerken mızrağı da yeniden eski hâline döndü. “Mara’nın bir şey yapacağı yoktu, ben de ortamı biraz ısıtayım dedim.”

Rae, Karr’ı sakince süzdü, başını önünde açık duran parşöme ne indirdi. “Onu zorlamayı sana önermem. Çok sevdiğin kıcını tehlikeye atmak istemiyorsan sözlerine dikkat et.”

Aslında kendi beceriksizliğime sinirlenerek, “Ben burada yokmuşum gibi konuşmaya devam edecek misiniz?” diye sordum.

Phoiniks, “Gerçekten burada mısın, kızım?” diye sorduğunda sorusunun altında gizlemeye bile tenezzül etmediği bir alaycılık vardı. “Bedenin burada ama zihninle güçlerinin burada olmadığı kesin.” Toynaklarım bir kez daha yere sürttü, ne zaman benden memnuniyetsiz kalsa bu hareketi yapmayı kendine alışkanlık hâline getirmişti. “İki ay sonra şehrin duvarlarına dayanmış düşman askerlerini gördüğünde bu kadar rahat olabilecek misin?”

Kaşlarımı çattım. “Ben bir tanrı değilim, bu kadar kısa zamanda bir şeyler yapmaya çalışıyorum.”

Phoiniks elini havaya kaldırdı. “Ben de bir Tanrı değilim, kızım,” dedi ve hemen ardından, “Yapmaya çalışmana değil, başarılı olmana ihtiyacım var. Ne zaman başarılı olacaksın?” diye ekledi. “Düşman askerleri kamp yaptığı için bir daha sahile inemediğinde mi? Kum kadar çok olacaklar ve sen onların çadırlarının ardındaki denizi bile göremeyeceksin. Belki de civar köylerdeki kadınların kaçırıldığı, çocukların öldürüldüğü haberini alınca başarılı olursun. Ah, bu olduğunda ölenlere acıma, hayatta kalanlara acı çünkü onlar *Akhaların* kölesi olarak onların her türlü yozlaşmış amaçlarına hizmet etmek zorunda bırakılacak.”

Rae, “Bu kadar yeter,” derken sesinden aksini kabul etmeyeceği anlaşılıyordu. “Kimsenin Mara’yı bir şey yapması ya da yapmaması için zorlamasını istemiyorum.” Kaşlarını çattı, dudaklarını öfkeyle birbirine bastırdı. “Kendi kararlarını vermekte tamamen özgür.”

Üzerimdeki ağır göğüslüğü çıkartarak yere fırlattım.

Çılgılık atmak, hiçbir şey yapamadığım için kendime sinirlenmek istiyordum. Benim problemim neydi? Laomedon’a dönmenden önce de harikalar yaratamıyordum ancak şu an, başladığımdan da kötü durumdaydım.

Rae düşüncelerimi takip ederek, “Çünkü odaklanamıyorsun,” diye yanıtladı. “Sadece kendini geliştirmeye odaklanman gereken yerde tanımadığın birileri için endişeleniyorsun.”

Onun gelinlerden bahsettiğini biliyordum. Haklıydı, onları tanıımıyordum fakat onları görmüştüm. Benden yardım istemişlerdi. Yardım edeceğimi bilirken bu çağrılarına sırtımı nasıl dönebilirdim?

Karr iki elini havaya kaldırdı. “Haydi, at adam, seni otlamaya götüreyim de biraz konuşsunlar.” Karr, Briseis’in başına dokunduğunda aslan onu ikiletmeden ayağa kalktı ancak gitmeden önce bana onayımı beklermiş gibi baktığında başımı sallayarak gitmesini işaret ettim.

Phoiniks sinirden kıpkırmızı olsa da Karr’a karşı çıkmadı. İkisi uygun adımlarla peşlerinde Briseis ile Seus’un askerlerimi eğittiği kısma giderken bir kez daha Rae’ye döndüm.

“Onlara yardım etmek istiyorum,” diye fısıldadım. “İçlerinden biri Seus’un annesi.”

Rae’nin gölgesi açığa çıkarak titreşti. “Bunun farkındayım, Mara ama daha önce de söylediğim gibi, kendini tehlikeye atmanı istemiyorum,” derken sesi yumuşaktı. “Sen yokken, ölmüş bir Tanrı’yı yeniden yaşamaya zorlamaya çalışıyordum, bir daha aynı acıya katlanamam. Bu bencilce, biliyorum fakat gerçek bu.” Gölgesi onun ayaklarından uzaklaşıp benimkilere dolandı, yavaşça ona doğru çekildim. “İzin ver, sana senin öldüğünü düşündüğüm zamanlardaki bir günümü göstereyim. Belki böylece korkunun boyutunu anlarsın.”

Cevap vermemi beklemedi, karanlığın içinden uzanan soğuk eller beni kavrayıp onun zihninin içine çekti.

Bir anda başım bir sürü sesle doldu, dayanılmaz bir acı iki kaşımın ortasına saplandı. Kulaklarımda çınlayıp duran uğultu katlanılamayacak kadar yüksekti.

Tanrı Rae, lütfen duy beni.

Annem ölecek mi, size yalvarırım bana söyleyin.

Bu sene ekinlerin durumu ne olacak?

Onunla evlenebilecek miyim?

Kadınların ve erkeklerin sesi zihnime üşüşürken kendi düşüncelerimi bile duymakta güçlük çektim. İçimde büyük bir boşluk vardı, bunu hissedebiliyordum. Canım yanıyor ve buna neden olan yüreğimi çıplak ellerimle söküp atmak istiyordum.

Hayır, canı acıyan ben değildim. Bu benim acım değildi. Bu onun acısı, onun kederiydi. Geniş bir yatakta uzanan ben değil, Rae'ydi.

Canım o kadar acıyordu ki nefes almak bile imkânsızdı. Hayattaydım, bir Tanrı'ydım ama göğsümün ortasında yarısı yitip gitmiş bir gücün yalnızca izi vardı. Sesler zihnimin içinde yükselirken yapabildiğim tek şey gözlerimi kapatarak geçmesini ummaktı.

Geçmeyeceğini biliyordum. Başarısız olmuştum. Herkesi yarı yolda bırakmıştım. En çok da kendimi...

Dualar çılgınlara, umutsuz haykırıslara dönüşürken orada geceler boyunca uzandım. Karanlık her daim etrafımda, beni her daim diğerlerinden uzakta tuttu. Yemedim, içmedim. Eğer bir insan olsaydım çoktan ölmüştüm ama ben bir yarısı ölmüş olsa da hâlâ bir Tanrı'ydım ve ne kadar istesem de açlık beni öldüremezdi.

Kendimi bir anda Rae'nin bedeninin ve zihninin dışında, oda da ayakta dikilirken buldum. Ben onun acıyla kıvranan bedenini izlerken sesi zihnimin içinde yankılandı.

"Prometheus ve ben bir bakıma birbirimize benziyoruz. Ateşi çalıp insanlara götüren, sırf bu yüzden Tanrıların gazabına uğrayan o korkusuz adamla ne gibi bir benzerliğim olduğunu merak ettiğine eminim. Bir dağın tepesinde her gün bir kartal tarafından yüreğinin yenilmesini bekleyen, her sabah yenilenmiş bir yürekle

yeniden işkenceye hazır olarak günü karşılayan o adam ve ben aynı kaderi peşimizde sürükledik. Varlığın ateşim, ölümün kartalım oldu.

Yatakta yan dönerek kollarını başının etrafına doladı, bacaklarını acıyla kendine çekti. Odada yanan mumlar bile acısını hissederek gibi titreyişten karanlığı onu iyileştirmek istercesine bacaklarından gövdesine doğru süzülüyordu.

"Şimdi hissedebiliyor musun içimdeki o boşluğu? O boşluğun ne olduğunu anlayabiliyor musun? Bana sadece bir yarım öldüğü için mi "Ölü Tanrı" dediklerini düşünüyordun?" Acı dolu, kısıp haykırışı kalbime bir hançer gibi saplandı. "Yaşarken bile her gün ölmeye devam ettiğim için bana "Ölü Tanrı" dediler. Kendimi hiç öldürmeye çalışmadığımı mı sandın? Yok olmaya çalıştım, bu dünyadan da Tanrılar sahnesinden de adım silinsin istedim. Ama Apollon bile beni bir kez daha öldürmeye yanaşmadı. Ben de nefes aldığım her an ölmeye devam ettim."

Acı, ruhumda dağlanmadık yer bırakmazken Rae'nin zihninden koptum.

Dizlerinin üzerine çöktüğünde bedeninden yayılan çaresizlik canımı yaktı. Kollarını karnıma dolayıp beni kendine çekerken ellerimi saçlarının arasına geçirdim. "Bir daha acı çekmeni istemiyorum." Hissettiği acının yoğunluğu boğazıma bir yumru gibi oturmuştu. Hislerinin yoğunluğu dehşet vericiydi. Yokluğum onu neredeyse yok oluşun kıyısına getirmişti.

"O zaman bir daha beni bırakmaman gerekecek." Yanağını karnıma yasladı. "Bana bir yemin vermeni istiyorum Mara. İçim ancak öyle rahat edecek."

Bakışlarımı ona indirdim; gözleri çaresizce benden bir onay beklerken ona karşı çıkamayacağımın farkındaydım. Ona bu kadar âşıkken onun için her şeyi göze alabileceğimi düşünüyordum. "Ne için yemin etmemi istiyorsun."

Uzun parmaklarının arasında sivri uçlu bir hançer belirdi. Kendi avucunu keserken gözlerini bir an bile benimkilerden ayırmadı. “Gelinleri ben olmadan bulmaya gitmeyeceğine kanın üzerine yemin etmeni istiyorum.” Dudaklarım ona bir cevap vermek için açıldı ama konuşmaya devam ederek bana engel oldu. “Sana güveniyorum, Mara ama bir noktada kararını değiştirebileceğinden de korkuyorum. Lütfen, endişelenmem gereken çok fazla şey varken bunu da bana yükleme.”

Elimi ona doğru uzattığımda, “Ne söylemem gerekiyor?” diye sordum.

Hâlâ dizlerinin üzerindeyken avucumu öptü, hançeri tenime batırmadan önce, “*Kanım üstüne yemin ederim ki tek başıma gelinleri bulmaya gitmeyeceğim, yeminimi tutmazsam bu kan da bu el de benim değildir,*” diyerek beni yönlendirdi.

Söylediğini yaptığımda ayağa kalkarak beni kollarının arasına aldı. Onun için göze alabileceklerimin yanında bu yemin hiçbir şeydi. Onun için bir şehri bile yakardım. Bu düşünce beni korkutmalıydı ancak öyle olmadı. Aksine, kendime güvenmemi sağladı.

Gözlerim yorgunluktan kapansa da uykuya karşı çıktım. Geni döneli henüz iki gün olmuşken şimdiden yorulduğumu hissedebiliyordum. Tartışmasız en az özlediğim şey Phoiniks’in dersleriydi.

Briseis uzandığı yerde gerinirken kapı açıldı. Troya’ya ilk geldiğim günden beri bana yardımcı olan Delia’nın geldiğini düşünsem de gelen Ephî’ydi. Önünde oturduğum masadaki tarağı alarak arkama geçti. Kemik tarağı saçlarımin üzerinde gezdirirken hüznü bir ninni fısıldıyordu. Onu dikkatle dinlediğimi fark ettiğinde mahcubiyetle sustu, dudaklarını ısırıldı. “Özür dilerim,

rahatsız etmek istemedim.” Rae’nin tapınağındaki birlikte geçirdiğimiz zamanların hiçbirinde sesinin bu kadar güzel olduğunu fark etmemiştim.

Başımı iki yana salladığımda az önce başımın tepesine tuttuğu örgü savrularak suratıma düştü. “Çok güzel bir ninni ama sanırım sözleri yok.”

Ephi ince örgüyü yerine yeniden yerleştirirken, “Hatırlamıyorum,” diye mırıldandı. “Ben çok küçükken annem söylerdi ama sözlerini hatırlayamıyorum.”

Omzumun üzerinden dönüp ona baktım. Bakışları dalıp gitmişti. “Ailen,” diye söze başlasam da hemen sustum. Hüzünle parlayan gözleri benden yana döndüğü anda konuştuğuma pişman olmuşum.

Güçlkle gülümsedi. “Ailem ben çok küçükken öldürüldü,” diye fısıldadı. “Beni Dora büyüttü.” Aralarındaki bağın bilincindeydim ancak Dora’nın Ephi’yi büyüttüğünden haberim yoktu. “Bana aile oldu, bana bir yuva ve amaç verdi. Kendimi her zaman şanslı hissettim.”

Elini tutup sıktım. Troya’ya geldiğim zamanlarda, tüm hırçınlıklarına göğüs geren bu kadına minnettardım. Bana karşı her zaman sabırlı olmuştu. “Teşekkür ederim,” dediğimde ne için teşekkür ettiğimi anlamayarak kaşlarını çatı. “Bana her zaman destek oldun.”

“Bana yuvamı koruyarak teşekkür edebilirsin.” Başını eğerek benden uzaklaştığında arkamı döndüm. Rae kapının önünde, sırtını ahşap pervaza yaslayarak bekliyordu. Ellerinin arasında tacımı tutarken gözleri benimkileri buldu.

Ephi başını eğerek sessizce odadan çıktığı anda ayağa kalkıp Rae’ye yaklaştım. “Ephi genelde sessizdir.” Saçlarımın ucunu yavaşça okşadı. “Ailesinin başına gelenler onu etkiledi. Troya dışındaki küçük bir köyde yaşarken, gözlerinin önünde katledilen

ailesini öldüren adamlar geceyi limanda geçiren denizcilerdi. Onları öldürmek için hiçbir sebepleri yoktu. Başka hiçbir akrabası olmadığı için komşuları onu Troya'ya, tapınağıma bıraktılar.”

Ne söylemem gerektiğini bilmeyerek sessiz kaldım. Hiç kim sen olmadan büyümenin ne demek olduğunu ağırlığını hissedebiliyordum, onu anlayabiliyordum. Ephi acılarını sarmanın bir yolunu burada bulmuştu, benim de bulduğum gibi...

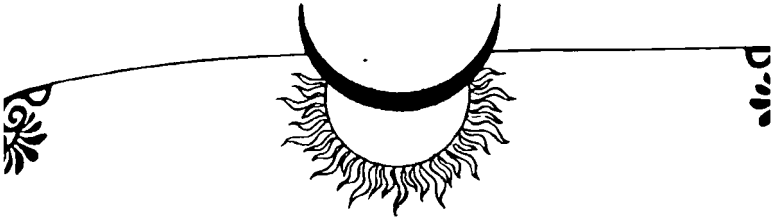
Rae, tacı başıma yerleştirirken, “Bu gece bunu takmanı istiyorum, önemli konuklarımız var,” dedi. “Eğer müttefik bulamazsak kısa süre sonra şehirde Ephi gibi daha nice kız çocuğu olacak.”

Elimi tutarak beni odadan çıkartmasına izin verdim. Saray garip bir şekilde fazla sessizdi. Başımı çevirerek sütunların ötesinde görünen şehre baktım; tüm Troya, saray gibi sessizliğe gömülmüştü. “Yolunda gitmeyen bir şey mi var?” diye sorarken endişe tohumları filizlenmişti.

Rae, “Saklanıyorlar,” diyerek sessizliğin nedenini açıkladı. “Onun, onları da beraberinde götürmesinden korkuyorlar.”

Yürümeyi bıraktım. “Misafirlerimiz kim, Rae?”

Rae'nin yüzünde karanlık bir ifade belirirken, “O geldi,” dedi. “Hades.”

BÖLÜM VIII

Hades'in varlığı daima aklımızın bir ucunda, yolun sonunda bizi ne beklediğini hatırlatırcasına sallanırken insanların onun adına neden tapınaklar inşa ettirmediğini her zaman merak etmiştim. Öldüğümüz anda onun hükmüne gireceksek, en çok ona dua etmemiz gerekmez miydi?

Bir gün kendime engel olamayarak bunu Vasilis'e sormuştum. Ders henüz bitmiş, Helene ve Naia eşyalarını toplarken Vasilis'in dikkatli gözleri üzerimizde oyalanıyordu.

Yanına yaklaştığımı görünce kaşlarını merakla kaldırmış, sorumu sorduğumdaysa hafifçe gülümsemişti. Soruma, "Biz neden dua ederiz?" diye sorarak karşılık verdiğinde onların beni zorlaması dışında dua etmediğimi söylememek için kendimi durdurmuştum. "İyi bir hayat, biraz mülk belki de aile için dua ederiz. Ekinlerimiz için dua ederiz, yuvamız için dua ederiz. Dikkatini çekerim, Mara, dua ettiğimiz her şey bu dünyada sahip olabileceğimiz şeyler, yaşarken ulaşabileceğimiz nihai hedeflerdir." Saçtan yoksun başını hafifçe kaşımış, yüzünü sunaktan yana çevirmişti.

“Ölüm ise bizim istesek de istemesek de varacağımız o son noktadır. Bu yüzden ona dua etmeyiz çünkü dua etmemiz onu bizden uzak tutmaya yetmez. Edeceğimiz hiçbir dua ona engel olamaz, kaderlerimizi değiştiremez. Bu yüzden ölümün ötesinde duaların yeri yoktur, dualar yalnızca hâlâ nefes alanlar içindir.”

O gün anlamıştım ki ölümün nefesi Hades’in, adına adanmış bir tapınağa ihtiyacı yoktu. Vasilis sözlerini eskiden yaşamış bir ozanın sözleriyle tamamlamıştı. “Hepimiz bir gün onunla tanışmak için indiğimizde hayatın öbür yüzüne, içeceğiz *Lethe*’nin suyundan girişinde. Sonra unutup da geçeriz belki bir sonraki evimize. Anlat o zaman Tanrı Hades bize, neler saklarsın ölümün gizemlerinde?”

Şimdi Troya’da, yanımda yürüyen bir Tanrı olmasına rağmen onunla tanışacağım için gergindim. Evet, Hades’le aynı sofrada oturduğum bir kehanet görmüştüm ama gerçeğiyle tanışmak, ölümün birazdan nefesime karışacağını bilmek çok farklıydı. O hem başlangıç hem de sondu.

Uzun koridor boyunca ilerlerken Rae elimi sıktı. “Hades diğer *Olymposlular* gibi değil,” derken sesinde saygı dolu bir ton vardı. “O, farklı.”

Ona güvendiğini anlasam da bir yorum yapmamam en iyisiydi. Diğerleri gibi olmayabilirdi fakat sonuçta Zeus’un kardeşiydi. Ona güvenmem için farklı olması yetmezdi.

Bu zamanın Tanrılarına ait heykellerin iki yana yerleştirildiği bir koridora saptık. Rae’nin sarayında görmediğim pek çok kısım vardı ve bu koridor da onlardan biriydi. Koridorun sonundaki, Yeraltı Dünyası’nın Tanrısı’nı ağırladığı oda da sarayın daha önce hiç gitmediğim bu bölümündeydi. Rae, onu ağırlamak için sarayının en uzak köşesini özellikle seçmiş bile olabilirdi. Şehirdeki insanların büründüğü sessizlik göz önüne alındığında belki de saray halkının daha fazla korkmasının önüne bu şekilde geçmeye çalışmıştı.

Tahmin ettiğim gibi odanın geniş kapısında bekleyen hizmetliler yoktu. İçeriden konuşma sesleri geliyordu ama giriş, uzun siyah tüllerle örtüldüğü için içeride kimlerin olduğunu göremiyordum. Ayaklarım emrim dışında durup bir adım daha atmayı reddetti. Huzursuzluğum artık inkâr edemeyeceğim kadar yoğundu.

Rae bana döndü, her iki elimi de tutarak kendinden emin bir tavırla bana baktı. “Burada benim kadınımla olarak değil, benim dengim olarak bulunuyorsun. Hades için Persephone neyse Rae için de Mara o. Bunu sakın unutma ve her ne olursa olsun, kimse-nin seni küçümsemesine izin verme.” Ellerimi dudaklarına götürüp öperken gözlerini bir an olsun benden ayırmadı. “Tanrılar için ilişkiler gelip geçici olabilir fakat ilahi aşkı gördüklerinde buna mutlaka saygı duyarlar.”

O uzanıp tüller aralarken çenemi dikleştirdim. Başımdaki tacın ağırlığını hissederken Rae’nin eli belime yerleşti. Beni yönlendirmesine, beraberinde içeri çekmesine izin verdim. Oradaydım işte, *Olympos*’un gerçek sahiplerinin oturduğu masada tek ölümlü olmak için o masaya yürüyordum.

Gözlerimi masada gezdirdim; Hades ve karısına sadece Karr ile Tara eşlik ediyordu. Nestor’un bu gece bizimle savaşı konuşmaktan daha eğlenceli planları olduğuna emindim. Belki de Helene ve Naia da aynı şeyi düşünmüştü çünkü onlar da sofrada değildi.

Korkuyla attığım adımlar birbirine dolandı, hafifçe tökezledim. Rae’nin nazik eli beni dirseğimden tutup kavrarken Hades başını benden yana çevirdi. Onunla göz göze geldiğim anda hızla ve acımasızca çarpın gücünün yoğunluğu karşısında nefesim ke-sildi. Rae’nin yanımdayken güçlerini dengede tutmaya çalıştığını biliyordum fakat Hades’in anlaşılan böyle bir amacı yoktu. Ham güçlü içerideki havayı yoğunlaştırıp titreştirirken dizlerimin üzerine çökmememin tek nedeni Rae’nin beni tutan eliydi.

Hades'in gözleri altın bir parlamayla yanıp söndükten sonra yeşilin güzel bir tonuna döndü. Gücü geldiği gibi hızla geri çekilirken yeniden rahatça nefes alabiliyordum. "Kesinlikle sıradan bir kadın değil," derken dudakları yukarı doğru kıvrıldı, sert hatları sıcak bir gülümsemeyle aydınlandı. "Ve kesinlikle anlatıldı. ğından daha güçlü. Zeus'un ondan bahsederken neden bu kadar rahatsız görüldüğünü şimdi anlayabiliyorum."

Zeus'un diğerleriyle benim hakkımda konuştuğunu öğrenmek, endişe dalgalarını ensemden aşağı yuvarladı. Onun dikkatini bu kadar çekmenin sonucu hiçbir ölümlü için iyi olmazdı.

Hades'in hemen yanında, kızıl saçları mum ışığında alev almış gibi duran karısı Persephone de ilgiyle bana baktı. "Merhaba, Mara," derken sesi ait olduğu *Tartaros*'un derin çukurları kadar sıcaktı. "Seninle önceki hayatında yüz yüze tanışma fırsatı bulamamıştık." Ayağa kalkıp bana doğru ilerlerken kocasının gözlerinin renginde bir tunik giydiğini fark ettim. Dalgalar hâlinde omuzlarına dökülen kızıl saçları her adımında hafifçe sallanırken, kendinden emin ifadesi bedeninin her bir zerresine büyük bir güçle yayılıyordu. "Kendimi tanıştırmama gerek var mı?"

Karr, Tara'nın kadehini şarapla doldururken bıyık altından güldü. "Tara, bu iki kadının yanında sanırım sen tapınak kedileri gibi kalıyorsun," dediğinde Tara ona cevap vermeden kadehi geri çevirdi. Karr omuz silkerek Tara'nın reddettiği kadehten büyük bir yudum alıp arkasına yaslandı. Gözlerindeki muzip pırıltı bu gece için heyecanlı olduğunu açık ediyordu.

Persephone elimi tutarak beni Rae'den ayırdı ve masaya doğru ilerlemem için beni cesaretlendirerek, "Hakkımızda atılıp tutulanlara bakacak olursan korkmakta haklısın," dedi. "Sana yemin ederim ki en sevdiğim yemek insan gözü değil ve kanla da banyo yapmıyorum." Burnunun ucu kıristı. "İnsan kanı fazla yoğun ve çıkarması güç."

Hades karısının sözlerini, “Ayrıca söylenenin aksine, yeryüzüne insanları kaçırmak için çıkmıyoruz,” diyerek tamamladı. “İnsanların korkusunu görmek eğlenceli ama dualarını duymak can sıkıcı. Özellikle de yalnızca son anlarında bize dua ettiklerini düşünecek olursak ayrıca iki yüzlülük.”

Persephone beni bırakarak onun yanındaki yerine yeniden yerleşirken gülüyordu. “Lütfen, Karanlık Kral ve Kraliçe, hayatlarımızı bağışlayın, biz her zaman Tanrılara ibadet ederek yaşadık,” dedikten sonra alayla, “Eminim öyledir,” diye ekledi. “Herkes söylediği kadar günahsız olsa biz de *Tartaros*’ta nar yetiştirdik.”

Persephone’nin karşısındaki *klismosa* oturduğumda Rae de hemen yanıma, Hades’in karşısına oturdu. Karr, Hades’in öbür yanındaki yerinden karşısında oturan Tara’ya gülümsedi. “Dilini ne yuttu, Tara?”

Tara koyu renk saçlarını yüzünden çekti, dudaklarına zahmetsiz bir gülümseme yerleştirdi. “Acıktım,” dedikten sonra uzanıp masada duran etten bir dilim aldı. Bu gece her zaman üzerinde olan aksiliğinden başka bir şey vardı. Bu masada oturmak yerine herhangi bir yerde olsa bile ona yetermiş gibi bakışlarını tabağına dikmişti. Ona her şeyin yolunda olup olmadığını sorabilirdim fakat elbette bana bir cevap vermeyeceği, en iyi ihtimalle kendi işime bakmamı söyleyeceği kesindi.

Hades önce Persephone’nin, ardından da kendi tabağını doldururken Rae’nin ellerini bacağımda hissettim. “*Ben buradayım,*” diye fısıldadı zihnimin içinde. “*Onlar dost, buna emin olabilirsiniz.*”

Ancak Rae’nin sözlerinden sonra tabağıma benim için servis ettiği etten bir dilim kesip yedim. Et ağzımda parça parça dağılırken gözlerimi kapattım ve rahatlamaya çalıştım. Burası benim evimdi, Troya’daydık, misafir olan ben değildim. Kendimi hiçbir yere ait hissetmediğim yılların ardından nihayet ruhumun huzur bulacağı o yeri bulmuştum. Bizim evimizde, bizim soframızday-

dık. Korkmam gerekmiyordu, kendimi savunmak zorunda değilim. Soframda oturup yemeğin tadını çıkartabilirdim.

Hades, ortadaki meyve dolu tabaktan bir parça incir alıp ağzına atarken, “Söylesene, Mara, Zeus’un anlattıklarının ne kadar doğru? Hepimizi *Olympos*’a çağırıp senin hepimiz için bir tehdit olduğunu, bir ölümlünün sahip olmaması gereken güçlere sahip olduğunu söylerken haklı mıydı?”

Dudaklarımı ısırđım, Hades’in meraklı gözlerine bakıp konuşmaya başlamadan önce şarabımdan büyük bir yudum aldım. Ne kadar içersem içeyim, boğazımdaki kuruluk geçmiyordu. “Bunu Zeus’un kardeşı olarak mı soruyorsun, yoksa bizim müttefikimiz olarak mı?”

Hades’in kaşları memnuniyetle havaya kalktı. “Konuşmaya cesareti olan kadınları severim,” dedi. “Bir gün bütün kadınların senin gibi korkusuzca sorular sorabileceğı bir dünya hayal ediyorum.” Uzanıp karısının elini tuttu, zarif bir hareketle dudaklarına götürdü. “Ve Zeus’un bir taraflarının tuniğinin içinde kaldığı bir dünya, elbette.”

Karr gülerek kadehini Hades’inkiyle tokuşturdu. “Ölülerle takılmak sana yaramış,” derken kahkaha attı. “Tara’yı da yüzüne biraz renk gelsin diye yanınızda götürsen mi?”

Tara bıçağını etine sapladı, büyük bir dilim kesti. “Bir sonraki darbe senin küçük parçana gelecek, haberin olsun,” derken kestiğı dilimi ağzına götürüp yavaşça çiğnerken Karr yutkundu.

Rahatlayarak güldüğümde Rae’nin de gerginliğinin azaldığını hissettim. Hades ona sorduğum soruya cevap olarak, “Ben hiç bir zaman onlardan olmadım,” dedi. “Ben onların günahlarının gizlendiğı bir isimim ve bundan memnunum. Korku beraberinde özgürlüğü de getirir,” diye devam ederken gerçekten de böyle düşündüğü açıldı. “Onlar kısacık insan ömürlerinin hâkimi olmanın

peşinde koşarken ben sonsuzluğun sahibiyim. Neden onlardan biri olmak isteyeyim ki?"

"O hâlde bize yardım edecek misiniz?" diye sorduğumda Rae başını hafifçe eğdi, bu sorunun cevabını onun da merakla beklediğini görebiliyordum. Sanırım benim açık sözlülüğüm ilk defa işimize yarıyordu çünkü Rae doğru anın geldiğine emin olmadan Hades'e böyle bir soru sormazdı. Ben ne kadar pervasızsam o da o kadar temkinliydi.

Hades'in eğlenceli ifadesi yüzünden silinerek yerini karanlığın korkunç bir tonuna bıraktı. "Size yardım edeceğiz," derken sesi kendinden emin bir adama aitti. Alnının ortasındaki bir damar seğirdi. "Apollon'un ne planladığını mutlaka öğreneceğim." Dalgali saçlarının arasına yerleştirilmiş altın taç, mum ışığında yumuşak ışıklar yayarak parlarken gözleri de ona eşlik ederek parlayıp söndü. "Başka bir şeyin peşinde olduğundan şüpheleniyorum." Haklı olabilirdi, bizi yanına çekerek tüm Tanrılara karşı durmamızı istemişti. Her ne planlıyorsa bunu gizlemekte bu kadar iyi olması hoşuma gitmiyordu. Onun bizden daima bir adım önde olmasındansa nefret ediyordum.

Rae sırtını dikleştirdi. "Karşılığında bizden istediğin şey nedir, Hades?"

Masa derin bir sessizliğe gömülürken Kart bile yemek yemeyi bırakmıştı. Kaderimizin onların iki dudağının ucunda olduğunu biliyorduk ama bildiğimiz daha önemli bir şey vardı ki o da Tanrıların bir iyiliği asla karşılıksız yapamayacaklarıydı. Her iyilik beraberinde ödenmesi gereken başka bir iyiliği getiriyordu.

Persephone uzun parmaklarını kendi kadehinin geniş ağzında gezdirdi. "Bizi daha fazla rahatsız etmemeniz yeterli," derken sesi en az yaz güneşi kadar yakıcıydı. Sanırım burada olmaktan çok da memnun değillerdi. "Ve onları alaşağı etmeniz."

Hades'in gözleri altın yansımalarıyla parlarken onları benim kilere dikti. Tenimi soyup ruhumu terazinin kefcilerine yerleştirdi. "O kibirli piçlerin bir an önce som altın tahtlarından inip bir Tanrı gibi davranmanın ne demek olduğunu öğrenmeleri gerekiyor." Başını merakla yana doğru eğdi. "Göster bana, Mara Ölülerin Kralı'nın yardımına layık olduğunu göster."

Gerginlikle yüklü bir nefes alırken gözlerimi kapattım ve sadece Rae'nin bacağımanın üzerindeki eline odaklandım. Dokunuşu yumuşak ve sahipleniciydi. Bana her dokunuşu aynı ruhtan üflendiğimizi fısıldıyor, onun için içimde yanıp duran gücü besliyordu. O bendi, ben de oydum.

Haklıydı, biz birdik. Tanrıların oyunları ya da savaşlar bizi birbirimizden ayırabilirdi fakat her zaman birbirimize çıkan yolu bulacaktık. Yol bazen fazlasıyla dolambaçlı olacaktı. Yine de o yolun sonuna varmayı başaracaktık.

Gözlerimi açtığımda Hades'in dudakları memnuniyet dolu bir gülümsemeyle bükülmüştü. "Mükemmel," diye mırıldandı. "Onu görüyor musun, Persephone? Onların da bizim gibi olduğundan şüpheleniyordum," diyerek karısına döndüğünde Persephone'nin gözlerinin de Hades'in gözleri gibi altın renginde parladığını gördüm. "Ama Mara şüphelerimi doğruladı. Haklıymışım."

Rae ve bizim şu anda aynı gümüşü parıltıyı paylaştığımızı bilmem için kendimi görmeme gerek yoktu, bunu zaten hissedebiliyordum. Tenim karıncalanıyor, parmak uçlarım beklentiyle kıvrılıyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

Persephone'nin gözleri yeniden kahverenginin yumuşak bir tonuna dönerken, "Denge," diye cevap verdi bana. "Bir Tanrı, kendisini dengede tutacak birini bulduğunda ona kendi gücünün bir parçasını verir." Başını memnun bir tavırla salladı, gözlerini Rae'nin üzerinde dolaştırdı. "Anlaşılan, Kehanet Tanrısı kendisi için kusursuz dengeyi bulmuş."

Rae'nin gözleri bana çevrildiğinde kafamı eğdim. Aramızdaki bağ herkesin yanında açık edemeyeceğim kadar özeldi ve bunu diğerlerinin yanında daha fazla göstermeye niyetim yoktu. Tanrılar güvenilirmezdi, dost olanları bile. Bu masadan kalktıktan sonra burada öğrendikleri her şeyi diğerlerine anlatmayacaklarının bir garantisi yoktu. Aramızdaki bağın Rae'nin yumuşak karnı olduğunu düşünmelerine izin veremezdim. Konuyu değiştirmeye çalışarak, "Hades de senin için gücünün bir parçasını mı verdi?" diye sorduğumda masadaki hava bir anda ağırlaştı.

Persephone'nin gözleri kısıldı, kaşları çatılırken geçmişin can sıkıcı ayrıntılarıyla boğuştuğunu görebiliyordum. "O bana özgürlüğümü verdi," derken sesi buz gibiydi. "O geldi ve beni olmadığım biri olmaktan kurtardı."

Karr konuşmayı bölerek gürültüyle esnedi. "Romantik konuşmaların daha çok sevildiğini biliyorum ama biraz da kan ve vahşetten bahsedelim mi?" Elini masaya vurdu. "Hades, sence savaşta kaçır leşimiz olur?"

Hades gözlerini devirse de o da konunun değişmesinden memnun gibi sırttı. "Seninkilerden fazla olacağı kesin, Spartalı," derken sesi eğlendiğini belli ediyordu. "Sen bir noktada savaşmaktan ziyade gösteri yapmaya başlıyorsun. Can çekişen kurbanlarını izlemek benim için bile keyifli olmuyor. Daha temiz bir iş çıkartmalısın."

Karr sahte bir hayal kırıklığıyla kaşlarını çatı. "Dikkat et, yoksa beni gücendireceksin. Ölümüne gönderdiğim askerlerin seni zengin ettiğine* eminim."

Yeraltı Dünyası'nın Tanrısı, Karr'a bakarken eski bir dosta nasıl gülümsenirse öyle gülümsedi. "Hediyeleri genellikle ucuz

* Antik Yunan'da ölülerin gözlerine sikke koyularak gömülmesi adeti oldukça yaygındı. İnanişaya göre, Kharonlar bu sikkeleri alarak onları Yeraltı Dünyası'na götürür, sikkeli olmayanları ise kıyıda bırakarak arafta kalmaya mahkum eder. -e.n.

işçiliğe sahip olsa da sayılarının çokluğu bunu göz ardı etmeye yeterli." Çenesiyle Rae'yi işaret etti. "Yine de onun senden daha iyi savaştığı gerçeğini değiştirmiyor."

Rae'nin karanlığının sık sık etrafına dolanmasını izlesem de onu savaşırken görmediğimi fark ettiğimde şaşkınlık beni ele geçirdi. Daha önce hiç düşmanını dizlerinin üzerine çöktürüp hayati için yalvarmasının neye benzediğini görmemiştim. Benim yanımdayken Tanrısal yanını bastırdığının farkındaydım fakat eğitimlerim sırasında bile kendini serbest bırakmadığını anlamak garip hissettiriyordu. Onun gerçekten olduğu kişiyi serbest bıraktığında ne göreceğimin beklentisi beni sararak ele geçirdi. Merakla ona döndüğümde rahatsızca oturduğu yerde omuzlarını dikleştirdi. "Bu pek hoşuna gidecek bir görüntü değil, Mara." Bunu bana söylese de aslında kendine kendine konuşuyor gibiydi.

Persephone şaşkınlıkla, "Neler yapabileceğini bilmiyor musun?" diye sorduğunda, Hades onun tabağına bir dilim daha et bıraktı.

Hades arkasına yaslanıp Rae'yi süzerken, "Tanrılar hiçbir zaman tek bir şeyin tanrısı olmazlar, Mara," diyerek açıkladı. "Rae, Kehanet Tanrısı ama aynı zamanda gecenin ve karanlığın da Tanrısı."

Tara, "Onu savaşırken izlemek," dese de devam etmek yerine bakışlarını kardeşine çevirdi.

Hades onu tamamlayarak, "Gecenin içinde kaybolmak gibi," dediğinde benim dışımda herkesin onu savaşırken gördüğünün farkına varmıştım. "Hem de sonsuz bir gecenin."

Rae zihninden geçenleri okudu, dudaklarını birbirine bastırırken omuzları rahatsızlıkla öne doğru eğildi. "Bana öyle bakma," dedi kısık sesle. "Beni öyle görmeni istemiyorum."

Hades yavaşça arkasına yaslanırken dalgali saçlarından bir tutamı yüzünün önüne düştü. "Onu ruhu hâlâ tek parçayken sava-

şırken görmek,” dedikten sonra lafını tamamlayamadan sustu ve yanlış bir laf ettiğini anlayarak önündeki kadehe uzandı. Rae’nin ruhu hâlâ tek parçayken, benim yüzümden bir tarafı henüz ölmemişken anlamına geliyordu. Ondan neleri alıp götürdüğümün farkındalığı her geçen gün daha yoğun bir şekilde üzerime çulluyor, beni yok etmekle tehdit ediyordu.

Başımı çevirip Rae’ye baktığımda dikkatle beni izlediğini gördüm. “Sorun yok,” diye fısıldadı. “Senin için yaptıklarından bir an bile pişman olmadım çünkü senin için yaptım.”

Şarabımdan büyük bir yudum aldım. Karr, dirseklerini masaya dayayarak hemen yanında oturan Hades’le konuşurken üç büyük *Olymposlu*’nun kapalı geçitlere rağmen iki zaman arasında geçiş sağlayabildiklerini öğrendim. Hades, geçidi Persephone için açık tutarken bir yandan da köpeklerine sahip çıkmak için savaş vermesi gerektiğini anlattığı sırada masadaki sohbetten tamamen uzaklaştım. Herkes az önceki konuşma hiç olmamış gibi davranmaya çalışıyordu ama zihnime musallat olan düşünceler bana engel oluyordu. Ne kadar istersem isteyeyim, Rae’nin yeniden doğmam için ruhunun yarısını feda ettiği gerçeğini yumuşatamıyordum.

Rae bunu fark ederek kulağıma eğildi. “İyi misin?” diye sorduğunda Hades’in dikkati bir kez daha bana yöneldi.

Ondan bir şey saklamak imkânsız olmalıydı çünkü yumuşak bir sesle, “Korkma, Mara,” demesi bile bunu ele veriyordu. “Ona bir daha bir şey olmasına hiçbirimiz izin vermeyeceğiz.” Sırıttı. “Sen sadece ölmemeye dikkat et, seni ülkeme getirecek hiçbir kayıkçı benim kadar yakışıklı olamaz, bunu unutma.”

Havayı yumuşatmaya çalışıyordu, biliyordum ancak bu beni daha fazla rahatsız hissettirdi. “Onlardan bu kadar nefret ediyorsan neden onlarla doğrudan savaşmıyorsun?” diye sordum ona. “Sonuçta sen Hades’sin.”

Hades'in yeşil gözleri kısıldı, beni dikkatle süzdü. "Poseidon ve Zeus'la aramızda yaptığımız bir anlaşma var. Bir nedenimiz olmadan doğrudan birbirimize savaş ilan etmemiz yasak."

"Ama bunu bir gün yapacaksın," dedi Rae. "O günün geleceğini biliyorum."

Rae bunu içgüdülerine dayanarak mı söylemişti, yoksa bununla ilgili bir kehaneti mi vardı bilmiyordum ama bunu inanarak söylediği kesindi. Hades gülümsedi, neşesi yalnızca dudaklarıyla sınırlı kaldı. "O zaman gerçekten iyi bir nedenim olmalı."

Sohbet yeniden yön değiştirerek neşeli bir hâl aldı. Karr'ın sürekli tazelediği şaraplar eşliğinde konuşulan anıların çoğu ilk Troya Savaşı'ndan asırlar önce yaşanmıştı.

Karr yeni bir testi şarabı masaya koyarken kahkahalarla, "Rae'nin Zeus'un şimşeklerinden birini çaldığı günü hatırlıyor musun, Hades?" diye sorarken yavaşça masadan kalktım.

Mutsuz değildim ama mutlu da değildim. İki ay sonra hiçbirimizin bu kadar keyifle bir araya gelmeyeceğini çok iyi biliyordum. Vaktimiz kısıtlıydı; dolduğundaysa bizi yalnızca katliam ve savaş bekliyordu.

Geniş odanın teras kısmına geçtim. Bu kısım da odadan tüllerle ayrıldığı için hâlâ içeriden gelen keyifli sohbetin sesini duyabiliyordum. Onlara hem çok yakın hem de bir o kadar uzaktım.

Hava soğuktu ama rüzgârın serin dokunuşu bana kendimi biraz olsun daha iyi hissettirmişti. Yemek yediğimiz oda Tanrıların ilahi sıcaklığından dolayı ısınmıştı ve soğuk, biraz olsun kendimi yeniden insan gibi hissettirmişti.

Hayatım boyunca istesem de istemesem de daima biri olmak zorunda kalmıştım. Hayatımın önceki kısmında bir Tanrı'nın gelini olmak için yaşarken şimdi o Tanrı'nın karşısında yer alıyordum. Buna kesinlikle bir itirazım yoktu ama daima biri olmak zorunda olmak... İşte, işler benim için tam olarak o noktada kar-

maşıklaşıyordu. Başarısız olduğumda neler olabileceğini kestiremiyordum ve başarısız olma ihtimalim, kesinlikle göz ardı edemeyeceğim kadar yüksekti.

Gecenin serin havasını ciğerlerime çektiğimde Rae'nin sesi tam arkamdan geldi. "Tüm bu olanların senin için çok fazla olduğunu biliyorum," dediğinde bunu ne düşündüğümü açık ettiğim için mi söylediğini, yoksa çoktan zihnimde neler döndüğünü bildiğinden mi söylediğine emin olamadım. Kollarını belime doladı, beni kendine çekerek sırtımı göğsüne dayadı. "Yan yana," diye mırıldandığında çenesini başımın tepesine çoktan dayamıştı. "Birlikte savaşaacağız."

"Bana nasıl savaştığını gösterir misin?" Sorum üzerine bedenime sarılan kolları gerildi. "Öğrenmek istiyorum, yapabileceğim her şeyi yapmak istiyorum."

Rae bana cevap vermediğinde, derin sessizliğinin evet anlamına geldiğini ummaktan başka hiçbir şey yapamadım.

Gözlerimi şehrin ışıklarına diktim. Hâlâ sessizlik şehrin üzerine çöken bir lanet gibi varlığım sürdürse de sokaklarda gezen insanların olduğunu görmek beni rahatlatmıştı. Ölümün efendisinin Troya'daki bariz varlığına rağmen, insanlar yine de hayatlarına olması gerektiği gibi devam etmenin bir yolunu bulmuştu.

Rae'nin eli yavaşça bacağıma kaydıığında irkilerek başımı ondan yana çevirdim. Gözlerindeki kendinden emin ifadeye eşlik eden parıltıyı gördüğümde beklentiyle dudaklarımı birbirine bastırdım. Elinin tersiyle bacağıma okşarken parmaklarıyla baldırına dokundu. Eli, tuniğimin açıklığından içeri girdiğinde gece kadar soğuk parmağı şimdi uyluğumda geziniyordu. "Rae," diye fısıldadım. "Ne yapıyorsun?"

Ona durması gerektiğini söylemem gerektiğinin farkındaydım. Sadece perdelerle örtülü alanın hemen arkasında yemek ve sohbet devam ediyordu. Hades'in alçak sesli kahkahasını duydu-

ğum anda geri çekilmem gerekiyordu ama bunu yapmadım. Ne reye kadar gideceğini öğrenmek istiyordum.

Cevap olarak boynumu öptü, sıcak dudakları sakince oradan çeneme doğru ilerledi. “Sakin ol,” derken sesi gecenin kendisi kadar karanlıktı. “Kendini bana bırak.”

Parmakları kasıklarına ulaşırken inleyerek kendimi ona bastırdım. Şu anda birkaç adım ötemizde yemek yiyen Tanrılar ya da savaş umurunda değildi. Sadece o vardı. Beni tamamen istila ediyordu.

Bir kolu karnımın üzerinde duruyordu. Ona tutunarak, “Bizi duymayacaklar mı?” diye fısıldadım.

Başparmağı gözlerimin kapanmasına neden olacak o noktaya değdiğinde tırnaklarımı koluna geçirdim. Bu, ona acı vermek yerine hoşuna gitmiş olmalıydı ki kulağımın dibinde kısık sesle güldü. Önce parmaklarından biri ardından da ikisi benimle sevişmeye başladığında titredim, ağzımı açtığım anda diğer elini göğsümün üzerinden uzatarak ağzımı kapattı. “Sessiz ol,” derken parmaklarını yavaşça çekti ve bir kez daha içeri doğru itti. “Kim senin bizi duymasını istemeyiz, değil mi?”

Dişlerimi ağzımdaki parmaklarına geçirdiğimde bir kez daha güldü, nefesi tüm bedenimde dolandı. Elini ağzımdan çekip yeniden göğsüme, memelerime indirdi. Memelerimden birini sertçe avuçlarken kendini bana yasladı.

Üzgünüm, Hades, sanırım biraz gürültü yapacağım.

Aralık gözlerimin ötesinde Troya’nın ışıkları parlayıp sönerken kalçamı ona yasladım. Kendimi sertliğinin ve parmaklarının insafına bırakırken dudaklarımdan dökülen inlemeye hızlanarak karşılık verdi.

Sıcaklık, karnımda toplanıp tüm bedenime yayılırken başımı daha fazla tutacak gücü kendimde bulamadım. Başım onun omzuna düştüğünde dudakları bir kez daha boynumu buldu. Göz

göze geldik, orada kayan yıldızlar onun da dayanamadığını belli ediyordu. O bana nasıl dokunuyorsa benim de ona dokunmaya ihtiyacım vardı.

Aramıza uzanıp tuniğinin üzerinden aletini kavradığımda kulak mememi sertçe ısırdı. “Arsız ölümlü,” derken sesindeki gülüşe hissettiği arzu da karışmıştı. Onu istiyordum. Onu hem ruhumla hem de bedenimle istiyordum. “Tanrılar aşkına, içinde olmaya ihtiyacım var.”

Tam o anda arkamı döndüp beni buradan götürmesini söyleyecektim fakat buna fırsat bulamadım.

Arkamızdan biri boğazımı temizlediğinde Rae sırtını dikleştirdi, zarifçe benden uzaklaşırken ondan ve parmaklarından ayrı kaldığıma hayıflanmamak için kendimi zor tuttum.

Tuniğimi düzeltip arkamı döndüğümde Karr’ın her hâinden eğlendiği belli olan alay dolu bakışlarıyla karşılaştım. “İşinizi bölmek istemezdim ama,” derken sırtışı tüm yüzünü kapladı. “Misafirlerimizin geldikleri deliğe dönme vakitleri geldi.”

Rae toparlanmadan önce tuniğimin sıyrılmış kolunu düzelttiğinde derin bir nefes aldım. Bana uzattığı elinin biraz önce nerede olduğunu düşünmemeye çalışırken Karr’la birlikte içeri girdik.

Nefesim hâlâ düzensizdi. Yanaklarımın çok kısa bir süre önce hissettiklerimin etkisiyle kızardığına emindim. Karr’a öfkeliydim. İstedığıme, istediğim anda sahip olmama engel olan herkese öfkeliydim.

İçeri girdiğimizde Hades, çoktan Persephone’nin elini tutarak ayağa kalkmıştı. Etraflarında Rae’ninkine benzer kara bir gölge dolanıyordu ama Hades’inki çok daha farklıydı. Onun gücü daha karanlık ve bir yandan da daha yumuşaktı. İçindeki mor parlılar görüntüyü yumuşatıyor, gölgesinin ilahiliğini pekiştiriyordu. Rae’nin karanlığı gibi sizi boğmakla tehdit etmemesine rağmen nefessiz bırakıyordu.

Rae, odadaki tasta ellerini yıkarken Karr'ın kahkahasını görmezden gelerek Hades'e baktım. Serin elleri benimkileri kavrayıp dudaklarına götürdü. "Misafirperverliğiniz için karım da ben de size teşekkür ederiz," derken yeşil gözleri benimkilerin üzerindeydi. "Umarım savaştan önce bir kez daha bir araya gelmenin bir yolunu buluruz."

Rae başıyla Hades'i selamladı. "Zamanı geldiğinde kehanetlerim emrinde olacak," derken sesindeki karanlık ton, bununla ilgili bir kehanet gördüğünü belli etmişti.

Hades gülümsedi. "Seninle müttefik olmaktan her zaman onur duyacağım," dedikten sonra Persephone'yle birlikte ortadan kaybolmadan hemen önce, "Şimdi hazırız birlikte yükselmeye," diye ekledi.

Hades ve karısı ansızın yemek salonunda yok olurken Tara oturduğu yerden kalktı, kadehini tepesine dikti. "Eh, ben de hazırım uyumaya," derken hafifçe sallandı. "Şu üç kardeşin sanki bir şiirin içinde yaşıyor gibi konuşmasına bazen gerçekten de katlanamıyorum." Tüm gece üzerinde olan gerginlik anlaşılan nihayet sarhoşluğa dönüşmüştü.

Karr başını iki yana sallayıp Tara'yı omuzlarından yakaladı. "Sanırım sarhoş Tanrıça'yı odasına götürme görevi bana düştü."

Tara, Karr'ı iterek kendinden uzaklaştırdı. Olduğu yerde salanmasına rağmen buz gibi ifadesiyle hiçbir şarabın ondan alıp götürmeyeceği inatçılığı hâlâ oradaydı... "Hepinize iyi geceler," dedikten sonra onun tek başına odadan çıkmasını izledim.

Karr'a dönerek, "Bu gece Tara'ya bilmemiz gereken bir şey mi oldu?" diye sordum.

Karr rahatsız olduğunu belli edecek şekilde gülümsedi. "Hayır."

Yalan söylediğini hissedebiliyordum. Yemeğin başında Tara'yı huzursuz edecek bir konuşma geçmiş olabilirdi. Bizimle ilgili olabilirdi ve bunu benden gizliyorlarsa...

ÖLÜ ŞEHRİN ŞARKISI

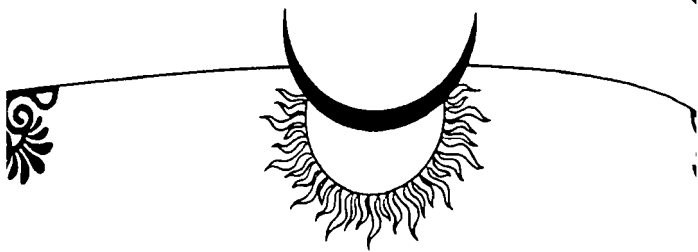
Rae'nin omzuma yerleşen sıcak elleri beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktığımda gözlerindeki karanlığının yerini evrenin kendisine bıraktığını gördüm. Ellerimden tutup beni kendine çektiğinde gücü etrafımızı sardı. Perdeler uçtu ve ardından Troya sahiline geldik.

Rae beni bıraktığında bir an için dengemi sağlayamayarak olduğum yerde sallandım. Karr kolumu tutarak düz durmam için bana destek çıksa da benden hemen uzaklaşarak Rae'nin karşısına dikildi. "Bunu gerçekten yapacak mıyız?"

İkisinin neyden bahsettiğini anlamayarak baktım. "Tam olarak neyden bahsediyorsunuz?"

Rae'nin karanlığı etrafında titreşirken gözleri yanıp söndü. "Beni savaşıırken görmeye hazır mısın, Mara?" diye sorduğunda bana istediğimi vereceğini anladım.

BÖLÜM IX

Karr, Rae'nin etrafında dönerken Rae beni kucağına alarak yakındaki bir kayanın üzerine bıraktı. Dudakları nazik bir öpücükle benimkileri bulup geri çekildi.

Rae bana arkasını dönüp Karr'a doğru birkaç adım ilerleyerek durdu.

Karr gülümsedi, Rae'ye yaklaşırken elinde beliren mızrağını eğitim sırasında yaptığı gibi gösterişli hareketlerle havada çevirdi. "Haydi bakalım, kehanetin, gecenin ve karanlığın Tanrısı," dedikten sonra bıyık altından güldü. "Unvanların da say say bitmiyor, kardeşim."

Rae, gülümsemesine karşılık verse de onun aksine olduğu yerde kaldı ve Karr'ın kendisine yaklaşmasını bekledi. "İstersen birini sana verebilirim, Spartalı."

Soğuk havaya rağmen heyecandan terleyen ellerimi kucağımda birleştirdim ve tek bir anını bile kaçırmak istemeyerek gözlerimi dört açtım. "Sabaha kadar sizin savaşmanızı beklemem mi gerekecek?" diye sordum. Karr'ın kızıl gözleri bana döndü, tek

kaşını havaya kaldırırken elindeki mızrak alevlere teslim oldu. “Hades gerçekten de haklıymış, sen tamamen işin gösteriş kısmındasın sanırım.”

Başını iki yana sallarken gülüyordu. “Rae’nin arsız ölümlüsü sanırım sabırsızlanıyor,” derken boynunu eğerek küttetti. “O zaman başlayalım.”

Dudaklarından dökülen bir savaş narasıyla Rae’ye doğru atıldığında Rae sabit kalmaya devam etti. Mızrağı havada ısıklık çalarak dönerken attığı her adım kumları etrafa saçıyor, yeri titretiyordu. Koşarken beraberinde alevleri de götürdü ve ateşten bir çember Rae’nin etrafını sararken mızrağını tam hedefe, Rae’ye doğru fırlattı.

İleri doğru atıldım; sanki Karr Rae’ye zarar verecekmiş gibi buna engel olabilmek için ne yapabileceğimi düşündüm. Bu tamamen kendiliğinden gelişen, engel olamadığım bir tepkiydi. Parmak uçlarım oradan taşmasını beklediğim güçle kaşınırken mızrağın hedefini bulmasından daha çok korktuğum bir şey yoktu.

Fakat beklediğim gibi olmadı. Gözlerimi açıp kapattım. Rae, Karr’ın tam arkasında belirirken mızrak boşluğu delip yere düştü. O anda onu gerçekten olduğu gibi gördüm. Neredeyse tamamen kara bir dumana dönüşüp Karr’a saldırırken bu hayatta gördüğüm en korkutucu şeylerden biriydi. Karr sanki görünmez bir düşmanla savaşıyor gibi saldırırken Rae, dumansı formuyla birlikte onu ablukaya almıştı. Bir şekli ya da somut bir varlığı yoktu. O an tamamen karanlığın içine ait ve yenilmezdi.

Gecenin içindeki tüm sesler sustu, hava bile durdu. Gökyüzündeki bulutlar aşağı doğru inerken nefesimi tuttum.

Korkunç bir his içime çöklenirken bunun Rae’nin gücünün bir parçası olduğunu anlamam uzun sürmemişti. Gecenin yalnızca en karanlık zamanlarında çöklenen o ürpertici his tam da oradaydı. Kaçamayacağımı, sonsuza kadar karanlığa teslim olacağı-

mı biliyordum. Nefes almak istesem de alacağım nefesin bir sonrakini beraberinde getirip getirmeyeceğinden emin olamıyordum.

Hareket etmeye çalıştım. Donup kalan bedenimi kaçması için zorladım ama kıpırdayamadım. Karanlık her yeri sarıp fethederken yapabildiğim tek şey, kocaman açılmış gözlerimle onu izlemektir. Belli belirsiz formu bir görünüp bir kayboluyor, avını şaşırtıyordu. Karr, kendi etrafında dönerek ona karşılık vermeye çalışsa da bir körden farkı yoktu.

Rae geceye hükmetmiyordu, o gecenin kendisiydi. Gök yere inip etrafı karanlığıyla doldururken Rae'nin bedeni yeniden görünür oldu. Gözlerinde artık evrenler yanıp sönmüyor, gözleri tamamen gümüşü bir ışıqla parlıyordu. İçindeki gücün yükseldiğini, ona doğru akmak için hazırlandığını hissediyordum. Ellerimi üzerinde oturduğum kayanın çıkıntılarına bastırdım.

Rae, kendinden emin bir şekilde elini havaya kaldırdığında karanlığı parmaklarının etrafına dolanarak hedefe yöneldi. Karanlığın Karr'ı bulması ve onu yere sermesi için yalnızca bir an yetmişti.

Az önce için için yanan bir ateşle sarmalanan mızrak, kuma saplandığı anda ortadan ikiye kırıldı. Karr, "Siktir," diye mırıldandı. "En azından beni attığın yere dikkat etseydin," derken kollanına giren minik taşlardan silkelenerек kurtulmaya çalışıyordu.

Rae, Karr'a uzanarak onu yerden kaldırmak için eğilene kadar tetikte beklemeye devam eden karanlık, geri çekilip ait olduğu geceye dönerken Karr, Rae'nin ona uzattığı eli tuttu. "Bunu sen istedin," derken gözleri yanıp söndü.

Haklıydı, bunu ben istemiştim.

Ne?

Karr'a baktığımda tüm dikkatinin Rae'nin ona uzattığı elinde olduğunu gördüm. *Bu bana eskisi gibi hissettiriyor.*

Karr'ın zihnine, bir anının içine hızla çekilirken bunu durdurmaya çalışacak vaktim olmadı.

Lanet olası Akhalardan birinin mızrağı baldırıma saplanırken öfkeyle bağırdım. O piç kurusunun Savaş Tanrısı'na saldıracak kadar cesareti varsa ölecek kadar da cesareti olmalıydı. Acıttığından değildi, hiçbir insan silahı bana kalıcı zarar veremezdi. Ancak bana bir zarar vereceklerini düşünecek kadar aptal olmaları kesinlikle can sıkıcıydı.

Mızrağı saplandığı yerden söküp çıkarttım, bana saldıran askerin boynunu kırdığımda yaram çoktan iyileşmişti.

Askerin bedeni cansız bir şekilde ayaklarımın dibine düşerken ileride savaştan Akhilleus'un savaş çılgınlığını duydum. Kibirli piç. Zamanının en iyisiydi. Tarihin onun adını kanla ve altınla yıldızlara işleyeceğini bilmem için kehanetlerimin olmasına gerek yoktu. Troya için çarpışan hiçbir insan askerinin onun karşısında bir şansı yoktu. Bunun bilincindeydi ve buna göre saldırtıyordu. Onun gibi bir askere sahip olmak, kaderimizi tamamen değiştirebilirdi.

Akhilleus onu izlediğimi fark etmiş olacak ki başını çevirip doğrudan gözlerimin içine baktı. Kanla ve kirle damgalanan yüzüne rağmen dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Mızrağını tam önündeki Troyalı askerin gırtlığına saplarken bakışları benim üzerimdeydi. Bana meydan okuyordu. Benim kim olduğumu bildiği için bana meydan okuyordu. Kendini sadece insanlardan değil, Tanrılardan da üstün görüyordu ve bu onun en büyük hatasıydı. Zeus için ne kadar kan akıtırsa akıtsın, Zeus kibri cezasız bırakmazdı. Elbet bir gün o da cezalandırılacaktı.

Öğlen güneşi tam tepemizde parlıyor, kanla ıslanan kumları yakıyordu. Akhilleus'a doğru bir adım attım. Ona asıl önemli olanın ne olduğunu gösterme vakti gelmişti. Kendini bizden üstün gören bir ölümlüden fazlası olmadığını ona anlatacak biri varsa bunun için en iyi seçenek, Savaş Tanrısı'ydı, bendim.

Sandaletlerim kuma gömülürken mızrağımı sıkıca kavradım. Parmaklarımın arasında ağırlığı hissederek onun ölümlü boynu-

nu hedef aldım. Düşünmeme gerek yoktu, mızrağı serbest bıraktığım anda hedefimi bulacağından emindim. Parmaklarım beklentiyle ısınırken tepemdeki göğü kaplayan karanlık bana engel oldu. Bulutlar güneşin önüne set çekerken az önce savaşın tüm vahşetini gözler önüne seren aydınlık, ucu bucağı olmayan bir karanlığa teslim oldu.

Karanlık dalgalar hâlinde savaş alanına inerken ortaya çıkan gücün etkisiyle savruldu. Askerler ne olduğunu anlamayarak güce teslim olurken sandaletlerimi kum zemine iyice batırdım, mızrağımı yere saplayıp ondan güç aldım.

Savaş alanındaki diğer Tanrılar ve onların kuklası Akhalar göğün yere indiğini gördüklerinde geri çekildi, korkusuz Akhil-leus bile askerlerinin arasına, güvenli bölgeye dönmüştü.

Tanrılar aşkına, kaçamayanların ölümleri o kadar hızlı olmuştu ki Hades şu an kan içinde yüzüyor olmalıydı. Karanlık, savaş alanını tamamen kaplarken yüzümdeki sıcaklığın kan olduğunu anlamam için kontrol etmeme gerek yoktu. Etrafımdan akıp giden karanlık, yakınımıdaki her şeyi zehriyle yok ederken anında ölecek kadar şanslı olmayanların kendi kanlarında boğulma sesleri her yeri sarmıştı.

Ciğerlerimden kopup gelen haykırış yükselen nabzımın bir yansımasıydı. Bugün aldığımızı bildiğim galibiyetin neticesi, karanlığın ödülüydü. Ellerimi iki yana açarak bir kez daha bağırdım, miğferimin ötesindeki her şey kırmızıya boyanırken başımı geriye yatırıp bunun tadını çıkarttım.

Rae nihayet karanlığının içinden çıkıp yürümeye başladığında gölgeler ona eşlik ediyordu. Yanından geçtiği herkes ve her şey ölüme teslim olurken gözlerinde ölen yıldızları gördüm. Öfkeliydi ve onu neyin öfkeliendirdiğini biliyordum.

Beni es geçerek yürümeye devam ettiğinde onu takip ettim. Arkamda, karanlıktan kendini korumayı başarmış Ares'i gördüm,

kardeşimin neden orada olduğunu biliyordum. Zeus her birimizin ölümünü ilan ettiğinden beri bu anı bekliyordu. Gözlerimin içine bakarak bana saldıracak cesareti olmadığı için beni sırtımdan vuracaktı.

Rae bir an bile tereddüt etmeden Ares'i tek eliyle boynundan kavradı. Karanlık, ikizimin elindeki kılıcı alıp fırlattığında ayakları yerden kesilmiş, ellerinden biri Rae'yi kendinden uzaklaştırmaya çalışıyordu. "Bana ihanet etmeden önce en azından düşündün mü, Ares?" Sesi tüm alana yayılırken yutkundum. Bunun sonu iyi bitmeyecekti. Mara'yı korumam gerekirken beni oyuna getirdiği ve Apollon'un onu götürmesine sebep olduğu için Rae'nin Ares'i asla affetmeyeceğini biliyordum. "Şehrimin kapılarına dayanmadan önce bunu bilmen lazımdı."

Rae başka hiçbir şey söylemedi. Ares'i karanlığına doğru kaldırdığında gölgeler tek bir hamleyle onun başını gövdesinden ayırdı.

Yere düştüm. Başım kanlı zemine batmış, nefes almam güçleşmişti. Tüm bedenim acıyla titriyor, hareket etmekte zorluk çekiyordum. Onun öldüğünü biliyordum, içimde hissediyordum. Yüreğimdeki acı artık bu dünyada onun olmadığını ilanıydı. Onunla yürümüş, onunla koşmuştum. İçimizdeki savaş arzusunu bastırmak için birlikte oynamış, çoğunlukla da insanları buna alet etmiştik.

Ares bendi, ben de oydum. Biz savaşın kanlı yüzleri, vahşetin çağrısıydık. O ihanetiyle beni yok etmeye karar verene kadar su-daki aksimdi.

Şimdi o yoktu ve yokluğu beni kavuruyordu. Bunu hak etmişti ama kimse acının bu kadar korkunç olacağını söylememişti.

Rae beni yerden kaldırmak için elini uzattığında orada ne kadar yattığımı bilmiyordum. Karanlığı arkasında dalgalanırken, "Senin kardeşin benim," dedi. "Benim kardeşim de sensin."

Ona tutunarak ayağa kalktığımda omzuma vurdu. Ona teşekkür etmem gerektiğinin farkındaydım ancak bunun için zaman bulamadım çünkü Tara'nın çığlıkları karanlığı yırtarak bize kadar ulaştı. Tara'nın çığlığına döndüğümüzde karanlık onu görebilmemiz için açıldı. Sahilden uzakta, duvara daha yakın bir tepede onları gördüm. Artemis yayını Tara'nın gırtlığına yaslamış, Tara elleriyle ona engel olmaya çalışıyordu.

Bir an olsun düşünmedim. Rae'den önce ileri atıldığımda zamanımda yetişip yetişmeyeceğimi bilmiyordum. Onu sevdiğimi hiçbir zaman yüksek sesle dile getirmemiştim. Onunla sevişirken gözlerinin içine bakmaktan korkmuş, orada gerçek hislerimi göreceğini bildiğimden hep ondan kaçınmışım. Siktir, ona hak ettiği değeri verecek vaktim olmamıştı.

Uyan öfkem, uyan. Sen Savaş Tanrısı Karr'sın; Ares'in ikizi ama ondan daha güçlü olansın. Sen ordulara nefretle değil, güçle hükmedensin. Uyan ve saldır. İsmiinin şanına yakışır bir kıyım olsun.

Ayaklarımın dibindeki askerlerin cansız bedenlerine basıp geçtim, mızrağımı savurdum. Mızrak havada beraberinde bir yangını da sürükleyip götürürken Artemis'in boynuna saplandı. Tanrıça'nın ruhu ikiye ayrılıp bir yanı ölürken Tara'yı ondan ayırdım ve Rae'nin gücü hepimizi sarıp bizi duvarın içine, güvenli bölgeye götürene kadar da onu kollarımda tutmaya devam ettim.

Karr'ın zihninden çıkıp kendi zihnime geri döndüğümde onunla göz göze geldik. Anılarının onun zihninden benimkine aktığını fark ettiği anda kaşları çatıldı. Kendimi suçlu hissediyordum. Bu şekilde zihnine dalmamalı, görmemi isteyip istemediğinden emin olamadığım anılarına erişmemeliydim. Güçlerimi kontrol edemiyor olmam giderek daha da büyük bir sorun hâline geliyordu.

Karr, geriye çekilirken tökezledi, Rae elini onun omzuna atarak ona destek oldu. "Abartma," derken onun az önce aramızda geçenleri zihinlerimizde izlemeyecek kadar keyifli olduğunu fark

ettim. Yeniden tüm gücüne ulaşmak onu keyiflendirmiş olmalıydı. “Bu sadece ufak bir gösteriydi.”

Karr, kendini hızla toplayarak keyifli hâllerinden birine bürünmeden önce bana kaçamak bir bakış attı. “Arsız ölümlünün önünde rezil olmanı istemedim de ondan.” Gülümsedi ama bunu gerçekten içinden gelerek mi yaptı, yoksa durumu kurtarmaya mı çalıştı emin olamadım. “Formdan düşmediğini görmek güzel.”

Karr somurtarak yere düşen mızrağını alırken Rae yanıma geldi, az önce gördüklerimi zihnimden uzaklaştırarak ona baktım. Karr’ın özeline yeterince müdahale etmişim ve Tara’ya karşı hissettiklerinin ne kadarını Rae’ye açık ettiğini bilmiyordum. “Gördüklerin seni mutlu etti mi, tatlı Mara?”

Parmaklarından birini bacağıma sürttüğünde ürpererek ona baktım. “Senden kehanetlerin yerine geceni çalmalıymışım,” dediğinde eğilip şakağına öptü, gülümsemesini tenimin üzerinde hissettim. “En azından daha yıkıcı olurdum.”

Rae ellerimi tutarak beni tünediğim kayada kaldırdı. “Bir daha aynı hataya düşer miyim sanıyorsun, arsız ölümlü?”

Karr kendine gelmiş olmalıydı ki mızrağı ortalarından kaybolurken gülümseyerek yanıma ulaştı. “Bence düşersin,” dedikten sonra omzunu Rae’ninkine vurdu. “Mara’nın yanında aklının başın dışında her yerde olduğuna yemin edebilirim.” Durdu, arsız bir bakışla Rae’yi gözlerine hapsetti. “En azından omuzlarının üzerindeki başında olmadığı kesin.”

Rae ona, “Sesini kes,” diyerek cevap verse de eğlendiği belliydi. “Bu akşam gördüklerini yapmak ister misin, Mara?”

Sorusu üzerine aldığım nefes boğazımda düğümlendi. İsterdim, siktir, bunu o kadar çok isterdim ki. Ancak henüz bir ordu yaratmak dışında bir şeyler yapamadığım düşünülecek olursa... Kabul. Bu da bir şeydi fakat tamamen benim iradem dışında gerçekleştiği için bunu yapmamla gurur duyamıyordum.

“Yapacaksın.” Rae’nin sesi, zihnimdeki düşünceleri hançerin keskin kısmı gibi söküp attı. “Kirke’nin senin için bir hediyesi var ancak biraz daha beklemen gerekecek.”

Hava aydınlanmaya başlarken Karr, Rae’den sessiz bir komu almış gibi ortadan kayboldu. “O nereye gitti?”

“Sana hediyeni getirmeye.” Elimi tuttuğunda, şafağın soğukluğuna inat ısındım. “Bir şeyler ye. Karr döndükten sonra eğitim için Phoiniks’in yanına gitmemiz gerekecek.”

Az önce üzerinde oturduğum kayada benim için bir sofra belirirken Rae beni zorla geri oturttu ve en azından meyvelerin bir kısmım yemem için lokmalarımı teker teker saydı. Ağzıma attığım tüm lokmalar büyürken kendimi bir tuzağa saplanmış gibi hissediyordum. Savaşa kadar tüm zamanım bu şekilde mi geçecekti? Sadece yemek yiyecek ve eğitilecek miydim? Onunla tekrar şehirde gezmek, meyhanede dans etmek istiyordum. Onunla gülmek, sevişmek ve yıldızların altında uzanarak konuşmak istiyordum. Bunların hiçbirini yapamıyordum.

Rae düşüncelerimi takip ederek çenemi nazıkçe tutarak ona bakmamı sağladı. “Eğer Kirke istediğim şeyi yapmayı başardıysa sana söz veriyorum tüm bunlar için vaktimiz olacak, Mara.” Yumuşak sesi sözünün vaadiyle sıcacıktı. “Seni bir kapana hapsediyor, yıllarca sana nasıl davranıldıysa öyle davranıyormuşum gibi hissediyorum. Bunun için özür dilerim, Mara. Tek istediğim seni hayatta tutmak. Hak ettiğin özgürlüğü yeniden kazanman için elimden geleni yapıyorum.”

Sözlerinde samimi olduğunu biliyordum. Niyetinin beni tutsak etmek değil, hayatta tutmak olduğunu biliyordum. Yine de nefes alamadığımı hissettiğim anlar oluyordu ki döneli bir hafta dahi olmamıştı. “Boğuluyorum,” diye itiraf ettim. “Savaşmak istiyorum ama özgür olmak da istiyorum. Seninle olmak istiyorum.”

Bir parça peynir alıp dudaklarımin arasına yerleştirdi. “Söz veriyorum,” diye tekrarladı. “Bunu yapacağımızdan emin olabilirsiniz.”

Hava tamamen aydınlandığında kahvaltımı bitirmiştim. Karr, elinde küçük bir sandıkla birlikte sahilde yeniden belirdiğinde Rae hiç vakit kaybetmeden sandığı ondan aldı. Yüzündeki umutlu ifade az önceki düşüncelerimi benden uzaklaştırdı. O, hiçbir zaman diğerleri gibi olmaya çalışmıyordu. O bir Tanrı olabilirdi ama aynı zamanda âşık bir adamdı. Daha önce beni kaybetmenin ona nasıl hissettirdiğini görmüştüm. Benim için neler feda ettiğinin farkındaydım.

Bir yolunu mutlaka bulacaktık.

Kayadan aşağı inerek Rae’ye doğru yürüdüm. Yanında durduğumda kısa bir an için bana baktıktan sonra sandığın ağzını açtı. İçinde altın rengi, hilal ay şeklinde bir kolye vardı. Altın çerçevenin içi sedefle doldurulmuşken hilalin tam göbeğinden geçerek onu saran yıldızlar değerli taşlarla süslenmişti.

Rae kolyeyi sandıktan çıkarttı. “Kirke bunu senin için özel olarak efsunladı,” derken kolyeyi boynuma taktığında bedenim ısındı, kalp atışlarım hızlandı. “Benim gücümle dövdü, benim ruhumdan üfledi.”

Rae’nin gözleri parladığında boynumdaki kolye daha da ısındı, etrafa Rae’ninkine benzer bir ışık yaydı. “Bu sensin,” dedim şaşkınlıkla aya dokunurken. “Seni hissedebiliyorum.”

Beni yavaşça öptü, alnını benimkine dayarken, “Artık korkmana gerek yok, ben daima seninleyim,” diye fısıldadı.

Kolye benim yerime ona cevap vererek parlamaya devam ederken omzumda Karr’ın elini hissettim. “Kolyen işe yarıyor mu diye bakalım mı?”

Miğferi başıma takmak yerine elimde tutarak eğitim alanına girdiğimde Briseis de peşimdeydi. Onun kendinden emin adımlarını taklit ederek çenemi dikleştirirken bugünkü mücadelemle karşılaşmaya hazırdım. Briseis nemli burnuyla elimi dürtünce boştaki elimle onu severek karşılık verdim. Tunığimin üzerine giydiğim zırh ağır olsa da bugün hiçbir zorluğun önüme çıkmasına izin vermemeye kararlıyım.

Kendi altın rengi zırhıyla önce Karr görüş alanıma girdi, ardından da Rae. Rae'yle ikimizin üzerindeki zırhlar birbirlerini tamamlıyordu; yıldız ve gezegenler gümüşü döverken kocaman bir ay figürü kabartması tam göğsümüzdeydi.

Savaş kostümümün içinden uzanan siyah tunığimi düzeltmeye çalıştım. Etekleri fazla uzun olduğu için hareket etmekte güçlük çekiyordum.

Rae yanıma gelip dizlerinin üzerine çöktü, sandaletimin iplerini sıkılaştırmadan önce diz kapağını öptü. Parmaklarını kumaşa takıp rahat hareket edebileceğim kadar yırtarken elinin tersi bacağıma boyunca kaydı. Gözlerini kaldırıp bana baktığında keşke başka bir yerde dizlerinin üzerinde çökseydi diye düşünmekten kendimi alıkoyamadım.

Rae ayağa kalkarken, "Sakın savaş alanında da böyle düşünceleri aklından geçirme," dedi kelimeleri ona özgü şekilde yuvarlayarak. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

Karr hâlâ tutmaya devam ettiğim miğferi sertçe kafama geçirirken ağırlığı karşısında elimde olmadan olduğum yerde sallandım. Yanaklarım ve tüm suratım demirin içine hapsedilmiş, görüş açım kısıtlanmıştı. Nefes almak güç değil, neredeyse imkânsızdı ama Rae ve Karr rahat hareketlerle kendi miğferlerini kafalarına geçirdiği için utanarak sanki kafamı pamuklara sarmışlar gibi davrandım. Aslanım, bacağıma sürtündükten sonra yavaşça yürü-

yerek bizden uzaklaşıp eğitim alanının sınırlarını belirleyen duvarın hemen dibine uzandı.

Tara, beraberinde okçu kadınlarıyla alana girdiğinde Karr'a dönüp baktım ama o büyük bir soğukkanlılıkla kolundaki deri bilekliklerin iplerini sıkılamakla meşguldü. Ya çok iyi bir yalancıydı ya da anılarında gördüğüm şeyler çoktan geride kalmıştı.

Naia, Nestor'un önderliğindeki kızlarla birlikte çimenlik araziye ulaşırken arkalarından gelen Helene, Briseis'in hemen yanına giderek sırtını duvara yasladı.

Pekâlâ, tanıdığım herkes buradaydı ve eğer doğru düzgün birkaç şey yapamazsam kesinlikle insanların bana olan güvenini yerle bir edecektim. Bu düşünce ensemle stresle karıncalanmasına, ellerimin terlemesine neden oldu. Bugün her şey olabileceğim gibi bir hiç de olabilirdim.

Phoiniks toynaklarıyla çimeni ezerek yanıma ulaştığında demirin demire vururken çıkarttığı öfkeli sesler eğitim alanının dışında yükseldi. Seus, önderliğindeki askerlerimle birlikte Rae ve benim renklerime kuşanmış şekilde alana girerken dizlerimin bağı çözülecek gibi oldu.

Çok fazlalardı, onları hatırladığımdan bile daha çoklardı. Karr'ın onların yanına neden hemen gitmeme izin vermediğini anlayabiliyordum. Yürürken etraflarına yaydıkları havada bir şeyler değişiyordu. Adını koyamıyordum fakat bu dünyaya ait olmadıkları her hâllerinden belliydi. Daha önce çok fazla asker görmüş sayılmazdım ancak hiçbirinin onlar gibi zahmetsizce hareket ettiklerini ya da üzerlerindeki ağırlıklara rağmen kumda kayar gibi yürüdüklerini sanmıyordum.

Spartalılar, Karr'ın arkasındaki yerlerini alırken askerlerim, Rae ve benim ardıma dizildiler. Onlar her adım attığında yüreğim ağzıma geliyor, her hareketleriyle bir el boğazıma yapışıyordu. İçimden söküp atamadığım bir his hızla yükselerek beni boğmak-

la tehdit ediyordu. Havadaki ağırlık normal değildi. Onları her nereden ve neyi çağırarak yarattıysam ait oldukları yerin burası olmadığına emindim.

Seus öne çıktı. Troya'dan fazla uzak kalmamıştım fakat ondaki değişim uzakta geçirdiğim sürenin daha uzun sürmüş olabileceğini düşündürüyordu. Uzun sarı saçları aynıydı ancak dudaklarının kenarındaki silik yara izi ve kollarındaki yaralar onun aynı kişi olmadığını fısıldıyordu. Seus, gerçek bir savaşçı olmuştu. Bir gün yüzünün miğferlerin üzerine dövüleceği türden bir savaşçıya dönüşmüştü. “Askerler hazır, Rae,” dedikten sonra bana döndü. Gözlerinde beni görmenin parıltısını yakalasam da ciddi ifadesini bozmadı. “Ordunun bir isme ihtiyacı var, Mara.”

Karr, lafa atıldı. “Arsız Ölümlüler ordusuna ne dersin?” Sözlerinde ciddi olmadığını belli edencesine güldü.

Herkesin bir şey söylememi beklediğinin farkındaydım fakat aradıkları yanıt kesinlikle bende yoktu. Bir orduya isim koymak bir yana, bir ordum olduğuna bile hâlâ inanamıyordum. Onlara henüz hiç emir vermemiş, onlarla yan yana savaşmak ne demek öğrenememiştim.

Peki, en azından onlara bir isim vermeyi deneyebilirdim. Rae'nin güneşin altında parlayan zırhına baktım. Bana güven veren yüzüne, her zaman bana destek olmaya hazır olan ellerine baktım. Karanlığı onu da beni de korumaya hazır bir şekilde aramızda dalgalanıyordu. “Gece Savaşçıları,” dedim Rae'nin siyah tuniğine, gece rengi gözlerine bakarken. “İsimleri bu olsun.”

Askerler, onlara verdiğim isim hoşlarına gitmiş olacaktı ki kılıçlarıyla kalkanlarına vurmaya başladı. Rae tek kaşını havaya kaldırarak bana baktı. “Mara.”

Boynumda duran ve gücünü taşıyan kolyeme dokundum. Hepimiz onun bir parçasını taşıyorduk. “Geceyi her zaman sevmişimdir.”

Gece Savaşçıları'nın sabırsız bağırışları yükselirken Karr yumruk yaptığı elini havaya kaldırıncı hepsi bir anda sustu. "Gece Savaşçıları ve Spartalılar!" Savaş Tanrısı'nın sesiyle askerlerin hepsi hizalanarak sıraya geçti. "Pozisyon al!"

O anda, hayatımda daha önce hiç duymadığım kadar korkutucu bir gürültü koptu. Askerler, Rae ve benim etrafımdan geçerek sıralandı. Ön sıradakiler tek dizlerinin üzerine çöküp mızraklarını ileri doğru uzatırken, arka sıradakiler havaya dikerek kusursuz bir şekilde dizildiğinde Rae ve ben ortalarında kalmıştık.

Bu sefer bağırın Rae oldu. "Koruma pozisyonuna geç!"

Gece Savaşçıları'nın arasında ablukaya alınırken kalkanlarıyla beni tamamen kapatmalarını izledim. Hareket edebilecek hatta nefes alabilecek bir alanım bile yoktu. Bir anda bulutlu kış gününden çıkıp karanlığa gömülürken Rae'nin bağırın sesini güçlükle işittim. Görebildiğim tek şey, göğre doğru yükselen mızraklardan ibaretti. "Saldır!"

Kalkanlar üzerimden çekilse de askerlerin bir kısmı beni terk etmedi. Beni bir çember içinde tutmaya devam ederlerken diğerleri Spartalı birlikleriyle çarpışmak için ilerledi. Tara'nın kadınlarının okları kuşlar gibi havalanarak gökte uçtu.

Kimse ölüm için çarpışmıyordu ama çarpışacak olsalar bastığım yerin kanla sulanacağına hiç şüphem yoktu.

Kılıçlar birbirine vurdu, mızraklar şakladı, oklar ısıklık çaldı.

Erkeklerin ve kadınların çılgınlıkları göğre yardı ve boynumdaki kolye ısındı.

Koruma çemberimin dışındaki Rae, "Mara, şimdi!" diye bağırdığında kendimi toparladım.

Bunu yapabilirdim; damarlarımda hem *Titanların* hem de *Olymposluların* kanı akıyordu. Ben Mara'ydım.

Artık korkmak yoktu çünkü korkmam için hiçbir sebep yoktu.

Hayatta kalmanın ve savaşmanın da yolunu bulacaktım.

Karr'ın zihninde gördüğüm Rae'yi hayal ettim. Ben de onun gibi olabilir, kendimi gecenin bir parçası yapabilirdim.

Gümüş dumanım bedenimden fırlayıp göğü kaplayarak alan boyunca yayıldı ve tüm askerleri büyük bir çember içine alırken Rae'ninkine benzeyen ama daha açık renk bir sis etrafı sardı. Kol-ye o kadar ısınmıştı ki tenimde iz bırakacağına şüphem yoktu.

Tenimdeki en güzel iz olacaktı.

Askerlerin birkaçı öksürerek yere çöktüğünde onlara zarar verdiğimi düşünerek durdum.

Rae kendi kara gölgesinin içinden fırladı ve elimi tuttu. "Çok iyi gidiyorsun," derken sesi derinlerden bana sesleniyor gibiydi. "Korkma. Bugün kimseyi öldürmek yok ama bilinçlerini kaybetmelerini sağlamak güzel bir başlangıç olabilir."

Pekâlâ, öldürme. Sakın askerlerini öldürme, Mara. Bunu yapabilirsin, değil mi?

Dumanım onlara doğru süzüldü, burunlarından ve ağızlarından içeri sızdı. Daha fazla asker yere çökerken Tara da sersemleyerek onlara eşlik etti. Karr onu tutup ağzını kapatırken bir kez daha durdum.

Phoiniks beni korumaya devam eden askerlerin arasından geçerek elini omzuma koydu. "Aferin sana, kızım," dediğinde ilk defa azarlanmıyordum. "*Olympos* da karşında böyle diz çökecek."

Öne doğru atıldım, savaşçıları da beni takip etti. Düşündüm, yapabileceklerimin bir sınırı yokken en çok ihtiyacım olacak şeyi düşündüm. Hepsini yok etmek istiyordum. Oyunlarını bizden uzak tutmak, Rae'den uzak tutmak istiyordum. Şehrimize saldırdıklarında öyle bir şeye sahip olmalıydık ki onları geldiklerine pişman etmeliydik.

Bir daha asla buraya gelemeyeceklerinden emin olmalıydım.

Ellerimin arasında bir hançer belirdi. Aynı hançer Gece Savaşçıları'nın tamamının elinde belirdiğinde şaşkınlıkla durdum,

askerler de bana eşlik etti. Ellerimin arasında tuttuğum şeye korkuyla bakarken Phoiniks yavaş adımlarla bana yaklaştı. Rae ondan önce davranarak hançere uzandığında Phoiniks elini aramıza uzatarak ona engel oldu. “Tanrılar, bu imkânsız.”

Phoiniks hançeri benden alıp büyük bir dikkatle simsiyah gövdesini ve keskin ucunu inceledi. Kabzası altın renkli olsa da geri kalan her şey siyahtı. Daha önce böyle bir hançer gördüğümü hatırlamıyordum. Ucu ürkütücü bir şekilde kıvrılırken gövdesi hayatımda gördüğüm en düzgün yüzeye sahipti. O kadar parlaktı ki dikkatli bakarsam yüzeyinde kendimi görebilirdim.

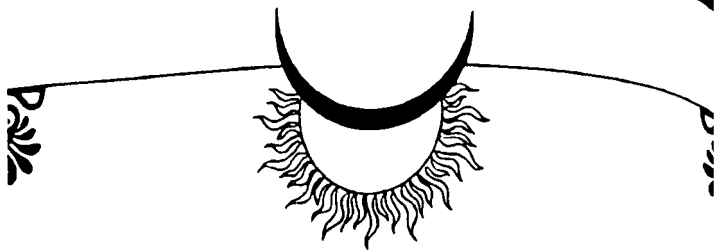
Phoiniks, hançeri kendinden uzaklaştırdı. “*Tanrı Öldüren,*” dedi şaşkınlıkla. “Bu hançere dokunmak bile bir Tanrı’yı öldürür.” Karr’ın meraklı bakışlarına karşılık olarak, “Sakin kabzası dışında bir yerinden tutma, Spartalı,” diyerek onu uyardı.

Karr, tek kaşını havaya kaldırarak askerlerden birinden hançeri aldı, eline alır almaz hançerden bu dünyaya ait olamayacak bir ışık sızdı. “Siktir,” diye mırıldanırken hançeri aceleyle elinden bıraktı. Yere düştüğünde yeniden sıradan bir hançere dönüşse de ben öyle olmadığını biliyordum. Askerlerim gibi onun da sıradanlıkla hiç alakası yoktu.

Mantıklı bir açıklaması olabileceğini düşünerek Rae’ye baktığımda yüzündeki ifadeden ne düşündüğünü anlayamadım. Tüm dikkati Karr’ın az önce yere attığı hançerin üzerindeydi. “Bu kuruluşumuz,” diye mırıldandı. “Ve aynı zamanda da sonumuz.”

Phoiniks, Rae’ye döndü. “Bunları savaşa kadar mahzene kitlesek iyi olur,” dediğinde Rae başını sallayarak onu onayladı.

Seus dikkatle tüm hançerleri toplarken Karr’ın az önce yere attığı hançeri alarak tuniğimin içine gizledim. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum ama içimden bir ses ileride ona ihtiyacım olacağını söylüyordu. Bunu biliyordum.

BÖLÜM X

Troya'dan çıkıp ormanlık araziye doğru yürürken izleniyordum. Kafamı kaldırıp baktığımda şehri gözleyen askerlerden birinin meraklı bakışlarıyla karşılaştım. Başımı hafifçe eğerek ona selam verdiğimde o da karşılık olarak başını salladı, beni rahatsız etmek istemiyormuş gibi duvarın üzerinde bir adım geri çekildi.

Her şey yolundaydı, sadece biraz nefes almak istemiş, tek başıma yürüyüşe çıkmıştım. Bunda şaşılacak ya da engel olunacak hiçbir şey yoktu. Bu son derece sıradan hatta düşününce sıkıcıydı. Kimsenin beni sorgulamak için bir sebebi yoktu. En azından beni suçlayıp Rae'yi karşısına alamayacak kadar akıllı olan hiç kimsenin bunu yapmaya cesareti yoktu.

Hava hâlâ aydınlık, gece uzaktı ama hızlı hareket etmem gerektiğini biliyordum. Güneş batmadan Rae'nin sarayına geri dönmezsem beni merak edip bulmak için gelebilirdi. Beni görmesini, beni bulmasını istemiyordum. Şu anda sarayda, Phoiniks ile bir ordu için yaratılmış *Tanrı Öldürenleri* incelemesine ihtiyacım vardı. Böylesi daha iyiydi, dikkatinin bende olmaması gerekiyordu.

Sadece yapmam gerekeni yapacaktım. Daha sonrasında onun

kollarının arasına dönebilir, onu öperken vicdanımın sızlamasını göze alabilirdim. Ondan gerekmedikçe bir şey saklamak istemiyordum fakat bazı gerçekleri kendime saklamam en iyisiydi. Bazı gerçekler onu yok edebilirdi.

Ayağımın altındaki dallar rahatsız edici bir sesle parçalanırken nereye gittiğimden tam olarak emin olamasam da yürümeye devam ettim. Beni mutlaka takip ediyor olmalıydı, bu yüzden yanlış yöne sapmama izin vermeyeceğine emindim. Buluşma yerinin nerede olduğunu bilmiyordum. Sadece yürüyor, içgüdülerimin beni yönlendirmesine izin veriyordum.

Yüzeyleri yosun tutmuş ağaç gövdelerinin yanından geçtim, diplerinde mantarlar bitmiş kayaların arkasından ilerledim. Yol sonsuzluk gibiydi ve benim kesinlikle acelem vardı. Ağaçlar bana huzur verse dahi bir süre sonra dallar bana kemikleri, kalm gövdeli ağaçlar ölümü hatırlatmaya başladı. Attığım her adım Yeraltı Dünyası'nın derinlerine atılmış adımlara benziyordu.

Rüzgâr kışın geride kalmadığını hatırlatmak istercesine eserken serinliği tenimi ısırdı. *Peplos*uma sarılarak devam etmek güçleşse de durmaya niyetim yoktu. Sulu kar, kalın kumaştan içime sızıp beni dondururken bugünler kısa bir süre sonra geride kalacaktı. Saçlarıma yapışan kar eriyecek, öfkeli rüzgâr sakinleşecekti. Bahar güneşi Troya'nın üzerine doğduğunda hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı.

Ormanın içinde bir çatırtı sesi duyduğumda durdum ve bekledim. Etraf bir anda sakinleşirken rüzgârın sesi kesildi. Dallar hareket etmeyi bıraktı, kış uykusuna yatmamış hayvanların hırıltıları dindi.

Karr'ın iri bedeni dalların içinden çıktığında derin bir nefes aldım. Buluşma yerine gelmiş olmalıydım çünkü doğru yere varana kadar kendini görünür kılmayacağını açık bir şekilde ifade etmişti.

Önümde uğursuz bir şekilde uzanan dalların örttüğü patikaya baktım.

Karr yanıma gelerek patikayı süzdü. “Buna emin misin?” diye sorduğunda canı sıkkın gibiydi. “Eğer işler yolunda gitmezse ve bunu duyacak olursa yapacaklarını tahmin bile edemiyorum.” Onun adını anmaktan özellikle kaçınsa da kimden bahsettiği açıktı. “Bana yapacaklarından bahsetmek bile istemiyorum.”

Ona döndüm, kırmızı gözlerinin benim kararlı gözlerimle buluşmasına izin verdim. “Eminim,” derken parmaklarım istemsizce kolyemin üzerinde dolandı. “Beni burada bekleyecek misin?”

Karr başını salladı, elini belinde duran kılıcının üzerine koydu. “Persephone ya yalan söylüyorsa?” diye sorarken temkinli gözleri yolun üzerindeydi. Dallar o kadar sıkı ki ardındaki yolun sonunu görmek imkânsızdı. Orada beni neyin beklediğini tam olarak bilmiyordum ama oradan geçmem gerektiği su götürmez bir gerçektir.

Ardında ne gizlediğini görmek isteyerek dallara yaklaştım. “Söylemiyor,” dedim. “Onunla bir anlaşma yaptık.”

Karr homurdandı, ayağının dibindeki bir taşı sertçe tekmeledi. Taş yuvarlanıp otların arasında kaybolurken öfkeli bakışları yeniden bana döndü. “Bu da başka bir hata. Yeraltı Dünyası’nın kraliçesiyle bir anlaşma yapmamalıydın.”

Persephone’yle karşılıklı verdiğimiz yeminden geriye yalnızca avucumun içindeki kesiğin soluk hatırası kalmıştı. Yara çoktan iyileşmişti ama Hades’in karısının gümüş hançerinin tenimde izlediği yolu hâlâ hissedebiliyordum. Sadece onun ve benim aramda olan bir yemin, bir anlaşmaydı. Bunu kesinlikle yapmamalıydım ancak artık çok geçti. Geçmiş değiştirilemezdi. Gelecek ona göre şekillenmeye çoktan başlamıştı.

“Sorun yok,” diye mırıldandım. Dalları ellerimle ayırırken üzerlerindeki küçük dikenler tenime battı, bir damla kanım ince

bir dala düştü. Bedenimin geçebileceği kadar yeterli bir açıklık yaratmayı başardığımda karanlıktan başka hiçbir şey göremiyordum.

Oradan geçmeye hazırdım fakat Karr kolumu tutarak beni durdurdu. “Seni en son yalnız bıraktığımda,” diye konuşmaya başlasa da devamını getirmede. Dişlerini sıkarak bana bakarken sınırda olduğunu görebiliyordum. “Kendine dikkat et, Mara, sakın bir delilik yapma.”

Sarıışı beni hazırlıksız yakalasa da ona hiç düşünmeden karşılık verdim. Biz birbirimizi tanıyorduk, beni daha önce de korumuştum. Bu sefer, onu ve diğerlerini koruma sırası bendeydi.

Eskiden bana ortadan kaldırılması gereken bir tehlikeymişim gibi bakan gözlerinde şimdi sevgiden başka bir şey yoktu. Savaş Tanrısı beni seviyordu, sanırım kendimi şanslı saymalıydım, değil mi?

Gözlerim kapanırken zihnim çoktan bir gece öncesine dönmüştü. Henüz Gece Savaşçıları’nın nereden geldiğini çözemediğimizde elimizde bir de Tanrı öldüren hançerler vardı. Phoiniks onların ne olduğunu biliyordu çünkü daha önce onlarla ilgili hikâyeler anlatan ozanlarla tanışmıştı. Hançerler, *Olympos*lulardan hatta *Titan*lardan bile önce, İlkel Tanrıların zamanından kalma efsanevi silahlardan biriydi. Ozanların anlattığına göre; *Ölüm* ve *Yaşam* arasındaki savaş sırasında kullanılan bu hançerler, savaşın kazananı olmayacağı anlaşıldığında aralarındaki dengenin bir bedeli olarak ortadan kaldırılmıştı.

Bunu nasıl yaptığımdan emin değildim fakat bir şekilde onları yeniden ortaya çıkarmayı başarmıştım. Üstelik onları ordumun her bir üyesi için getirmiştik ki bu da bizi başka bir bilinmezliğe götürüyordu.

Ordum... Onların kim ya da nereden geldiği konusunda en ufak bir fikrimiz bile yoktu.

Onları yarattığımı düşünmüyordum. Garip bir şekilde ordudaki askerlerin hiçbirinin savaşmak dışında başka bir arzusu yoktu.

Konuşmuyor, neredeyse hiç uyumuyorlardı. Karr, nihayet onların yanında kendini huzursuz hissettiğini itiraf etmişti. İşin aslı, onların ne olduğunu anlamadan en azından savaşa kadar etraflarında olmamam gerektiğini düşünüyorlardı. Görünürde benim ordum olabilirlerdi ancak hiç konuşmayan ve insani güdülerden tamamen özgür kılınmış bu adamların neler yapabileceğini hiçbirimiz bilmiyorduk.

Cevabı bulunması gereken çok fazla soru vardı. Bu yüzden Rae cevapları aramak için diğerleriyle kalırken ben yorgunluğumla daha fazla mücadele edememiştim. Geri döneli çok fazla olmamıştı ve tüm zamanımı savaş için hazırlanarak geçiriyordum. Bir geceliğine de olsa dinlenmeye ve yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Odaya döndüğümde aklımdaki tek şey biraz uykuyken içeride beni bekleyen davetsiz misafiri gördüğümde bunun olmayacağını anlamıştım.

Persephone, *klinenin* üzerine uzanmış, elinde ortadan ikiye ayrılmış kıpkırmızı bir nar tutuyordu. Geldiğimi görünce iri tanelerden birini ağzına attı, parmaklarını keyifle emdi. “Sana da ikram etmek isterdim,” derken narla aynı renk dudaklarında tehlikeli bir gülümseme vardı. “Ama bildiğin üzere bizim topraklarımızda yetişen yemekleri yiyemezsin. Yersen bir daha Yeraltı Dünyası’ndan çıkamazsın ve eminim Rae seni beraberimde götürmemi istemez.”

Uzandığı yerden doğrulduğunda nar ortadan kayboldu ama ateş kıvılcı saçları, biraz önce elinde tuttuğu nar kadar canlıydı. Koyu renk elbisesinin etekleri yeri süpürürken başındaki altın renkli devasa taç gözlerimi aldı. O her hâliyle bir kraliçeydi ve tehlikeliydi. Kimse anlamadan şehrimize, sarayımıza kadar girmişti.

Bana doğru yavaşça yürürken altımızdaki odanın gücüyle çattırdığını hissettim. “Mara,” dedi tatlılıkla. “Yardıma ihtiyacım var.”

Şaşkınlıkla ona baktım. Onu yanlış duymuş olmam çok yüksek bir ihtimaldi çünkü benden yardım istemesi pek olası görünmüyordu. Bakışlarında ne kadar ciddi olduğunu gördüğümde gerçekten de doğru duyduğumu anladım. “Ne gibi bir yardım?” Çenemi dikleştirerek Rae’nin söylediklerini hatırladım. Hades için Persephone neyse Rae için de ben oydum. Ben ona eştim. Korkacak hiçbir şeyim yoktu.

Persephone gülümsedi, düzgün dişleri mumların ışığında parladı. “Ben sana yardım edeceğim, sen de bana yardım edeceksin. İki kadın arasında yapılacak bir anlaşma, bir dayanışma.”

Onu temkinli bir şekilde süzdüm. Ona güvenmemem için hiçbir sebebim yoktu ama güvenmem için de yoktu. Konu Tanrılar olduğunda hiçbir zaman gözüm kapalı hareket etmemem gerektiğini artık öğrenmiştim. “Seni dinliyorum.”

Persephone sakince gülümsemeyi sürdürürken ben içten içe kaynıyordum. “Lafı dolandırmaktan hoşlanmıyorum,” dedikten sonra yine *klineye* döndü, bu sefer uzanmak yerine oturarak sessizliğiyle beni yanına davet etti. Aramıza biraz mesafe koyarak yanına oturduğumda, “Önceki hayatında sana ne olduğunu bilen biriyle tanışmanı sağlayacağım,” dedi.

Dudaklarından dökülen sözlerin üzerimdeki etkisinin nasıl olacağını bilerek sustuğunda ona bir cevap veremeyecek kadar karmaşık hissediyordum. Daha öncesinde kim olduğum hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Kendimle ilgili bildiğim tek şey, yeniden doğmam için Rae’nin ruhunun yarısını öldürmesiydi. Kim olduğumu, neler yapmayı sevdiğimi bilmiyordum. Şu anki hâlimle aynı görünüyordum fakat aynı kişi olup olmadığımdan emin değildim. Düşünecek, endişelenecek o kadar çok şeyim vardı ki geçmiş hayatıma ait anılar bunların en sonunda geliyordu.

Peki ya gerçekten aynı kişi miydim? Kanım beklenmedik bir kıskançlıkla yandı. Rae eskiden olduğum kişiye âşıktı. Bana karşı

hissettikleri sadece o kadınla tamamen aynı olduğumu düşündü. ğü için olabilir miydi? Pekâlâ, sanırım geçmişî düşünmemek en iyisiydi.

Persephone elime dokunduğunda düşüncelerimde boğulmak üzereydim. Dehşete kapılmıştım ve bunun farkındaydı. “Herkes biraz değişir,” dedi, Rae gibi düşüncelerimi okuyabildiğinden şüpheleneceğim bir kesinlikle. “O da önceki hayatındaki o Tanrı değil, Mara. Herkes değişir, Atlas dünyayı sırtladığından beri o bile değişti. Akmaya devam eden yaşamın özündeki en temel şey, değişimin kendisiyken bunun için endişelenmen anlamsız.”

“Düşüncelerimi okuyabiliyor musun?”

Kıkırdadı. “Hayır, sadece çok uzun bir hayat sürdürdüm ve insanlar okumayı çok iyi biliyorum.” Şimdi iki eli de elimin üzerindeydi.

Endişe boğazımdan yukarı tırmandı. “Eskiden bana ne olduğunu neden öğrenmem gerekiyor?”

Persephone’nin yüzündeki gülümseme dağıldı. “Çünkü bana öğrenmen gerektiği söylendi.”

“Kim tarafından?”

Çok fazla soru sorduğumun farkında olsam da kendime engel olamıyordum. “Bunu söylemeye iznim yok, sadece gidip sana söylediğim kişiyle görüşmen gerekiyor.”

“Karşılığında benden ne istiyorsun, Persephone?” Mantığımı buna karşı çıksa da içimden bir ses ona güvenmem gerektiğini söylüyordu.

Nihayet istediği noktaya gelmiş olmalıydık çünkü memnuniyetle başını salladı. “Zamanı geldiğinde senin de bana yardım etmeni istiyorum.”

Gerçekten, tüm *Olympos*lular bilmece gibi konuşmak zorunda mıydı? “Neyin zamanı geldiğinde?”

Persephone bakışlarını elindeki zümrüt taşlı yüzüğe indirdi.

“Kocamın ve senin Tanrı’nın benden sakladığı bir şey var,” derken sesi bir fısıltıdan farksızdı. “Tanrı’nın, Hades ve benimle ilgili bir kehaneti var. Hoşuma gitmeyecek bir kehanet. İkisi de bunu benden saklasa da bunu biliyorum.” Nefes aldığında göğsü titredi. “Yaz geldiğinde yeniden annemin yanına dönmem gerekecek ve bunu yapmadan önce senden bu yemini almam lazım.”

Kaşlarını şüpheyle çatıldı. “Sana yardım edip edemeyeceğimi bile bilmiyorum.”

Persephone kemerinden ince uçlu bir hançer çıkarırken, “Zamanı geldiğinde kader seni yönlendirecek,” diye yanıtladı beni.

Hançere bakarken onun da Rae gibi yeminimizi mühürlememizi istediğini anladım.

Hançerin sivri ucu avucumu keserken ikimiz de daha önce söylediğim yemini tekrarladık. Yara, açıldığı gibi hızla kapanırken Persephone, “Karr’a, seni inceldiği yere götürmesini söyle,” dedi.

“Neyin inceldiği yere?” Anında bunu yaptığımı pişman olmuşum. Gerçekten bu kadar çaresiz miydim?

Benden uzaklaştı. “Ölüm ve yaşam sınırının inceldiği yere. Sorularının cevabı seni orada bekliyor olacak.” Yutkundü. “Bazı gerçekleri kendine saklamak isteyebilirsin. Özellikle savaşı zamanından önce getirebilecek gerçekleri. Bu yüzden lütfen dikkatli ol, Mara.”

Persephone’nin istediğini yaptım fakat Karr bundan hiç memnun olmamıştı. İçgüdülerimi dinlemiş, bir kumar oynamıştım. Anlaşılan Karr şimdiden pişman olmuştu. “Bu hiç hoşuma gitmiyor, Mara,” dedi ve bir adım geri çekildi. Kızıl gözlerini göğe dikerken oradan gelecek bir hamle bekler gibi kılıcının kabzasını daha sıkı tuttu. “Güneş batıya kaydığında açılacak, hâlâ süremiz var.”

Başımı iki yana salladım. Belki yeri ve zamanı değişti ama konuyu değiştirmeye çalışarak, “Demek sen ve Tara,” diyerek söze başladım çünkü eninde sonunda onunla gördüklerim hakkında konuşmam gerektiğini biliyordum.

“Mara.”

İsmimi söyleyiş şekli uyarı yüklü olsa da devam ettim. “Sen cesur bir adamsın,” derken söylediklerimde samimiydim. “Onun için göze aldığın şey inanılmazdı.”

Diğer elini de kılıcının üzerine koydu. “Ama o böyle düşünmüyor.” Toparlanarak burnunu çekti, sanki gördüklerim onun için çoktan önemini yitirmiş gibi omuz silkti. “Her neyse, bu çok uzun zaman önceydi.”

Kart sessizliğe gömüldüğünde onu konuşması için zorlamanın yapılacak en doğru şey olduğu açıktı. Aralarında ne geçtiğini bilmesem de bir zamanlar bir şeyler paylaştıklarını kendimi zihninde bulduğumda istemeden de olsa öğrenmiştim. Şimdi susmak istiyorsa bu isteğine saygı duyacaktım. Sadece bir gün kendini hazır hissederse benimle konuşabileceğini bilmesine ihtiyacım vardı, o kadar.

Güneş batıya doğru, hükmünü geceye bırakacağı yere doğru aktığında biraz önce kendim için oluşturduğum açıklıktan içeri adımımı attım.

Sakan pişman olma, Mara, kararlarının arkasında dur.

Sık çalıları ve dalları iterek ilerlerken yüreğimin atışı kulaklarımı dolduruyordu. Ayaklarımın altında ezilen dalların sesi, yerini metalik bir sese bıraktığında durup etrafıma baktım. Tam karşımda hiçliğe doğru uzanıyormuş gibi görünen karanlık bir dehliz vardı. İçeriden esen soğuk hava, dalların arasından üzerime yağan sulu karla birleşince titredim.

Oraya girmem gerektiği gerçeğinden nefret ediyordum. Hayır, bir karar vermiştim ve peşinden gidecektim.

Girdiğimde içerisi o kadar karanlıktı ki yürümeye devam edebilmek için ellerimi iki yana açıp duvara tutunmak zorunda kaldım.

Yürüdüğüm yol giderek daralırken adımlarım birbirine dolaş-

tı. Tutunduğum duvar ıslaktı ve ıslaklığın sebebini bilmek istemediğimden emindim.

Uzaklardan gelen bir ses beni durdurdu. Sadece bir anlığına işittiğim için önce yanlış duyduğumu düşündüm. Sürünme sesi bana giderek yaklaştığında sırtımı duvara yaslayarak bekledim. Kulaklarım çınıyor, hızlı hızlı nefes alıyordum. Karanlıkta tamamen kör bir şekilde bana yaklaşan şey her neyse sadece tahmin edebiliyordum ve tahminlerim pek de hoş sayılmazdı.

Beni tek lokmada yutacak bir yaratığın kollarına koşarak geldiğim ortaya çıkarsa çok hoş olmaz mıydı? Herkesin benden büyük beklentileri varken ikinci hayatımı bir yaratığın midesinde sonlandırırsam acaba ozanlar benim için ne söylerdi?

Deliriyordum. Evet, başıma gelen tam olarak buydu çünkü kendimi gülerken buldum.

Elimle ağzımı kapattığımda çok geç kalmıştım. Bacaklarımdan bileğime inen ıslak dokunuş kanım dondurdu. “Mara,” diye fısıldadı bir kadın sesi. “Kehanet Tanrısı’nın tatlı Mara’sı, Tanrıların en büyük korkusu. Hakkında söylenenler benim bile kulağıma gelmişken benden mi korkuyorsun?”

Kalbim göğsümün derinliklerinde gümbürdedi. Tanrıların en büyük korkusu, diye düşündüm. *Güzel*. Demek ki sahip olduğum korkuları gizlemekte onlardan daha başarılıydım.

Konuşanın bir kadın olması mı, yoksa hâlâ bana saldırmamış olması mı beni biraz sakinleştirdi, emin değildim. “Sen benim kim olduğumu biliyorsun ama ben bilmiyorum,” dedim. “Bana ismini söyleyecek misin?”

Kadın güldüğünde yılan tıslamasına benzer bir ses çıktı. Cevap vermesinden hemen önce kim olduğunu anlamıştım. “Ben Medusa,” dedi ahenkli bir tonla. “Beni nasıl tanımazsın?”

Az önceki gibi bir kez daha gülme isteği duysam da kendimi tuttum. Karşımda beni yiyecek bir canavar değil, yalnızca bakış-

larıyla öldürecek biri duruyordu. Medusa... Athena'nın en büyük günahı, Tanrıların acımasızlığının en utanç verici sonucu. Bir kadının bir kadına yapabileceği en büyük kötülüğün neticesi.

Güzelliğinin bedelini bir Tanrı'nın ona zorla sahip olmasıyla, bir Tanrıça'nın ise onu cezalandırmasıyla ödemişti. Poseidon onun güzelliğini her Tanrı gibi sadece kendine istediği için Athena'nın Tapınağı'nda ona zorla sahip olurken, Athena ise bu masum kadını lanetleyerek cezalandırmayı tercih etmişti.

Midem bulanıyordu. Tanrılar için günahın olmadığı bir dünya da günahsız bir kadın onun yerine cezalandırılmıştı. Medusa'nın eskiden dünyada eşi benzeri olmayan yeşil gözleri, artık insanları taşa dönüştüren gözlere dönüşmüştü.

Bu neden zifiri karanlıkta olduğumuzu açıklıyordu.

O benim düşmanım değildi. Ona düşman olamazdım. O, benim de içimde bulunduğum dayatmaların bir kurbanıydı. Her zaman kolayca gözden çıkarılan, erkeklerin seçimlerini üstlenmesi gereken günahların yansıması olan, din ve güçle sesleri bastırılan diğer kadınlar gibiydi. Onun evinde, onun saklandığı yerdeydim. Artık buna emindim.

"Mara," dedi tıslamasında boğulan bir sesle. "Benden korkmana gerek yok."

"Senden korkmuyorum," dedim bir an bile beklemeden. "Sana hayranım. Seni yendiklerini düşünmelerine rağmen onların senden korkmaya devam etmelerine hayranım."

Bir tıslama sesi daha işittim. "Kim olduğunu bilsen, kendine de hayran olursun. Sen beni tanımasan da ben seni tanıyorum," dediğinde sesi yumuşak, neredeyse anaçtı. "Seni korudum ve her zaman da koruyacağım."

Soğuk parmaklar tenime dokunduğunda irkildim. Medusa'nın teni de en az sırtımı dayadığım duvar kadar nemliydi. Uzun tırnağı tenimde iz bıraktı, elleri sıkıca benimkileri tuttu.

“Zihnime gel,” diye fısıldadı. “Bunu yapabildiğini biliyorum, kendini benden saklama, Mara.”

Boynumdaki kolye ısınırken zihnim çoktan onunkine doğru yola çıkmıştı. Bu Apollon’la ya da Karr’la olduğundan çok daha farklıydı. Kendime onun gözlerinden bakıyordum ve bu çok renkli, ince işlenmiş bir mozaığe bakmak gibiydi. Yıldızlı bir gecede, uçurum gibi görünen bir yerin kenarında ellerim kucağımda otuyordum. Başımı geriye atmış, orada ne görüyorsam kaçırmak istemiyormuş gibi gözlerimi bir an olsun gökten ayırmıyordum. Bu kadar. Bu ana eşlik edecek ne bir düşünce ne de bir ses vardı.

Medusa ellerini benden çektiğinde kafam öncekinden de kırıktı. “Gördüklerim tam olarak neydi?” diye sordum merakla. “Ne anlamam gerekiyordu?”

Medusa güldü, gülüşü dehlizin karanlık koridorunda yankılandı. “Bu nerede olduğunun bilinmediği zamana dair bir anı,” dedi. “Tanrı’nın çok yakında öleceğini düşünerek senin için babasıyla çoktan anlaşma yaptığı bir ana ait.”

Geçmişimle ilgili bilmediğim bir gerçeğin önüme serildiğini hissedebiliyordum. Buraya gelişim bir şeyleri değiştirecekti.

Bana biraz daha yaklaştığında yüzüme dokunan sürüngenimsi tenin farkındaydım. Yılan saçlarından biri bana uzanıp dokunuyor olmalıydı. “Seni herkesten gizleyerek hayatta tuttum. Tanrılar, seninki de dahil, beni göremezler. Kehanetlerde ve yansımalarda bile bana uzanamazlar çünkü hayalim bile onları taşla dönüştürebilir.” Yılan geri çekildi. “Athena sadece beni lanetlemedi, beni kurtarmak isteyebilecek herkesi lanetledi ama yanıliyordu; hiçbir zaman kurtarılmaya ihtiyacım olmadı.”

İki elimle birden ağzımı kapatarak farkına vardığım şeyi sindirmeye çalıştım. “Seni göremediği için benim de hayatta olduğumu göremedi,” dediğimde cevap olarak aldığım sessizlik bir evetti.

Sırtımı yasladığım duvarın pürüzlü dokusu tenimi dağlarken geçmişteki hâlimi gözlerimin önüne getirmeye çalıştım. Onu sevmiştim, o da beni sevmişti. Benim için ölmüş, ruhunun bir yarısını benim uğruma feda etmişti. Peki ama uğruna bunları yaptığı kadın kimdi?

“Apollon seni kaçırdıktan sonra herkes seni ararken sen bana geldin. Ne yaşadın ya da neden benim yanıma geldin, bana hiçbir zaman söylemedin. Sadece korumama ihtiyacın olduğunu söylemen bana yetmişti.”

Bunun nedenini anlamakta güçlük çektim. “Neden Troya’ya geri dönmedim? Neden ona dönmedim?”

Ne yaşamıştım da onun yanına dönmek yerine Medusa’ya sığınmıştım? “Ona, onun için dönmedin.” Şimdi sesi en az sırtımı dayadığım duvarın yüzeyi kadar soğuktu. “Zeus ahlaksız ama adil biri. Sözünü tuttu ve onun gücünü senin için sakladı.” Gözlerimin önünde bir görüntü belirdi, gökte parlayıp sönen bir yıldızın ayın yanında durduğu an o kadar gerçekti ki. “Gücü, gökteki bir yıldızda senin için bekliyordu. Bunu nasıl bildiğini bana anlatmadın ama yanıma geldiğinde pazarlık çoktan yapılmış, Rae’nin bir yarısı ölmüştü.”

Korkunç bir his kalbimden boğazıma yükseldi. “Ben ne yaptım?”

Medusa karanlığın içinde omuzlarımı sıkıca tuttu. “Kendini öldürdün.” Cevabı havada asılı kaldı, ciğerlerimde bir ateş parladı. “O güçle yeniden doğabilmek için kendini öldürdün.”

Boynumdaki kolyeye tutundum, çılgılık atmak istedim. Kendime kızmak, ona çektirdiğim acılar için kendimi cezalandırmak istedim. Hiçbirini yapamadım, sadece, “Ve onun ruhunun diğer yarısıyla doğdum,” diyerek korkunç gerçeği dillendirdim.

“Şimdi o güçü muhafaza edecek ve bir gün onu yeniden birleştireceksin.” Uzanıp saçlarıma dokunduğunda irkildim. “Bunun için doğmamış bir gelecek, bir hayat feda ettin.” Ağlamamak için

yanacağımın içini ısırdım. “Bir gün onu tek parça hâline getirecek olan da sensin.”

Bunu yapacaktım. Onu yeniden tek parça hâline getirecek ve hak ettiğini almasını sağlayacaktım. Her şeyin beni o noktaya getireceğinin, ona hak ettiğini vermek için çabalayacağımın farkındaydım. “Zeus ölmediğimi biliyordu,” dedim nihayet anlayarak. “Rae’nin ondan güçlü olmasını istemediği için ona kendi isteğiyle güçsüzleşmesini sağlayacak makul bir neden sundu.”

“Zeus en çok babası gibi olmaktan korktu,” dedi Medusa acı bir tonda. “Bundan o kadar korktu ki bunu kendi gerçeğine dönüştürdü. Yalnızca olmaktan korktuğu kişi olmadı, daha da kötüsü oldu.”

Her şeyin sorumlusu Zeus’tu. Bir gün o nasıl Kronos’u devirdiyse kendi çocuğunun da onu devireceğini düşünüyordu. Onları ikiz olarak yaratmıştı çünkü hiçbirinin gücün tamamını barındırmasını istememişti. O tüm canavarların en korkunç olanıydı ve tüm güç ondaydı. Kardeşlerini *Olympos*’tan sürmüş, çocuklarını bölmüş ve ruhlarının bir yarısının ölmesine sebep olmuştu.

Medusa benden uzaklaşmadan önce son bir kez yüzümü sevdiğinde gitme vaktimin geldiğini anlamıştım. Karanlık dehlizin girişine doğru ilerledim ama öncesinde yapmam gereken başka bir şey daha vardı.

Ona gidecektim. Geldiğim dalların arasından geçerken sadece onu düşündüm, kolyem boynumda ısırırken hiçbir şeyden korkmuyordum. Karanlıktan aydınlığa çıkmak gözlerimi acıtsa da durmadım. Öfkem, acının çok daha ötesindeydi; azgın alevlerin içine dalabilir, o alevlerin bir parçası olabilirdim.

Önümde uzanan uzun merdiveni hiç düşünmeden çıkmaya başladım. Her adımımınla birlikte basamakların bulutsu dokusu sandaletlerimin altında parçalanıyor ve yeniden birleşiyordu. Hedefim oradaydı, en yukarıda. Artık beni durduracak hiçbir şey yoktu.

En tepeye ulaştığımda onu devasa bir tahtta otururken buldum. Tahtı som altındandı ve değerli taşlarla donatılmıştı. Beni altından kadehini dudaklarına götürürken gördü. Kadeh havada asılı kalırken şaşkınlığını gizleyecek zamanı olmadı.

“Senin burada ne işin var?” diye sordu Zeus şaşkınlıkla. “*Olympos*’a açılan tüm geçitler mühürlü.”

Elimle havaya çizdiğim hayali yayı çektiğimde bir ok hızla Zeus’un elindeki kadehe doğru hareket ederek tam ortasına saplandı. “Demek ki düşündüğün kadar güçlü ya da kurnaz değilmişsin.” Ona doğru bir adım attım. “Ne yapmaya çalıştığını biliyorum. Burada oturarak herkesin kaderini istediğin gibi yönlendirebileceğini düşünüyorsun ama başarısız olacaksın. Neden biliyor musun? Çünkü ben buna izin vermeyeceğim.”

Zeus kadehi elinden bıraktığında gövdesine saplanmış okla birlikte ortadan kayboldu. Yayıldığı tahtında doğrularak keskin bakışlarını gözlerime dikti. “Sözlerine dikkat et, ölümlü kadın.”

“Ölümlü mü?” diye sorarken başımı yana yatırdım. Ellerini tahtının kollarına yaslamış, omuzlarını gerginlikle öne doğru bük-müştü. Fırtına rengi gözlerinde çakan şimşeklerin tadını alabili-yordum. “Hiç sanmıyorum.”

Kara kaşları çatıldı. Dudakları sinirli bir gülümsemeyle kıvrılırken yüzü öfkeyle seğiriyordu. “Senin ölümlü zihninin hayal edebileceğinin ötesinde, evrendeki dengeyi sağlıyorum. Tam şu anda seni öldürebilirim fakat senin ölümünün herkese ibret ol-masını istiyorum. Bunu sessizce yapmayacağım, ölümlü, bunu herkesin içinde yapacağım ki bana baş kaldırmanın sonucunun ne olduğunu herkes görebilsin.”

Sözlerinin beni korkutmasını bekledim fakat korkutmadı. Sadece öfkemi ve kendime olan güvenimi artırdı. “Bunu yaparken sana bol şans,” dedim. “Çünkü bir dahaki görüşmemizde seni kendi kanında boğacağım.”

Arkamı dönüp yukarı çıktığım merdivenlere yönelirken bana engel olmadı. Hiçbir şey yapmadı. Ne gazabının yansıması olan şimşeklerini çaktı ne de öfkesi bana musallat oldu. Zeus ben onu tehdit edip çekip giderken hiçbir şey yapmadı.

O an bir şeyden emin oldum; Zeus benden ya da olduğum şeyden gerçekten de korkuyordu.

Dalların arasından çıktığımda Karr, uzun süredir tutuyormuş gibi nefesini gürültüyle bıraktı. “Nihayet,” diye bağırdı. “Yokluğumuz fark edilmek üzere ve ben bu ölümsüz kıcıımı seviyorum.”

Bana uzattığı eli tuttum ve tuniğimi takıldığı daldan kurtardım. “Sorun yok, zamanında şehre dönebiliriz.”

Karr, onu bıraktığımda yaptığı gibi kılıcını sıkıca tutmaya devam ederek gözlerini etrafta gezdirdi. “Kiminle görüştün?” Her kimle görüştüysem onun da peşimden gelmesini bekleyerek dalların arasında gizlenen patikaya baktı.

Onu, “Medusa,” diyerek yanıtladığımda kaşları çatılsa da başka soru sormadı. Anlaşılan geri dönmemiz merakından daha önemliydi, elini sırtıma koyarak beni şehre dönüş yoluna yönlendirdiğinde telaşı gizleyemeyeceği kadar aleniydi.

Troya’ya geri döndüğümüzde gece çoktan çökmüştü. Surlara yaklaşır yaklaşmaz bugün öğrendiklerimizin hepsini zihnimin içine gömdüm. Persephone haklıydı; Rae’nin Zeus’la zamanından önce karşı karşıya gelmesini istemiyorsam gerçekleri kendime saklamam gerekiyordu.

Şehre girer girmez Tara’yı karşıımızda bulduk. Karr gerilerek sırtındaki elini çekse de bana yakın durmaya devam etti. Tara bu hareketi dikkatli bakışlarıyla yakaladığında kaşları çatıldı. “Neredeydiniz?”

Karr ikimizin yerine de cevap verip, “Yürüyüşte,” diyerek onu geçiştirdi. “Mara’ya eşlik ettim.”

Bize bakış şeklinden yalnızca yürüyüşte olmadığımızı anladığını fark ettim. Daha fazla şey soracak gibiydi ama vazgeçerek dudaklarını birbirine sıkıca bastırdı. Belli ki o da Karr gibi cevabını duymaya korktuğu sorular sormamayı tercih ediyordu.

İkisiyle saraya kadar fazlasıyla rahatsız edici bir sessizliğin eşliğinde yürüdük ve saraya girdiğimizde onlara veda etme zahmetine dahi girmedim. Beni şu anda sakinleştirebilecek tek bir kişi vardı.

Ona olan hislerim artık baş edebileceğimin de ötesine geçmişti. Ona âşıktım ancak aşk bile ona karşı hissettiklerim karşısında basit bir sözcük gibi kalıyordu.

Ruhum ona açtı. Bedenim ona açtı. Onunla bir olana kadar aynı havanda karışmak, tek bir parça olana kadar kendimi onda kaybetmek istiyordum.

Onu hayatta tutmak için her şeyi yapabileceğimi o anda anladım. Eskiden yaptığım gibi onun için kendimi feda edebilir, çok daha fazlasını yapabilirdim. Bana bir seçim hakkı sunulsa, onun hayatına karşılık koca bir şehrin yok olmasını göze alabilirdim.

Bu delilikti. Bunun farkındaydım. Kimsenin kimseye bu kadar âşık olmaması gerekiyordu. Ben olmuştum ve artık bundan kaçamazdım. Çok geçti.

Onu ilk gördüğümde kaderimin onunkine sonsuza kadar dolandığımı anlamam gerekirdi. Bana gelmişti, her zaman gelmişti. Artık ne olursa olsun, benim de ona gitmenin bir yolunu bulacağım kesindi.

Rae’yi yatak odasında buldum. *Klinenin* üzerine uzanmış, iki eliyle başının üzerine kaldırdığı parşömeni dikkatle inceliyordu. Bu görüntüsü bana birlikte kütüphaneye gittiğimiz günü anımsattı. O gün, ben ona kehanetlerini geri vermenin bir yolunu

ararken o beni çıldırtmanın yollarını arıyordu. Şimdi geri dönüp baktığımda, biraz daha dikkatli olsaydım gitmemi hiçbir zaman istemediğini anlayabileceğimi fark ediyordum. Ben ona güçlerini geri vermenin bir yolunu ararken o sadece bana engel olmaya çalışmıştı. Kahrolası yemişleri birbiri ardına yuvarlarken içten içe bana gülmüş olmalıydı.

Bir süre kapının önünde durup onu izledim. Odadaki mumlar öyle yerleştirilmişti ki yüzünün bir tarafı karanlıkta kalıyordu. Dudakları şaşkınlıkla aralanmış, ocakta yanan ateş yüzünden tününün açıkta bıraktığı teni parlıyordu.

Bütün olarak bir heykele benziyordu. Tapınağının önünde hareketsiz bir şekilde dikiliyor olsaydı, onun gerçek olduğuna inanmazdım. Ona yakışıklı demek yeterli değildi. O uhrevi bir şekilde güzeldi ve ben güzelliğinden uzun süre mahrum kalmıştım.

Karnımda biriken sıcaklık bacaklarıma indi. Onu her şeyiyle istiyordum.

Beni gördüğünde eskimiş parşömeni biraz indirdi fakat bakışları hâlâ orada yazanların üzerinde geziniyordu. “Homeros ismini hiç duydun mu?” diye sorarken kaşları çatıldı. “Senin zamanında yaşamış bir ozan, şu an onun anlattıklarının yazıya dökülmüş hâli olan *Iliás*’ı okuyorum. İlk Troya Savaşı’nı yazmış ve bütün eksiklerimizi nasıl bu kadar iyi görmüş anlayamıyorum.” Parşömeni biraz daha indirdi. “Gerçi, sanırım metne daha sonra eklemeler yapılmış çünkü düzenine uymayan kısımlar var, mesela-”

Cümlesini tamamlamasına izin vermeden parşömeni alarak yerdeki yığının üzerine bıraktım. Bacaklarımı iki yana açıp kucağına yerleştiğimde o uzanmaya devam ediyordu. “Bazen çok fazla konuşuyorsun.” Eğilip dudaklarımı onunkilere sürttüm. Öpüşmemizi derinleştirirken doğrulmaya çalıştı fakat ona engel olarak ellerimi omuzlarına bastırdım.

* Homeros tarafından MÖ 7. ya da 8. yüzyılda yazıldığı düşünülen ve Troya Savaşı’nı anlatan epik şiir –e.n.

Ellerini kalçama koyup alt dudagımı kendi dudaklarının arasına çekse de dillerimiz birbirine değdiği anda geri çekildi. "Mara."

Tuniğini kavrayarak onu kendime çektim. "Bana sakın eğitim alanına gitmem gerektiğini söyleme. Sana yemin ederim, beni şu anda sınırlendirmek istemezsin." Başımı biraz geriye çekerek ona baktım. "Benden daha fazla uzak kalmanı istemiyorum."

Gözlerinde yanıp sönen yıldızlar tamamen söndü ve gözleri gecenin en karanlık rengine dönüşerek tüm aydınlığı yuttu. "Arsız ölümlü." Kalçalarımı tutmaya devam ederek doğrulup alnımı benimkine dayadı. "Sen kazandın," diye fısıldadıktan sonra dudaklarımızı tekrar birleştirdi. Dillerimiz üstünlük kurmak için biriyle yarışırken güldü.

Benimkine bastırılmış bedeni, parmaklarımın arasındaki saçlarıyla bir sonsuzluğu geçirebilirdim. Bu anı sonsuzluğun her iki tarafında da saklayabilirdim.

Güçlü bir his göğüs kafesimi yarıp açmış, yüreğimi kavramıştı. Onu tekrar kaybetmeye dayanamazdım. Onu ikinci kez bulmam bu kadar uzun sürmüşken bir daha olmazdı.

Beni yatağa bıraktığında hiç vakit kaybetmeden tekrar üzerine çıktım. Saçları alnına dağılırken göğsü altımda yükselip alçaldı. "Bu sefer bir şeyler yıkmak yok," derken gözlerinde yıldızlar yanıp söndü. "En azından sarayı yıkmak yok. Bu çok fazla soruna yol açar."

Dizlerimin üzerinde doğruldum. Elbisemdeki kemeri çözüp yere attım. "Soyun," dediğimde kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Tuniğini tutan tokayı çıkartıp kemerimin yanına attım. "Rae."

"Sende bir şeyler değişmiş." Tuniğini sıyırmaya yetecek kadar doğruldu. Dikkatli gözleri bir süre benimkilerde oyalandıktan sonra dudakları yukarı kalktı. "Bana emir vermeni sevdim."

"O hâlde daha hızlı ol." Ona yardım ederek üzerindeki en hızlı şekilde çıkarmasını sağladım.

Kendi elbisemi çıkarmama fırsat tanımayarak beni bir kez daha üzerine çekti. Öpüşü beni nefessiz bırakırken kalçalarımdayki elleri beni sertliğinin üzerine sabitledi. Bir elini belime kaydırırken diğer eli beni kendine bastırmaya devam ediyordu.

Öpüşmemiz hızlanırken bedenlerimiz kendi aralarındaki dengeyi buldu. Kalçalarım onun üzerinde kayarak hareket ederken ihtiyaçla sızlanmaya başlayana kadar beni öptü. Ona ihtiyacım vardı, ona tümüyle ihtiyacım vardı.

Dudağımy dişlerinin arasında tutup çekti, beni yana devirerek üzerime çıktığında karanlığı çoktan serbest kalmış, bacaklarımdan yukarı tırmanıyordu. Karnım beklentiyle kasılırken karanlığı ellerimi başımın üzerinde sabitledi.

Parmağını elbisemin askılarından birine takıp hiç acele etmeden indirdiğinde bedenim ona doğru yükseldi. Bileğimdeki karanlığı sıkılaşıarak ona dokunmamı engellediğinde kıvrandım. Diğer askıyı da yavaşça indirip elbisemi belime kadar sıyırdı, geri çekilip bana baktı. Teni aydınlanırken sırtındaki evrenin bir kısmı omuzlarına indi. Bana bir an bile bakmayı bırakmadan, “Büyüleyici,” diye fısıldadı.

Kendisinin ne kadar büyüleyici olduğundan haberdar olmadan sarf ettiği sözler beni güldürürdü ancak dikkatli bakışları buna engel oldu. Heyecanla nefes alıp verirken meme uçlarım bakışlarının karşısında sertleşti. Dudakları o çok sevdiğim yarım gülümsemelerinden biriyle kıvrılırken aşağı eğildi. Nefesini tenime doğru üflediğinde inleyerek başımı geriye yatırdım. Yıldızlı gece tepemde parlarken Rae’nin elleri memelerimi bulmadan hemen önce gözlerimi kapattım.

Dokunuşu da öpüşü gibi yakıcıydı. Dudakları yalıyor, emiyor ve ısıırıyordu. Acele etmeden, adım adım beni keşfederken bacaklarımı daha fazlası için beline doladım. “Lütfen,” diye fısıldadım.

Bana cevap vermeden önce meme uçlarımdan birini dişlerinin arasına alarak hafifçe ısıırdı. “Acele etme.”

Elleri elbisemin açıkta bıraktığı bacaklarımı kavrayıp beline dolarken dudakları boynuma doğru çıkan yakıcı bir yol izliyordu. Öne eğilip omzumu ısırdığında başımı arkaya attım, boynumu ona sundum. Sıcak dili boynumda gezinirken elleri tekrar memelerimi buldu. Bu sefer dişleri boynumdaki hassas deriyi sıyırtıp geçtiğinde gözlerimi kapattım.

Boynumun tam ortasını öperken elbisemi tamamen üzerimden çıkartarak yere attı. Göz göze geldiğimizde yine aynı şeyi hissettim. Bana, Atlas'ın sırtında taşıdığı dünyadaki hatta evrendeki tek kadın benmişim gibi bakıyordu. Gözleri yarı yarıya kapandı, kendini yukarı doğru ittiğinde bedenlerimizin alev alacağına emindim.

Beni parçalara ayıracaktı. Ben kendimi yeniden birleştiremeden tekrardan parçalayacaktı. "Rae," diye fısıldayarak belindeki bacaklarımı sıkılaştırdım.

Geri çekilerek gülümsedi. "Efendim?" diye sorarken dudakları oyuncu bir tavırla yukarı kıvrıldı. "Bir şey mi söyleyecektin?"

Ellerimi karanlıktan kurtarmaya çalışsam da hareket etmedim. Gücüm karanlığının etrafına dolanıyor, onu aşmaya çalışıyordu ancak onun gücü benimkine baskın gelerek beni olduğum yere sabitliyordu. Beklentinin dayanılmaz baskısı bedenimi titretirken, "Sana dokunmak istiyorum," dedim.

Karanlığı parmak uçlarıma doğru yayıldı. Karıncalanma hissi elimden bileğime doğru inerken güldü. "Önce seni tatmama izin ver." İşaret parmağını dudağıma dayadığında dudaklarım kendiliğinden aralandı. Parmağı dilime değdi, ağzımın içinde daha derinlere doğru ilerlerken bu sefer orta parmağı da ona eşlik etti. Parmaklarını yavaşça geri çekti ardından aynı yavaşlıkla bir kez daha ileri itti.

Şaşkınlığının beni ele geçirmesine izin vermeden parmakları beni terk etti. Onları önce memelerimin arasına ardından da karnıma sürttü. Ne yapacağını anladığımda beklenti içinde nefesimi

tuttum. Az önce ağzımda olan parmaklarını yavaşça içime soktuğunda bileğimi tutan karanlığından kurtulmak için bir kez daha çabaladım.

Beni bu kadar çıldırtan şey, parmaklarının bana eziyet etmek ister gibi acele etmeden hareket etmesi miydi, yoksa bunu yaparken gözlerini bir an olsun benden ayırmaması mıydı, emin değildim.

Sıcaklık karnımın altında toplanıp baskısını artırırken dudaklarını benimkilere sürttü. “Onlara eşlik etmemi ister misin?” diye sorarken dudakları çeneme, oradan da kulağıma ilerledi. Tam kulağımın üzerine geldiğinde durup nefesini yavaşça üfledi. Algılarım açılmış, her şeyin fazlasıyla farkında olduğum bir hâle gelmiştim. “Seni *ambrosia* gibi içmek istiyorum, Mara. Bunu ister misin?” Parmaklarını geri çekti. “Daha önce seni tattım fakat bana yetmedi. Hiçbir zaman yetmeyecek. Her zaman daha fazlası için önünde dizlerimin üzerine çökeceğim.”

Ona bakmak için başımı çevirdim ancak omzumu öptükten sonra aşağı doğru kaydı. Karanlığının bir kısmı da onunla birlikte hareket ederek etrafıma dolandı. Artık sıcaklık her yerdedi.

Yüzünü bacaklarımın arasına gömdüğünde dudaklarım aralandı ancak hislerim o kadar yoğunlu ki hiçbir ses çıkartamıyordum. Tüm odağım üzerimde gezinen ağzında, tadıma bakan dilinde ve onlara eşlik eden parmaklarındaydı.

Her şey çok fazlaydı. Fazla yoğun ve yakıcıydı. Karnımda biriken sıcaklık artarken tırnaklarımı avuçlarıma geçirdim. Az önceki sessizliğim parçalara ayrılırken ben de parçalara ayrıldım. Tüm bedenim titrerken dudaklarımdan dökülen sesler bana ait olamayacak kadar yabancıydı.

Dili hâlâ beni baştan çıkarmaya devam ederken önce parmakları geri çekildi, sonra kendisi. Tüm bedenini hissedebileceğim bir yavaşlıkla vücuduma sürtünerek kendini yukarı çekerken kulağlarım uğulduyordu. Kendimi Poseidon’un dev dalgalarından

birine kapılmış gibi hissediyordum; dalga bana çarpıyor, daha derinlere sürüklüyordu.

Karanlığı bileklerimi serbest bıraktığında ensesini kavrayarak onu kendime çektim. Öpüşmemizde yumuşak ya da sakın hiçbir şey yoktu; arzu en ham hâliyle dillerimizin arasındaydı.

Geriyе doğru çekildiğinde beni de beraberinde götürdü, kendini kucığına otururken buldum. Başımı omzuna yerleştirdim, benim sabırsızlığıma karşı onun sabrı beni öfkelen diriyordu. Onu devam etmesi için zorlayarak tırnaklarımı bana dolanmış kollarına geçirdim. Bu hareketim onu güldürdü. “Daha önceki hayatımızda seninle hiç sevişmemiştik,” derken beni belimden kavrayarak sertliğinin üzerine yerleştirdi. Bir kalp atışı gibi bacaklarımın arasında atarken sızlanarak bedenimi ona doğru eğdim. “Seni çok erken kaybettim,” derken kendini içime itti. “Sonra bana geldin. Bir kez daha benim yanıma döndün fakat o kadar inatçıydın ki bir süre hiçbir zaman sana dokunamayacağımı düşündüm. Ben de hayal ettim. İçindeyken tırnaklarının tenimde bıraktığı hissi düşünüp durdum.” Bir elini ikimizin birleştiği noktaya indirdiğinde omuzlarına sıkıca tutundum.

Kalçalarımı daha fazlası için hareketlendirirken tırnaklarım bir kez daha tenini sıyırdı. “Nasıl bir hismiş?”

Karanlığı kalçalarımın etrafında dolanırken dudaklarımı öptü, alt dudağımı dişlerinin arasına alıp çekiştirdi. “Baştan çıkartıcı.” Dudaklarının yerini alan başparmağını yavaşça emdim. “Benim için çığlık at.”

Kendini geri çekip sert bir hamleyle yeniden benimle buluştuğunda ona istediğini verdim, çığlık attım.

Beni aşağı doğru eğdiğinde, ellerimi yatağın iki yanına dayayarak dengemi bulmaya çalıştım. Elleri karnımdan uzanarak boynumu bulduğunda inledi. Sırtım yatakla tamamen bütünleştiğinde kalçalarımı havaya kaldırarak ikimizin de gözlerinin kapanmasına yol açacak o noktayı buldu.

Güçlerimiz iç içe geçerek birbirini çekiştirdi.

En sonunda koptuğunda artık dizginlenecek hiçbir şey kalmamıştı. Onu omuzlarından ittiğimde gücüm de bana eşlik etti. Karanlığı bir an için etrafımızda patlayarak dağılırken üzerine çıktım.

Ellerini alıp memelerime koydum, kalçalarını kaydurdım. O kadar yoğun bir hazla sarsıldı ki bedeni öne doğru kıvrıldı ve dudaklarımız karşı karşıya geldi. Bir elini saçlarıma dolayıp arkaya doğru çekerken dudaklarıyla meme uçlarını esir aldı. Önce biri sonra da diğeri. Her bir dil darbesi, her bir ısırık beni sırsıksık ederken kendimi tutamayıp bağırdım, yatak gürültüyle sarsıldı.

Dudaklarına karşı güldüm. “Hiçbir şeyi yıkmak ya da kırmak yoktu, değil mi?” Altımızdaki yatağın ayaklarından biri kınıldığında sağ tarafa doğru kaydık. “Üzgünüm, benim hatam.”

Saçımı doladığı eliyle beni kendine çekip dudaklarımızı bir kez daha birbirine bastırarak beni susturdu. Bedenlerimizin bir-biri üzerinden kayarken çıkardığı seslere iniltilerimiz karışırken daha fazlası için yükselip alçaldım.

Rae kıvrak bir hamleyle beni bir kez daha altına aldı, yataktaki kalın postlar aşağı düştü. Bacaklarımı kalçalarına dolayıp kollarıyla gövdesini sardım. Bu hissi seviyordum. Bedenin altında olmayı, tenlerimiz arasında sıkışıp kalmayı seviyordum. Göğsü benimkini ezerken altında kıvrınmayı seviyordum. Onun için kıvranıyordum, benim için kıvranıyordu.

Bacaklarımdan birini belinin üzerine çıkarıp ona doladım. “Daha sert, Rae,” dedim. “Daha hızlı.” Dudaklarını benimkilere dayadı, hareketleri sertleşip hızlandı. Nefes almayı bile unuttuğumu düşündüğüm o anda karanlığı patlayarak tüm odayı sararken tepemizdeki yıldızlı gece tamamen karanlığa teslim oldu.

Dillerimiz birbirine karıştı, tenlerimiz sonsuzlukta aktı. En sonunda dudak dudağa, nefes nefese zevkin sınırlarından aşağı yu-

varlandığımızda ona baktım, çenemi sıkıca tutarak ondan başka hiçbir yere bakmama izin vermedi.

Göz göze, dudak dudağa o noktaya vardık ve aklım yitip gitti.

Bir an için hiçbir şey yapamadan ona baktım. Kapalı gözleri ardında hızla soluyor, kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Alnında biriken terler ve dağılan saçlarının sebebi bendim. Ona baktığımı fark ederek gözlerini açtığında yıldızlarla bezeli bir göğe bakıyor gibiydim.

Dudakları boynuma inerken bir elini yatağa yasladı. “Bu çok tehlikeli,” diye fısıldadı tenime doğru. “Düşünebildiğim tek şey senken nasıl savaşabilirim?”

Benden yavaşça ayrılrsa da beni kollarının arasında tutmaya devam ediyordu. Ona sarıldım, çenemi omzuna dayadım. “Rae,” derken omzuna bir öpücük kondurdum, tenindeki ıslaklığın tadına baktım. “Senden bir şey istesem yapar mısın?”

“Her şeyi,” diye cevap verdiğinde düşünmemişti bile.

Kollarının arasından çıkarak meyve soymak için kullandığımız küçük hançeri masanın üzerinden alıp yeniden yatağa tırmandım. Avucumu açarak hançerin küçük ama sivri ucunu tenime batırarak kestim. Kaşlarını çatı. “Bir başka yemin daha mı?”

Elini tuttum, onunkini keserek açık yarama bastırdım. “Seni seviyorum,” dedim. “Ve bu beni korkutuyor. Benim için her şeyi yapmaya hazır olduğunu bilerek savaşmam.”

“Bu konuşmadan hoşlanmadım.”

Elini elimden çekmeye çalıştı ama ona izin vermedim. “Benim için bir uçurumdan aşağı kendini atabileceğini bilerek savaşmam. Bu yüzden bana bir yemin vermeni istiyorum.”

“Mara,” diyerek karşı çıkacak olduysa da parmağımı dudaklarına bastırarak ona engel oldum.

“Her ne olursa olsun, benim canım için başka hiçbir Tanrı ya da Tanrıça’yla kendi canın pahasına pazarlık yapmayacaksın.”

Elini bir kez daha çekmeye çalıştı ama yine engel oldum. “Bu yemini vermezsen, böyle bir korkuyla hiçbir zaman güçlerimi tam olarak kullanamam ve bunu yapamazsam gerçekten ölürüm.”

Dudakları düz bir çizgi hâlini aldı. “Ölürsen yaşamamın anlamı kalır mı?”

“Ölmeyeceğim,” dedim. “İnandığım tek Tanrı aşkına, kim ölmek ister? Sadece bu baskıya dayanamıyorum.”

Gözlerimiz buluştuğunda bakışları yumuşadı ve beni sevdiği için o yemini etti.

Diz çöktüğüm yerden kalktım. Rae'nin tapınağının hemen yanındaki alanda toprağa gömülmüş mozaik parçalarından birkaçı hâlâ orada olduklarını göstermek ister gibi doğan güneşin altında parlıyordu.

Basit bir araştırmayla, Apollon bu şehrin Tanrısı'yken tapınağının nerede olduğunu öğrenmiştim. Rae'nin hemen yanında, tepedeki ikinci tapınak onunkiymişti. Muhtemelen eskiden aynı görünüyordlardı fakat şu anda tapmaktan geriye yalnızca toprağa gömülmüş zemin parçaları kalmıştı. Yalnızca dikkatli bir göz burada eskiden bir yapı olduğunu anlayabilirdi. Apollon'un ihanetinin tatsız bir hatırası olarak, tapınak öfkeli şehir sakinleri tarafından yıkılmış ve taşlarının her biri şehrin dışına atılmıştı.

Güneş, Rae'nin tapınağının sütunlarının arasından sızarak titreşti. Zihnimde onun için bir geçit açtım; tek seferlik ve sadece ben istediğim için kullanılacak kapılardan geçmesine izin verdim. Rae'nin şehrin etrafına sardığı görünmez bariyeri delerek ona geçebileceği kadar alan tanıdım.

Çağırma kulak verdi ve bir ışık huzmesinin içinde saklanarak karşımda dikildi.

Eskiden sunağının olduğunu tahmin ettiğim yere inerken ka-

natlarını kapattı. “Şaşırtıcı,” dedi. “Benimle konuşmak istemeni beklemiyordum.”

Apollon’u süzdüm. Neler sakladığını ya da neler planladığını bilemezdim. Ancak bildiğim tek bir şey vardı. Zihnimde fazlasıyla berrak olan gerçekleri dile getirerek, “Bu savaşı asıl isteyen sen değilsin,” dedim bir nefeste. “O istiyor.”

İnkâr etmedi fakat suçlamamı kabul edecek bir tepki de göstermedi. Yalnızca, “Tehlikeli bir oyun oynuyorsun,” demekle yetindi. “Zeus’u karşına alamazsın.”

“Bu yüzden mi?” diye sordum ona yaklaşırken. “Ondan korktuğun için mi onun planlarına ortak olup ikizini öldürdün?”

Apollon’un kanatları katlandığı yerde seğirdi. Kehribar rengi gözlerini benden kaçırdığında doğru yolda olduğumu anladım. Kendini toparlaması uzun sürmedi. Çenesini kendinden emin şekilde dikleştirirken kaşlarından biri tehditkâr bir tavırla havaya kalkmıştı. “Seni şu anda öldürebilirim,” dedi. “Bu onu yok eder ve ben de bu savaşı kazanırım.”

“Tabii eğer kazanmak istiyorsan.” Kelimeler dudaklarımı yakıtı, nefesimi düğümledi. “Eğer istediğin buysa öldür beni.” Bana cevap vermedi. “Ben aptal bir kadın değilim, Apollon. Senin istediğin bu savaşı kazanmak değil.”

Gözleri kısıldı. “Benim istediğim ne, Mara? O garip aklından neler geçtiğini bilmek isterim.”

Bunu Zeus’un karşısına dikildiğim anda anlamıştım. Apollon benim eninde sonunda doğacağımı biliyor olmalıydı. Bu yalnızca Rae gibi kehanetlerinin olmasından kaynaklanmıyordu, Zeus’un bir söz verdiğini bilmesinden kaynaklanıyordu. Doğduğumda bundan haberdar olmamasına ihtimal yoktu çünkü ona adanmış bir şehirde doğmuş, onun için gelin olarak yetiştirilmiştim.

Eğer istediği beni öldürmek ve Troya’ya karşı savaş açmak olsaydı, bunu ben doğar doğmaz hatta doğmadan önce bile ya-

pabilirdi. Başka bir hesabı vardı, başka bir beklentisi. Görünürde önümüze sunduğu şey savaş olabilirdi fakat arka planda çok daha farklı bir şeyi arzuluyordu.

Ondan yalnızca birkaç adım uzağa vardığımda durdum. “Savaş olmadığı kesin,” diyerek onu sakince yanıtladım. “Henüz ne olduğunu bilmiyorum fakat çok daha önce, ben Rae’nin güçleriyle yeniden doğmadan önce başlatabileceğin bir savaşı bu ana saklaman mantıklı değil.”

Yumuşak bir şekilde güldü. “Bilmek bir lanettir, Mara,” derken yüzündeki ifade gülüşünün aksine en az hava kadar soğuktu. “Bilmenin ağırlığının altında ezilmektense ölmeyi tercih etmediğim bir gün bile olmadı.”

Dürüstlüğü beni şaşırtsa da bunu ona belli etmedim. “Günü geldiğinde,” dedim. “Sana bu soruyu tekrar sorduğumda dürüst olacağını umuyorum.”

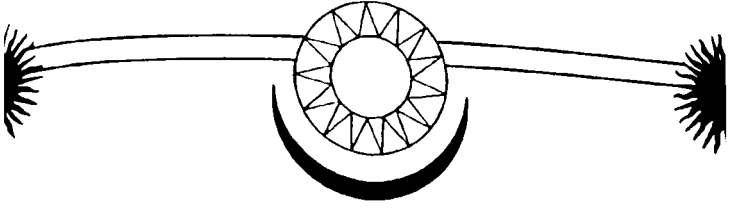
Onu tehdit ediyordum ve bunu gizlemek için çabalamıyordum bile. Benim aksime, o şaşkınlığını gizlemedi, dudakları açılırken başını eğerek beni inceledi. “Sen farklısın. Her zaman tat kaçırın türden bir ölümlüydün fakat şimdi başka bir şey olduğunu görebiliyorum.”

“Evet,” dedim onu çağırdığım geçitten geri yollamadan hemen önce. “Artık gücümün farkındayım.”

KISIM 2

ONUN SAVAŞÇISI

“Ödenir en büyük kefareter kanla, alınır canlar dökülen her bir damlanın karşılığında. Sakın pişman olma sonrasında, pişmanlığa yer yoktur geçmişin donmuş kumlarında.”

BÖLÜM XI

RAE

“Kassandra’nın kederi, dökülür Troya’nın surlarından gözyaşı gibi. Narindi bedeni ama büyüktü laneti.”

Ozanların onunla ilgili söylemeyi en çok sevdikleri ağıt böyle başlıyordu. *Kithara**’nın yaylarında parmakları gezinirken sesleri duygusal bir tona bürünür, gözleri akmaya hazır yaşları bastırma-ya çalışır gibi kapanırdı.

Yaptıkları sarhoş kalabalığı etkileme çabasından ibaret olabilirdi çünkü onlar hikâyeyi ne kadar üzgün söylerlerse daha fazla sikke kazanıyordu. Benim içinse durum tamamen farklıydı. Kassandra’nın gölüne her geldiğimde aynı sözler zihnimde tekrarlanıyor, kaderini değiştirebileceğim gerçeği tüm yüküyle omuzlarıma biniyordu.

Yine de bir cevap bulabilme umuduyla bu göle gelmekten kendimi alıkoyamıyordum. Bir cevap, yalnızca bir cevaba ihtiyacım vardı ama her seferinde korkuyordum. Göreceklerimden, bileceklerimden hatta tahminlerimden bile korkuyordum.

* Antik Yunan’da telli bir çalgı –e.n.

Mara'yı yeniden bulmamın ve onu sonunda Troya'ya geri getirmenin ardından buraya daha sık gelir olmuştum. Eskiden, acı içimde ilk günlük gibi tazeyken, buraya gelmekten özellikle kaçınıyordum çünkü onun ne zaman doğacağını Cassandra'nın bana söylemeyeceğini biliyordum. Zeus buna izin vermezdi. Şimdiyse onunla ilgili bana söyleyebileceklerinden korksam da kendimi burada buluyordum.

Dürüst olmak gerekirse, kehanetlerimin bende olmamasının rahatlatıcı bir yanı vardı. Anda kalabiliyor, ona istediğim gibi özgürce bakabiliyordum. Ona bakarken geleceğin bizim için planladığı korkunç günleri düşünmüyor ya da gördüğüm kehanet kırıntılarının ihtimalleriyle kendimi karanlığımın boğma isteğine kapılmıyordum. Yanımda olduğuna hâlâ inanamıyordum. Ellerimi havaya kaldırırsam saçlarının ellerimde akışını hissedebilirdim.

Henüz bakışlarındaki mesafeyi kıramadığımı bilsem de burada olduğunu bilmek bana tek parçaymışım gibi hissettiriyordu. Sanki hiç ölmemiş, karanlığın içine hapsolmemiş gibiydim.

Göle bakarken sıkıntıyla iç çektim. Şu anda benim Mara'm değildi, gerçekten kocası bile olmayan bir adama dönmeye çalışan bir kadındı. Biliyordum, adamı ondan kaçırmak ya da onu kandırmak doğru değildi. Onun yeniden doğuşundan haberdar olduğumdan beri onu izliyordum ve gösterdiği çabanın farkındaydım. Sadece kendisi olmak, özgür olmak istiyordu. O kimseye ait değildi. Troyalı Mara kimsenin olamazdı ama Troyalı Rae daima onun olacaktı. O benim hem varoluşum hem de yok oluşumdur.

Önceki hayatında, tapınağıma gelip benim onu gözlediğimi bildiğini söylemesinin ardından hiçbir şey olmamış gibi tapınaktan ayrılmıştı. Tam üç gün boyunca onu görmemiştim. Kader Tanrıçaları'nın ipliklerini eğirmeye başladıklarını biliyordum, bu yüzden kendimi tutmuştum. Apollon'un ondan haberdar olmaması gerekiyordu, bunu görmüştüm. Onun benim için ifade ettiği

anlam ile Tanrılar için ifade ettiği anlam aynı olmayacaktı. Hepimiz güçlerimizi kardeşlerimizle bölüşürken benim güçlerimi tamamlayacak bir kadının varlığını hiçbir *Olymposlu* kabul etmeyecekti. Buna kardeşim de dahildi. Haberdar olduğu anda Tanrı kanı dökülecekti.

İçinde bulunduğum durumdan garip bir şekilde en çok zevk alan kişi Karr'dı. Mara'nın tapınağını ilk defa ziyaret etmesinin ertesi günü gevşek bir sırtıyla sunağın önünde belirmişti. "Düşünüyorum da," derken sunaktaki şaraplardan bir testiye çoktan almıştı bile. "Biraz sevişmek belki de tüm sorunlarının çözümü olabilir, kardeşim."

Güldüm ama ağzımdan çıkan ses daha çok acı çeken bir hayvaninkini andırıyordu. Hakkını vermek zorundaydım, durumunun pek de parlak olmadığı benim açımdan da şüphe götürmez bir gerçektir. Pekâlâ, dürüst olmanın vakti gelmişti ki onu arzuluyordum fakat bunun için henüz erken olduğunu biliyordum. Daha onunla doğru düzgün konuşmamışken içinde olmanın hayalini kuramaz ya da dudaklarının dilimin altında nasıl ısınacağını tahmin etmeye çalışamazdım.

Hayır, henüz olmazdı. Tüm bunlar için çok erkendi.

Ona cevap vereceğim sırada Apollon tapınağa girince sustum. Babama şükürler olsun ki o geldiğinde ikimizin de sustuğunu fark edemeyecek kadar yorgun görünüyordu. Kanatları gözden kaybolurken sunaktaki testilerden birine uzanıp doğruca kafasına dikti. İki büyük yudumun ardından aşağı kayıp sırtını sütuna yasladı. "Kardeşimi bilmem ama benim kesinlikle sevişmeye ihtiyacım var." Testiden büyük bir yudum daha aldı, ağzının kenarlarından sızan şarabı elinin tersiyle sildi. "Ama bu sefer bir Tanrı olarak değil de bir erkek olarak sevişmek istiyorum." Sözlerinden her hâliyle arzulanan bir erkek olduğunu kanıtlamak istediğini anlayacak kadar onu iyi tanısam da yorumumu kendime sakladım.

Karr ona bariz bir küçümsemeyle baktı. Aralarında hiçbir zaman aleni bir düşmanlık olmasa da bir dostluk da yoktu. Karr, Sparta'dan her geldiğinde Apollon'la olabildiğince az zaman geçirmeye gayret ediyor, Apollon da çoğunlukla onu görmezden geliyordu. "Seni tutan yok, dilediğini yapmakta özgürsün," derken gitmesini istediği her hâlden belliydi.

Apollon onun sesinde gizlenen imayı ya sezmedi ya da umursamadı. "Bugün geneleve gitmeyi planlıyorum," dedi bir çırpıda. "Tabii kardeşlerim de bana eşlik ederse."

Bana baktığı sırada gözlerinde öyle bir ifade vardı ki bir an her şeyin farkında olduğunu düşündüm. Beni bakışlarıyla sınıyor, tartıyor gibi görünüyordu.

Düşüncelerine sızmayı ve ne planladığını öğrenmeyi düşündüm ama bunu yaparsam anlardı. Apollon zekiydi ve kendimi bildim bileli benim yanımdaydı. Bunu yaptığım anda şüphelendiği bir şey varsa onu doğrulamış olurum. O da bunun üzerine giderdi. Ne olduğunu öğrenene kadar beni kuşatır, öğrendiğindeyse parçalardı.

Bu yüzden sahte ama geniş bir gülümsemeyle ona baktım. "Sıradan bir ölümlü gibi görünmeye katlanabilecek misin?"

Sanki bunu sormamı bekliyormuş gibi üzerindeki gösterişli tuniğin yerini beyaz, sade bir tunik aldı. Altın defne tacı gözden kaybolurken geride yalnızca sarı saçları kaldı. Güneş rengi gözleri şimdi kehribarın açık bir tonunda parlıyordu. "Ölümlü gibi görünebilirim," derken sesi tek seferde içtiği o kadar şaraptan dolayı çatallıydı. "Ama sıradan görünebileceğimi sanmıyorum."

Karr da ben de bunun berbat bir fikir olduğunu biliyorduk ama Mara'yı korumam gerektiğinin de farkındaydık. Kehanette görmüştüm, Apollon onu öğrenirse benden almak için elinden geleni yapacaktı. Bu yüzden Troya'nın daha elit sayılabilecek genelevinin önüne geldiğimizde ikimizin de içeri girmekten başka şans

yoktu. Babam beni lanetlesin ki limana yakın olan genelevlerden birine beni kimse sokamazdı.

Bizi Troyalı olmadığına emin olduğum esmer bir kadın karşıladı. Muhtemelen daha doğudan, Pers diyarından gelmişti. Üzerinde altın kolyelerden başka göğüslerini gizleyen hiçbir şey yoktu ve kendini yavaşça bana sürterken dişlerimi birbirine bas-tırmak zorunda kaldım. Yabancıların bana sürtünmesinde keyifli hiçbir şey yoktu. Gözlerini kırıştıtarak bana bakarken uzun tırnaklarını kolumda gezdirdi. “Hamama girdiniz mi?”

Apollon kadına yan bir bakış atarak, “Kirli gibi mi görünüyorsunuz?” diye sordu ve kadının avucuna bir kese dolusu altın bıraktı.

Kadın altınları görür görmez benden uzaklaşıp onun yanına kıvrıldı. “Bir prens,” dedi mırıldanarak. Uzun tırnaklarını bu sefer kardeşimin omuzlarında gezdirdi. “Yoksa bir komutan mı demeliydim?”

Apollon’un gözleri parladı. “Bir Tanrı’ya ne dersin?” Kadın gülümserken tüm bedenini keşfetmeye başlayınca Karr boğulur gibi bir ses çıkarttı. “Ben Titus,” diye kendini tanıtıp ardından Karr ve beni işaret ederek, “Onlar da kardeşlerim Restos ve Marcus,” diye ekledi.

Hangimizin Restos, hangimizin Marcus olduğu belli olmasa da umursamadım. Bu gece tek bir kadınla bile sahte ismimi verecek kadar konuşmamaya kararlıyım.

Karr benimle aynı fikirde olmamalıydı çünkü sarışın bir kadının çenesini severken, “Merhaba” diye mırıldandı. “Ben Marcus.” Kadın ona abartılı bir gülüş sunarken Karr elini omzuna atarak onu kendine çekti.

Tamam, bu gece bir tarafları rahatlamayacak bir Tanrı varsa anlaşılan o bendim ve evet, ben kesinlikle Restos’dum.

Genelev o kadar kalabalıktı ki Troya’nın bütün uçkuruna düşkün erkekleri buradaymış gibi duruyordu. Kıvrak hareketlerle

dans eden kadınların ve onları açlıkla izleyen erkeklerin arasından ilerleyip kendimizi köşedeki *klinelerden* birinin üzerine bıraktık.

Pers kadını Apollon'un peşinden bir an olsun ayrılmadan bizi takip edip onun kucığına tırmanırken bana da yan gözle bakmayı ihmal etmedi.

Şarap da kadınlar da su gibiydi; aktıkça akıyor, asla tükenmiyordu.

Rahatsız hissederek başka bir kadının getirdiği testiye uzanıp hepimize birer kadeh şarap doldurdum. Bir yudum alır almaz tükürmemek için kendimi zor tuttum. Fazla acı ve seyreltilmemişti. Deniz suyuyla seyreltmelerindense bu daha iyi olsa da kesinlikle bir daha tapınağımda bana sunulan kaliteli şaraplar dışında hiçbir şarabı dudaklarıma koymayacaktım.

Karr, çoktan girişte tanıştığı kadını yollamış, başka bir kadını kollarının arasına almıştı bile. İnsan formunda ne kadar istemese de gözlerini koyu bir kahveye dönüştürmek zorunda kalmıştı ama bundan memnun olmalıydı. Şu anda boynuna bir kedi gibi sokulan siyah saçlı kız, en çok gözlerini sevdiğinden bahsediyordu. Karr ellerini kızın kalçalarına indirdiğinde, dehşet içinde kızın tanıdığım birine çok fazla benzediğini fark ettim.

Kız kardeşime. Tara'ya.

Lanet olası Spartalı, ne çeşit bir bokun içine battıysa uzun süre de oradan çıkacağı benzemiyordu. Bu beni kızdırmalıydı belki ama kız kardeşimin kimi yatağına almayı seçtiği beni ilgilendirmezdi.

Apollon hâlimden memnun bir tavırla başını arkaya yatırdığında gözlerimiz buluştu. "Söylesene kardeşim, eğlenmiyor musun?"

Kadehi iterek kendimden uzaklaştırdım. "Eğleniyorum," dedim ama kelimeler ağızımda en az içtiğim bu boktan şarap kadar yakıcı, ısrarcı bir tat bırakmıştı.

Apollon başını iki yana sallayınca sarı bukleleri yüzüne dökül-

dü. “Yalancı,” dedi eğlenerek. “Buradaki kadınlar m ilgin i çekmiyor, yoksa başka biri mi var?”

Sorusundaki ima boğazımı şaraptan daha çok yaktı. Başparmağımı çenemde gezdirirken bir sorun yokmuş gibi davranmakta güçlük çekiyordum. “Henüz bana hitap edecek bir kadın bulamadım.”

Apollon sahte bir hayal kırıklığıyla suratını buruşturdu, kucakındaki kadına gözlerini devirerek baktı. “Gördün mü, güzelim, hiçbiriniz kardeşimin ilgisini çekmiyormuşsunuz.”

Pers kızı başını geriye yatırarak güldüğünde kolyeleri de kaydı ve onu tamamen gözler önüne serdi. Apollon ellerini kadının çıplak gövdesinde gezdirirken midemde bir bulantı yükseldi.

“Sanırım temiz havaya ihtiyacım var,” diye mırıldandıktan sonra Karr’la ikisini orada bırakıp ayağa kalktım. Terli ve sıcak bedenlerin arasından ilerledim. Hemen şu anda Tanrı formuma geçip gözlerden kaybolabilirdim ama bu Apollon’un dikkatini daha çok çekirdi.

Genelevin kapısına ulaştığımda nihayet derin bir nefes alabiliştim. İçtiğim şarap midemi bulandırmış, çıplak bedenlerin arasında gezinmek de buna yardımcı olmamıştı. Diğerlerinin aksine, benim aradığım şey sadece ham fiziksel yakınlık değildi. Eğer öyle olsaydı babam gibi gayrimeşru çocuklarımla sayısız isimlerini bile hatırlayamayacağım kadar çok olurdu. Benim için önemli olan şey başkaydı, henüz tadamadığım ama çok yakınımdaydığını bildiğim bir şeydi.

Karşımdaki duvarda bir gölge hareketlendiğinde dikkatim oraya kaydı. Kafasını bir başlıkla örttüğü için kim olduğunu görememişim ama beni izlediğini biliyordum. İnsan formumdaydım ama yine de duyularım ölümlülerden çok daha güçlü ve keskindi.

Gölge onu fark ettiğimi anlayıp hızlı adımlarla sokakta ilerlemeye başladı. Önüne çıkan birkaç kişiyi öfkeyle ittiğinde benden kaçtığına emin oldum.

Sokaktan çıkıp arkasından ilerlerken ona, “Dur!” diye seslendim ama elbette beni dinlemedi. Durmak bir yana, adımları daha da hızlandı ve çok geçmeden koşmaya başladı.

Karanlığım benden önce davranıp bedenimden çıkarak ona doğru süzüldü, ayaklarına dolanıp onu olduğu yere sabitledi. Sokakta aheste adımlarla yürüyen iki sarhoş adam, yolun ortasında durduğu için ona dik dik baksa da değil karanlığımı görmek, burunlarının ucunu dahi göremiyorlardı.

Adamlara yürümelerini işaret ettikten sonra onları geçerek yanma ulaştım. Kolunu tuttuğumda onun ne kadar ince ve zayıf olduğunu anladım. Boyunu da hesaba katarak onun bir kadın olduğunu söyleyebilirdim.

Yüzünü benden yana dönmek için çabaladı ancak ben galip geldim ve başlığını kafasından çıkarttığımda Mara’nın bana bakan yeşil gözleriyle karşılaştım. “Mara?”

Şaşkınlığıma gözlerini benimkilere dikerek cevap verdi. “Merhaba, Kehanet Tanrısı.” Artık benden kaçmaya çalışmıyordu. Bunun yerine omuzlarını dikleştirerek karşımda dikiliyordu. Her şeye alayla bakabilecekmiş gibi görünen gözleriyle beni cesurca süzdü. “Yoksa Antois mi demeliydim?”

Arsız. “Burada ne yapıyorsun?”

Dudakları bir gülümsemeyle büküldü, gözlerinin içi parladı. “Sokakta mı ne yapıyorum, yoksa az önce çıktığın genelevde mi ne yapıyordum?” Dudaklarını ısırdı. “Aradığın şeyi orada bulamadın sanırım?”

Onu tenimi yakmış gibi bıraktım, bir utanç dalgası boynumdan yüzüme doğru yükseldi. İkinci karşılaşmamızın bir genelev çıkışında olması korkunç bir şekilde yokuş aşağı giden gecemi daha iyi hâle getirmemişti. “Beni takip mi ediyordun?”

O kadar rahat bir şekilde omzunu silkip yürümeye başladı ki şaşkınlıktan ne yapacağımı bilemedim. “Sana söyledim, sen beni izlerken ben de seni izliyordum.”

Sesindeki ima beni ele geçirdi. Sıcak hava giderek daha da ısınıyor gibiydi.

Birlikte kalabalık sokaklarda yürürken insanlar bize dönüp bakmadı. Mara da bundan cesaret bulmuş olmalıydı ki serin elle-riyle ellerimi kavrayıp beni dar sokaklardan birine çekti.

Bir adam elindeki testiyle birlikte salınarak sokağın sonuna yürüdü, böylece tamamen yalnız kaldık.

Benden birkaç adım uzaklaşıp sırtını duvara dayadı, bacağına hafifçe öne doğru atınca tuniğinden gözüken teni yutkunmama sebep oldu. “Sana bir şey sorabilir miyim, Tanrı?”

Lanet olsun, bana istediği her şeyi sorabilir ve yapabilirdi. “Elbette.” Mesafemizi korumaya gayret ederek ona yaklaştım. Göğsünün inip kalktığını şimdi daha yakından görebiliyor, tatlı kokusunu içime çekebiliyordum.

Saçlarının bir tutamını parmaklarına doladı, dalgın dalgın çe-kiştirdi. “Bugün orada kendine uygun bir kadın buldun mu?”

Sorusu karnımdan kasıklarına uzanan yakıcı bir yolun ilk ate-şiydi. “Hayır,” dedim dürüstçe.

Başını aşağı yukarı salladı, çenesini dikleştirdi. “Bana benze-yen bir kadın bulabildin mi?” Sorusuna cevap vermeyi reddede-rek dudaklarımı birbirine bastırdım. Rahatsızlığımı fark ederek üzerime gelmeye devam etti. “Tam olarak benden istediğin ne? Neden yıllardır beni gözlüyorsun?”

Ona yine cevap vermedim.

Sırtını duvardan uzaklaştırıp bana yaklaştı. “Bu çok saçma. Senin için yaratıldım ama sana ait olmak zorunda değilim.” Dur-du, parmaklarıyla çenesinde bir ritim tutturdu. “Belki başkasına âşık olacağım, belki başkasıyla evleneceğim. Benim seni seçece-ğimden nasıl emin olabilirsiniz?”

Güldüm çünkü başka bir şey yapacak durumda değildim. “Ben Kehanet Tanrısı’yım,” dedim.

“Ben de öngörülemez bir kadınıam.”

Gerçekten öyleydi çünkü elimi tutup yüzüne koyana kadar ne yapmaya çalıştığını anlayamamıştım. “Dokun bana, Tanrı,” dedi fısıldayarak. “Hisset beni.”

Yüreğim heyecanla hızlanırken parmaklarımı hareket ettirmeye korkarak öylece bekledim. O oyuncu bir kadındı, bunu bilecek kadar uzun süre onu izlemiştim.

Diğer elini göğsüme dayadı, tırnağı tuniğın açıkta bıraktığı tene sürdü. “Buradayım işte.”

Tam şu anda onu öpebilirdim. Belki bir erkeğin ikinci kez gördüğü bir kadını öpmesi garip olurdu ama buna karşı çıkmayacağına gözlerinde görebiliyordum.

Ona doğru eğildim fakat dudaklarım onunkilere değmeden önce bize yaklaşan adım seslerini işittim. Mara benden anında uzaklaşarak yüzünü başlığıyla gizledi, karanlığın içine korkusuzca dalıp sesin geldiği yönün tam tersine doğru yürümeye başladı.

Peşinden gitmeye hazırdım ama Apollon’un, “Kardeşim,” diyerek seslendiğini duyduğum anda durdum. Hayır. Hayır, bizi görmüş olamazdı. İfadesinin bir şeyleri açık etmesi umuduyla arkamı dönerek onunla yüzleştım. Meraklı gözleri yüzümde gezinirken onun da aynı şekilde beni sınıadığı açıktı. “Burada ne yapıyorsun?”

Kart hemen arkasında belirdiğinde zihnine süzıldüm. “Sen geri dönmeyince seni merak etti. Mara’yı gördüm, uzaklaşıyor. Güvende.”

Rahatlayarak derin bir nefes aldım, tuniğimi düzeltdim. “Sıkıldım,” dedim basitçe. “Ölümlü kadınlar ilgimi çekmiyor.”

Apollon’un yüz ifadesi gevşeyerek gülümsedi. Kolunu omzuma doladı ve beni de beraberinde yürüterek yeniden kalabalık sokaklara çıkarttı. “Doğrusunu söylemek gerekirse benim de,” derken yalan söyleyip söylemediğini kestiremedim. Onun zihni

bir tuzaktı ve oradan uzak durmam gerekiyordu. Bakışlarımı yakaladı, “Şu sıralar gözüme başka bir kadını kestirdim,” dedi.

Midem burkuldu. “Kimi?”

Gülümsemesi kesinlikle tehlikeliydi. “Kassandra.”

Karr nefesini gürültüyle bıraktı. “Siktir, Priamos’un kızı Kassandra mı?” Apollon reddetmeyince eliyle alınına vurdu. “Bizimle dalga geçiyorsun, değil mi? Troya Kralı’nın kızına mı göz koydun?”

“Tam olarak öyle denemez,” dedi. “Daha çok kardeşimin hükümü başladığında odasına, oradan da yatağına girmek istiyorum, diyelim.”

Bunu o kadar rahatça söylemişti ki ensemden aşağı bir ürperme kayıp geçti. Mara değildi, gözüne kestirdiği ölümlü kadın benim Mara’m değildi. O masum kız için üzülmem gerektiğinin farkındaydım ancak Mara olmadığı için sevindiğim gerçeği yüzünden kötü hissedemiyordum.

Karr şaşkınlığını gizlemeden söylenmeye devam etti. “Heykellerimizi kırıp ölümsüz kıcımıza mı saplasınlar istiyorsun?”

Apollon’un kaşları alayla havaya kalktı. “Bildiğim kadarıyla şehrimizde sana tapan birileri yok.” Gözleri ikimizin arasında gezindi. “Merak ediyorum, neden Sparta’da değil de burada kalıyorsun? Adan sana sıkıcı mı gelmeye başladı, yoksa başka bir sebebi mi var?”

“Kızın senden haberi var mı?” diye sordum konuyu değiştirmeye çalışarak. “Bir Tanrı olarak değil de bir insan olarak bir kadınla sevişmek istediğini sanıyordum.”

Basitçe omuz silkti, o lanet suratında geniş bir gülümseme belirdi. “Elbette, ona benimle sevişirse onu bir kâhin yapacağımı söyledim.” Sokaktaki insanların duymaması için sesini alçalttı. “Yarın gece bana cevabını verecek.”

Karr homurdandı. “Kabul edeceğini düşünüyor musun?”

Apollon kendinden bir an bile şüphe etmeden, "Edecek," dedi. "Kadınlar tek başlarına kraliçe olabilecekken kralın kızı veya karnısı olmakla yetinmek zorunda kaldıklarından beri daima biri olmak isterler. O da biri olmak istiyor, bu yüzden de teklifimi kabul edecek."

Bunu söylemekten nefret etsem de Apollon haklı çıkmıştı. Cassandra onun teklifini kabul etmişti. Ancak bir kâhin olur olmaz onunla sevişmeyi reddetmişti.

Apollon'un gazabı ise onu kuşatmış ve zavallı kızı lanetinin boyunduruğu altına almıştı. Hiçbir şey yapmamıştım. Apollon, kızın gördüklerine kimsenin inanmaması için onu lanetlerken durmuş ve dikkatini Mara'nın üzerinden uzak tutmak için susmak zorunda kalmıştım. Kız, zihninde geleceğin çığlıkları dönüp dursa da ona doğrudan kimse bir şey sormadan gerçekleri söyleyemez hâle gelmişti. Gerçi, söylese bile ona inanan kimseyi bulamamıştı.

Bu ceza bile kardeşime yetmemişti. Cassandra, Troya düştüğünde korkunç bir ölüme mahkûm edilmişti.

İşte şimdi o Cassandra'dan yardım dilenmek üzere onun gölünün başındaydım. Yardımımı esirgediğim, kendi korkaklığım yüzünden dile getirilmeyecek bir kadere mahkûm ettiğim o kadının huzurundaydım.

Dizlerimin üzerine çöktüğümde alacağım cevaptan ödüm kopuyordu. Sonsuz bir yaşam bile bazı şeylerin önüne geçemiyordu. Korkularımı dizginlemek için parmaklarımı çimenlerin içinden geçirdim, yumruklarımı sularıyla ıslanana kadar yeşil gövdelerini sıktım. İnsanlar da böyle ölüyordu işte, aynı bu çimenler gibi kanlarının dökülmesi için tek bir darbemiz yetiyordu.

Sudaki yansıma bakmadan önce kafamı göğse kaldırıp beni tüm bunlara mahkûm eden babama, nefesinden nefesimi üfleyen Tanrı'ya baktım. İçimdeki bu öfke hiç denecek miydi?

“Söyle bana, Cassandra, onu hayatta tutmayı başaracak mıyım?” Bu doğrudan cevabını verebileceği bir soruydu.

Başımı eğip yeniden suya baktım ama beklediğimin aksine bir hiçlikle karşılaştım. Suyun yüzeyinde kendi yansımamı göremeyince geri çekilmek yerine elimi suyun içine daldırdım. “Söyle bana, sorduğum sorunun cevabına ihtiyacım var.”

Derinlerden yumuşak bir gülme sesi duyulurken suyun yüzeyi dalgalandı. Cassandra’nın bedeni suyun yüzeyine çıktığı sırada geri çekildim. Gölden yeterince uzaklaşmamıştım ki tamamen görünür hâle geldi. Yumuşak adımlarıyla çimenleri ezerken kafasını örten beyaz duvak görüldü. O duvağın ötesinden bile bana dikkatle bakan gri gözlerini seçebiliyordum. Bana küçümseyerek bakıyordu. Benim Apollon’dan daha iyi olmadığını düşünüyordu.

Kıkırdadı, gülüşünde korkunç bir şeyler vardı. Gözyaşlarından daha korkunç, tüylerimi diken diken eden bir uğursuzluk... “Kehanet Tanrısı’nın ölü bir kâhinin yardımına mı ihtiyacı var?” Uzun parmaklarıyla duvağını tutup kaldırdı, şimdi beyaz yüzünü ve nefret kusan gözlerini net bir şekilde görebiliyordum. “Peki ya o Tanrı, ben kardeşinin gazabına uğrarken neredeydi? Kardeşi ruhumu lanetleyip hakkım olan *Elysion**’a kavuşmama engel olup beni buraya bağlarken neredeydi?”

Bakışlarını yüzüme kaldırdığında nefesim kesildi. Gözlerindeki o nefret hayatım boyunca görüp görebileceğim en yoğun ateşi barındırıyordu. “Bana cevabını bildiğin sorular sorma.”

Kaçmama fırsat tanımadan bana yaklaştı, buz gibi elleriyle benimkileri tutup avuçlarımı yukarı döndürdü. İşaret parmağını tam avucumun ortasına bastırırken acıyla yutkundum. Bu onun acısıydı, bana neler hissettiğini anlatıyordu. Kalbim parçalanıyor, yüreğim dağlanıyordu. Bağırarak, ölümün ötesine geçmek için yalvarmak istiyordum.

* Kahramanlarla erdem sahiplerinin gideceğine inanılan, Elysion Çayırları olarak da bilinen cennet -e.n.

Kendi kadınıma korumak için başka bir kadını ateşlere atmıştım. Kardeşim sadece bu dünyasını değil, sonsuzluğunu da mahvederken susmuştum.

Elimi sertçe bıraktı. “Hiçbir şey,” dedi acımasızca. “Sana kadının hayatını teminat altına alacak en ufak bir kehanetim bile yok.” Yırtıcılara yakışan bir gülümsemeyle bana baktı. “Bana yaptıklarına karşılık sana belirsizliği sunuyorum. Dilerim ki bir ölümlü gibi korkar, bir ölümlü gibi ölürsün. Dilerim ki bu onun ölümünden sonra olsun.”

Kassandra gölüne doğru geri çekilirken onu durdurmayı düşündüm ama ne yapabildim? Zaten ölmüş birini neyle tehdit edebilirdim?

Derin bir nefes aldım. “Merhamet,” diye mırıldandım. Durdu, omzunun üzerinden bana baktı. “Sana verilmeyene karşılık bize merhamet etmelisin.”

Sert bir şekilde yeniden arkasını döndü, ayağını suya soktu ve bekledi. “Bunu hak ettiğini düşünüyor musun, Kehanet Tanrısı?”

Hiç düşünmeden, “Ben değil,” dedim. “Ama Mara ediyor.”

Suya tamamen girerek omuzlarının üzerine kadar battı. Derinliklerde gözden yitip gitmeden önce son sözünü söyledi. “Dikkatli ol, Kehanet Tanrısı. Eğer olmazsan Ölü Tanrı’nın Şarkısı, ölü kadının şarkısına dönüşür.”

Bedenim yorgun, ruhum bitkindi. Sarayıma giden yolu normal şartlarda göz açıp kapayıncaya kadar kat edebilecekken gecenin altında yürümeyi tercih etmiştim. İnançlı insanların birazdan bir gece daha güvende oldukları için sabah ayinine katılacağını bile rek kafamı kaldırıp yıldızlara baktım.

Saraya girdiğimde hizmetlilerin bir kısmı çoktan uyanmış, koşturmaya başlamıştı bile. Sandaletlerimin altındaki mermer

soğuk ve hissizdi. Tam olarak şu anda hissettiğim gibi onlar da cansızdı. Kalbim sıkıştı, göğsümdeki o eski yara sızladı. Bana öldürücü darbeyi veren yara dışarıdan iyileşse de içimde kanamaya devam ediyordu.

Mara'nın miskin adımlarını duyduğumda durup ona döndüm. Omuzları düşük, gözleri ise yarı yarıya kapalıydı. Ephi ve Delia onu sabah ayini için zorla hazırlamıştı ama anlaşılan o bile gözlerindeki uykuyu silmeyi becerememişti. Delia onun zor bir kadın olduğundan bahsetmişti fakat hizmetinde olmaktan bir an bile şikâyet etmemişti.

Ayin için ona eşlik eden Ephi, beni gördüğünde durup, başını eğerek geriye çekildi. Bu kadının ne kadarını bildiğini merak ettim. Kızın her gün, bıkmadan ve usanmadan bana dua ederken bir yandan da beni izlediğini biliyordum. Dora onu tapınağa getirdiğinde yardımına ihtiyaç duyan başka bir ölümlüyen, şimdi en sadık müritlerimden birine dönüşmüştü.

Ephi daima gözlemlerdi. O benim Mara'nın üzerindeki gözümde. Şimdi o göz sütunların arasına çekilip gizlenirken Mara onun hemen arkasında olduğunu düşünerek konuştu. "Geceye ait bir Tanrı için hangi lanet insanın sabahın köründe ayin yapmamızı söylediğini bana söyler misin?"

"Sanırım o kişi ben oluyorum," dediğimde irkilerek durdu, beni fark ettiğinde yutkundu. Artık o kadar da uykulu görünmüyordu. "Gecenin gidişini ve bir sonraki günün gelişini kutsuyorsunuz. Bir geceyi daha güvende geçirdiğiniz için bana dua ediyorsunuz."

Mara gözlerini devirdi. Her türlü dini göreve karşı bir savunma geliştirmişti ve itiraf etmek gerekirse onda en çok sevdiğim şeylerden biri buydu. "Kibirlisin," derken elini oynattı, bilezikleri birbirine çarpıtı. "Sana dua etmezsem ne olur? Ertesi akşam karanlığın içinden uğursuz yaratıkların gelip beni avlamasını mı sağlarsın?"

Onun öfkesi beni eğlendirdiği için elimde olmadan dudaklarım kıvrıldı. “Bir kişi eksik dua etmiş olur.” Bana inanmadığını belli edercesine kaşlarını havaya kaldırdı. “Yani o kadar da önemli bir mesele değil. Ayrıca gecenin habis yaratıklarından birini bile görsen, bu kadar kolay dalga geçemezdin.”

Yeşil gözleri benimkilere döndü. “Dua ederken senin için aklımdan neler geçirdiğimi duyabiliyor musun?” Başımla onu onayladığımda kıpkırmızı kesildi. Bana dua ettiği her an zihnini okumuyor olsam da onu duyuyordum. Çoğunlukla her sözcüğe içinden eklediği küfürler eşlik etse de onun kanına karıştığını da iyi biliyordum. Bazen dudakları ismimi anarken içinden kehanetlerimi çalmak için beni öptüğü anı geçiriyordu.

Hızla yürümeye başladığında peşinden gidip onu durdurdum. “Zihninde olmak bana keyif veriyor, arsız ölümlü,” dediğimde kaşlarını çatı. Onu utandıramayacağımı biliyordum ama rahatsız edebilirdim. “Zihninden ne tür edepsiz şeylerin geçtiğine bazen ben bile şaşıyorum.”

Mara bakışlarını kolumu tutan eline indirdi ama benden uzaklaşmadı. Zihnimin içi o bilindik arzuyla bağırmaya başladı. *Do-kun bana. Hisset beni. Sev beni.*

Dudaklarını birbirine bastırdı, göğsü inip kalktı. Zihnine sızmamak için kendimle savaşmam gerekti çünkü orada göreceklereimden sonra şu anda nerede olduğumuz umurunda olmazdı. Onu en yakın sütuna yaslar ve bana onunla sevişmemi söyleyene kadar onu baştan çıkarırdım.

Elini bıraktığımda bir adım geri çekildi. “Bugün senin için dua edeceğim,” dedi başarısız bir gülümsemeyle. “Zihnimde oldukça eğlenebilirsin.”

Ephi sanki bir komut almış gibi gizlendiği köşeden çıktı ve birlikte sarayın çıkışına doğru yürümeye devam ettiler.

Mara bir kez arkasına dönüp bana baktı, kaşları çatıldı. Yü-

ÖLÜ ŞEHRİN ŞARKISI

zümde gördüğü her neyse onu huzursuz etmişti. Yine de sandaletlerini sürtiye süreye kapıdan çıkmadan önce bana tekrar bakmadı.

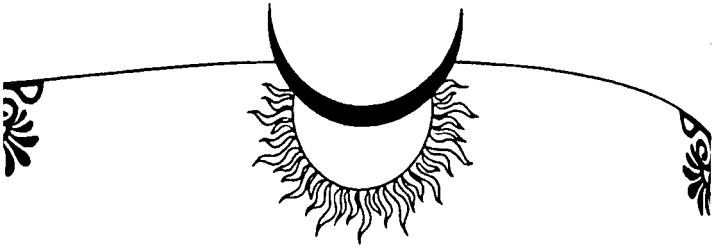
Laomedon'dan Troya'ya yeniden döndüğünde Apollon da beni ziyarete gelmişti. İlk defa savaş için ya da kavga için gelmemişti. Sadece gökten öylece inmiş, ben Mara'yı izlerken yanımda belirmişti. Şehrin sokaklarında dolaşıyor, yıllarca sahip olmadığı özgürlüğün tadını çıkarıyordu.

Sırtım bir kavga için gerilse de Apollon'un sözleri beni durdurdu. "Kardeşliğimize tercih ettiğin kadın," diye mırıldanırken sesi ihanet yüklüydü. "Gün ile gece olabilecekken gün ve gece olduk." Yüzümü ondan yana döndüğümde kollarını bana açmıştı. "Sarıl bana, kardeşim, birbirimizi son kez ve temelli öldürmeden önce sarıl bana."

Onu reddetmedim. Düşmanlık ve sevgi birbirine karışıp toprağa doğru akarken son kez sarıldık. Biliyordum, bir sonraki sarılmamızda aramızda bir hançer birimizin kalbine saplanmış hâlde duracaktı.

Ancak dediği gibi, kardeşliğimize tercih ettiğim kadın oradaydı. Her şeye tercih ettiğim kadın.

Uğruna bir kez daha ölebileceğim kadın...

BÖLÜM XII

MARA

Yere düşmek yerine ayakta durmaya devam ettiğimi gören Phoiniks'in suratında vahşi bir gülümseme belirdi. Üzerime fırlattığı kısa bıçaklar yere düşerken gücümü kullanarak önüme çektim duvar yerinde durmaya devam ediyordu. Bıçakların hiçbirini onu aşip bana ulaşmayı başaramamıştı.

Elimdeki hançeri çevirerek başımı dikleştirdim. "Seni şaşırttım mı, at adam?"

Ona yakışksız sesleniş şeklim bile gülümsemesini bozmadı. Geri döndüğümünden beri devam eden eğitimlerimiz sonunda sonuç vermeye başlamıştı. İlk defa Phoiniks'in darbeleriyle yere düşmemiş, ilk defa acıyla kıvranmamıştım. Güneş doğduğundan beri bir kez olsun kaçmaya çalışmamıştım ki bu benim için büyük bir başarıydı.

Delia'nın yeni kestiği saçlarım örgülerimin içinden fırlayıp yanaklarıma yapışmış, parmaklarım aralıksız devam eden eğitim yüzünden sızlamaya başlamıştı. Yine de kendimi hiç olmadığım kadar canlı hissediyordum. Başarının verdiği hissi sevmiştim. Daha önce hiçbir şeyin tadı bu kadar güzel gelmemişti. Yuvar-

lanıyor, koşuyor ve parmaklarımın arasında beliren ucu ateşten oklar fırlatıyordum. Sonunda bir şeyler yapıyordum.

“Seni ne kadar etkileyici bulduğumu söylesem sence sınırı aşmış olur muyum?” Nestor bizden biraz ileride, idman yapan askerlerimin tam karşısına kurulmuş devasa masaların birinden bana seslendi. Naia ve şehirde gönüllü olan diğer kızları eğitirken keyif aldığı açıktı. İtiraf etmem gerekir ki, zehirler konusundaki başarısını küçümsemiştim. Yetenekli olduğunun farkındaydım fakat onun daha çok işin eğlenceli tarafına yöneldiğini düşünmüştüm.

Yanılmıştım çünkü zehirlerinden sadece bir damlanın koca bir ağacı kökünden çürüttüğünü görmüştüm. Etkileyiciydi ve asıl zevk aldığı şey gücünü küçümseyenlere aslında neler başarabileceğini göstermekti.

Elimin tersiyle alnımda biriken teri silerek ona döndüm. “Sen hiç sınırı aştığını düşünüyor musun?”

Nestor’un mavi gözleri keyifle parladı. Bronz ellerinin arasında tuttuğu baldıran otunu dikkatli bir şekilde havanın içine bıraktı. “Hiçbir zaman.” Gövdesine üzüm salkımları işlenmiş tokmağı bitkinin gövdesine bastırdı.

Naia, ona biraz daha baldıran uzatırken yüzünü buruşturmasını, bitkiyi temkinli bir tavırla incelemesini izledim. Bir yandan nefesimi dizginlemeye ve kendimi Phoiniks’in az sonra yeniden başlayacağını bildiğim darbelerine karşı hazırlamaya çalışıyordum.

Diğer taraftan gelen sesler yükseldiğinde dikkatim oraya kaydı. Eğitim alanında askerlerim de birbirleriyle talim yapıyorlardı. Çeliğin çeliğe vururken çıkardığı seslerle eğitim alanı küçük bir savaş alanına dönüşmüştü. Seus da askerlerin arasında dolaşıyor, her hareketlerini dikkatle izliyordu.

Phoiniks bana, “Giderek iyileşiyorsun,” diye seslendi. Şimdi ellerinin arasında Kart’ın sıklıkla kullandıklarına benzer bir mızrak tutuyordu.

Phoiniks toynaklarını güneşin altında ısınmış çimlere bastırırken, “*Tanrı Öldürenleri ne yaptınız?*” diye sorduğumda sesimin bu kadar sakin ve sıradan çıkabilmesi beni şaşırttı. Aslında içten içe *Tanrı Öldürenler*den birinin ortadan kaybolduğunu anlayıp anlamadıklarını merak ediyordum. Özellikle Rae’nin yanında onları düşünmemek için kendimi zorluyordum.

Phoiniks mızrağını çevirmeden önce eliyle tarttı. “Onlarla ne yapacağımızı bulana kadar güvende olmaları için mahzenlerde kalmaya devam etmelerine karar verdik.” Uzun adımlarıyla kısa sürede yanıma gelerek mızrağı bana uzattı. Boynumdaki kolye ısınırken eş zamanlı olarak mızrağın ahşap gövdesi de ısınmıştı. “Gerçekten tahmin ettiğim gibi İlkel Tanrıların dönemine aitlerse bizden uzak olmaları en iyisi. *Olympos* bunu öğrenirse onları bizden almak için bir başka savaş çıkartacaklarına hiç şüphem yok.” Hamamdaki çalışmayan çeşmenin aslan başının içine gizlediğim hançeri düşünmemeye çalışarak parmaklarımı mızrağın yüzeyinde gezdirdim.

Phoiniks başka bir mızrağı alıp kendini hazırlarken onu izledim. Uzun zamandır aklımı kurcalayan şeyler vardı. “Senin sıradan bir insan olduğunu sanıyordum,” dedim. “Bize Akhilleus’u anlatırken hep Kheiron adındaki başka bir *Kentaur** tarafından eğitildiğini söylediler. Senden her zaman onun insan akıl hocası olarak bahsediyorlardı.”

Phoiniks gülümsese de gülümsemesine gizlediği acının tadını alabiliyordum. “Tarih her zaman gerçekleri kendi istediği gibi dillendirir.” Omuzlarını dikleştirdi, toynaklarını çimenlere sürüp yüzeyi eşeledi. “Benim efsanevi bir kahramanı yetiştirdiğimi kabul etmek istemeyenler, beni insan olarak anlatıp işlerine öyle geldiği için başka bir at adamı yücelttiler.” Gözlerini devirdi. “İki yüzlüler.”

* Savaşçı kişilikleriyle bilinen ve vücutlarının üst kısmı insan, alt kısmı at olan mitolojik yaratıklar –e.n.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Bu seni hiç üzmedi mi?”

“Hangisi?” Burnundan bıkkın bir ses çıkarttı. “Tarihin beni nasıl andığı ya da anıp anmadığı umurumda değil. Senin de olmasın. Yalnızca bir kahramanmış gibi savaş ve gerekirse bir hiçmiş gibi tereddüt etmeden öl. Emin ol birileri seni mutlaka hatırlayacaktır.”

Dizlerimi bükerek mızrağımı ileri doğru uzattım. “Peki ya hatırlanmak istemiyorsam?”

“Hiç şansın yok, kızım. Troya’da savaşan herkes, öyle ya da böyle mutlaka *Kleio**’nın lirlerine takılır.”

Mızrağını ileri doğru savurduğunda ondan kolayca uzaklaştım. Boynumdaki kolye orada bir nabız gibi atarken hareketlerinden kaçınmak çok daha kolaydı. Gücüm ayak bileklerime dolanıp beni ondan uzaklaştırırken elimdeki mızrak alev aldı. Garip bir şekilde Karr’ın yeteneklerine yatkınlığım vardı. Tara’nın oklarını atarken tereddüt etsem de Karr’ın gücünü kullanmak bana daha doğal geliyordu.

Phoiniks mızrağını ters çevirip sapını bana döndürdü. “Sadece kaçmayı başarmak yetmez. Bazen darbe almayı da göze almak zorundasın. Alacağın her darbe seni acıya yaklaştıracak, onu tanımanı sağlayacak. Böylece acı çekmekten korkmadan savaşabileceksin çünkü gerçek acının ne olduğunu bileceksin.”

Sırtımdaki artık orada bulunmayan yara izlerini düşünerek Phoiniks’in etrafında döndüm. “Beni yeterince hırpaladın.” Haklıydım, kelimenin tam anlamıyla canıma okumuştı. Kendime olan güvenim yerine gelene kadar beni oradan oraya savurmuş, acımasız darbeleriyle dizlerimin üzerine çökmeme neden olmuştu.

Phoiniks başını iki yana salladı. “Hiçbir zaman yeterli olmaz.”

Kendinden emin bir şekilde mızrağının ucuyla boğazımı nişan alarak bana saldırdığında kaçmadan önce bana yaklaşmasını

* Yunan Mitolojisinde Dokuz Tanrıçalar’dan biri olan ilham perisidir -e.n.

bekledim. Elbette beni hırpalamasına zarar vermeyecektim ancak hedefim bana bu kadar yakinken ne yapacağımı görebilmek istiyordum.

Mızrak bana neredeyse çarpmak üzereyken kenara çekilerek sapını tuttum fakat hesaplamada küçük bir hata yaptım; onu yukarı iterken keskin ucu kulağımı sıyrıp geçti. İnce bir sızı kulağımı kaplarken korkunç bir kükreme kulaklarıma doldu.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Briseis tüm gücüyle yanımdan geçip sıçradı. Onun hedefinin ne olduğunu gördüğümde geriye doğru bir adım attım. Askerlerden biri Phoiniks'in tam sırtına hançerini dayamış duruyordu. Aslanım, askeri tek bir hamleyle yere yıkarken Phoiniks şaşkınlıkla tökezledi.

Briseis'in dişleri askerin boynuna geçmeden hemen önce, "Hayır!" diye bağırdım. Emrime anında itaat ederek dursa da askerden uzaklaşmak yerine pençeleriyle onu yerde tutmaya devam etti.

Seus koşarak bize yaklaşırken Briseis'in yanına gidip eğildim. Asker gözlerini bile kırpmadan, doğrudan bana bakıyordu. Yirmilerinin başında bir delikanlıydı. Briseis üzerine atladığında miğferi başından fırladığı için uzun kıvılcık saçlarını görebiliyordum. Ela gözlerinde hiçbir ifade olmadan bana bakıyor, üzerinde kendisinden kat be kat ağır bir aslan yokmuş gibi korkusuzca uzanmaya devam ediyordu.

Şaşkınlıkla askerin yanına gelen Seus, aslana dokunmaya cesaret edemedi. Briseis homurdanıyor, uzun kuyruğu öfkeyle yere vuruyordu. "Neler oluyor burada?"

Bu sorunun cevabını bilmeyi ben de isterdim. Briseis'e yaklaşıp yavaşça başını sevdim. Hızla bana döndüğünde derin derin solusa da bana karşı çıkmayarak geri çekildi.

Phoiniks, "Sanırım Mara'nın canını gerçekten yakacağımı düşündü," diyerek yerdeki askeri işaret etti.

Asker gözlerini bile kırpmadan başımın yan tarafına bakarken onun neye baktığını çok iyi biliyordum. Kulağımdaki yaradan bir damla kan akarken ben de ona baktım. Garip, tekinsiz bir his içimi kapladı. Ona bakarken içimde kocaman bir boşluk doğmuş gibiydi. Ne geçmişi ne de geleceği vardı.

Elimi ona uzattığımda Seus onaylamadığını belli eden bir ses çıkarttı. Rae onların okuyacak bir düşünceleri olmadığını bana çoktan söylemişti. Akıllarındaki tek şey savaşmak ve itaat etmektir.

Asker yardımına ihtiyacı olmadığını söylemek istercesine elimi baktı fakat yine de geri çevirmedi. Serin eli benimkine değdiğinde ensemdeki tüyler ayaklandı.

Nihayet karşı karşıya durduğumuzda başımı eğerek ona baktım. “Senin bir ismin var mı?”

Seus kılıcını sıkıca tutarak biraz daha yaklaştı. “Onlar konuşmuyor, Mara.”

“Herkes konuşur, sadece onları nasıl konuşturacağını bilmen lazım.” Yeniden askere dönmekten önce elimi çektim. Sanki bunu yaptığuma memnun olmuş gibi elini hemen bedeninin yanına sabitledi. “Buraya sizi benim getirdiğimi biliyorum ama inan bana, sizin kim olduğunuzu ya da sizi nereden getirdiğimi bilmiyorum. Sadece ismini bilmeye ihtiyacım var.”

Asker hiçbir şey söylemeden yüzüme bakmaya devam edince Seus, “Bu nafile bir çaba,” diyerek bir kez daha araya girdi. “Diğerlerinin yanına dönmesi lazım. Sanırım kimin dost, kimin düşman olduğu konusunda onlarla konuşmam gerekecek.”

Briseis arkama geçerken derinden gelen, çatallı bir ses, “Polites,” diye fısıldadı.

İlk başta yanlış duyduğumu düşünsem de Seus’un kaşları şaşkınlıkla havaya kalktığında doğru duyduğumu anladım. Asker konuşmuştu. Bir ismi vardı ve o hatırlamıştı.

Rae’nin gücüne ulaşip zihnine girmeye çalıştım, koca bir boş-

luk karşılaştığımda hayal kırıklığının beni ele geçirmesine izin vermedim. “İsmin bu mu?” Başını sallayarak beni onayladı ama başka hiçbir şey söylemedi. “İsmin dışında başka bir şey hatırlıyor musun?” Bu sefer başını iki yana salladı.

Seus boğazını temizleyerek, “Pekâlâ, *Polites*. Diğerlerinin yanına dönme vakti geldi,” diyerek onu omzundan yakalayıp yürüttü. *Polites* az önce bir aslan tarafından parçalanmaktan son anda kurtulmamış gibi diğerlerinin yanına dönerken Seus, “Karr’a ve Rae’ye haber vermemiz lazım,” diye mırıldandı. “İsmini hatırlıyorsa yakında başka bir şeyler de hatırlamaya başlayabilir.”

Phoiniks, askerimin ona saldırmaya çalışırken yere düşürdüğü hançere baktı. “Onların konuşmadıklarını düşünmüştüm.”

Tüm yaşananlara şahitlik eden Nestor nihayet yanımıza geldiğinde Naia hemen gerisinde, onu takip ediyordu. “Onları daha yakından incelememiz gerekiyor,” diye teklif etti. “Hiçbir şey hatırlamadıklarını, sadece savaşmak için nefes aldıklarını düşünüyorduk fakat şuna bakın ki içlerinden birinin canı güveçte atçektı ve bir anda ismini hatırlamayı başardı.” Nestor diğer askerlerin yanına dönen *Polites*’i dikkatli gözleriyle takip etti. “Bir gün içimizden birine saldırmayacaklarının garantisi var mı? Bundan sonra ne olacak, Mara’nın tehlikede olduğuna inandıkları her an o tehlikeyi yok etmek için düşünmeden hareket edecek askerlerle ne yapacağız?”

Briseis başını bacağıma yasladığında ona kulağını kaşıyarak karşılık verdim. Az önce dev cüssesiyle bir askeri yere sermemiş gibi ayaklarımın dibinde uysal bir kedi misali duruyordu. Nestor’u yanıtlayan Karr oldu. “Hiçbir şey,” derken Rae’nin arkasında eğitim alanına yürüyordu. Seus onları gördüğünde öne doğru bir adım attı. “Diğer şehir devletleri kendi askerleriyle buraya gelirken onlara ihtiyacımız olduğunu sen de biliyorsun, Nestor.”

Nestor bundan memnun olmadığını gizleme zahmetine bile

girmeden yüzünü buruşturdu. “Savaş anında bizim de Mara için tehlikeli olduğumuza karar verirlerse ne olacak? Sürekli arkamızı gözleyerek mi savaşaacağız?”

Rae elini Seus’un omzuna koydu. “Savaşta her zaman arkamızı gözlememiz lazım,” derken gözleri Seus’un üzerindeydi. Az önce neler olduğunu onun zihninde araştırdığını fark ettim. Her şeyi öğrendiğinde, “Polites’le konuşmak istiyorum,” dedi. “Belki hatırladığı başka şeyler de vardır.”

“Başka hiçbir şey hatırlamıyor. Zihnine girmeye çalıştığımda sadece bir boşlukla karşılaştım.” Rae sessiz kalarak askerleri inceleyen cevapsız soruların önümüzde giderek çoğaldığını görebiliyordum. Nasıl yaptığımı henüz anlayamadığım Tanrıların güçlerini kopyalayabilmem bile tek başına büyük bir soruydu, şimdi bir de tam olarak ne olduklarını bilmediğim askerlerim vardı.

Düşüncelerim beni boğmaya başladığında biraz rahatlamaya çalışarak üzerimdeki ağır göğüslüğü çıkartıp yere attım. Rae yanıma gelip yüzümü nazikçe kavradığında derin bir nefes alarak varlığının rahatlatıcı etkisini içime çektim. “Hasta olacaksın,” derken elleri terle nemlenen boynuma inmişti. “Üzerini değiştirmen lazım.”

Nestor, “Sorun ne?” diye sorduğunda bakışlarımı Rae’den onun baktığı yere, Karr’a doğru çevirdim.

Karr kendi göğüslüğünü gürültüyle yere baktı. Gözlerini birkaç kez kırıştıtırırken yana doğru hafifçe sallandı. “Hava biraz fazla mı sıcak?” diye sorarken bir yandan da kolundaki deri bileklikleri beceriksizce çözmeye çalışıyordu. İşte o zaman ellerinin normal olmayan bir şekilde titrediğini fark ettim.

Alnında biriken terler kış güneşinin altında parlıyordu. “Karr?”

Öksürerek boğazını temizledi. “Şafaktan beri kendimi garip hissediyorum,” derken gözlerini açık tutmakta güçlük çekiyormuş gibi kırıştırmaya devam etti.

Nestor ona doğru bir adım attı. Karr olduğu yerde bir kez daha sallandı, gözleri kayıp dizlerinin üzerine gürültüyle indi.

Ona yardım etmek için ileri atıldım fakat Nestor, “Geri çekilin,” dediğinde Rae beni tuttu.

Karr düştüğü yerde yan dönerek öksürürken Nestor ondan biraz uzakta kalmaya gayret ederek öne doğru eğildi. Karr’ın dudaklarının arasında sızan siyah şey yere damlarken askerlerin arasında bir kargaşa çıktı.

Benim askerlerim dışındaki askerlerin bir kısmı da öksürerek yere yığılırken bana bir cevap vermesini umarak Rae’ye döndüm. Gece rengi gözleri Karr’ın üzerindeydi. Çenesinin kasılmasından dişlerini sıkıldığını görebiliyordum. “Rae?”

Nestor, “Mara’yı buradan götürün,” diye duyurduğunda Rae sarılarak beni eğitim alanından çıkarttı. Peşimizden gelen Seus’a Naia eşlik ediyordu. Karr’a ya da askerlere ne olduğunu bilmiyordum fakat Nestor onlarda ne gördüyse orada kalmamı istemediği kesindi.

Rae’nin kollarının yerini Seus’un kolları alırken titrediğimi fark ettim. Karnım endişeyle kasılıyor, nefesim daralıyordu. Eğer dua eden biri olsaydım Karr için dua ederdim. Ona bir şey olduğu düşüncesi bile nefes almama engel oluyordu.

Ben Seus’un güvenli kollarının arasındayken Rae yanaklarımı kavrayıp ona bakmamı sağladı. “Hemen geleceğim, lütfen Seus’un seni odamıza götürmesine izin ver.”

Omzunun gerisinden hâlâ eğitim alanını görebiliyordum. Nestor bağırarak zehir ustası kızlara seslenirken Phoiniks askerlerin arasında geziniyordu. Kötü bir şey oluyordu. Aynı anda yere yığılan bu kadar kişi varken iyi bir şeyler olması imkansızdı. “Karr iyi olacak mı?” diye sorsam da Rae bana bir cevap vermek yerine alınımı öperek eğitim alanına geri döndü.

Onun peşinden gitmeye çalıştığımda Seus’un güçlü kolları

beni engelledi. “Mara, lütfen izin ver de seni buradan götüreyim.” Briseis hemen yanında belirip tehditkâr bir şekilde hırladığında öfkeyle, “Tanrılar aşkına, sahibenin hayatını kurtarmaya çalışıyorum,” diye ekledi.

Briseis gözlerini Seus’un üzerinden bir an bile ayırmadan benim diğer tarafıma geçerken Naia, Seus’a yaklaştı. “Neler olduğunu biliyor musun?”

“Hayır. Ancak Nestor neler olduğunu biliyor gibi. Bu yüzden, lütfen ölümlü kızlarımızı bir an önce buradan uzaklaştırmama izin verin.”

Sarayın iç avlusuna ulaştığımızda Seus’un nefesi korkuyla kesildi. Etrafıma dolanan kolları gevşeyip beni bırakırken uzanıp Naia’nın elini sıkıca tuttum. “Tanrılar!”

Naia’nın attığı çığlık kulaklarımın dibinde yankılanırken onu kendime çekerek göğsüme bastırdım.

İç avlu yerde can çekişerek yatan insanlarla doluydu. Bir kısmı kendinden geçmiş hâlde sadece uzanırken, bir kısmı siyah sıvı birikintisinin içinde öksürerek uzanıyordu. Öksürüklerin her biri ciğerlerinden kopuyor, kulağa korkunç çığlıklar gibi geliyordu.

Tara’nın ince bedeni merdivenlerin başında belirdiğinde en azından biraz olsun rahatladım. O iyiydi, hasta görünmüyordu. “Hizmetlim az önce odanın ortasına yığıldı,” derken bakışları avluda yatan insanların üzerinde gezindi. Koyu renk kaşları çatılırken dudakları dehşet içinde aralandı. “Sanırım öldü.”

Ellerimle ağzımı kapattım, çığlığımı bastırabilmek için parmaklarımı ısırarak zorunda kaldım. Eğer o hizmetli gerçekten ölse diğerleri de ölebilirdi.

Karr ölebilir miydi? Bir Tanrı hastalanarak ölebilir miydi?

Tara, bu tepkimi adını bile bilmediğim hizmetlilerimize vermediğimi anlayarak Naia’yı bir kenara itip omuzlarımı tutup ona bakmamı sağladı. “Rae iyi mi?”

“O iyi,” derken ağlamamak için kendimi zor tutuyordum.
“Ama Karr iyi değil.”

Tara’nın yüzünden öyle bir ifade geçti ki sadece bakışlarıyla bile dünyayı yakıp yıkabileceğine emindim. “Karr öldü mü?” diye sorduğunda sesi sakın ama bir o kadar da ölümcüldü. Demek ki bir Tanrı bile hastalıktan ölebilirdi. Bu nasıl bir hastalıktı böyle? Ona cevap vermediğimde beni sarstı. “Bana cevap ver, Mara, Karr öldü mü?”

Güçlkle, “Bilmiyorum,” demeyi başarabildim.

Tara beni bırakıp bir adım geriye attı, başını inanamayarak salladı. “Bu imkânsız,” dedi ama o bile bunun mümkün olduğuna çoktan inanmış gibiydi. Parmaklarıyla burnunun üstünü sıktı. “O domuz bu kadar kolay ölemez.”

Arkamızdan adım sesleri geldiğinde Seus içgüdüsel bir hamleyle kendini bana siper etti ama gelenin kimler olduğunu görünce duruşu rahatladı, yine de önümden çekilmedi. Spartalılardan dördü gerdikleri kumaşta Karr’ın bedenini taşıyordu. Bir eli dışarı sarkmış, parmağındaki altın yüzük zemine vuruyordu.

Tara sırtını dikleştirdi. “Ölmemiş,” dedi cılız bir şekilde kalkıp inen göğsüne bakarak. Güç bela nefes alıyordu ama yaşıyordu.

Karr hayattaydı. Şimdilik.

Rae’nin sandaletleri yeri öfkeyle dövdü, beni gördüğünde eliyle alına dökülen saçları geri attı. “Mara, lütfen odamıza gider misin?”

Tara bakışlarını güç bela Karr’dan çekip Rae’ye çevirdi. “Sarayın içi daha kötü, adım başı yarı ölü bir hizmetli yatıyor.”

Askerler Karr’ı dikkatlice yere bıraktığında Tara ona yaklaştı ama Rae’nin, “Dikkatli ol,” uyarısını dinleyerek yine de belirli bir mesafede kaldı.

Delia ve birkaç hizmetli iç avluya girerken neler olduğunu kavrayamadıkları her hâllerinden belliydi. Delia aralarında en so-

gıkkanlı olandı. Ona baktığını fark ettiğinde başını belli belirsiz sallayarak bcnı selamladıktan sonra diğerlerine hastaları taşıyacak kumaşlar getirmelerini söyledi.

Nestor iç avlunun diğer ucundan peşinde üç kız ile geldiğinde Naia bir adım öne çıkarak Karr'a yaklaştı. Rae onu da uyarmaya çalışsa da Nestor elini kaldırıp onu durdurdu. Naia, Nestor'un ona uzattığı bir kumaş parçasıyla ağzını örttü.

Ne yaptığını bilir gibi Karr'ın yanına dizlerinin üzerine çöküp başını onun göğsüne yasladı. Bir süre nefes almadan, başka hiçbir yere dokunmadan bekledi, en sonunda geri çekildiğinde kumaşı ağzından çekti. "Zehirlenmedi, değil mi?"

Nestor başıyla onu onayladıktan sonra ellerini birbirine vurup, "Sakin kimse ona dokunmasın," diye seslendi. "Şarap getirin." İç avluda korku dolu gözlerle dikilen hizmetlilere döndü. "Şarap dedim, çabuk!"

İstedigi şaraplar geldiğinde Nestor hizmetliye önce kendi eline şarabı dökmelerini sonra da hepimizin eline dökmelerini söyledi.

Ellerimi şarapla yıkarken tüm bedenim titriyordu.

Nestor kendinden emin bir tavırla, az önce Naia'nın suratını örttüğü kumaş parçasının bir benzeriyle Karr'ın üzerini örttü ve ellerini bir kez daha yıkadı.

Rae sakinliğini daha fazla koruyamayacağını belli eden bir tonda, "Onların neyi var?" diye sordu.

Nestor onu duymazdan geldi. "Sarayın bir kısmını tamamen boşaltın ve onları oraya yerleştirin. O kısma kimsenin girmedikten emin olun."

Rae gözlerimle göremeyeceğim kadar büyük bir hızla Nestor'un karşısına dikildi. "Bana kardeşimin neyi olduğunu söyle," derken sesi ne kadar sakin olsa da kelimeleri söyleyiş şekli sertti.

Nestor yutkundu, bakışlarını Rae'nin kara gözlerine dikti. "Veba," dedi. "Kardeşinin çok fazla vakti kaldığını sanmıyorum."

Tara, Nestor'un sözleri üzerine Karr'dan uzaklaştı ve hiçbirimize tek bir kelime bile etmeden sarayın bahçelerine giden yola doğru yürüdü.

Rae başını iki yana sallarken gözlerinde Nestor'un dudaklarından dökülen hiçbir kelimeye inanmadığını belli eden bir ifade vardı. "O bir Tanrı, vebaya yakalanması imkânsız."

"Bizzat başka bir Tanrının sebep olduğu bir hastalıktan ölebilir, Rae," Nestor'un sesi acımasız ama gerçekçiydi. "Apollon'un salgın hastalıklara hükmedebildiğini unutuyorsun. Veba onun en sevdiği."

Rae'nin omuzları düştü, yanakları içe çöktü. Dizlerinin üzerine inip Karr'a bakarken onun bu kadar çaresiz olduğunu daha önce hiç görmemiştim.

Kirke'nin bana verdiği parşömenlerden sonuncusunu yere bıraktım. Öfkeyle dudaklarımdan dökülen ses Naia'yı ürküttü, kafasını hazırladığı karışımdan kaldırıp merakla bana baktı. "Hiçbir şey yok," dedim ve gözlerimi kapattım. Tüm günümü parşömenlerin arasında Kirke'nin hastalıklara karşı kullanabileceğim bir büyü var mı diye araştırarak geçirmiştim.

Sonuç pek de parlak değildi. Lanet kadın, bir erkeği domuza dönüştürebiliyordu ama vebaya sunacak bir çözümü yok muydu?

Briseis sanki eski sahibinden bahsettiğimi anlamış gibi homurdandı, meraklı burnu bir süre yerdeki parşömenlerin üzerinde gezindikten sonra ocağın önünde kendine sıcak bir nokta bulup oraya uzandı.

Helene sakın bakışlarını ateşten çekip bana baktı, buzun en soğuk tonlarını barındıran gözlerini ısıtmaya alevler bile yetmemişti. "Bunu daha önce de yaptı," dedi sakın bir sesle. "İlk savaş zamanında *Akhalar*, Troya sahiline ulaştıklarında Apollon onlar-

dan kendisine adak adamalarını istedi, istediği olmayınca da vebanın tüm orduyu ele geçirmesini sağladı.”

Naia’nın karışımı tutan elleri titredi. Rae, üçümlüze sarayın en uç köşesinde, insanlardan uzakta bir oda hazırlatmıştı. Naia bu süre boyunca kendini oyalayabilmek için Kirke’nin el yazmalarındaki karışımlarını denerken Helene yalnızca ateşi seyretmeyi tercih etmişti.

Helene’nin söyledikleri yerde bir yığın hâlinde duran parşömenlere yeniden uzanmama sebep oldu. “Güçlerini taklit edebileceğim bir Tanrı yok mu?”

Naia umutla kafasını kaldırıp bana baktığında uzun örgüleri sallandı. “Var, Şifa Tanrısı Asklepios,” dedi.

Helene boğazını temizledi. “Bizim geldiğimiz yerdeki Şifa Tanrısı,” diyerek onu düzeltti. “Buradaki ikizi kim biliyor musun, Mara?”

Lanet olsun. “Hayır.”

Naia’nın omuzları hemen düşse de kendini yeniden topladı. “Rae bilebilir.”

“Rae neyi bilebilir?” Rae yorgunluktan çökmüş omuzlarıyla odanın içinde belirdiğinde Naia ürktü, elindeki şişeyi yere düşürdü. Rae, gerçeğinin bir yansıması gibi hafifçe gülümsedi. “Umanın halıma döktüğün şey zehir değildir, ölümlü.”

Ayağa kalktım, umutla ona doğru ilerlerken yerdeki karışımın kalıntılarına basmamaya dikkat ettim. Nestor’un karışımları pek de zararsız sayılmazdı. “Asklepios’un ikizi kim?”

Elleriyle çenesini sıvazladı. “Tanrıça Sophia,” dedikten sonra ya bunu ona neden sorduğumu anladı ya da birimizin zihninde gördü. Gözleri parladı. “Bu güzel bir fikir,” dediğinde rahatlayarak derin bir nefes aldım.

Başımı salladım. “Eğer onu çağırırsak bize yardım edebilir. Edemese de en azından onun güçlerini taklit etmenin bir yolunu bulabilirim.”

Rae'nin kaşları çatıldı. "Mara, o biraz tuhaf biri, ikizi de o da insanlardan pek hoşlanmazlar," dedi. "Buraya gelmeyi kabul edeceğini sanmıyorum, uzun yıllardır şehrini terk ettiğini görmedim."

Asklepios'un, benim geldiğim gerçeklikte Pergamon'da bir şifahanesi olduğunu çok iyi biliyordum. Şehrim o şehre çok yakındı ve zaman zaman rahibelerden ya da rahiplerden biri hastalanırsa oradan bir şifacı bizi ziyarete gelirdi. Yetenekli olduklarını çok iyi biliyordum.

"O zaman Pergamon'a gitmemiz lazım," dediğimde sözlerim ağzımda acı bir tat bıraktı. Karr'ın o kadar vakti olup olmadığını düşündüm.

Rae zihnimi okuduğunda gözlerinde beliren ifadeden onun da aynı şeyi düşündüğünü anladım. "Nestor'a soracağım, eğer birkaç gün daha dayanabilecekse hiç vakit kaybetmeden gideriz. Yine de hızlı olmalıyız çünkü Sophia'yı ikna etmenin ne kadar süreceğini bilmiyorum." Parmakları yavaşça bileğimi okşadı, endişesini ne kadar bastırmaya çalışsa da bunda başarılı olamadı. "Kehanetler sana bir şey söyledi mi?"

Helene ateşin karşısında oturduğu yerde iç çekti. Kirke'nin parşömenlerini karıştırmaya başlamadan önce odaklanıp kehanetlere ulaşmaya çalışsam da başarısız olmuştum. Hiçbir şey, Karr için elimden gelen hiçbir şey yoktu.

Rae'ye cevabım sessizlik oldu. Bakışları anlayışla yumuşarken dudaklarını yavaşça alnıma değdirdi. "Biraz dinlen. Nestor'la konuşup geri döneceğim."

Rae bu sefer kapıyı kullanmayı tercih edince Helene güldü. "Dünyada bu kadar Tanrı varken kim için yaratıldığına bir bak," dedi. "En büyük düşmanı etrafa veba saçıyor ve oturup beklemekten başka elimizden gelen bir şey yok."

Bu soruyu bazen ben de kendime soruyordum. Laomedon'da değil de başka bir şehirde yaşasaydım, ne olurdu? Ya hiç Apollon'a

gelin olmak için yetiştirilmemiş olsaydım ya da sıradan bir hayat yaşamayı tercih etseydim, Rae'yi bulmayı başarabilir miydim?

Kolyem cevap olarak boynumda ısındı. Bulurdum. Birbirine ait ruhlar birbirlerini daima bulurlardı.

Odunların yanarken çıkarttığı sesler sinirlerimi bozuyordu. Öyle yavaş, öyle sakince yanıyorlardı ki onlara özeniyordum. Yanmaktan korkmuyorlardı, yanmak için yaratılmışlardı.

Odanın içindeki hava ocağa rağmen buz gibiydi. Nestor'un kaşları sıkkın bir şekilde çatılmıştı. Düşünceli bir hareketle ellerini çenesinin altında birleştirmiş, kendi kendine mırıldanıp duruyordu. "Bilemiyorum," dedi keskin bir sesle. "Normal şartlarda yeterli vaktimizin olduğunu söyledim ama bu veba daha önce gördüklerimin hiçbirine benzemiyor." Şarabından büyük bir yudum aldı. "Ama tecrübelerime dayanarak, Karr'ın iki günü olduğunu söyleyebilirim." Gözlerini ağır ağır kaldırıp bize baktı. "En iyi ihtimalle."

İki gün. Onu kurtarmak için yalnızca iki günümüz vardı.

Rae başını salladı, kendi şarabına uzandı ama bir yudum bile almadı. Tabagındaki yemeklerin de hiçbirine dokunmamış, orada öylece oturmuştu.

Kendimi etimden bir parça daha yemek için zorlasam da başarısız oldum. Lokmam çiğnedikçe ağzımda büyüyor, yutması zor bir hâl alıyordu. Ya kusacak ya da boğulacaktım.

Sonunda vazgeçtim ve ellerimi *klismosun* kenarlarına dayayarak kendimi sakince oturmaya zorladım. Sarayın doğu kanadındaydık ve sofrada sadece üçümüz vardık. Bu kısma neredeyse kimsenin geçmesine izin vermedikleri için yemeklerimizi Delia getirmişti. Helene ile Naia bize katılmamayı tercih etmişti. Tara'nın nerede olduğunu ise bir tek inanmadığım Tanrılar bilebilirdi.

Nestor masanın üzerine bir şişe bıraktı, parmaklarını birkaç kez masaya vurdu. “Bu bir zehir,” diyerek basitçe açıkladı. “Sizin de hastalığı kapmamanızı sağlayacak ama mutlaka iki gün sonra panzehrini almanız gerekiyor.”

Şişenin içindeki renksiz sıvıyı inceledim. Kolaylıkla su sanılabilecek kadar berrak bir yapıdaydı.

Rae sırtını gerginlikle dikleştirdi. “Almazsak ne olur?”

“Ölürsünüz.” Yüzüklerinden birini şişenin cam yüzeyine sürüttü. “Temelli. Bir Tanrı olman, sana koruma sağlamaz çünkü bildiğin üzere Tanrılar güçleriyle diğer Tanrıları öldürebilir.”

Yutkundum. Zaten olmayan iştahım daha da kapanmıştı. Şişeye uzandığımda Rae’nin eli beni durdurdu. “Bunu içmeni istemiyorum,” dedi Rae hiç vakit kaybetmeden.

Nestor gülmedi. “Sanırım anlamadın, Kehanet Tanrısı, başka bir seçeneğin yok. Kral Hector da dahil olmak üzere şehrin yarısı çoktan hastalandı bile.”

Şişeye bir kez daha uzandığımda Rae’nin parmakları benim kolların üzerine kapandı. “Yapma, Mara, sen içersen ben de içmek zorunda kalırım,” dediğinde bu sözü beni ürküttü.

Nestor kendinden emin bir şekilde konuşmaya devam etti. “Panzehri ancak ay tepedeyken hazırlayabilirim bu yüzden tahmin edeceğiniz üzere hazır değil. Zamanında dönmeye özen gösterin.”

Bunu ona yapmak istemesem de başka şansımız yoktu. Bu yüzden, şişeyi aldım ve bana engel olmasına fırsat tanımadan dudaklarıma götürdüm. Hayatım boyunca dudaklarıma değen en korkunç şey boğazımdan aşağı kayarken öksürdüm.

Rae de bir an bile düşünmeden zehirden bir yudum aldı.

Öksürüklerimin arasından, “Bunun bizi nasıl koruyacağına söyleyebilir misin?” diye sordum.

Nestor boş şişeyi uzanıp alırken, “Apollon’un vebasından

daha güçlü bir zehir damarlarınızda akıyor. Vücudunuza girdiği anda hastalığı içten parçalayacak,” dedi. “Tabii sizi daha önce parçalamazsa.”

Rae ayağa kalktı, olduğu yerde sallanırken dengesini sağlayabilmek için masayı sıkıca kavradı. “Mara’ya bir şey olursa,” diye hırladı Nestor’un suratına doğru. “Seni sikerim.”

Nestor güldü. “Bu zevkli olurdu doğrusu.”

Ben de ayağa kalktım ama başımın dönmesi geçsin diye bir süre beklemem gerekti.

“Bu arada,” dedi Nestor. “Küçük bir yan etkisi var. O da tüm duyguları uçlarda yaşamınıza sebep olacak olması. Çok fazla sinirlenmemeye dikkat edin.”

Eh, yan etkisini şimdi söylemesi beni sinirlendirmişti işte.

Ateşler içinde yanarak kendimi odadan dışarı attım. Sırtımı duvarın soğuk yüzeyine yasladım. Öfkem şimdiden göz ardı edemeyeceğim kadar büyümüş gibiydi.

Başımı geri yatırdım ve sakinleşmeye çalıştım. Kanımın içinde yanan alevler sönene kadar bir süre bekledim. Biraz olsun sakinleşme umuduyla gözlerimi kapatarak boynumdaki kolyeye dokundum. Belki de Karr’ı görmek, damarlarımın içinde akan alevin bir amaç uğruna olduğunu bana ispat etmek için yeterli olurdu.

Kendimi Karr’ı herkesten ayrı olarak tuttukları odada bulduğumda derin bir nefes aldım. Anlaşılan biraz pratik yapmam lazımdı çünkü Rae gibi ihtiyacım olan yerde belirlemek yerine pencerinin önündeki kumaş yığınlarının arasında belirmiştım.

Kumaşları itip çıkmaya hazırlanırken bir ağlama sesi beni durdurdu, hareketlerim yavaşladı. Odada, Karr’ın yanında her kim varsa beni görmemesini umarak yavaşça kumaşları ittim.

Naia, Karr’ın başucunda oturmuş ağlıyordu. Karr’ın bir elini sıkıca tutup yüzüne koymuş, yüzünü onun eline bastırıyordu.

Nefesimi sesli verdiğim anda Naia beni fark ederek arkasını döndü. Oturduğu yerden hızla kalkıp suratını silerken az daha yerdeki muma çarpıyordu. “Mara,” dedi şaşkınlıkla. “Buraya nasıl geldin?”

Ona cevap olarak sadece boynumdaki kolyeyi gösterdim, kumaşların içinden çıkıp Karr’ın uzandığı yatağa yaklaştım.

Naia kollarını gövdesine dolarken sırtını duvara yasladı. “Sadece onu kontrol etmek istemiştin.” Onu, bana yalan söylediğini anlayabilecek kadar uzun zamandır tanıyordum.

O gözlerini benden kaçırırken dudaklarımı birbirine bastırdım. “Yapma,” dedim. “Bunu sakın yapma, Naia.”

Naia’nın inkâr edeceğini düşünsem de bunun yerine beni şaşırtarak bana doğru dönüp çenesini dikleştirdi. Yaşlar gözlerinde parlarken yüzünde sarsılmaz bir ifade vardı. “Beni anlayacağımı düşünmüştüm, Mara.”

Neyi kastettiğini anlıyordum. Ne hissettiğinin farkındaydım. Uzun yıllar boyunca erkeklerden ve onların bize hissettirdiklerinden uzak bir yaşam sürmüştük. Ben riski göze alarak Meadros’la buluşmayı tercih etmişim ama Naia evden kaçmayı başardığı zamanları ailesinin yanına giderek değerlendirmişti. Bir erkeğin ona hissettirebileceklerine karşı hazırlıksızdı. Savunmasızdı.

Lanet Nestor ve lanet zehri. Kendime hâkim olabilmeyi umarak derin bir nefes aldım. “Tara ile bir geçmişleri var,” dedim bunun onun canını yakacağımı bilerek. Bunu bilmesi gerekiyordu. “Hiçbir zaman seni sevemez.”

Naia sanki ona ihanet etmişim gibi bana baktı. “Sen de başkasıyla evli olduğunu düşünüürken buraya gelip onunla tanıştın,” dediğinde onun da zehri çoktan aldığına emindim. “Bu seni durdurmadı.”

“Meadros’la gerçekten evli olmadığımızı biliyorsun,” diyerek kendimi savundum.

"Ne fark eder? Burada onun için kaldın fakat hemen sonra onu kolayca geride bırakıp başka bir adamla olabildin." Ne söylediğini kavrayarak elleriyle ağzını kapattı, sert ifadesi yumuşadı. "Özür dilerim, Mara, öyle söylemek istememiştim."

Ona sorun olmadığını söylemek isterdim ancak Nestor'un zehri çoktan kanıma karıştığı için sözler dudaklarımdan dökülmedi. Öfkem beni tamamen yutmak üzereydi ve eğer ağzımı açarsam geri alamayacağım şeyler söyleyeceğimin farkındaydım.

Bu odadan çıkmalıyım. Bu odadan bir an önce çıkmalıyım.

Ona cevap vermeden arkamı döndüm ve kapıyı açtım. Şehirden çıkacaksak bunu Rae'nin tapınağının önündeki gölde, suya açılarak yapacağımızı bildiğimden kolyemi tutarak orayı düşündüm.

Serin gece havasıyla karşılaştığımda bu sefer düzgün bir şekilde yolculuk etmeyi başardığım için sevinemiyordum bile.

Rae, tapınağın önündeki heykellerinden birine yaslanmış, yanında göreve hazırmış gibi duran Seus'la birlikte beni bekliyordu. Ona bakarken bir anlığına içim suçlulukla doldu çünkü Naia'nın her ne kadar kabul etmek istemesem de haklı olduğu noktalar vardı. Meadros'u ardımda bırakmam fazla kolay olmuştu. Onun için yeterince üzülmediğimi ya da birlikte geçirdiğimiz yılları hiçe saydığımı biliyordum.

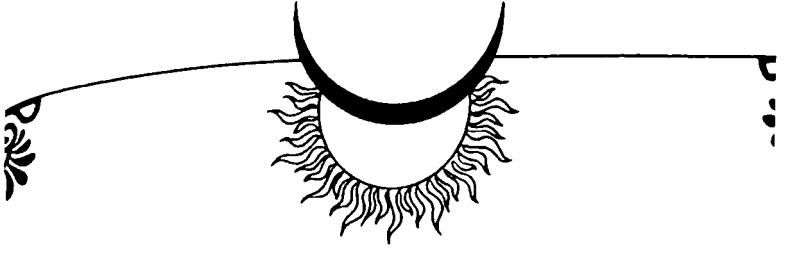
Elimde değildi. Onunla aramdakiler için üzülmem gerektiğini bilsem de bunu yapamıyordum. Troya'ya geldiğimden beri yıllardır içimde sakladığım bir sandık açılmış gibiydi. Aslında olmadığım biri olduğumun farkına varmış, gerçekten sevmenin ne demek olduğunu tatmıştım.

Yine de kusurluydum. Hatalı davranışları olsa da beni seven bir adamın kalbini bir an bile düşünmeden kırmış, onu ardımda bırakmıştım. Buna rağmen o benim kaçışıma yardım etmeyi tercih etmişti.

Tara, Rae'nin yanında belirdiğinde zihnindeki düşünceler dağlararak sadece ona odaklandı. "Sen de mi bizimle geliyorsun?"

Başını salladı, kızarmış gözlerini doğrudan benimkilere dikti. "Karr bu hâldeyken hiçbir şey yapmadan duramam. Gerekirse oklarımdan birini Sophia'nın gırtlığına saplar ama yine de onu hayatta tutarım."

İnanmadığım tüm Tanrılar yardımcım olsun.

BÖLÜM XIII

Pergamon'a vardığımızda doğrudan suya dalmak yerine küçük tekneyi kullandığımıza memnun olmuştum. Üzerimdeki *peplos*a rağmen, gök yarılmış gibi yağın şiddetli yağmur yüzünden tuniğim çoktan sıırıslıklam olmuştu. Rae, bedenini benimkine yaslayarak beni ısıtmaya çalışsa da soğuk aman tanımıyordu.

Şehrin dışında kalan ama fazla uzak olmayan bir göldeydik. Önümüzde uzanan şehri yağmura ve rüzgâra rağmen seçebiliyordum. Rae'nin gücü hepimizi kavrayıp şehirdeki devasa bir sunağın önüne bıraktığında, yürümek zorunda kalsaydım muhtemelen kemiklerime kadar donacaktım.

Kendimi yağmurdan korumaya çalışarak arkamı döndüğümde, gördüğüm manzaranın büyüleyiciliği karşısında nutkum tutuldu. Yapı, küçük bir saraya benziyordu. *Olymposluların Titanlarla vermiş olduğu savaşı canlandıran kusursuz sahneler* bakarken başımı geriye atarak hayran kalmak için kendime izin verdim. Uzun merdivenlerden tırmanan insanları izlerken Rae sessizce yanıma geldi. Kollarını omuzlarıma dolayıp beni kendine çekerken kulağıma, "Babamın sunağı," diye fısıldadı. "Buradaki onun en sevdiği sunaklarından biridir."

Seus, hemen yanımda hayranlıkla içini çekerken Tara bizim kadar etkileyici bulmadığını belli eden kısa bir bakış attıktan sonra arkasını yapıya dönerek şehri inceledi. Kara gözleri sabırsızlıkla parlıyor, gergin bir tavırla dudaklarını birbirine bastırıyordu. “Sophia’nın meyhanesi ne tarafta?”

Sorusu üzerine Rae’ye baktım, basitçe omuz silkmekle yetindi. Bir Tanrıça’yı bulmayı beklediğim en son yer kesinlikle bir meyhaneydi. “Sana onun biraz tuhaf olduğunu söylemiştim,” dedikten sonra sıcak eli benimkini tuttu ve yürümeye devam ettik.

Bunu hangisinin yaptığına emin değildim fakat yürüdükçe yağmaya devam eden yağmura rağmen kıyafetlerim kurudu. Damlalar bize değmeden yere inerken memnuniyetle iç çektim.

Şehirle ilgili dikkatimi çeken ilk şey inanılmaz bir düzene ve temizliğe sahip oluşuydu. Öyle ki yağmura rağmen kıyafetleri çamura batmış ya da lekelenmiş tek bir insan görmek bile mümkün değildi. Herkesin cildi sağlıklı parlıyor, dik duruşlarıyla yağmura meydan okuyorlardı.

Bu insanlar mutluydu.

Şehrin meclis binasının önünden geçerken içeriden çıkan adamlar telaşla konuşsa da hiçbirinin sesi yüksek değildi. Sokaklarda koşan çocuklar, annelerinin arkalarından seslenmesini umursamıyorlardı. Anlaşılan kötü hava bu şehirdeki hayatın akmasına engel olmaya yetmiyordu.

Çalan *kitharanın* bile içerideki kalabalığın sesini bastıramadığı meyhanenin önüne gelene kadar durmadık. Rae, şehirdeki diğer yapılar gibi kusursuz bir dış cepheye sahip meyhaneye bakarken gülümsedi. “Önceki hayatında seninle hiçbir zaman diğer insanların arasına karışma fırsatı bulamamıştık,” derken yüzü içeriden sızan mumların ışığıyla aydınlanıyordu. “Tabii, bir kere beni geneleve kadar takip etmen sayılmazsa.”

Sözleri beni şaşkınlığa uğrattı. Benden önce, ilk hayatımdan

önce bir hayatı olduğunu biliyordum fakat Rae'nin bir genelevde hoş kadınlarla geceyi geçirdiği düşüncesi beni fazlasıyla rahatsız etmişti. İçimde ilkel sayılabilecek kadar ham bir kıskançlık hissi uyandı. Bana dokunduğu gibi başkalarına dokunmuş muydu?

Rae düşüncelerimi takip ederek, "Hayır," dediğinde sesi kendinden emindi. "Oraya düşündüğün şey için gitmemiştim."

Tara boğazını temizledi. "Şu an en son isteyeceğim şey sizin aranızdakileri dinlemek." Ahşap kapıyı eliyle iterek açtı. "Romantik konuşmalarınızı geri dönüşümüze saklayın. Buraya ne için geldiğimizi biliyorsunuz."

Kıskançlık hissi fazlasıyla yoğunlaşırken bunun suçunu Nestor'un zehrine atmak istiyordum. Onun yüzünden bu kadar öfkeli olduğumu, Rae'nin benden önce başka bir kadına gerçekten ilgi duyma ihtimalinin beni rahatsız ettiğini söylemek isterdim fakat gerçek bu değildi. Gerçekten kıskanmışım. Garip bir şekilde geçmişte olduğum kişiyi de kıskanıyordum çünkü büyük ihtimalle Rae'nin benim görmediğim başka yanlarını görmüştü.

Rae elini belime yaslayıp beni içeri sokarken aklıma musallat olan düşüncelerden kaçmaya çalışarak içeriyi izledim. Eh, şehrin tüm kirinin nerede olduğunu şimdi anlayabiliyordum. Süslü ve bakımlı görüntüsüne rağmen içerisi fazlasıyla rahatsız edici ve kirliydi. Öksüren, bilinçlerini her an kaybedeceklermiş gibi görünen insanlarla doluydu. Tuhaf bir şekilde kesinlikle korkunç derecede hasta olmalarına rağmen ellerindeki içkileri içmeye devam edebiliyorlardı. Kadınlar ve erkekler masaların arasında dolaşarak, misafirlere eğilerek içkilerini tazeliyorlardı. Kadınların göğüsleri sadece saçlarıyla örtülüken erkekler neredeyse tamamen çıplaktı.

Seus, "Pekâlâ," diye mırıldanırken bakışlarını ona davetkar bir şekilde gülümseyen bir kadından güçlkle uzaklaştırdı. "Sanırım burayı sevdim."

Rae'ye, "Gittiğin genelev de buna mı benziyordu?" diye sor-
dum ama cevap vermek için ağzım açtığı anda elimi havaya kaldı-
rıp onu durdurdum. "Hayır, bilmek istemiyorum."

Boş masalardan birine oturduğumuzda genç bir adam bize sor-
madan önümüze dört kupa bırakırken gözleri benim üzerimdeydi.
Kaşlarımdan birini kaldırıp ona baktığımda gülümseyerek kolla-
rını iki yana açıp eğildi. "Hizmetinizdeyim."

Rae de adamın gülümsemesine karşılık verdi. "*Tartaros*'un
nasıl bir yer olduğunu merak etmiyorsan bu gece hizmetlerine ih-
tiyacımız olmayacak."

Adam, Rae'nin onu açıkça tehdit ettiğini fark ederek hızla
doğrulup uzaklaştı.

Rae, bana yan bir bakış atıp kupayı elime tutuşturdu. "İç, sı-
radan bir bira değil," dediğinde dediğini yaptım. Acı arpa suyu..
boğazımdan aşağı kayarken gözlerim yaşardığında bu hâlim Ra-
e'yi gülümsetti. "İçini temizleyecek, Sophia'nın yeteneklerinden
birisini de bu."

Tara kendi birasını bir dikişte bitirdi, kupayı sertçe masaya bı-
raktı. "Nerede o?" Bakışları sabırsızlıkla meyhanenin içinde ge-
zindi. "Geldiğimizi biliyor olmalı. Umarım saklanmayı aklından
bile geçirmez."

Rae, başını salladı. "Arka tarafta," dedikten sonra kendi bi-
rasından büyük bir yudum aldı: "Düşüncelerini duyabiliyorum.
Gidip bir merhaba dersem belki bize katılmaya karar verebilir."

O masadan kalkıp peşinde Seus'la birlikte Sophia'yı bulmak
için gittiğinde Tara'yla yalnız kaldık. Seus oldukça zekiydi çünkü
Tara'nın sabırsızlığı giderek artıyordu. O hâlde ben burada kal-
maya karar verdiğime göre bir aptal olmalıydım.

Keşke onlarla gitseydim. Eminim Sophia'yı ikna etmek, Ta-
ra'yı sakinleştirmekten daha kolay olurdu. Rahatsızlıkla biram-

dan bir yudum aldım ve son derece normal bir şeymiş gibi ona, “Karr’ı hâlâ seviyor musun?” diye sordum.

Kaşları havaya kalktı. “Hâlâ mı?”

Pekâlâ, sohbete girmek için oldukça yanlış bir yöntem denemiştim. Her şeyi diyebilirdim, Karr’la aralarında ne olduğunu sorabilirdim ama bunun yerine doğrudan sormayı tercih etmiştim. Sanki dilim benden bağımsız hareket ediyordu. O anda anladım, kupaya baktım. “İçimi temizliyor,” dedim.

Başını sallayarak beni onayladı. “Tüm yalanları ve sırları da temizliyor. Ne hissediyorsan ne düşünüyorsan onu söylemeni sağlıyor.” Masanın üzerinden bana doğru eğildiğinde siyah gözlerinde tehlikeli bir ifade vardı. “Şimdi sen söyle bana, Mara, bana neden bu soruyu soruyorsun?”

Dilimi ısırđım. “Önce sen,” derken kendime güçlkle hâkim olmayı başarmıştım. Gerçek, dilimin ucunu dürtse de sanırım biramdan yeterli kadar içmemiştim. “Karr’a karşı tam olarak ne hissediyorsun?”

Tara’nın kendisiyle verdiği savaşı gözlerimle gördüm. Nefesi sıklaşırken göğsü kalkıp indi. “Bu karışık, Mara,” dedi en sonunda. “Senin düşündüğünden çok daha uzun ve karışık bir hikâye.”

Bugün gördüklerim gözlerimin önüne geldi. Naia’nın ondan etkilendiğinin farkındaydım. “Onun başka birini sevebileceğinden korkmuyor musun?”

Bana cevap vermeden önce bir süre bekledi. En sonunda, “Hayır,” dediğinde sesi fazlasıyla sakindi. “Bunu yapmakta özgür, ona aşkıımı vermeyen benim.”

Yeniden sustuğunda bu sefer ben de sustum. Şu anda en son istediğim şey, ölüm döşeginde olan Karr ve hayatımdaki iki kadınla olan ilişkisine burnumu sokmaktı. Ancak iyileştiğinde, Naia meselesini onunla mutlaka konuşacaktım. Aralarında bir şey olup olmadığı bile bilmiyordum. İşin aslı eğitimler o kadar vaktimi

alıyordu ki Helene'yi de Naia'yı da doğru düzgün göremiyordum. Hem kendimin hem de kız kardeşimin iyiliği için bunu yapmak zorundaydım çünkü Tara öngörülemezdi ve Naia'yı ondan korumam gerekebileceğini biliyordum.

Sessizliğimiz Rae ve Seus masaya bir kadınla döndüğünde bozuldu. Kadın o kadar güzeldi ki şaşkınlıkla ona bakakaldım. Gümüş rengi saçları düzgün bir topuzla başının üzerinde örülmüş, gri gözleri ise neşe içindeydi. "Tara," dedi tatlı bir gülümsemeyle. "Seni görmeyeli ne kadar oldu, *yedi* asır mı?"

Pekâlâ, bu gerçekten de uzun bir süreydi.

Tara kollarını masaya dayayarak, "Belki de," dedi. "Fakat yanlış hatırlamıyorsam beni görmek istemeyen sendin. Yoksa benden hâlâ korkuyor musun?"

Sophia'nın gülümsemesi bocalar gibi olsa da kendini çabuk toparladı. "Hayır, elbette. Tarih en iyi halası olduğun söylenemez ama daha kötülerinin de olduğunu duymuştum."

Hala mı? Şaşkınlıkla Rae'ye döndüm. Az önce zihnimin derinliklerine gömmeye çalıştığım kıskançlık tohumları yeniden yeşerdi. Bu olamazdı, değil mi?

Sophia, Rae'ye nasıl baktığımı yakalayarak kısık sesle güldü. "Benim babam Apollon," dediğinde önce rahatladım fakat hemen sonra söylediklerinin etkisiyle bir kez daha telaşa kapıldım. Apollon'un kızıysa bize yardım etme ihtimali yok denecek kadar azdı. "Ondan en az sizin kadar nefret ettiğime seni temin edebilirim. Bildiğin üzere Apollon annemi öldürdü. Onda iyi olan hiçbir şey yok." Seus sırtını dikleştirerek gözlerini kaçırdığında Apollon'un çocukları için pek de iyi bir baba sayılmadığı açıktı.

Ozanların anlattığı o eski hikâyeyi hatırlar gibiydim. Apollon'un ona ihanet eden kadını diri diri yakması, ona bu ihanet haberini getiren karganın bir zamanlar bembeyaz olan tüylerinin çıkan alevlerle kararması... Bu korkunçtu ama şu an anladığım

üzere gerçektir. Apollon'un kadın ölmeden önce karnından çıkarttığı çocuklardan biri Sophia olmalıydı.

Rae, yanıma oturup dizlerini benimkilere yaslayana kadar ayağımı gerginlikle salladığının farkında değildim. Kendimi toparlamaya çalışarak birama uzandım.

Sophia, Tara'nın yanındaki boş yere oturdu. "Size yardım etmek isterdim ama gördüğünüz üzere hiç vaktim yok. Özellikle karşımda güçlerimi kopyalayabilecek garip bir ölümlü otururken bunu yapmaya niyetim de yok." Eliyle beni gösterdi. "Doğru düzgün tanıştırılmamış olsak da Mara'nın ne yapabildiğini çok iyi biliyorum. Doğrusunu söylemek gerekirse, Sabra'yı karşınıza almanız pek iyi olmamış. Onunla ilgili neye şahitlik ettiyse artık tüm *Olympos* bunu biliyor."

Bir yudum daha. Farah ve Sabra'yı uzun süredir düşünmemeye çalışıyordum ama bir gün onlarla karşılaşmak zorunda kalacağımın farkındaydım. Tatlı dilli, bir yılan kadar zehirli Sabra'nın bana yaptığını unutamazdım. Bize ihanet etmişti. Onun yüzünden Laomedon'a dönmek zorunda kalmıştım. İşin aslı, savaşta onunla karşı karşıya geleceğim anın düşüncesi beni içten içe gülümsetti. Bana yaptıklarının bedelini mutlaka ödeyecekti ve geçen sefer olduğu gibi onu yalnızca korkutmakla yetinmeyecektim.

Tara eliyle masaya vurdu. "Senden bunu yapmanı rica etmiyoruz, başka bir seçeneğin olmadığını söylüyoruz."

Rae, kız kardeşini sakince süzdü. "Bir dahaki sefere bana hatırlat, arsız ölümlü, Tara'yı hiçbir görüşmemize götürmeye-
lim. Ölümlülerin diploması dediği şeyi kavrayabileceğinden şüpheliyim." Dilini alt dudağında gezdirdi. Şimdi sakın ama hesapçı bakışları Sophia'dan yana dönmüştü. "Zihnine girmek ya da sana yapmak istemediğin bir şeyi yaptırmak istemiyorum, Sophia. Sadece makul olmana ve bize yardım etmene ihtiyacımız var."

Sophia'nın dudakları titredi. "Beni en son gördüğünde öldürmeye çalıştın," derken Rae'ye değil, doğrudan Tara'ya bakıyordu. "Ben sana ne yaptım?"

İçerisi giderek ısınıyordu, tuniğimin yakasını çektişirdim.

Tara yüzünü buruşturdu. "Tapınağımda afyon ayini yaptın, Sophia." Tara sesini kısarak, "Çalıştım ama öldürmedim sonuçta," diye devam etti sanki yaptığını hafifletecek bir neden sunmuş gibi. "Daha kötülerini hak ediyordun. Kutsal mekanlarımdan kirletilmesinden hoşlanmadığımı biliyorsun."

Sophia kollarını göğsünde birleştirirken dudakları memnuniyetsizlikle büküldü. "Eğlenmeyeceksen sonsuz yaşamın ne önemi var ki?" Bakışları masadaki biralarda gezindi. "Burada onları mutlu ederek insanları iyileştiriyorum. Tek amacım onları eğlendirmek ve iyileştirmek. Elime bir hançer alıp insanları deşmemi mi istiyorsun?"

Rae sakinliğini koruyarak, "Yardımanın karşılığında bizden ne istiyorsun?" diye sordu. İkisnin tartışmalarını daha fazla dinlemek istemediğini belli ederek ellerini masaya koymuştu. "Bir şey istediğini biliyorum, Sophia. Düşüncelerinde bunu benden gizlemeye çalışsan da düşündüğün kadar iyi bir yalancı değilsin."

Sophia, bacaklarını abartılı bir tavırla üst üste attı. Yüzüklerle bezeli parmaklarından birini çenesine koyarken, "Senden bir şey istemiyorum," dedikten sonra eliyle Tara'yı işaret etti. "Ama ondan istiyorum."

Tara'nın karşı çıkacağını düşünsem de öyle olmadı. Onunla savaştık istemediğini belli edercesine, "Ne istiyorsun?" diye sordu.

Sophia, kabul edeceğini bildiğini göstererek gözlerini kıstı. "Bana mutlu olduğun bir anıyı anlat," diye emretti. "Eğlendiğin, hayatında hiçbir zaman bir daha gerçekleşmeyeceğine emin olduğun bir an ver bana. Sonra da ben Mara'ya hastalığı nasıl iyileşti-

receğini göstereyim.” Tara’nın tereddüt ettiğini Sophia kaçırmamıştı. “Son derece adil, bunu sen de biliyorsun. Bir iyiliğe karşılık bir bedel, biz Tanrılar bunu çok severiz.”

Tara sakince başını sallayıp önce Rae’yle beni, ardından da Seus’u süzdü. “Bunu onların yanında yapamam. Bilmelerini istemiyorum.” Rahatsızlığı duruşuna yansırarak sırtı gerginlikle dikleşti. “Şartım bu. İster kabul et ister etme. Bize gönüllü yardım etmeyeceksen bunu sana zorla yaptıracığımı biliyorsun.”

Rae, anlayışla ayağa kalktığında beni de beraberinde kaldırdı. Birlikte daha arka tarafta, bir kapının hemen yanındaki küçük bir masaya oturduk. *Bathron*lardan birinin üzerine oturduğumda küçük alana sığmakta güçlük çektim. Aşırı kısa boylu bir kadın sayılmazdım ama Seus’la Rae’nin arasına sıkışıp kaldığımda düşündüğümünden daha küçük olduğumu hissettim.

Genç bir kız masamıza gelerek üç küçük kupayı önümüze bıraktı. “Gevşemeniz için,” dedikten sonra Seus’a gülümseyerek arkasını döndü.

Seus, onun peşinden gitmeye hazır bir şekilde oturduğu yerden kalkmaya çalıştığında kolunu tutarak onu aşağı çektim. “Hayır, Seus. Tuhaf bir meyhanede çalışan bir kadının peşinden gitmene izin vermeyeceğim.” Bu sefer küçük kupaya uzandığında Rae’ye döndüm. “Bunun içinde ne var?”

Seus öfkelenerek, “Yetişkin bir adam, daha önemlisi bir savaşçı olduğumun farkındasın, değil mi?”

Güldüm. “Yine de sana gülümseyen ilk kadının peşinden gitmeye çalışıyorsun.”

Rae, kupayı eline alıp çevirirken, “Sophia’yla çalışan herkes neye ihtiyacın olduğunu tam olarak bilir. Üzgünsen mutlu olacağın, kederliysen neşe dolacağın bir içkileri daima vardır. Yani, bize sundukları içkileri içebiliriz ama evet, çalışanlarının peşinden gidemeyiz.”

Seus, gözlerini kısarak bana baktı. “Sanırım gevşemeye en çok Mara’nın ihtiyacı var.”

Eh, haksız olduğunu söyleyemezdim. Troya’da girilmedik ev bırakmayan veba, Apollon, Zeus, Athena, Farah, Sabra. Ölüm döşeğindeki Karr. Bir de damarlarımda dolaşan Nestor’un zehri. Listem uzayıp gidiyordu.

Evet, gevşemeye gerçekten de en çok benim ihtiyacım vardı. Kupayı kafama diktim ve arkama yaslandım.

Rae, kendi içkisini yavaşça içmeyi tercih ederken müzik eşliğinde eğlenen insanları izlemeye başladı.

Seus, parmaklarıyla masada ritim tutarken, Rae’ye, “Ne zaman doğdun?” diye sordum. Saçmaydı ama öldüğü günü bilme-
me rağmen doğduğu günü bilmiyordum.

Kaşları havaya kalktı. “Sümerler gibi astrolojiye mi merak sardın?” diye sorduğunda gözlerimi devirdim. “23 Ekim, yaratıldığım gün o gün.”

Seus, “Sanırım Mara’nın gevşeme anlayışı sorular sormak,” diyerek sohbeti dahil oldu. “Kirke’nin adasına gittiğimde beni zehirlerken bile sorular sormaya devam ediyordu.”

O günün hatırası zihnimde canlandı. “Seni bir domuza çevirmediğimiz için kendini şanslı sayman gerekiyor. Kirke’nin Ody-sseus’un adamlarına bile acıması olmadı ve onlar gerçekten de savaşçılardı.”

Seus’un kaşları sanki ona hakaret etmişim gibi çatıldı. “Ben de bir savaşçıyım.”

Onu gücendirdiğimin farkındaydım ama kendisini göz göre sürüklemek istediği kadere boyun eğmeyi kabul edemiyordum. “Çok az savaşçı hayatta kalır, Seus. İsmi bildiklerinin sonu ya bekledikleri kadar şanlı olmadı ya da acı verici bir şekilde noktalandı. Onların yanında yer almandansa hayatta kalmanı tercih ederim. Ozanlar onların hikâyesini anlatma konusunda başa-

nlılar ancak tatlı dillerinin sana olmayacak hayaller vadetmesine izin verme.”

“Kendimi bildim bileli bunun için çabaladım, hayallerime öylece arkamı dönmemi benden bekleyemezsin.” Babasınıninkine fazlasıyla benzeyen sarı saçlarını geriye yatırıırken burnundan derin derin soludu. “Sen hiç önemli biri olmanın hayalini kurmadın mı, Mara?”

Onu, “Hayır,” diyerek yanıtladım.

Hiç beklemeden, “Yalan söylüyorsun,” diye karşılık verdi. “Herkes önemli biri olmanın hayalini kurar çünkü hiç kimse kaderlerinde basit bir geleceğin olduğunu kabul etmek istemez. Herkes olmasa da en azından bazılarımız hayallerini gerçekleştirme şansına sahip. Bu yüzden evet, önemli biri olarak tarihe geçeceksem ölmeye de beni beklediğini düşündüğün korkunç sona da razıyım. Belki böylelikle istenmeyen bir oğul, terk edilmiş bir çocuk olmaktan başka bir şey olabilirim. Troya’ya geldiğim andan beri aklımda olan tek şey bu.”

Konuşmayı bıraktığında nefes nefeseydi. Yanakları öfkeyle kızarmış, kadehini tutan elleri titriyordu. Üzerine fazla gitmiştim ama söyledikleri ona hak vermemi sağlamıştı.

“Benim de bir hayalim vardı,” diye fısıldadım. “Sadece Mara olmak, omuzlarıma yüklenen her şeyden uzakta bir yaşam kurmak istiyordum. Birinin gelini ya da kutsal biri olmak değil, sadece ben olmak istiyordum.” Boş kadehimi elimde çevirdim. “Fakat hayat, bazen önümüze umduğumuzdan farklı şeyler koyuyor. Bu yüzden seni anlıyorum ancak işlerin düşündüğün gibi gitmeyebileceğini de görmeni istiyorum. Bir kahraman gibi savaşıp ölsen bile seni kimse hatırlamayabilir. Eğer istediğin ün kazanmaksa buna hayattayken de sahip olabilirsin, Seus. Savaş alanını kendi intiharına dönüştürmene, bu kadar korkusuz olmana gerek yok; kimsenin olmasına gerek yok. Önümüzde bizi bekleyen savaştan

da başarısız olabileceğim düşüncesinden de ödüm kopuyor. Artık hiç kimse ya da her şey olmam önemli değil, önemli olanın hayatta kalmak olduğunu biliyorum çünkü yaşamak istiyorum. Sadece senin de bunu istemeni istiyorum. Kendini kimseye kanıtlamaya ihtiyacın yok.”

İkimiz de nihayet içimizdeki her şeyi döktüğümüzde sessizce birbirimizi incelemeye başladık. Ben, hiçbir şey olmaya razıyken kaderin önüne koyduğu şeyler beni biri olmaya zorlamıştı. Seus ise biri olmaya razıydı ancak kaderi tamamen belirsizlikle örü-lüydü.

Kendimi rahatlamış hissediyordum. Belki korktuğumu yüksek sesle dile getirdiğim için utanmalıyım ancak kendimi utanılacak bir şey yapmışım gibi hissetmiyordum. Aksine, bunu itiraf ettiğim için memnundum. Her şey yolundaymış gibi davranmayacağım anlara ihtiyacım vardı.

Rae kadehini masaya gürültüyle bıraktı. “Sanırım ikinizin de gevşeme anlayışı içinizde tuttuklarınızı dökmek,” derken bakışları aramızda gidip geldi. “Sizi böldüğüm için üzgünüm ancak Sophia bizi çağırıyor.” Elimi tutarak beni meyhanenin arka tarafındaki odalardan birine götürürken Seus sessizce bizi takip ediyordu.

İçeri girdiğimizde yerdeki minderlerin üzerinde oturan Tara bize döndü. Kaşlarının arasındaki derin çizgiler endişeli olduğunu gösteriyordu ancak Sophia’ya baktığımda bu endişesinin onunla ilgili olmadığını fark ettim. Dudaklarındaki gülümseme bize yardım edeceğinin alametiydi. Anlaşılan Tara her ne anlattıysa onu memnun etmeyi başarmıştı.

Sophia kısa ayaklı bir masanın önünde duruyordu. Bir tane mum masanın tam ortasına yerleştirilmiş, şişeleri ve karışım kurlarını aydınlatıyordu.

Parmağını bana doğru doğrultarak ona yaklaşmamı işaret ettiğinde onun da bana Kirke’nin yaptığı gibi şifalı otları anlataca-

ğını düşündüm. Ancak beklediğim gibi olmadı. Sophia elimi alıp ellerinin arasına koydu, dokunduğu yerden tüm vücuduma bir ısı yayıldı. “Önce ölüm ve yaşam arasında bir denge olduğunu bilmen lazım.” Sözleriyle birlikte tenlerimiz arasında beyaz bir ışık parlamaya başladı. “Birini iyileştirirken aklına ölümü getir, onunla oynadığın için ondan af dile ve karşılığında ona bir şey sun. Bu yeteneği kullanmadan önce mutlaka Ölüm için bir bedel ödemen gerek. Ondan kaçıracağın her cana, bu yeteneği ömrün boyunca kullanmana karşılık önden verilecek bir haraç.”

Ürperti tüm bedenimi dolanıp elimde kilitlendi. “Ölüme ne sunabilirim ki?”

Sophia, gözlerini benimkilere diktiğinde mum ışığında ne kadar ölümcül görüldüğünü fark ettim. “Ölüm ne istediğini sana mutlaka söyler.” Beyaz ışık tenimin altına geçerek gözden kayboldu.

Sophia beni bıraktı ve masadan bir iki adım uzaklaştı. “Umarım buna pişman olmam,” derken sesi anlayamadığım bir nedenden dolayı içinde söylenmemiş tehditleri barındırıyordu. “Size yardım ettiğimi kimsenin öğrenmesini istemediğimi söylememe gerek var mı?”

Rae yeniden yanımda belirdiğinde tenimin karıncalandığını hissedebiliyordum. “Gidelim, Mara,” dediğinde beni kapıya yönlendirdi. “Yardımların için her zaman minnettar olacağız, Sophia.”

Dönüp son bir kez Sophia’ya baktım, ellerini masaya dayamış dururken gözlerini bir an bile benden ayırmıyordu. Zihnimin içine fısıldadı. “Ölüm ve yaşam, dikkatli ol, Mara.”

Troya’ya döndüğümüzde kaybedecek vaktimiz yoktu. Zaman bizim aleyhimize işliyor, tereddüt ettiğimiz her an Kart’ın yaşamından insafsızca çalışıyordu.

Kayık, suyun içinde sakince yol alıp tapınağın kıyısına vardı. ğında bizi karşılayan Phoiniks oldu. Soğuktan kızarmış yanakları uzun süredir bizi burada beklediğini ele veriyordu. Beni gördüğünde bakışlarını kaçırarak yerdeki kuru otlara dikmesi, yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu sessizce anlatıyordu.

Düşündüğümüzden de az vaktimiz kalmıştı.

Rae'nin karanlığı bizi sarıp Karr'ın kaldığı odaya götürürken aklımdan geçen düşünceler bir girdap gibi beni oradan oraya savuruyordu. Odaya vardığımızda ise düşüncelerim doğrulanmış oldu.

Odanın havası hastalığın kol gezdiğini belli edercesine ağırlaşmıştı. Sessizlik, bir daha gitmeye niyeti yokmuş gibi içeriğe musallat olmuştu. Yanan odunlar bile ses çıkarmıyor, gelecekte küllerine karışacak cenazenin matemini tutuyordu.

Naia geldiğimizi fark ederek Karr'ın başucunda oturduğu yerden kalktı. Yanaklarında daha önce akıttığı gözyaşlarının izi vardı. Elinin tersiyle onları silerek gizlemeye çalışsa da dikkatim ne onda ne de onun gözyaşlarındaydı.

Tüm dikkatim yatakta bir ölüden farksız gibi uzanan Karr'ın üzerindeydi. Daha önce ölmüş insanlar görmüştüm. Eğitimimizde görevli rahibelerin bir kısmı gerçekten yaşlıydı. Onlardan biri öldüğünde Penelop elimize birer sikke sıkıştırır, sonsuzluğa olan yolculuklarının ödemesi olan bu sikkeleri gözlerine yerleştirmemiz için bizi zorlardı.

Karr, ölmekte olan insanlar gibi görünüyordu. Kapalı göz kapakları huzursuzca kırpışıyor, ne görüyorsa bu onu huzursuz ediyordu.

Daha fazla zaman kaybetmemek için az önce Naia'nın oturduğu yere oturup ellerini avuçlarımın içine aldım. Gözlerimi kapatarak kalbimin derinliklerine kopyaladığım o güce erişmeye çalıştım. Sophia'nın güçlerinin tadı biraların tadına benziyordu.

Dilimin ucunda acı ve nahoş bir tat bırakırken bir yandan beni uyuşturuyordu.

Önce kolyem ısındı, ardından ona ellerim eşlik etti. Sıcaklık tüm bedenime yayılırken parmak uçlarım karıncalandı. Yüreğim daha önce hiç hissetmediğim bir hisle rahatlarırken başım dönüyordu. Nereden geldiğini anlamadığım bir tatminle doldum. Karr'ı iyileştirmek ruhumdaki yaralara da iyi geliyor gibi hissettiriyordu.

Gözlerimi açtığımda bana bakan kızıl gözleriyle karşılaştım. Yüzü hâlâ sağlıksız bir şekilde soluk olsa da yanaklarına yerleşmeye başlayan kızarıklığı görebiliyordum. Yaşam Karr'a geri dönmüştü. "Mara," demeyi başarsa da devam edemedi, ciğerlerinden ardı ardına kopup gelen öksürükler onu susturdu.

Doğrılmaya çalıştığında Naia hepimizden önce hareket ederek ona yardımcı oldu. Ellerini ürkekçe omuzlarına koymasını, arkasına yaslanmasına yardım etmesini izledim. Karr elini tutup dudaklarına götürdüğünde kızarak gözlerini ondan kaçırdı. "Teşekkür ederim, Naia."

Rae bana arkamdan yaklaşık bir elini güven verircesine omzuma koydu. "Hastalandığında çekilmez biri olduğunu görmüş olduk."

Karr terden yüzüne yapışan saçlarını çekti. "Ben ne sik yedim?" diye sordu sonra hepimize tek tek baktı. En çok da gölgelerin içinde hiçbir şey söylemeden bekleyen Tara'ya baktı. Odadaki varlığı gölgelerden farksızdı. Kapının önünde, sessizce olan bite-ni izliyor ama hiçbir tepki vermiyordu. "Kıçıma bir *Tanrı Öldüren* falan mı sapladım?"

Rae güldü. "İnan bana, o zaman seni Mara bile kurtaramazdı." Omzumu sıktığında benimle gurur duyduğunu anlamam için bunu yüksek sesle söylemesine gerek yoktu.

Karr'ın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Demek arsız ölümlü

beni kurtardı?" Bir anda ciddileşerek başını hafifçe aşağı eğdi, "Sana bir can borçluyum."

Sözlerinden rahatsız olarak kollarımı kendime doladım, "Aslında bunu-"

Tara öne doğru bir adımı atıp cümlemi tamamlamama engel oldu. Basitçe, "İyileşmene sevindim," dedi ve arkasını dönüp karpıya yürüdü. Gerçeği üçümüz de biliyorduk. Sophia'nın güçlerini kopyalayarak Karr'ı iyileştiren ben olabilirdim fakat ödenmesi gereken bedeli Tara ödemişti.

Tara kapıdan çıkmadan önce bir an için durup omzunun üzerinden Naia'ya baksa da hiç vakit kaybetmeden dışarı çıktı.

Ona seslenmek, onu durdurmak isterken bir yanım Naia'yı ondan korumak istiyordu.

Rae'nin eli bileğime inerek hafifçe sıkı. "Sakın, Mara," dedi zihnime seslenerek. "Bu işin dışında kal ve ne olursa olsun, Tara'yı karşına alma."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Naia'yla aramızda geçen son konuşmanın ardından ona öfkeli olsam da o önemsiz an ona karşı hissettiklerimi değiştirmeye yetmezdi. Hepimiz istemediğimiz şeyler söylüyorduk. Hepimiz birilerini kırıyorduk. Ne olursa olsun, o benim kız kardeşimdi, yıllarca aynı kadere karşı birlikte diremiştik. Benimle aynı yatağı paylaşmış, annem yokken saçlarımı örmüştü. Şimdi sadece zehrin etkisinde kötü şeyler söylediği için onu bir Tanrıça'nın gazabı karşısında tek başına bırakamazdım.

Zehir.

Siktir.

"Rae," dediğimde hissettiğim telaşın sesime yansımaya engel olamadım. "Panzehri almamız lazım."

Cevap olarak yalnızca başını sallamakla yetindi. Eğilip Karr'ın omzunu tuttu, sanki onun gerçekten hayatta olduğuna kendini inandırmak ister gibi bir süre sessizce yüzünü süzdü. "Biraz

dinlen," dedikten sonra Naia'ya döndü. "Eğer bir ihtiyacın olursa sadece adımı söylemenin yeterli olduğunu biliyorsun."

Naia yıllarca inandığı Tanrı'yı, "Biliyorum, efendim," diyerek onayladıktan sonra bana baktı. Kahverengi gözleri tedbirli bir şekilde kısıldı. "Sonra konuşabilir miyiz?"

Rae'nin dikkatinin tamamen zihnimde olduğunu bildiğim için aramızda geçen konuşmayı ayrıntılarıyla düşünmemeye dikkat ettim. "Elbette," dediğimde Rae'nin duruşundaki gergin değişim Naia'nın zihninde tartışmamızı gördüğünü belli ediyordu.

Odadan çıktığımızda bir sorun yokmuş gibi yürümeye çalıştım ancak önüme geçerek beni durdurdu. "Onunla gerçekte evli değilsin fakat buna rağmen hâlâ onun karısı olarak görülmen beni rahatsız ediyor," dedi doğrudan. Bakışlarımı onunkilere kaldırdığımda gözlerinde yanıp sönen gezegenler beni ürküttü. O bir avcıydı, hem de en tehlikelisinden. "Üzerinde bir hak iddia etmiyorum fakat bir gün kendine gerçek bir eş seçeceksen o ben olmak istiyorum."

İlk başta söylediklerinin ne anlama geldiğini kavrayamadım. Kıskaç bir adamın dudaklarından dökülen kelimeler olduğunu düşündüm. Sırtımı Karr'ın kapısına yaslayıp ona baktığımdaysa tüm bunları kıskandığı için değil, gerçekten istediği için söylediğini anladım.

Kalbim kelimelerinin gerçek anlamını idrak ederek hızlandı. "Düşündüğüm şeyi mi istiyorsun?"

Rae'nin gözlerindeki öfkeli gezegenler kaybolarak yerini âşık bir adamın yumuşak bakışlarına bıraktı. Nazik eli boynuma yaslanıp beni kendine çekti. "Düşündüğün şeyi istiyorum, Mara. Hemen şimdi değilse bile günün birinde seninle aile olmak istiyorum." Alnını benimkine yaslarken gözlerini bir an olsun benimkilerden ayırmadı. "Seninle bir geleceğe sahip olduğumu bilmem lazım."

Kehanet Tanrısı benden ona geleceğin sözünü vermemi istiyordu. “Bunun için onun diğer dünyada da evliliğimizin gerçek olmadığını ilan etmesi gerektiğini biliyorsun.”

“Geçitler savaş için açıldığında yapacağım ilk şey bu olacak.” Nefesimi kendi nefesi yapana kadar bana yaklaştı. “Her şey bittiğinde seninle evli olmak istiyorum, Mara. Savaştan sonra farklı bir hayata gözlerimi açmak istiyorum.”

Savaştan sonra...

Savaştan sonra bir hayatımız olursa.

Yanaklarımın içini ısırdım, gözyaşlarım akmaya başlamadan hemen önce, “Bunu ben de istiyorum,” demeyi başardım. Hem ıstırapı hem de mutluluğu bir arada hissediyordum.

Rae başparmağıyla gözyaşlarımı sildi. Dudakları dudaklarımın üzerinde nazikçe dolanırken teni tenimin üzerine kapandı. “Bu bir yemin,” diye mırıldandı.

Bir yemin. Gerçekleştirebileceğime emin bile olamadığım bir yemindi.

O akşam panzehri aldıktan sonra odamıza çekildiğimde kapı yavaşça vuruldu. Gelenin Delia olduğunu düşünerek, “Gir,” dediğimde açılan kapının önünde bekleyen yüz kesinlikle Delia’ya ait değildi.

Seus çekimser bir tavırla kapıyı kapatarak omzunu duvara yasladı. Doğrudan konuya girerek, “Bugün söylediklerini düşündüm,” derken mavi gözlerini benimkilerden kaçırdı. “Haklıydın, ölümüm bir hiç için olacaksa tüm bunların bir anlamı kalmayacak.”

Şaşırarak ona baktım. “Seni bu kadar etkileyeceğini düşünmemiştim.”

“Ama etkiledi. Yine de savaşacağım ancak bunu hayatta kalmak ve hayattayken bir kahraman olmak için yapacağım. Sadece senden bunun karşılığında bir şey istiyorum.”

Omuzlarım kendiliğinden dikleşti. Nedense konuşmaya de-

vam ettiğinde söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğini hissediyordum. “Seni dinliyorum.”

Seus, duvardan uzaklaşarak bana doğru bir adım attı, yorgun gözleri odanın içini incelemek için biraz oyalandıktan sonra benimle göz göze gelmeyi başardı. “Bana söylediklerinin bir kehanet olmadığını varsaymak istesem de eğer söylediğin gibi savaşırken ölürsem insanların beni hatırlamasını sağlayabilir misin?”

Sözlerinin altında yatan gerçeklik bana bir tokat gibi çarptı. O ölmekten korkmuyordu, yitip gitmekten korkuyordu. İsimsiz gelinler gibi, Atlas’ın üzerinden geçmiş herkes gibi tamamıyla yok olmaktan korkuyordu. Herkes gibi o da ölümün gerçek bir son olmasından korkuyordu. Bu yüzden ona, “Söz veriyorum,” dedim. “Seni hatırlamalarını sağlayacağım.”

Seus ağzını açıp kapattı, ardından gülümsedi. “Teşekkür ederim, Mara, sana güvenebileceğimi biliyordum.”

Odadan sessizce çıkmadan önce söylediği son sözler bunlardı. Beni karanlığın içinde, onunla ilgili bir kehanet görmekten korkar bir şekilde bırakırken gidişi de gelişi kadar sessiz olmuştu.

Tüm şehri iyileştirmem on günden daha uzun sürmüştü. Bu sürede yetişemediğim kişiler olmuş, bazılarının ise ancak son nefeslerinde yanlarında olmayı başarabilmiştim. Bu can yakıcıydı. Zamanında yetişmeyi başarabilseydim kurtarabileceğimi bildiğim insanların gözlerimin önünde ölmesi her defasında ruhumdan bir parça söküp götürmüştü.

Sürekli hastaların arasında dolaşmak ve ölümle aynı ipte yana yürümek, beni hem vicdanen hem de bedenen yıpratmıştı. Nestor hastalanmamam için sürekli zehri tekrarladığından bir süre sonra kanımın rengi bile değişmişti. Bir kadın kollarımda

can verirken tınaklarını sertçe tenime geçirdiğinde açtığı kesik, ten akan kanın kırmızı değil, siyah olduğunu fark etmiştim.

Rae bunu görür görmez beni kadından uzaklaştırmıştı. Tek bir dokunuşuyla yarayı iyileştirirken kesin bir dille bunun aldığım son doz zehir olduğunu, geri kalanlar için yapacak bir şey olmadığını söylemişti. Buna rağmen iki doz daha zehir almış ve on günün sonunda kurtarılabilecek herkesi kurtarmıştım.

Sophia'nın sözlerini dinlemiş, iyileştirmeye başlamadan önce aklıma Ölüm'ü getirerek ona bir bedel ödemeye hazır olduğumu zihnimin içinde dillendirmiştim. Henüz benden bir şey talep etmemişi ama edeceğini bilmenin korkusu peşimi bir an olsun bırakmamıştı. Bugün değilse yarın, belki bir ay sonra ama mutlaka bir talepte bulunacaktı. Tanrılar oyun oynamayı seviyordu ancak bazen onların uyarılarına kulak vermek gerektiğini öğrenmiştim.

Şimdi ise hamamda, günlerin kirini akıtılabilmek için suyun içinde bekliyordum. Ephî bana eşlik etmek istese de ona izin vermemiştim. Döndüğümüzden beri Rae'nin arkasında kara bir gölge gibi bekliyor, her bir hareketimi dikkatli gözleriyle inceliyordu. Zaman zaman onun bu izinsiz takibine Dora da eşlik ediyordu. Biraz daha beni takip ederlerken rahibe kıyafetlerinin zemindeki sürtünme sesini duyacak olursam delireceğime emindim. Bu yüzden ona engel olarak yalnız kalmak istediğimi söylemiştim.

Hoş kokulu tütsülerin arasında sıcak suya biraz daha gömüldüm, çeneme kadar suyun içine batarken gözlerimi kapattım. Başımı arkaya yaslayarak huzur verici sessizliğin tadını çıkarttım.

Kendimle yalnız kalmayı özlemiştim. Troya'ya döndüğümünden beri durup nefes alacak, olanları sindirebileceğim bir an bulamamıştım. Sadece çalışmış, kendimi geliştirmek için çabalamıştım. Şimdi hamamın sessizliği nihayet biraz olsun rahatlamama imkân tanıyordu.

Umut hâlâ vardı. Baharın yaklaşmasıyla savaşın da yaklaştığı-

nı biliyordum fakat Rae'nin sözleri farkında olmadan içimde bir ateşin yanmasına sebep olmuştu. Her şey bittiğinde sadece birbirimizin tadını çıkartabilirdik. Eğitimle geçen günlerin ardından odaya döner dönmez uyumayacaktım ya da o gece yarısına kadar diğerleriyle savaş planının üzerinden geçmeyecek, gününün çoğunu Kral ile şehrin güçsüz noktalarını tespit etmek için dolaşarak geçirmeyecekti.

Sadece birbirimize sahip olabilirdik. Her şey bittiğinde geriye biz kalabilirdik.

Bu düşünce beni gülümsetirken hamamın içinde birinin yürüdüğünü duydum. Gülümsemem daha da genişledi. Rae nihayet bir fırsatını bulup yanıma gelmeyi başarmıştı.

Parmak uçlarım beklentiyle büküldü, karnım özlemle kasıldı. Geceleri tek başıma uyumaktan, onun dokunuşunu aramaktan yorulmuştum. Yanındayken bile onu özlüyordum.

Suya girdiğini ve bana doğru yaklaştığını duydum. Bedenin yarattığı sıg dalgalar bana çarparken gözlerimi kapalı tutmaya devam ettim. "Ben de ne zaman geleceğini düşünmeye başlamıştım," derken parmaklarımı suyun yüzeyine kaldırdım. "Beni yıkayacak mısın, yoksa daha iyisini mi yapacaksın?"

Bana bir cevap vermesini ya da en azından dokunmasını bekledim ama bunlardan hiçbirini yapmadı. Dokunuşunu arzulayarak gözlerimi açtığımda onun karanlık gözleriyle karşılaşmayı bekledim.

Fakat gördüğüm şey kesinlikle görmeyi beklediğim şey değildi.

Çılgılık atamayacak kadar dehşete düşmüştüm. Bağırarak istedim ancak ağzımı açtığımda nefesim kesildi. Bu o değildi. İnanmadığım Tanrılar aşkına, gelen kesinlikle Rae değildi.

Suyun içinde, tam karşımda, kara tüneliği bir damla bile ıslanmayan siyah saçlı bir kadın duruyordu. Ya da en azından kadına

benziyordu, saçları üst gövdesine kadar uzandığı için bedenini tam olarak göremiyordum. Bembeyaz teni hamamdaki mumların ışığında parlıyor, çehresiz yüzünü aydınlatıyordu. Suratı yoktu, gözlerinin olması gereken yerde yalnızca korkunç bir boşluk vardı.

Suyun içinde ondan uzaklaşmaya çalışmayı düşündüm ama hiçbir şey yapamadım. Bedenimin kontrolü bende değildi. Sadece zihnimi kontrol edebiliyordum.

Hamamın içini korkunç bir kahrkaha kaplarken ağzımdan ve burnumdan kanların aktığını fark ettim. Siyah kan suratımdan akıp suya damlarken yapabildiğim tek şey titreyerek beklemektir. Kulaklarım akıyor, gözlerim sızlıyordu. Ağlamaya başladığımda gözyaşlarımın bile siyah olduğuna emindim.

Korkuyordum.

Hayatım boyunca hiç korkmadığım kadar korkuyordum.

"Korkma."

Ses zihnimin içinde çınladı, kafamın içine bir ağrı olarak saplandı. Su dondurucu bir hâl alırken kaskatı kesildim.

"Ben Ölüm," dedi zihnimin içinde çınlayan yankılı bir sesle. "Bana sunduğun şeyi almaya geldim."

Lanet olsun. Lanet olsun.

Suyun içinden kendi isteğim dışında çıktım, titreyen ellerimle tuniğime uzandım. Tuniğime elimi atar atmaz yeşil kumaşın siyaha dönüşmesini, parmaklarımın bir ceset gibi beyazlaşmasını izledim.

Tuniği giyindim, ayaklarım beni hamamın dışına taşıırken Ölüm de yanımda yürüyordu. Attığımız her adım çıplak ayaklarımın altındaki otları kurutuyor, taşları kırıyordu. Rûzgâr ıslak saçlarımı uçuştururken artık renklerinin koyu kahverengi olmadığını, gece kadar siyah olduğunu gördüm.

"Bana dönüşüyorsun," dedi. "Ölüm'le yürüyor, ölümü soluyorsun."

Yürüdüm, yürüdüm. Ayaklarım hızlanırken düşüncelerim yavaşladı. Korkum beni sindirdi, dehşet gözümü kör etti. Troya'nın sokaklarında yürürken kimse dönüp bana bakmadı. Beni görmüyorlardı; Ölüm ve Ölüm'le yürüyenler görünmezdi.

Şehrin meyhanelerinden birinin kapısına geldiğimizde durduk, Ölüm'ün soğuk eli bileğime dolandı. Konuştuğunda sesi zihnimin içinde acımasızdı. *"İçeri gir ve benim için üç can al."*

İnanmadığım Tanrılar...

Meyhanenin kapısı açıldı, içeri girdim. Beni hâlâ göremediklerini biliyordum çünkü şu anda ne kadar korkunç göründüğümü az çok tahmin edebiliyordum. Eğer beni görselerdi bu kadar rahat bir şekilde zar atmaz, biralarını yudumlamazlardı.

Üç can, almam gereken üç can vardı. Hangisini seçebilirdim ki? Hangisini öldürebilirdim? Ölüm'ün emrine karşı gelebilir miydim? Gelirsem ne olurdu? Beni alıp götürür müydü?

Ölüm elime sivri uçlu, kemikten bir hançer tutuşturdu. *"Seç."* derken sesi birbirine vurarak parçalanın kemikleri andırıyordu. *"Seç."*

Hızla meyhaneye baktım, bakışlarım hiçbir şeyden habersiz içkilerini yudumlayan insanların arasında gezindi. Gülen insanlar, eğlenen insanlar... Hiçbiri Ölüm için seçilmeyi hak ediyor gibi görünmüyordu.

Sonra onları gördüm. Kalabalıktan daha uzakta oturuyor, dikkatleri üzerlerine çekmemeye çalışıyorlardı. Yine de ben onların kim olduğunu biliyordum. Kendilerini gizleme zahmetine bile girmemişlerdi çünkü kendilerine güveniyorlardı.

Tanrılarına güveniyorlardı.

"Seç."

Tıraş edilmiş kafaları ve almlarında parlayan güneş dövmeleleriyle kuşkusuz Apollon'un sadık müritlerinden dördü şehrimize sızmıştı.

“Seç.”

Aralarından biri ayaklandı, cebinden sikke dolu keseyi çıkartmak için fazla oyalandınca öbürü eline vurup onun yerine içtikleri biraların ücretini ödedi. İkisi hesabı ödemeye uğraşırken diğer ikisi ise dikkatli gözlerle etrafı süzüyordu. Saklanmasalar da tedbiri elden bırakmamaları gerektiğini bilecek kadar dikkatliydi.

“Seç.”

Başlarını ruhları kadar kara cübbeleriyle dikkatlice örttüler, hep birlikte meyhaneden dışarı çıktılar. Kapıdan çıkmadan önce içlerinden birinin başı benden yana döndü ama çok geçmeden bana değil, arkamdaki masaya servis yapan kadına baktığını anladım.

“Seç.”

Peşlerine takıldım. Troya’nın sokaklarında yürümelerini seyrettim. Adımları hızlı, bir yere yetişecekmiş gibi aceleliydi. Belki de kaçıyorlardı. Buraya hangi sebeple gelmişlerse işlerini bitirip geri dönüyor bile olabilirlerdi.

“Seç.”

Limana vardıklarında elimdeki hançeri sıkıca tuttum. Yağmur hafifçe yağmaya başladığında en arkada olan durdu ve kafasını göğe kaldırdı. “Gemi bu havada yola çıkabilecek mi?”

“Seç.”

En öndeki ona cevap verdi. “Elbette, Apollon bizim yanıımızda.”

“Seç.”

Öne doğru adım atmamla ayağımın altındaki deniz kabukları kırıldı, bana dönüp baktıklarında artık beni görebildiklerini anladım.

Kafamı çevirip benimle birlikte yürüyen Ölüm’e baktığımda az ileride durduğunu gördüm. Bekliyor, gözlüyordu. Kuşkusuz üzerimize örttüğü örtüyü sadece benim için kaldırmıştı. Adamlar onu göremiyordu. Aslında ona kimin musallat olduğunu bilmiyorlardı.

Kolyemi tutup bir kez sıktım. Karr’ın çevikliğini, Tara’nın ce-

sartini, Rae'nin gücünün şiddetini aklımdan geçirdim. Gücüm parmak uçlarımdan sızıp hançerin ucuna dolanırken kaslarım güçle doldu.

Görüşüm önce bulanıklaştı, ardından hiç olmadığı kadar keskinleşti. Bana en yakın adamın hiç şansı yoktu. Ne yapacağımı anladığı anda kolunu yukarı kaldırıp hamlemi savuşturmaya çalışsa da ben ondan daha hızlıydım. Hançeri gırtlığına saplayıp keserken kam suratıma sıçradı, açık olduğunun bile farkına varmadığım ağzımın içine doldu.

Birini öldürmüştüm.

Bunu Ölüm'ün emriyle yapmış olsam da ben birini öldürmüştüm.

Hezeyan beni ele geçirmeden önce ileri doğru bir adım attım. Biraz geride olanları izleyen adam koşarak uzaklaşmaya çalıştı ama gümüş dumanım onu yakalayıp kaçmasına engel olduğunda yapacak bir şeyi kalmamıştı. Hançerimi göğsüne sapladığımda ölmeden önce gözlerini iri iri açarak gözlerimin içine baktı. Bir şey söyleyecek olsa da konuşamadı. Ona gülümsedim ve ölüp gitmeden önce benim kim olduğumu anlayacak kadar vakit tanıdım. Sonra onun da cansız bedenini arkadaşının yanına atarken diğer ikisine döndüm.

Olmayı beklediğim kadar rahatsız değildim hatta neredeyse rahatlamış bile sayılırdım. Kanlarının sıcaklığı beni ısıtıyor, can verişleri beni tatmin ediyordu.

Nefes nefese kalmış bir şekilde onlara baktığımda diğer ikisinin limandaki gemilere doğru koştuğunu gördüm. Ölüm güldü, ben de güldüm. Bir kelebek Ölüm'ün çevresinde uçarken onu parmaklarının arasına alıp boğdu. Onun gücü damarlarımda çağlarken kendimi hiç olmadığım kadar özgür hissediyordum.

Bu iki adamdan birinin sonu da aynı bu kelebeğe olduğu gibi olacaktı. Benden kaçamazlardı. Ne Ölüm'den ne Ölüm'le yürüyen kadından kaçamazlardı.

Gücüm en arkadakini yakalayıp yere çaldı, adam yüzüstü yere kapaklanırken vakit kaybetmeden üzerine çıktım. Ağırlığımla onu yere bastırırken boynundan tutup kafasını geri doğru yatırdım. Sadece, “Merhamet et,” diyebildi.

Hançeri gırtlığına dayadım. “Tanrı’n benim Tanrı’ma merhamet etti mi ki merhamet dileniyorsun?” diye sorduktan sonra tek hamleyle gırtlığını kestim.

Adam kendi kanının oluşturduğu gölün içine düşerken Ölüm yanımda belirdi, elini bana uzattı. Hançeri geri istediğini anladım, bedeli ödenmişti ve yeniden gitmeye hazırdı. Ancak ben hazır değildim. Sonuncu, dördüncü adam hâlâ hayattaydı. Artık tüm öfkem onun üzerindeydi. Karşımda duran o değil de Apollon’muş gibi hissediyordum. Rae’nin ölümüne sebep olan, bana yıllarca esaret hayatı yaşatan, ben dayak yerken *Olympos*’un keyfini süren Apollon.

Kaçmaya çalıştı. Ayakları kumun içine bata çıka koşarken kurtuluş umuduna tutunmasına izin verdim. Benim neler hissettiğimi hissetmesini istedim.

Yalnızca kısa bir süre için. Kendimi daha fazla dizginlemedim. Gücüm uzanıp onu bana yaklaştırdı. Hançerim kalbine gömülürken dudakları dehşet içinde aralandı, gözleri yuvarlandı.

Bedeni yere düştüğünde ben de dizlerimin üzerine indim. Artan kalp atışlarımı sakinleştirmeye çalışarak derin nefesler aldım.

Ölüm sessizce tepeme dikildiğinde kendi kendime gülmeye başladım. Ölüm sessizliği dedikleri şey sanırım gerçektir.

Başımı kaldırıp ona baktım. Saçlarım kanla ıslanmış, kısa bukleler yüzümün etrafına yapışmıştı. Hiçbir şey söylemeden hançeri ona uzattım.

Uzun, neredeyse şeffafmış gibi görünen parmaklarıyla uzanıp hançeri sivri ucundan tuttu. “Sonuncu ne içindi?”

Tüm bedenim titredi, bir anda başlayan yağmur beni ıslatıyor, üzerimdeki kanları yıkıyordu. Diz çöktüğüm yerde sallansam da

ıhaf bir şekilde kendimi hiç olmadığım kadar güçlü hissediyordum. "Apollon öldürmemesi gereken birini öldürdüğü içindi," dedim.

Güldü, soğuk parmakları parmaklarıma dolandı. "Yeniden görüşene kadar hoşça kal."

Ölüm gözden kaybolur kaybolmaz onun etkisi de bana verdiği cesaret de beraberinde hiçliğe karıştı. Şimdi az önce ne yaptığımı farkına varmaya başlamıştım. Dört adamı öldürmüştüm. Gözümü bile kırpmamış, kanları ruhumda geri dönülmez izler bırakırken onları Hades'e kurban vermiştim.

Bu beni bir katil mi yapmıştı? Ya da bir kurban? Onları sadece Ölüm istediği için mi öldürmüştüm, yoksa bir yanımdan gerçekten de zevk almış mıydı?

Titreyen ellerimi kaldırıp turnaklarımın içine kadar işlemiş kana baktım ve oraya kustum. İçimdeki tüm kötülüğü çamur gibi bir sıvıyla döktüm. Savaşta birini öldürseydim bunu Troya için yapmış olurdum. Bir kahraman olurdum. Şu anda bir katil gibi hissediyordum.

Yağmur beni yıkamaya devam ederken nihayet ayağa kalkmayı başardım fakat dengemi bir türlü bulamadım. Sarhoş gibi hissediyordum. Adamların cesetleri önümde dururken etrafıma baktım, birinin görüp görmediğini anlamaya çalıştım.

Görselerdi ne olurdu? Beni şehrimize saldırmaya hazırlanan Apollon'un adamlarını öldürdüğüm için kutlarlar mıydı? Ya da bir katil olduğum için hayal kırıklığına mı uğrarlardı?

Eve, Rae'nin sarayına dönmek istiyordum, bu yüzden cesetleri arkama alıp şehre doğru yürüdüm. Çıplak ayaklarımı attığım her adımda acı içinde yansa da bunu görmezden geldim. Sağlıklı düşünemiyordum. Az önce büyük bir soğukkanlılıkla dört adamı öldürmüştüm ve bundan pişman bile değildim. Eskiden olsa kendimi ilk önce ben lanetlerdim. Ancak şimdi, işler kesinlikle daha farklıydı.

İçimde bir şeyler değişmişti. Eğilip bükülmüş, parçalara ayrılmıştı. Kan istiyordum, onun dökülen kanına karşılık can istiyordum. Bu beni her şeyden daha çok korkutuyordu çünkü sağduyusun benden uzaklaştığını görebiliyordum.

Sarayın merdivenlerini ağır ağır çıkmaya başladığımda yağmur da hızlanmıştı. Son basamağa çıktığımda kapıdaki nöbetçiler beni fark etti. İçlerinden rütbe olarak en yüksek olanı kısa kılıcını çekip beni korumak için ileri atıldığında ona dönüp gülümsedim. “Ben iyiyim,” dediğimde sesim gerçekten de öyleymiş gibi çıkmıştı. “Sadece üzerim biraz kirlendi, o kadar.” Ellerimi ağzıma bastırarak kahkahamı engellemeye çalıştım. Sanırım sonunda delirmiştim ve bu yeni Mara’yı sevmiştim.

Sarayın kapısını açmak için uzandığımda yağmurun götürmediği kanların altında kalan tenimin Ölüm yanıma geldiğinde olduğu gibi beyaz olduğunu fark ettim. Sağlıksız, soluk tenimi incelemek için elimi kendime yaklaştırdım. Sonra onu gördüm, sağ elimin işaret parmağının tam ortasını damgalayan siyah, artı şeklinde bir iz vardı.

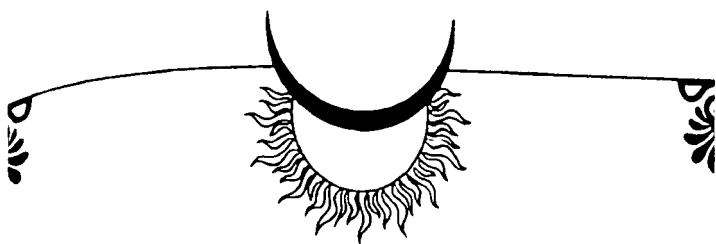
Ölüm, bana bir iz bırakmıştı.

Kapının iki kanadını da abanarak açtığımda Rae’yle burun buruna geldim. Beni gördüğünde yüzünde beliren dehşet beni güldürdü. Elini uzattı, yüzüme dokunacağını düşünsem de vazgeçerek aşağı indirdi. Ona doğru bir adım attım. “Korkma, ısırmam.”

Kaşlarını çattı, omuzlarımı sıkıca tuttu. “Mara...”

Konuşmaya devam edeceğini biliyordum bu yüzden iki elimle yanaklarını kavrayıp onu öperek susturdum. Bana karşılık vermesi için dilimle dilini dürttüm, dudaklarımızı birbirine sürttüm. Alt dudağını dişlerimin arasına alıp çekiştirdikten sonra gözlerini kaldırıp onunkilere baktım. “Senin için öldürdüm, sevgilim ve bundan zevk aldım.”

Bedenim beni daha fazla taşıyamadı, Rae’nin kolları arasında yığılıp kalmadan önce ona gülümsedim.

BÖLÜM XIV

Kendime geldiğimde uykumda dayak yemiş olabileceğimden şüpheleniyordum. Kemiklerim sızlıyor, başımın arkası korkunç bir şekilde ağrıyordu. Gözlerimi açmaya çalıştığımda batma hissi bir süre daha onları kapalı tutmama neden olsa da en sonunda onları açmayı başardım.

İlk başta nerede olduğumu idrak etmekte güçlük çektim. Mumlardan sızan yumuşak ışık tanıdık bir yerde olduğumu işaret ediyordu fakat çıkartmak benim için zordu. Sonra parçalar birleşti, bulunduğum ortamın farkına vardım.

Rae'yle odamızdaydım ve mum ışığında arkası dönük, camın önünde duran bedenini güç de olsa seçebiliyordum. Sanki kasten kendini karanlıkların içine gizlemiş gibiydi. Kendini benden ve bulunduğumuz odadan soyutlamış, ait olduğu geceye sığınmıştı. Onu bu kadar yalnızlaştıran şeyin ne olduğunu merak ettim.

Doğrulmaya çalışırken elim yatağın başındaki testiye çarptı, testi yere düşüp kırıldığında şarabın keskin kokusu odaya yayıldı.

Rae yüzünü benden yana çevirdi ancak bedeninin yarısı karanlıktaydı. Ona gülümsemeye çalıştığımda bakışlarındaki karanlık

bunu yapmamam konusunda beni uyardı. Çatılı kaşları ve köşeli suratıyla onu hiç görmediğim kadar düşünceliydi. Dolgun dudaklarını birbirine o kadar sıkı bastırmıştı ki reçineyle yapıştırılmış gibi duruyordu.

Dağılarak önüme düşen saçları kulağımın arkasına attım. Hâlâ nemlilerdi ama temizlendiğimi tahmin edebiliyordum. Daha önce üzerime sonsuza kadar sinmiş gibi duran kan kokusundan iz yoktu. “Ne kadardır kendimde değilim?”

Rae ağır ağır yürüyerek bana yaklaştı, sessizliğini koruyarak yatağın ucuna oturdu. Onunla aramızda bir kol mesafesi değil de sanki dünyalar varmış gibi hissediyordum. “Bir süredir,” dediğinde sesi keskindi.

Başımı salladım, az önce sıkıştırdığım saçlar yeniden yüzüme düşünce onları öfkeyle çekiştirdim. Odadaki ocak yanıyordu ama ben yatarken giydiğim ince tuniğin içinde donuyordum. “Ocağa biraz daha odun atabilir misin? Üşüyorum.”

Cevap vermedi ama ateş ondan sessiz bir emir alarak harlandı.

Üzerimdeki posta sarılarak yatağın içinde ona doğru ilerledim, dizlerimiz birbirine değdiğinde durdum. Bana bakmak yerine ocağa bakıyor, odunların yanışını seyrediyordu. Elimi yanaklarına koyarak onu bana bakmaya zorladığımda çenesindeki kaslar seğirdi. “Sorun ne, Rae?”

Elimi aşağı indirdi, işaret parmağımdaki ize can sıkıcı bir tavırla baktıktan sonra elimi kucağıma bıraktı. “Aptallık yapmayacağın konusunda anlaştığımızı düşünüyordum.”

Sanki oradaki izi gizlemem mümkünmüş gibi elimi bacağımanın altına soktum. Belki görmezse bana öfkesi de azalabilirdi. “Bunu isteyerek yapmadım, Ölüm’ün benden bir şey isteyeceğini Sophia zaten söylemişti.”

Rae’nin öfkeli gözleri doğrudan benimkilerle birleşince titredim. “Ölüm senden kaç kişiyi öldürmeni istedi, Mara?”

Sorusu boynuma bir ilmek gibi dolandı. Hatırlamaya çalışırken derin bir nefes aldım. “Üç.”

Başını salladı, bakışları yüzümün her girintisinde itinayla gezindi. “Peki sen kaç kişiyi öldürdün?”

İlmeğe bir düğüm atıldı. “Dört.”

Rae, bacağımın altına sakladığım elimi aldı, parmaklarımı çevirip dövme olduğunun farkına vardığım izi gözlerimin önüne serdi. “Ölüm’e fazladan bir ölüm, bir adak verdin, Mara ve o da karşılığında seni damgaladı.”

Elimi ondan çekmeye çalıştım ama bana engel oldu. Bunun yerine kucaklayarak beni yataktan kaldırdı, aynanın karşısına getirip yere bıraktı. Arkama geçip durdu ve beni kendime bakmaya zorladı.

Aynadaki kadını ilk başta tanıyamadım. O kadın bana benziyordu ama ben olmadığına emindim. Saçlarını Rae’ninkilerden bile koyu bir siyahtı ve tenim neredeyse onun kadar beyazdı.

Beni asıl korkutan gözlerimdi.

Kendime bakmaya dayanamayarak başımı çevirsem de Rae çenemi kavrayıp beni aynadaki aksimle yeniden göz göze getirdi. “Görüyor musun, Mara?”

Gözlerimin rengi değişmişti. Eskiden yeşilin koyu bir tonu olan gözlerim şimdi çok açık bir yeşile dönmüştü. Sadece bu kadar da değildi, göz bebeğimin etrafı ürkütücü bir şekilde parlıyordu. “Görüyorum,” dedim.

Rae’nin yansıması aynada başını iki yana salladı. “Hayır, görmüyorsun. Ölümün seni nasıl damgaladığını gerçekten görmüyorsun.” Elleri bileklerime indi, başını çaresizce boynuma dayadı. “Adağının karşılığını vermek için geldiğinde, İnanmadığın Tanrılar bile bize yardımcı olamaz, Mara.”

Nefes nefese dizlerimin üzerine çöktüğümde Phoiniks bir adım geri çekildi. Dengesini sağlamakta güçlük çekerek olduğu yerde sallanırken düşmemek için hedef tahtalarından birine tutundu.

Başımı zemine dayayarak sakinleşmeye çalıştım. Kafamı kaldırıp karşımdaki manzaraya bakmaya cesaretim yoktu çünkü ora-
da beni neyin beklediğini çok iyi biliyordum.

Yaklaşık üç yüz asker önümde uzanan eğitim alanında baygın bir şekilde uzanıyordu. Bunu onlara ben yapmıştım. Yaptıklarımı yüzleşerek neden olduğum tahribata bakmam gerektiğinin farkındaydım. *Henüz değil*, diye düşündüm, *henüz bunu yapamazdım*.

Phoiniks'in öksürüğü beni kendime getirdi. Nihayet gözlerimi açarken kendimi yaptıklarımıyla yüzleşmeye hazırladım. Tara yayını sırtına asarken, "Lanet olsun, Mara," diyerek öfkeyle söylendi. Yerde uzanan askerlerinden birine uzandı, sersemlemiş görünen kadının ayağa kalkmasının ardından bir diğerine geçti. "Biz senin düşmanın değiliz."

Phoiniks, kendini toparlayarak bana doğru yürüdü. "Üstüne gitme," diyerek yürümeye devam etse de tekrardan tehlikeli bir şekilde sallanmaya başladığında Naia, Nestor'un tezgâhının arkasına kurulmuş *klinelere* gitmesi için ona destek oldu.

Parmağımdaki dövme bir nabız gibi atıyordu ama asıl sorun bu değildi. Asıl sorun, güçlerimin dizginlenemez olmasıydı.

Rae, göğüslüğünü tutan ipleri çözme zahmetine bile girmeden doğrudan koparttı, ağır zırhı yere fırlattıktan sonra yanıma gelip beni ayağa kaldırdı. Tunığının yakası kaymıştı, boynundan tüm yüzüne yayılan kırmızılığı görebiliyordum. Rae öfkeliydi ve öfkesinin sebebi bendim.

Elimde tuttuğum kısa kılıcı aldı, terden yüzüme yapışan saçlarını kenara itti. "Kendini öldüreceksin," dediğinde onu kızdıran şeyin yaptıklarım değil, kendimi tehlikeye atmam olduğunu anladım. "Buna daha fazla göz yumamam."

“Ben iyiyim,” diyerek ondan uzaklaşmaya çalışsam da den-
gemi korumakta güçlük çekerek yalpaladım. Rae’nin elleri beni
dirseklerimden yakalamasaydı, birkaç dişimi kaybedecek kadar
sert bir şekilde düşeceğime emindim.

Ağırlığımı taşımak için bana sarıldığında vücudu sertti.
“Ölüm’ün bedenindeki etkilerinden kurtulman lazım.” Nefesi su-
ratımdaki saçları havalandırdı. “Eninde sonunda Ölüm’le yeni-
den karşılaşman gerekecek ama bundan önce Ölüm’ün Gölgesi’ni
üzerinden atmamız gerek.” Rae, bunun ne demek olduğunu bana
anlatmıştı. Ölümün yoğun gücü benimkini ya bastıracaktı ya da
uçlara çıkartacaktı. Her iki durumda da kontrol edilemezdim ve
savaşın hemen öncesinde bunun olması en kötü kâbuslarımızdan
bile beterdi.

Karr, dayandığı ağacın gövdesinden doğrulduğunda Seus ona
yardım etmeye çalışarak uzandı ancak Karr, elini kaldırarak ona
engel oldu. “Bunun bir yolu var aslında,” dedi. “Ephesus yakınla-
rında Ölüm’e ait bir tapınak var.”

Kaşlarımı çattım. Başım dönüyordu ama önceki kadar kötü
değildi. “Ona ait bir tapınak olduğunu daha önce duymamıştım.”

Rae’nin elleri arasında bir kadeh belirdi, dudaklarıma dayayıp
ben birkaç yudum su içene kadar bekledi. “Bu tapmak ölümlüler
için değil,” dediğinde kadehin tamamını bitirmiştım. “Tanrılar
için.”

Tara düşerken alnını yaran askerlerinden birini dikkatlice göz-
den geçirirken, “Sonsuz hayatımız boyunca Ölüm’e sıklıkla denk
geliriz,” dedi. “Onun gölgesinden de ancak onun tapınağında arı-
nırız.”

“Ben bir Tanrı değilim,” diyerek karşı çıktım.

Rae, kadehi benden geri alırken, “Ama insan da değilsin,”
dedi, durum değerlendirmesi yapar gibi beni süzdü. “Ölüm’ün
seni görür görmez bunu anladığına eminim.”

“Peki,” diyebildim sadece çünkü Rae’nin bana bunu kabullen-
dirmek için her yolu deneyeceğini sezmiştim. Güçlerimi kontrol
edemiyor oluşumun savaşta bize zarar vereceğine şüphem yok-
tu. Eğitimim devam ediyordu ama üzerinde uzmanlaşmadığım
güçlerimle neler yapabileceğimi kestirmekte güçlük çekiyordum.
“Tam olarak ne yapmam gerekecek?”

Karr yanıma geldiğinde Tara ona yan bir bakış atıp uzaklaş-
madan önce, “Suya dalman gerekecek,” diye yanıt verdi. Bizden
uzakta, kullandığını hiç görmediğim kılıcını baldırındaki kemer-
den çıkartıp bilemeye başladı.

Karr onun arkasından baktı, konuşmadan önce derin bir nefes
aldı. “Acaba sen de Ölüm’le bir kez daha yürüsen mi, Tara? Belki
üzerindeki gerginliği atmana yardımcı olur.”

Tara’nın kılıcını bileyen eli dondu, bakışlarını o kadar ağır bir
şekilde Karr’a döndürdü ki her bir hareketinde yükselen öfkeyi
sezdim. “Rüyada görürsün, seni domuz,” dedi sakince. “Yürü-
sem bile tapınağına seninle gitmem.”

Karr sırttı. “Geçen sefer bu durumdan pek de hoşnutsuz gö-
rünmüyordun,” dedi ve şansını zorlayarak, “Hatta hoşuna bile git-
mişti,” diye ekledi.

Tara ona cevap vermedi, kılıcını alıp kendi askerlerinin arası-
na döndü. O gider gitmez Karr’ın sırtışı silindi. Orada tam olarak
neler yaşadıklarını ya da ne konuştuklarını anlamamıştım fakat
her ne oluyorsa Tara yaşananları yok saymayı tercih ediyor gibi
duruyordu.

Merak içime oturdu. Tara gerçekten öfkeli görünüyordu ve bu
hoşuma gitmemişti. “Orada beni tam olarak ne bekliyor?” diye
sorduğumda Karr, bakışlarını güçlülükle Tara’dan çekmeyi başardı.

Gülüştü genişleyerek bana bir cevap vermek için ağzını açtı fa-
kat Rae, “Gittiğimizde göreceksin,” diyerek ondan önce yanıtladı.

Karr, ona kahkaha atarak karşılık verdi. Bir süre sonra gülüşü

öksürüğe dönüştü ama yine de neşesinden bir şey kaybetmedi. Zaman zaman öksürse de çok yakında hastalığından geriye hiçbir şey kalmayacağını biliyordum. “Hanginize şans dilesem bilemedim?”

Phoiniks’e bir kadeh şarap uzatan Naia’ya ve dikkati tamamen bizden uzakta gibi görünen Tara’ya, ardından yeniden Karr’a baktım. “Bence o şans kendin için dilesen daha iyi olur.”

Karr’ın tedbirli kızıl gözleri Rae’ye döndü. “Başım ne kadar belada?” Arkadaşına zihninin içinden yardım çılgınlıkları attığını anlamam için düşüncelerini okumama gerek yoktu.

Rae’nin tatsız ifadesi dağılır gibi oldu. “Senin yerinde olmak istemezdim,” diye yanıtladı onu. “Sana Mara’yla bol şans, kardeşim.”

Başım dönmeye devam ediyordu. Ayakta durabiliyordum ama alnımda biriken ter damlaları yakında tekrar yere yığılmanın eşiğine geleceğimin işaretiydi. “Ne zaman yola çıkıyoruz?” diye sorarken zihnimi ne kadar kötü hissettiğimden uzaklaştırma niyetindeydim.

“Hemen.” Rae’nin yanıtı kesindi. “Tapınağın sınırlarına ilahi güçlerimizi kullanarak giremediğimiz için sudan geçtikten sonra bir günlük at yolculuğu yapmamız gerekiyor.”

Karr’a, “Siz de gelecek misiniz?” diye sordum. “Ölüm’ün tapınağına sadece iki kişi gitmemiz mantıklı mı?”

Karr, dilini keyifle alt dudağında gezdirdi. “İnan bana gelmek çok isterdim, Mara ama bunu yaparsam Rae’nin oradan tek parça dönmeme izin vermeyeceğine eminim.”

Rae, Karr’a yan bir bakış attı. “Doğru bildin, Spartalı,” dedikten hemen sonra veda etmeye bile gerek görmeden bizi ardında bırakarak eğitim alanından çıktı.

Sırtımı yasladığım kaya rahatsızdı, sağa doğru kayarak kendimi daha rahat bir pozisyona sokmaya çalışsam da başarısız oldum. Başım aşağı düştü, boynum garip bir şekil aldı.

Hayır, kesinlikle uyuyamayacaktım.

En sonunda doğrulup Rae'nin gücünün beslediği ateşi izledim. Akşam yemeğimizden arta kalanlar ateşin hemen yanında bir yığın hâlinde duruyordu. Belki testilerin birinde bir yudum da olsa şarap kalmıştır diye düşünerek ayağa kalktım, sessizce adım attım.

Ayağımın altında bir dal çıtırdadığında tereddüt ederek durdum.

Rae uzandığı yerden, "Uyumuyorum," diye seslendi. Az önce uzandığım kayadan birkaç boy uzaktaydı. Aynı anda yolculuk etmemize rağmen yolculuğumuzun büyük bir kısmı boyunca sessizliğini korumuştı. En azından gece benimle uyuyabileceğini düşünmüştüm. Anlaşılan yanılmıştım. Yol için yanımızda getirdiklerimizi yememizin ardından bana kayanın dibinde bir yer hazırlamış, kendisiyse benden uzağa yerleşmişti.

Sıkıntıyla iç çektim. Şarap testisine uzanmadan önce başımı kaldırıp yıldızlı geceye baktım, sonra da o sonsuz geceye hükmeden Tanrı'ya. Sırtüstü uzanmış, rahat bir şekilde gökyüzünü izliyordu. Sanki buradaki varlığımın farkında değil gibiydi.

"Biraz şarap ister misin?" diye sorduğumda bana yalnızca belli belirsiz homurdanarak karşılık verdi. Peki, istediği gibi olacaktı.

Testi ve kadehi alarak tepesine dikildim. Kadehi doldurup ona uzattıktan sonra doğrudan testiden içerek büyük bir yudum aldım.

Kendi şarabını sakince içerken büyük bir dikkatle beni süzdü. "Çok fazla içme," dedi uyarırcasına. "Birkaç saat sonra yeniden yola çıkacağız." Atımız sanki onu duymuş gibi bir ağacın gövdesine bağladığımız yerde huzursuzca kıpırdadı.

Gözlerinin içine bakarak bir büyük yudum daha aldım. "Neden böyle davranıyorsun?"

Uzandığı yerden doğrulup sırtını kayaya dayadı, tuniğinin yakasından görünen pürüzsüz göğsüne gözlerimi diktim. Onun öfkeli bakışlarıyla karşı karşıya kalmaya kendimi hazır hissetmem bile Rae iç çekince kendimi ona bakmaya zorladım. “Sana öfkeliyim, Mara. O kadar öfkeliyim ki şu anda yanında sakın bir şekilde oturmak için kendimle savaşmam gerekiyor.”

Dudaklarımı ısırıp şaraba sarıldım. Ayağa kalkıp testiye elimden almaya çalıştığımda ona engel oldum. “Şu anda buna ihtiyacım var,” dedim. “Zihnimde de gördüğün üzere ayık kalmak istemiyorum.”

Kaşlarını çatıp testiye elimden aldı, şarabı toprağa döktükten sonra boş testiye fırlattı. “Her dakika zihnini gözetlemiyorum,” dedi aksi aksi. Ona tek kaşımı kaldırarak baktığımda boğazımı temizledi. “Yalnızca gerektiğinde.”

Diğer testiye almak için yürüdüğümde karanlığı beni tutup olduğum yere sabitledi. Ona gözlerimi kısarak baktım ve kendi dumanımla karanlığını bir hançer gibi yararak yürümeye devam ettim.

Öfkeyle arkamda nefes aldığında tüm testiler aynı anda patladı, küçük kamp alanımız ve kıyafetlerimiz kırmızı şarapla boyandı. “Gerçekten mi?” diye sordum ona. “Yanımda yedek kıyafet yok, seni ahmak.”

Sakince kayasına geri döndü. “Temiz kıyafete ihtiyacın olmayacak.” Başını rahatça kayaya yaslamasını izledim. “Biraz uyu, söylediğim gibi birkaç saate yola devam edeceğiz.”

Öfkeyle testilerden geri kalanlara baktıktan sonra az önce dibinde uzandığım kayaya geri döndüm. İçimde aralıklarla yükselen bir soğuk dalgası vardı ve yüzümü ateşe ne kadar dönersem döneyim, dişlerimin birbirine vurmasına engel olamıyordum.

Şu anda onun sıcaklığına ihtiyacım vardı, bunu biliyordu. Yine de o lanet öfkesi onu benden uzakta tutuyordu.

Gözlerimi kapattım ve battaniyeme sarnarak uyumaya çalıştım. Battaniyeyi çeneme kadar çeksem de titrememe engel olmadım. Hayır, kemiklerime kadar donarken uyumam mümkün değildi.

Battaniyemin ucu açıldı ve Rae'nin sıcak bedeni arkama yerleşti. Elini karnıma sarıp beni kendine çekerken sabit bir şekilde yatmaya devam ettim. "Yanımda yatmanı istemiyorum."

Güldü ama gülüşü daha çok öfkeli bir homurdanmaya benziyordu. "Gel buraya, arsız ölümlü," dedikten sonra bacaklarımı kendi bacaklarının arasına sıkıca sardı, bir kolunu kafamın altından geçirip yüzünü boynuma gömdü. "Pervasızsın."

"Acımasızsın."

Burnunu boynuma sürttü. "Belki biraz," derken sesi yumuşak bir mırıldanmaya dönüşmüştü. "Bir gelecek, Mara," dedi fısılda-
yarak, her kelimesi tenime vururken. "Bir geleceğe sahip olmamız için adımlarını daha dikkatli atmama ihtiyacım var." Bir eli nazikçe koyu renk saçlarımı okşadı.

Karnımda duran eline sarıldım. "Hiçbir zaman değişmeyeceğim."

Parmaklarını benimkilerin üzerine kenetledi. "Seni değiştirmek istemiyorum," dedi. "Ama gelecekte başına bela açacağın zaman beni de beraberinde sürüklemeni istiyorum. Hiçbir şeyi yalnız yapmak zorunda değilsin, istediğin her an sana desteğimi sunacağımı biliyorsun."

"Seçim şansım yoktu. O adamlar Apollon'un adamıydı." O anları hatırlarken bir kez daha titredim fakat bu sefer soğuktan değildi. "Apollon'un sana yaptığını hatırlayınca Ölüm'ün benden üç can istemesi gözüme o kadar da önemli gelmedi. Sadece sana yaptıklarını ona ödetemediğim için acısını adamlarından çıkarttım. Onları öldürdüm ve bir an bile şüpheye düşmedim."

Sıcak eli beni kendine biraz daha yaklaştırdı. Şimdi sırtım tamamen göğsüne yaslıydı. "Kendini benim yüzümden tehlikeye atman isteyeceğim en son şey bile değil, tatlı Mara."

Dudakları boynumda yavaşça gezindi. Beni ısıtmaya çalıştığı-
nın farkındaydım ve bunun için ona minnettardım.

“Sence yeniden eski hâlime dönebilecek miyim?” diye sor-
dum kısa süreli sessizliğin ardından.

Rae eskisinden daha koyu renk olan saçlarımı okşadı. “Dü-
zelecek,” dedi anlayışla. “Ama o dövmenin tamamen silinmesi
Ölüm’e bağlı.” Titreyen dudaklarımı birbirine bastırıp onun sı-
caklığına biraz daha sığındım. Bana sıkıca sarıldı. “Uyu, Mara,”
diye fısıldadıktan sonra kulağımın altını yavaşça öptü. “Lütfen,
biraz dinlen.”

Ateş daha güçlü bir şekilde yanmaya başladı. O tüm gücüyle
beni ısıtmaya çalışırken gözlerimi kapattım ve yeniden açtığımda
güneşin ilk ışıkları yüzüme vuruyordu.

Rae, atımı bağladığı yerden dikkatle çözerken onu izledim.
Küçük kamp alanı tamamen toplanmış, bizden geriye en ufak bir
iz bile kalmamıştı.

Titreyen bedenimi yerden kaldırabilmek için tam anlamıyla
kendimle savaş vermek zorunda kalmıştım. Ayağa kalktığımda
dengemi bulamayarak olduğum yerde yalpaladım. Gözlerimin
önünde küçük ışık demetleri uçuşuyordu.

Rae, bana yaklaşıırken ona doğru ilerlemeye çalıştım fakat
adımlarımı attığım yerdeki toprak ısınarak ayaklarımı yaktı. An-
laşılan önceki gün eğitim alanında olan şey yeniden oluyordu.
Gücümü kontrol etmeyi başaramadığım için herkesi sersemlet-
meyi başarmıştım. Şimdi de Karr’m gücünün damarlarımı zorla-
dığına emindim.

Rae beni kucaklayıp ata taşıdı, beni önüne alıp bindiğinde
kollarıyla beni sıkıca sardı. “Akşama kadar dayanman gerek,”
derken bir yandan da duruşumu sabitlemeye çalışıyordu. “Lütfen,
Mara. Benim için biraz daha dayanmalısın.”

Söylemesi de yapması da kolay değildi. Atımızın attığı her

adım ciğerlerimdeki havayı zorluyor, nefes almamı güçleştiriyor. du. Öğle yemeği için durduğumuzda bir süre baygın kaldım. Rae, yüzümü suyla yıkarken titreyen çenemden aşağı süzülen damlaları izledi, beni göğsüne bastırıp bir süre orada tuttu. Bu durumun onun için de zor olduğunun farkındaydım fakat elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Yolun son kısmı ise kelimenin tam anlamıyla acımasızdı. Artık ağrıdan ve soğuktan inlemeye başladığımda atımız durdu, Rae beni aşağı indirmeden hemen önce, “Geldik,” diyerek beni kucakladı.

Vücudundan yayılan sıcaklık beni biraz olsun kendime getirirken kendimi zorlayarak başımı kaldırdım. Uçsuz bucaksızmış gibi görünen bir harabe yığınının ortasında duruyorduk. “Burası mı?” diye sorduğumda şaşkınlığım sesime yansımıştı.

Başını sallasa da bakışları harabelerde değil, benim üzerimdeydi. “Ölüm eski bir Tanrı, Mara. O, *Olymposlulardan* hatta *Titanlardan* bile yaşlı. Burası çok daha eski Tanrılara, İlkel Tanrılara adanmış bir şehir.”

Titredim ama bu seferki titrememin üşümekle alakası yoktu. Kızıl yıkık taşlardan meydana gelmiş bu harabe şehrin kendine özgü gücü her bir taşından sızıp beni çevreliyordu. “Hissedebiliyorum,” dedim güçlkle yutkunarak. “Şehrin bir gücü var.”

Rae, ensemdeki saçları çekerek boynumu okşadı. “Bunu yalnızca damarlarında Tanrıların kanı akanlar hissedebilir,” derken nefesi tenimi dövdü. “Sıradan ölümlüler bu şehri hissetmeyi bırak, onu göremezler bile.”

Atımız arkamızda yeri huzursuzca döverken eskiden şehrin kapısının bulunduğunu düşündüğüm açıklıktan içeri girdik. Büyük, sarı ve kızıl taş yığınlarının arasından geçerken üzerlerine daha önce hiç rastlamadığım şekillerin kazındığını gördüm. İç içe geçmiş şekiller hem ilkel hem de fazlasıyla etkileyiciydi. Şekillerin birçoğu sarmal şeklinde birbirlerini çevreliyordu.

Bize doğru yaklaşan ayak seslerini işittiğimde Rae'ye biraz daha yaklaştım, karşılık olarak elimi sıkıca tuttu. "Korkma, onlar Ölüm'ün rahibeleri."

Rahibeler bu anı bekliyorlarmış gibi ellerinde tuttukları meşalelerle taşların arasından çıktılar. Onları gördüğümde nefesimi tuttum. Yüzleri ince örtülerle gizlenmiş olsa da gözlerini yine de görebiliyordum. Daha doğrusu, gözlerinin neye dönüştüğünü görebiliyordum. Göz bebekleri tamamen beyazdı.

Rae elimi sıkıca tutup beni yönlendirmeye devam ederken, şehrin derinliklerinden daha çok rahibe ortaya çıkarak peşimizden yürümeye başladı. Göremedikleri belliydi ama kusursuz bir uyum içinde hareket ediyorlardı.

Devasa taşlarla oluşturulmuş mükemmel bir dairenin önüne geldiğimizde Rae durdu, karanlık bakışları bana döndü. "İlk önce ilkel bir ritüeli gerçekleştireceğiz," dedi güçlükle yutkunarak. "Ardından," dedikten sonra eliyle dairenin hemen arkasında, devrilmiş sütunların ortasındaki boşlukta yer alan doğal havuzu gösterdi. "Suya dalacak ve en büyük korkunla yüzleşeceksin."

Elimi bırakmak istediğinde ona engel oldum. "Beni yalnız bırakma, Rae."

"Korkma, ritüeli tek başına yapamazsın," derken çoktan arkama geçmiş, saçlarımı okşamaya başlamıştı. "İki, üç ya da yedi kişi olman lazım." Parmakları saçlarımda gezinirken nefesimi tuttum. Sakince ayırdığı saç tutamlarını birbirinin içinden geçirdi, sıkı bir örgü oluşturduktan sonra tuniğinin içinden çıkarttığı deri ipe topladı.

Beni iki büyük testinin durduğu dairenin tam ortasına götürdüğünde kadınlar da taşların etrafına dizildi. Meşalelerini önlerine bırakıp yere çökmelerini izledim. Kollarını birbirlerinin kollarına doladılar, hep birlikte sallanmaya başladılar. Dudaklarından ür-kütücü bir mırıldanma dökülürken Rae'nin ellerinin tuniğimin yakalarını çekiştirdiğini fark ettim.

Ona dehşet içinde baktım. “Ne yapıyorsun?”

Dudaklarında yarım bir gülümseme oluştu, tuniğimdeki şarap lekelerine baktı. “Sana yeni kıyafetlere ihtiyacın olmadığını söylemiştim, arsız ölümlü.” Parmaklarından biri kolumun kenarına dokundu. “Ölüm ve Yaşam, Mara, bu dünyada henüz bizler yokken onlar vardı. Yaşamın temelinde ise yeni bir hayatın doğumu vardır.” Tuniğimin kollarına parmağını taktı ve tek bir hamleyle yere düşmesini sağladı.

Bedenimi kollarımla örttüm. “Tanımadığım kadınların önünde çıplak kalamam.”

Rahibeler mırıldanmalarına devam edip hareket ederken Rae kendi tuniğinin tokasını çözdü. “Hepsi kör, sağır ve aynı zamanda dilsiz. Hepsi Ölüm’ün kudretiyle ilk karşılaşmada olduğu gibi dünyevi duyuların tamamından azat edilmişler,” dedikten sonra koyu renkli tuniğini çıkartıp yere bıraktı, sandaletinin ucuyla ileri itti. “Bu bir ritüel, en eski ritüellerden biri olan çiftleşme.”

“Bu kelimeyi kullanman inan bana hiç yardımcı olmadı.” Bana doğru bir adım attığında ben de geriye doğru bir adım attım. Bütün rahatlığıyla, çıplaklığından hiç utanmadan testilere yürüdü. Bakışlarımı kışından uzak tutmaya çalıştım ama kendime engel olamadım.

Lanet olsun, etrafımızda otuza yakın kadın vardı. Rae, testilerden biriyle yanıma döndü. “Korkma,” derken sesi yumuşak olsa da tedirginliğimi üzerimden atamıyordum.

Testiyi yavaşça üzerime döktüğünde sıcak sıvı tüm dikkatimi dağıttı, kollarımı çözdüm. Hâlâ sıcak olan kanın göğüslerimin arasında süzülmesini dehşet içinde izledim. “Bu kan,” dediğimde Rae bir mınltıyla beni onayladı.

İnanmadığım Tanrılar aşkına.

Testinin tamamını üzerime dökerken yumuşak dokunuşlarla beni okşamayı ihmal etmedi. Testi boşaldığında diğerini alıp bana uzattı. “Yıka beni, yaşamın kendisinin üzerindeki varlığını hisset.”

Derin bir nefes aldım ve testinin içindeki kanı omuzlarımdan aşağı döktüm. Onun bana yaptığı gibi kanı dağıtmaya çalışsam da titreyen parmaklarım pek de başarılı olamamıştı.

İkimiz de tamamen kanla kaplandığımızda alnımı benimkine dayadı, burnumun ucunu hafifçe öptü. “Bunu ben de daha önce yapmadım ve en az senin kadar gerginim,” diye itiraf etti. “Daha önce Ölüm’le hiç yürümemiştim.”

“Ama Tara yürüdü,” dediğimde bir kez daha burnumu öperek beni onayladı, soğuk rüzgâr çıplak tenime çarptı. “Ve bu ritüeli Karr’la yaptı.”

Başını salladı. “Bunu yalnızca güvenebileceğin kişilerle yapabilirsin, Mara,” dedi. “Kimle bu ritüeli gerçekleştirirsen sonrasında senin en büyük korkunun ne olduğunu bilse de üzerindeki etkisini seninle hissedebilir. Bu kişinin korkularının sana hissettirdiklerini sakınmayacağın biri olması önemli.”

Kadınlar bir ritim tutturup oldukları yerde hareketlerini hızlandırırken Rae beni uzanıp öptü, meşalelerdeki ateş parladı.

Öpüşü aceleci değildi ama yine de fazla zamanımız olmadığını bana hissettirdi. Dili benimkine dokunduktan sonra beni kucakladı ve soğuk taşın üzerine yatırdı.

O anda rahibeler durdu, ellerini kafalarının üzerinden uzatarak öne doğru eğildiklerinde saçları ateşler içinde kalmış gibi parlıyordu.

Rae üzerime yerleşirken çenemi nazikçe tutarak ona bakmamı sağladı. “Dikkatini bana ver, Mara,” dedikten sonra diziyle bacaklarımı ayırdı.

O kadar çok titriyordum ki bacaklarım seğiriyordu. “Elimde değil.”

Rae kendini bana bastırduğunda kadınların ağzından ilahiye benzeyen bir şarkı dökülmeye başladı, ellerini yere vurarak bir ritim tutturdular.

Uzanıp beni yeniden öperken titreyen ellerimi başımın üzerine kaldırdı, tek bir hamleyle bizi birleştirirken dudaklarını birbirine bastırdı. Onun da en az benim kadar gergin olduğunun farkındaydım ve ben bunu onun için kesinlikle kolaylaştırmıyordum. “Hareket etmemi ister misin?” Sorusunu sıkı dişlerinin arasından sorarken siyah saçları yüzüme düştü.

“Lütfen,” dedikten sonra onu cesaretlendirmek isteyerek bacaklarımı beline doladım.

Başta hareketleri tedirgindi ama devam ettikçe dudaklarımızdan alçak sesli iniltiler dökülmeye başladı. Göğsüm onunkine çarptığında sağ bacağımı biraz daha açtım. Belindeki bacağımı aşağı kaydırđım ve onu kendime çektim.

Rae’nin hareketleri daha emin bir tavra bürünüp karanlığı beni okşamaya başladığında gözlerimi kapattım, dudaklarımı ısırarak başımı geriye attım. Karanlığının parmakları ona eşlik ederken kasıldım.

Dudakları boynumu buldu. “Biraz daha, Mara,” dedi tam o noktayı bulurken. “Bana kendini biraz daha açman lazım.” Dudaklarını kaldırdığında kenarından akan kanı gördüm.

Kendini sertçe bana gömdüğünde bağırınmak için ağzımı açtım ama eliyle dudaklarımı örterek bana güldü. Boynundan aşağı süzölen bir damla ter kanlı gövdesinde ince bir çizgi bıraktı.

Ellerim nihayet serbest kaldığında göğsüne sıkıca tutundum ve o andan itibaren kesinlikle nerede olduğumuzun bir önemi kalmamıştı.

Ya da kimlerin önünde olduğumuzun.

Ağzımı kapatan elini ısırdığımda inleyerek yüzünü boynuma gömdü. “Lanet olsun, Mara,” diye mırıldandı. “Bu çok iyi hissettiriyor.” Kalçaları benimkilere vurdu, başını geriye attı.

Elleriyle kavradığı memelerimin üzerindeki kanı teniyle dağıtırken bundan son derece memnun olduğunu belli ederek gülümsedi.

Kadınların ilahisi hızlandı, Rae hızlandı.

Kadınların birbirini tutan elleri kenetlendi, Rae'nin elleri elle-
rime kenetlendi.

Kadınların dudaklarından bir çığlık döküldü, Rae'nin dudak-
larından bir inleme döküldü.

Kadınlar oturdukları yerde öne düştü, Rae'nin başı öne düştü.

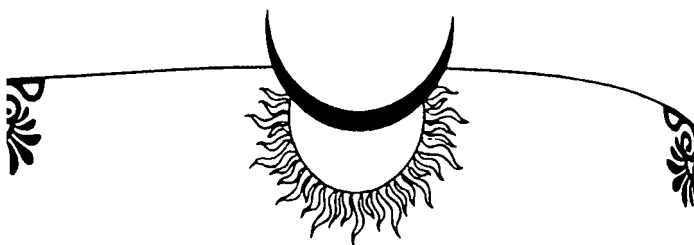
Kendini içime son bir kez gömdüğünde ikimiz de nefes nefese
kalarak birbirimize baktık, aynı anda doruğa ulaşırken benim çığ-
lığım onun iniltisine karıştı. Arzudan kararmış gözlerini benimki-
lerden ayırmadan yavaşça içimden çıktı ve bir kez daha inledim.

Beni kucağına aldığı anda ellerimi boynuna doladım.

Kadınlar yana doğru devrilerek bize yol açtılar, Rae bizi havu-
za taşıırken attığı her adımda hâlâ zevkle titreyen bedenimi sakin-
leştirmeye çalışıyordum.

Suyun içine doğru bir adım attığında bana baktı. Bakışları
az önce yaşadıklarımızdan dolayı yoğun ve canlıydı. “Unutma,
Mara,” dedi yavaşça. “Biraz sonra göreceğin gerçeğin kendisi de-
ğil, yalnızca en büyük korkun.”

Birlikte suyun içine gömüldüğümüzde ona sıkıca tutundum
ama hemen sonra suyun beni ondan uzaklaştırmasına izin verdim.

BÖLÜM XV

Girdap beni suyun derinlerine çekerken Rae'ye tutunmaya çalıştım. Ellerimi suyun içinde çaresizce boşluğa uzatsam orada bana yardım edecek kimse yoktu. Artık tek başımaydım. Kendime sadece ben yardım edebilirdim.

Neden tek olmam gerektiğinin mantığını kavrayabiliyordum. Bu ölümün doğasında vardı; ölümden sonra bizi bekleyen tek şey yalnızlıktı. Evimizde tek başına da ölebilirdik, bir savaş alanında dostlarımızın yanında da ölebilirdik. Yolculuğumuz bir kahraman ya da yorgun yaşlı bir beden olarak son bulabilirdi. Hiçbiri neticeyi değiştirmezdi. İnsanlar tek başına doğup tek başına ölürlü. Derler ki, Hades'in diyarına yalnız geçer, tek kişilik yeri olan o kayığa binermişsin. Ölüm, ruhunu dünyevi konağından alıp da Yeraltı Dünyası'nın kapılarına bıraktığında son yolculuğuna çıktığını anlarmışsın.

Bunun benim için bir son olmadığını biliyordum. Yine de Ölüm'le yapılan tüm yolculuklarda olduğu gibi yalnız olmam gerektiğinin farkındaydım. Bu yüzden sadece bir an öncesinde suyun içinde dönüp dururken bir an sonra kendimi siyah, ince kumlardan oluşma bir sahilin kıyısında bulduğumda telaşa kapılmadım.

Su tenime temas etmeye, ayaklarıma dolanmaya devam ediyordu. Beni geri çağırırsa da çağırısına kulak vermedim.

“Mara.”

Tenimdeki dövme, alev sesiyle yanarak sahibinin geri geldiğini gösterircesine sızladı. Ruhumun her kırıntısı onun varlığıyla parçalanıp yeniden birleşirken aynı anda hem korkmuş hem de rahatlamıştım.

Onu görmek için etrafıma baktım ama tek görebildiğim yan yana, aynı anda gökyüzünde duran güneş ve aydı. Hava durağan, ciğerlerime çektiğim nefes bile tek düzeydi. Burada her şey durmuş, Ölüm’den alacağı emirle yeniden akmayı bekler gibiydi.

Ölümlle yaşamın sınırındaydım, bunu bana kimse söylemese bile böyle olduğunu anlayabiliyordum. Eskiden rahibeler bize öldüğümüzü mutlaka anlayacağımızı çünkü ölümün dokusunun yaşamın dokuşundan daha farklı olduğunu anlatırlardı.

Rahibeler haklıydı.

Hâlâ çıplaktım, bu yüzden kendimi korumaya çalışarak kollarımı bedenime sardım. Siyah taneli kumlar ayaklarımin altına batarken yürüdüm, yürüdüm ve yürüdüm.

Uzaklarda bir yerlerde yükselen dumanları gördüğümde oraya gitmem gerektiğini anladım. Kara duman göğe yükselirken kıvrılıyor, ay ve güneşe doğru süzülürken saydamlaşıyordu. Havadaki ağır koku ciğerlerime yapışıp kalmış gibiydi.

Yaklaştıkça irili ufaklı taşlar da artmaya başladı. Başımı eğip baktığımda taşların üzerine kazınmış isimleri gördüm. Bu bana Kirke’nin adasındaki ağacı ve oradan geçip giden yolcuların ismini saklamasını hatırlattı.

Dikkatimi ilk çeken Tara’nın isminin kazındığı taş oldu. İsmi- nin üzerinden bir ok geçirilmiş siyah taş, güneşin ve ayın altında uğursuz bir görkemle parlıyordu.

Taşı parmaklarımin arasına aldım, soğuk yüzeyini tenimin al-

tında hissederken Ölüm'ün sesi zihnimin içinde yeniden duyuldu. "Tanrıça'nın korkusu," dedi tek düze bir sesle. "Geceleri avlanan Tanrıça'nın en büyük korkusunu görmek ister misin?"

Taş ben onu tutamadan parmaklarımın arasından kaydı ve gültüyle kumların içine düşerken zihnimin içi bana ait olmayan anılarla doldu.

...Bedenim kaskatı kesilmişken karşımda sakın bir tavırla oturmaya devam eden kâhine baktım. Rae'nin tapınağındaydık ve lanet olası cadı, can sıkıcı kehanetler bilmiş bir tavırla dudaklarından dökülürken bir an bile tereddüt etmemişti. "Sana verecek bir kehanetim yok, Ay'ın Kızı," demişti. "Bunu sana daha önce de söylemiştim." Evet, söylemişti. Ne yaparsam yapayım, bana Apollon'un Delphi'deki kâhininin söylediklerini nasıl değiştireceğimi göstermeyecekti. Geriye tek bir seçeneğim kalmıştı...

Bedenim sonsuz bir girdabın içinde savrulurken tapınak yitip gitti, kendimi Karr'ın öfkeli kızıl gözlerine bakarken buldum.

...Karr, "Ölüm'le görüşemezsin," derken sesi öfkeden çatal çatal olmuştu. "Senin bundan daha sağduyulu olduğunu biliyorum. Bunu yapamazsın, Tara." Ona Delphi'deki kâhinin geleceğimde ne gördüğünü, neden Ölüm'e gitmem gerektiğini söyleyemezdim. Bana engel olurdu. "Lütfen Delphi'de ne yaşadığımı bana anlat. Sana yardımcı olabileceğimi biliyorsun. Tara, eğer gerekirse senin için tüm dünyaya barışı getirebileceğimi ve yok olmayı kabullenebileceğimi biliyorsun. "Bunu biliyordum ve tam da bu yüzden gitmek zorundaydım...

Zaman ve mekân etrafımda bükülürken her şey birbirine karışmıştı. Tara'nın korkusu benim korkumla bütünleşirken kendimi Ölüm'ün harabe şehrinin önünde buldum.

...Ölüm bana doğru bir adım attığında gerilememek için kendimi zorlamam gerekti. "Tanrıçalar buraya daima aşkları için gelir. Sizin en büyük zayıflığınız erkekleriniz. Keşke hiçbirinin uğruna ölmeye, benimle yürümeye değmeyeceğini bilseniz."

Ne tam olarak haklıydı ne de haksız. "Bir kehanet var ve sonuçları katlanamayacağım kadar vahim. Bana yardım etmeni istiyorum."

Ölüm başını eğdi, bugün bana yaşlı bir kadın olarak görünmeyi tercih etmişti. "Gerçekleşmemiş bir şeye yardımcı olamam." Sesi bir tıslamayı andırırsa da aynı zamanda garip bir şekilde yaşlı bir adamın bilgeliğine de sahipti. "Sadece gerçekleşmiş şeyler için yardımcı olabilirim."

Kalbim göğsümün içinde delindi. "Gerçekleşirse yardımına ihtiyacım olacak." Delphi Kâhininin boş bakışları gözlerimin önüne geldi. "Savaş Tanrısı dökecek gecenin bakire kraliçesinin kanını, sevdiği kadınıninki dökülmesin diye. Dökecek ve döktüğünde ölümü görecek. Kaderleri de ölümleri de birbirine mühürlenmişken elinden hiçbir şey gelmeyecek ayın karanlık ikizinin. Gözyaşları sularken cenazesinin başını, Spartalı'nın ruhu bizzat ikizi tarafından yolcu edilecek."

Ölüm tepemde dikildi, bir cesedin soğukluğunu andıran parmaklarıyla çenemin altını kavrayıp başımı yukarı kaldırdı. "Benden onu gelip almamamı istiyorsun." Onu onaylayacak cesaretim de gücüm de yoktu. "Görevimi yerine getirmememi istiyorsun."

"Size yalvarıyorum. Karşılığında bir bedel ödemem gerektiğinin farkındayım ve buna gönüllüyüm."

Ölüm sustu, dünya sustu. Bir yüzü olmasa da onun karar vermeye çalıştığını biliyordum. "Bunun bedeli ağır olacak," dedi sonunda. "Senden karşılığında o Tanrı'ya olan aşkını alacağım. Bir hayata karşı ödenebilecek bir bedel için yetersiz olsa da senin için yeterli olduğunu düşünüyorum."

Ona karşı çıkmadığımda ensemdeki yanmayı hissettim. Pazarlığımızı mühürlediğini biliyordum. Ölüm benden uzaklaştı ancak çoktan ruhuma sızmıştı.

"Spartalı Karr, Artemis'i öldürdüğünde onun için gelmeyeceğim, senin aşkını almak için geleceğim..."

Tara'nın korkusu buydu; Artemis'in ölümüydü. Korkusunu taşıyan taş kumların arasından çıkarak ait olduğu yere dönerken sendeledim. Az önce gördüklerimin etkisi tüm bedenimi kavururken Ölüm bana yeniden seslendi. *"Devam et, Mara, korkuna yürü."*

Tara'nın taşının hemen yanında adımın yazılı olduğu başka bir taş belirdi. İsmimin altında, güneş ve ayın iç içe geçerek oluşturduğu bir figür vardı. Parmağımı o figürün üzerinde gezdirdim, korkum yükselerek yüreğimi sıktı ve gözlerim bu dünyaya kapanırken korkumun içine açıldı.

Ağlayan insanların sesleri kulaklarımı tırmalarken kendi etrafımda dönerek nerede olduğumu anlamaya çalıştım. Çok geçmeden Rae'nin heykellerini ve tapınağa doğru uzanan merdivenleri tanıdım. Evde, Rae'nin tapınağındaydım.

Önemli bir gün veya bayram olmalıydı çünkü tüm şehir tapınağın bulunduğu alanı doldurmuştu. Tapmaktan şehre giden yol bile insan kalabalığıyla tıkanmış, suyun üzerindeki kayıkların içi insanlarla dolmuştu.

Kimsenin beni göremediğini biliyordum çünkü tüm yaşananlar benim zihnimin bir parçasıydı. Korkularımızı kendi zihnimizde yaşar, kendi içimizde büyütürdük.

Birbirine sarılarak ağlayan insanların arasından sıyrılarak geçtim. Merdivenlerin tam tepesinde yanan ateşi takip ederek oraya yaklaştım, ateşi tam olarak görebildiğimde ise durdum.

Rae, cenaze ateşinin ortasında yanıyordu. Gözlerindeki iki altın sikke karanlık dumana inat ışıkla parlarken odunların önünde düz çöküp ağlayan Tara'yı ve Karr'ı gördüm.

Korkumdaki bense onlardan daha uzakta, ayakta duruyordum. Ellerimi iki yanımda yumruk yapmış, Rae'nin yanışını izliyordum. "Benim yüzümden öldü," dedim fısıltıyla. "Beni korumak için kendini feda etti." Sözlerimin ardından korkumda dizlerimin

üzerine çöktüm, ellerimle başımı kavradım. Ağlamıyor ya da çığlık atmıyordum.

Sessizliğimin daha hüzünlü daha acıtıcı bir yanı vardı. Kalbim hissettiklerimin etkisiyle sıkışıyor, atışları kulaklarımı zorluyordu. Ensemden aşağı tekinsiz bir ürperti kayarken ellerimin buz kestiğini hissedebiliyordum.

Benim yüzümden ölme ihtimali, sahip olduğum korkuların en büyüğüydü çünkü bunu bir kez yapmıştı. Benim yeniden doğmam pahasına ruhunun bir yarısının ölümünü kabullenmiş, adının yaşatılmayı hak ettiği bir dünyada silinip gitmişti.

Atmak istediğim çığlıklar boğazımı zorlarken gözümünden bir damla yaş aktı. Benim için vermiş ve vermişti. Gözünü bile kırpmadan hayatından vazgeçmiş, asırlarını benim acımla gölgelemişti.

Ölüm hemen yanımda belirdi. *“Bir şeyden ne kadar korkarsan o şeyi gerçekleştirmeye o kadar yaklaşırsın, Mara. İnsan zihni gariptir ki korkuları gerçek kılmak için çabalar durur. Ya sen korkularını fethedersin ya da onların önünde diz çökersin. Seçimin hangisinden yana?”*

Ona döndüğümde kusacak gibiydim. Ellerimi tuttuğunda neredeyse saydam elleri benim ellerimin içinden geçti. Parmaklarının dokunduğu yerlerde tenim koyulaşıp eski hâline dönse de dövmem orada durmaya devam etti.

Ölüm’ün parmakları dövmemin üzerinde dolaştı. *“Bir seçim yapman gerekirse bu hanginiz olursunuz? Onun için benimle yürür müsün, yoksa onun sonsuza kadar benim yanımda koşmasına izin mi verirsin?”*

Rae’nin ölmesine izin veremezdim.

Rae’nin benim yüzümden ölmesine izin veremezdim.

Bunun bir kez daha olmasına izin veremezdim.

Gerekirse...

Ölüm, cevabını almış gibi beni bıraktığında geriye doğru düştüm. Kumlar beni kavrayıp içlerine çekti.

Rae'nin güçlü elleri beni suyun içinden çekip çıkartana kadar saya geri döndüğümün bile farkında değildim.

Beni neredeyse sürükleyerek havuzdan dışarı çıkarttı, titreyen elleriyle tuniğimi bana giydirdi. "Buradayım, Mara," dedi. "Hayattayım. Gördüğün hiçbir şey gerçek değildi."

Beni ısıtmasına izin verirken yüzümü çoktan giydiği tuniğine dayadım. Hayattaydı, benimleydi. Onu korumak için hâlâ bir şansım vardı.

Rae korkumu sadece hissetmekle kalmamış, zihnimden de okumuştı, bu yüzden eve dönüş yolunda birkaç cümlemin ötesine gitmeyen konuşmalarımı yetinmekten başka hiçbir şey yapmadı. Ne söylerse söylesin, orada ne gördüğümü değiştiremeyeceğini biliyordu.

Onu görmüştüm, alevlerin yuttuğu bedenini ve yanmaya başlayan yüzünü görmüştüm. Dudaklarında memnun bir gülümseme vardı. Benim için kendini feda etmekten bir an bile pişmanlık duymadığını bana gösteren bir gülümsemeydi.

Bunların hiçbirini istemiyordum. Onun benim için kendini bir kez daha feda ettiğini bilerek yaşayamazdım.

Daha önce kamp yaptığımız yerde durduğumuzda karanlığın içinde ona sarılmama izin verdi. Elleri saçlarımı okşuyor, bedeni beni ısıtıyordu. Dudakları tenimin üzerinde gezinirken hüznü bir ninniye benzeyen bir şarkının melodisini mırıldanmıştı.

Orada ateşin başında ne ben onunla sevişmek istedim ne de o benimle sevişmek istedi. Dokunuşlarında şefkatin en saf hâli geliyordu. Sadece birbirimizin varlığına tutunarak uzanmaya devam ettik. Rae'nin gözleri ayın gökte kaldığı süre boyunca parladı, ay

yerini güneşe bırakırken yavaşça söndü. Ona seslenen insanların dualarına bu gece karşılık vermediğini biliyordum. Bu gece ben nasıl ona aitsem o da sadece bana aitti.

Rae'nin tapınağına geri döndüğümüzde içerisi garip bir şekilde boştu. Sabahın erken saatleriydi ve Ephî'yle Dora'nın şu an sabah ayini için içeride olmaları gerektiğini biliyordum. Ancak ne onlardan ne de sunaktaki hediyelerden bir iz vardı. Duvardaki meşaleler bile yakılmamış, tapınak güneşin cılız ışıklarına tamamen teslim olmuştu.

"Ephî ve Dora nerede?"

Rae beni sıkıca kucakladığında ondan almayı beklediğim yanı bu değildi. Yüzünü boynuma gömerken derin bir nefes aldı, başını kaldırıp dudaklarımı öptüğünde dudaklarının titrediğini fark ettim. "Seni seviyorum, Mara," dedi fısıldayarak. "Seni sonsuzluk kadar seviyorum. Seni, benim arsız ölümlümü her şeyden daha çok seviyorum."

Bir şey olmuştu. Bunu anlamamam için aptal olmam gerekirdi ama yine de bozuntuya vermedim. "Benim Tanrım sensin," dedim. "Sonsuzluğun her iki tarafında da."

Karanlığı bizi sıkıca kavradı ve kendimi Rae'nin sarayında bulana kadar da bırakmadı. Yemeklerimizi yediğimiz teraslı odada belirdiğimizde sırtını terasa vermiş olan Tara'yla göz göze geldim.

Ölüm'le yürüyen Tara'yla, aşkı için aşkından vazgeçen Tara'yla.

"Rae," dediğinde elinde tuttuğu yayı gördüm. Baştan aşağı savas kıyafetlerinin içindeydi. Hemen yanında, ondan yalnızca bir adım uzakta duran Karr'm miğferi de güneşin altında parlıyordu.

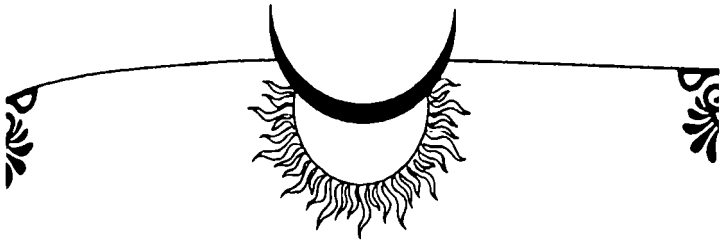
Rae ellerimi tuttu, parmaklarımı tek tek öptü. Beni terasa doğru yürüttüğünde odanın bir köşesinde Naia ve Helene ile oturan Nestor'la göz göze geldim, bakışlarını benden kaçırdı.

Helene sırtını dikleştirmişti ama teni bembeyazdı. Bana bak. mayı reddeder gibi bir hâli vardı.

Terasın köşesine geldiğimizde Rae'nin beni daha fazla yönlendirmesine ihtiyacım yoku. Binlerce gemi sularımızda yüzlüyordu. Bir kısmı sahilimize yanaşmıştı bile.

Gelmişlerdi.

Savaş başlamıştı.

BÖLÜM XVI

O gün tapınakta yanlışlıkla onu çağırdığımda Tanrı Rae, benim için gelmişti. Şimdi ise yanımda, şehrin kuşatmak için gelen gemileri izliyordu.

Rae'nin ellerinin terasın tırabzanlarını kavradığı noktada mermer çatladı. Birkaç adım geri çekilip sırtını dikleştirdi. Yalnız olsaydık, her şeyin yoluna gireceğini söyleyerek onu avuturdum ancak şu anda, herkesin tüm dikkati onun üzerindeyken onu güçsüzmüş gibi gösterecek herhangi bir şey yapamazdım. Bu yüzden onu taklit ederek duruşumu düzelttim, yüzüme kendime güvendiğimi gösterdiğini umduğum bir ifade yerleştirdim.

Rae denizin üzerini kaplayan gemilere son bir bakış attıktan sonra terastan uzaklaşırken Nestor, "Sayıca çok azız," dedi. Sesi derin bir kabullenişe teslim olmuştu ve bu hiç hoşuma gitmedi. "Hiç şansımız yok." Mavi gözlerini hüznle kırpıştırıp hemen yanında oturan Naia'ya baktı.

Karr göğüs zırhı sanki onu boğuyormuş gibi boynunu büktü. "Yirmi bir gün şu an başladı mı?" Parmakları zırhın yan kısımlarını tutan deri iplere yöneldi, ucundaki düğümü çözmek için

uğraşırken titriyordu. Savaş Tanrısı'nın bile içinde yer almaktan gerildiği bir savaş önümüzdeydi.

Rae'nin karanlık bakışları ona yöneldi. "Yarın başlayacak, bu geceki ziyafetten sonra." Sesi bir avuç taş yutmuş gibi acı doluydu.

Onun benden uzaklaşmasını, Nestor'un önünde duran bir testi şaraba uzanmasını izlerken, "Ne ziyafeti?" diye sordum.

Cevap Tara'dan geldi. Gözlerine ulaşmayan histerik gülüşü yaralı bir hayvanın acı dolu çığlığını andırıyordu. "Aile yemeği, Mara," derken Rae çoktan testiyi dudaklarına dayamış kana kana içmeye başlamıştı. "Savaşlardan önce oturup birlikte yemek yer ve günler sonra birbirimizin gırtlığına sarılmayacakmışız gibi eğleniriz."

Kart homurdanarak Rae'nin elinden testiyi kaptı, büyük bir yudum aldıktan sonra elinin tersiyle ağzından kayan damlaları temizledi. "Tanrıların saçmalıklarla dolu dünyasına hoş geldin."

Nefes almakta güçlük çekiyordum ama bunun sebebi Delia'nın belime kopartacakmış gibi doladığı kemer miydi, yoksa atmak isteyip de bir türlü atamadığım çıgıllıklarım mıydı, bilmiyordum. Tek bildiğim boğulmak üzere olduğumdu. Ya da kusmak üzere.

Hatta belki ikisini de aynı anda yapmanın bir yolunu bulurdum.

Rae'nin gücü daha o içeri girmeden beni çevreledi. Karanlığı kolumu okşadı, ben aynada kendimi izlerken arkamdan belime sarılarak yüzünü boynuma gömdü. Briseis nihayet benden uzaklaşarak ocağın karşısındaki yerine döndü. Tedirginliğim onu da etkiliyordu, tüm gün bir an olsun yanımdan ayrılmamıştı. Sıcak sevdiğini bildiğimden ocağın tam karşısına onun için bir minder yerleştirmiştim ancak anlaşılan kötü ruh hâlim onu da etkiliyordu.

Kötü ruh hâlimin etkilediği bir diğer kişi, şu anda aynadaki aksime bakarak beni inceliyordu. Konuşmasını, bir şeyler söy-

lemesini istiyordum ama sonsuzluğunu sessizliğiyle mühürlemiş gibi tek bir kelime bile etmiyordu. Bizi nelerin beklediğini bilmiyordum. Tüm sabahı ve öğleden sonrayı kehanetlere ulaşmaya çalışarak geçirmiştım fakat kendimi sakinleştirmeyi bir türlü başaramadığım için her defasında yanıt olarak yalnızca koca bir hiç almıştım.

Yetersiz olmaktan nefret ediyordum. Boynumdaki kolyeye rağmen savaşmakta hâlâ iyi değildim. Bir anda, etkileyici bir şekilde güçlerimi yönlendirmenin ideal yolunu bulacağıma inanmıştım fakat bu şekilde başarısız hissetmek de beklediğim bir şey değildi.

Baştan aşağı çaresizdim ve korku doluydum.

“Rae,” diye söze başlamaya çalıştım ama arkadan uzanan eliyle ağzımı örttü.

Nefes alıp verdiğinde ılık nefesi boynumdan tüm bedenime ulaştı. “Güzelsin,” diye mırıldandı. “Seni bu hâlinle hatırlamama izin ver.”

Sözlerinin her biri kalbime saplanan bir hançer gibiydi. “Yapma,” derken ağzımı kapatan elini çekip öptüm. “Beni hatırlaman gerekmeyecek.”

Rae, bir yorum yapmadan aynadan bana bakmaya devam ettiğinde ben de bize baktım. İkimizin de üzerinde gece kadar siyah tunikler vardı. Tacım başımda, kolyem ise boynumdaydı. Birbirimizi tamamlıyor gibi görünüyorduk ve bu canımı daha çok acıtırıyordu. Savaşta onu kaybedersem geriye benden kurtarılacak bir şey kalmayacağını biliyordum. Bir daha asla tamamlanamayacağımı biliyordum.

“Bana yapma diyene bak,” dedi. “Düşünceleri okumak gibi kötü bir huyum olduğunu biliyorsun, arsız ölümlü.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım, aynadan alnına dökülen siyah saçlarına baktım. Parmaklarımı içlerine daldırarak onları bozmak

istedim. “Eskiden de bana böyle mi seslenirdin?” Sorum üzerine kaşları çatıldı, güzel yüzü gölgelerin içine çekildi.

“Hayır,” dedi çenesini omzuma dayayarak. “O zamanlar yalnızca Mara’yydın.”

Ona döndüğümde kollarımı gövdemle dolayarak baktım. “Bu da ne demek?” Ağzımın içi telaştan kurudu.

Rae’nin aynadaki bakışları yavaşça bana döndü, elini uzatıp yanağıma dokunsa da hemen geri çekti. “Bu söylediğim kulağa ilginç gelecek biliyorum ama,” dediğinde kötü bir şeyler söylerse ona bakmak zorunda kalmayayım diye gözlerimi kapattım. “Önceki hayatında olduğun kişiyle çoğunlukla aynı kişi olsan da zaman zaman ondan farklı olduğunu görüyorum. Düşünce şeklin aynı ama olaylara verdiği tepkilerle beni şaşırtmayı başarabiliyorsun.”

Almaya çalıştığım nefes boğazımda bir yerlerde takılı kaldı. “Anlıyorum,” demeyi başarabildiğimde sesim bana binlerce adım uzaktan seslenmişim gibi kısık gelmişti. Onun bakışlarından uzaklaşmaya çalışarak gözlerimi kapattım. Orada hayal kırıklığı görmekten korkuyordum. Eskiden olduğum kişiyi kıskanmam mümkün müydü bilmiyordum ancak şu an midemi kasıp kavuran hissi yalnızca kıskançlık olarak açıklayabilirdim.

Rae’nin parmakları çeneme değdi. “Gözlerini aç.”

Ona istediğini vererek gözlerimi açtım ve onun gece kadar karanlık gözleriyle buluştum. “Sorun değil,” diye fısıldadım. “Sadece, demek istediğim, umarım seni hayal kırıklığına uğratmamışımdır.”

Sakince gülümsedi ama onu, gülümsemesinin hüzünden geldiğini bilecek kadar tanıyordum. Rae gerçekten gülümsediğinde göz kenarları kırışır. “Önceki hayatında tamamen benim için yaratılmıştın, Mara. Bunu söylemek kulağa korkunç geliyor biliyorum ama benimle olmaktan başka bir şansın yoktu. Üstelik seninle bu kadar fazla zamanımız olmamıştı.” Parmak uçları kır-

piklerime değdi, elmacık kemiklerimin üzerinde süzöldü. “Bu hayatında ise beni seçtin. Başka seçeneklerin olmasına rağmen beni tercih ettin, özgür iradenle benimle olmayı tercih ettin. Kendime engel olamayıp bencil bir adam gibi hareket ederek seni buraya getirsem de seçimlerine müdahale etmeye çalışsam da günün sonunda özgür iradene saygı duymam gerektiğini öğrendim ve sen kendi seçimini yaptın.”

“Yine olsa yine yaparım.”

“Biliyorum,” derken sesi yumuşacıktı. “Bu yüzden beni hayal kırıklığına uğratman mümkün değil. Her anlamda yanımda olmasını istediğim değil, yanında olmak istediğim kadınsın. Savaşın sonucunda ne olacağı umurumda değil, önemli olan şu an sana ait olduğum için kendimi ne kadar kutsanmış hissettiğim.”

Konuşmam, ona bir şey demem gerektiğini biliyordum ama sesim çok uzaklardaydı. Belki de Pandora’nın kutusuna bile saklanmış olabilirdi. Bu yüzden Rae devam etti. “Sana âşıktım. Ama şu an sana hissettiklerim aşkın da ötesinde bir şey, Mara,” dediğinde gözlerime baskı yapan yaşlarla savaştım. “Ruhumun ve bedenimin içindesin, bunu ancak bu şekilde tarif edebilirim. Seninle geçirdiğim vakit arttıkça hissetmemin mümkün olduğunu bilmediğim şeyler hissediyorum. Bir yarımın ölü olduğunu biliyorum fakat senin yanındayken kendimi hiç olmadığım kadar tam ve hayatta hissediyorum.”

Yanağını benimkine yasladığında ağlamamak için derin bir nefes almaya çalıştım. “Bir daha sakın öleyim deme, Ölü Tanrı.”

Parmakları sırtıma baskı yaptı. “Birlikte,” dedi çenemi nazikçe öperken. “Sen ve ben bunu birlikte başaracağız.”

“Birlikte,” diyerek tekrar ettim.

Sıcak elleri benimkilere kaydı, beni de beraberinde odadan çıkarmadan önce yumuşakça öptü. Çok kısa bir öpüşmeydi ama onun korkusunun tadını almam için yeterliydi.

Rae'nin büyük ziyafet salonunun önüne geldiğimizde bahar rüzgârı duvarlara asılmış kıymetli kumaşları dalgalandırdı. Sol tarafımdaki açık alandan gemileri ve sahilimizi işgal etmiş askerlerin kampından gelen ateşleri görebiliyordum. Bu manzara yüreğimi sıkıştırdı ama yine de başımı dik tutmayı başardım.

Rae, ziyafet salonunu örten kumaşları benim için araladı ve arkamdan içeri girdiğinde hiç vakit kaybetmeden yeniden elimi tuttu. Kendi karanlığını serbest bıraktığında benim gümüş dumanım da ona eşlik etti. İkimizin de gözlerinde evrenler parlarken geniş masada oturan Tanrılara doğru ilerledik.

Briseis hemen peşimizdeydi. Büyük patilerinin mermer zeminde bıraktığı sestten başka tüm sesler susmuş, herkes dikkat kesilmişti.

Mühürlü geçitler açılmış, şehrimiz yabancılar tarafından sarılmıştı. Yalnızca yirmi bir gün sonra cenaze ateşlerini bizzat kendi ellerimle yakmayı arzuladığım Tanrılar sofradaki yerlerini almıştı.

Zeus baş köşede oturuyordu. Siyah saçlarını süse ve ihtişama ihtiyacı olmadığını bilir gibi salmıştı. Üzerindeki açık renk tuniğin her iki yanından aşağı inen altın işlemeler dışında tamamen sade, neredeyse insan gibiydi. Gözleri anında benimkileri buldu ve ikimiz de son karşılaşmamız hiç yaşanmamış gibi birbirimizi selamladık, o bana bakarken Briseis yanıma gelip durdu. Sırtını gererek başını salladı, kuyruğu bacağıma dolandı.

Gözlerim masada oturan diğerlerinin üzerinde dikkatlice gezindi. Masanın sol tarafı şehrimizi işgal etmeye gelen Tanrılara ayrılmıştı. Farah, kızıl saçları mum ışığında parlarken hemen Athena'nın yanında oturuyordu. Onların yanlarında ise kıvrık saçları bahar rüzgârıyla uçuşan başka bir Tanrıça ve Tanrı daha oturuyordu. Poseidon, Zeus'un hemen yanındaydı. Başını belli belirsiz sallayarak beni selamladı. Ona karşılık vermek yerine masayı incelemeye devam ettim. Onun yanında, Athena'yla or-

tasında ise başka bir Tanrı daha vardı. Öfkeli bakışları ve kahverengi dalgalı saçlarıyla tam karşısında oturan Karr'a bakmaktan başka bir şey yapmıyordu. Eh, bu da onun Ares olduğu anlamına geliyordu.

Sonunda asıl görmeyi beklediğim kişiyi buldum.

Apollon.

Masanın en ucunda, Zeus'a en uzak köşede oturuyordu. Bakışları doğrudan benim üzerimdeydi. Kanatları ortada olmasa da sessiz varlıklarından güç almak istermiş gibi omuzlarını dikleştirmişti. Onunla göz teması kurduğumda dudağının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı, başını hafifçe yana yatırdı.

Bundan zevk alıyordu. Bu masadan oturmaktan, şehrimizi işgal etmiş olmaktan zevk alıyordu.

Hades boğazını temizleyerek, dikkatimin Apollon'dan ona yönelmesine sebep oldu. Bahar gelmişti ve Persephone annesinin yanına dönmüştü. Bu yüzden bu akşam tek başınaydı fakat yine de bir şekilde etrafına yaydığı güçle bu masadaki herkesten daha kalabalık gibi duruyordu.

Rae masanın diğer ucuna, Apollon'un sağına, Zeus'un tam karşısına oturmadan önce Nestor'un yanındaki boş *klismos*u alarak kendi yanına yerleştirdi. Ona dönüp baktığımda başıyla oturmamı işaret etti ve benim için hazırladığı yere oturana kadar kendi yerine oturmadı.

Briseis hemen sağ tarafıma yerleşirken Zeus boğazını temizledi. Anlaşılan hem aslanımın buradaki varlığı hem de sofradaki baş köşeye Rae'yle birlikte oturmam onu rahatsız etmişti. Güzel. Ona rahatsızlıktan çok daha fazlasını vermek istiyordum.

Briseis'in başını severek Zeus'a gülümsedim. Bir tepki vermesini, iğneleyici bir yorumda bulunmasını bekliyordum ancak o kadehini kavrayarak bana doğru kaldırmakla yetindi.

Diğer Tanrılar da ona eşlik ederek kadehlerini kaldırırken oda-

ya mutlak bir sessizlik hâkimdi. Herkesin konuşmak istediğine, birbirlerini zehirli sözlerle kışkırtmak için doğru anı kolladığına emindim. Hepsinin yüzünde benzer, hesapçı bir ifade vardı ancak Zeus konuşana kadar kimse sessizliği bozmayı göze alamadı. “Ailemize,” dedikten sonra şarabından büyük bir yudum alıp memnuniyetle gülümsedi.

Rae kadehini havaya kaldırırken ona eşlik ettim, Briseis bile bu aile saadetinin bir hayalden ibaret olduğunu anlamış olacak ki homurtusuyla bize eşlik etti.

Zeus, “Anlaşılan Kirke seni gerçekten de seviyor,” derken tabağına bir parça et koydu. “Hayvanlarına oldukça bağlıdır, erkeklerden dönüştürdüklerine bile. Bu yüzden itiraf etmem gerekiyor ki aslanlarından birini sana vermesine şaşırdım.”

Briseis’in başını bir kez daha okşadım. “Beni sevmesi sence de mantıklı değil mi?” diye sorduğumda masadaki başlar benden yana döndü. Pekâlâ, sanırım Hades gerçekten de haklıydı. *Olympos*’ta konuşmaya cesareti olan kadınlara gerçekten de alışkın olmamalıydılar. “Ne de olsa onun kanından geliyorum. Annemin annesi olmasının bazı avantajları olmuyor değil.” Kadehimi dudaklarıma götürdüm. “Özellikle bitkisel karışımlar konusundaki yeteneğimi ondan almış olmalıyım çünkü zehirleri en az Nestor kadar çok seviyorum.” Eğer şimdiye kadar Kirke’yle olan bağımı öğrenmedilerse artık biliyorlardı.

Poseidon şarabından bir yudum alacaktı ki durdu.

Masaya bir anda çöken sessizliği Apollon’un gülüşü bozdu. Kahkahası kulaklarımda çınlarken kendi kadehine uzanarak içindeki şarabı bir dikişte bitirip kadehi masaya gürültüyle geri bıraktı. “Penelop seni benim heykelime bağladığında onu zehirlemeyi akıl etmemen ne yazık. Gerçi mantıklı kararlar verme konusundaki başarısızlığın hepimizin malumu. Yapman gereken tek bir doğru şey vardı, o da beni çağırmaktı. Eğer küstahlığın kadar

derslerine de önem verseydin belki de şu an çok farklı bir yerde olurduk.”

Sırtıma inen sopaların acısı henüz yaşanmış gibi tenimi karnıcalandırırken masanın üzerindeki bıçağı kavradım. Bunun onu öldürmeyeceğini biliyordum ancak en azından bıçağımın göğsünde nasıl durduğunu görmeye ihtiyacım vardı. Beni öfkeliendiren Penelop’un beni dövmesi değildi, hayır. Beni öfkeliendiren Apollon’un bunu görmesi ve sanki çektiğim acı beni zayıf kılmış gibi bundan zevk alarak dile getirmesiydi.

Oysa acım beni kesinlikle zayıflatmamıştı ve dilediği buysa onun da bunu görmesini sağlayabilirdim.

Rae’nin eli, elimin üzerine kapandı, bıçağı parmaklarımın arasından çekip aldı. “Sana benim şehrimde olduğunu ve benim masamda otururken bana hakaret edemeyeceğini hatırlatmama gerek var mı?”

Apollon tek kaşını havaya kaldırarak Rae’ye baktı. “Burası bizim şehrimiz kardeşim ve hakaret ettiğim de sen değildin.”

Rae’nin karanlığı bileklerinden parmaklarına doğru akarken güçlü duruşunu bozmadı. “Şehrimize ihanet ettiğin anda buradaki hakkını yitirdin, Apollon. Öyle olmasaydı bile adına tek bir kişinin bile dua etmediği bir şehri sahiplenmeye devam etmek yalnızca aptallık olurdu.” Karanlığı masanın üzerinden Apollon’un kadehine doğru ilerleyerek içini şarap gibi doldurdu. “Üstelik Mara’ya hakaret etmenin gözümde bana hakaret etmenden hiçbir farkı yok. Bu yüzden, eğer bu masada oturuyorsan benim şehrimin kurallarına ve kutsal saydığı değerlere göre hareket edeceksin.”

Karanlık kadehi alıp yere fırlattığında Zeus, “Bu gece sayımız az,” diyerek araya girdi. “Bugün bu sofraya yetişememiş çok fazla kişi olsa da yakında Hera ve diğerlerinin de bize katılacağını umuyorum.” Rae’nin karanlığı geri çekildi ancak gözden kaybolmadı. Parmak uçlarında karanlığın parçaları asılı kalırken Briseis, Apol-

lon'a dişlerini göstererek hırladı. "Yine de en sevdiğim oğlum burada, bizi evinde ağırlıyor. Biz de evimizde sayılırız, değil mi?"

Zeus'un sözleri beni neredeyse güldürecekti. En sevdiği oğlunun evine savaş için gelmemiş gibi tabağındaki inciri ikiye bölüp ağzına attı. Boynumdaki kolye ısınırken onu hemen şu anda öldürmenin bir yolu olmasını diledim.

Aslında vardı ama...

Zeus'un sözleri beni güldürmese bile Rae'yi güldürdü. "Bunu bildiğim iyi oldu, baba. Ya beni sevmiyor olsaydın, o zaman ne yapardım?"

Zeus yüzüklerle dolu elini kaldırarak beni işaret etti. "Senin için yarattığım kadın tam yanında. Benim karşımda, layık olmadığı yerde oturuyor. Kaderin yalnızlıkla dövülmüşken ona karşı gelerek mahkûm olduğun o karanlığa aydınlığı getirdim."

Bıçağa bir kez daha uzanmamak için tüm gücümü kullanmam gerekti. "Onun ölümüne sebep oldun."

"Sıradan bir kadın benimle böyle konuşmayalı çok olmuştu," derken ikimiz de yalan söylediğini biliyorduk. Çok kısa bir süre önce onun karşısına dikildiğimi ikimiz de çok iyi biliyorduk. "Cesursun ama bu yine de hiçbir anlam ifade etmediğin gerçeğinin önüne geçmiyor. Tanrılarla aynı masada yemek yiyorsun ancak hepinizin babasına karşı çıkacak kadar aptalsın." Durdu, dudakları bir küçümsemeyle büküldü. "Burada benim sayemde oturuyorsun. Yaptıklarımı anlamayı beklemiyorum ama bana minnettar olmak zorundasın. Hayatını tapınağa adanarak geçirmiş küçük, köle bir kız için hayal edebileceğinden çok daha fazlasına sahipsin ve tüm bunlar benim sayemde gerçekleşti."

Rae'nin hemen yanımdaki bedeni gerginlikle dikleşti. "Mara kimsenin gelini ya da kölesi değil," derken sesi öfkeliydi. "O hür bir kadın."

Poseidon elini çenesine dayayıp bize baktı. Kaşlarını çatarak

bu fikrin hoşuna gitmediğini açık etti. “Kadınlar hür olamazlar, Rae,” dedikten sonra mavi gözleri hiç acele etmeden bana döndü, beni dikkatli bakışlarının altında sınıdı. “Yalnızca Tanrıçalar hürdür.” Diğer elinin işaret parmağı dalgınlıkla kadehin üzerinde hareket edince şarap, kadehin içinde dalgalanarak bir girdap oluşturdu. “Hepimiz bu kadının bir Tanrıça olmadığı konusunda hemfikiriz.”

“Sizi hayal kırıklığına uğrattığımı için üzgünüm ancak ben hür bir kadını ve özgürlüğümü kendi ellerimle kazandım. *Olympos*’ta işler nasıl ilerliyor bilmiyorum ama Troya’da, kadınlar sizin olmasını beklediğiniz gibi köleleştirilmiş değiller.”

Farah’ın kadehini tutan parmakları kasıldığında bana bir cevap vereceğini düşündüm ancak o Athena’ya bakmakla yetindi. Athena yüzündeki ifadeyi sakın tutmayı başarsa da başını iki yana salladı, Farah uysal bir kedi gibi arkasına yaslanarak şarabından büyük bir yudum aldı.

Zeus kısık sesle güldü. “Eskiden Troya her anlamda *Olympos*’a sadık bir şehirdi. İsmimizi anar, adımıza kan akıttırlardı.”

Arkama yaslandım: “Ve karşılığını benim geldiğim yerde savaşı kaybederek ödediler.”

“Dengeyi bozmanın bedelini ödediler.” Bana cevap veren Zeus değil, Athena’nın yanında oturan Tanrıça’ydı. Kıvrıcık saçlarının bir tutamını kulağının arkasına iterken mum ışığında parlayan ela gözlerinde hesapçı bir ifade vardı. “İlahlarla içli dışlı olmanın her zaman bir sonucu vardır. Ya sonunda onların yanında yürümeyi hak edersin ya da diğerlerinin dikkatini çekersin. Troya’nın başına gelen de bu oldu. Bizden o kadar çok aldılar ki sahip oldukları senin aciz türünün dikkatini çekti. Ölümlü bir kadının isminin ardına saklanan erkekler, sahip olmadıkları onuru savaşın bahanesi hâline getirdiler. Aslında hepimiz gözlerinin şehrin sahip olduğu zenginlikte olduğunu biliyorduk.”

Athena onu, “Artemis,” diyerek uyardığında onu nasıl olup da tanımadığıma şaşırdım. Onu daha önce Karr’ın zihninde, yayını Tara’nın gırtlığına dayarken görmüştüm.

Artemis’in bakışları bir anlığına Athena’ya döndü ve yeniden benimkileri buldu. “Sen de bu dengeyi bozuyorsun. Sahip olman gerekenden çok daha fazlasına sahipsin ve bunların hiçbirini hak etmiyorsun. Aşk, kardeşimin gözünü kör etmiş olabilir ancak hakkı olan konumda olmamasının, bizim yanımızda yer almamasının tek nedeni sensin. Senin isminin ardına gizlenerek verilecek savaş sadece şehri yerle bir etmekle kalmayacak, onu da yok edecek.”

Karr, benden önce davranarak, “En azından Mara kendi kardeşinin şehrini yok etmek için gelmedi,” dediğinde onun daha önce hiç bu kadar sert konuştuğunu duymamıştım. “Mesele Rae’nin hakkı olanı almasıysa buraya hiç gelmemiş olman gerekiyordu, Artemis.”

Karr’ın yorumu, yemek başladığından beri sessizliğini koruyan Poseidon’un yanındaki Tanrı’yı güldürdü. “Sen onlara bakma, Mara,” diyerek başını eğerek beni selamladı. “Diğerlerini bilmem ancak senin hakkında duyduklarım benim hoşuma gitti.” Bal rengi gözlerinde eğlenceli kıvılcımlar parladı, şarabını bana doğru kaldırıp dudaklarına götürmeden önce, “Ben Hermes,” diyerek mırıldandı. “Senin hakkında daha çok şey öğrenmek için sabırsızlanıyorum.”

Apollon, yeni bir kadehe şarap doldurup masaya bıraktı. “Askerlerden biri senin oğlun ve yarı Tanrı olduğunu iddia ediyor, baba,” diyerek konuyu benden uzaklaştırdı. “Akhilleus’un komik bir kopyasına benziyor.” Güldüğünü duyduğumda bedenimde akan kan bile ona tepki vererek hızlandı. “Kendisinin yenilmez olduğunu iddia ediyormuş ve tahmin et, hedefinde kim varmış.” Bana gülümseyerek baktığında gülümsemesine aynı şekilde karşılık verdim.

Zeus'un kaşları çatıldı. "Hangisi o?"

Ares ona cevap verdi. "Antios, Kartacalı bir komutanın oğlu ama anlaşılan o ki senin oğlunmuş." Sesindeki küçümseme tadına bakabileceğim kadar güçlüydü. "Annesinin babasıyla evlenmesinden önce bir göl kenarında senden hamile kaldığını iddia ediyor."

Zeus gülümseyerek şarabından içti. "Mümkün," derken suratında beliren ifade can sıkıcıydı. "Bir noktada yarı Tanrı çocuklarımla ilgilenmeyi bırakmam lazımdı." Burun kemerini iki parmağının arasına aldı. "Şımarıklıkları ve asla tam bir Tanrı olmamalarına rağmen kendilerini *Olympos*'a ait görmeleri canımı sıkıyor. Başta kırılğanlıkları hoşuma gidiyordu ancak gün geçtikçe kusurları gözüme daha çok batmaya başladı."

Rae de güldü. "Babalığa olan aşkın her geçen gün beni şaşırtmaya devam ediyor."

Zeus da aynı eğlenen ifadeyle Rae'ye karşılık vererek, "Senin aksine," dedi. "Bir gün baba olamayacak olman ne kadar üzücü, oğlum." Dudakları sahte bir hüznle büküldü. "Ölümlü kadının savaşı atlatabilse belki ama sence o bu kadar güçlü mü?"

Rae'nin surat ifadesi dondu, çenesindeki bir kas oynadı. "Bir oğlum olacak," dedi kendinden emin bir ses donuyla. "Ve ben de ona senden daha iyi bir baba olacağım."

Sesinde gizlenen bir şeyler sırtımı dikleştirmeme sebep oldu. Bunun daha önceden görülmüş bir kehanet mi olduğunu, yoksa yalnızca Zeus'a karşılık vermek için söylenmiş sözler mi olduğunu anlamakta güçlük çektim.

Tuhaf, orada hissetmeyi beklemediğim bir umut kalbimi ısıtarak yemeğin başından beri gergin bir şekilde hazırda bekleyen ellerimi çözdü.

Bir çocuk. Ondan ve benden bir parça, bir gelecek.

Buna gerçekten de sahip olabilir miydik?

Farah keyifle etinden büyük bir dilim kesmeden önce, “Antios ve Mara savaş alanında karşı karşıya geldiğinde ne olduğunu görmek için tüm sikkelerimi ortaya koyuyorum,” diyerek açıkça alay etti. “Bir yarı Tanrı ve ne olduğu belirsiz ölümlü bir kadın, mücadelelerini izlemek Hector ve Akhilleus’un mücadelesini izlemekten daha keyifli olacak.”

Hades tehlikeli bakışlarını ona yönlendirdi. “Sikkelerinden ikisini kayıçıma saklamayı unutma,” diyerek kendi etinden büyük bir parça kesti. “Yoksa Mara seni öldürdüğünde ruhun huzura kavuşamaz.” Bana baktı ve hafifçe gülümsedi. “Bir Tanrıça’nın hayaleti oldukça can sıkıcı olurdu ve *Kerberos*’u huzursuz ederdin.”

Farah güçlükle yutkunurken bu hâli Apollon’u güldürdü. “Tüm aile bir arada olmayı gerçekten özlemişim.”

Nestor, odanın bir köşesinde bekleyen hizmetliye ona bir kadeh daha şarap doldurmasını işaret ederken, “Mara’nın karşısında hiçbirinizin şansı yok,” diyerek diğerlerine meydan okudu. “Onunla aynı tarafta olduğum için utanmasam kendime şükrederim.”

Tara bir mırıldanmayla onu onayladı. “Kadınlarım onu gördüklerinde saklanacak delik arıyorlar.”

Karr neşeli bir tavırla ona döndü. “Sadece kadınların mı, yoksa sen de mi?” diye sorarken eğlenceli bir tavırla ona göz kırptı.

Tara somurttu, bıçağını önündeki ete saplayarak, “Kes sesini, Spartalı,” dese de ilk defa Karr’ı gülümsemesiyle ödüllendirdi.

Ne yapmaya çalıştıklarını nihayet anlamıştım. Rae’nin neden tacımı giymemi istediği ya da Briseis’in de bizimle gelmesi konusunda ısrar ettiği açıktı. Onlara göz dağı vermeye, onları korutmaya çalışıyorduk. Savaş alanında onlarla çarpışmamız için yirmi bir günümüz daha vardı ve askerlerinin yanlarına inmeden önce onları geri çekilmeleri için zorlamaya çalışıyorduk.

* Yeraltı Dünyası’nın kapılarında, ölümlerin kaçmasını engellemek için bekçilik yaptığına inanılan üç başlı köpek -e.n.

Bizim yanımızda yer alan Tanrılar daha azdı ancak benim hep-sine bedel olduğumu onlara göstermeye çalışıyorduk.

Peki ya gerçekten de öyle miydim? İşte bundan hiç emin değildim. İlerleme göstermiş olsam da hâlâ bir mızrağı Karr kadar korkusuzca çeviremiyor, okumu yayıma Tara kadar hızlı takamıyordum. Çabuk yoruluyor, kısa bir çarpışmanın ardından nefes nefese kalıyordum.

Rae'nin parmakları bacağımı kavradı. "Mara savaş alanına indiğinde onun heykelini yapacak bir usta bulmamız gerekecek." Elimi tutup dudaklarına götürdü, yumuşak öpücüğünü bileğime bıraktı. "O anın ölümsüzleşmesi ve gelecek nesillere aktarılması gerek." Durdu, masayı yarım bir gülümsemeyle süzdükten sonra bakışları Hades'in üzerinde durdu. "Belki de Homeros'u sırf o an için ölümler dünyasından geri getirirsin. Yazdıklarını okudum, Mara'yı ne şekilde anlatacağını duymak isterim."

Hades kadehini Rae'ye doğru kaldırırken onu, "Oldu bil," diyerek cevapladı. "Biraz huysuz biri ama bu fırsatı kaçırmak istemeyeceğini biliyorum. Akhilleus'un öfkesi'nden sonra Mara'nın gazabı eminim dikkatini çekecektir."

Hermes bizi ilgiyle dinlerken boynundaki kolyelerle oynuyordu. "Demek o kadar iyisin," dediğinde sesindeki hayranlığı duydum. "Bunu nasıl yapacağını merak ediyorum doğrusu. Bana gelen fısıltılar hâlâ eğitim gördüğünü söylüyordu. Yoksa yanıldılar mı?"

Sıra bana gelmişti.

Hata yapma ya da şüpheye düşme şansım yoktu. Kendime güvenmediğimi anladıkları anda onlar için kolay bir hedef hâline gelecektim. Beni parçalara ayırmadan önce bir an bile düşünmeyecekler, bunu yapabilmek için de önce Rae'yi ortadan kaldıracaklardı.

* İlyada destanı, "Söyle Tanrıça, Peleusoğlu Akhilleus'un öfkesini söyle." cümlesiyle başlar -e.n

Parmağımı şarap kadehinin üzerinde gezdirdim, o anda masadaki herkesin kadehlerinin içindeki şaraplar dönmeye başladı. Poseidon şaşkınlıkla onun gücünün yansıması olan gücüme bakarken yarı yarıya boşalmış kadehleri testiden çektiğim şaraplarla doldurdum.

En tatlı gülümsememle onları süzdüm, Artemis'le göz göze geldiğimizde Tanrıça bakışlarını benden kaçırdı. "Dengeyi bozduğum konusunda haklıydın. Sizin güçlerinizi göreceğim ve onları kopyalayacağım. Sonra da kendi gücünüzü size karşı kullanacağım," dedim. Parmağımla birlikte şarapların hareketleri de durdu. Boynumdaki kolye ısınırken omzumda yıldızların parladığını çok iyi biliyordum. "Sizi kendi gücünüzle öldürmek çok keyifli olacak."

Zeus bir kahkaha patlatırken masadaki diğer herkes nefeslerini tutmuştu. Ares, rahatsızca olduğu yerde kıpırdanırken Athena'nın öfkeli bakışları tamamen benim üzerimdeydi. "Seni öldürecekim," dedi.

Omuz silktim. "Bunu düşündüğün anda çoktan kayıkçıyla taşınmış olursun."

Athena bir şey diyecek gibi oldu ama Zeus elini havaya kaldırdığında sustu. "Lütfen," derken sesi gürül gürüldü. "Aile yemeğimizi tehditlerle bölmeyelim."

Apollon bana baktığında gözlerimi kaçırmadan onunkilere diktim. Rae'nin bacağımdaki eli sertleşirken öne doğru eğilerek sırtıyla bedenime siper oldu. "Sakın, Apollon," dedi. "Ondan uzak durmazsan yapacağım son şey olsa da kanatlarını söker, Titanlara atarım."

Zeus ayağa kalktı. "Pekâlâ, bunu gecenin sonuna kadar bekletecektim ama en iyisi güçlerinizi şimdiden sınırlamak olacak," dedi. "Yirmi bir gün sonra güçlerinizin tamamı serbest kalana kadar yalnızca birer Tanrı ve Tanrıça olduğunuzu size anımsatacak

güçlerle yolunuza devam edeceğinizi biliyorsunuz. Bu yüzden, vaktinden önce savaş alanına inmeyi aklınızdan bile geçirmeyin, yemininizi her daim aklınızda tutun. Bir ölümlüden en iyi ihtimalle biraz olsun güçlü olacağınızı hatırlatmama gerek yoktur umarım.”

Ayağa kalkıp teker teker sofradakilerin omzuna dokunduğunda iki bileklerinde de kalın, altın bilezikler belirdi. Tara, “Bu gece sofrada olmayanlara ne olacak?” diye sorarken Zeus, Hades ve Poseidon’u es geçerek Karr’a doğru ilerledi.

Zeus Karr’ın bileklerini mühürlerken, “Onlar da kısıtlanacak,” dedi.

Teker teker herkesi dolaştı, bilezikler bileklerde parladı.

Zeus en son benim koluma dokunduğunda bilezikler her iki bileğimde de belirdi ancak orada uzun süre kalmadılar. Zeus daha geri çekilmeden ortadan ikiye ayrılıp yere düştüler. Kafamı kaldırıp gülümseyerek ona baktım. “Ben bir Tanrıça değilim, unuttun mu?” Zeus bir kez daha denedi ama yeni bileziklerin de akıbeti öncekilerle aynı oldu. “Ve sana hiçbir zaman savaşmamak için yemin etmedim.”

Rae altın bileziğin parladığı eliyle benim boş elimi tuttu, dudaklarına götürüp öptüğünde Zeus geri çekildi. “Pekâlâ, öyle olsun,” derken sesi beklediğimden de dingindi. “Savaş yarın şafakta başlayacak. Her iki tarafın ölümlülerine de bol şans dilerim.”

Zeus’un sözleri sonlanır sonlanmaz bunu bekliyorlarmış gibi masadaki ilahlar ortadan kayboldu. Zeus da gözden yiterken Rae’nin karanlığı beni yakaladı ve bizi eğitim alanına bıraktı.

Yüzünü buruşturmasından bunu yapmanın bile onun için ne kadar güç olduğunu anladım. Güçleri dizginlenmiş, zamanından önce savaşamaması için sınırlandırılmıştı.

Gece savaşçıları ve Spartalılar, Troyalı askerlerin arasına karışmış, bilenmiş kılıçlar ay ışığının altında parlıyordu. En geride

Tara'nın eşsiz kadınlarından oluşan savaşçı birliği oklarını yaylarına yerleştirilmiş bir şekilde bekliyordu.

Kalabalıktık ve kendimizden emindik. Ancak bunun savaşı kazanmamıza yetip yetmeyeceğinden emin olamıyordum. Kalabalık olmamız bize bu savaşı kazandırmazdı çünkü sahilimizi sanki buna hakları varmış gibi ele geçiren *Akhalar* da kalabalıktı. Üstünlük kurmamız gerekiyordu.

Seus, baştan aşağı savaş kostümelerini kuşanmış bir şekilde askerlerin arasından sıyrıldı. Rae'ye doğru yürürken elindeki miğferin üzerindeki tüyler rüzgârla dalgalandı. Yüzündeki ifade karmakarışıktı. Önce bana baktı, ardından bakışları Rae'ye kaydı. "Geçitten birileri daha geldi," derken sesi de en az ifadesi kadar karışıktı. "Beş düzine kadarlar."

Onun ilk başta Zeus'un gelmesini beklediği Tanrılardan bahsettiğini düşünsem de bu mantıklı değildi. Tanrılar, o kadar çok değillerdi. En azından *Olympos*'a hâkim olanları bu kadar kalabalık değildi.

Rae, Seus'a bir cevap vermeden elimi tuttu. "Benimle gel, Mara," dedikten sonra Phoiniks'in bir asker kalabalığının önünde gezinip durduğu ön avluya gelene kadar da durmadık.

Troya cephesinde savaşan diğer askerlerin aksine, üzerlerinde savaş kıyafetleri olmasa da baştan aşağı silahlarla kuşanmış askerleri gördüm.

Askerler bizi görür görmez dizlerinin üzerine çöktüler, alınlarını yere yaslandıklarında Rae en öndeki askerin omzuna dokundu. Asker başını kaldırıp ona baktığında onun Hestios olduğunu anladım. Kendi şehrimden kaçmama yardım eden, Rae'yi unutmuyarak heykellerini yapan adam şimdi savaş zırhının içinde dizlerinin üzerine çökmüştü.

Başı bana döndüğünde suratındaki korkunç yarayı gördüm. Saç diplerinden başlayarak sakallarla örtülü çenesine kadar uza-

nıyordu. Bu yeniydi, Penelop’la giriştikleri mücadeleden geriye kalan bir iz olduğuna emindim.

Rae adamın omzunu sıktı. “Güzel işti, Hestios,” dediğinde sesi gururluydu. “Kendi zamanınızı bırakıp buraya benim için savaşmaya geldiğinizi hiç unutmayacağız.”

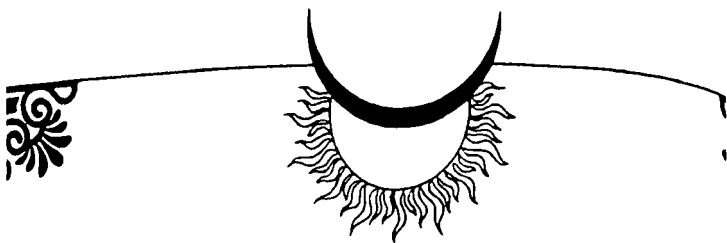
Hestios başını eğdi. “Buraya Kehanet Tanrısı ve Troyalı Mara için geldik, efendimiz,” dedikten sonra gözlerini yeniden kaldırdı. “Ama buraya gelmemizi ben sağlamadım,” dedi.

Rae kaşlarını çatı, gücü sınırlandığı için zihin okuyamadığını anladım. “Kim sağladı?”

“Ben,” dedi tanıdık bir ses askerlerin arasından sıyrılıp öne çıkarken. “Troyalı Mara uğruna savaşmaya geldik,” dedikten sonra tam önümde dizlerinin üzerine çöktü.

Nefesimi tutarak ona baktım.

Meadros’a.

BÖLÜM XVII

Meadros'un gözleri doğrudan benimkilerle buluştuğunda yutkunmakta güçlük çektim. Bakışlarındaki şey eğer nefret olsaydı benim için daha kolay olurdu ama gözlerinde gördüğüm o şey nefret değildi. Bu bakışı tanıyordum, yıllarca bana bu şekilde bakmıştı.

Ben göz temasımızı bozarken konuşan Rae oldu. "Senin yardımına ihtiyacım yok, ölümlü adam," derken sesi keskindi. Duruşundaki sertlikten kendini zor tuttuğunu anlayabiliyordum. Eğer Zeus güçlerini sınırlandırmamış olsaydı, Meadros'un çoktan Hades'in kayıklarından birine bineceğine emindim.

Meadros omuzlarını dikleştirdi, karşısında bir Tanrı yokmuş gibi ona önce bedeniyle ardından da kendinden emin tavrıyla meydan okudu. "Senin yardımına ihtiyacın olmayabilir," derken sesi sakindi. "Buraya zaten senin için savaşmaya gelmedim."

Karr yavaşça yürüyüp yanımıza ulaştı. "Savaş şafakta başlayacak," dedi. "Şu anda bunun ne yeri ne de zamanı." Spartalılardan birinin ona uzattığı kılıcı alıp elinde tarttı, ucunu Meadros'a doğrulttu. "Buraya ortalığı karıştırmaya geldiysen işini seve seve

hemen şu anda bitirebilirim. Fakat amacın savaşmaksa, sana fazla dikkat çekmemeni öneririm.”

Bir şey söylemem gerektiğinin farkındaydım ancak şaşkınlığım dilimi bağlamıştı. Meadros’un burada olduğuna inanmakta güçlük çekiyordum. Aramızda yaşanan onca şeyden sonra ona karşı olan öfkem nihayet Penelop’u durdurduğunda dinmişti ancak buraya gelmesine ihtiyacım yoktu.

Her şey tamamen geride kalmışken burada olmasını istemiyordum. Rae dişlerini sıkı, burnundan derin bir nefes alırken gözleri kısıldı. “Dikkatli ol, ölümlü.”

Meadros’un gözleri Rae’nin kara gözleriyle çarpıştı. “Uzun zamandır onun yanındaydım, olmaya da devam edeceğim.” Çenesini havaya kaldırırken saçları sert rüzgârda dalgalandı. “Buraya âşık olduğum kadının hayatı tehlikede olduğu için geldim ve kanımın son damlasına kadar onu koruyacağıma emin olabilirsiniz. Hatalarım onu benden uzaklaştırdı ancak her şey sona erdiğinde, hâlâ yaşıyorsam bir şansım var demektir. O zaman belki de gerçekten kocası olurum ve ona karşı olan görevlerimi yerine getirebilirim.”

Rae o kadar hızlı hareket etti ki bileğindeki bileklik olmasa onun, gücünün en üst noktasında olduğuna inanabilirdim. Elleri Meadros’un boynunu kavradı, göğüsleri birbirine çarptı. “Onunla bir şansın olduğunu bir kez daha aklından geçirirsen seni çıplak ellerimle öldürürüm,” derken sesi bir tehdit değil, bir vaat gibi çıkmıştı. Ölümün vaadi, Kehanet Tanrısı’nın ölüm yeminiydi.

Karr, ikisinin arasına girmeye çalışırken askerler huzursuzlandı. Özellikle Meadros ve Hestios ile gelen askerler durumdan memnun olmadıklarını belli edencesine homurdanmaya başladı. Buraya savaşmaya gelmişlerdi ve inandıkları Tanrı uğruna savaşacaklardı, ona karşı değil.

Hestios dizlerinin üzerine çöküp Rae’nin ayaklarına kapanırken yapabildiğim tek şey onları izlemektir.

Boğulduğumu hissediyordum. Nefes alacak bir yere ihtiyacım vardı ama kaçamazdım. Savaş kapıdayken kendimi değil, Troya'yı düşünmek zorundaydım. Kuşatılmış bir şehir, korunması gereken canlar vardı. Şu anda önemli olan benim nasıl hissettiğim değildi.

"Rae, hayır," dedim sesimi güçlkle bularak. "İstediğim bu değil." Beni duyup duymadığından bile emin olamayarak ona bir kez daha, "Rae," diye seslendim.

Rae sonunda beni duyduğunu belli ederek ellerini Meadros'un boynundan çözdü, birkaç adım geri çekildi. Meadros dizlerinin üzerine düştüğü yerde öksürürken tepesinde dikilip ona baktı. "Onunla gerçekten evli olmadığını ilan edeceksin." Sesi sert ve emrediciydi. Hiçbir ölümünün ona karşı çıkmasının bir yolu yoktu. "Bir yalancı olduğunu itiraf edecek, öleksen de onurunla öleceksin."

Meadros her şeye rağmen yine de gözlerini kaldırıp ona bakmayı başardı. "Bunun için önce beni öldürmen gerek."

Rae gülümsedi. "İstediğin buysa bunu zevkle yaparım."

Meadros'a karşı eriyen öfkem yeniden alevlendi.

Kolunu tuttum, tüm gücümle onu kendime çektim. Bana direnmeye çalıştığında ise yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu bana bakmaya zorladım. "Her türlü yardıma ihtiyacımız olduğunu biliyorsun, Rae," dediğinde gözlerini benden kaçırdı, çenesini sıkıp bir kez daha bakışlarımızı birleştirdim. "Sen ve ben. Hayatta kalacağız. Bunun için her şeyi yapmaya mecburuz."

Hestios, Meadros'u ayağa kaldırırken Rae gözlerini benimkilerden ayırmadı. "Sen ve ben," diyerek beni tekrar etti. "İkimiz." Rae tekrar Meadros'a baktığında yüzünde ölümcül bir ifade vardı. "Gözümün önünden çekil," dediğinde Hestios, Meadros'u Rae'den uzaklaştırmaya çalıştı.

Ancak Meadros ondan daha hızlıydı. Bana doğru atılırken

elindeki kılıcı uzattı. Karr ve Rae önüme geçtiğinde ise geç kalmışlardı. Elbisemin bir parçası Meadros'un elinde sallanıyordu.

Hestios, Meadros'un önüne geçip onu bu iki kızgın Tanrı'ya karşı korumaya çalıştı. "Size yalvarırım ona merhamet gösterin."

Karr kaşlarını çatarken bir yandan da bir eliyle Rae'nin kolunu sıkıca tutuyordu. İkisinin gövdelerinin arkasında kalarak Meadros'a baktım.

Meadros elbisemden kestiği kumaşı kılıcının kabzasına dola-
madan önce onu bir kez öptü. "Troyalı Mara için!"

Bağırışı tüm askerlerin arasında dolandı, tüm kılıçlar havaya kalktı. Askerler hep bir ağızdan, "Troyalı Mara için!" diye bağırırken kılıçlarını kalkanlarına vuruyor, ayaklarıyla yeri dövüyorlardı.

Onlara önce Gece Savaşçıları ardından da Spartalılar katıldı. En sonunda Tara'nın kadınlarıyla Troyalı askerler de onlara eşlik etmeye başladığında herkes savaşa hazırды.

Benim dışımda herkes.

Üzerinde oturduğum sandalye daha çok bir tahta benziyordu. Sırtımı rahatsız ahşaba dayarken başımdaki taçtan dolayı başım çoktan ağrımaya başlamıştı.

Yavaşça soluma baktığımda kendi yerinde rahatça oturan Hermes'le göz göze geldim. Bana göz kırptı ve gülümseyerek, "İzleyeceğin ilk savaş mı?" diye sordu. "İlk gün her zaman kanlı geçer ama sonrasında biraz durulur gibi olur." Apollon, Hermes'in yanında oturduğu yerde rahatsızlıkla kıpırdandı. "Aslına bakarsan; savaş, insanların gizledikleri öldürme isteklerini onurlu olduğunu düşündükleri bir yolla açığa çıkartmasıdır. Birini evinde öldürürsen katil, savaş alanında öldürürsen kahraman olursun."

Ona cevap vermeden yeniden önüme döndüm. Bunu o kadar basit ve önemsiz bir şekilde söylemişti ki bu Tanrıların hepsinin

sonsuzluktan beri var olduğu gerçeğiyle sarsıldım. Benim bednim toprakta çürürken, ruhum Hades'in sonsuz nehirlerinde sürüklenirken onlar bu dünyada hüküm sürmeye devam edecekti.

En azından birkaçını beraberimde götürebilirdim. *Neden olmasın?*

Troya'nın duvarlarının tepesinde kurulan alanda oturuyorduk. Tanrılarla birlikte sanki bir gösteriyi izler gibi baktığımız alanda biraz sonra insanlar ölecekti. Her iki taraftan da askerler, kendilerine ait olmayan bir savaş için çarpışırken biz onları barbarlar gibi oturup izleyecektik.

Ares'le Athena parlayan gözlerle bahis için tartışırken Kart, Rae'nin yanındaki yerinde kıpırdamadan oturuyordu. Gözü Spartalıların üzerindeydi. Askerlerinin yanında savaşmaktansa burada bizimle oturma onun huzursuz ettiğini biliyordum. Tara uzanıp onun elini tuttuğunda bile gözlerini savaş alanından ayırmamaya devam etti.

Briseis hemen yanıma uzanmış, kulaklarını dikkatli bir şekilde havaya dikmişti. Biraz sonra dökülecek kanın kokusunu aldığına emindim. Başını okşayarak onu sakinleştirmeye çalıştım ancak kendim de pek sakin sayılmazdım. Sabra güneş doğarken sessizce gelmiş ve Farah'ın yanındaki yerini almıştı. Benimle sadece kısa bir an için göz göze gelmişti ama bu, onun gözlerindeki nefreti okumam için yeterliydi. Duygularımız kesinlikle karşılıklıydı.

Duvarın altında hizaya geçen ve birbirleriyle çarpışmaya hazır görünen askerleri rahatlıkla seçebiliyordum. Hector, iki atın çektiği arabasına binerek askerlerin arasında dolanırken Seus en öndeki yerini almıştı.

Miğferlerin siperleri indirilmiş, güneş hepsini parıltısıyla boğmuştu.

Tara'nın kadınları oklarını yaylara germiş bir şekilde en arkadaki yerlerini alırken, sahildeki *Akhalar* su damlası gibi giderek çoğalıyordu.

Rae titreyen elimi dudaklarına götürdü. “Sen ve ben,” dedi mırıldanarak. “Bunu sakın unutma.”

Zeus, Hades ve Poseidon hepimizin arkasında, daha yüksek tahtlarda oturuyordu. Zeus ortadaki yerinde otururken bana seslenerek, “Tanrıların arasına hoş geldin, Mara,” dedi. “Savaşta gözüne bir asker kestir ve onun üzerine bahis oyna, bu şekilde savaş senin için daha keyifli geçer.”

Sakladığım *Tanrı Öldüreni* Zeus’un lanet gırtlığına saplayacaktım. İnanmadığım tüm Tanrılar şahit olsun ki bunu bir gün mutlaka yapacaktım.

Farah gülümseyerek arkasına döndü. “Athena, Antios’un yeni Akhilleus olduğu konusunda çok emin,” derken sesi sanki bir savaş alanının tepesinde oturmuyormuşuz gibi neşeliydi. “Acaba bu savaş onun ismini de ölümsüz yapacak mı?”

Ares, Athena’ya bir sikke daha uzatırken, “Ben bahsimi Mara’dan yana kullanıyorum,” dedi.

Hermes de bir sikke çıkartıp fırlattığında Athena sikkeyi havada kaptı. “Ben de Mara alır diyorum.”

Poseidon’un kaşları havaya kalktı. “İzlemesi ilginç bir mücadele olacak,” diye mırıldandı.

Zeus erkek kardeşine bakarak düşünceli bir şekilde çenesini sıvazladı. “Söylesene, oğlum,” dedi Rae’ye hitap ederek. “Kadının bir yarı Tanrı’yı yenecek kadar güçlü mü?”

Rae elimi sıkıca tuttu, o kadar derin bir nefes aldı ki göğsü patlayacakmış gibi şişti. Diğer eliyle yavaşça tuniğinin içine uzandı, bir sikke alıp Athena’ya attı. “Mara alır,” derken arkasını dönüp Zeus’a baktı. “Zeus ve Mara mücadelesinde bahsim Mara’dan yana.”

Ben de arkamı dönüp Zeus’a baktım, gri gözlerinin içine bakarak gülümsedim. “Şimdi savaşın benim için daha keyifli geçeceğine eminim.”

Yan yana oturan üç Tanrı'dan sessizliği bozan Hades oldu. İki altın sikkeyi Athena'ya fırlattı. "Zeus ve Mara mücadelesinde ben de Mara diyorum." Yeşil gözleri keyifle parladı, *Tartaros*'un derinliklerinden değil de *Olympos*'un tepelerinden gelme bir gülümsemeyle bana baktı. "Troyalı Mara için."

Zeus kahkaha attığında tepelerden bir yerde bir şimşek çaktı. Bir şeyler söylemesini bekledim ama sessizliği sözlerinden daha tehlikeli gibiydi. "Kardeşimin dediği gibi, izlemesi ilginç bir mücadele olacak."

Yeniden önüme döndüğümde Hector'un atlı arabasından inip yürüdüğünü gördüm. *Akhalar*ın olduğu taraftan da bir asker yürüyerek ona yaklaşıyordu. Tam ortada buluştuklarında Tanrılar bile nefeslerini tuttu.

Karr oturduğu yerden kalkıp duvarın ucuna ilerledi. "Antios bu mu?" diye sorarken omuzları gerilmişti.

Meraklanarak onun yanına gittim. Uzun siyah saçlarının bir kısmı örülmüş, bir kısmı ise açık bırakılmıştı. Elinde sadece bir mızrak bir de kalkan tutuyordu. Attığı her adımda sandaletleri kuma gömülüyor, etrafı toza boğuyordu.

Athena da ayağa kalkıp yanımıza yaklaştı. Karr, bedenini benimkine yapıştırdı ama yine de duvarın tepesinden savaş meydanını izlemeye devam etti. "Bu o," dedi Athena, Karr'ın sorusuna cevap vererek. "Rüzgâr kadar hızlı Antios. Talimlerini bizzat izledim, daha önce böyle savaştan birini ne gördüm ne de duydum."

Antios'u incelemeye devam ettiğimde tüm bedeninin yaralarla kaplı olduğunu gördüm. Zeus hepimizin savaş meydanını rahatlıkla görebilmesi için gücünü kullanmıştı. Bu yüzden Antios'un her iki kaşından da başlayıp burnunun üzerinden dudaklarına inen yaralarını rahatlıkla seçebildim. Yüzünde başka yaralar olsa da bu ikisi en kötü olanlarıydı.

Bu bir savaşçının vücuduydu. Öldürmek için yaratılmıştı ve burada olduğu süre boyunca en iyi olduğu şeyi yapacaktı. Ra-

kibim bu adamdı, çarpışmamı bekledikleri ve üzerime bahisler oynadıkları adam buydu.

Hector, kalkanını göğsünün hizasında tutarak Antios'un tam önüne gelene kadar yürüdü. İki savaşçı birbirini bir süre süzdükten sonra ellerini uzattı, birbirlerinin dirseklerini tutup sıktılar.

Ayrıldıklarında Hector, "Şehrimize bir kez daha kan dökmek için geldiniz," dedi. "Anlaşılan ne öncesinde dökülen kan ne de alınan canlar sizin için yeterli olmamış."

Antios mızrağını bir elinden öbürüne geçirirken, "Tanrılar böyle emretti," diyerek cevapladı. "Onların istekleri biz fanilerin amaçlarına daima galip gelir."

İkisi de kendi askerlerinin arasına dönerken Hades oturduğu yerden kalkıp yanıma geldi, soğuk ellerinden birini omzuma koydu. "Hediyemi beğendin mi?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım. Benim yerime ona cevap veren Rae oldu. "Ne hediyesi?" Şimdi o da ayağa kalkmış, tam arkamda duruyordu.

Hades'in yeşil gözleri üzerimizde gezindi. "Hiçbiriniz anlamadınız mı?" Kaşları çatıldı. "Gece Savaşçıları'ndaki tubaflığı fark etmediniz mi?"

Karr'la Athena'nın da başı bizden yana döndü. Karr'ın bedeni bana hâlâ yapışık, Athena'yla aramızda bir kalkan görevi görüyordu. "Polites isimli bir asker dışında hiçbiri ne ismini biliyor ne de kim olduğunu. Sadece savaşmak için yaşıyorlar." Durdu, kaşları çatıldı. "Bunun seninle ilgisi ne?"

Hades gülümsedi. "Mara'nın gücü Yeraltı Dünyası'nın kapısına dayandığında ona bir hediye gönderdim," derken sesi herkesin duymasını ister gibi yüksek çıkmıştı. "Ordun Mara, onlar dünyada daha önce savaşmış ve yenilmez olduklarını kanıtlamış savaşçılar. Onların senin için ülkemden çıkmalarına ve senin için savaşmalarına izin verdim."

Gece Savaşçıları'nın geldiği anı düşündüm. Öfkemi ve dizginleyemediğim gücümü. Gerçekten farkında olmadan Yeraltı Dünyası'na ulaşmayı başarmış olabilir miydim?

Bu düşünce tüylerimi ürpertti. Güçlerimin nereye kadar uzandığını bilmiyordum. Dürüst olmak gerekirse, neden bu güçlere sahip olduğumu da bilmiyordum. Bir ölümlü gibi hissediyor, bir ölümlü gibi zarar görüyordum ancak benim yapabildiklerimi hiçbir ölümlünün yapamaması gerekiyordu.

Poseidon oturduğu yerden, "Yani kısacası hile yaptın," diye homurdandı.

Hades'in soğuk parmakları omzumu sıktı. "Benim diyanım benim kurallarım. Ben sana balıklarınla ne yapacağını soruyorum, Poseidon?"

Hector, ordunun yanma döndüğünde sanki bizi görebiliyormuş gibi yukarı baktı. Onun iki savaş atının çektiği arabasına binmesini izledim. Eyeri sol eline sıkıca dolarken sağ elindeki kılıcı havaya kaldırdığında arkasındaki askerler de ona eşlik etti. "Troyalı Mara için!"

"Troyalı Mara için!"

Silahlar indi ve her iki tarafın askerleri de son hız birbirine doğru koşmaya başladı. Savaşın ilk çarpışması gerçekleşirken dudaklarımı ısırdım. Rae'nin hemen yanımdaki bedeni gerilirken gözlerini kırpmadan aşağımızda kanlı bir savaşa tutuşan askerlere bakıyordu.

Karr'ın gözleri alevlendi, kırmızılık tüm gözbebeklerini kaplarken Athena'mın dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi. "Kanın kokusunu özlemiş misin, kardeşim?" diye sorduktan sonra başını arkaya atıp havayı kokladı. "Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuşum."

Tanrılara ve Tanrıçalara tek tek baktığımda hepsinin gözlerinde aynı parlıtların olduğunu gördüm.

Kum kanla ıslanırken bedenim karıncalandı, omzumdaki yıldızlar ışıldadı. Gümüş dumanım ben onu çağırmadan hareketlenirken boynumda kolye canımı yakacak kadar ısınmıştı. Bir terslik vardı, normal olmayan bir şeyler oluyordu.

“Rae, neler oluyor?”

Rae bana döndüğünde gezegenler çoktan gözbebeklerine yerleşmişti. “Bizim için kan döküyorlar.” Sesine ilahi bir dinginlik ve korkutuculuk hâkimdi. “Bizim için döktükleri her kan binlerce adaktan daha değerli.”

Hades’in gözleri altın gibi yanarken geri çekildi, yeniden kardeşlerinin yanındaki yerine oturdu. Hemen aşağımızda bağırان askerlerin sesi kulağında uğuldarken tutunacak bir yer aradım.

Fazla cesur bir Troya askeri diğerlerinin arasından sıyrılıp öne çıktı. Karşısında ondan en az iki baş daha uzun olan bir *Akha* askerine mızrağını saplarken haykırışı tüm alanı doldurdu. Kendinden emin, öldürmeyi nihai amacı hâline getirmiş bir şekilde savaşırken onun ne kadar genç olduğunu düşündüm. Benden gençti, Seus’tan da. En fazla on dördünde ya da on beşinde olmalıydı ancak cesareti yaşından çok daha büyüktü.

Mızrağı bir başka askere daha sapladığında geri çekildi ama sivri uç ete takılarak çıkmadı. Bu ona vakit kaybettirdi. Kalkanını koluna asarak iki eliyle de mızrağı tuttuğunda arkasından gelen askeri fark etmedi. Öne doğru eğildim, ona seslenmek için ağzımı açtım.

Her şey o kadar hızlı olup bitti ki tüm yaşananlar için bir nefes alımlık süre yetmişti. Bir başka asker atıyla arkasından geçip kafasını gövdesinden ayırdığında ellerinin ikisi de mızrağın sapındaydı.

Gerileyerek arkamı döndüğümde Apollon’la göz göze geldik. Gözleri güneş gibi yanarken çenesini havaya kaldırdı.

Başımdaki taç, giydiğim süslü tunik. Her şey çok fazlaydı. Nefes alamıyordum. İnsanların ölürken çıkarttığı acı dolu çığlık-

lar, demirin demire çarparken çıkarttığı o korkunç çınlama sesi... Hepsi beynimin içinde dönüp dururken midem bulanıyordu.

Kollarımı kendime dolayıp onlardan uzaklaştım. Rae benimle gelmeye çalıştığında elimi havaya kaldırıp onu durdurdum. "Lütfen, biraz yalnız kalmak istiyorum."

Bana engel olamadan merdivenlerden indim. Midem o kadar çok bulanıyordu ki son basamaklara ulaştığım anda kendime engel olamayıp kustum. Başımdaki tacı söküp çıkarttım, onu bir elimde sıkıca tutarken diğer elimle duvara tutunarak yere çöktüm. Dünyam dönüyordu. Bildiğim ne varsa parçalara ayrılıp gözümün önünden yitip gidiyor gibiydi.

Omzumda bir el hissettiğimde irkildim. Rae gelmese bile Kar-r'ın yanıma geldiğini düşünerek başımı çevirdiğimde bana dokunan kişinin Apollon olduğunu gördüm.

Onunla göz göze geldiğimiz anda elini iterek çöktüğüm yerden doğruldum. Hâlihazırda benim güçsüz biri olduğumu düşünürken ona daha fazlasını vermeyecektim.

Yanında geçip giderek ilerlemeye çalıştım. Adımlarım birbirine dolanıyor, başım dönüyordu ancak yine de devam ettim.

Koridora çıktığımda bana yetişerek önüme geçti. Öfkeyle, "Ne istiyorsun?" diye sordum. Elini yeniden uzatıp bana dokunmaya çalıştığında gücüm onu benden uzağa itti. "Sakın bana dokunma."

Apollon'un sandaletleri yere sürterken dengesini sağlayarak durmayı başardı. "Düşündüğümden de güçlüsün."

"Evet, bu yüzden siktirip gitsen iyi edersin." Midem bulanmaya devam ediyordu. Durup sakinleşmek için derin bir nefes aldığımda ciğerlerim sızladı.

Apollon gizlemekte güçlük çektiğim ne varsa hepsini gördüğünü belli ederek başını salladı. "Savaşa ilk defa şahitlik etmek zordur," derken sesi ondan beklenmeyecek kadar yumuşaktı. "Alışırınsın demeyi çok isterdim ama ben hâlâ alışamadım."

Ona ters ters baktım. “Üzerimize bir ordu gönderen sensin.”

Apollon sessiz kaldı. Gözlerini bir an bile üzerimden ayırmadan bana bakmaya devam ederken omuzları düştü.

Onu ardımda bırakıp tekrar yukarı çıkmak için davrandığımda, “Rae’nin Mara’sı,” diyerek seslendi.

Sesinde adını koyamadığım bir şey vardı. Öfkeliydi ancak sesinin tınısında bir kabulleniş de gizliydi. Beni durduran da tam olarak bu oldu. Omzumun üzerinden ona baktım. Yıllarca ona adanan hayatım, onun isminin ardına gizlenerek gördüğüm muamelenin izleri hâlâ tazeydi. Çok değil, kısa bir süre önce Pene-lop’un bana yaptıklarının hepsini izlemiş, çektiğim acıyı görmüş-tü. Kalbinde iyilik namına hiçbir şey olmadığını biliyordum. Eğer olsaydı, tüm bunları yaşanmadan önce durdururdu. Kirke’nin adasına geldiğinde bu işi sonlandırırdu.

Aramızdaki sessizlik uzayıp giderken en sonunda derin bir nefes alırken ağzını açıp kapattı. Bir şeyler demek istediği ama doğru kelimeleri bir türlü bulamadığı açıktı. Nihayet, “Kardeşimi hayatta tutmak için her şeyi yapar mısın?” diye sordu.

Sorusuna düşünmeden, “Evet,” diye yanıt verdim. “Her şeyi yaparım.” Eğer Rae’ye bir zarar verme niyetindeyse bunu bir kez daha düşünse iyi ederdi. Daha öncesinde, ilk savaş zamanında beni ondan ayırmış olabilirdi ancak bunu bir kez daha yapmasına izin vermeyecektim.

Apollon başını yavaşça salladı. Bana doğru bir adım attı ancak daha fazla yaklaşmadan durdu. “Güzel, onu hayatta tutmak için her şeyi yap ve bir daha ölmesine izin verme.”

Bana sözlerinin gerçekliğini sorgulama fırsatı vermeden yanından geçip gitti, merdivenleri hızla tırmandı.

Tacımlı takıp peşinden yukarıya ulaştığımda çoktan az önce oturduğu yere oturmuştu bile. Ben Rae’nin yanındaki yerime yerleşirken Apollon havaya bir sikke attı, Athena sikkeyi yırtıcı bir

hayvanın ataklığıyla onu kaptı. Sikke gözden yiterken Apollon, “Zeus’a karşı Mara,” dedi ve arkasına yaslanıp savaşı izlemeye devam etti.

Kanım yeniden siyah akmaya başlamadan önce Rae’nin beni yaralı askerden uzaklaştırması gerekmişti. Şehrin kapılarının önünde sırayla yanan cenaze ateşleri geceyi kavuruyor, onu bir güneş gibi aydınlatıyordu.

Savaşın ilk günü tahmin ettikleri gibi zorlu geçmişti. Her iki tarafın da kaybı vardı ancak savaşı ilk günden sonlandıracak kadar çok kan dökülmemişti. Yine de cenaze ateşleri tüm şehri aydınlatacak kadar çoktu.

Rae’nin sıcak kolları gövdeme sarıldı, beni kucaklayıp Seus’un yaralarını sarmakla meşgul olan Helene’nin yanına götürdü. Naia onun ayaklarının dibinde, içinde şifalı karışım bulunan bir tas tutuyordu. Helene buz gibi bakışlarıyla Seus’u bir kez daha süzdükten sonra elindeki bezi karışıma batırdı, Seus’un şakaklarından akan kanı sildi.

Seus acıyla inlese de yerinden kıınıldamadı. Dişlerini sıktı, Helene onu temizlerken gözlerini göğe dikti.

Durumu kötü değildi. Başına kalkanla vurulmuştu. Naia onu dikmeyi teklif etmişti ama Seus buna karşı çıkmıştı. Savaş yaraları dikilmek için değil, yalnızca sarılmak için var diyerek yarayı yalnızca temizlemelerine izin vermişti. Gerçekten de aptal bir çocuktu ancak cesaretine imreniyordum. Kan döküldüğünü gördüğüm anda dizlerimin üzerine çökmüştüm. O ise savaş meydanının tam ortasında yer almış, korkusuzca savaşmıştı.

Bu bir kehanet miydi bilmiyorum ancak Seus gerçekten de tarih tarafından hatırlanacaktı.

Rae, beni içi silahlarla dolu bir sandığa oturturken daha fazla

askeri iyileştirmem gerektiğinin farkındaydım. Şimdiden on düzine askerimiz ölmüştü ve ölmeye de devam edeceklerdi, bunu biliyordum.

Rae başımı okşadığında ona baktım. “Yorgunsun, Mara,” dedi hüznle. “Biraz dinlenmen gerek.” Konuşmak için ağzımı açtım ama eliyle dudaklarımı örttü. “Yalnızca biraz. Kendinden verebileceğinden de daha fazlasını veriyorsun. Kimse senden bunu istemiyor, özellikle de ben.”

Karr, bana küçük bir testiyle biraz şarap getirdiğinde ona minnetle baktım. Savaş kıyafetlerinin üzerinde ona ait olmayan kan lekeleri vardı. Bugün kaç tane Spartalı feda ettiğini merak ettim.

Bana uzattığı testiden büyük bir yudum aldım. “Meadros hayatta mı?” diye sorduğumda Rae ayağa kalktı, Seus’un yanına giderek yarasını temizleme işini Helene’den devraldı. Bunun onu rahatsız ettiğini biliyordum, beni de ediyordu ancak ölümünün zaten karmakarışık olan vicdanıma bir yardımı dokunmayacaktı. Yine de bencil bir yanımdan kurtulmak istiyordu.

Karr sıkınlıkla başını salladı. “Piç kurusu, yara bile almamış.”

Omuzlarım düştü. “Bir yanımdan onun ölmesini umması korkunç bir şey mi?”

Karr’ın bakışları yumuşadı, onda görmeye alışkın olduğum gülümsemelerden biriyle bana baktı. “Bu seni bir insan yapar,” dedikten sonra yanıma oturdu, omzuyla omzuma vurup kaymamı istedi. “İnsanlarla uzun yıllar geçirdim, Mara ve emin ol öfkelendiğin birinin başına kötü bir şey gelmesini dileyen kişilerle daha önce de karşılaştım. Bu kulağa korkunç gelebilir ancak sanırım bu bizim kusurlarımızın sizdeki bir yansıması çünkü öfke ve nefret, Tanrıların en sevdiği oyuncakları.”

Bir yudum daha aldığım testiye yere bıraktıktan sonra başımı eğip kucağımdaki kanlı ellerime baktım. “Beni bu şekilde hatırlamasını istemiyorum,” diyerek itiraf ettim. “Onu sevmiyorum,

ona öfkeliyim ancak kendisini sevmeyen bir kadın için ölümüne savaşması haksızlık gibi geliyor.”

“Asıl haksızlık,” derken boğazını temizledi. “Sana bir seçim şansı bile sunmadan savaşmaya gelmesi. Sana bu şekilde emriva-ki yaparak gönlünü kazanacağını düşünmesi onun hatası.”

Başımı omzuna koydum, bir kolunu omzuma sardı. “Tara için savaşacak olsan bunu onun seçimine bırakır mıydın?”

Karr nefesini tuttu. “Demek artık kelime oyunları yapmadan doğrudan sormaya geçtin.”

Bildiklerimi ona anlatmayı düşündüm. Tara’nın onun için aşkından vazgeçtiğini, bunu yalnızca onu çok sevdiği için yaptığını söylemek istedim. Yapmayı gerçekten çok istesem de bunu yapamadım. Bunun yerine, “Naia’yı onu sevdiğin gibi seviyor musun?” diye sordum.

Karr, gözlerini biraz uzağımızda harıl harıl yanan cenaze ateşlerine dikti. “Kimseyi onu sevdiğim gibi sevemem, Mara.” Çenesi kasıldı, kaşları çatıldı. “Benim en büyük kusurum Tara ve Naia, beni bu kusuruma rağmen seviyor.”

Karr sustuğunda söylenmemiş tüm sözcükler havada asılı kaldı. O sevilme istiyordu ama delicesine seilmeyi umduğu kişi ona hiçbir zaman bu sevgiyi veremeyecekti. Ona gerçekleri anlatmamın belki de bir anlamı yoktu. Tara geri alınamaz bir şey yapmışken bu yalnızca Karr’ın sevilme şansının önüne geçmem anlamına gelecekti. “Rae de bu yüzden mi yokluğumda Farah’la oldu?” Bu konunun üzerine fazla düşünmemeye çalışıyordum ancak ikimizi birbirimize bağladıktan sonra gördüklerimi hatırlıyordum. Rae’yi onunla görmüştüm, bana onun yanındayken hiçbir şey hissedemediğini söylemişti. Öyleyse, muhtemelen daha önce hissetmişti.

Karr şaşkınlıkla bana bakıp güldü. “Şerefsiz, sana hâlâ o olayın aslını anlatmadı mı?”

Rae arkamızdan, “Fırsatım olmadı,” diye yanıtladı onu. Elbette Seus’un yarasıyla ilgilenirken tüm dikkati bizim üzerimizdeydi. Yanımıza geldiğinde başımı Karr’ın omzundan kaldırdım. “Biraz yürüyelim,” diye teklif ettiğinde ayağa kalktım.

Karr, ben Rae’yle gitmeden önce uzanıp elimi tuttu ve bir kez sıktı. “Troyalı Mara için,” diye fısıldadıktan sonra bana göz kırpınca elimde olmadan güldüm.

Rae, sahiplerinin çoktan terk edip güvenli bir yere gizlendiği dükkânlardan birinin önüne geldiğimizde bizi içeri soktu. Çeşit çeşit baharat kokularının yayıldığı odanın ortasına vardığımızda bana döndü. “O görüntüleri senin zihnine ben yerleştirdim. Sana bir yalan söylemiştim ve devamını getirmek zorundaydım. Daha doğru düzgün konuşmamışken sana bir anda bizi birbirimize bağlamanın bir anlamı olmadığını çünkü zaten senden beri hayatımda başka bir kadın olmadığını söyleyemezdim. Benden uzaklaşmanı ya da sana karşı hissettiklerimin seni korkutmasını istemedim. Özür dilerim, gurur duyulmayacak şeyler yaptığımı farkındayım.”

Kaşlarımı kaldırdım. “Ama sana âşıktı.”

“Evet, bana âşıktı.”

Tezgâha tırmanarak oturdum. “Sana âşık olduğu için beni öldürmeye çalıştı.”

Rae alayla gülümsedi. “Meadros’un beni öldürmek istediği gibi mi?”

Ben, “Seni öldüremeyeceğini sen de biliyorsun, Rae,” derken bana yaklaştı. Tunîği yaralı askerlerin kanıyla kaplı olsa da ellerini ve yüzünü temizlemişti.

Ellerini dizlerime koyarak bana doğru eğildi. “Kocalık görevlerinden bahsetti, Mara, savaştan sonra yapacaklarını söyledi.” Dudakları tehlikeli bir şekilde kıvrıldı.

Dizlerimdeki ellerine baktım. “Doğru düzgün düşünemiyor.”

Yüzünü boynuma yaklaştırdı, burnundan verdiği nefes tıyile-
rimi diken diken etti. “Bana meydan okudu. Seni eninde sonunda
benden ayıracağını söyledi.”

Başımı geriye atıp ona baktım. “Biri, beni senden ayırabilir
mi?”

Alnını benimkine dayadı, gözlerini kapattı. “Bu yalnızca sen
istersen olabilir,” dedi.

Onu öptüğümde öpüşüme karşılık olarak dudaklarını aralasa
da dilimi onunkine doladığımda öpüşmemize son verdi.

Gözlerini açtı, gece bakışlarını benimkilere kenetledi. “Bazen
bana öyle bakıyorsun ki benim için ölebilecekmişsin gibi geli-
yor,” derken sesi kısıktı.

Nefesim tekledi. Ona böyle baktığımdan haberim yoktu ama
yine de ona gerçeği söyledim. “Senin için ölebilirim.” Bunu zaten
bir kere yapmamış mıydım? İkimiz de yapmıştık. Bu düşünceyi
zihnimden uzaklaştırdım, bunu bildiğimi henüz öğrenmesine ge-
rek yoktu. Güçleri kısıtlanmış olsa da yine de zihnimde güvende
değilmişim gibi hissediyordum.

Bir damla yaş gözlerinden süzülüp yüzüme damladığında şa-
şırdım. “Bunu sakın yapma, arsız ölümlü. Sakın benim için ölüp
beni de öldürme.”

Uzanıp yanağını sevdim, gözlerinde akmayı bekleyen diğer
yaşları sildim. “Bu gözyaşları ne için?”

Yutkundu, âdemelması kalkıp indi. “Bir süredir kehanet gör-
mediğinin farkındayım,” dedi. “Ve kehanetler yalnızca görülecek
bir gelecek yoksa gelmez.”

Sözleri yüreğime bir taş gibi oturdu. Uğraşmam gereken çok
fazla şey olduğu için odaklanamadığımı düşünmüştüm.

Belli ki yanılmıştım. “Zeus’a bir oğlun olacağım söyledin, o
bizim çocuğumuz mu olacak?” Bunun cevabını bilmeye ihtiyacım
vardı. Bizi bir geleceğin beklediğinden emin olmam gerekiyordu.

Rae derin bir nefes aldı, burun kanatları titredi. “Evet, bizim çocuğumuz, Mara, ismi Rayen.” İsmi zihnimde döndürüp durdum, tarttım. “Ama büyüdüğünü görecektir kadar yaşayıp yaşayamayacağımızı hiçbir zaman göremedim,” dediğinde tüm umutlarım söndü. “Son Troya Savaşı dokuz yıl sürdü. Savaş devam ederken doğabilir ve onu yitirebiliriz. Savaşta yitip gidebiliriz.”

Ona sıkıca sarıldım. Hiç gelmeyecek geleceğimize inat onu kollarımın arasında tuttum. O da bana sarılarak karşılık verdiğinde ikimiz de titriyorduk. “Seni sonsuzluk kadar seviyorum,” diye fısıldadım ona. “Sonsuzluğun hangi tarafında olacağımız umurunda bile değil.”

Savaşın ikinci günü Hermes’in yanıldığını anladım. En kanlı gün kesinlikle ilk gün değildi. O kadar çok kişi ölmüştü ki savaşa bir süre ara verip cansız bedenleri kumlardan kaldırmaları gerekmişti. Sabah askerleri taşıyan savaş arabaları şimdi cansız bedenleri taşıyordu.

Bu görüntü karşısında gözlerimi yumdum, yanımda oturan Hermes bile rahatsız görünerek oturduğu yerde kıpırdandı. “Dunlur gibi olacaktı, öyle mi seni bilmiş, Tanrı?” dedim aksi bir şekilde.

Hermes arkasına yaslandı. “Arada yanıldığım zamanlar olabiliyor.” Dalgalı saçlarını buna ihtiyacı olmasa da elleriyle düzeltti. “Nadir de olsa.”

Rae, Nestor’un ona uzattığı şarabı reddederek bana döndü. “Mara,” diye fısıldadığında ona baktım.

Uzanıp kolyemi tuttu, ucunu parmaklarının arasına aldı. Ay fiğürünün her ne kadar yanına yuvarlak bir plaka taktığını gördüğümde şaşırdım. “Bu da ne?” diye sorarak başımı eğdim.

Savaşın tüm vahşetini bastırarak bir şekilde gülümsedi. “Ya şaman için bir sebep.”

Kolyeyi elime alıp yeni yerleştirdiği uca baktım. Plakanın bir yüzünde Rae diğer yüzünde ise Rayen yazıyordu. Kalbim sıkışırken söyleyecek kelimeleri bulamayarak sadece Rae’ye bakabildim.

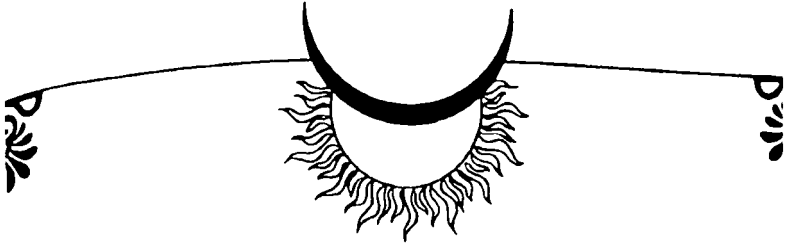
Yumuşak gözleri acele etmeden tüm yüzümde gezindi, uzanıp çeneme bir öpücük kondurdu. Yanağını okşamak için elimi kaldırdım ama aşağıdan gelen ses beni durdurdu.

“Troyalı Mara!” diye bağırdı biri güçlü bir sesle. Bu sesin daha önce konuştuğunu duymuştum, acımasız tonunun aklımdan çıkmasına imkân yoktu.

Oturduğum yerde kalkıp duvarın kenarına gittiğimde, dipte duran adamı gördüm. Ben onu net bir şekilde görebilsem de onun beni bu yükseklikten tam olarak seçemediğini biliyordum.

Antios elindeki mızrağı havaya kaldırdı, yukarı doğru savurdu. Elimde olmadan bir adım geri çekildim. Mızrak hiç ummadığım kadar yükseğe savrulup yalnızca birkaç boy altıma çarpıp yere geri düştü.

“Bana rakibimin bir kadın olduğunu söylediler. Ne büyük bir hakaret.” Yere tükürdü, her yanını kaplayan kana rağmen gülümsedi. “Seni bekliyorum, Troyalı Mara,” dedikten sonra arkasını döndü ve cansız askerlerin üzerine basarak *Akhaların* arasına geri döndü.

BÖLÜM XVIII

Antios'un sözleri hem bir yemin hem de bir vaatti. Beni de beraberinde *Tartaros*'un derinliklerine götürene kadar durmayacak, ikimizin adını tarihe yeni Hector ve Akhilleus olarak kazıyacaktı.

Hayır, daha da kötüsü, bizden yeni bir tarih yaratacaktı. Bir kadının kendisi için rakip olarak görülmesine içerlemesini anlayabiliyordum. O bir savaşçıydı, bense basit, onunla karşı karşıya gelemeyecek kadar güçsüz bir kadındım.

Güzel yanılgıydı. Kadınları küçümseyen her erkek gibi o da kadınların kıvrımlı bedenlerinin ardında gizlenen güçlü ruhlarını göremiyordu. Savaşmanın sadece onlara mahsus olduğunu, kazanmanın yalnızca onun hakkı olduğuna inanıyordu. İsteddiği kadar bu yalana inanmakta özgürdü. Onu yendiğimde bunu bir kadın olarak yapacaktım. Bir kadın olarak bir erkeğe denk olabileceğimi, ona üstün gelebileceğimi gösterecektim. Kendimi toparlar toparlamaz bunu yapacaktım ancak öncesinde kaybettiğim cesaretimi geri kazanmam lazımdı.

Derin bir nefes daha alıp defne yaprağının kokusu ciğerime yapışana kadar içime çektim. Ekşi kokusu aşağı inerken bakış-

larım biraz daha karardı. Savaşın beşinci gecesı, katliamın ise en kötü günüydü. Antios'un onlarca askerimizin kafasını gövdele- rinden ayırmasını izlerken yapabilseydi aynılarını bana yapacağı- nı çok iyi biliyordum.

Gözlerimi sıkıca kapatıp zihnimi tüm korkularımdan arındır- maya çalıştım. Bir şeyler görmem gerekiyordu, ihtiyacım olan sadece tek bir kehanetti. Bana bir geleceğim olduğunu anlatacak, tek bir kehanet. Daha fazlasına ihtiyacım yoktu.

"Mara?"

Helene'nin sorgulayan sesi tapınağın duvarlarına çarpıp beni bulurken gözlerimi yeniden açtım. Rae'nin devasa heykelinin ayaklarının dibine çöktüğüm yerden kalkmadan onun bana gel- mesini bekledim. Kanıma karışan defne özü başımı döndürüyor, uzuvlarımı gevşetiyordu.

Helene, mumların ışığının altında karanlık bir gölge gibi süzü- lerek geldiğinde alevler sarı saçlarında titreşti. Buz gibi bakışlan- nı üzerimde gezdirerek yanıma oturdu ancak yalnız değildi. Naia da tapınağın gölgelerinin içinden sıyrılarak yanıma gelmişti.

Gözlerimi, için için yanmaya devam eden defne yapraklarına diktim. "Korkuyorum," diye itiraf ettim. "Ölmekten çok korku- yorum." Kelimelerin dudaklarımdan zahmetli bir şekilde dökül- mesine sebep olacak kadar defne yaprağı solumuştum. Bu kadar çabaladıktan sonra sonunu görememekten çok korkuyordum.

Naia, başını omzuma yaslarken Helene uzanıp elimi tuttu. "Ölmeyeceksin," dedi sakince. "Kimse senin ölmene izin verme- yecek."

Yutkundum. Buna izin vermeyeceklerini çok iyi biliyordum ve asıl korktuğum da buydu. Benim ölmemem için kaç kişinin öleceğini tahmin etmek bile istemiyordum.

Helene'nin kolundaki bileziklere dokundum, metal yüzeyleri- nin ısınan tenimi serinletmesine izin verdim. "Tüm bunlarla nasıl

başa çıktın?” diye sorarken boğazıma çoktan güçlü bir yumru oturmuştu bile. “Bir şehir senin için düşerken sen nasıl ayakta kaldın?”

Helene’nin parmakları benimkilerin etrafında kenetlendi. “Kaçtım.” Sözleri o kadar keskin ve netti ki canımı acıttı. “Her şeyden, aşkımdan ve gururumdan kaçtım. İsminin başına *Troyalı* eklenmesinin ne kadar ağır olduğunu biliyorum.”

Başımı salladığımda burnum Naia’nın sarı saçlarına sürtündü. “Troyalı Helene ve Troyalı Mara,” dedim. “İki kadın, iki Troya Savaşı.”

Naia, yumuşak kahverengi gözlerinin içinde dolanan soru işaretleriyle kafasını kaldırıp bana baktı. “Burada tek başına ne yapıyorsun?”

“Kehanetleri arıyorum,” dedim. “Anlaşılan o ki kehaneti bilmezsem fısıldayamıyorum.”

Kız kardeşim uzanıp ikimizin elini sıkıca tuttu, beyaz teni gerilene kadar da sıkımaya devam etti. “Bırak sana yardımcı olalım,” dedi kendinden emin bir ses tonuyla. Ona ve cılız kollarına baktım. O kadar kırılgan ve savunmasız görünüyordu ki içim acıdı.

Kaşlarımı çattım. Bana benden başka kimsenin yardımcı olmayacağını biliyordum. Kimseden benim için bir şey yapmasını isteyemezdim. Savaş hepimizi ensemizden yakalamış, bize kaçacak en ufak bir delik bile bırakmamıştı.

Bakışlarım hediyelerden ve adaklardan arındırılıp çıplak bırakılmış tapınağın sütunları arasında dolandı. Buraya ilk geldiğimde gördüğüm ihtişamı düşününce kendimi sönük bir kopyasına bakıyormuş gibi hissettim. Savaş ilk önce burayı vurmuştu ve halk onlar için değerli olan eşyalarını dualarıyla birlikte ilk önce buradan söküp almıştı. Hepimiz kendi günahlarımızla yıkanana kadar da eski hâline dönmeyecekti.

Helene, ondan beklenmeyecek kadar yumuşak bir sesle, “Yardım edebiliriz,” diyerek Naia’yı tekrarladı. “Bize izin ver yeter.”

Ona baktım ve bakışlarındaki kendine güveni gördüm.

Bana bir şey söylemeden ayağa kalktı, Ephî'nin benim için tapınağa bıraktığı kadehi ve testiği aldı.

Naia da ona ayak uydurarak arkama geçti, bir süredir kesmediğim için uzayan saçlarımı parmaklarıyla ayırdı. Saçlarımı örerken eskiden olduğu gibi bir şarkı mırıldanırken, sesi çıplak tapınağın içinde ilahî bir dinginlikle gezindi.

Helene ustaca şarabı kadehe doldururken gözleri parlıyordu. Bunu birlikte defalarca yapmıştık, başka bir Tanrı heykelinin ayaklarının dibinde, kendimizi ona adamıştık.

Naia saçlarımı örmeyi bitirdiğinde sol tarafıma geçerek dizlerinin üzerine çöktü.

Helene de sağ tarafıma geçtikten sonra şarapla doldurduğu kadehten büyük bir yudum aldı. "Kandan kıyafetlerini kuşanıp da içtiğinde suyundan kehanetin." Kadehi havaya doğru kaldırdı, başını saygıyla eğdi.

Kadehi Naia'ya uzattığında bu sefer Naia şaraptan bir yudum aldı. "Biliriz hepimiz aslında, ona ait bedeni."

Kadeh bana ulaştı, altın yüzeyinin parmaklarım arasında akışına odakladım. Şaraptan dolu dolu bir yudum aldıktan sonra her zamankinden daha güçlü, daha kendimden emin bir şekilde kadehi havaya kaldırdım. "Rae, Rae. Gel de gör beni, kutsal kadını." Şarabın tadı ağzımda patlayarak dağıldı. "Al da götür beni, kutsal gelinini," diyerek sözleri kendimize göre uyarladık.

Kehanet gelip beni aldığı anda hazırlıksızdım. Bu kadar hızlı olmasını beklemediğimden ruhumun bedenimden çekilişi şok etkisi yaratmıştı.

Kendimi duvarlarında parşömenlerin gizlendiği devasa bir kütüphanenin içinde buldum. Sırtım, arkamda olduğunu ancak ona çarptığımda fark ettiğim heykellerden birine değdiğinde, gözlerimi acıyla yumdum.

İçcrisi kalabalıktı. Güneşin aydınlattığı sütunların her birine dayanmış adamlar ellerindeki parşömenleri çeviriyor, birbirleriyle konuşuyorlardı.

Buranın Troya olmadığından emindim. Başka bir şehir ve o şehrin insanları olduğunu bilecek kadar Troya'da vakit geçirmiştim. Adamların beni görmediğini bilerek aralarından geçip kapıya ulaştım.

Kütüphaneden çıkıp yürüdüğümde neredeyse bir at arabasının altında kalıyordum. Arabacı yükünü sağa sola savura savura yoldan aşağı ilerlerken her iki yanımda, yol boyunca yükselen binalara baktım.

O binalardan birinden Karr, yanında bir kadınla çıktı. Kadının dudakları somurtkan bir ifadeyle bükülmüştü. Bal rengi saçlarının arasına yerleştirilmiş altın tacı çekiştirdi, burnunu kınıştırarak Karr'a baktı. "Şu şey kafamı acıtıyor," derken sesi de en az ifadesi kadar can sıkıcıydı. "Kendim gibi hissetmiyorum." Kulaklarından sarkan sikke şeklinde küpelere dokundu ve sesli bir şekilde iç çekti.

Karr kadının başındaki taca bir bakış attı, ardından sağ omzunu açıkta bırakan tuniğini süzdü. "Ama bize benziyorsun," dedi. "Böyle giyinmek zorundasın."

Kadın tacı bir kez daha çekiştirdi, saçlarının arasından söküp almamak için kendisiyle savaş veriyormuş gibi duruyordu. "Rayen kibirli piçin teki," dedi öfkeyle. "Beni meclis üyelerinin önüne atıyor, kendisi keyif sürüyor."

Rayen.

Bu mümkün müydü?

Kalbim hızla artarken onlara yaklaştım.

Karr güldü. "Babasının oğlu," dedi. "Ayrıca o bir Tanrı, kadın, seni buraya hizmetlerin için getirdiğini biliyorsun."

Kadın gözlerini devirdi. "Evet, biliyorum. Sürekli tekrarladığı

için unutmam zor oluyor,” dedikten sonra sırtını dikleştirdi. Sesini biraz kalınlaştırıp, “Ben Tanrı Rayen, Rae ve Mara’nın oğlu, evrenin çocuğu ve hâkimiyim,” dedi.

Kadın sözlerini tamamladığında arkalarında beliren adamı gördüğüm an yüreğim ağzıma geldi. Onu daha görmeden enerjisini hissetmiş, kanımın ona doğru aktığını fark etmiştim.

Onunkine benzeyen ahenkli bir sesle, “Hiçbir zaman evrenin hâkimi olduğumu söylemedim,” dedi. Tanıdık yeşil gözleri kadının yüzünde dolaştı. “Söylememe gerek olduğunu düşünmüyorum,” diye eklerken gülümsedi.

Kadın iç çekti. “Rayen,” diyerek onu selamladı. “Meclisine siktir olup gitmelerini söylemen mümkün mü? Canımı biraz daha sıkarlarsa,” diye devam edecek oldu ama yanlarından beyaz *peplos*unu düzgünce omzuna atan bir adam geçince sustu. Adam akbabaya benzeyen başını eğerek onları selamladı.

Rayen, babasına benzeyen dudaklarıyla gülümserken, tatlı bir esinti siyah saçlarını havalandırdı. “Sanırım bunu senin söylemen gerekecek, gezgin,” derken kadına göz kırptı. “Bana ağzına geleli saydın onların karşısında sus pus olmana bayılıyorum.”

Kadın omuz silkti ama yine de Rayen’e gülümsedi. “Ephe-sus’un tatlı Tanrısı, siktir git,” dedikten sonra yürümeye devam etti.

Onu görüyordum. Kendi oğlumu görüyordum. Birkaç adım ötemde, bir kehanetin içinde kanlı canlı bir şekilde dikiliyordu. Yaşıyor, hüküm sürüyordu.

Rayen, kadın onlardan uzaklaşmadan hemen önce, “Akşam görüşürüz, gezgin,” diyerek seslense de kadın yalnızca elini kaldırarak arkasını dönmeden yürümeye devam etti.

Karr, kadının arkasından bakarken, “İnanmadığım Tanrılar,” diye söylendi.

Rayen durdu, yavaşça Karr’a baktı. “İnanmadığın Tanrılar

mi?" diye sordu şaşkınlıkla, yüzündeki bocalamayı görmek kalbimi bir kez daha sıkıştırdı.

Karr başını salladı. "Eski zamanlardan kalma bir alışkanlık," dedi. "Annen eskiden öyle söylerdi." Hüzünle gülümsedi. "İnanmadığı Tanrılar, onun en büyük düşmanıydı."

Rayen bir cevap vermek için ağzını açtı ama ben ne söylediğini duyamadım. Kehanetin içinden çıktım ve yeniden Rae'nin heykelinin ayaklarının dibindeydim.

Bir süre kıpırdamadan orada, dizlerimin üzerinde kalmaya devam ettim. Ellerim mozaikli zeminin soğuk yüzeyinin üzerinde dururken derin derin soludum. Gördüklerim zihnimin içinde dönüp dururken bekledim.

Onu görmüştüm. Benden ve âşık olduğum adamdan bir parça taşıyan o kişiyi görmüştüm. O gerçekten de sahip olmayı umutsuzca arzuladığım geleceğim olabilir miydi? Kehanetlerin değişkenlik gösterebileceğini biliyordum ancak bu gördüklerimin gerçek olması için her şeyi feda etmeye hazırdım.

Naia ve Helene hiçbir şey sormadan bana sarıldığında uğursuz bir düşünce umudumun üzerine çörekledi. Ne Rayen Troya'daydı ne de biz yanındaydık.

"Bir şeyler yemek zorundasın," dedi Rae. Tabağımda hiç dokunulmadan öylece duran kurutulmuş ete ve meyvelere bakıyordu.

Onun gönlü olsun diye salkımdan bir üzüm tanesi kopartıp ağzıma attım ama meyvenin etli yüzeyi ağzımda büyüdükçe büyüdü, güçlülükle yutmayı başardım.

Karr, ağzımdaki lokmanın bitmesini beklemeden kadehimi alıp ağzıma dayadı, şaraptan bir yudum alana kadar da geri çekilmedi. "Rae haklı, biraz yemelisin."

Ona sarılmak istedim. Bizim yanımızda olduğu gibi oğlumu-

zun yanında da olacağını artık biliyordum. Kehaneti kendime saklamayı tercih etmiştim ama bu, uzanıp onun elini tutmama engel değildi. Nerede olursak olalım, Karr bizim olanı korumaya devam edecekti, bunu kendi gözlerimle görmüştüm.

Başımı dışarıda sökmek üzere olan şafağa çevirdim. Sarayın iç kısımlarındaki küçük bir odadaydık. Rae'nin odasının da dahil olduğu daha تنها kısımlarda yer alan kanatlara giriş, saray halkına kapatılmıştı. Savaşın onuncu günündeydik ve Antios'un iki gün önce yarattığı yıkımın ardından Rae, saraydaki herkese iç kısımlara taşınmalarını emretmişti. Sarayın geri kalanı belirsiz bir süre için boşaltılırken şehre yakın köylerdeki insanların kalması için yeni odalar hazırlanmıştı.

En azından saraya ulaşmayı başaranlar için.

Saraya ulaşmayı başaramayanlara ne olduğunu düşünmek dahi istemiyordum. İki gece önce başlayan katliam, beraberinde yasin keskin dinginliğini getirmişti. *Akhaların* civar köylere saldırdığı haberi güneş battıktan hemen sonra Troya'ya ulaşmıştı.

İlk önce Troya'ya en uzak ancak şehrin tahıl ihtiyacının büyük bir bölümünü karşılayan köye saldırı, hemen ardından küçük ama zengin bir başka köyü hedef almışlardı. Tam altı köyü yerle bir etmiş, ekinleri yakmış, çocukları kaçırmışlardı. Geride harabe hâlini alan binalardan ve cansız bedenlerden başka bir şey bırakmamışlardı.

Rae ile yaralı askerlerin kaldıkları çadırları gezerken haberi bize getiren Seus olmuştu. Bembeyaz kesilen yüzünü gördüğüm anda yolunda gitmeyen bir şeylerin olduğunu anlamıştım.

O gece ne olduğunu tam olarak bilmiyordum. Rae, sarayın büyük bir kısmının iç kısımlara taşınmasını emrettikten sonra gözden kaybolmuş, şafaktaysa sayamayacağım kadar çok savaş mağduruyla şehre dönmüştü. Şimdi diğer kanatlardaki odalar onlara ayrılmıştı.

Helene masanın öbür ucundan bana baktı ama bir şey söylemedi. Ben ne hissediyorsam onun da benzerini hissettiğine emindim. Bu benim ikinci hayatım olabilirdi ancak bu hatırlayacağım ilk savaştı. Helene ise yine burada, bir başka Troya savaşına şahit oluyordu. Kimse ona bakmazken dalıp gittiğinin, yaralı askerlerle göz göze gelmekten çekindiğinin farkındaydım. Zihnine girersem orada beni neyin beklediğini biliyordum. Sadece ona bakmam bile içinde bulunduğu buhranı anlamam için yeterliydi.

Şafak sökmek üzereydi ve savaş birazdan devam edecekti. Sofraya bir ölüm sessizliği hâkimdi. Rae'nin sert çenesinin öfkeyle kasılmadığı bir an bile yoktu. "Mara," diye söze başlasa da devamını getirmeden sustu. Beni sarsmak istediğini, sorunun ne olduğunu öğrenmek istediğini biliyordum. Kolundaki altın bilekliklere baktığım her an zihnimi okuyamadığı için memnun oluyor, kendimi güvende hissediyordum.

Ona Rayen'i gördüğümü anlatmamıştım. Bunu anlatırsam, bizi göremediğimi, oğlumuzun Troya'da değil, başka bir şehirde yaşadığını da anlatmam gerekecekti. Onun neden burada, evde olmadığını düşünmek istemiyordum. Bütün karamsar tahminlerimle birlikte gördüklerimi de kendime saklamam en iyisiydi. Savaş alanına inmemize yalnızca günler kalmışken Rae'nin omuzlarına biraz daha yük yüklemek en son istediğim şeydi.

Tabağı ileri ittim, sahte olduğunu hemen anlayabileceği bir gülümsemeyle ona baktım. Sadece, "Doydum," diye mırıldanarak bana engel olmadan önce masadan kalktım.

Her gün aynıydı. Hepimiz en ihtişamlı kıyafetlerimizi giyiyor, *Olympos*lularla birlikte savaşı izleyeceğimiz yere gidiyorduk. Başımdaki taç bir an olsun çıkmıyor, Delia her sabah bıkmadan saçlarımı örüyordu.

Terasın uzun sütunlarına yaslanarak duvara doğru şehir boyunca ilerleyen askerlerimizi izledim. Hepsi baştan aşağı savaş

kıyafetlerinin içinde, bugünkü muhabereye hazır bir şekilde bekliyordu. Yürüdükçe sandaletlerinin çıkarttığı tozu görebiliyor, kalkanlarına vuran kılıçlarının sesini duyabiliyordum.

Rae, diğerlerinin yemeklerini yiyip odadan çıkmalarını bekledikten sonra oturduğu yerden yavaşça kalktı, sıcak elleri bilekle rime dolandı. Hiçbir şey söylemeden kaşımın üzerine bir öpücük kondururken derin bir nefes aldı. “Tatlı Mara’m,” diye fısıldarken sesi hüzünden çatallaşmıştı. “Lütfen bana ne olduğunu söyle.”

Onunla göz göze gelene kadar kafamı kaldırdım, kara gözlerimde hem kendimi hem de onu gördüm. “Bu savaşı kazanacağız,” dedim. “Ve sonra asırlar boyunca herkesten uzakta yaşayacağız.”

Buna ihtiyacım vardı. Yıllarca rahiplerin ve rahibelerin arasında yaşamış, şimdi de savaşın koynundaki bir şehirde hayatımı sürdürmeye çalışıyordum. Yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Kendimle ve onunla baş başa olmam gerekiyordu. Her şey bittiğinde geriye bizden başka düşünecek hiçbir şey kalmayana kadar onda kaybolmak istiyordum.

Gülümsedi, parmaklarının tersiyle önce yanağımı ardından da dudaklarımı okşadı. “Bunu yapacağız,” derken sesi kendinden emin geliyordu. “Sadece biz olacağız, bir aile olacağız.” Kolyeme dokunduğunda elini öptüm.

Dumanım bizi diğer Tanrıların yanına taşıırken yanağımı omzuna yasladım. Kokusunu içime çekerken onun için bu şehri hatta tüm dünyayı sonsuz bir yangına verirdim. Yemin ederim, bir an bile düşünmezdim.

Diğerlerinin yanına ulaştığımızda her zamanki yerimize oturduk. Hermes, başını eğerek beni selamlayınca ona karşılık verdim. Bundan yalnızca on bir gün sonra savaş alanında birbirimize karşı ölümüne bir mücadeleye girmeyecekmişiz gibi bana gülümsedi.

Gözlerim Hector’u aradı. Bir an olsun askerlerin yanından ay-

rılmamaya yemin eden kralı günlerdir savaş alanı dışında görmemiştim. Kıyafetindeki kanı ve kiri gururla taşıyor, askerleri düşerken onlarla omuz omuza savaşıyordu.

Duvarın önünde, ilk sırada dolanan Phoiniks'i gördüm. Diğerleriyle birlikte askerlerin yanında mücadele ettiği için eğitimime ara vermişti. İşin aslı, bu saatten sonra öğreneceğim hiçbir şeyin işe yaramayacağını farkındaydım. Phoiniks bana nasıl düşeceğini, nasıl kılıç sallayacağını göstermişti ancak gerçek bir savaşta kabiliyetlerimden daha çok yüreğime güvenmem gerektiği açıktı. Yüreğim cesaretle dolmadığı sürece düştüğüm yerden kalkamaz, salladığım kılıcın hedefini tutturamazdım.

Kapılar açıldı, yeni bir gün başladı ve biz oturduğumuz yerden kayıp giden hayatları izledik. Rae'nin eli çok geçmeden benimkini bulup sıkıca kavradı. Tüm bunları görmek zorunda kaldığım için kendini suçladığını biliyordum. Ne yazık ki savaş bizim şu anki gerçeğimizdi, bu gerçeğe gözlerimizi kapatamayacağımızı kabullenmiştim.

Antios'un mızrağı askerlerimize acımasızca saplanırken duruşumu dikleştirdim. Birkaç adım ötesinde savaşan Seus'a doğru ilerlediğini net bir şekilde görebiliyordum. Onun kim olduğunu bildiğinden şüphelendim. Belki de iddia ettiği gibi bir yarı Tanrıysa, Seus'u kendine denk gördüğü için ortadan kaldırmak istiyordu.

Mızrağını ileri doğru savururken hedefinin kim olduğunu anlayan bir Gece Savaşçısı önüne çıktı.

Antios tereddüt etmeden mızrağını askerin gırtlığına sapladığında kendime engel olamayarak ayağa kalktım. Antios onu kendine çekti, dudağını onun kulağına dayadı. "Tanrıların sen gebe-rip giderken nerede?" diye tısladı. "Troyalı Mara nerede? Şu anda bir Tanrı'nın altında yatarken aklına geldiğini düşünüyor musun? O bacaklarını zevk için aralarken sen burada ölüyorsun."

Mızrağını askerin gırtlığından çekerken genç savaşçı kanlar içinde yere yığıldı.

İleriye doğru bir adım attığımda hemen arkamda ayaklanan Rae omzuma dokundu. Ellerimle kızaran yüzümü gizlememek için çabalayarak iki yanımda yumruk yaptım. Herkes duymuştu. Antios'un söylediği sözleri tüm Tanrılar duymuştu.

Duvarın kenarına doğru bir adım daha atarken öfkeden titriyordum.

Karr arkamdan, "Orospu çocuğu," diye söylendi.

Bakışlarımı bir an bile Antios'un üzerinden ayırmıyordum. Seus işlere doğru ilerleyip onun hedefinden sıyrılmıştı ama Antios benim hedefime girmişti.

Bana kimse hakaret edemezdi. Rae ile aramızdakilere kimse laf söyleyemezdi.

Onun derisini diri diri yüzecektim.

Farah küçümseyici bir şekilde güldü. "Bence haklı," dedi zehir kadar sakın bir sesle. "Sonuç olarak sözde kocası aşağıda onun için savaşırken Mara'nın her gece Rae'nin altında inlediğini hepimiz biliyoruz."

Arkamı dönüp ona baktım ama Rae benden önce davrandı. "Athena'nın dizlerinin dibinde oturmanın seni dokunulmaz yaptığını sakın düşünme. Sakın."

Farah'ın gözleri kısıldı. "Doğruları söylediğim için beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu. "Bu savaş tam olarak neden çıktı, Rae? Eğer kadere müdahale edip Apollon'un olması gereken bu kadını buraya getirmeseydin hiçbirimiz burada olmayacaktık. Ama hayır, sen her zaman en bencilimiz ve de en aptalımız oldun. Tek parçaydın, Rae, savaştan tek parça çıkmayı başardın ancak değersiz bir ölümlü için ruhunu feda ettin. Evinden oldun. Ah, evet. Ben dokunulmaz değilim ancak sen de pek zeki sayılmazsın."

Öfkem çağlayarak bedenimden taşı, Farah'ı buldu. Benden önce gücüm onu kavradı, hırsıyla yere çarptı. Ben ona yaklaşırken dumanım ağzından ve burnundan içeri doluyor, onu yavaş yavaş boğuyordu.

Hermes bana doğru uzansa da Briseis aramıza girdi. Dişlerini göstererek hırladığında haberci Tanrı ellerini öne uzatarak geri çekildi. "Tamam, güzel kız, sahibene zarar vermek niyetinde değilim."

Briseis ona inanmamış olmalı ki Farah ve benim etrafımda çember çizmeye başladı. Kim oturduğu yerden doğrulmaya kalktıysa bakışları anında o yöne kaydı, dişlerini onlar için dışarı çıkardı.

Apollon'un oturduğu yerden kalktığını gördüğümde gücüm onlarla aramıza bir kalkan çekerek bizi onların dışında tuttu. Başından beri olması gerektiği gibi şimdi sadece Farah ve ben vardık.

Tepesinde dikildiğimde gözlerinin içine baktım. Bileziklerinin şangırdadığı ellerini boynuna dolamış, biraz olsun nefes alabilmek için ağzını açmıştı. Bu sadece gücümün onu daha çok boğmasına yardım etmişti.

Dizlerimin üzerine çökerken bile göz temasımızı kesmedim. Gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken ağzından akan kana baktım. "Ne kadar da değersiz bir ölümsüz," diye fısıldayarak saçlarını okşadım. "Hangimiz değersiziz?"

Bunu çok daha önce yapmalıydım. Beni ilk tehdit ettiğinde, üzerime saldırdığında bunu yapmıştım. Athena'yla birlik olmuş, beni Laomedon'a göndermişti. Eğer o olmasaydı Troya'da kalabilirdim. Kendime güvenebileceğim kadar gelişebilir, bu savaşta gerçekten bir işe yarayabilirdim. Eğer o olmasaydı, kendimi Zeus'un karşısında bir korku ögesi olarak kullanılan basit bir aldatmacadan daha fazlası olarak görebilirdim.

Tuniği kanıyla ıslanırken belime dolanan iki güçlü el hissettim. Başımı çevirip baktığımda Hades'i tüm gücüyle parlayan

gözleriyle bana bakarken buldum. “Mara,” diye seslendiğinde gücüm etrafımızda parçalanarak yıkıldı.

Farah yan dönerek öksürürken Hades bana sarılarak beni ondan uzaklaştırdı.

Zeus dışında herkes ayaklanmış, az önce yaşananların şokunu üzerinden atmaya çalışıyordu.

Rae’nin kolları beni Hades’inkilerden ayırırken, “Geçti,” diye fısıldadı. “Tatlı Mara, sana söz veriyorum geçti.”

Zeus kibirli bir tavırla oturduğu yerden, “Şunu yerden kaldırın,” dediğinde Apollon ve Artemis Farah’ı ayağa kaldırdı. Artemis eteğinin ucuyla yüzünü silmeye çalıştığında eline vurarak ona engel oldu.

Zeus’un gözleri bana döndüğünde kaşları çoktan çatılmıştı. “Burada oturacak ve savaşağın güne kadar hepimizin yaptığı gibi savaşı saygıyla izleyeceksin. En azından bizim için kanlarını dökenlere bunu borçlusun.”

Hades tam arkamda duruyordu, Rae ise Karr’la birlikte Zeus ve benim arama girmişti. “O senden emir almayacak,” dedi Rae. “Mara kimseden emir almayacak.”

Zeus gülümsedi. “Benden alacak, onu ben yarattım.”

Beni tetikleyen Zeus ve diğerlerinin ben burada değilmişim gibi konuşmaları mıydı, yoksa Antios’un sözleri miydi, emin değildim. Belki de hiçbirisi değildi, kendi iç sesimdi. Antios bir konuda haklıydı. Onlar benim yüzümünden ölürken ben burada oturup seyrediyor, hiçbir şey yapmıyordum.

Eğer yenilenecek bir kader varsa, bunu kimsenin eline bırakamazdım.

Arkamı dönüp Hades’e baktım, onunla göz göze geldim. Başını eğip bana bakarken gücüm onu kavrayıp kenara itti.

Kimse daha ne yaptığımı anlamadan kendimi duvardan aşağı bırakmıştım bile.

“Mara!”

Rae’nin haykırışı geride kalırken son hızla aşağı süzıldüm, gücüm beni yakalayıp yere sağlam bir şekilde inmemi sağladı.

Savaş alanına indiğimde bütün sesler sustu, sessizlik tüm çığlıklardan daha ürkütücü bir hâl alırken başımda tacım ve gösterişli kıyafetimle askerlerin kanlarıyla sulanmış alanın tam ortasında duruyordum.

“Antios!” diye seslendiğimde çevremdeki askerler açıldı. “Senin için geldim.”

Benden uzaktaydı fakat diğerleri kenara çekildiği için aramızda etten bir koridor uzanıyordu. Şaşkınlık tüm savaş alanını ele geçirirken iki taraf da durmuş, biraz sonra yaşanacakların beklentisiyle sessizliğe gömülmüştü.

Gece Savaşçıları bana yaklaşıp beni korumaya almaya çalıştıklarında gücümle onları kendimden uzaklaştırdım. “Hayır,” derken gözlerim hedefimin üzerindeydi. “Şu anda beni korumanıza ihtiyacım yok, kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Onlara verdiğim emirle oldukları yerde kalırlarken yine de huzursuzlukla birbirlerine baktılar. Daha önce onlara doğrudan emir vermeyi denememiştim ancak anlaşılan emirlerime itaat konusunda oldukça ciddilerdi.

Antios beni fark ettiğinde kılıcım karnına saplayabilmek için kendine çektiği askeri bıraktı. Askerin cansız bedeni yere düşerken gülümsedi.

Hemen yanımda, iki atın hazırda beklediği bir araba duruyordu. Atlar neler olduğunu anlayamamış bir şekilde onları tutan ve arabaya bağlayan parçalardan kurtulmaya çalışırken arabaya bindim.

Sürücünün iki mızrakla can vermiş bedeni hâlâ içerideydi. Onu aşağı attıktan sonra deri dizginleri kavrayarak kendime çektim. Atlar öne doğru atılırken dizginleri bir elime dolayıp onlara yön verdim, diğer elimi ise boşluğa savurdum. Karr’m mızrakla-

rından biri parmaklarımın arasında belirip alev alırken bakışları mı bir an olsun Antios'tan ayırmadım.

Askerleri geri çekilip alanı genişletti. Başta benden korktuk. ları için bunu yaptıklarını düşünsem de öyle olmadığını anladım. Dizlerinin üzerine çökerek alınlarını kuma dayarken benim bir Tanrıça olduğumu fısıldadıklarını duyduğumda gülümsedim.

Herkesin aksine, dizlerinin üzerinde olmayan tek bir kişi vardı ve o da mızrağımın hedefindeydi. Derin bir nefes alarak mızrağı fırlattım, Antios'un yanından geçip arkasındaki kumluk alana saplandı.

Bu bir uyarı atışıydı, ikimiz de bunu biliyorduk.

Benim ona doğru geldiğimi görünce arabalardan kurtulmuş atlardan birine atladı ve dörtnele kaçmaya başladı.

Korkak.

O asla Akhilleus olamazdı. Gerçek bir savaşçı asla kaçmazdı. O kaçmamıştı ancak karşımdaki basit taklidi kaçmak için bir an bile kaybetmemişti.

Atları tuttuğum dizginleri bıraktım, onların beni götüreceği yöne güvenerek sağ kolumu kendime doğru çektim.

Yayın ahşap yüzeyini tüm tenimde hissederken okun tüylü ucu çeneme değerek beni kaşındırdı.

Tek bir atış. Ok, Antios'un omzuna saplandı. Atın üzerinde dengesini sağlayamayarak düştüğünde dizginleri kendime doğru çekerek arabamı durdurdum.

Aşağı indim ve okumda yeni bir yay belirirken hiç acele etmeden ona doğru ilerledim. Dumanım onu ayaklarından kavradığında kaçmaya çalışması hoşuma gitti.

Parmaklarını kuma geçirirken onu gücümle kendime doğru çekmenin keyifli bir yanı vardı. Yıllardır küçümsenmiş, bir gelinden daha fazlası olmadığım söylenmişti. Kaderimden kaçmam yasaktı. Aklımdan geçenleri yüksek sesle dillendirmem yasaktı.

Yanılmışlardı. Bundan çok daha fazlasıydım. Artık daha azıyla yetinmeyecektim.

Madem bir kadın olduğum için beni kendine layık bir rakip olarak görmüyordu, o hâlde yapmış olduğu hatanın bedelini göğüslemek onun kefaretiydi.

Nihayet ayaklarımın dibine geldiğinde eğilip ona baktım, onda kendimi gördüm; nefret, kan ve keder. Bütün bu duygular ikimizden birbirimize doğru akarken okumu alınının tam ortasına hedefledim.

Parmaklarımın biri yayın üzerinde gevşerken Hades'in, "Mara, dur!" diye haykıran sesi zihnimin içine doldu. "Eğer onu şu anda öldürürsen Zeus'a seni cezalandırma hakkı verirsin."

Dişlerimi sıktım. "Onu öldüreceğim," dedim yüksek sesle sonra Antios'a döndüm. "Evet, doğru duydun. Yoksa seni öldüremeyeceğime mi inanmıştın?"

Hades'in sesi kulaklarımda uğuldadı. "Sakin, bizim için savaş daha başlamadı. Bir Tanrıça olmasan da bu savaşta bir tarafsın. İnan bana, eğer o gerçekten Zeus'un oğluysa sıramız gelmeden onu öldürdüğün için Zeus'a bir can borçlanırsın. Senden karşılığında kimi isteyeceğini çok iyi biliyorsun."

Rae.

Yayı tutan ellerim titrediğinde Antios bocalamamdan faydalandı. Kınından çıkardığı hançerle beni kesmeden önce tereddüt etmedi.

Kolum boydan boy kesilirken acısını kemiklerimde hissettim.

Şaşkınlıkla kolumu kaldırıp yarama baktım. Üst kısmından bileklerime kadar inen kesik fazla derin değildi ama kesinlikle acı vericiydi.

Kanım ikimizin arasındaki kuma düşerken Rae'nin bedeni benimkinin önüne geçti, tek eliyle Antios'u boğazından kavrayarak yukarı kaldırdı. "Cesaretine hayranım," dedi ölümcül bir sakin-

likle. “Ölümünden sonra cesaretini anımsayacaklarından emin olabilirsin.”

Rae’nin bilekliklerinde çakan şimşekler kolundan omzuna doğru ilerledi, boynuyla omzu arasına yerleşerek damarlarını belirginleştirip mürekkebe boyanmış gibi kararttı. Yüzünü acıyla buruştursa da parmaklarını gevşetmedi.

İçten içe yanıyordu, Zeus’un anlaşmasının hatırlatıcısı kanına karışırken Rae çektiği onca acıya rağmen dimdik bir şekilde durmaya devam ediyordu.

Antios’un gözleri korkuyla irileşirken arkamda sert bir rüzgâr esti ve kanatların sesini duydum.

Apollon, Rae’nin Antios’un boynunda duran elini tuttu. Şimşekler onun bileğinde de parlarken beyaz kanatlarından bir tüyün karararak yere düştüğünü gördüm. “Sakın,” derken Rae’yi düşmanından ayırmaya çalıştı. “Bunu yapma, anlaşmayı ihlal edemeyeceğini biliyorsun.”

Rae, başım sağa doğru eğdi. “Onu öldüreceğim,” dedi. “Kimenin Mara’ya zarar vermesine izin vermeyeceğim.”

Apollon’un kanatları genişçe açıldı, iki tüyü daha kararıp yere düşerken tüm gücüyle aralarına girdi. Antios’u ileri itti, onun toparlanmasına izin vermeden tuniğini tutarak onu Akhalı askerlerin dizlerinin üzerine çöktüğü yere doğru savurdu. “Hemen uzaklaş buradan.”

Askerler onu içlerine alıp saklarken Rae bana döndü, eliyle kolumu kavrasa da bir an sonra dizlerinin üzerine çöktü. Bedeni titrerken teninden dışarı şimşekler sızıyordu.

Apollon, Rae’yi omuzlarından tutup ayağa kaldırırken, “Korkma,” dedi bana. “Birazdan geçecek ama yine de bir an önce savaş alanından çıkmamız lazım.”

En büyük düşmanıma baktım. Bedenim titredi. Sevdığım adam onun kollarındaydı. “Sakın ona dokunma,” dedikten sonra Rae’yi kendi kucağıma çekmeye çalıştım.

Titreyen bedeninin üzerine kapandım, kanım ona doğru akar-ken bunu umursamadım bile. Bir kesğin beni öldüremeyeceğini biliyordum. Şu anda benim için önemli olan tek şey acı içinde, damarlarında şimşekler çakan Rae'ydi.

Ben Apollon'a engel olamadan kanatları Rae ve benim etrafı- ma dolandı. Ona karşı çıkmak için gücümle onu itmeye çalıştım. "Bırak da size yardım edeyim," derken bana fırsat tanımadan ka- natlarıyla bizi tamamen kuşattı.

Rae'ye sıkıca sarıldım, kafasını göğsüme dayarken onu her- kesten ve her şeyden korumak istiyordum.

Yeniden Tanrıların arasına ulaştığımızda Apollon'un kuşatma- sı anında sona erdi.

Rae'yi kollarımda tutmaya devam ederken parmaklarını ya- ramın üzerinde gezdirdikten sonra geri çekti. Neden sonra Kart, Rae'yi kaldığımız odaya götürmeme yardım ettiğinde koluma bakmak aklıma geldi.

Kesik iyileşmişti.

"Buradayım," diye fısıldadım Rae gözlerini açarken. Etrafı- mızda yanan mumlar titreşti, nefesi tenimi ısıttı. Alnına düşen saçları geriye iterken dudaklarımı onunkilere bastırdım. "İyisin, ben de iyiyim."

Kaşları çatıldı. "Arsız ölümlü," derken sesi güçsüz olsa da öf- keyi son derece netti. "Bu yaptığın en aptalca şeydi."

Alnımı onunkine yasladım. "Biliyorum," dedim. "Özür dilerim." İçini çekti ama başka bir şey söylemedi.

Artık anlaşmanın ihlal edilmesinin sonuçlarını herkes görmüş- tü. Bu yüzden hiçbirinin bir daha ne benimle ne de bir başkasıyla kavga etmeyeceğine emindim. En azından Zeus'un verdiği süre dolana kadar...

Rae doğrulmaya çalıştığında ona yardım ettim. Güneş batarken şimşekler bedenini terk etmiş olsa da boynundan omzuna doğru izlediği yol hâlâ belirgindi.

Sırtını yastıklara dayadı. Konuşmaya başlamak için diliyle dudaklarını yaladı. “Apollon,” dedikten sonra duraksadı, sorgulayan bakışları önce odanın içinde ardından benim üzerimde gezindi.

Ona verecek mantıklı bir yanıt aramakla uğraşmadım çünkü yoktu. Ne kadar düşünürsem düşüneyim, Apollon’un bize neden yardım ettiğinin cevabını bulamıyordum.

Beni yatağa, yanındaki boşluğa çektiğinde ona engel olmadım, bacaklarımı gövdesine dolayıp çenemi boynuna yasladım. “Ondan ve diğer Tanrılardan uzak durmanı istiyorum, Mara,” dedi bir elini yavaşça kalçama koyarken. “Ama özellikle ondan. Savaş alanında bizi Zeus’un gazabından koruması yaptıklarını değiştirmiyor.”

“Biliyorum,” derken alnına dökülmekte ısrar eden saçlarını sevdim.

Rae derin bir nefes alarak uzanmaya devam etti. Ne kadar yorgun olduğunu görebiliyordum. Benim için anlaşmayı ihlal ettiğini ve bu yüzden cezalandırıldığını biliyordum. Briseis, acısını hafifletmek ister gibi yatağa tırmanarak sırtını Rae’nin sırtına yasladı, oraya kıvrılıp gözlerini kapattı.

Kapı yavaşça çalındı, Naia dışarıdan “Mara,” diye seslendi.

Rae’nin tek başına idare edip edemeyeceğini anlamak için ona döndüğümde başını salladı.

Yataktan aşağı inmeden önce onu bir kez daha öptüm. “Belki döndüğümde yeterince yorulmamış bir taraflarını bulurum,” dedim aramızdaki ciddi havayı dağıtmaya çalışarak.

Kısık sesle güldü. “Biraz uyumama izin ver, arsız kadın,” dedikten sonra gözlerini yumdu.

Odadan çıkmadan önce Briseis’in başını sevdim. “Sakın ya-

nından ayrılma,” dediğimde geniş patisini yüzünün üzerine bıraktı. Sanırım bu evet demekti.

Dışarı çıktığımda Naia neler olduğunu anlayamadığım bir ifadeyle beni bekliyordu. Elimi tutarak beni koridora çıkarttığına ona karşı çıkmadım. Benimle ne konuşmak istiyorsa anlaşılan bunu başka kimsenin duyamayacağı bir yerde yapmak istiyordu.

En sonunda taş merdivenlerin önüne geldiğimizde durdu. “Seninle görüşmek istiyor,” derken gözlerini benden kaçırdı.

Pekâlâ, anlaşılan benimle görüşmek isteyen her kimse buna pek de memnun olacağı bir değildi.

“Kim?”

Hermes, merdivenlerin altındaki boşluktan çıkarak, “Ben,” diye cevap verdi.

Beni kandırarak düşmanlarımızdan birini yanıma getirdiği için Naia’ya öfkelenmeye hazırlanmıştım ki karanlık koridorda gözden kaybolduğunu gördüm. Sanırım Hermes içeri girmenin bir yolunu bulmak için Naia’yı ikna etmişti.

Hermes yavaşça, hiç acele etmeden beni süzdü. “Bugünkü cesaretine ve öfkene hayran kaldım,” dedi. “Bu savaş hiçbir zaman benim savaşım olmadı ama bugün uğruna savaşacak bir şeyler olduğunu anladım.”

Kaşlarımı çattım. “Daha açık ol.”

Hermes, pes eder gibi kollarını iki yana açtı. “Zeus ve diğer *Olymposlular* olmadan oluşacak yeni düzenin bir parçası olacağım. Rae ve sen, uğruna savaşacağım asıl ilahlarsınız.”

Sesindeki ciddiyet tüylerimi diken diken etmişti. “Ben bir ilah değilim.”

Gülüşü derinleşirken gamzeleri de ona eşlik etti. “İlahtan da öte bir şeysin ve ben sendeki eşsizliği anlayacak kadar çok yaşadım.” Başını sallayarak kendi düşüncesini onayladı. “Bana yardımın karşılığında sana sadakatimi ve tüm gücümü sunuyorum.”

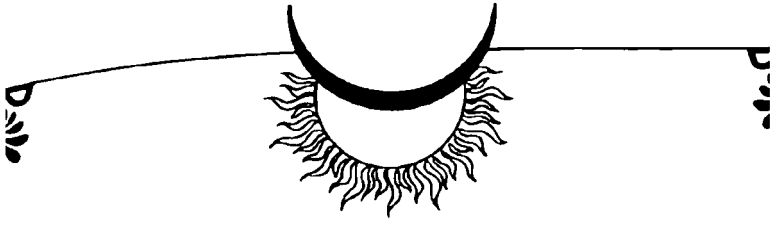
Omuzlarımı dikleştirdim, gülcüm dışarı sızmak için parmak uçlarımı zorluyordu. “Benden ne istiyorsun?”

Hermes sanki söyleyeceklerini duvarların bile duymasından çekinir gibi bana doğru bir adım attı. “Bir oğlum var,” dedi fısılda-
yarak. “Onu *Athênai*”ya sakladım. Onu alıp Demeter ve Persephone’ye vermeni istiyorum.”

“Neden ben?”

Geri çekilirken bakışları ciddileşti, alnında bir damar yavaşça attı. “Çünkü diğ-
er Tanrılara oğlumun varlığından bahsetmeyeceğ-
ine emin olduğum tek kişi sensin ve haberleri yalnızca ben getiriyorsam dedikoduyu severim.”

* Atina

BÖLÜM XIX

Karr, odanın içinde dönüp dururken kararsızlığını da beraberinde sürüklüyor gibi görünüyordu. Dudakları konuşmak için defalarca aralansa da hiçbir şey söylememişti. Söylemediği sözlerinin yansıdığı gözleriyle bana baktı, tekrar bir şey söyleyecek gibi oldu ama yeniden vazgeçti. Nestor'un ona uzattığı kadehi aldı ve başına dikti. Ona haberi getirdiğimden beri aynı kısır döngüyü takip ediyor olması beni neredeyse güldürecekti.

Rae, kendi kadehini masaya bırakırken gözleri yarı yarıya kapalıydı. Tam olarak iyileşmemişti ama biraz daha yatakta kalması için onu ikna edememiştim. "Hermes'e güvenip güvenemeyeceğimizi kestiremiyorum," derken bir elini dalgınlıkla boynundaki şimşek izlerinin üzerinde gezdirdi. "O bir *Olymposlu*, üstelik oğluna yeterince değer verseydi onu çoktan kendisi kurtarırdı," derken temkinli bakışları bana döndü. "Seni tehlikeye atmak istemiyorum."

"Henüz bir karar vermedim," dedim endişeden çıldırmıyormuşum gibi davranarak. "Ancak yanımızda yer almasının karşımızda savaşmasından daha faydalı olacağına eminim."

Tara sakince, “Mara gitmeye karar verirse ona eşlik edebilirim,” dedi. “Sonuçta Hermes tek başına gitmesini şart koşmadı.”

Karr, en sonunda odanın içinde dönüp durmaktan vazgeçti, kollarını gövdesinde birleştirdi. “Hayır,” dedi Tara’ya bakarak. “Sen hiçbir yere gitmiyorsun.”

Tara, Karr’ın cesaretine tek kaşını kaldırarak karşılık verdi. “Sana fikrini sorduğumu hatırlamıyorum, Savaş Tanrısı.” Sesindeki kesinlik amansızdı. “Hiçbir zaman da sormayacağım.”

Karr’ın kızıl gözleri alevlendi. “Bu oyunu oynamayı ne zaman bırakacaksın?”

Aralarındaki gerilim *Olympos*’tan yukarı tırmanarak artarken Rae’ye baktım ama o başını iki yana sallayarak bana bu konuşmanın dışında kalmamı işaret etti.

Tara huysuz bir tavırla omuzlarını silkti. “Oynadığım bir oyun yok.”

Karr kollarını iki yana açtı. “Beş asırdır oynadığın bir oyun var ve bunu sen de çok iyi biliyorsun, Tara,” derken sesi sıvı alevlerden oluşmuş gibiydi. “Dur artık.”

Tara ayağa kalktı, üzerindeki kısa tuniği hiç acele etmeden düzeltti. “Ben duralı asırlar oldu.” Masanın etrafında dolaştı, Karr’ın karşısında geldiğinde başını geriye atıp ona baktı. Elini uzatıp Karr’ın çenesine dokunduğunda Savaş Tanrısı başını dokunuşuna doğru eğdi. “Neden Naia’ya gitmiyorsun?” diye sorduğunda sesi dokunuşunun aksine zehir gibiydi. “Ben seni hiçbir zaman sevmeyeceğim, anla artık bunu.”

Karr, olduğu yerde titrerken Tara ondan uzaklaştı.

Tara’yla bakışlarımız birleşti, gerçekler dudaklarımdan kayıp gitmek için çırpınsa da sustum. Kendimi bu meselenin dışında tutmam gerektiğini bilsem de Karr’ın gözlerimin önünde acı çekmesine dayanamıyordum.

Karr, Tara ona oklarından birini saplamış gibi sarsıldı. Bir şey

söylemesini, ona karşı çıkmasını bekledim ancak o hiçbir şey yapmadı. Başını aşağı yukarı sallamakla yetindi, sessizliğini de beraberinde götürerek odadan dışarı çıktı.

Rae, az önce Karr'ın çıktığı kapıya bakarken memnuniyetsiz bir tavırla başını iki yana salladı. "Bu kadar acımasız olma," dedi kız kardeşine. "Onun bir Tanrı olması parçalanmayacağı anlamına gelmiyor."

Tara öfkeyle biraz önce kalktığı yere yeniden oturdu. "Kimse senin gibi sevdiği kadını beş asır beklemek zorunda değil," dedikten sonra buz gibi bakışları birkaç saniye benim üzerimde oyalandı. "Her hikâyeye sizinki gibi mutlu sonla bitmek zorunda da değil."

Nestor, yüzüklerinden birini elinde tuttuğu kadehe hafifçe vurup dikkatimizi kendi üzerine çekti. "Onların da hikâyesi bitmiş değil." Zarifçe ayağa kalktı, odanın açık perdelerinin ardından gözüken geceye baktı. "Savaş zamanlarında hikâyeler yeniden yazılır, hak edenler ise destana dönüşür."

Rae parmaklarını çenesinde gezdirdi. "Hermes'in yeteneklerini küçümseyemeyiz. Sadece savaş için değil, bir müttefik olarak ona her zaman ihtiyaç duyabiliriz," dedi. "O gücünü en iyi saklamayı beceren Tanrılardan biri," diye ekledi. "Onun sadece Haberçi Tanrı rolünü öne çıkartması seni yanıltmasın. O aynı zamanda hırsızların da Tanrısı ve çalabileceklerinin bir sınırı yok."

Bakışlarım Tara ve onun arasında gidip geldi. "O zaman gidiyoruz?"

Rae başını hafifçe sallayarak onayladı ama dudaklarını birbirine sıkıca bastırmıştı. "İkinizi tek başınıza bırakmak hoşuma gitmiyor," dedi.

Tara erkek kardeşinin yanına gitti, ondan görmeye alışkın olmadığı sıcak bir tavırla elini omzuna koydu. "Şehrini yalnız bırakamazsın," dedi. "Ben Mara'yı koruyacağım, o da beni koruyacak."

Rae, onun omzundaki elini tutup öptü. “Teşekkür ederim,” dedi yavaşça. “Bunun benim için anlamı gerçekten büyük.”

Kuruyan dudaklarımı dilimle nemlendirdim. “Hermes çocuğu aldıktan sonra nereye götürmem gerektiğini söylemedi.”

Nestor, “Persephone çayırlarına,” dedi. “O çayırlar Tanrıça’nın Hades’e kaçtığı yer, Demeter’in diyarına açılıyor.”

Kaşlarım elimde olmadan çatıldı. “Hades onu kaçırmamış mıydı?”

Nestor bilmiş bir şekilde gülümsedi, mavi gözlerinde haylaz parıltılar gezindi. “Biraz karışık bir durum. Hades onu kaçırdığı kadar o da annesinden kaçtı diyelim.” Yüzüklü parmakları çenesini sıvazladı, gülümsemesi daha da derinleşti. “Persephone kendini yeraltı şehrine attı ve Hades onu geri gönderemesin diye o meşhur narı yedi.”

Rae de onu onaylayarak başını salladı. “Hades’in ne kadar öfkeli olduğunu tahmin bile edemezsin. Bir fırtına gibi tapınağıma daldı ve geleceklerini söylememi istedi. Hera öfkesiyle tanınabilir ama emin ol Demeter’e de bulaşmak istemezsin.”

Persephone’yle yaptığımız anlaşma aklıma geldi. Belirsiz bir gelecekte ona yardım etmemi istemiş, bana yemin verdimişti. Hayır, bunu düşünmemem lazımdı. “Geleceklerinde ne gördün?”

Rae cevap vermeden önce duraksadı, Nestor’a baktı. Nestor sadakatinden şüphelendiğini anlarmış gibi gözlerini devirdi. “Şu hayatta en az sevdiğim Tanrıça Demeter,” diye itiraf etti. “Ayrıca taşaklarımı sevdiğim kadar Hades’in onları söküp köpeklerine yem edeceğini de çok iyi biliyorum.”

Rae cevabını tarttıktan sonra en sonunda, “Çok sonra,” diye yanıt verdi bana. “Ayrı düşecekler ama birbirlerini yine bulacaklar.”

“Hades bunu biliyor mu?”

“Elbette,” dedi Rae. “Geciktirmek için elinden geleni yapıyor ama o gün mutlaka gelecek.”

Merakla devam etmesini bekleyerek, “Ne zaman?” diye sordum.

Rae’nin gözleri yanıp söndü. “Yeraltı Dünyası’nın kralı düştüğünde,” dedi ve sonra hiç vakit kaybetmeden, “Bu bizim meselemiz değil, Mara,” diye ekledi. “Bu tamamen başka bir hikâye, bizden ve savaştan çok sonra gerçekleşecek.”

Daha fazla üstelemedim. Yeniden Hermes meselesine dönerek, “Çocuğu aldıktan sonra Persephone çayırlarına nasıl ulaşacağız?” diye sordum.

Tara rahat bir tavırla arkasına yaslandı. “Zeus kimse savaştan kaçmasın diye Troya ve çevresini efsunladı, güçlerimizi toparlamak için *Olympos*’a dönüşümüzü bile yasakladı. Şehirden senin güçlerinle bile uzaklaşamayız. Bu yüzden, yolun büyük bir kısmında at kullanmamız gerekecek,” dedi. “Geri döndüğümüzde muhtemelen Tanrıların Savaşı başlamak üzere olacak.”

Cevabı içime bir külçe gibi oturdu. Rae savaşacaktı. Sevdığım herkes savaşa dahil olacaktı.

Rae, sanki düşüncelerimde gezinecek kadar gücü varmış gibi ayağa kalktı, kollarını arkamdan bana dolarken dudaklarını yumuşakça boynuma dokundurdu. “Korkma,” diyerek beni sakinleştirmeye çalıştı. “Bu savaşı daha önce de verdik. Ne olursa olsun, bu şehri bir kez ayakta tutmayı başardık, yine başaracağız.”

Başımı çevirip ona baktım. Siyah dalgalı saçları alnından aşağı dökülmüş, beyaz yüzünü mühürlemişti. Kara gözlerinde hâlâ acının izleri olsa da dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. Benim için güçlü kaldığını biliyordum çünkü ben de onun için güçlü kalacaktım.

Dudaklarımı çenesine bastırdığımda Nestor homurdandı. “Bir de bana Libidos derler,” dedi.

Elimde olmadan güldüm. Rae gülüşümü uzun parmaklarıyla sevdi. “Bu gülüşü görmeyi özlemişim,” diye fısıldarken sesi kısık. “Savaştan sonra bu gülüşü daha çok duymak için elimden geleni yapacağım.”

İçim özlemle sıkıştı. Antios'un ve Farah'ın sözlerinin aksine, savaş başladığından beri baş başa kalmamıştık. Cenaze ateşlerinin yansıması karanlık odamızı aydınlatırken sessizce dışarı baktığımız anlar dışında bana *Iliás*'ı okumasına izin vermiştim. Beni Akhilleus'un öfkesiyle ve Hector'un onuruyla tanıştırmıştı.

Diğerlerinin inandırmaya çalıştıklarının aksine, biz ölen her canı umursuyorduk.

Yine de.

Yine de onu özlemiştim.

Rae'nin gözleri kapandığında düşüncelerimi duyamıyor olsa da neler düşündüğümü anlayabildiğini biliyordum.

Nestor bir kez daha homurdandı, midesi bulanırmış gibi bir ses çıkarttı. "Ya burada hemen sevişip beni de mutlu edin ya da gözümün önünden çekip gidin."

Rae benden uzaklaştı ama az önce kalktığı yere oturmak yerine arkamda durmaya devam etti.

Kapı yavaşça tıklatıldı, Ephî çekinerek kapı eşiğinden içeri baktı.

Rae gülümseyerek, "Lütfen içeri gel, Ephî," derken sesi sıcacıktı.

Ephî başını eğmeden hemen önce bakışlarını kaçırdı. "Efendim," derken sesi mum alevleri kadar titrekti. "Meadros sizinle görüşme talep ediyor."

Bedenim gerildi. Rae'den önce ben, "Hayır," diyerek yanıtladım onu. "Ona görüşmeyi reddettiğimizi söyle." Sesim fazla sert çıktığı için pişmanlık duyarak, "Lütfen," diye ekledim. Öfkemin Ephî'yle hiçbir alakası yoktu ancak ağzımdan çıkan sözlerin onun nasıl titrettiğini görebiliyordum.

Rae hiçbir şey söylemeden ellerini omuzlarıma koymakla yetindi.

Ephî başını kaldırdı, gözlerinde savaşın ve diğer her şeyin iz-

lerini görebiliyordum. Korkuyordu. Gelecekte bizi bekleyen günler onu endişelendiriyordu, buna emindim. Artık ayınlar yoktu, tapınağın sessizliği yoktu. Sadece savaş naraları ve kan kokusu vardı. “Savaşla ilgili ve önemli olduğunu söyledi, siz onunla görüşene kadar da gitmeyi reddediyor.”

Rae başını eğip bana baktı, onayımı beklediği belliydi. Tara, “Savaşla ilgili bize ne söyleyebilir ki?” diye sorarken gözleri hesapçı bir tavırla kısılmıştı.

Onu yanıtlayan Nestor oldu. “Her şeyi. Unutma ki o Mara gibi diğerlerinin egemen olduğu zamandan, Apollon’a ait bir şehirden geliyor. Hermes gibi her yerde gözcülerim olmayabilir ancak Tanrıların insanları yanlarına çekmek için kulaklarına tatlı vaatler fısıldadıklarını hepimiz biliyoruz.”

“Zaten bilmediğimiz ne söyleyebilir?” diye sorarken gardımın düşmeye başladığını hissediyordum.

Nestor elini çenesine götürdü. “Bunu onunla konuşmadan bilemeyiz.”

Rae, “Mara?” diye sordu.

“Peki,” dedim yenik düşerek. “Görüşelim.”

Ephi bir kez daha başını eğip odadan çıkarken Nestor, Rae’ye döndü. “Bazen odadaki ilah hanginiz karar veremiyorum,” dedi. “Tebrikler, kızım. Bir Tanrı’yı dize getirmişsin.”

Rae, üzerimden uzanıp şarap kadehimi alarak kendi dudaklarına götürdü. Büyük bir yudum almadan önce, “Ben onun Tanrısı’yım,” diye cevap verdi Nestor’a. “Ama o benim evrenim.”

Rae’nin kabul salonu, sarayın kapatılan kısımda açık tutulan tek odaydı. Tavandan sarkan mumlarla aydınlatılan odanın dört bir yanı gösterişli mozaiklerle süslenmişti.

Bir yerlerden hafif bir tütsü kokusu geliyordu. Bana tuhaf bir

rahatlık hissi veriyordu ama defne yaprağı değildi, daha yumuşak ve sevecen bir kokuydu.

Rae, oturduğu tahttan elini uzatıp parmaklarını benimkilere kenetledi. Onunkinin hemen yanına yerleştirilmiş, aynı yükseklikteki bir tahtta da ben oturuyordum. Buraya ilk geldiğim günü hatırladım, sanki asırlar öncesi gibiydi. Yine aynı tahtta oturmuş, yoğun bakışlarını benimkilere dikmişti.

Ephi ve Dora hemen önümüzde dizlerinin üzerine oturmuş bir şekilde bekliyordu. Briseis ise yanımdaydı. Herhangi bir tehlikeye karşı tetikte, gerektiğinde saldırmaya hazırды.

Tara ile Nestor kabul odasının bir köşesinde, sırtlarını sütunlara dayayarak duruyordu. Hepimiz pek de görüşmek istemediğimiz misafirimizi bekliyordu. Rae'nin rahat oturuşuna karşın ben heyecanla bacağımlı sallıyor, ellerimle oynayıp duruyordum.

Gergindim ve bunun yalnızca küçük bir kısmı Meadros'un bize anlatabilecekleriyle ilgiliydi. En çok az sonra odada bulunacak varlığı yüzünden geriliyordum.

Karar ortalarında görünmüyordu. Belki de Tara'nın istediğini yapmış, kendini Naia'nın kollarına bırakmıştı.

Kapı açıldı ve iki nöbetçi, Meadros içeri girerken kapıları onun için açık tuttu.

Meadros aksayan adımlarla salonun mozaikli zemininde yürürken dişlerimi sıktım. Bitik durumdaydı. Savaşı peşinde sürükleyerek saraya getirmiş, kan kokusu az önce aldığım tatlı kokuyu bastırmıştı.

Yumuşak gözleri parlıyordu ama o gözlerde savaş görmüş bir adamın yorgunluğu gizliydi.

Doğrudan bana baktı, dudakları miskin bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Mara," derken sesi temkinliydi.

Kandan ve kirden koyulaşmış sarı saçlarını, çamur ve başkalarına ait vücut sıvılarıyla kirlenmiş savaş kıyafetini inceledim. "Meadros," diyerek selamına karşılık verdim.

Meadros başını geriye yatırarak tavadaki süslü çizimleri inceledi, meraklı gözleri odanın içinde dolaştıktan sonra en sonunda Rae'nin üzerinde durdu. Onu süzerken dişlerini sıktı. "Tanrılar," diye mırıldandı.

Rae rahat oturuşunu bozmadı ama gölgesi dizginlenen tüm gücüne rağmen etrafında titreşti. "Umarım getirdiğin haberler burada olmana değer," derken sözler dudaklarından zahmetsizce çıksa da kelimeleri yuvarlayış şekli baskınlaşmış, sesi karanlık bir gecede onunla karşı karşıya gelmek istemeyecek kadar tekinsiz bir tona bürünmüştü.

Meadros cevap vermek yerine etrafı incelemeye devam etti.

Rae'nin elini sıktım, yeniden Meadros'a döndüm. "Neden bizimle görüşmek istedin?" Sesimi olabildiğince sakın tutmaya gayret ettim.

Meadros bana döndü. "Gece *Akhaların* kampına sızdık," dedi sanki çok sıradan bir şey yapmış gibi. Bu aksayan ayağını ve neden kan içinde olduğunu açıklıyordu. "Antios'un çadırına ulaşmayı başardık."

Rae kaşlarını çatı. "Gece vakti savaş durur," dedi. "Sizden kimse bu kuralı ihlal etmenizi istemedi."

Meadros sakince, "Savaşmak için değil, bilgi toplamak için gittik," diye cevap verdi. "Antios'u başka bir askerle konuşurken duyduk. İsmi Potros, güneydeki ada şehirlerinden birinin veliaht prensi."

"Evet," diyerek onu devam etmesi için zorladım. "Ne olmuş o ikisine?"

Meadros, Rae'ye bakarak, "Darbe aldığında, bir Tanrı'dan gelmediği sürece ne oluyor?" diye sordu. "Yaralanıyor musun?"

Rae'nin kara kaşları çatıldı. Ona bu bilgiyi verip vermemek konusunda kararsız olduğu açıktı, yine de onu, "İyileşiyorum," diyerek yanıtladı. "Yalnızca bir Tanrı'nın darbesi iyileşmemi yavaşlatabilir."

Meadros durumu değerlendirir gibi bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Peki bir insan sende yara açtığında, tahminen ne kadar sürede iyileşiyorsun?” diye sorduğunda sorusu hoşuma gitmemişti.

Rae, sırtım dikleştirerek elini elimden çekip tahtının kenarlarına koydu. “Bana nasıl zarar vereceğini bulmaya mı çalışıyorsun, ölümlü? Eğer öyleyse lütfen bunu yapmaya çalışarak bana seni ortadan kaldırmam için bir sebep ver.”

Meadros’un omuzları düştü. “Tahmin ettiğim gibi hemen iyileşiyorsun,” derken sözleri odaya derin bir sessizliğin çökmesine neden oldu. “Mara’nın aksine... Onu gördüm, kam savaş alanına akıyordu. Senin aksine, o hemen iyileşmedi.”

“Ben bir Tanrıça değilim de ondan,” derken tavrındaki değişiklik beni huzursuz etti. Buraya gelme sebebi kesinlikle Rae’ye zarar verebileceği bir yol bulmak değildi.

Meadros başını salladı. “Artık onlar da buna emin oldu.” Tara ve Nestor bize doğru yürürken Meadros’un gözleri bu sefer onların üzerinde dolaştı. “Antios, biz çadıra vardığımızda Potros’a kanının bir ölümlü gibi aktığını ve bir ölümlü gibi öldürülebileceğini anlatıyordu. Sanırım o ana kadar senin de bir Tanrıça olduğuna eminlerdi ancak artık öyle olmadığını biliyorlar.”

Dehşet içinde nefes almaya çalıştım ama Delia kemeri yine çok fazla sıkılmıştı. Ağzımı çaresizce açmama rağmen sanki odadaki tüm hava çekilip alınmış gibiydi.

Rae ayağa fırladı. “Açık konuş,” diye emretti ona.

Meadros bir adım geri çekildi. “Zaten açık konuşuyorum.” Kelimeler hançerin keskin kısımları gibi dudaklarından döküldü. “Antios, Mara’yı sınamak, onun bir Tanrı gibi hemen iyileşip iyileşmeyeceğini görmek için onu özellikle kışkırttığını söyledi. Onu öldürmek için değil, onu yaralamak için saldırdığını anlattı. Şimdi tüm *Akhalar*, onun bir ölümlü gibi kanadığını, düşündüklerinin aksine öldürülebileceğini biliyor.”

Tara öfkeyle, “Apollon,” diye tısladı. “Antios’a bu aklı veren o olmalı, onun bunu tek başına düşünebilmesine imkân yok. O sadece bir yarı Tanrı, kendini yeni Akhilleus olduğuna inandırmaya çalışan bir zavallı.”

Apollon’un yarama dokunup onu iyileştirmesi ve sonradan ortadan kaybolması aklıma geldi. Belki de soluğu hemen Antios’un yanında almıştı. Benim ne kadar öldürülebilir olduğumu tartışmış olmaları çok da uzak bir ihtimal değildi.

Oda üzerime gelmeye başlarken ayağa kalktım, öne doğru bir adım attım ama ayağımı yere sağlam basamadım.

Meadros, bana doğru hareketlense de Rae ondan hızlı davran-
dı, beni kendine yaslarken her şeye karşı korumaya hazırlanır gibi omuzlarını dikleştirdi. “Başka ne söylediler?”

Meadros, Rae’nin belimdeki eline bakarak, “Seni devirmeden önce Mara’yı ortadan kaldırmayı planlıyorlar,” diye yanıtladı. “Mara’yı senin en büyük silahın olarak görüyorlar. Onu öldürürlerse senin de öleceğine eminler.” Bakışları sertleşti. “Antios, Potros’tan bunu tüm askerlere yaymasını istedi. Mara adımını savaş alanına attığı anda ilk hedefleri olacak. Onu öldürürlerse eve tahmin ettiklerinden de erken döneceklerini düşünüyorlar.”

Rae’nin belimde duran eli canımı yakacak kadar sıkılaştı. “Potros’u bana getirebilir misin?”

Meadros gülümsedi, çatlayan dudakları gerildi. “Bunu isteyeceğini tahmin etmiştim.”

Nöbetçiler kapıyı bir kez daha açtı. Hestios ve tanımadığım başka bir asker, yanlarında bir şeyi sürükleyerek getirdiler.

Getirdikleri şeyi ayaklarımızın dibine attıklarında onun bir şey değil, bir insan olduğunu anladım. Dora ayağa kalkıp Ephi’yi de beraberinde geri çekti.

Kanlar içindeki adamın Potros olduğunu anlamam için kimse-
nin beni onaylamasına ihtiyacım yoktu.

Rae'nin tutuşundan kurtulup öne doğru eğilerek ona baktım. Onu hiç tanıımıyordum ama yüzü morluklar ve kesiklerle doluydu. Bu hâliyle onu arkadaşları bile tanıyamazdı. Aldığı her hırıltılı nefeste ağzından kanlar sızıyor, yerde bir göl oluşturunuyordu.

Rae dizlerinin üzerine çökerek Potros'un çenesini tuttu, başım kendine çevirdi. Potros, acıyla inerken Rae'nin dudaklarında yırtıcı bir gülümseme vardı. "Demek Mara'yı oyuna getirdiniz," derken onun ağzını zorla açtı, dilini tutup çekti. "Bu zehirli dilini kopartmamam için bana bir neden ver, ölümlü adam."

Tara, Rae'nin tepesinde dikilip onu geri çekti. Bileğinde parlayan bilezikleri işaret ederek, "Sınırı geçme," diyerek uyardı.

Rae, Potros'un dilini bıraksa bile ondan uzaklaşmadı. Bir süre daha adamı inceledikten sonra doğruldu, tahtına geri döndü. "Kaldırın onu."

Hestios ve diğer asker Potros'u kaldırdı, Rae'nin önüne götürdü. Hestios dizine vurduğunda Rae'nin önünde dizlerinin üzerine çökmek zorunda kaldı.

Bu, Rae'nin Kehanet Tanrısı suretiydi; acımasızdı ve hiçbir ölümlünün karşılaşmak istemeyeceği kadar karanlıktı.

Gözlerim Potros'un yere dökülen kanındaydı. Meadros boğazını temizlediğinde kendime geldim, yerime dönmeden önce hızlanan kalp atışlarımı dizginleyebilecekmişim gibi elimi göğsüme koydum.

Sanki bir tahta değil de kemikten yapılma bir lahde oturmuşum gibi hissediyordum. Belimdeki sıkı kemeri tuttum, biraz olsun gevşemesi için uğraşsam da başarısız oldum. Briseis dişlerini göstererek hırladı, vaktinden önce ileri atılmasından korkup, boynunu okşayarak onu durdurdum.

Rae'nin karanlığı titreşti. "Konus," dedi karanlığın içinden kopup gelen sesiyle. "Kimlere, ne anlattın?"

Potros, bir cevap vermedi, patlamış kaşından akan kanlara rağmen gözlerini yine de Rae'ninkilere dikti.

Meadros belinden hançerini çıkarıp, Potros'un başını kavrayarak geri yatırırken hançeri de gırtlığına dayadı.

Rae bir kez daha, "Konuş," diye tekrar etti. "Üçüncü kez söylemeyeceğim."

Potros'la göz göze geldim, bakışlarımı ondan kaçırma isteği-me direndim. Her şeye rağmen o bana korkusuzca bakabiliyorsa bu odadaki korkak ben olmayacaktım.

En sonunda hırıltılı bir sesle, "Hiç kimseye," dedikten sonra yere tükürdü, gülümsediğinde kanlı dişleri açığa çıktı. "Ama Antios anlatacaktır."

Rae gözlerini kıstı. "Size bu aklı kim verdi?"

Potros'un başı bir an için öne düşer gibi oldu ama Meadros onu tutarak dik durmasını sağladı. "Hiç kimse, her şeyi Antios planladı."

Rae tahtından bir kez daha indi, sakince Potros'un önüne gelip durduğunda görüldüğü kadar sakin olmadığını biliyordum. "Yalan söyleme, ölümlü adam. Bana sakın yalan söyleme."

Meadros'un boğazına dayadığı hançere rağmen sustu.

Rae bir an bile düşünmeden, "Öldürün onu," dediğinde Meadros hazırlandı, hançerin kabzasını tutan parmakları büküldü.

Potros kaçınılmaz olanın onu beklediğini fark ettiği anda, "Yalvarırım," diyerek ellerimi havaya kaldırdı. "Tamam, istediğiniz gibi olsun. Size her şeyi anlatacağım."

Rae bunu beklermiş gibi gülümsedi. "Dinliyorum."

Potros önce hançeri tutan Meadros'a, ardından da Rae'ye baktı. "Babası, ona bu aklı babası verdi." Yüzü acıyla buruştu, ağzından sızan kanlar tuniğine damladı. "Ona bunu yapmasını Zeus söyledi. Antios onun sözünden asla çıkmaz. Zeus ona bir söz verdi, onu yanına alma sözü. Yıllardır onu ziyaret edip kendisine layık bir oğul olması için onu zorluyor. Başka şansı yoktu."

Eğer şu anda karşımda dizlerinin üzerinde ölmek üzere olan

bir adam olmasaydı gülebilirdim. Zeus'un iyi bir yalancı olduğunu tahmin etmem gerekirdi.

Oturduğum yerden kalkarak ona yaklaştım. "Zeus'un ondan haberi olmadığını sanıyordum," dedim.

Potros'un gözleri büyüdü, gözlerindeki bocalamayı gördüm. "Haber yok," diyerek yalan söylemeye çalışsa da bunun için artık çok geçti.

Şaşırtıcı bir biçimde titremeyen elimi Meadros'a uzattım. "Hançer."

Meadros beni ikiletmeden hançeri uzattı. Metalin ağırlığını elimde bir süre tarttıktan sonra kavradım, Potros'un bacağına saplarken gözlerinin içine baktım. Şu anda hayatı için yalvarıyor olması hiçbir şeyi değiştirmezdi. Hayır, ona beni öldürmeyi planladıkları için kızgın değildim. Buna hakları vardı çünkü ben onların düşmanıydım. Fakat Rae'yi öldürmek istemeleri...

Hançeri saplandığım yerde yavaşça çevirdim. Acıyla haykırdı, başı öne düşerken dudaklarından anlamsız kelimeler döküldü. Onu saçlarından tutup kendime çektim. "Bana her şeyi anlat." Bacağından akan kanlar elimi kayganlaştırsa da hançeri çevirmeye devam ettim. "En başından."

Titredi, daha fazla yalan yoktu. "Zeus'un onu uzun zamandır ziyaret ettiğini biliyorum. Annesi Assoslu bir fahişe ve babasının kim olduğunu hiç saklamamış. Annesi bir süre sonra onu istemeyince benim babamın yanına gönderdi, birlikte büyüydük. Bazen garip davranır, dağlara çıkardı. Çok sonra aslında onun babasıyla görüştüğünü öğrendim. Buraya da onu Zeus çağırırdı." Öksürükleri sözünü kesti, gözleri kan çanağına döndü. "Ona seni öldürmesi gerektiğini söyleyen Zeus'tu."

Bu kadarı yeterdi.

Onu bırakıp geri çekildim. *Olympos*'a davetsiz ziyaretimin sonuçlarının olacağını zaten tahmin etmiştim. Sadece doğrudan saldıracağını tahmin edememişim.

Ondan uzaklaştım. Tekrar oturduğumda Meadros meraklı bakışlarını üzerime dikti. “Ona ne yapalım?”

Potros’un bacağındaki hançere baktım. Zeus kan akmasını istiyordu ve ona istediğini vermemek saygısızlık olurdu. “Dilini kesip bir sandığa koyun.” Sırtımı dikleştirdim. “Umarım Antios ve sevgili babası hediyemi beğenir.”

Güneş doğmak üzereydi. Doğuda gök çoktan aydınlanmaya başlamış, *Athênai*’ya yapacağımız yolculuğun ufukta olduğunu bize hatırlatmıştı.

Üzerimde yol için beni rahat ettirecek bir tunik vardı. Delia’ya o lanet kemerlerinden birini belime takmaması için dik dik baktığımda kız korkuyla geri çekilmişti. Saçlarımı bile örmeye vakit bulamadan neredeyse odadan kaçıp gitmişti. Sanırım Potros’a ne yaptırdığının haberi çoktan tüm sarayı kuşatmıştı.

Rae kapıyı açıp içeri girdiğinde saçlarımı beceriksizce örmeye çalışıyordum. Bu hâlim dudaklarının keyifle kıvrılmasına yol açtı. “Tüm *Olympos* senden korkuyor ama sen saçlarını örerken savaş veriyorsun.”

Tam olduğunu düşündüğüm anda deri kayış elimden kaçtı.

İç çekerek hiçbir şeye benzemeyen örgüyü bozdum. “Eskiden saçlarımı Naia örerdin,” diye itiraf ettim. “Sonra Delia benim için her zaman buradaydı.”

Rae, yatağa oturup bacağına hafifçe vurdu. “Gel buraya, arsız ölümlü,” dediğinde lafını ikiletmedim. “Saçlarını öreceğim ancak bir sonraki sefer bağladığım şey saçların olmayacak,” dediğinde karnım beklentiyle kasıldı.

Dizinin üzerine oturduğumda uzun parmakları saçlarıma dolandı. Başımı dokunuşuna doğru eğerken sıcaklığının tadını çı-

karttım. Her şey bittiğinde sadece buna sahip olmak istiyordum. Onunla geçecek geceler ve günler istiyordum.

Az önceki arzu dolu sözlerine tamamen ters düşerek, “Her zaman iyi bir evlat olmaya çalıştım,” dediğinde kapattığımı bile fark etmediğim gözlerimi açtım. “Babama layık olmak için, bana verdiklerinin değerinin farkında olduğumu göstermek için çabaladım. Yerimi bildim, hiçbir zaman daha fazlasını istemedim. Onun bana verdiğiyle yetinirken bunu bir an bile sorgulamadım.”

Omzumun üzerinden ona baktım. Parmakları durmuş, bakışları duvara odaklanmıştı. Onun tüm bu yaşananların sorumluluğunu almaya hazır olduğunu görebiliyordum. “Eminim onun hak ettiğinden iyi bir evlat oldun.”

Koyu renk gözleri acele etmeden benden yana döndü, dudaklarında buruk bir gülümseme belirdi. “Karşılığını *Olympos*’tan kovularak aldım. Ona bir kez baş kaldırdım ve karşılığı sahip olduğum her şeyin elimden alınması oldu.”

Deri iple saçımın ucunu bağlayıp geri çekildiğinde kucagında yer değiştirerek onunla yüz yüze geldim. “Orayı özlüyor musun?”

Dudaklarını birbirine bastırıp yeniden duvara baktığında bana bir cevap vermek istemediğini düşündüm. Poseidon’un anlattıkları zihnimde tazeliğini koruyordu. *Olympos*’tan sürüldüğünden beri diğerleri gibi gücünü toplamak için evine dönemiyor, onu güçsüz kılan şeylerden arınamıyordu.

Fısıltıya benzer bir sesle, “Bazen,” dediğinde hâlâ bana bakmıyordu. “Orada mutluydum, en azından uzun bir süre öyle olduğumu düşünüyordum. Troya’nın koruyucusu olma görevi Apollon’a ve bana verilene kadar sevildiğime bile inanıyordum.”

Örmeyi atladığı bir tutamı kulağımın arkasına itti. “Troya’ya geldiğinde ne oldu?”

“Troya çetin bir kadın, Mara. Tanrıların hepsinin gözünün burada olmasının sebebi onun kuşatılmasının zor bir şehir olma-

şı değil.” Yutkundu. Dillendirmek üzere olduğu şeyin ağırlığını daha dudaklarından dökülmeden önce hissettim. “Sana bir hikâye anlatabilir miyim?”

Hafifçe güldüm. “Yeterince eğlenceli mi?” diye sorarken üzerindeki gerginliğin bir kısmını sıyrıp atması için onu teşvik ettim.

İşe yaradı. Gülümsedi ancak fazla uzun sürmedi. “Bu olaya nereden baktığına bağlı,” diyerek beni yanıtladı. “Ben doğmadan önce evrenin ve içindeki yıldızların sahibi Asteria’ydı. Uzun yıllar boyunca yıldızları okuyarak insanların sevgisini kazandı. Öyle ki var olma sebepleri olan Zeus’tansa onu tercih edenler oldu. Hayatlarına belli belirsiz müdahale eden bir Tanrı’nın yerine yaşamalarına bizzat dokunan bir *Titani* seçenlerin sayısı hiç de az değildi. Zeus insanlığı Gaia’nın yardımıyla yaratmıştı ama kendi ekinleri ona küsmüş, can sularını başka bir ilahtan almayı tercih etmişti.”

“Zeus buna nasıl izin verdi?” Onu çok fazla tanıdığım söylemezdi ancak emin olduğum bir şey varsa o da kimsenin onun kadar yükselmesine izin vermeyeceğiydi.

Rae boğazını temizledi. “İzin vermedi. Asteria bir *Titandı* ve savaşı kaybettikleri kesinleştğinde diğer *Titanlar* gibi o da sürgüne gönderildi.”

Atlas’ın sırtında kaç savaşın koptuğunu, yükünün akan kanlarla ne kadar ağırlaştığını düşündüm.

Devam etti. “Ama Zeus onu ziyaret etmeyi hiçbir zaman bırakmadı. Ben yaratıldıktan ve evrenin mutlak hâkimi olmamın ardından insanlar adını anmadı fakat Zeus onu hiçbir zaman unutmadı. Onu neredeyse yok oluşun eşiğine getirecek kadını asla unutmadı, ona eziyet etmeye devam etti.”

Anlattıkları tamamen Zeus’un yapacağı şeylere benziyordu. Onun dengeyi korumaya çalıştığını iddia ettiği tavırlarının ardında saklanan gerçek yüzünün farkındaydım. Kimseye değer vermiyordu, hepimizi onun şahsi oyuncakları olarak görüyordu.

“Bir gün Asteria’yı soframıza getirdi, sırf ona neye sahip olamayacağını göstermek için hepimizi sofrasına davet etti, onu baş köşeye oturtup hiçbir ölümlünün tadamayacağı en tatlı şarapları ikram etti. Astreia’nın ayaklarındaki prangalar onu o sofraya mahkûm ederken, Zeus hiçbir şey yokmuş gibi davranıyordu.”

Bana tüm bunları anlatmasının bir sebebi olduğunu biliyordum. Devamını öğrenmek için sabırsızlansam da sessizliğimi korudum.

“O gece bu davetin karşılığında Asteria ona bir kehanet verdi. Bir gün Troya’ya hükmedecek Tanrı’nın tüm *Olympos*’a hükmedeceğini söyledi.”

Göz göze geldiğimizde nefesim kesildi. Troya’nın güçlü bir şehir olduğunu biliyordum. Burayı zengin ve dindar insanlarla dolu olduğu için istediklerini, açgözlü emelleri tarafından fethedilecek bir yer olduğuna inanmıştım.

Eğer Rae’nin anlattığı gibiyse, *Olympos*’un hâkimiyetine giden yol Troya’dan geçiyordu.

Rae bir kez daha boğazını temizledi. “O zamanlar şehir küçüktü. Hiçbir Tanrı’nın istemeyeceği kadar fakir, insan sayısının az olduğu bir yerd. Değişik yerlerde tapınaklarımız olsa da henüz şehirlerin koruyuculuğunu üstlenmeye başlamadığımız zamanlar olduğu için Zeus bunun üzerinde durmadı. Kısa bir süre sonra da şehirlerdeki insanlar hastalıktan ve vahşi hayvanların saldırılarından ölmeye başladığında Tanrıların korumasına doğrudan ihtiyaçları olduğu kanaatine vardı.”

Dudaklarım şaşkınlıkla aralandı. “Asteria’nın söylediklerine rağmen Apollon’la sana Troya’yı verdi, öyle mi?”

Ellerimi tutup kucağına çekti. “Hayır, şehirler için kura çektik. Ne olursa olsun, adil biri olduğunu kanıtlamak için kura çekmemizi istedi. Her ikiz birlikte kura çekti. Hiçbirimizin tek başına bir şehre hükmetmesine izin vermedi, en azından ilk Troya Savaşı’na kadar.”

Ellerine bakarken bir anda ne demek istediğini kavradım. “Bu sayede tüm *Olympos*’tan şüphelenmek yerine ona kimlerin rakip olabileceğini açığa çıkarttı.”

Başparmağı benimkinin üzerine kaydı. “Evet, böylece hedef daima Troya oldu.”

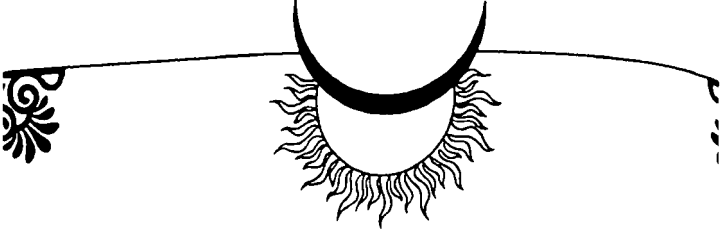
“Apollon bunu demek istedi o zaman, birlikte her şeyin hâkimi olabileceğinizi söylerken haklıydı.” Başını aşağı yukarı salladığında başka bir düşünce zihnime sızdı. “Bir gün *Olympos*’u sen mi yöneteceksin?”

Hiç beklemeden, “Hayır,” derken ses tonu sertleşmişti. “Gözüm hiçbir zaman tahtında olmadı.”

“Ama Apollon’un gözü o tahtta? Şehri ele geçirmeyi çalışmasının sebebi *Olympos*’un tahtına sahip olmaksa Zeus buna nasıl izin veriyor?”

Ellerini ellerimden çekti. “Çünkü o, Apollon’un ona öldürücü darbeyi hiçbir zaman indiremeyeceğini biliyor.” Gözlerindeki karanlık çoğaldı, çenesini hafifçe havaya kaldırdı. “Aynı zamanda benim, tüm bu olanlardan sonra gerekirse bir an bile tereddüt etmeden onu öldüreceğimi de biliyor.”

Duzenleme
Ny.Ozlem

BÖLÜM XX

Atların nallarından çıkan sesler dışında çıt çıkmıyordu. Hava bunalıcı ve nemliydi. Saçlarım çoktan örgülerimden kurtulmuş, yılan gibi kıvrılarak enseme yapışmıştı. Belki de yaz, bahara kenara çekilmesini söylemiş, vaktinden önce toprağı kavurmaya karar vermişti.

Atım yorulduğunu belli ederek burnundan hırıltılı bir ses çıkarttığında dizginleri kendime doğru çektim. “Biraz dinlenmeye ne dersin?”

Tara’nın beni ilk başta duymadığını düşündüm çünkü ilerlemeye devam etti. Ancak biraz daha gittikten sonra o da atını durdurdu, hayvanın başını bana doğru yönlendirerek döndü. “Şimdi durursak limana şafaktan önce varamayız,” derken sesi öğle güneşi kadar yakıcıydı.

Çatlayan dudaklarımı nemlendirmek için yalayarak, “Yola gece devam edebiliriz,” dedim. “Ya da bizi doğrudan çocuğa götürebilirim, benim güçlerimin kısıtlanmadığını biliyorsun.”

Tara kaşlarını çatarak atının başını sevdi. “İnan bana, gece olduğunda bu ormanlarda yolculuk etmek istemezsin,” derken sesi

sıkıntılıydı. Acaba kaç gece gergin yayıyla bu ormanlarda vakit geçirmişti? Atının sağ tarafına hafifçe vurdu, hayvan onu taşımaktan bitap düşmüş gibi bana doğru yorgun adımlar attı. “Ve geçitlerin hepsinde askerler varken Zeus’un efsununun dışına çık-sak bile Rae’nin güçlerini kopyalaman almamamız gereken bir risk. Biz sıradan kadınlarız, bunu unutma,” dediğinde bunu belki de yola çıktığımızdan beri bininci kez tekrarlamış oldu. Briseis’i de tam olarak bu sebepten ardımızda bırakmıştık.

Troya limanı düşman askerlerinden dolayı kapalı olduğu için en yakın şehirlerden birinin limanını kullanarak *Athênai*’ya geçecektik ama bu şehir bize iki günden biraz daha yakındı. Dün yalnızca kısa süreliğine dinlenmiştik ve bana kesinlikle yetmemişti. Güneş doğduğundan beri hareket hâlindeydik ve itiraf etmem gerekir ki at üstünde oturmaktan kıcım sızlamaya başlamıştı.

Daha fazla dayanamayarak attan aşağı indiğimde Tara da gönlüzce atından indi. Devrilmiş bir ağacın dibine oturduk, yanımızda getirdiğimiz peynir ve meyveleri birbirimizle konuşmadan hızla yemeye koyulduk.

Pekâlâ, kesinlikle favori yol arkadaşım olduğunu söyleyemezdim. Eğer onun yerinde Karr olsaydı en azından beni sınırlendirebilir veya güldürebilirdi, kafamı dağıtacak o ilginç hikâyelerinden birini anlatabilirdi.

Burnumun üzeri ve yanaklarım uzun saatler boyunca güneşte kalmaktan ötürü yanmaya başlamıştı. Parmaklarımı tenimde gezdirirken yüzümü buruşturdum, kesinlikle orada beni berbat bir kızarıklık bekliyor olmalıydı.

Tara yemeğini bitirip arkasına yaslandı. “Fena yanmışsın,” dedi bilmiş bir şekilde. Sanki söylemese farkına varmayacaktım.

İçimi çekerek mataramdan avucuma biraz su döküp yanan yerleri yıkadım. Şu an en çok istediğim şey hamamda, serin su-

larda olmalı. At yolculuğu kesinlikle bana göre değildi. Ne yaparsam yapayım, belimden aşağıya doğru inen acıyı rahatlatacak bir pozisyon bulamıyordum.

Siktiğimin Hermes'i.

Avucumdaki suyun bir kısmıyla çatlayan dudaklarımı nemlendirdim. Kesinlikle Rae'ye özgü o tuhaf yolculuk yöntemini tercih ederdim.

Tara rahat bir tavırla beni süzerek, "Şehre gittiğimizde sana merhem alırsın," dedi.

"Gerek yok," diyerek kestirip attım. "Kendi kendine geçsin."

Kısa sohbetimiz böylelikle sonlanmış oldu. İnanmadığım Tanrılar, bu yolculukta bana gerçekten Tara eşlik etmek zorunda mıydı? Soğuk ifadesiyle birkaç adım ötemde oturmuş, memnuniyetsiz gözleriyle beni süzüyordu. Belli ki o da bu yolculuğa benimle çıktığı için mutlu değildi.

Keyfi bilirdi. Sonuçta bana eşlik etmek için ısrar eden kendisiydi. İşin aslı, neden benimle gelmek istediğini henüz çözebilmiş değildim. Büyük ihtimalle Rae onun yanında güvende olacağını bildiği için bunu teklif etmişti.

Biraz dinlenmeye çalışarak arkama yaslandım, bacaklarımı öne atarak ağrıyan yerlerimi ellerimle ovaladım. Tara her hareketimi büyük bir dikkatle izleyerek, "O ölümlünün bir an önce evli olmadığını ilan etmesi lazım," diye mırıldandı.

Kafamı kaldırıp ona baktım. "Bu sence de sohbet başlatmak için garip bir konu değil mi?"

Parmaklarını yayının üzerinde dolaştırdı, ince teli hafifçe çekerek gerilimini kontrol etti. "Rae bu durumdan mutsuz," dediğinde beni dinliyormuş gibi görünmüyordu. "Onun mutsuz olmasını istemiyorum."

"İlk başta bizimle savaşmayı reddettiğin zaman da Rae mutsuzdu." Sesim istediğimden daha suçlayıcı çıkmıştı ama gerçek

böyleydi. Tara bize gönülsüzce katılmıştı. Şimdi en önemli savaşçılarımızdan biri olması bu gerçeği değiştirmiyordu.

Tara'nın Rae'ninkilerc benzeyen kara gözleri ışıldadı. "O zamandan beri işler değişti, Mara," dedi kibir yüklü bir sesle. "Ölüm artık hepimizin ensesinde."

Matarayı kenara bıraktım. "Ölüm demişken..." Tamam, umarım biraz sonra söyleyeceklerim için ileride pişman olmazdım. "Ölüm'e gittiğimde bana seni gösterdi," dedim sonunda itiraf etmenin rahatlığını hissederek. "Karr'a olan aşkımdan onun için vazgeçtiğini biliyorum."

Yayındaki eli durdu, ölümcül bir sakinlikle bana döndü. "Ölüm'den sana bunu göstermesini sen mi istedin?"

Siktir, şimdiden pişman olmuştum bile.

"Bana bunu gösteren Ölüm'dü," derken sesimi elimden geldiğince sakın tutmaya çalıştım. "Bunu ondan ben istemedim." Tara bana inanmadığını belli ederek burun kıvırdı. "Sana yalan söylemek için hiçbir sebebim yok."

Tara sırtını ayaklarının ucunda duran yay gibi gerdi. "Konu sen olduğunda, Mara, hiçbir şeyin garantisi yok."

Troya'ya döndüğümünden beri bana bu kadar düşmanca davranmamıştı. En azından birbirimize olan nefretimizi bir şekilde bastırmayı başardığımızı düşünmüştüm ama anlaşılan savaşın kişisel sorunlardan daha önemli olduğunu düşünen tek kişi bendim. "Beni ne ile suçluyorsun?" Öfkeden tüm ağzım kurumuştu.

Tara'nın gözleri bir atmaca gibi kısıldı, dudakları geri çekilirken dişleri görüldü. "İçimde ikinizi de öldürtecekmisin gibi bir his var," dediğinde dudaklarından tehlikeli bir gülüş döküldü. İşte şimdi tam olarak tekinsiz gecelerde avlanan bir Tanrıça'ya benziyordu.

Ayağa kalkarak yayını tekmelediğinde onu takip ettim. Benden uzaklaşmasına izin vermeden ona doğru bir adım attığımda

arkamızdan gelen çatırtı beni olduğum yere sabitledi. Tara da aynı sesi duymuş olmalıydı ki eğilip yere bıraktığı yayını aldı. Yay, gerdiğinde tüylü bir ok belirdi.

Düşünmeden onun önüne geçtiğimde bana şaşkınlıkla baktı.

Bileğindeki bilezikleri işaret ederek, “İzin ver seni koruyayım,” dedim. Kaşlarını çatsa da bana engel olmadı.

Kollarımı havada gerdiğimde Tara’nın okuna benzer bir ok ve yay parmaklarımın ucunda belirdi. Görünmez bir hedefi nişan alamayacağımı bilsem de görünür olduğu anda onu vurma niyetindeydim.

Kırılan bir dal sesi daha bize ulaştığında, gücüm parmak uçlarımdan kollarıma doğru ilerledi ve boynumdaki kolye ısındı. Zaman durmuş gibi hissediyordum. Biraz dikkat edersem havada oynayan tehlikenin sesini duyabilecek, tadını alabilecektim.

Beyaz bir iplik ormanın derinliklerinden sekerek bize doğru geldi. Her yuvarlanışında biraz daha açılıyor, yaprakların arasına dolanıyordu. Bir yılan gibi kıvrılıyordu.

Ayaklarımın dibine geldiğinde durdu.

Dallar hışırdayarak açılırken nefesimi tuttum.

Bu ormandan her şey çıkabilirdi ki buna bir *Griffin** veya bir *Hidra*** da dahildi.

Fakat bu ormandan çıkmasını en son beklediğim şey üç güzel kadındı. Üçünün de saçları gümüş renkli iplikler gibi omuzlarından aşağı dökülüyordu. Üstlerindeki en az saçları kadar gümüş ince tunikler dışında tamamen çıplaklardı.

Yüreğim göğüs kafesimin içinde hızlanırken parmaklarım terle nemlendi. Yine de yayımı sabit tutarak okumun ucunu üçlü arasında sırayla gezdirdim.

Tara kolumu tuttu, beni kendine doğru çekti. “Moiralar,” diye fısıldadı kulağıma.

* Kartal kafasıyla kanatlarına sahip, aslan vücutlu mitolojik yaratık -e.n.

** Yunan Mitolojisinde çok başlı bir yaratık -e.n.

Kader Tanrıçaları.

Yeterince Tanrı tanıdığımı düşündüğüm anda yenileri mi ortaya çıkmak istiyordu? Pekâlâ.

Üçünün de rengi birbirinden farklı olan gözleri bize döndü. Gözleri menekşenin güzel bir tonunda parlayan kadın, “Merhaba, Mara,” diye beni selamladı. “Ben Atropos,”

İsmi duydüğüm anda yerdeki ipten bir adım uzaklaşmak zorunda kaldım. Onun kim olduğunu biliyordum. Penelop’un inandığının aksine o kadar kötü bir öğrenci sayılmazdım. O, Tanrıların bıçağıydı, yaşam ipliklerimizi kesmekle ve bizi Hades’in ülkesine göndermekle sorumlu olan Tanrıça’ydı.

Atropos’a verdiğim tepkiyi gören Moiralardan biri kıkırdadı, sarı gözleri benimkilere dikildi. “Ah, yeniden doğduğunda ipliğini eğirmeye başladığım anı hatırlıyorum,” dedi ve onun Klatho olduğunu anladım. Yaşam ipliklerimizi ruhumuz üflendiği anda eğirmekle görevli olan Tanrıça oydu.

Geriye bir tane kalmıştı. Lacivert gözlü Lakheisis. Hayatımızı ölçen ve kız kardeşine kader ipliğimizi kesmesini bildiren Tanrıça.

Ayaklarımın dibindeki ipliğe baktım. Atropos bakışımı takip ederken gülümsedi. “Korkma,” dese de sesi aksini ister gibiydi. “İpliğin kesilmeye henüz hazır değil.”

Henüz.

Ayaklarımın dibinde duran ipliğime bakarken tek kaşımı kaldırdım. “Peki neden ipliğimi ormanda gezdiriyorsunuz?” diye sorarken sesimdeki gerginliği gizlemek için büyük bir çaba gösterdim. “Canı sıkıldı da dolaşmaya mı çıkarttınız?”

Klatho, boğulur gibi bir ses çıkartarak güldü ama diğer ikisinin bakışları sabitti. Lakheisis, elini havaya kaldırdığında iplik onun sessiz emri karşısında yeniden yuvarlandı, ellerinin arasında belirlediğinde tekrar düzgün bir yumak şeklini almıştı. “Seni sınıyorum,” dedi boğuk bir sesle. “Ruhun Kerberos’un midesine

mi inmeli, yoksa savaşçıların yanında mı dinlenmeli karar veremiyorum.”

Omuz silktim. “Eh, henüz ölmeye niyetim olmadığına göre...”

Atropos buz gibi ifadesini koruyarak, “Emin misin?” diye sordu. Sanki her an bir bıçak çıkartacak ve kaderimin düğümünü kesecekti.

Tara arkamda kıpırdandı. “Evinizden oldukça uzaktasınız” derken tüm varlığıyla Avcı Tanrıça’ya bürünmüştü. “Buraya kadar Mara’ya ipliğini göstermek için gelmediğinizi varsayıyorum.”

Klatho başını bilmiş bir tavırla salladığında, gümüş saç tutamlarından bir kısmı yüzüne döküldü. “Tara,” derken sesi diğer kardeşlerinin aksine neşeliydi. “Zekâna her zaman hayran olduğumu biliyorsun.”

Tara’nın dudaklarından tiksindir gibi bir ses çıktı. “Buraya bunu söylemek için gelmediğinizi de biliyorum. Oyunlardan hoşlanmadığımı da siz biliyor olmalısınız.”

Klatho alınmış gibi elini göğsüne koydu ama hemen sonra omuz silkerek yeniden gülümsedi. “Aslında her ne kadar istemesek de size yardım etmek için geldik,” dedi. “Aradığınız çocuk *Athênai*’da olsa da kolayca bulabileceğiniz bir yerde değil.” Gözleri kısıldı, sanki bir sır verecekmiş gibi bize doğru bir adım yaklaştı. “Şehrin en tepesinde yalnız bir lahit yatıyor, çocuk onun içinde.”

“Size neden güvenelim?” diye sorarken sesim tam da hissettiğim gibi tereddütle yüklüydü. “Ayrıca, sizden yardım istediğimizi hatırlamıyorum.”

Lakheisis kaşlarını çattı. “Zaten yardım istediğinizi söylemedi,” derken fazla asabiydi. “Kız kardeşime karşı saygısızlık yapma. Sadece size doğru yolu göstermek istiyoruz.”

Tara bana omuzlarımız birbirine değecek kadar yaklaştı. “Bunu neden yaptığınızı açıklayacak mısınız?”

Atropos, “Hayır,” dedikten sonra bize arkasını döndü. Kız kardeşleri de onunla birlikte yürümeye başladı. Diğer ikisi ormanın derinliklerine girerken Atropos son bir kez durup bana baktı. Elinde tuttuğu kader yumağını yavaşça sevdi, gülümsedikten sonra o da kız kardeşlerinin peşinden ormana girdiğinde diğer elinde parlayan bir tüy olduğunu gördüm.

Kusmamak için derin bir nefes aldım ama midemin bulantısını yine de bastıramadım. Tekne o kadar fena sallanıyordu ki her bir dalga sanki onun ahşap yüzeyine değil de doğrudan benim mideye vuruyor gibiydi.

Tara sırtını büyük yük testilerinden birine yaslamıştı. Pelerini başına doğru çekmiş, tüm yüzünü gizlemişti. Belki de çoktan uykuya dalmış, yolculuğumuzu bu şekilde geçirmeye karar vermişti.

Durduğum köşeden uzaklaşıp onun yanına gittim. Biraz daha oradan sarkıp denize bakmaya devam edersem ya kusacak ya da bayılacaktım.

Tara kafasını kaldırmadan, “Berbat görünüyorsun,” diye mıldandı. Beni gerçekten görüp görmediğine emin olamasam da haklı olduğunu biliyordum.

Dizlerimi kendime doğru çekerek alnımı dayadım. “Daha iyi hissettiğim günlerim olmuştu.”

Atlarımız bizden biraz ötede birbirine bağlanmış bir şekilde önlerindeki samanları yemekle meşgullerdi. Tara’nın keseler dolusu altın ödediği denizci adamlar yanımızdan gelip geçerken bize bakıyorlar ama hiçbirisi bir şey söylemeye cesaret edemiyordu.

Belki de bizim sıradan kadınlar olmadığımızı anlamışlardı. Ya da Tara’nın keseleri uzatırken gösterdiği hançeri, onlara geride durmalarını sessiz bir şekilde emretmişti.

Tuz ve yosun kokusu ciğerlerime dolarken ağzımı açtım, çare sizce biraz temiz hava için çırpındım.

Tara uzanıp elimi tuttuğunda şaşırarak ona baktım. Pelerininin başlığına uzanıp açtı. Kısa bir zaman öncesinde benden ne kadar nefret ettiğini haykıran ifadesi şimdi yumuşamıştı. “Daha önceki konuşmamız hoşuma gitmedi,” dediğinde şaşkınlığım arttı. Sanırım onun dudaklarından dökülecek özre en yakın şey buydu.

Çenemi dizlerime dayadım. “Benden neden nefret ettiğini anlayabiliyorum,” dedim. “Ben de erkek kardeşimin ölmesine sebep olmuş bir kadından nefret ederdim.”

Tara bir cevap vermek yerine dudaklarını birbirine bastırdı ve beni izledi. Denizcilerden birinin yanımızdan geçip gitmesini bekledikten sonra, “Benim yüzümden ölecekti,” diye itiraf etti. “Sen de gördün, Artemis’i öldürdüğünde o da ölecekti, kaderleri bu şekilde bağlanmıştı ve ben buna izin veremezdim.”

Onu cesaretlendirmeye çalışarak, “Çünkü ona âşıkısın,” dedim.

Tara’nın gözleri ufka doğru kaydı. “Âşıktım. Şu an kalbimin ona ait kısmında bir boşluk var.” Derin bir nefes alıp, dudaklarını aralayarak hiç acele etmeden nefesini yavaş yavaş dışarı verdi. Sakinleşmeye çalıştığını anlamıştım. “Onun Naia’yı sevmesini gerçekten çok istiyorum. Kart bunu hak ediyor.”

Ona inanamayarak baktım. “Rae’nin benden başka biriyle olma düşüncesi beni çıldırtıyor,” derken sesim heyecandan çatal çataldı. “Bazen ilk hayatımdaki beni bile kıskanıyorum.”

Tara tek kaşını havaya kaldırdı. “O sendin, Mara,” dedi sakince.

Elimle alınımı ovuşturdum. “Biliyorum, sadece...” Sustum, lafımın devamını getirebilmek için dudaklarımı ıslattım. “Ben o zamanları hatırlamıyorum. Bazen beni sadece geçmişte olduğum kişi için mi seviyor diye düşünmeden edemiyorum.”

Tara ondan beklenmeyecek bir anlayışla elimi sıktı. “Seni ne kadar sevdiğini anlayan için bu defa da ölmesine izin verme yeter, gerisi bir şekilde çözüme kavuşur.”

Ona karşı dürüst olmaya karar vererek, “Karr’ın bir gün gerçekleri öğrenmesi gerekiyor,” diye fısıldadım. “Gerçeği bilmek onun hakkı.”

Tara başını salladı, siyah saçları yüzünün iki yanından aşağı doğru döküldü. “Bir gün,” dedi beni tekrar ederek. Bir anda burnunu çekip gözlerini kırıştırdı. “Şu hâlimize bak,” derken midisini bulandıran bir şey varmış gibi dudaklarını büktü. “Burada durmuş erkekler hakkında konuşuyoruz. Birazdan birbirimizin saçlarını örmeye başlamadan önce sussak iyi olacak.”

Bu düşünce beni güldürdü, elini elimden çekip kucağına koymasına engel olmadım. Bu bile bir adım sayılırdı. Tara’nın, Tanrıların elinden çıkma taşlarla örülü kalbinin kapıları nihayet bana aralanmıştı.

Onunla sahip olabileceğimin en iyisiydi buydu, o yüzden yolculuğun geri kalanında aramızdaki sessizliği bozacak hiçbir şey yapmamaya çalıştım. Gemi limana yanaşırken ikimiz de ayaklanarak atlarımızın yanına gittik.

Kaliteli şaraplarla çeşit çeşit kumaşları gemiden limana indiren denizcilerin yanından atlarımızla geçtik. Liman yosun, tuz ve sidik kokuyordu. Öğürmemek için güçlkle kafamı şehre doğru çevirdim.

Tara şehrin en tepesinde yükselen tapınağa bakarak iç çekti. “Şehrin etrafından dolaşmamız gerekiyor.” Sıkıntılıydı ve onun neden böyle hissettiğini çok iyi anlıyordum.

Şehrin Koruyucu Tanrısı benim zamanımda Athena olduğuna göre bu zamanda ise Farah olmalıydı. Şu anda bizim şehrimizde, Troya topraklarında olsa da şehirde bizim geldiğimizi söyleyecek adamlarının olduğuna şüphem yoktu. Bu yüzden şehre girmek yerine tepeye kadar dolaşarak tırmanmak en mantıklı seçimdi.

Tara atım benden birkaç boy önde sürerken bir yandan da meraklı gözlerle etrafı inceliyordu. “Moiraların bahsettiği tepe sence hangisi?”

Parmaklarım içgüdüsel olarak boynumdaki kolyeye kapandı. Gözlerimi kapatıp boynumdan tüm bedenimi dolaşmaya hazır bir şekilde atan güce odaklandım.

Çocuğu aramak sonu gelmez bir karanlığın içine dalmak gibiydi. Lahdin içinde, sonsuz bir karanlıkta o lahde gömülecek cesetlerden biri olmayı bekler gibiydi. Üşüdüm ve korktum. Kendimi bir anda hiç olmadığım kadar yalnız hissettim. Bağırırsam birileri duyar mıydı?

“Mara.” Tara’nın bana seslendiğini duyduğumda gözlerimi açtım. Gücüm bedenimden ayrılmış, *Athênai*’nın tepelerine doğru giden bir yol boyunca sürünerek bizden uzaklaşmıştı.

Bunu nasıl yaptığımı bilmiyordum ama çocuğa giden yolu bulmayı başarmıştım.

Atlarımızı gücümün bize gösterdiği yol boyunca sürdük.

Tepeye ulaştığımızda gerçekten de orada tek bir lahdin olduğunu gördüm. “Neden biri buraya bir lahit yapar ki?” diye sordum merakla.

Tara temkinli bir tavırla mermer yapıyı süzdü, sanki bir tahmini var gibiydi ama yine de yalnızca, “Bilmiyorum,” demekle yetindi. Başka bir şey söylemeden atım oraya doğru yönlendirirken içimde bir şeylerin yolunda gitmediğini fısıldayan bir ses yükseldi.

Lahdin önüne geldiğimizde durduk ve atlarımızdan indik. Rae’nin Troya’dan ayrılmadan önce belime taktığı hançeri yokladıktan sonra lahde yaklaştım.

Tara’yla ağır kapağı tutarak iki yanından tutup kaydırık. Rutubet ve küf kokusu artsa da durmadık, karanlık aydınlıkla bölünene kadar itmeye devam ettik.

Kapak lahdin içini görebileceğimiz kadar aralandığında onun sıradan bir mezar olmadığını anlamam fazla uzun sürmedi. Dibe doğru, yerin derinliklerine doğru kıvrılarak inen basamaklar vardı.

Lahdin kenarına tırmandığımda Tara da beni takip etti. “Bu bana yanlış hissettiriyor,” dedi ilk basamağın tepesinde dikildiğimizde.

Uzanıp hançeri elime aldım. “Bana da.”

Onun önüne geçip karanlığa ve bilinmezliğe doğru bir adım attım. Kolyem ısındı, etrafı sönmeye yüz tutmuş bir alev gibi aydınlatmaya başladı.

Attığımız her adım önce boşlukta yankılanıyor, ardından aynı boşluk tarafından yutuluyordu.

Basamakların sonu yok gibiydi. İndikçe iniyorduk ama bir yere varmıyorduk. Sanki dünyanın dibini kazıyor, öbür ucuna kadar ulaşmaya çalışıyorduk. Biraz zorlarsak belki Atlas’a bile ulaşabilirdik.

En sonunda mozaiklerle bezeli zemine ayaklarımızı bastığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Kolyemden yayılan aydınlık biraz daha artarak mozaiği tamamen görünür kıldı.

Tara, “Yüce Tanrılar,” diye mırıldandı dizlerinin üzerine çöküp mozaığe dokunurken. Yana doğru kaydığında ayaklarımızın altında ne olduğunu gördüm. Bu bir kadına ait, devasa bir mozaikti. Zeytuni teni ve her şeyi gördüğünü belli eden kahverengi gözleriyle içime işliyor gibiydi. Kucağında bir çocuk tutuyordu.

Ona bakarken kendimi eski bir dostumu görmüş gibi hissettim. Anlatması güç bir his içimi kavradı. Bedenimdeki her bir zerre ona doğru çekiliyordu. Onu nereden tanıdığımı bilmiyordum fakat ruhum bunu çoktan biliyor gibiydi.

Tara başını eğip mozağinin yüzeyine sürttü, dudakları kadının alnına denk geldi. Geri çekilerek, “Toprak Ana,” dedi, bu sefer elini dudaklarına götürüp daha sonra mozaikteki kadının gözlerine sürdü. “Annesi olmayan çocukların annesi, hepimizin annesi.”

*Gaia**

* Toprak ya da Yeryüzü Titanı. Zeus’un babası Kronos’un annesidir -e.n.

Hermes zeki bir piçti. Oğlunu emanet edebileceği en iyi kişi kesinlikle her şeyin annesi, atasıydı.

Gücüm benden bağımsız hareket ederek duvarlara değdiğinde onu takip ettim. Belli bir noktada odaklanıp yoğunlaştığını gördüğümde oraya doğru bir adım attım. Çocuğun orada saklandığını bilerek, “Merhaba,” diye seslendim. “Ben Mara, beni baban, Hermes gönderdi.”

Karanlığın içinden kısıp bir iç çekiş duyuldu, sarışın bir çocuk elini öne doğru uzatarak kolyemin aydınlattığı alana doğru çıktı. Gözleri iri iri olmuş, sarı saçlarının alına dökülen kısımlarında endişe çizgileri belirmişti.

Dizlerimin üzerine çöktüm. “Bana gel,” dedim fısıltıyla. “Seni buradan çıkaralım.”

Çocuk bana doğru bir adım attı. “*Meter?*”

Kalbim üzüntüyle büküldü. “Hayır,” derken sesim o kadar cılız çıkmıştı ki ben bile duymakta güçlük çekmiştim. “Ben senin annen değilim.”

Çocuk başını yana eğerek beni inceledi.

Tara onu ürkütmekten korkuyormuş gibi yavaşça ayağa kalktı ama çocuk yine de ürküdü. Yeniden çıktığı karanlığa yönelirken arkamızda bir gürültü koptu, bir kol omzuma dolanıp beni geri çekti.

Çocuğa kaçma fırsatı tanımadan onu kucağıma alırken, “Koş, Mara!” diye bağırarak tanıdık sesi duydum. “*Arakne** buraya geldiğinizi anladı.”

Apollon bizi karanlığın içine çekerken çocuğa sıkıca tutundum, korkudan titreyen bedenine kendi bedenimi siper ettim.

Karanlık kör ediciydi. Gücüme odaklanamayacağım kadar heyecanlandığım için kolyemden sızan aydınlıkla yalnızca birkaç adım ötemi görebiliyordum. Nereye gittiğimi ya da gitmem ge-

* Yunan Mitolojisinde Örgü Masalı ile ünlü Lidyalı kız -e-n.

rektiğini bilmiyordum. Yalnızca koşuyordum, karanlığın içinde yaydan çıkan ok gibi kucağımda çocukla birlikte yol alırken içgüdülerimden başka güvenecek hiçbir şeyim yoktu. Çocuğun ince kolları son hayat dalıymışım gibi bana sarılırken ellerimi daha da sıktım, onu bedenime iyice yapıştırdım.

Kucağımdaki çocuk tüm gücüyle boynuma sarılmışken ayaklarım birbirine dolandı, Apollon kolunu bana daha sıkı dolayarak düşmemize engel oldu. Onun burada ne işi olduğuyla ya da bize neden yardım ettiğiyle daha sonra ilgilenecektim. Şu anda önemli olan tek şey buradan çıkmamızıdı.

Arakne'nin kim olduğunu çok iyi biliyordum. O, yetenekleriyle Athena'ya meydan okuyan ve karşılığını bir örümceğe dönüştürerek alan kızdı. Tüm o sonsuz kini ve intikam arzusuyla şimdi bizim peşimizdeydi.

Arkamızda bir yerlerden korkunç eklemlerinden gelen sesleri duyabiliyordum. Biz koştukça hiç acele etmeden peşimizden geliyor, eninde sonunda onun avı olacağımızın bilinciyle bu kovalamacanın tadını çıkartıyordu.

İleride cılız bir ışık belirdi, Tara'nın hemen önümde uçan gece saçlarını aydınlattı. Kurtuluş oradaydı, bu yüzden hiç durmadan koştuk. Yalnızca biraz daha, biraz daha koşmaya devam edersem bu karanlığı terk edecektim.

Derin derin soluklar alırken bir yandan da kucağımdaki çocuğu düşürmemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum. Cılız ışık en nihayetinde büyüyerek kocaman bir aydınlığa dönüştüğünde rahatlamam kısa sürdü.

Bir uçurumun kenarında, denizin hemen tepesindeki yüksek bir açıklıkla duruyorduk. Dalgalar hemen altımızdaki kayalara vuruyor, Poseidon'dan selam getirmiş gibi alçalıp yükseliyordu.

Arakne'nin bir nefes uzağıımızdan gelen sesi duyulduğunda Apollon hiç vakit kaybetmeden kanatlarıyla hepimizi sardı, tüy-

lerinden birkaçı yanarak diğerlerinden ayrıldığında bile tereddüt etmeden yukarı fırladı.

Çocuk kucağımda çığlık atarken kafasını tutup onu kendime bastırdım. “Sorun yok,” diye mırıldandım aşağı bakmamak için elimden geleni yaparak. “Sorun yok, ben buradayım.”

Tara benimle birlikte çocuğa sıkıca sarılırken Apollon’un kanatları bizi daha güçlü bir şekilde kavrayıp başı göğe, ait olduğu güneşe doğru yükseldi.

En yakın tepenin üzerine indiğimizde hiç vakit kaybetmeden kanatlarını topladı, onlar gözden kaybolurken sanki görünmez varlıklarını hâlâ hissediyormuş gibi sırtını dikleştirdi.

Tara dizlerinin üzerine çöküp, “Şu lanet bilezikler yüzünden bir örümceğin midesine inmek üzereydik,” diye söylendi. Uçmak hiç hoşuna gitmemiş olmalıydı ki derin derin nefesler alarak kendine gelmeye çalıştı.

Tüm bedenim korkudan titrerken kucağımdaki çocuğu yere indirdim. Yanaklarına yapışan tozu ve toprağı elimle biraz olsun silmeye çalışırken merakla kocaman olmuş mavi gözleriyle beni izledi. “İyi misin?” Ellerimle bedenini yokladım ama görünürde bir yarası yok gibiydi.

Başını hafifçe salladı. “İyiyim,” diye mırıldandığını güçlükle duydum. “Bana zarar vermeyecekti.”

Tara eliyle midelerini tutarken öfkeli bakışları çocuktan yana döndü. “Madem zarar vermeyecekti, bizi neden uyarmadın?”

Çocuk tatlı tatlı gülümsedi. “Bana zarar vermeyeceğini söyledim,” derken sesinde babasınıninkine benzer bir ukalalık vardı. “Size elbette zarar verecekti.”

Apollon ardımızda homurdandı, güneşin ısıttığı taşlardan birine oturdu. Yeşil bir tepenin eteklerinde ve muhtemelen *Athênai* sınırları içindeydik çünkü biraz ötemizde uzanan limanı görebiliyordum. Bu da Farah’ın ya da Athena’nın burada olduğumuzun

farkına her an varabileceği anlamına geliyordu. “Hermes’in oğlu olduğun ne kadar da belli,” derken yüzü güneşe dönüktü. “Ancak senin baban gibi bir kurnaz çocuğunu koruması için Arakne’yle anlaşabilirdi.”

Ona bakarken midemdeki öfke düğümüne başka bir his daha eşlik etti. Adını koyamıyordum ancak öfkemin önüne geçerek onu bastırması hoşuma gitmemişti. Burada olmaması, nerede olduğumuzu bilmemesi gerekirdi.

Tabii eğer... “Sendin,” dediğimde nihayet bana döndü. “Moi-ralardan bizim yerimize yardım isteyen sendin.”

Apollon gözlerini hafifçe kısarak bana baktı. Bu hâliyle güneşin tüm gücünü içine çekip tutuyor gibi görünüyordu. Sakince, “Ben değildim,” dedi ama yine de bakışlarını benden kaçırdı.

Başımı iki yana salladım. “Atropos’un elinde tuttuğu tüyü gördüm, senin olduğunu biliyorum.”

Rahatça omuz silkti, sanki bize yardım etmesi çok da abartılacak bir mesele değilmiş gibi, “Pekâlâ, beni yakaladın,” diyerek sırttı.

Tara çocuğu dikkatlice süzdükten sonra erkek kardeşine doğru ilerledi. Apollon, Tara’nın yanına yaklaştığını fark ettiğinde oturuşunu düzeltti, ondan gelecek bir saldırıya hazırlanır gibi omuzlarını dikleştirdi.

Tara sırtına astığı yayı çıkararak ucuna bir ok taktı. “Neyin peşindesin?” diye sorarken yayını parmaklarının arasında gerdi. Bu mesafeden ilahi güçleri olmasa bile kolaylıkla nişan alabilirdi.

Apollon sarı kaşlarından birini havaya kaldırarak Tara’ya baktı. “Eskiden beni çok severdin, kardeşim. Şimdi bana ok mu doğrultuyorsun?”

Tara tehlikenin vaadiyle gülümsedi. “O çok önceydi,” derken onu baştan aşağı inceledi. “Sen bir haine dönüşmeden önce.”

Apollon’un yüzünde beliren hayal kırıklığının gerçek mi,

yoksa sahte mi olduğunu anlayamadım. Kehribar rengi gözleri doğrudan Tara'nın kilerle buluştu. "Hepimiz birer hain değil miyiz?" diye sorarken kelimeler dudaklarından yumuşak bir şekilde dökülmüştü.

Tara başını eğerek onu incelemeye devam etti. "İlk hainliği sen yaptın." Sözlerinin ardına gizlenmiş kızgınlığın tadını alabiliyordum. Daha önce her şeyin suçlusu olarak Rae'yi görürken artık öfkesinin Apollon'a yönlendiğini görebiliyordum. Apollon bir savaş başlatmıştı ve Tara bu savaşın bedelini Ölüm'le bir takas yaparak ödemişti.

Öfkem boğazımda yükseldi, tüm yaşananların ve yaşanacaklarının suçlusu tam karşımdaydı. "Günahlarından pişmanlık mı duyuyorsun?" diye sordum kendime engel olamayarak. "Yaptıklarının bedelini ufak yardımlarla mı ödemeye çalışıyorsun?"

Apollon güldüğünde kanatları belirir gibi oldu ama hemen gözden kayboldu. "Hepimizin birlikte yaptıklarının bedelini ödemesine ne dersin, Mara?" Sözleri sert, bakışları ise yumuşaktı. "Önce Rae başlayabilir, seni benden almaması gerektiğini bilmesine rağmen buna müdahale etti. Kaderi değiştirdi ve bir savaşa sebep oldu."

Rae'nin ismini ağzına alması beni daha çok sinirlendirdi. "Onun ismini ağzına alma," dediğimde kolyem boynumda bir nabız gibi atmaya başladı. "Hiçbir zaman sana ait olmadım. Ben bir lir ya da değerli bir hazine değilim, düşündüğünün aksine kimse üzerimde bir hak iddia edemez."

Apollon ayağa kalkıp bana doğru yürüdüğünde Tara okunu biraz daha gerdi. Apollon, sanki Tara okuyla kalbine hedef almamış gibi doğrudan gözlerimin içine baktı. "Her şey farklı olabilirdi," dedi büyük bir dürüstlikle. "Eğer Rae yerine beni çağırmış olsaydın, şu anda bir savaşın ortasında olmazdık. Kader akması gerektiği gibi akar, dökülen kanların hiçbirisi senin yüzünden olmazdı."

“Senin yanında olmaktansa ölmeyi tercih ederim,” dedim.

Apollon gülümserken başını hafifçe yana doğru eğdi. “Büyük konuşma, Mara,” dediğinde sesi ancak bir Kehanet Tanrısı’nın sahip olabileceği o gizemli tınıya sahipti. “Geleceğin sana ne getireceğini bilemezsin.”

Sözlerindeki açıklık beni rahatsız etti. Hançerimi uzanıp çıkartmaya çalıştım ama orada olmadığını anladım.

Çocuk arkamda boğazını temizledi. Ona döndüğümde hançerimi elinde tutmuş, bana uzattığını gördüm.

Şaşkınlıkla küçük ellerinin arasında kocaman duran hançerime baktım. Bana mahcup bir şekilde gülümserken gözlerini kaçırdı, hançerimi bana uzattı.

Apollon yeniden oturmadan önce, “Bir hırsız,” diye mırıldandı ve çocuğun elinden hançeri almamı izledi. “Hermes’in oğluna da bu yakışırdo doğrusu.”

Ona kızmadığımı göstermek isteyerek saçlarını yavaşça sevdim. “İsmin ne?”

Çocuk bakışlarını benden kaçırdı. “Bir isim yok, *Meter*,” derken sesi yaşının sahip olması gerekenden daha fazla acıyla yüklüydü. “Bana bir isim verecek ailem olmadı.”

Sözlerindeki dürüstlük canımı yaktı. Bu savaştan sağ çıkmayı başaramazsak Rayen’e de bu mu olacaktı? Onun ismini bir kez bile gözlerinin içine bakarak söyleme fırsatı bulamadan yitip gidecek miydim? Belki de yalnızca Karr’ın ona anlattığı hatıralardan ibaret olacaktım. Yitik bir anı, silik bir varlık.

Dizlerimin üzerine çökerek çocukla yüz yüze geldim, uzanıp sarı saçlarını yavaşça okşayarak dökülen dalgalarını yüzünden çektim. “Linus,” diye fısıldadım parmaklarımin arasında kayan altın rengi saçlarına bakarak. “İsmin bu olsun.”

Çocuk isminden memnun bir şekilde başını salladı. “Linus,” diye tekrar etti. “İsmimi çok sevdim, *Meter*, teşekkür ederim.”

Tara okunu indirdi. “Tamam, Linus, sanırım gitme vakti geldi,” dedikten sonra Apollon’a dönmeden önce yayını yeniden sırtına astı.

Linus kucağıma tırmanırken Apollon da oturduğu yerden kalktı. Başımı iki yana salladım. “Sen değil,” dedim. “Sen bizimle gelmiyorsun.”

Apollon kanatlarını iki yanında açtı. “Eğer ben olmasaydım Arakne’nin ağlarında ölümü bekliyor olurdunuz.”

“Ne kadar da yüce gönüllüsün,” dedikten sonra kucağımda Linus’la birlikte limana doğru yürümeye başladım.

Tara da bana eşlik ederken Apollon arkamızdan seslendi. “Atlarınızı limana göndereceğim, en azından bunu yapmama izin verin.”

Ona bir cevap vermeden yalnızca ayağımın altında ezilen otlara ve kucağımdaki küçük çocuğa odaklandım.

Yapacağı hiçbir şey geçmişte yaptıklarını değiştiremezdi.

Bitkinlik tüm bedenimi sarmıştı. Artık atımın her hareketiyle canım yanıyor, belim sağlıksız bir açıyla bükülüyordu.

Troya’nın duvarlarını görebiliyordum. Uzaktaydı ama oradaydı. Evden neredeyse bir haftadır uzakta olmamıza rağmen, yaşananlar bana sanki yıllar geçmiş gibi hissettiriyordu.

Tara’nın atı benimkinin önüne geçti. “İyi misin?” Sesinde gizleyemediği bir merak vardı ve başka bir gün olsa Tara beni merak ettiği için düşüp bayılabilirdim. “İstersen gün batımına kadar dinlenip yola öyle devam edebiliriz.”

Sarı duvarlara ve ötesinde yükselen Rae’nin sarayına baktım. “Hayır,” dedim atımın dizginlerini biraz daha sıkı kavrayarak. “Eve dönmek istiyorum.”

Tara başını salladı. “Çocuk sence iyi olacak mı?” diye sordu.

Bunu bana değil, Rae'nin kehanetlerini taşıyan yanıma sorduğunu çok iyi biliyordum.

Gözlerimi yumdum, çocukla ilgili kehanet kırıntılarının zihnime dolmasına izin verdim. "Evet," dedim. "Bir gün Poscidon'dan çalana kadar mutlu bir hayat sürecektir."

Atımı dört nala sürmeye başladığımda ilk başta bana karşı çıktı ama o da gerçekten eve dönmek istiyor olmalıydı ki kısa sürede hızını ayarladı.

Tara da atının hızını artırırken dişlerimi sıktım. Yorgundum ancak biraz sonra yeniden Rae'nin kollarına dönecek olacağımı bilmek tüm acılara ve yorgunluklara değerdi.

Güneş ardımızda batmaya başladığında, şehrin arka tarafında yer alan Rahipler Kapısı'na ulaşmayı başardık.

Oradaydı. Kapının iki yana açılmış altın kanatlarının tam ortasında durmuş bizi bekliyordu.

Atım durur durmaz dizginleri elimden bıraktım, ona kavuşmak için kaybedecek bir anım daha yoktu. Rae kollarını belime dolayıp beni aşağı indirirken kollarımı boynuna doladım. "Tatlı Mara." Sesleniş vücutumdaki tüm tüyleri diken diken ederken derin bir nefes aldım.

Eve dönmüştüm.

Parmaklarıyla çenemi okşayıp bana dikkatlice baktı, tüy kadar hafif dokunuşlarla beni sevdi.

Tara atını çekiştirerek yanımıza geldiğinde, bakışları burada olmayan birinin varlığını arayarak etrafta gezindi.

Rae, atımın dizginlerini kendi eline alıp onu yürütmeye başlamadan önce Tara'ya, "Karr sarayda," dedi.

Tara sırtını dikleştirdi, Rae'ye bir cevap vermeden önümüze geçip atıyla birlikte ağır adımlarla şehrin içine girdi.

Rae, kız kardeşi bizden biraz olsun uzaklaşınca uzanıp elimi tuttu, parmaklarını teker teker öperken gülümsedi. "Zorlu bir yolculuk olmuş anlaşılır."

Boğazımı temizlerken sızlayan kıcıma dokunmamak için kendimi zor tuttum. “Bir daha asla ama asla at üstünde bir yolculuğa çıkmayacağım,” diyerek dudaklarımı bükttüm. “Ve Tara’yla.”

Bu hâlim onu keyiflendirmiş gibi dolu dolu bir kahkaha attı. “Arsız ölümlü, atlardan hoşlanmıyor, bunu aklımın bir köşesine kazıdığuma emin olabilirsin.”

Ona gülümseyerek karşılık verdim ama gülümsemem kısa sürdü. Birlikte şehre girdiğimizde savaşın kötüleşmeye başladığını hemen anladım. Rae’nin dudaklarındaki gülümseme bir yanılsamaydı, yalnızca savaşın korkunç yüzünü bastırmaya çalışan yalancı bir ifadeydi.

Ölümün geniz yakan kokusunun sindiği sokaklar yaralı askerlerle doluydu. İnsanlar her şeye rağmen yaraları sarmaya devam ediyor, yeniden savaşacak gücü kendilerinde arıyorlardı.

Acı içinde inleyen bir askerin yanında durduğumda Rae önüme geçerek ona bakmama engel oldu. “Yıkan,” dedi yavaşça. “Ve dinlen. Geri kalan her şeyi düşünmek için sonrasında vaktin olacak.”

Ben yaralıları iyileştirmek için güçlerimi yardımına çağırmadan önce beni oradan uzaklaştırdı. Yine de şehri gözümün önünden tamamen yok etmeyi başaramadı.

Sokaklarından renkli kumaşlar sarkan, insanların neşeyle sohbet ettiği Troya artık yoktu. O güçlü şehir gitmiş, yerine kanla lekelenmiş bir silüet kalmıştı.

Yüreğim bu görüntüyle sızlarken nefesim boğazımda düğümlendi.

Rae elimi sıkıca tutup bana destek olduğunda dudaklarımı ısırdım. Uğruna savaşılacak bir şey varsa o da Rae’nin Troya’sıydı.

Karr başını iki yana sallayıp kendini yatak odamızdaki *kline*-nin üzerine bıraktı. “Hermes’in son anda fikir değiştirmeyeceğine emin miyiz?”

Saraya döndüğüm anda Hermes tam karşımda dikilmişti. “Oğlum?” diyerek sorusunu doğrudan sormuş, beklentiyle dolu bakışlarını bana dikmişti.

Ona, “İsmi Linus,” diyerek karşılık verdiğimde ise gülümsemişti.

Rae, “Tanrılar sözlerini tutar,” dediğinde düşüncelerimden sıyrılıp yeniden Karr ve ona döndüm. “Bunu dolambaçlı yollardan yapmayı sevseler de mutlaka sözlerini tutarlar.”

Karr, öyle olsun der gibi omuz silkti, hemen dışarıdan gelen konuşma seslerine dikkat kesildi.

Kapımızın önünde bir koşuşturma vardı ve bu telaşın ne için olduğunu hatırladıkça elimde olmadan geriliyordum. Bu gece sondu, yirmi bir gün doluyordu. Şafakla birlikte tüm Tanrıların bileklerinde duran altın mühürler kırılacak ve savaşmak için askerlerin yanındaki yerlerini alacaklardı. Ancak Zeus, son bir kez daha tüm çocuklarıyla aynı masada oturmak istiyordu.

Ona gönderdiğim hediyeden hoşlandığını umuyordum.

Rae elini belimin kavisinde gezdirdi, zihnimde dönüp duran düşüncelerimi sakinleştirmeye çalıştığını bilsem de ondan uzaklaşarak sırtımı duvara dayadım.

Karr ayağa kalkıp yanıma geldiğinde ben ona karşı çıkamadan bana sıkıca sarıldı. “Mara,” derken sesi endişeliydi. “Hepimiz birlikte olacağız,” diye söz verdi. “Yeniden burada, şarap içip seni sarhoş edeceğiz.”

Kafamı geriye atarak onun hayat dolu ifadesine baktım. *İşte, uğruna savaşılacak bir şey daha.* Savaş Tanrısı’nın benim için aileye en yakın şeylerden biri olduğunu daha iyi anladım.

Bakışlarımın anlamını çözdüğünü belli ederek göz kırptı. Sı-

ntarak, “Senin yerinde olsam ben de kendimi severdim,” dedi.
“Sana hak veriyorum.”

Onu ittiğinde bana engel olmadı ama gülümsemeye devam ediyordu. Rae omzuna dokunup sıkıldığında Karr’ın gülümsemesi biraz daha genişledi. “Bu akşam kendimi kaybedene kadar içip, yarın gerçek bir Spartalı gibi savaşmayı planlıyorum.”

Elimde olmadan güldüm. Öyle olacağına hiç şüphem yoktu.

Rae de benimle aynı fikirde olduğunu belli edercesine, “Seni dizginleyebileceğimi bir an bile düşünmemiştim zaten,” dedi.

Karr hayali mızrağını havada savurur gibi yaptı. “Antios’un kellesinden kendime çorba yapacağım,” dedikten sonra mızrağı saplarını gibi yumruklarım sıkı, ardından boğazını temizleyip toparlandı. “Nestor tüm şarapları boğazından aşağı dökmeden şölene yetişsem iyi olur.” Uzanıp son bir kez saçlarımı okşadıktan sonra rahat adımlarla kapıya yürüdü.

Karr odadan çıktığında gidip yatağa oturdum. Tatlı lir sesi şölen salonundan taşıyor, taş duvarları aşarak odamıza kadar ulaşıyordu. Eski odamızı özlüyordum. Başımı kaldırıp gökteki yıldızlara bakmayı, yıldızların altında uyumayı özlüyordum.

Rae tacımı elinde tutarak yanıma yaklaştı, dizlerinin üzerine çökerken gözlerinde sorgulayan bir bakış vardı. Ben hareket etmeyince tacı kucağıma koydu. “Mara,” diye fısıldadı. “Bunun zor olduğunu biliyorum.”

Tacıma baktım, başımdaki ağırlığını hatırladığımda onu bu akşam takmak istemediğime emindim. “Yarın savaş alanında birbirimizin üzerine saldırmayacakmışız gibi onlarla oturup aynı sofrayı paylaşamam,” dedim. “Yarın veya sonraki gün ölebileceğimizi bilirken... olmaz.”

Rae içini çekti, tacı kucağımdan çekip yere bıraktı. Başını kucağıma yaslayıp bacağıma yavaşça öperken, “Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim,” diye söz verdi.

Ellerimi saçlarının arasında gezdirdim. “Önce kendine bir şey olmasına izin verme,” dedim. Ona bir şey olursa savaş umurumda olmazdı. Ancak bana bir şey olursa, Rae en azından şehri için savaşın sonuna kadar savaşmaya devam edebilirdi.

Saçları tuniğimin üzerinden karnıma değdi. “Her konuşman bir veda gibi, Mara ve ben vedaları hiç sevmem.”

Söyleyecek bir şeyim yoktu. İçimde yükselen huzursuzluğu kelimelere dökemiyordum. Sadece gözlerimi kapatmak ve savaş bittiğinde açmak istiyordum.

Rae dizlerimin üzerinden kalkıp yanıma oturdu, elimi alıp kucağına koydu. Parmakları bileklerimde gezinip kolumdan yukarı çıkarken bedenim ona hemen karşılık vererek ısındı. “Burada böyle oturabiliriz,” dedi yavaşça. “Ya da gerçekten savaşmaya başlamadan önce sana verdiğim bir sözü yerine getirebilirim.”

Ne demek istediğini anlamayarak ona baktım ama bana bir cevap vermeden yeniden ayağa kalktı, odanın içinde yürüyerek eşyalarımızı koyduğumuz sandıklara ilerledi.

“Rae?”

Sabırsız sesim onu güldürse de bir şey söylemedi. Ahşap sandığı açtı, içinden Delia’nın belime sardığı kumaşlardan üçünü çıkarttı.

Kumaşları eline dolayarak bana yaklaşıırken, “Bir dahaki sefere bağladığım şeyin saçların olmayacağını sana söylemiştim.” Tereddüt ederek elindeki kumaşlara baktım. Bakışlarını yakaladı, alt dudağını hafifçe yaladı.

Ne yapacağımı bilemez bir şekilde oturmaya devam ederken Rae yaklaşıp kumaşları yavaşça yatağın üzerine bıraktı.

Hızlı bir hamleyle beni oturduğum yerden, dizlerimin üzerine kaldırdı. Elleri hiç vakit kaybetmeden tuniğimin eteklerine indi ve tek bir hamleyle üzerimden çıkarıp attı.

Beni omuzlarımdan itip yatağa bastırdığında, bacaklarını iki

yanımda açıp üzerime otururken nefesim kesildi. “Bana güveniyor musun?” diye sordu. “Kendini bana bırakmanı istiyorum.” Dudakları benimkilere sürttü, kumaş parçalarından biriyle gözle rimi bağladıktan sonra üzerimde kayarak aşağı indi.

Hemen sonra elleri bileklerime dokundu, onları yatak başlığına bağladığında tamamen insafına kaldığımı anlamıştım.

Beklentiyle altında kıvrılırken üzerimden kalktı.

Soyunduğunu, elbiselerinin yere düşerken çıkarttığı sesi duyduğumda anladım.

Sırtım arzuyla gerilirken Rae ayak bileklerimi tutarak kendine bacaklarımın arasına girebilecek kadar bir açıklık yarattı.

Saçları kasıklarına değdiğinde dudağımı ısırıldı. Gülüşü benimde, bacaklarımın iç kısmında patladı. “Ne demiştin?” diye sordu fısıldayarak. “Kendini bana bırak.”

Dudaklarını kadınlığımda hissettiğim anda boğazımdan kaçan boğuk bir inlemeyle ona uzanmaya çalıştım ancak bağlar bileklerimi zorladı, ardından Rae dilini içime kaydırduğunda bir başka inleme odada yankılandı.

Bacaklarımı kaldırıp omuzlarına yerleştirdi ve dili içime girip çıkarken parmağıyla merkezimde daireler çizmeye başladı.

Haz içimde büyüyor, Rae’nin dudaklarından tüm bedenime bir zehir gibi sızıyordu. Parmak uçlarını kıvrılırken daha fazlası için yalvarmaya hazırdım ama beklemediğim bir anda benden uzaklaştı.

Nereye gittiğini görememek, neler olduğunu anlayamamak nefes alışlarımı daha da hızlandırıyordu.

Bir anda bileklerimi kavradığımda ürktüm. Ellerinden biri aşağı inip boynuma dolandı. “İçine girmemi ister misin, Mara?” Konuşmak için ağzımı açtım ama parmaklarını dudaklarıma bastırıp beni susturdu. “Sadece bana onay vermene ihtiyacım var.”

Lanet başımı salladım.

Kulak mememi dişlerinin arasına aldı ve hafifçe ısırıp ardından emdi. Topuklarımı yatağa sürterek kıvrandığımda yavaşça aşağı inip belime yerleşirken üzerime çıktı.

Ellerimi çözdüğünde ona dokunacak vakti bile bulamadan kendimi yatakta yüzüstü uzanırken buldum. Omuzlarımı öptü, ardından dudakları yavaşça omurgamdan aşağı indi. Bir eliyle kalçamı kavrayıp havaya kaldırırken diğer eliyle belimi aşağı bastırdı.

“Seni her şeyinle seviyorum,” dedi. “Seni sonsuzluk kadar seviyorum.”

Rae sözlerini doğrular gibi kendini içime ittiğinde parmaklarımı çarşafa geçirdim, çılgılığım dudaklarımdan çıkıp tüm odayı doldurdu.

Çok yavaşça geri çekildi, bir süre oyalandıktan sonra tek seferde, hiç duraksamadan yeniden benimle birleşti.

İnanmadığım Tanrılar, tüm saray beni duyuyor olmalıydı.

Bir kez daha. Rae inleyerek kalçama hafifçe vurdu.

Hissettiğim yoğunluğun ve zevkin hiçbir açıklaması yoktu. Dizlerim yatağa sürtüyor, parmaklarım tutunacak bir yer arayarak çarşafı sıkıyordu.

Rae hiç hız kesmeden hareket ederken öne doğru eğilip, ellerini ellerimin üzerine koydu. Başımı arkaya atarak boynuna dayadığımda dudakları benimkileri buldu.

Dillerimiz buluştuğunda onu ısırdım ama ısırığıma daha sert bir karşılık verirken ağzımın içine dolan kan tadıyla kendimden geçtim.

Öpüşmeye devam ederken meme uçlarımdan birini parmaklarının arasına alıp sıkıduğunda bir kez daha bağırđım.

Geri çekilip yeniden kalçalarımı kavrarken, “İşte böyle,” dedi, en derinlere doğru kendini vurduğunda tırnaklarımı yatağın başlığına geçirdim. “Güzel,” diye mırıldandı. “Daha fazla bağır.”

Lanet olsun ki daha fazla bağırdım.

Sesim kısılana kadar, nefes alamaz olana kadar bağırdım.

Hazzın doruklarına o kadar hızlı ulaştım ki biri bitmeden diğer bir dalga beni vurdu. Rae son bir kez daha kendini içime gömüp içime doğru aktığında daha fazla dayanacak gücüm kalmamıştı.

Ve işte oradaydık. Troya surlarının tepesinde, ayaklarımın altında askerler ve onlara ait çadırlar uzanıyordu. Rüzgâr bize kanın ve ölümün kokusunu getiriyordu. Şehrin limanı görünmez olmuştu, düşmana ait büyük gemiler limanı tamamen kapatmış, bir kısmı da biraz ileriye demir atmıştı.

Saçlarım havalandırırken uçları Rae'nin omuzlarına doğru aktı. Rae tam yanımda, baştan aşağı siyah savaş kıyafetlerini kuşanmış bir şekilde duruyordu. Miğferini bir elinden öbürüne geçirdiğinde, güneş onun parlak yüzeyinden kırılarak yayıldı.

Ona yaslandım, sıcaklığının tenimin içine sızmasına ve beni biraz olsun sakinleştirmesine izin verdim. "Senin için savaşacağım," dedim ona bakarak, çok uzun zamandır bu anın geleceğini biliyordum.

Uzanıp yanağımı okşadı, parmaklarının ucundaki nasırlar geride tanıdık bir his bıraktı. "Benim için savaşmayacaksın," derken şimdi iki eliyle yanaklarımı avuçlamıştı. "Benim yanımda savaşacaksın."

Ellerimiz birbirini buldu, parmaklarımızı sıkıca doladık. Biz artık birbirini tamamlayan ruhlardık.

Bunu başarabilirdik. Zor olacaktı hatta belki de imkânsızdı. Ancak bir şekilde birlikte kalmanın ve bir gelecek yaratmanın bir yolunu bulacaktık.

Bulmak zorundaydık.

Başka bir ihtimal yoktu.

O ilahi formuna bürünürken bedeninden kopan gölgesi ikimizi de sardı, gücüm onun çağrısına kulak vererek ona dolandı. “Bu sefer ölmek yok,” dedim ona kendimden emin bir sesle. “Bu zamanı da onlara kazandırmayacağız.”

Bütün vahşete ve savaşa rağmen gülümsedi, tenimde dün gecenin hatıraları zihnimde canlandı. “Bu gece seninle tekrar sevişene kadar ölmeyeceğim, Mara,” dediğinde bunun gerçekleşeceğine tüm ruhumla inandım. “Seninle o kadar uzun süre sevişeceğim ki sesin savaş çılgınlıklarını bastırarak.”

Gülümseyerek dudaklarına uzandım. Öpüşüme sıcak bir öpüşle karşılık verirken söylediğimiz ve söylemediğimiz tüm yeminleri mühürledik.

Birbirimizden ayrıldığımızda alnını benimkine dayadı, evrenlerin akıp gittiği gözleri benimkilerle buluştu.

Arkamı dönüp, ardımızda savaşa hazır bir şekilde bekleyen aileme baktım. Karr ve Tara aynı anda miğferlerini kafalarına geçirirken Nestor neşeli bir tavırla bana göz kırptı.

Hermes deri bileklikleri düzeltti, sırtını dikleştirdi. “Başlıyoruz,” dedi tehlikeli bir sesle. “Eski İlahlar hepimizin yardımcısı olsun.”

Rae kılıcını havaya kaldırdı. “Troyalı Mara için!” diye bağırdı.

Karr onun bağırışına mızrağıyla, Tara yayıyla, Nestor ve Hermes ise hançerleriyle eşlik etti.

“Troyalı Mara için!”

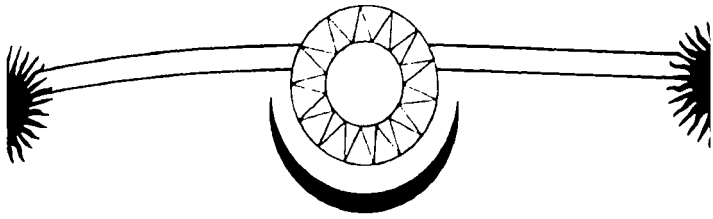
Dudaklarımı birbirine bastırdım, Rae’ye son bir kez baktım. “Sonsuzluk kadar,” dedim bu kelimeleri son kez söylemediğimi umarak.

Rae beni kucağına aldı ve birlikte surlardan atlamadan önce, “Sonsuzluğun her iki tarafında da,” diye yanıt verdi.

KISIM III

ONUN GÜCÜ

“Düş çocuğum, düş ki yeniden yüksellesin. Korkma, Tanrılar en çok onlar için düşenleri sever. Çünkü Tanrılar ancak onlar için acı çekenleri aralarına kabul eder.”

BÖLÜM XXI

RAE

Kendimi karanlığın huzur dolu sakinliğine teslim ettiğimde gözlerim kendiliğinden kapandı. Gece hayvanlarının otların üzerinde sürünerek ilerleyişini, kanatlıların göğe yükselişini dinledim. Doğanın tam kalbinden kopup gelen müzik tatlı ve eşsizdi. Hiçbir *kithara* bu eşsiz müziği taklit etmeyi beceremez, hiçbir lir bu kadar huzur verici olamazdı.

Biraz sonra şafak sökecek, kardeşimin saltanatı başlayacaktı. Yine de biraz daha vaktim vardı ve bunu sonuna kadar değerlendirmeye kararlıydım.

Rüzgâr tuniğimin açık yakasından içeri giriyor, tenimi nazıkçe okşuyordu. Tanrılar, kulağımda çınlayan dualar bile dinmişti çünkü alacakaranlığın şafağında herkes uykunun derin kollarındaydı. Geceye ait olsam da en çok sevdiğim an gecenin sonlanmak üzere olduğu, kardeşimin hükümünün başlamasından hemen öncesiydi. Sadece en çaresiz ruhlar bu vakitte ayakta kalıp bana dua ederlerdi.

Geceyi bölen başka bir ses duyduğumda gözlerimi açarak davetsiz misafirimin bana yaklaşmasını dinledim. Kim olduğunu daha onu görmeden önce anlamıştım. Kimse onun kadar kıvrak ancak gürültülü hareket edemezdi. Savaş alanında da böyleydi; kıvraktı ancak her zaman en gürültücü olanımız olmuştu.

Karr'ın uzun gövdesi mermer sütunların arasında belirdiğinde ses çıkarmamak için büyük bir çaba sarf etse de başarısız oldu. Onun geldiğini anladığımı fark ettiğinde kaşlarını çattı, işte o zaman sessiz olmak için daha fazla çabalaması gerekmeyeceğini anlamış olacaktı ki paldır küldür tapınakta yürüdü.

Sütunların arasındaki açıklığa, benim yanıma gelmeden önce sunaktaki sepetlerden bir salkım üzüm kaparak büyük ellerinin arasında evirip çevirdi.

Davet beklemeden yanıma oturduğunda beni taklit ederek ayaklarını aşağı doğru sallandırdı. “Ne boklar dönüyor?” diye sorarken tanelerden en iri olanını seçip ağzına attı, hayatında tattığı en güzel şeymiş gibi dudaklarını birbirine keyifle bastırdı. Kaşlarını çatarak ona baktığımda omuz silkti. Parmağını suçlarcasına bana doğru sallayarak, “Ne zaman şu surat ifadesine bürünsen o garip zihninden feci şeyler geçiyor oluyor,” diye eklemeyi de ihmal etmedi. “Başımıza ne kadar büyük bir bela açacağını merak ediyorum.”

Beni bu kadar iyi tanıması benim açımdan hem iyi hem de korkunç derecede kötüydü. Bana yalan söyleme fırsatı tanımaya-
cağını bildiğim için, “Zeus’la bir anlaşma yapmayı planlıyorum,” diye itiraf ettim. “Ona kanımla yemin etmeyi, tahtından sonsuza kadar feragat etmek istediğimi söylemeyi düşünüyorum.”

Karr, bir üzüm tanesini daha ağzına atarken kaşlarını havaya kaldırdı. “Bunu yaptığın anda Apollon’un seni devireceğini biliyorsun, değil mi?” İştahı kaçmış olmalıydı ki üzüm dolu sepeti yere bıraktı. “Şehri onun kaderine mi terk edeceksin? Şehri

kendi aklıyla yönetmeyeceğini, Zeus ne isterse onu yapacağını biliyorsun.”

Haklıydı ve ben haklı olmasından nefret ediyordum. Zeus’la anlaştığım anda işim biterdi. Gözüm tahtında değildi, hiçbir zaman da olmamıştı. Bu yemini daha önce de ederdim ancak beni durduran Apollon olmuştu. Karr’ın da söylediği gibi, şehrimin kaderini onun ellerine terk edemezdim. Şehrimi çok geçmeden babamın insafına terk edeceğini biliyordum.

Dirseklerime dayanarak arkama yaslandım, bir kez daha yıldızlara baktım. “Peki ya Asteria?” dedim iç çekerek. “Onunla görüşmem mantıklı olur mu? Belki o geleceğimiz hakkında bir şeyler söyler. Malum sebeplerden kehanetlerime erişemediğimi biliyorsun.”

Karr, pek de kibar sayılmayacak bir şekilde güldü. O kadar şiddetli güldü ki ayağının dibindeki sepete vurdu, üzüm tanelerinden birkaçı yere düşerek oraya buraya savruldu. “Kehanet Tanrısı, kehanet için yıldızları okuyan *Titan*’a mı gidecek? Üstelik o hapsedildikten sonra bütün görevlerini sen devralmışken? Bu gece karar alma işini bir kenara bıraksan iyi edersin.”

Dökülen üzümlerden biri elime çarpınca ona bir fiske vurdum. “Zeus’a olan nefreti daha ağır basabilir.”

Karr gözlerini devirerek, “Yapma, Rae,” derken bıkkınlığı sesine de yansımıştı. “Asteria senden nefret ediyor, sen olmasaydın eninde sonunda geri dönmek için bir şansı olacaktı. İnsanlar bir noktada Apollon’un gördüğü ihtimalleri yetersiz bulacak, Zeus onu yeniden serbest bırakmak zorunda kalacaktı.”

“Ama babamdan daha çok nefret ediyor.”

“Onu en son gördüğümüzde yemek sofrasına senin kaderini şekillendirecek kehanetleri bıraktı. O olmasaydı belki de Zeus seni kendine rakip görmezdi bile. Bunu aklından bile geçirme, Rae. Ondan sana yarar gelmez fakat zarar gelir. Üstelik bunun du-

yulmayacağını düşünüyor olamazsın. Zeus onu ziyarete gittiğini öğrendiği anda buna müdahale edecek, muhtemelen daha sen *Tartaros*'un zindanlarından dışarı çıkamadan seni oraya hapsedmenin bir yolunu bulacak.”

Tapınağın önünden gelen konuşma seslerini duyduğumuzda ikimiz de kendimizi toparladık. Karr, ayağa kalkarak sütunların arasından geçerken, “Zeus’a kan yemini vermeyi aklından bile geçirme,” diyerek beni uyardı. “Bunu yaptığın anda sadece Troya’nın değil, bu zamandaki tüm Tanrıların da sonunu getirirsin.”

Ben de ayağa kalkarken ona baktım. “O tahta geçmek istemediğimi biliyorsun.”

“İstekler değişebilir.”

Tapınağın içini kadın sesleri doldurduğunda ikimiz de sustuk. Ephi ve Dora önden yürüyerek içeri girdi. Henüz bizim varlığımızı sezmemiş olmalıydılar ki Dora bilmiş bir tavırla, “Biraz daha kendini zorlamalısın,” dedi. “Dindar biri gibi hareket etmelisin, böylelikle kehanetlerin sana gelmesi kolaylaşır.”

Mara’nın iç çekişini sütunlar onu gizlese bile duydum. “Dindar biri olmadığım için olabilir mi acaba?” diye sordu alay ederek. Sonra boğazını temizleyip adımlarını hızlandırdı. Kıyafetlerin hışırtısından onun Dora’nın koluna girdiğini anlamıştım. “Bu kadar sabırlı olduğun için teşekkür ederim, Dora, sayende ilahi ışığı içimde hissedebiliyorum. Fakat sadece birazını, bu yetmez mi?”

Sonunda bizi gördüklerinde üç kadının da yüzünde benzer bir ifade belirdi. Ephi ve Dora kendilerini toparlayıp hemen başlarını öne eğerken Mara çenesini dikleştirdi.

İtiraf etmem gerekiyor ki bana meydan okumasından hoşlanıyordum. Beni gördüğünde başını eğmek yerine doğrudan gözlerinin içine bakmasını seviyordum.

Karr da kadınları başıyla selamlayıp bir şey söylemeden tapınağın çıkışına doğru büyük adımlar attı.

“İyi ayinler,” dedikten sonra boğazımı temizledim. “Şimdiden dualarınız için teşekkür ederim.”

Ephi ve Dora telaşlı adımlarla sunağa doğru ilerlerken Mara olduğu yerde kaldı. Ben yanından geçerken elini uzatıp koluma dokundu ama yaptığından hemen pişman olmuş gibi başını iki yana sallayarak benden uzaklaştı. Kendini hemen toparlayıp bakışlarını benimkilere dikti. “Bir sorun mu var?”

Aramıza biraz mesafe koymayı amaçlayarak geriledim. Bazı günler ona fiziksel olarak yakın olup ruhuna işleyemediğimi bilmek canımı hiç olmadığı kadar acıtıyordu. Acımın yüzüme yansımına engel olmaya çalışarak kendimi gülümsemeye zorladım. “Neden bir sorun olduğunu düşündün, Mara?”

Aramızdaki mesafeyi gözleriyle süzdü. “Alaycı yorumlarından birini yapmayacak mısın? Dualarımı içten etmemle ve seni tatmin etmemle ilgili bir şeyler söylemeyecek misin?” Yeşil gözleri endişeyle kısıldı, olmaması gereken laflar ettiğini fark etse de artık çok geçti.

Aramızdaki mesafeyi kapattım, başımı eğerek yüzümü onun- kine yaklaştırdım. “Beni başka şekillerde tatmin etmeni bekliyorum,” dedim her bir kelimenin üzerinde gereğinden fazla oyalanarak. “Belki de Farah’a söylediğini yapar, o dudaklarını kullanarak beni tatmin etmenin başka bir yolunu bulursun.”

Yeşil gözlerini benimkilere diktiğinde doğrudan gözlerimin içine bakmakla sınırlı kalmadığını biliyordum. Bana böyle baktığında ruhumu da görebildiğine emindim. “Sen beni ne kadar tatmin edersen ben de seni o kadar tatmin ederim, Rae,” dediğinde bizi birbirimize bağlayan bağ gerilerek cızırdadı.

Şimdi, burada diye düşündüm. Ephi ve Dora’yı kapı dışarı edip Mara’yı tapınağın zeminine yatırmalıyım. Onu yavaşça soymalı ve içine sertçe girmeliydim. Tanrılar, bir gün mutlaka onunla bu tapınağın zemininde sevişecektim. Adımı inlediğinde beni, ettiği bütün dualardan daha büyük bir güçle dolduracaktı.

Neler düşündüğümü hisseder gibi teni ısındığında elimi üzerinden çektim, aramıza yeniden birkaç adımlık mesafe koydum. “İyi ayınlar, tatlı Mara,” dediğimde elini beni başından savar gibi salladıktan sonra o da tembel adımlarla sunağın önünde duran Ephî ve Dora’ya katıldı.

Karr, beni dışarıda bekliyordu. Her şeyi duyduğunu belli eden sırtışını gizlemeye uğraşmadı. “Çaresizliğin bana zevk veriyor, kardeşim,” dedi gülerek. “Neredeyse dizlerinin üzerine çöküp ona seninle sevişmesi için yalvaracağını biliyor olmak hem gülünç hem de üzücü.”

“Kes sesini.” Ona omuz atıp yürümeye başladım. Niyetim saraya geri dönüp biraz dinlenmektir ancak sadece birkaç adım atmayı başarabildim. Onu görmeden önce sesini duydum, adımlarım kendiliğinden dururken başımı geriye atıp yukarı baktım.

Gökte, tam tepemizin üzerinde bir kartal uçarak daireler çiziyordu. Onu fark ettiğimizi gördüğünde kanatları açıldı ve üzerimizden süzülerek geçti.

Karr’ın gülümsemesi kaybolurken bir elini belinde duran kılıcının üzerine attı.

Mesaj açıldı.

Babam beni *Olympos*’a çağırıyordu.

Olympos’un eteklerine geldiğimde sabah saatleri olmasına rağmen hava serin ve karanlıktı. Biraz sonra kopacak fırtınanın habercisi olan bulutlar toplanmış, efendilerinden gelecek çağrıyı bekliyordu.

Eve dönmeyeli beş asır olmuş, burada olmanın bana nasıl hissettirdiğini neredeyse unutmuştum. Buraya en son geldiğimde dizlerimin üzerine çökmüş ve Mara’nın hayatı için yalvarmışım. Babam tarafından ödüllendirilmiş ve cezalandırılmışım.

Şimdi yeniden buradaydım. Her şeyden önce, Asteria tüm dünyayı parçalamadan önce burası benimdi. Buluttan merdivenleri ve altın sütunlu saraylarıyla bir zamanlar ait olduğum yerdidi. Burada bir Tanrı olarak varlığımı sürdürmüş, kök salmıştım. Sevdığım ve sevildiğim zamanlardı. Onların arasında bir yerimin olduğu, onların arasında kendimi bir yabancı gibi hissetmediğim zamanlardı.

Çok uzun süredir burası bana yasak topraklardı. Kutsal suyundan içmekten menedilmiş, sonsuza kadar buradan kovulmuştum. Bu yüzden bir daha görmeyeceğimi düşündüğüm altın kapının önüne geldiğimde duraksadım. İki kanadı da benim için açılırken bunun babamın daveti olduğunun farkındaydım.

Beni bekliyordu.

Merdivenleri hiç acele etmeden çıktım. Yavaşttım çünkü bunu olabildiğince geciktirmek istiyordum. Yavaşttım çünkü öfkemin her bir kırıntısına tutunmak istiyordum. Zeus'un tüm Tanrıların korkuyla elinin altında tuttuğunun artık farkındaydım. Benim başıma gelen onlar için bir emsaldi. Zeus'a baş kaldırmanın bedelinin *Olympos*'tan sonsuza kadar kovulmak olduğunu anlayan Tanrıların hiçbirisi bir daha ona karşı koymaya cesaret edememişti. Hiçbiri evden kovulmanın ne demek olduğunu bilmek istemiyordu. Bu yüzden Karr haklıydı; tahttan feragat ettiğim anda Apollon, Troya'yı Zeus'un hakimiyetine bırakacaktı çünkü dünyadaki tüm ekinler yüzünü ondan yana dönse bile Apollon babasına arkasını asla dönmeyecekti.

Olympos'un geniş bahçelerine ulaştığımda gözlerim kamaştı. Aşağıdaki kasvetli havanın aksine, burada beni pırıl pırıl bir gün karşıladı. Fazla ilahi, fazla mükemmeldi ve her bir ışığından duvarların gücü sızıyordu. Altın taşlarla bezeli yolun çevresi kalabalıktı. Daha alt sınıf Tanrıların evlerine çıkan yolları görebiliyor, güneşin altında parlayan altın evlerinin avlularındaki kalabalığın

sesini duyabiliyordum. Tüm Tanrıların ve çocuklarının evi burasıydı. Hepimizin ait olduğu yer burası olsa da gerçek *Olymposlulara* ait saraya Zeus'un daveti dışında girmeleri yasaktı.

Bahçedeki gür yapraklı ağaçların arasından kısık sesli bir kahkaha işittiğimde onun kim olduğunu anında tanıdım. Sırtı bir ağacın gövdesine yaslanmış, elinde tuttuğu küçük sandığın içindeki inci kolyeyi inceliyordu. Kolyeyi sandıktan çıkartıp boynuna taktı, bir *Nymphe*'in tuttuğu aynadaki aksine bakarken bir kez daha kahkaha attı.

Boğazını temizlediğimde altın rengi gözleri benimkileri aynadan buldu. Sandığı aceleyle hizmetkârın eline tutuşturup ayağa kalktı. Bana doğru yürürken en nadide güllerden elde edilen boyayla parlattığı dudaklarında bir gülümseme belirmişti, bal rengi saçlarının arasındaki inciler güneşin altındaki bir hayal gibi parlıyordu. Aphrodite, "Troyalı!" diyerek beni selamladıktan sonra ellerini uzatıp benimkileri kavradı. "Sonunda eve mi döndün yoksa?"

Ellerimi onunkilerden kurtardım. "Hayır," derken sesimin sakin çıkabilmesi için kendimi zorlamam gerekmişti. "Beni buraya babam çağırdı."

Birlikte sularından altın akan çeşmenin yanından geçerken Aphrodite koluma girdi, zümrüt yüzüklü parmağını tenimde gezdirdi. "O zaman ben seninle Troya'ya geleyim," dedi büyüleyici sesiyle. "Son savaştan beri şehrine girmeme izin vermiyorsun, alınmaya başlıyorum. Yalnızca beni şehirden değil, şehirni de benden mahrum ediyorsun."

Kendimi tutuşundan kurtarmaya çalışarak ondan uzaklaştım. "Şehrime en son geldiğinde Paris'in seni en güzel Tanrıça olarak seçmesinin ödülü olarak ona Helene'yi verdin, hem de bir altın elma için," diyerek acımasızca onu suçlamaktan kendimi alıkoymadım. "Ve karşılığında ben ve şehrim ne aldık?"

Aphrodite kıkırdadı. “Onun aptallığı benim suçum değildi,” derken gözlerini kırıştırdı. “O benden bir kadın istedi ben de ona istediğini verdim. Akıllı yerine uçkuruyla düşünmesi benim suçum mu? Benden her şeyi isteyebilirdi fakat o basit düşünmeyi tercih etti.”

Birlikte som altından yapılma ana saraya girerken ona baktım. “Paris ölümlü bir erkekti, başka ne yapmasını bekliyordun?”

“Ona hata yaptıran şey ölümlü bir erkek olması mıydı?” Simlerle ve değerli taşlarla süslenmiş yüzünde yırtıcı bir ifade belirdi. “Peki sen ne yaptın, *Tanrı*? Kadının senden alındığı için sen de bizim savaşımızı başlatmadın mı?”

Ondan uzaklaştım. “Bu farklı,” derken sesim düşündüğümünden daha yüksek çıktı, altımızdaki yer titredi. Eh, geldiğimden haberi olmayanların da artık haberi vardı. “Mara ve ben biziz.”

Aphrodite, parmaklarım uzun buklelerinden birine dolayarak beni süzdü. “Öyle mi dersin?” diye sorduğunda sesindeki kinayeyi anlamamak için aptal olmam gerekirdi. “Duyduğuma göre işler biraz değişmiş. Senin ölümlü âşık olmuş, hem de bir başka ölümlü adama. Ne tuhaf değil mi? Hepimizin arasında bir savaş başlamasına sebep olduktan sonra ölüyor ve yeniden doğduğunda başından beri olması gerektiği gibi bir ölümlüyü tercih ediyor.”

Gözlerimi kapatmayı tercih ettiğim gerçekler onun dudaklarından dökülünce kendimi savunmasız hissettim. Tanrılar her zaman her şeyi duyardı. Kendime saklamak istediğim, sandıklara kilitleyip çürümeye bırakmayı arzu ettiğim her şeyin farkındalardı. “Hiçbir şey bildiğin yok.”

“Ah, sandığından da çok şey biliyorum.” Sözlerinin üzerimde yarattığı etkiden keyif alarak gülümsedi. “Onun bir kez daha seni seçmesini umut ettiğini biliyorum ki bu belki gerçekten de olabilir. Kadın tekrar seni seçebilir ancak bunun kısa süreceğini sen de biliyorsun,” dedi bir sır verir gibi fısıldayarak. “Ölümlü bedeni

kaçınılmaz olana boyun eğdiği anda tüm bağları da yitip gidecek Gerçi, ölüm bile onun için güç bir seçenek.”

Onu, bir şeyler bildiğini bilecek kadar iyi tanıyordum. Aphrodite doğrudan saldırmayı tercih ediyorsa bu, elinde onu güçlendirecek bir şeyler olduğunu gösterirdi. İlk savaş sırasında bile ortalarda gözükmemiş, şerrimden korktuğu için elinden geldiğince huyuma gitmeye çalışmışken şimdi üzerime gelmesi şüphelerimi doğruluyordu. “Ne biliyorsun, Aphrodite?”

“Hiçbir şey,” dedi hiç vakit kaybetmeden. “Ne biliyor olabilirim ki?”

Sözleri kesinlikle inandırıcı olmaktan uzaktı. “Söyle,” diye ısrar ettim.

Omuz silkti, tuniğinin uzun tüllü kollarını aheste aheste düzeltti. “Tek bildiğim Tanrıların konuştuğu.” Gözleri sarayın gösterişli kapılarında gezindi, sanki orada bir bozukluk görmüş gibi burun kıvrırdı. “Dediler ki, Mara’nın hayatta kalması ölmesinden çok daha önemliymiş.”

Kalbimi ellerinin arasına alıp sıkmış gibi hissettim. “Bunu sana kim söyledi?”

“Babana sor, Troyalı,” dedikten sonra uzun koridorlardan birine saparak gözden kayboldu.

Aphrodite’nin arkasından bakarken aniden beliren karıncalanma hissini geçirmek ister gibi enseme ovuşturdum. Babamın benimle ve Mara’yla ilgili planları olduğunu biliyordum ancak ne kadar ileri gidebileceğinden emin değildim. Eğer söz konusu Mara’nın hayatıysa bana her şeyi yaptırabileceğinin farkındaydım. Beni onun yaşamıyla tehdit ederse kendimi bir kez daha dizlerimin üzerinde bulmam kaçınılmazdı.

Saraya yürürken aklımdaki tek şey Mara’ydı. Öyle ki, içeri girip de, “Zeus!” diye bağırana kadar beni bekleyen o değil de Hera olduğunun farkına varamadım.

Babamın tahtı boştu ancak onunkinin biraz gerisinde duran tahtta Hera oturuyordu. Bağırışımı saklamadığı küçümseyici bir ifadeyle karşıladı. Kaşlarından biri havaya kalkarken koyu renk saçlarını omzunun gerisine attı.

Acele etmeden tahtından kalkıp bana doğru yürürken kabul salonunda bizden başka kimsenin olmadığını fark ettim.

Dudakları bükülürken, “Eve böyle mi dönüyorsun?” diye sordu. “Ben daha çok sıcak bir kucaklama beklemiştim.”

Gözlerim kabul salonun mozaiklerle dolu duvarlarında gezindi. “Babam nerede, Hera?”

Karşıma geçip durduğunda ifadesi buz gibiydi. Onu her zaman mesafeli bulmuştum ama şu anda bakışları ölümcül bir sakinlikteydi ki bu daha da tehlikeliydi. “Seni ben çağırdım, baban değil.” Annem olmayan kadın kollarını iki yana açıp beni kucakladığında ne kadar istesem de geri çekilmedim. Hera, karşıma almayı seçeceğim bir Tanrıça değildi. Zeus başına buyruk davrandığı zamanlarda bile Hera’nın bir gözü daima onun üzerindeydi.

Omuzlarımı sıkıca tutarak geri çekildi, koyu yeşil gözleriyle beni inceledi. “Baban olduğumu düşünmeseydin gelmeyeceğini biliyordum,” derken sesine ilahi bir dinginlik hakimdi. “Ne yaparsam yapayım diğerlerinin aksine sen, asi bir oğul olmayı tercih ettin.”

Omuzlarımı dikleştirdim. Karanlığım kabuğunu kırıp ileri atılmak için beni zorlasa da onu dizginlemeyi başardım. Şimdi, hemen onu serbest bırakabilir, Hera’ya neden beni çağırdığını sorabilirdim. Ancak söylediğim gibi, onu karşıma almak istemiyordum. “Beni neden buraya çağırdın?” Onu en son evimden sürüldüğümde görmüştüm. Beş asır sonra beni görmek istiyorsa bunun için mutlaka iyi bir nedeni olmalıydı.

Sanki bunu sormamı bekliyormuş gibi gülümsedi. Başını hafifçe yana doğru eğdiğinde kabul salonunun öbür köşesindeki kapı açıldı.

“Seni buraya uyarmak için çağırdık,” diyen kadının sesi, kızıl saçlarından önce odaya doldu. “Bize kulak vermen hepimiz için en iyisi olacak, bu yüzden bir kez olsun başına buyruk hareket etmek yerine sözümüze kulak asmayı öğrenmen gerek.”

Farah, Hera’nın az önce kalktığı tahtın yanına vardığında başkışlarını ikisinin arasında gidip geldi. “Ne uğursuz bir birliklik ama,” demem Farah’ı durdurmadı, tam karşıma gelip durdu. “Demek karşıma çıkacak cesaretin var?” Onu Troya’dan kovduğundan beri görmesem de bir gözünün daima benim ve şehrimin üzerinde olduğunu biliyordum. Sınırlarımın nerede başlayıp nerede bittiğini çok iyi bildiğinden, zaman zaman şehre sızmanın bir yolunu bulmak için zorladığından haberdardım.

Hera elini bir kez daha omzuma koydu. “Sakin ol, oğlum,” dediğinde öfkem karnıma bir hançer gibi saplandı.

Şaşkınlıkla Hera’ya döndüm. “Benim şehrimde, Mara’ya saldırdı. Onun hayatını tehlikeye attı, tehdit etti ve uyanlarıma rağmen ondan uzak durmadı. Gerçekten onun tarafında mısın, Hera?”

Hera sakince, “Ben taraf tutmam,” dedi. “Taraf yaratırım.”

Parmakları omzuma batarken gücümü dizginlemeye çalıştığının farkındaydım. Bunu gerçekten isteseydim gözüm hiçbir şeyi görmez, hemen burada tüm gücümle Farah’m üzerine atılabilirdim. Mara’nın yaşamını tehdit ederken neleri riske attığını biliyordu. Buna rağmen durmamış, asırlar süren dostluğumuzu hiçe sayarak diğerleri gibi olduğunu kanıtlamıştı.

Farah bana doğru uzandı ancak elini iterek bana dokunmasına engel oldum. “Seni son defa uyarıyorum,” derken gözlerindeki çaresizliğin bile yalan olduğuna emindim. Zihnine sızmak için hareketlendiğim anda, “Lütfen bunu zihnimden değil, benden duy,” dedi.

Onu neden dinlediğimi bilmiyordum ancak yine de durdum,

güçümü zihnine ulaşmadan geri çekerek, “Konuş,” dedim. Bu, ona verdiğim son şanstı.

Farah derin bir nefes aldı, gözlerini hafifçe kısıldı. “Mara’nın hayatı Zeus’un koruması altında,” dediğinde bir an için rahatlar gibi olsam da bahsettiği kişi babamdı. O, hiçbir şeyi bir neden olmadan yapmazdı. “Ona yaptıklarımı öğrendikten sonra,” derken gözlerini benden kaçırdı. “Ona zarar vermeyi hepimize yasakladı.”

“Bu ne anlama geliyor?”

Hera omzumun üzerinden eğildi, sıcak nefesi yanağıma değdi. “Onu tutsağı olarak almak istiyor,” diye fısıldadı.

Nefesi beni ürpertirken başımı iki yana salladım. Zihnim karışmış, bakışlarım bulanıklaşmıştı.

Farah, “Bizi birbirimize kırdırduğunda ruhlarımızın ölen yarısına ne olduğunu biliyorsun,” dedi. “Onları parçalara ayırıp *Tartaros*’un alev çukurlarına attı. Bir daha asla tek parça olmaya-
cağız. Birimiz dışında hiçbirimizin ruhu bir daha tam anlamıyla iyileşmeyecek.”

Hera, çenemi tutup başımı kendine çevirdi. “Sadece senin ruhunun diğer yarısı bundan kurtulmayı başardı, Kehanet Tanrısı,” derken tırnakları tenime battı. “Senin öbür yarın o kadının hayatının temeli. Orada hâlâ yaşamaya devam ediyorsun ve o öldüğünde tüm güç ait olduğu yere, sana geri dönecek. Yeniden bir bütün olacak ve hak ettiğin gibi Zeus’tan güçlü olacaksın.”

Söylediklerini sindirmek için zamana ihtiyacım vardı. Bir yarımın onun içinde olduğunu, ruhuna ruhumdan eklendiğini biliyordum ancak bu şekilde düşününce... Mara gerçekten de benim diğer yarımdı ve bu tehlikeli bir dengeydi. Birimizin yok oluşu diğerinin kurtuluşu olabilirdi.

Farah, “Dolayısıyla, kadın bir ölümlü olduğu için er veya geç diğer yarın sana geri dönecek,” diyerek içime buz gibi bir korkunun yerleşmesine neden oldu. “Bunu geciktirmenin anlamı yok,

o bir ölümlü. Bugün değilse de yarın Hades'in hükmüne girecek. O günü beklemektense şimdi onun canını alabilir, hak ettiğin her şeye daha fazla gecikmeden sahip olabilirsin.”

Hiç düşünmeden, “Onun için kendimi yeniden feda ederim,” dediğimde kaşları öfkeyle çatıldı.

Hera'nın tınakları tenime biraz daha batarken başımı sertçe çekerek beni öfkeli bakışlarıyla göz göze getirdi. “Aptal,” diye tısladı. “Her şeyin sahibi olacaksın. Her şeyin. Alınan her nefes, edilen her dua sana gelecek ve seni güçlendirecek. Kovulduğun eve hükmedeceksin, sen payını almadan hiçbir adağın kanı akamayacak. Tüm bunları bir ölümlü kadın için elinin tersiyle itecek misin?”

Karanlığım sonunda baskısından kurtularak özgürleşti. Bileklerini tutup ellerini benden uzaklaştırdı. “Evet.”

Kabul salonundan çıkmak üzereydim ki Farah peşimden gelerek önümde durdu. “Kendini tekrar feda edemezsin. Daha önce Zeus kibrine yenik düştüğü için Mara tekrar doğdu. Bu onun ikinci en büyük hatasıydı ve bir daha tekrarlamayacağına emin olabilirsin.”

Hera arkamdan acımasızca, “İlkiyse Mara'yı yaratmaklı,” dedi. “Elleriyle kendi sonunu başlattı. Bir daha aynı hataya düşmeyeceğine, onun yeniden doğmasına izin vermeyeceğine emin olabilirsin.”

Karşımda durup beni uyaran iki Tanrıça'ya baktım. Kehanetlerimin bende olmasını o kadar çok isterdim ki. En azından bu anın nelere gebe olduğunu görebilir, ona göre hazırlıklı olabilirdim. “Bana neden yardım ediyorsunuz?”

Farah başını iki yana salladı. “Sana yardım etmiyoruz, sana haber veriyoruz,” dedi. “Çünkü bu andan sonra tüm *Olympos*lular Zeus'un kudretinden pay sahibi olabilmek için Mara'nın peşine düşecek, onu avlayıp Zeus'a sunmak için birbirleriyle yarışacak.”

Troya'ya geri dönecek cesaretim yoktu, bu yüzden hava karar-maya başladığında yakınlardaki bir şehre giderek karşıma çıkan ilk meyhaneye girmiştım. Bana hiçbir etkisi olmayan insan şarap-larından içmiş, zihnimdeki düşünceleri susturmaya çalışmıştım.

Şimdi gece çökmek üzereydi ve ben hâlâ aynı masada otur-muş, cesaretimi toplamaya çalışıyordum. Bir kadın, elinde tuttu-ğu testiyle bana yaklaştığında ona bakmadan iki sikkeyi masaya koydum. Boşalan kadehimi alıp doldururken bakışlarının üzerim-de gezindiğini bilsem de karşılık vermeyerek gözlerimi kapıdan yana çevirdim.

"Başka bir şey ister misiniz?" diye sorduğunda başımı iki yana salladım. Meyhanenin içi kalabalıktı. Gürültülü erkek seslerinin arasında hapsolmuş, kendi zihnimi bile duymaz olmuştum.

Kadın yanımdan uzaklaşırken meyhanenin kapısı açıldı. İlk başta yanlış gördüğümü düşündüm ama hayır, doğru görüyordum. Yüzünü kaplayan başlığa rağmen onu tanımıştım. Karşıma oturup başlığını indirirken elini havaya kaldırdı, az önceki kadın testi ve yeni bir kadehle masaya geri döndü. "Testiyi masaya bırak," dedikten sonra elini savuşturarak kızı yolladı.

Şarabımdan bir yudum içerek arkama yaslandım. Buraya ne-den geldiğini bilmiyordum ancak iyi bir sebebi olsa iyi olurdu. "Seni dinliyorum, Poseidon."

Poseidon, dudakları yarım bir gülümsemeyle kıvrılırken kadehini ağzına kadar doldurdu. "Beni gerçekten dinleyecek misin, Rae?"

Tanrılar oyun oynamayı severdi, en çok da Poseidon. Her zaman Zeus'un sağında, onun en çok güvendiği yerde durur, göz-lemlerdi. Hades hiçbir zaman üçüncüleri olma gayretinde olmasa da Poseidon her daim ikincilik yerini korumuştı. Bir gölge gibi

babamın peşindeydi. Denizler onun yurdu olabilirdi ancak kalbi daima *Olympos*'ta, babamın tahtının dibinde atardı. Babam onu defalarca parçalara ayırsa da o kuruyan bir dere gibi ona doğru akmanın bir yolunu daima bulmuştu.

Şarabımdan bu sefer daha büyük bir yudum aldım. "Söyleceklerinin ne kadar mantıklı olduğuna bağlı."

Mumlardan sızan ışıklar geniş gülümsemesine yansıdı. "Babana çok benziyorsun. Bazen seninle konuşurken Zeus'la konuşuyormuşum gibi hissediyorum. Aynı kendini beğenmişlik, aynı kibir sende de var. Sen her ne kadar aksine inanmak istesen de babanın kanının damarlarında aktığı belli."

Güldüm. "Buraya kadar ona ne kadar benzediğimi anlatmak için mi geldin?" diye sorarken ona zerre benzemediğimi söylemek istesem de kendimi tuttum. "Doğrusu boşa geçen bir yolculuk olmuş, geri dönebilir ve bu gece denize açılan balıkçılara şans getirebilirsin. Eminim, ağlarını doldurduğun için sana buradakilerden daha kaliteli şaraplar sunabilirler."

Mavi gözleri neşeyle parladı. "Sadece konuşarak bile haklı olduğumu görmemi sağlıyorsun ama hayır, buraya bunun için gelmedim." Ellerini çenesinin altında birleştirip öne doğru eğildi. "Gerçekten babanın oğlu olduğunu ne zaman göstereceğini sormak için geldim. Ne zaman hak ettiğin yeri babandan almak için saldıracaksın?"

Onu buraya Zeus'un gönderdiğine şüphem yoktu. Zeus, Hera'nın beni bugün *Olympos*'a çağırdığını elbette biliyordu. Kendi gelmek yerine Poseidon'u yollamayı tercih etmişti. "Demek bunu yapacağıma şüphem yok? O hâlde buraya kendi yerini garantiye almak için mi geldin, Poseidon? Benim ikincim olmak da senin için yeterli olacak mı?"

İşaret parmaklarını çenesinde gezdirdi. "Hayır, buraya o gün geldiğinde ne yapacağını merak ettiğim için geldim." Sözleri te-

laşsız, kendinden emindi. “Çünkü bazı şeyleri söylemenin yapmaktan daha kolay olduğunu biliyorum. Yıllarca Zeus’a öfke duydum. Beni denizlere hapsedtiği, kayıp denizcilerin mezarlarına bekçilik ettirdiği için ona kızdım. Onu öldürmek, hak ettiğim gibi tüm dünyaya hükmetmek istedim. Ben Kronos’un oğluyum, hayalet güvertelerde sürünen bir yılan balığı değil.” Bana doğru eğildi. “Ama hiçbir şey yapmadım çünkü yapamayacağımı biliyordum. Öldürücü darbeyi indiremeyeceğimi, gözlerinin içine bakarak onu yok edemeyeceğimi biliyorum. Peki ya sen Rae, baban gibi kendi babanı yok edecek cesaret sende var mı?”

Sözlerini bitirdiğinde kadehimi kafama diktim. Sözleri kanımdaki bir şeyleri ateşlemiş, nefesimin hızlanmasına neden olmuştu. Bu soruyu bana kısa bir süre önce sorsaydı cevabım hayır olurdu. Ne olursa olsun, o benim babamdı ve ne ben oydum ne de o Kronos’tu. Onun babasına başkaldırışı, hâlâ bir pranga gibi ayaklarımızda şangırdıyordu.

Fakat şimdi bir şeyler değişmiş, farklılaşmıştı. Kanımdaki ateşi körükleyen bir yangın vardı. Beni harekete geçiren, gözümü daha yüksekler dikmeme neden olan bir yangın. Bugün öğrendiklerim olaylara daha başka bir yönüyle bakmama neden olmuştu. Mesele sadece ben ya da Troya değildi. Mara bile değildi. Mesele tüm dünyaydı.

“Sen hangisini tercih edersin?” diye sordum yavaşça.

Poseidon testiye uzanarak boşalan kadehimi benim için doldurdu. “Tercihimi senin seçimin belirleyecek.” Kadehi bana doğru itmeden önce içindeki şaraba baktı. “Her zaman geri planda olacağımı biliyordum, sadece hanginizin gerisinde olmak daha iyi ona karar vermeye çalışıyorum.”

“Peki ya bir tercih yapmak istemiyorsam, o zaman ne olacak?” Kadehi almak yerine masanın üzerinden ona doğru eğildim.

Poseidon gülümsedi. “Öyle ya da böyle seçim yapman gere-

DİLARA ÖZÇELİK

kecek, Troyalı. Bu seçimi bir gün hepimiz için yapacaksın. Ya o tahta çıkacaksın ya da sonsuza kadar yok olacaksın. Sen de biliyorsun ki Tanrılar her zaman en acımasız olanın peşinden gitmeyi ve en çok onlar için tercih yapanları sever. Tanrılar seçim yapmak değil, seçilmişin yanında yer almak ister.”

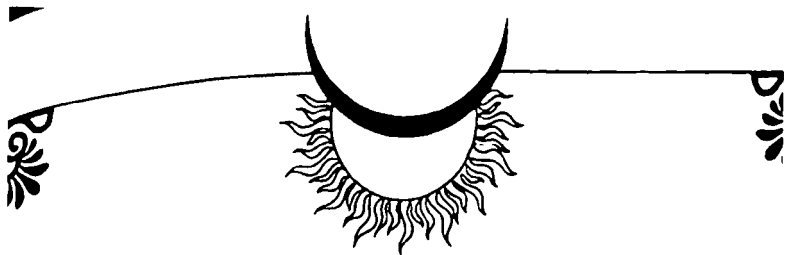
Peki benim seçimim hangisiydi? Ben bir seçim yapacak mıydım, yoksa benim için çizilen yolun peşinden koşmayı mı tercih edecektim? Kehanet Tanrısı olmam geleceğin tekinsiz fısıltılarından beni korumaya yetecek miydi?

O gece karanlığımın içinde gizlenerek Mara'nın odasına sızdığımda aklımdaki tek düşünce buydu. Örtüleri omuzlarının üzerine kadar çekmiş, başını hafifçe aşağı eğerek çenesini kendine doladığı kollarına doğru indirmişti. Sessizliğin ona yakışmadığını düşündüm. Ağzını her açtığında beni aynı anda hem güldüren hem öfkeden deliye döndüren şeyler söylüyor olsa da o hâlini bu sessizliğine tercih ederdim.

Ona doğru bir adım attım. İleri doğru uzanarak ona dokunmak isteyen karanlığımı geri çektim. O bunu gerçekten isteyene kadar ona dokunmamaya kararlıydım. Gözlerimin içine bakana ve beni bütünüyle kabul edene kadar Mara'dan uzak duracaktım.

Uykusunda hareketlendi, ayaklarından biri örtünün dışına çıktığında dudaklarım kendiliğinden yukarı doğru kıvrıldı.

O an anladım ki bir seçim yapmama gerek yoktu, yürüyeceğim yol çoktan belliydi. Seçimi benim yerime o yapmış, doğmuştu. Geriye ondan önemli hiçbir şey bırakmamıştı.

BÖLÜM XXII

MARA

Tanrılar için yaşayıp dudaklarınızda onların ismiyle ölürken aslında artık hiçbir dua sizi kurtaramazdı. Gözlerinizi kapatıp kendinizi bir Kharon'un kayığında bulduğunuzda edeceğiniz hiçbir dua artık sizi kurtuluşa taşıyamazdı. Cebinize konmuş iki sikke, bir ömür boyunca toplanmış günahlardan arınmış cansız bir beden... Sizden geriye bunlardan başka hiçbir şey kalmazdı. Akıllardan önce kalplerden silinir, bir hiç uğruna yaşadığınızı öğrendiğinizde ise her şey için çok geç kalmış olurdunuz.

Bir insan bu hayatta en çok ne isterdi? Şan, şöret? Belki de para. Bunlardan hiçbiri sizinle ölümün kapılarından geçemezdi çünkü Hades sizden ilk olarak fani hayatınızda sahip olmaktan övündüğünüz şeyleri alırdı. Onun önünde dizlerinizin üzerine bir ölü olarak çökerdiniz; eskiden şöreti olan, ucu bucağı olmayan zenginliklere sahip bir ölü. Ününüz ve paranız bir zamanlar sizi sevdiğini iddia eden insanlar tarafından bölüşülürken, Kerberos sizin ruhunuzu parçalamak için hazırda beklerdi. En azından o, acımasız olsa da diğerlerinin aksine adildi.

Hâlâ hayatta olanlarsa ölümün onlardan koparacağı tüm bu şeylerin peşinde koşardı. Bağırarak, öfkeyle saldırırlardı. Hayatta kalma isteği her zaman ölme isteğinden daha gürültülü olurdu çünkü ölüm bir ağıt, yaşamaksa yakarıştı.

Şimdi, sandaletlerim kuma gömülü hâlde ayakta dikilirken yaşayanların yakarışlarını duyabiliyordum. Onlar da en az bizim kadar hayatta kalmak, kazanan olmak istiyorlardı. Kendilerine ait olmayan bir şehirde, onurlu bir şekilde ölmek istiyorlardı.

Rae'nin elleri benimkileri sıkıca kavrarken gözlerimi ileri diktim. Birazdan yaşanacak tüm acı ve vahşete rağmen gece çöktüğünde yaralarımı sarabileceğim bir sığınağım olduğunu biliyordum. Beni teselli edecek, gördüklerimi zihnimden silemese de aynı korkunç hatıraları benimle paylaşacaktı.

Akhalarla aramızdaki mesafe gözümde büyüyordu. Bize hem fazla uzak hem de fazla yakınlardı. Apollon tam karşımda, ordunun önündeki yerinden kanatlarını göğe doğru kaldırmış, ilk hamleyi yapmamızı bekliyordu. Athena biraz daha geride Farah'ın yanında duruyordu. Sabra ise çoktan kendinden bir tane daha yaratmış, Apollon'un arkasını kollamak ister gibi kendisi ve kendi yarattığı ikiziyle yerini almıştı.

Derin bir nefes alıp yutkundum. Aramızdaki kumla kaplı alan, savaşla geçen günlerden dolayı ağırlaşmış, askerlerin dökülen kanlarıyla koyulaşmıştı. Bir zamanlar limana dönen gemileri karşılamak için koşan çocukların adımlarıyla havalanan kumlar şimdi askerlerin sandaletlerinin altında eziliyordu.

Hector bir adım öne çıkıp elindeki kılıcı havaya kaldırırken yüzü ordudan yana dönüktü. Miğferindeki kurumuş kanlar güneşin altında acımasızca parlarken gözlerindeki mağrur ifadeyle askerleri süzdü. "Cesur Troyalılar!" diye bağırdığında sesi içime işledi. "Nasil onurumuzla yaşadıysak ölüirken de onurumuzu aramızda bırakmayacağız. Bugün ölsek bile yarın *Elysion*'daki

mutlak yerimizi alacağız. Şehrimizi, atalarımızın emanetini korurken öleceksek, uğruna ölecek bir şeyimiz olduğunu bilmenizi istiyorum. Esir almayacağız ya da esir düşmeyeceğiz. Bir Troyalı gibi savaştık ve bir Troyalı gibi öleceğiz!” Bakışları önce göğesinden da yeniden askerlere kaydı. “Gün batarken ya eve döneceğiz ya da cesaretiyle ölenlerin yanındaki yerimizi alacağız. İki türlü de biz kazanacağız.”

Elimdeki hançeri sıkıca tuttum. Tuniğimin açıkta bıraktığı bacağımdaki kemerde üç hançer daha duruyordu fakat hiçbir *Tanrı Öldüren* değildi. Rae, henüz zamanının gelmediğini, eğer elimizde böyle bir silah olduğunu öğrenirlerse Zeus’un onları ele geçirmek için her yolu deneyeceğini söylemişti. Haklıydı, Zeus’un bunu deneyeceğine şüphem yoktu.

Hector, kılıcını bir kez aşağı indirip yeniden yukarı kaldırdığında askerler ona eşlik ettiler. Sanki günlerdir savaşmıyorlarmış gibi savaşa aç bir şekilde kılıçlarını, mızraklarını kaldırdılar. Hector, “Troya için!” diye bağırdı, tüm askerler bağırdı. “Troyalı Rae için!” Kılıçlar kalkanlara sabırsızca vurdu.

Zaman o anda bir süre asılı kaldı. Bir kartal kanatlarını genişçe açarak üzerimizden uçup giderken kulaklarım uğuldadı. Yaptığım her seçim, verdiğim her karar beni bu ana getirmişti. İhtimaller denizindeki her bir dalga bu an için kıyıya vurmuştu.

Her şey yeniden hareketlendi ve kulaklarımdaki uğultu, yerini savaşmak için sabırsızlanan askerlerin homurtusuna bıraktı. Briseis’in sıcak bedeni benimkine yaslandı, Karr’ın kahkahası göğes yükseldi. Tara askerlerine seslenirken sesi sert ve kararlıydı.

Hector yavaşça gülümsedi, tenini damgalayan kana ve kire rağmen bir kral olduğunu belli edercesine çenesini dikleştirdi. “Troyalı Mara için!” Yumruğunu havaya kaldırdı ve o tek kelime dudaklarından döküldü. “Savaşın!”

Tek bir çağrı, tek bir emir. Artık herkes içlerinde dizginlenmiş

ne varsa açığa çıkartmaya hazırdı. Askerler bir an bile tereddüt etmeden onlara liderlik eden Hector'un peşinden koştular. Hepsinin dudaklarından şehrimizin kutsal ismi dökülüyordu; bugün güneşin battığını göremeyecek olanların bile...

Akhalar da savaş çağrısına kulak vererek savaş meydanında ilerlemeye başladıklarında içimdeki gücü serbest bıraktım. Rae, karanlığı bizi yakalayıp savaş meydanının tam ortasına bırakmadan hemen önce bana baktı. Elimi son bir kez sıktı ve tüm gücüyle bizi kavradı.

Savaş meydanının ortasına indiğimizde ilk çarpışma çok geçmeden yaşandı. Kılıçlar birbirine vururken, kalkanlar yüksek sesle birbirine çarptı. Bir asker bana doğru hamle yaptığında Rae'nin karanlığı onu kavrayıp hemen gerisindeki askerlerin üzerine fırlattı. Gücü dalga dalga tüm savaş alanına yayılırken bize en yakın çemberde yer alan askerler dizlerinin üzerine çöktü.

Karanlık onların gözlerinden içeri sızarak tenlerini dağlayıp içlerindeki tüm hayatı emdi. Çok geçmeden hepsi cansız bir şekilde yere düşerken diğerleri korku içinde geri çekildi.

Sadece biri, gerilerden koşarak ilerleme cesareti buldu. Mızrağını kaldırarak bana saldırdığında Phoiniks'in bana öğrettiği gibi yerde yuvarlanarak ondan uzaklaştım, gücüm onu kavrayıp benden uzaklara itti. Bu ona yetmemişti. Cesareti onu aptallaştırmış olmalıydı ki bir kez daha bana doğru hamle yaptı.

Gençti, benimle aynı yaşta ya da benden birkaç yaş daha küçük olmalıydı. Kısa kılıcını elinde çevirerek bana yaklaşıyordu. Buraya gelmemiş olsaydı, önünde onu bekleyen uzun yılları olduğunu söyleyebilirdim.

"Tüm bu tantana senin için mi?" diye sorarken sesinde bariz bir küçümseme vardı. "Basit, hiçbir numarası olmayan, sıska bir kadın için mi bu kadar yolu teptik?"

Bana doğru attığı her adım onu gücümün merkezine çekiyordu

ancak o bunun farkına varamayacak kadar kibirle doluydu. Onunla oynamak gerçekten istemiyordum ama yine de kendime engel olamayacağımı hissediyordum. Buraya gelen tüm *Akhaların* akındaki soruyu dile getiren basit bir askerden başka bir şey değildi. Bu yüzden hepsine karşı beslediğim öfke ona odaklanmıştı. “Savaşmak için fazla genç değil misin?” diye sorarken etrafında döndüm, o da hareketlerimi taklit ederek döndü.

Yere tükürdü. “Sen de uğruna ölmek için fazla sıradansın.”

“Sana benim için ölmeni söylemedim.”

Hareket etmeyi bıraktı. Bakışlarını üzerime dikerken beni değerlendirdiğini biliyordum. Orada ne gördüğünün farkındaydım. Bir savaşçının bedenine sahip olmayan, alışılmışın dışındaki kısa saçlarıyla savaş kostümünün içinde ona bakan bir kadın vardı. Ona vad edilen düşmanla karşısında duran arasında büyük bir fark olmalıydı.

Bana bir cevap vermediğinde hançerimle çenesine doğru uzandım. “Buraya ne için savaşmaya geldin?” Sessizliğini korumayı sürdürdü. “Şehrimin zenginlikleri için mi, yoksa sadece sana söyleneni yapmak için mi?”

Kir içindeki yüzünü damgalayan iri gözleri kısıldı. “Sen Tanrımıza ait bir eşyasın ve olmaman gereken bir yerdesin. Seni geri almaya geldik.”

Kaşlarını havaya kalktı. “Kıymetim oldukça büyük olmalı,” derken hançerimi aşağı indirdim, bu onu kılıcını havaya savurmak için cesaretlendirmişti. “Madem bir eşyadan başka bir şey değilim, gel de al beni. Tanrıların sonsuz iyiliklerine mazhar ol, Akhilleus’un bile başaramadığını yaparak bu şehirden canlı çık. Bunu yapabileceğine inanıyor musun?”

Bir kez daha tükürdü. “Sürtük.”

“Yanlış cevap.”

Kılıcımı gırtlığına sapladığımda kaçamayacak kadar kendine

güveniyordu. Gözleri gözlerimi buldu, hayatı kayıp giderken yaşadığı şokla sarsıldı.

Cansız bedeni ayaklarımın dibine düştüğünde onun intikamını almak için üzerime doğru koşan başka bir askeri daha gördüm.

Kılıcını bana saplamak için atıldığında darbenin ona nereden geleceğini göremeyecek kadar savsaktı. Briseis adama arkadan saldırıp iri pençeleriyle onu yere serdi, aslanımın dişleri boynunu kavrayıp başını gövdesinden ayırırken bakışlarımı uzağa çevirdim.

Benim hedefim bu askerler değildi, Apollon'du. Uzakta olsa da savaşırken iki yanında gergince açılan kanatlarını görebiliyordum. Tek bir hamleyle işini bitirebilirdim, nihayet beklediğim fırsat ayaklarıma gelmişti.

Briseis ne düşündüğümü anlamış gibi kanla kaplı dişlerini göstererek hırlarken, hançerimi elimde çevirdim. Savaş alanına indiğim anda eninde sonunda onunla karşılaşacağımı biliyordum. Bunu istiyordum. Apollon'dan korkmadığımı ona göstermek istiyordum fakat en çok istediğim şey bu değildi. Apollon'u dizlerinin üzerinde, Rae'ye hayatı için yalvarırken görmek istiyordum.

Üstelik artık beklememe gerek yoktu. Hemen şu an istediğimi alabilirdim. Onun yüzünden ölen her bir Troyalı'nın hesabını ona sorabilirdim.

Rae'nin karanlığı elime, oradan da hançerime dolanıp beni geri çekti. "Sakin ol, arsız ölümlü," derken elindeki kılıcı tam önündeki bir askerin koluna sapladıktan sonra geri çekildi. "Adım adım ilerle, savaşta heyecana yer yoktur."

Haklı olduğunu biliyordum ama yine de hançerimi Apollon'un gırtlığına geçirmeyi her şeyden çok istiyordum. Linus'u almaya gittiğimizde bize yardım etmesi hiçbir şeyi değiştirmezdi. Şu anda bu savaşta olmamızın nedeni oydu. Kefaret ödemek istiyorsa bunu canıyla ödeyebilirdi. Sonuçta istese de istemese de bana yenilecekti. Başka şansı yoktu.

Arkamdan biri atılıp kollarını boynuma doladığında hazırlıksız yakalandım ancak kendimi hemen toparladım. Phoiniks'in bana öğrettiğini yaparak hançerimi Karr'ın ateşiyle kuşattım ve alev almış yüzeyini hiç düşünmeden düşmanın boynuma sarılan koluna sapladım.

Rae karşımda gülümsediğinde benim kendimi savunabileceğime inandığını fark ettim. İleri doğru atılmamış, benden önce saldırganı uzaklaştırmaya çalışmamıştı. Karanlığı bir el gibi etrafımda dolanmaya devam etse de bana kendimi kanıtlamam için fırsat veriyordu. Her şeyden önemlisi, bana güveniyordu.

Onun güvenini boşa çıkartmayacak, karşılaştığım zorlukların üstesinden gelecektim. Bunu hem onun için hem de şehrimiz için yapacaktım.

Asker yanarak benden uzaklaştığında döndüm, hançerimi boğazına geçirmeden önce bir an bile düşünmedim. Başka bir zaman olsa birini öldürdüğümü bilmek beni sarsardı ancak o sınırı geçeli çok olmuştu. Ölüm'ün damgasını parmağında taşımaya devam ederken öldürmenin bana uzak olduğunu söyleyemezdim.

Hançerimi tuniğime sildim ve yeni hedefimi buldum. Sivri ucunu adamın boynuna geçirdiğimde fışkıran kan saçlarını ve yanaklarını sıırılsıklam etti. Cansız bedeni ayaklarımın dibine düşerken Briseis'in iri cüssesi üzerimden atlayarak bana yaklaşmaya çalışan üç askerin ortasına indi.

Karr'ın sırtı bana değdiğinde Savaş Tanrısı'nın attığı nara kulaklarımda yankılandı. İkimizin etrafını saran ateşten çember genişleyerek önüne çıkan herkesi yakarken Karr keyifle, "Savaşmayı özlemişim," diye mırıldandı. "Yeniden doğmuş gibi hissediyorum."

Çemberi geçmeyi başarıp önüne çıkan bir askeri daha Hades'in hükmüne gönderirken omzumun üzerinden Karr'a baktım. "Bazen senin deli olduğunu düşünüyorum," dedim.

Karr güldü, kılıcını yana doğru savurmada önce, “Ben ise senin deli olduğunu her zaman biliyordum,” diyerek yanıtladı beni. “Tanrılar, yoksa gerçek Kehanet Tanrısı ben miyim?”

Cesur bir *Akha* askeri Karr’ın önüne çıktığında kılıcı daha onu bulamadan asker boynuna saplanan okla yere yığıldı. Okun ucundan sallanan kırmızı tüyü gördüğümde sahibini hemen tanıdım.

Karr kafasını kaldırıp, bir tümseğin tepesinde duran Tara’ya bir anlığına baktı ama önümüze başka bir asker çıktığında bakışlarını ondan uzaklaştırmak zorunda kaldı.

Rae’nin nerede olduğunu görmek için etrafıma bakındığımda Athena’yla karşı karşıya geldiklerini gördüm. Athena elindeki mızrağı keyifle döndürürken Rae ayaklarını kum zeminine sabitlemiş, savaş pozisyonunu alarak Tanrıça’nın hamlesini bekliyordu.

Askerler ikiye yarılmış, nefeslerini tutmuş bir şekilde ilahların çarpışmasını bekliyordu. Bense onlar gibi bekleyecek değildim. Gücüme tutunarak Rae’nin tam arkasına geçene kadar onu bırakmadım.

Athena’nın başı hafifçe yana doğru eğildi, gözleri mor kıvılcımlar saçarken gülümsedi. “Bir taşla iki kuş mu diyorsunuz?” Hareket ettirdiği mızrağı durdu, uzun parmakları ölümcül aletin gövdesine dolanırken sanki benim boynuma dolanıyormuş gibi hissettirdi. Yutkundum. “Bu ikinizi ayrı ayrı öldürmek kadar olmasa da yine de zevkli olacak.”

Beklenmedik bir şekilde güldüğümde gücüm etrafımda titreşti. “*Morpheus*’la vakit geçirmeye mi başladın?” diye sorduğum sırada Briseis çoktan yanımdaki yerini almıştı. “Senin ayakları daha yere basan bir Tanrıça olduğunu düşünüyordum.”

“Sana ait olmayan bir güç ve Kirke’nin aslanı dışında başka bir şeye sahip olmayan bir ölümlüye göre fazla cesursun.”

Gülümsedim. “Yine de babanın tüm Tanrıları şehrimize yığmasını sağlayacak kadar önemliyim. Sense başkasının savaşını kendi savaşınmış gibi sahiplenecek kadar önemsizsin.”

Sözlerim Athena'yı öfkelenlendirmiş olacaktı ki hiçbir uyarı vermeden saldırıya geçti. Parlak altın zırhının içinde çevik bir şekilde hareket etti, mızrağını yere vururken altın bir dalga Rae ve beni çarptı.

Savrulmayı bekledim ama öyle olmadı. Aksine ayaklarım yere daha sağlam basıyor gibi hissediyordum.

Rae, kendini önüme atarak uzun gövdesini bana siper ederken güneşli gün karardı. Kara bulutlar günü boğarken en az gök kadar koyu bir sis katmanı aşağı inerek etrafı kapladı.

Athena durdu ama duran tek kişi yalnızca o değildi. Savaş alanında hareket eden tüm bedenler durmuştu. Herkes ne olduğunu anlamak için başını göğe çevirirken dudaklarımda beliren gülümsemeye engel olamadım.

Rae'nin karanlığı onu bir gölge gibi sardı. Karanlık sis ayaklarının altına inip savaş alanı boyunca yayılırken Athena bir adım geriledi. "Sakın," derken Rae'nin sesi en az etrafını saran gölgeler kadar karanlık ve korkutucuydu. "Sakın benim yanımda ona zarar verebileceğini düşünmek gibi bir hata yapma."

Karanlık sis hiçbir uyarı vermeden Athena'yı vurdu. Tanrıça sis tarafından yutulup uzaklaştırılırken Rae omuzlarını dikleştirdi. Duracağını düşündüm ancak öyle olmadı. Sis dalgalar halinde savaş alanında yayılırken nihayet hareket etmeleri gerektiğini fark eden askerler koşmaya başladı ama Rae'nin gücü onlardan hızlıydı.

Öldürücü karanlık askerlerin bir kısmını bularak bedenlerinin içinden geçerken yere düşen cansız askerlerden başka hiçbir şey kalmayana kadar ilerlemeye devam etti.

Sadece onunla sınırlı kalmayıp yeniden hamle yaptı. Geride kalan askerler kaçarken sisi *Akhalar*'dan birkaçını buldu, onlar daha ne olduğunu anlayamadan başları gövdelerinden ayrılarak kum zemine düştü.

İstese çok daha fazla can alabilirdi ancak onun hedefinde tek bir kişi var gibi görünüyordu. Athena mızrağını yere vurarak Rae'nin gücünü savuşturmayı denese de Rae daha hızlıydı. Karanlık, Tanrıça'nın ayak bileklerine dolanıp onu yere düşürdüğünde Rae tepesinde dikiliyordu.

Tereddüt etmeden dizlerinin üzere çöktü, gücü arkasında dalgalanırken ellerini onun boynuna doladı. "Söyle bana," diye fırlıladı. "Sen de Mara'nın ölümüne dahil oldun mu?" Parmakları sıkışırken Athena'nın gözlerindeki mor ışıklar titreşti. "Apollon onu kaçırdığında acı çektiyken için onu sana mı getirdi, yoksa bu işi de mi ona bıraktın?"

Athena'nın elleri bir an için Rae'nin ellerinin üzerine kapansa da bir an sonra çabalamayı bıraktı. "Sen neyden bahsediyorsun?"

Onlara doğru bir adım attım ancak Briseis önüme geçerek beni durdurdu, kuyruğu bacağıma dolanırken kararsızlıkla Rae ve Athena'ya baktım.

Rae, başını eğerek yatan Tanrıça'yı inceledi. "Ona ne yaptınız, Athena? Onu benden aldıktan sonra ona ne oldu? Onu hanginiz öldürdü?"

Önceki hayatımda gerçekleşen ölümümün hesabını soruyordu. Ensemden aşağı bir ürperti indi. Hayır, bunu şimdi öğrenmemesi lazımdı. Savaş meydanında, bu şekilde olmazdı. Ona daha sonra, odamızın güvenli sınırları içindeyken her şeyi anlatabilirdim.

"Rae."

Beni duyduğunu belli ederek omzunun üzerinden bana baksa da Athena konuştuğunda yeniden ona döndü. "Mara'yı hiçbirimiz öldürmedik," dediğinde gözlerimi kapattım. "O gün hepimiz *Olympos*'taydık, yaralarımızı sarmamız yıllarımızı aldı, bunu biliyorsun. Emin ol, hepimizin aklındaki son şey senin kadınının önemsiz hayatının peşine düşmekti."

Rae'nin elleri hâlâ onun boynuna dolanmış olsa da bedeninin

deki gerilimden duraksadığını anlayabiliyordum. “Yalan söylüyorsun.”

Athena zor durumda olmasına rağmen gülümsedi. “Zihnimi oku, Kehanet Tanrısı,” diye fısıldadı. “Bunun gerçek olduğunu sen de biliyorsun.”

Korku zihnimdeki tüm duvarları yıkarak galip gelirken bir anlık hatamın nelere sebep olduğunu anladığımda artık çok geçti. Ondan gizlediğim ne varsa gün yüzüne çıkarken onları yeniden zihnimin uçsuz bucaksız dehlizlerine hapsedecek vakti bulamadım.

Rae bir süre hareketsiz kaldıktan sonra Athena’yı tutmaya devam ederek bana döndüğünde evrenlerin hareket ettiği gözlerinde gerçeğin ağırlığını okudum. Artık biliyordu; Medusa’yı, Persephone’yı hatta beni Medusa’ya götüren Karr’ı bile öğrenmişti.

Ona doğru bir adım attım ancak etraf yoğun bir ışıkla aydınlanınca durdum. Işığa gök gürültüsü eşlik ettiğinde kara gökte çakan şimşeğin Zeus’un uyarısı olduğunu anladım. Bir başkası olsa, bunun en sevdiği evladının diğer evladının elinde can vereceğini anlayan bir babanın haykırışı olduğunu düşünebilirdi.

Bir şimşek daha çaktı ancak bu sefer doğrudan Rae’yi hedef almıştı.

Yapacağım şey üzerine düşünmedim, buna gerek de yoktu. Rae söz konusu olduğunda her şey hangi noktada önemini yitirmeye başlamıştı emin olamıyordum ancak şimşeğin önüne atladığımda Rae’nin kendi hayatımdan bile önemli olduğunu anlamıştım.

Bedenim kavurucu bir acıyla yanarken gözlerim kendiliğinden kapandı. Bedenim hiçbir ağırlığı yokmuş gibi acının içinde süzülüyor, gerçeklik etrafımda parçalara ayrıлып yıkılıyordu. Kör edici bir parlaklık kapalı gözlerimin ötesini kaplarken kalp atışları kulağıma doldu. Isı, damarlarımdan içine sızıp ilerlerken kaynağının şimşeğin kendisi olduğunu biliyordum. O da en az benim kadar canlıydı. Her çakış bir kalp atışı, ışığı ise nefes alışığıydı.

Onun özünü anladığımı fark ettim. Dilimin ucunda acı tadı birikirken gücün hazzı içimi doldurdu. Bu eşsiz bir şeydi; eşsiz ve bir o kadar da tehlikeliydi. Ona sahip olmanın nasıl hissettirdiğini şimdi anlayabiliyordum. Sonsuz bir güç bedenimin kabuğunu kırıp dışarı çıkmaya çalışırken gözlerim kendiliğinden açıldı.

Sandaletlerimin altındaki kumların arasında zikzaklar çizerek ilerleyen şimşek gözden kaybolurken kolyem boynumu yakmak ister gibi yanıyor, omzum acıyordu.

Bedenimden yükselen çatırtılar beni henüz terk etmemişken arkamı döndüm. Athena gözden kaybolurken Rae'nin karanlığı içgüdüsel bir hamleyle aramızda yükseldi.

Ona yaklaşmak istedim anca bedenimden dolup taşan güçle sendeledim. Daha önce damarlarımda aynı anda bu kadar saf ve ölümcül bir şeyin aktığını hissetmemiştim. Demek Zeus'un kibri'nin kaynağı buydu; saf güçle dolup taşarken gözlerinin en tepede olması kaçınılmazdı.

Gücü kendi varlığımla aynı düzlemde erittiğimi, benim bir parçam hâline getirdiğimi hissedebiliyordum.

Ayaklarımı yere sımsıkı basarken tüm bedenim titriyor, etrafım çatırdıyordu. Şaşkınlıkla ellerime baktığımda kan içinde olduklarını ve parladıklarını gördüm.

Bunu yapmıştım, Zeus'un gücünü kendi içime almayı ve benim yapmayı başarmıştım.

Rae'nin karanlığı açılıp onu yeniden görünür kılsa da ben onu göremiyordum. Bedenimin yere düştüğünü hissettim ancak ruhum hâlâ ayaktaydı. Zeus savaş alanında belirlediğinde beni başka bir gerçekliğine söküp almış, karşısına dikmişti.

Başımı eğip kendime, saydamlığıma baktım, anlaşılan ruhum gerçekten de bedenimden ayrılmıştı. Rae'nin beni kucakladığını, savaş alanından çıkartmaya çalıştığını hissedebiliyordum. Ancak ben orada değildim, ruhum orada değildi.

Zeus gürleyerek karşımda dikildiğinde altımdaki yer de gök de titredi. “Seni cahil!” diye öfkeyle bağırırdı. “Buna nasıl cesaret edersin?”

Parmaklarımın arasında çatırdayan şimşeğe bakarak, “Sana söylemiştim,” diye mırıldandım. “Seni uyarmıştım.”

Zeus’un fırtına rengi gözleri hiddetlendi, etrafımız gözleriyle uyumlu bir rüzgâr tarafından sarılırken siyah saçları savruldu. “Seni tam da şu anda öldürmediğim için çok şanslısın.”

Gülümsedim. Bir süredir şüphelendiğim şeyi ondan duymak beni memnun etmişti. “Hiçbir zaman mesele ben olmadım,” dedim kendi cesaretime şaşırarak. “Her zaman Rae’ydi. Asıl yenmek istediğin, üstüne basıp geçmek istediğin öz oğlundu.”

Zeus bana doğru atıldığında ondan kopyaladığım şimşeği aramızda çaktı. Bu onu durdursa da bunun geçici bir duraksama olduğunu intikam arzusuyla yanan bakışlarından görebiliyordum.

Sakince, “Beni öldürmüyor değilsin,” diye devam ettim. “Beni öldüremiyorsun. Anlamayacağımı mı düşündün? Eğer gerçekten beni öldürecek olsaydın bunu uykumda bile yapabilirdin. Bir Tanrı olmayabilirim ama bir aptal da değilim. Rae’nin ölmesini en çok arzu ettiğin parçası benim içimde yaşıyor, ben ölürsem o parçanın ona geri döneceğini biliyorsun.”

Bir anlık duraksaması bana konuşup da verebileceği bilgilerden daha çok şey söyledi. Haklıydım, Zeus bunu yapmayı ne kadar çok isterse istesin beni öldüremiyordu. İkimizin de kaderleri birbirine gülünç bir şekilde bağlıydı. “Kes sesini, kadm,” derken tüm kontrolünü kaybetmiş gibiydi. Artık gerçekleri gizlemek için uğraşmıyordu bile. “Hiçbir şey bilmiyorsun.”

Gülümsedim, içim zaferle doluydu. “Korkuyorsun.” Etrafında döndüm, şimşekleri çatırdadı fakat hangimize yanıt verdiklerini anlamak güçtü. “Kronos gibi olmaktan korktuğun için kendi Zeus’unu kendin yarattın. Onu zayıflatmak için zamanı böldün,

onu bu zamana hapsedmeden önce gücünün yarısını öldürmesi için diğer oğlunu kullandın. Onun acısını kullandın.”

Zeus kaşlarını çatığında doğru yolda olduğumu anladım.

Etrafımızdaki bulutlar çoğaldı. “Ama o kadar kendini beğenmiştin ki yine de büyüklüğünü göstermekten geri duramadın. Ben zaten hayattayken beni yeniden dünyaya döndürmesi için oğlunun gücünün ve ruhunun yarısını sakladın. Ne için, zaten her şey senin emrinde değil mi?”

Zeus bana dokunmaya çalışsa da başarısız oldu çünkü ben yalnızca dokunamayacağı bir ruhtan ibarettim. O bile bana dokunamazdı, yaptıklarının belki de en basit sonuçlarından biri buydu. “Yine de nasıl böyle bir risk alabildiğini anlayamıyorum. Öldüğümde onun yarısıyla dirileceğimi biliyordun, nasıl oldu da kendini yok edecek o kibre yenik düştün?”

Şimdi karşı karşıyaydık. Tanrı çenesini dikleştirip gözlerini benimkilere mühürlerken bir an bile gözlerimi onunkilerden kaçırmadım. “Sen söyle, Mara, nasıl bu hatayı yaptım?” Yüzündeki hırçın gülümseme tüylerimi diken diken etti. “Hata yaptığıma bu kadar emin misin?”

Son sözlerinin ardından gücü beni çarptı ve buluttan aşağı itti. Yeniden kendi bedenime döndüğümde ayak parmaklarımdan saçlarımdan ucuna kadar sarsıldım. Nerede ve kimin önünde olduğumu umursamadan dönüp kustum.

Eller beni sarıp rahatlatmaya çalışırken hırıltılı nefesler aldım. Naia, yumuşacık dokunuşlarla sırtımı sıvazlarken gözlerimi açarak şehrin iç duvarlarına baktım.

Helene, kendime geldiğimi görünce dizlerinin üzerine çöküp elindeki testiye dudaklarıma dayadı. Boğazım acıdığı için onu itmeye çalıştım ama direterek, “İç,” dediğinde ona karşı çıkmadım. Bir başka mide bulantısı beni sararken öğürsem de bu sefer midemdekileri yerinde tutmayı başardım.

Karr bir şeyler mırıldanıyordu ama kulaklarımdaki uğultu her şeyi bastırıyordu.

Helene geri çekildiğinde Rae'nin hemen arkasında, dikkatli gözleriyle beni incelediğini gördüm. Midem bir kez daha bulandı ancak bu sefer bunun ne Zeus'un şimşekleriyle ne de ruhumun bedenime geri dönmesiyle ilgisi vardı.

Bana bakış şekli hiçbir duygusunu ele vermiyordu ve beni asıl korkutan da buydu. Yaralılar için duvarın hemen dibine yerleştirilmiş çadırlardan birinin içindeydim. Normalde aynı anda bir düzine askere bakılması gereken çadırdaki saman yataklar benimki dışında boştu.

Rae, hiçbir şey söylemeden yanıma oturdu, serin parmakları alnıma değdiğinde yüreğim ağzıma geldi. Dokunuşu o kadar yumuşaktı ki neredeyse canımı yakıyordu. "Kendini daha iyi hissediyor musun?"

Ona bir cevap veremeyecek gibi hissettiğim için yalnızca başımı sallamakla yetindim.

Naia küçük bir şişeyle yanıma yaklaştı. "Mide bulantısına iyi gelecektir," dedi ama Rae elini havaya kaldırdığında durdu.

Rae sakince, "Ona ilacını ben verebilirim," dediğinde sakinliği yalnızca bir yanılsamadan ibaretti. "Bizi yalnız bırakın." Naia küçük şişeyi onun açık avucuna bırakmadan önce bir an için tereddüt etse de Helene ile çadırın çıkışına ilerledi. Karr da onları takip edecekti ki Rae, "Sen değil," diye ekledi.

Karr, kaçmayı başaran Helene ve Naia'nın arkasından bakarken Rae şişenin tıpasını açarak dudaklarıma dayadı. Ona karşı çıkmayarak acı karışımdan bir yudum aldım, dilimi yakacak kadar yoğun sıvıyı güçlülle yuttum.

Rae şişeyi geri çekerken bir şey söylemedi. Duvarın hemen dışında devam eden savaşın sesini duyabiliyordum. Tara muhtemelen hâlâ savaş alanında idi. Benim de olmam gereken yer

orasıydı ancak şu anda bunu Rae'ye değil teklif etmek, ima bile edemeyeceğim kesindi.

Rae şişenin tıpasını dikkatle taktı. "Demek Persephone ile anlaşma yaptın. Üstelik ona kan yemini verdin." Sesi sakın ama kelimeleri zehirliydi. "Bunu nasıl yapabildin?"

Yutkundum, ağzımdaki acı tat biraz daha yoğunlaştı. "Ona güvendim."

Gece kadar karanlık gözleri doğrudan benimkileri buldu. "Ona kanınla yemin verdin, Mara, bir Tanrı'nın ya da Tanrıça'nın senden ne isteyebileceğini hiçbir zaman bilemezsin." Karr söze karışmak için boğazını temizlediğinde Rae elini havaya kaldırarak onu susturdu. "Sakın yaşananları açıklamaya çalışma. Onun bu tehlikeye atılmasına nasıl izin verebilirsin? Bir kez daha senin yüzünden Mara'yı kaybetme ihtimalini nasıl göze alabildin?"

Rae'nin sözleri külçe gibi tüm ağırlığıyla aramıza düştü. Karr, Rae sanki ona vurmuş gibi irkilerek geriledi. Rae sözlerinin onun üzerinde nasıl bir etki yaratacağını bilerek konuşmuştu. Onun canını yakmak istemişti ve başarılı da olmuştu.

Onun kendisini biraz olsun iyi hissetmesine çalışarak, "Senin suçun değildi," dedim. "Apollon'un beni götürmesi senin suçun değildi."

Rae bir kez daha bana döndü. Şimdi gözlerinin içinde yanıp sönen evrenleri görebiliyordum. "Bu da bizi bir diğer konuya getiriyor. Benim hayatım için kendini öldürmeyi nasıl göze alırsın?"

İşte oradaydı. Rae nihayet ne yaptığımı öğrenmişti ve kesinlikle buna memnun değildi. Beni anlaması gerekiyordu. Geçmişte onu şu an sevdiğimin yarısı kadar bile sevmişsem eğer bunu neden yaptığımı anlayabiliyordum. Onu hayatta tutmam lazımdı ve bunu yapmıştım, onun da benim için yaptığı gibi kendimi feda etmiştim.

Karr bir kez daha boğazını temizledi. "Sanırım konunun be-

nimle alakalı olan kısmı için bana daha sonra öfkelenmeye devam edeceksin,” dedikten sonra çadırdan dışarı çıktı.

Şimdi yalnız kalmıştık. Yattığım yerden doğrularak onunla göz göze gelmeye çalışsam da o benden uzaklaşarak içeride dönüp durmaya başladı. “Bana gelebilirdin, beni bulabilirdin, Mara,” derken ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Bana gelseydin eğer her şeye karşı birlikte göğüs gerebilirdik ancak sen ölmeyi tercih ettin.” Parmakları saçlarının içinde kıvrıldı. “Beni karanlığa mahkûm etmeyi tercih ettin.”

Vermeyi tercih ettiğimi bile hatırlamadığım bir karardan sorumlu tutulmam saçmalıktan ibaret olsa da yine olsa yine aynı şeyi yapacağımı bildiğim için sessiz kalmayı tercih ettim. Bugün bile aynı kararı vermem gerekirse kuşkusuz yine onun için kendimi feda etmeyi tercih ederdim. “Bundan pişman değilim,” diye fısıldadım. “Yine olsa yine seni tercih ederim.”

Çadırın içinde gezinmeyi bıraktı, bana döndüğünde kaşları çatılıydı. Elini çok yavaşça havaya kaldırdı, avucunun içinde bir sır gizliymiş gibi gözleri kısıldı. “Bana yemin verdirdin,” derken sesi gerçeklerin ağırlığıyla kısılmıştı. “Sana bir daha bir şey olursa seni hayata döndürmek için çabalamamam için yemin verdirdin. O zaman biliyor muydun?” Zihnime dolandı, dudakları çekildi. “Biliyordun, benim için kendini öldürdüğünü bile bile bana bu yemini verdirdin.”

Yataktan kalkmaya çalıştım, ayaklarımı aşağı sarkıttığım anda dünyam dönmeye başladığı için bunu başaramadım. “Böyle olmasını istememiştin,” dediğimde söyleyebileceğim tek şey buydu. Sözlerimin onda açtığı yarayı kapatamayacağını biliyordum ama üzgün olduğumu hissetmesi lazımdı.

Başını iki yana salladı. “Sana bakması için Naia’yı göndereceğim.”

Çadırdan çıkmadan önce bana söylediği son şey bu oldu.

Zeus'la karşılaşmamdan geriye ellerimdeki ve ayaklarımdaki yanık izleri kalmıştı. Nestor sandaletlerimi keserek çıkarttığında tabanlarındaki devasa deliklere iç çekerek bakmış, kendini onun şifalı merhemlerinin insafına bırakmıştım. Briseis yaralarımı itinayla koklamış, parmak uçlarını yalamıştı. En sonunda çadırın önüne çıkarak iri gövdesiyle girişi kapatacak şekilde uzanmıştı.

Nestor homurdanarak elimdeki yaralara geçtiğinde irkildim. Kırpıklarının altından bana baktı. "Canını mı yaktım?"

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Şimşeklerini kopyaladığımı bilen Zeus kadar yanmadığı kesin."

Başını iki yana sallarken güldü. Onun nasıl savaştığını görmüştüm. Nestor çadıra girip benimle ilgilenmeyi ondan devralmadan önce bana her yanına zehir sürdüğü kılıcını kapının dışarısında bırakmıştı.

Güneş batmak üzereydi, bu da bugün savaşa geri dönemeyeceğimi doğruluyordu. Çadırın örtülü kapısının açık kalmasını özellikle istemiştim çünkü Nestor yanıma gelirken Rac de yaralı bir askerle birlikte karşımdaki çadıra girmişti.

Şimdi askerin acıyla bağırıldığını, Rac'nin ona doğru eğilerek yarasını incelediğini görebiliyordum. Helene buz gibi bir ifadeyle Naia'ya merhem uzatırken Naia askeri sakinleştirmeye çalışıyordu.

Nestor kirli bezi tasın içine atarak bana baktı. "Ne oldu?" diye sordum ancak bir yanıt vermeden elimin içine nazik hareketlerle merhem sürdü. Ellerim karıncalanırken oradaki yaraların çoktan iyileştiğini biliyordum. Nestor, yüzeysel yaralar konusunda oldukça başarılıydı. Evet, ölümcül yaraları ya da hastalıkları iyileştirmiyordu ama görünürdeki yaralar konusunda oldukça ustaydı.

Yanıklarım geride pembe bir iz bırakarak gözden kaybolurken nihayet ayağa kalktım. Üzerimde hâlâ ağır savaş kıyafetlerim

vardı. İçinde boğulduğumu hissederek göğüslüğümü tutan ipleri çözmeye başladım ama sonra durdum. Ağır kıyafetin altında sadece ince bir tunik olduğunu hatırlamıştım.

Nestor'un yüzünde ahlaksız sayılabilecek bir gülümseme belirdi. "Lütfen devam et, Mara, bana sonsuz hayatım boyunca aklımdan çıkmayacak o görüntüyü bahşet."

Gözlerimi devirdim, az önce kalktığım yere tekrar otururken omuzlarım düşmüştü.

"Sana bilmediğin bir şey anlatmama izin ver." Bir anda ciddileşerek boğazını temizledi, gelip yanıma oturduğunda yüzüklerle bezeli parmaklarını benimkilerin üzerine bıraktı. Bana bakmak yerine karşı çadırımızdaki askerle ilgilenen Rae'ye bakıyordu. "Sen kendi zamanına döndüğünde yanıma geldi," dedi fısıltıyı andıran bir sesle. "Benden zehir istedi, Mara," dedi sözlerinin tüm ağırlığını hissettirerek. "Bir daha geri dönmeme ihtimaline karşı kendini öldürebilmek için benden onu öldürebilecek bir zehir yapmamı istedi."

Sözleri yüreğimi parçalara ayırırken Rae'nin sırtına baktım. Her hareketiyle bedeninin biraz daha gerildiğini, duruşundaki çaresizlikten askerin ölmek üzere olduğunu anlayabiliyordum. Gücüm yerinde olsaydı belki o askeri kurtarmayı deneyebilirdim fakat şu anda hiçbir şey için gücümün olmadığını hissediyordum. Sormaya korktuğum o kelimeler dudaklarımdan döküldü. "Bunu yaptın mı?" Sesim çaresiz bir fısıltıdan öteye gidememişti. "Ona istediğini verdin mi?"

Başını iki yana salladığında rahatlayarak derin bir nefes aldım. "Yapmadım ama tekrar gidersen onu o hâlde görmektense yapmayı tercih ederim."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Keşke kalbimle ruhumdan yükselen dayanılmaz pişmanlığı da bastırabilseydim. "Gitmeyeceğim." Sanki aksini iddia eder gibi sesimi titremişti. Sırtımı dik-

leştirdim ve bir kez daha, “Gitmeyeceğim,” diyerek daha güçlü yineledim.

Nestor’un mavi gözleri yeniden bana kaydı. “Onun ölmesi-
ne izin verme, Mara. Tüm bu düzen değişebilir, o değiştirebilir.
Bunun için onun varlığına ihtiyacımız var.” Parmakları kolyeme
dokundu. “Kulağa çaresizce geleceğini biliyorum ancak Zeus’un
karşısında yer alacaksak bunu o olmadan yapamayız.”

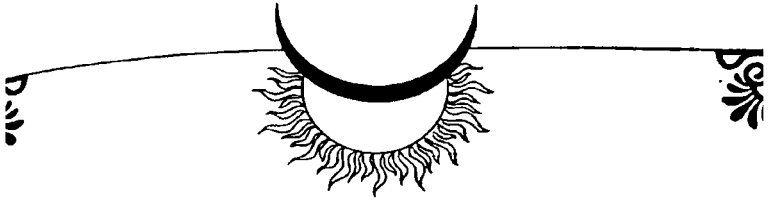
“Tanrılar konuşmaya başladı.” Hermes’in sesi arkamdan gel-
diğinde ne zamandır orada durup bizi dinlediğinden emin değil-
dim. “Değişimin *Olympos*’un merdivenlerini tırmanmaya başla-
dığından haberdarlar. Bugün olmasa bile yarın tereddüt etmeye
başlayacaklar. Kimse düşmüş bir kralın yanında savaşmak iste-
mez, tahtın devrilmeye başladığını hissettikleri anda onların da
çıkar dengeleri değişecek.”

Sözlerinin ne anlama geldiğini kavrayamayarak Rae’yi izle-
meye devam ettim. Yaralı asker son nefesini vermeden hemen
önce onu sıkıca tuttu, Rae elini onun ensesine koyarak onu rahat
ettirmeye çalıştı.

Nestor temkinli bir şekilde, “Onu hayatta tutmamızın yolu
senden geçiyor,” dedi. “Kendini daha fazla riske atamazsın. Ala-
cağın her darbe onu güçten düşürür. Tüm Tanrılar onun yumuşak
karnı olduğunu bilirken tehlikeye atılmadan önce bir kez daha dü-
şünmen gerekiyor.”

Hermes’in elini omzumda hissettiğimde ona döndüm. “*Olympos*
yeni hükümdarını bekliyor ve onu hayatta tutmanın yolu da senden
geçiyor. Akıllıca hareket edip onun hak ettiğini almasını sağlayacak
mısın, yoksa kendinle birlikte onu da mı yok edeceksin?”

Rae’nin askerin gözlerine iki altın sikke koymasını izledim.

BÖLÜM XXIII

Saçlarım onları defalarca yıkamama rağmen kandan ve kirden keçeleşmiş gibiydi. Delia, kemik taraklarla saçlarımı defalarca tarasa da onun bile açamadığı düğümler vardı. Nihayet savaşılmaya geri dönmüştüm. Sabah ilk ışıklarla birlikte diğerlerinin yanındaki yerimi aldığımda Rae sözleriyle olmasa da miğferimi bana uzatarak beni onaylamıştı. Birlikte savaşmış, birbirimizden bir an bile ayrılmamıştık. Hiç konuşmamış, aramızda söylenmemiş sözlerin asılı kalmasına izin vermiştik.

Briseis de tembel bir şekilde karnımı doyurmak için Delia'yla birlikte odadan çıktığında tamamen yalnız kalmıştım.

Gecelik tuniğimi üzerime geçirmek için ayağa kalktım ama yatağa tekrar oturmadım. Kendimi hiç olmadığım kadar yalnız hissediyordum. Rae'nin öğrendiklerini sindirmesi için zamana ihtiyacının olduğunun farkındaydım. Yine de ona her zamankinden daha çok ihtiyacım olduğu gerçeği somut bir şekilde içime yerleşmişti.

"Lanet olsun."

Kendime öfkelenerek pencereye gittim, kumaşları aralayıp

duvarın ötesine baktım. *Akhaların* çadırlarıyla istila edilen sahile, oradan da gemilerinin yanaştığı limana baktım. Sahilde durup Rae'nin gerçek gücünün kırıntılarını bana gösterdiği gün çok uzun zaman önce yaşanmış gibi hissettiriyordu.

Kapı açılıp kapandığında Karr'ın geldiğini düşünerek arkamı dönmeden, "Rae nasıl?" diye sordum. Bugün şehrin korunaklı duvarlarına geri dönerken akşam onunla konuşacağını söylemişti. "Bana hâlâ kızgın mı?"

Biri kesikçe nefes alıp verdi. "Ben," dedi yabancı bir kadın sesi. "Bilmiyorum, efendim."

Arkamı dönüp baktığımda onun genç, en fazla on iki yaşlarında genç bir kız olduğunu gördüm. Siyah saçları özensiz bir örgüye hapsolmuş, yüzü için fazla büyük kaçan gözlerini ortaya çıkarıyordu. Elinde bir tepsi tutuyordu ancak elleri o kadar titriyordu ki onu taşımakta güçlük çektiği açıktı.

Geriledim. "Kimsin sen?"

Kızın titremesi artarken tepsinin üzerindeki kadeh neredeyse devriliyordu. "Leodas, efendim," dedi kısık sesle. "İsmim bu."

Kıza yaklaştığımda bir adım geriledi. Ona sert çıktığım için kendimi kötü hissederek, "Korkma," dedim. "Yalnızca seni daha önce hiç görmemiştim."

Kız ürkek kahverengi gözlerini kaldırıp bana baktı, gözlerindeki yumuşak bakış bana Naija'yı anımsatmıştı. Bir kez daha ona bu kadar sert çıktığım için pişman oldum. "Civar köylerden buraya geldik, efendim, köyüm *Akha* istilasına altında olduğu için Tanrımızın lütfu olarak saraya getirildim."

Leodas geri geri giderek kapıdan çıkmaya çalışırken onu durdurdum. "Neden geldiğini söylemedin?"

Kız utanarak başını bir kez daha yere eğdi. "Size biraz şarap getirmiştim, efendim," dedikten sonra beceriksiz elleri kadehi kavradı. "Tanrı Nestor biraz gevşemeye ihtiyacınız olduğunu söyledi."

Söylerdi tabi.

Leodas'ın uzattığı kadehi aldım, şaraba uzun uzun baktım. Bunun onun o aklımı başımdan alan şaraplarından biri olmamasını yalnızca umabilirdim. “Teşekkür ederim, çıkabilirsin.”

Leodas başını eğerek kapıdan çıktıktan sonra kadehi sıkıca tutup odanın içinde gezindim. Belki de şarabı içtikten sonra Ra-e'nin yanına gitmeli ve aramızdaki bütün bu gerilime son vermiydim. Karr'ın bana getireceği bir haberdense onunla doğrudan yüzleşmeyi tercih etmem daha akıllıca olacaktı.

Şaraptan büyük bir yudum aldım, gözlerimi memnuniyetle yumdum. Tam da sevdiğim gibi, bana baharatlı şarap göndermişti. Nestor çoğunlukla sinir bozucu olsa da şarapları tuhaf amaçlara hizmet etmedikleri sürece oldukça iyiydi.

Kadehimi kısa sürede bitirerek yatağa uzandım. Gözlerim kendiliğinden kapanırken dinginlik beni güven dolu kollarına aldı, ince örtüyü güçlkle üzerime çektim.

Ne kadar uyuduğumu ya da rüyamda ne gördüğümü bilmiyordum ancak gözlerimi açtığımda içime çöreklenen sıkıntının sadece bir kâbustan ibaret olmadığına emindim. Nefes almakta güçlük çekerek etrafa baktığımda odadaki dumanı fark ettim.

Alevler odanın zemininde ilerken henüz kaçmak için geç değildi. Yangın henüz küçüktü, kaçmayı başarabilirdim, bu yüzden hiç düşünmeden yataktan fırlayarak kapıya yöneldim.

Kapıya ulaştığım anda boynumda bir metalin soğuk yüzeyini hissettim. Elimi boynuma götüremeden kolyem dumanların içine gürültüyle düşerek kayboldu. Arkamı dönüp saldırganımla yüzleşmeden önce baldırımdaki hançere tutundum. Savaş başladığından beri silahlarla uyumayı alışkanlık hâline getirmemin iyi yanları da vardı.

Daha arkamı dönmeden biri ayaklarıma sarılıp beni yere düşürdü. Düşüşüm ciğerlerimdeki tüm havanın boşalmasını sağla-

yacak kadar sertti. Öğrendiğim her şey aklımdan uçup giderken yüzüm zemine çarptı, aynı anda hem sağ kaşımda hem de yanarığında korkunç bir acı hissettim.

Kaşımdan akan kanları silerken dumanların içinde hemen başımda bekleyen figüre baktım, onun kim olduğunu tanıdığımda gülmemeye engel olamadım. “Korkak,” diye fısıldadım. “Ancak senin gibi bir korkak gece saldırır.”

Antios bana yaklaşırken gülümsemesi neredeyse vahşiydi. Tek dizinin üzerine çöküp bana bakarken gözlerinde insanlık namına hiçbir şey yoktu. “Potros’u benden aldığınızda gece vakti değil miydi?” Yüzünü benimkine yaklaştırdı, elindeki hançeri aramızda kaldırdı. “Onun intikamını almayacağımı mı düşündün?”

İçinde bulunduğum durumla tamamen ters düşerek kahkaha attım. Sanki yangın birazdan büyümeye başlamayacakmış ya da aramızda sallanan hançer yokmuş gibi onunla alay ettim. “Sen de karşılığında sarayı ateşe vermeyi mi tercih ettin? Doğrusu o kadar önemsiz biri için çok fazla çaba harcamışsın.”

Öfkesine yeni düşerek bana saldırdığında yuvarlanıp ondan uzaklaştım. Şimdi o da kahkaha atıyor, içinde bulunduğumuz durumdan hastalıklı bir zevk alıyordu.

Başım dönüyor, aldığım her nefesle zehirli dumanı soluyordum fakat yine de ayağa kalkmayı başardım. İnanmadığım Tanrılar aşkına, düşmanlarımla bana odamda saldırmak gibi garip zevkleri vardı.

Kaçmaya çalıştım ancak attığı tokat beni bir kez daha yere serdi. Ne kadar çabalarsam çabalayayım dengemi bulamıyor, ayakta duramıyordum.

“Bana karşı koyamazsın,” derken yırtıcı bir hayvan gibi hareket ediyordu. Rae’nin kolyesi boynumda olmasa da güçlerim hâlâ benimleydi. Sanki ne düşündüğümü anlamış gibi gülümsedi. “Sana ikram edilen her şeyi içmemelisin,” derken dişlerini göster-

rerek sırtıttı. “Güçlerini bastırmak için geçici bir çözüm ama seni öldürmem için yeter de artar bile.”

Daha fazla konuşmayacağını üzerime atladığında anladım. Antios’un ezici ağırlığını üzerimde hissederken tırnaklarımı yüzüne geçirdim.

Haykırarak geri çekildiğinde ayağa kalkıp ondan uzaklaşmaya çalıştım ama bir kez daha beni ayaklarımdan tutup yere devirdi, ayağıyla elimi insafsızca ezdi.

Sırtıma oturmadan hemen önce yüzümü döndüm ve hançerimi omzuna sapladım. Güçlü tokadı beni hazırlıksız yakalarken ağzımın içine dolan kanı tükürecek zamanım olmadı. Hiç düşünmeden kasıklarına tekme attım.

Sendeleyerek gerilediğinde uzaklaşmak için sürünmeye başladığım sırada tam karşımda yeniden yükseldi. “Seni savaş alanında öldürmeyi tercih ederdim.” Elleri boynuma sarıldı. “Ancak bu seni rakibim olarak gördüğüm anlamına gelirdi ve ben bir kadını asla rakibim olarak görmem.”

Nefes alabilmek için ellerine tutundum. Gözlerim geriye doğru kayarken ağzım çaresizce açıldı.

O anda her şey değişti. Antios, karanlık bir dumanla birlikte üzerimden savrulup açık camlara doğru fırladığında görebildiğim tek şey onun gölgesiydi.

Rae, karanlığının içinde belirip ellerini Antios’un boğazına sardı, tek eliyle onu dışarı salladıysa da sonrasında vazgeçerek boş bir çuval gibi odanın zeminine attı. Duman onun varlığıyla birlikte dağılırken odanın içi yeniden havayla doldu.

Öksürerek kendimi toparlamaya çalıştım, ağzıma dolan kanları tükürdüm.

Antios yere düşerken acıyla inledi. Rae onun elini bana yaptığı gibi ayağının altında ezerken gözleri beni buldu.

Ne gördüğünü biliyordum. Muhtemelen yüzüm morarmış, ka-

şımdan ve ağızımdan kanlar akıyordu. Bakışları üzerimde dolaştı, Antios'un bende bıraktığı yaralara bakarken gözleri tehlikenin vaadiyle parladı. "Sana dokundu," derken sesi ölümcül derecede sakın çıkmıştı. "Sana."

Ayağa kalkıp ona yaklaştım ama o benden önce davranarak Antios'u ayağa kaldırdı. Karanlığı Antios'un bedenine çarparken suratım benimkinden de kötü hâle getirene kadar durmadı.

Elleriyle onun her iki kolunu da tuttuğunda görmemek için gözlerimi kapattım ama kırıma sesine karşı yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

Antios acı içinde çığlık atarken gözlerimi açarak ona ve doğal olmayan bir biçimde kıvrılmış parmaklarına baktım. Rae onu bir kez daha boynundan yakalayıp kendine yaklaştırdı. "Bir günah işledin," dedi sakın sesini koruyarak. "Kimsesiz bir çocuktan en az kendisi kadar kimsesiz bir günah. Seni terk eden baban için yaptıklarının ağırlığı altında ezileceksin." Elleri sıkılaştı, Antios nefes alamaz oldu. "Seni burada öldürebilirim, hemen şu anda. Sonsuz hayatımdaki bir toz zerresi kadar önemin yok ama sen, benim olana elini uzattın ve ölüm senin için yalnızca bir kurtuluş olur." Rae tek elini Antios'un sağ gözüne sokup gözünü çıkartırken dizlerimin üzerine çöktüm.

Antios'un attığı çığlıkları hayatım boyunca unutamayacağımı biliyordum. Kusmamak için kendimi zorlasam da midem çoktan atağa geçmiş, beni tehdit ediyordu.

Rae, yumruğunun içindeki gözbebeğini sıktı, artık hiçbir işlevi kalmayan organ ortadan kayboldu. "Bunu kendime hatıra aldım. Bir daha ona baktığında öbür gözünü de kaybedeceğini hatırla." Sözlerini tamamlar tamamlamaz Antios'u bıraktı, ayakları daha yere değmeden Rae'nin dumanı onu yakalayıp götürdü.

Rae ayakta, öfkeden titreyerek dururken ona baktım. Tüm bedeninin etrafı gölgelerle sarılmışken yangından sızan dumanı boğuyordu.

“Yanıyoruz,” dedim fısıldayarak ama beni duyduğundan emin değildim. Bana bakıyor ancak bir tepki vermiyordu. “Rae.”

Dişlerini sıkı, gezegenler tüm bedenini kavrı. Omzumdaki şimşek izini aşarak geçti, tüm odayı sonsuz göğe çevirene kadar durmadı.

Karanlık gözleri göğü aydınlatan yıldızlar gibi parlıyordu. “Tapınağım yanıyor,” dediğinde sesi onunla birlikte konuşan bir ordu varmış gibi ilahiydi. “Sarayım yanıyor.”

Ona doğru bir adım attım ama sonra durdum. Yüzü heykellerinden biriymiş gibi tepkisizdi. Karanlık gözleri dışındaki her yerini kaplarken üzerinden kayıp giden gezegenler her yerdeydi. “Lütfen çıkalım buradan.”

“Sana dokundu.”

Ona yaklaştım, gözlerini görene başımı arkaya attım. O ise bana bakmıyor, karşıya bakmaya devam ediyordu. Çenesinde bir kas seğirirken gerginliğini alıp götürmek istedim. “Dokundu,” dedim gerçeği dudaklarımdan dökerek. “Ama zamanında geldin.”

“Ya gelmeseydim, Mara?”

Titrememek için özel bir çaba harcadım. Bakışlarını eğip benimle buluşturduğunda gülümsemeye çalıştım. “Taşaklarını çıplak ellerimle kopartıp ona yedirirdim.”

Gülmedi. Titreyen ellerini uzatıp dudağıma dokundu, parmağına bulaşan kana baktı. Burnundan derin bir nefes alıp verdi. “Evimi yakıyor, kadınıma dokunuyorlar.”

Ellerimi yanaklarına koyup onu kendime çektiğimde karanlık bana izin verse de orada kalmaya devam etti. “Senin evin benim,” dedim. “Buradayım.”

Rae sanki bir rüyadan uyanmış gibi bana baktı. “Hep burada kalacak mısın?”

Karanlık tamamen dağılmasa da artık yüzünü tamamen görebiliyordum. Kaşları çatılmış, dudakları çizgi hâlini almıştı. Başını eğdiğinde bir damla yaşın gözlerinden kaydığını gördüm.

Onun ruhunda nasıl bir iz bıraktığının farkına vardım. Ben geçmişimi hatırlayamıyor olsam da o hatırlıyordu. Ben onu kaybetmenin nasıl bir his olduğunu bilmiyordum fakat o biliyordu.

Parmak uçlarımda kalkarken bir yandan da onu ensesinden tutarak aşağı çektim. Az önce gözünden aktığını gördüğüm yolu takip ederek onu öptüm. “Her zaman,” diye söz verdim ona. “Her zaman yanında kalacağım.”

Beni rahatsız eden şey ne duman ne de yangındı. Beni rahatsız eden şey dumanların sardığı yapıyı izlemek, alevler tarafından yutulmasına şahitlik etmektir. Rae'nin tapmağı yanıyordu.

Karr, güçlerini kullanarak ateşi geri çağırdığında tapınaktan geriye eskiden ne kadar görkemli olduğunu hatırlatacak bir iskeletten başka bir şey kalmamıştı. Sadece bir iskelet... Onca görkemden ve duadan geriye kalan sadece buydu. Hâlâ için için yanmaya devam eden sütunlardan biri gürültüyle yıkılırken Rae'nin buz gibi eli benimkini buldu.

Bedeninden bir titreme geçerken ona sarılmayı, tüm bunların geride kaldığını söylemeyi düşündüm. Ben hareket edemeden elimi bırakarak tapınağından geri kalanlara yaklaştı. Omuzları çöktü, başı öne düştü. Rae'nin kalbini ateşe vermişlerdi.

Tüm cesaretimi toplayarak ona doğru bir adım attığımda, “Yalnız kalmak istiyorum,” dedi. Sesi karanlığın en tehlikeli tonuna bürünmüştü. “Lütfen, bana biraz zaman verin.”

Karr kolumu dokundu. “Haydi gidelim,” dedi biraz önce sanki tüm o ateşi gücüyle söndürmemiş gibi sakin bir sesle. “Ona biraz zaman tanıyalım.” Elim sıkıca tutunca ona karşı çıkmadım.

Rae'nin tapınağından saraya giden yol boyunca sessiz kaldık. Sarayın durumu tapınak kadar kötü olmasa da yine de iyi sayılmazdı. Devasa gövdesini kaplayan yanık izi, kanamaya devam

eden bir yaraya benziyordu. Yangın sönmüştü ama geride kalan duman yaşananların çok taze olduğunu gözler önüne seriyordu.

Sarayın bir yarısı tamamen yangınlara teslim olmuşken diğer yarısı azametle ayakta kalmaya devam etmişti. Bu bana garip bir şekilde benim zamanımda yıkılan Troya ve içinde bulunduğum Troya'yı anımsattı.

Sarayımızın içler acısı görüntüsüne bakarak, "Sence ne kadar vaktimiz kaldı?" diye fısıldadığımda kendi sesimi bile duymakta güçlük çektim. "Az olmasından korkuyorum."

Karr, kollarını güçlü bir şekilde gövdeme dolayıp beni kendine çekti. Sarılışı o kadar güçlüydü ki ona karşılık vermekten başka hiçbir şey yapamadım. Kendimi onun asırlardır savaşmaktan sertleşmiş bedenine hüznle bastırırken buldum. Eli yavaşça saçlarımı okşadığında dayanamayıp yüzümü omzuna gömdüm. "Korkuyorum," diye itiraf etti parmakları güçlü bir şekilde saçlarımda dolanırken. "Sevdiğim herkesin sonsuza kadar gitmesinden korkuyorum, Mara. Kendimi bildiğim andan beri Rae ve Tara benimle, onları ezelden beri seviyorum. Buna engel olamıyorum." Hafifçe gülümsediğinde göğsü titreşti. "Ve şimdi de sen benim başıma bela oldun, Rae'nin arsız ölümlüsü."

Yanaklarımdan yaşlar akmaya başladığında kendimi hayatım boyunca ilk defa bu kadar güçsüz hissediyordum. "Onu koruyamayacakmışım gibi hissediyorum," dedim yaşları geri itebilmek için derin bir nefes almaya çalışarak. "Bu savaşı kazanmak için, onu hayatta tutmak için yetersizmişim gibi hissediyorum."

Karr, parmaklarını omuzlarıma geçirip beni kendinden uzaklaştırdı, sıcak ellerini avuçlarındaki nasırları hissedebileceğim kadar sert bir şekilde tenime bastırdı. "Sen bu hayatta tanıdığım en güçlü insansın. Onun için ölümden döndün, Mara, bunu ancak taşaklı bir ruh yapardı ki sendeki taşığın benimkilerden büyük

olma ihtimali canımı sıkıyor.” Her şeye rağmen kahkaha attı. “Ve benim alt takımlarıma olan düşkünlüğümü biliyorsun.”

Elimde olmadan güldüm, elimin tersiyle yüzümü silerek yaşlardan geriye kalan izleri temizledim. Karr’a bakarken midem pişmanlıkla burkuldu. O her koşulda yanımda olmaya çalışırken ben ondan önemli bir gerçeği gizliyordum. O an bu an diye düşündüm. Karşımdaki adam gerçekleri bilmeyi hak ediyordu.

Karr biraz öteye çekildi ama hâlâ kızıl gözlerini yakından görebileceğim bir mesafedeydi. Bendeki değişimi yakalamıştı, biliyordum. “Birileri benden bir şey gizliyor,” derken kaşlarından biri çoktan havaya kalkmıştı. “Rae’yle ilgili bir mesele mi?”

Ondan uzaklaşıp kollarımı gövdeme doladım, bakışlarımı kaçırırken yutkunmakta güçlük çekiyordum. Bunu ona söylemek bana düşer miydi, pek emin değildim. Onun acı çekmesini istemiyordum ve Tara yüzünden acı çektiğini biliyordum. Bir de Naia vardı. Aralarında ne olduğundan tam bilmiyordum, savaş onun dışındaki her şeyi zamanda dondurmuş gibiydi.

“Mara.” Beni konuşmaya ikna etmeye çalışır gibi gülümsedi. “Her ne oluyorsa bana anlatabileceğini biliyorsun.”

O anda sarayın içine girip ondan ve her şeyi gören gözlerinden uzaklaşmak istesem de bunu yapamayacağımı biliyordum. Yanan tapınağa gitmeden önce Rae, Ephie ve Dora’ya herkesi Kraliyet Sarayı’na taşımalarını söylemişti. Kapılardan çıkmadan önce Helene ve Naia’yı da görmüş, korku dolu gözlerine rağmen insanlara yardım etmelerini kısa bir anlığına da olsa izlemiştim. Geri dönecek bir yerim yoktu, gizlenebilecek güvenli odam yoktu.

Sonunda yeniden Karr’a döndüm, bakışlarıyla yüzleştim. “Naia sana iyi geldi mi?” diye sorduğumda kaşları çatıldı, bunu sormamı beklemediği açıktı. Hemen toparlamaya çalışarak, “Yani Tara’nın üstesinden gelmeyi başardın mı?” diye sordum.

Karr sarayın yanan kısmından koparak düşmüş bir sütunun

üzerine oturdu. Yüzeyi isle damgalanmış mermerin üzerinde otururken duruşuyla tapınakları süsleyen heykellerden bir farkı yoktu. “Hiçbir kadın,” derken gözlerini arkamda bir noktaya sabitledi. “Onun üstesinden gelmemi sağlayamaz.”

Yanına oturduğumda gerilerek sırtını dikleştirdi. “Naia bunu biliyor mu?”

Karr yutkundu. “Ben bir yalancı değilim, Mara. Aramızda düşündüğün gibi bir şey henüz yok ama evet, biliyor. Naia bana geldiği ilk andan beri benim Tara’ya âşık olduğumu biliyor.” Bir anda nefesi kesildi. “Lanet olsun, bunu hiçbir zaman yüksek sesle dillendirmemiştim.” Kızıl gözleri koyulaştı. “Keşke bunu ona da söyleyebilsem ama ne diyeceğini biliyorum. Sana bana âşık olmanı söyleyen olmadı, Karr diyecek ve sonra o oklarından birini kıcıma saplayacak.”

Uzanıp elini tuttuğumda kelimeler benden bağımsız olarak dudaklarımdan döküldü. “Ölüm’ün tapınağına gittiğimde bana Tara’nın onunla yaptığı pazarlığı gösterdi,” derken nihayet omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissediyordum.

Karr anında bana döndü, koyu renk kaşları havaya kalktı. Ben devam etmeyince, “Ve?” diyerek beni konuşmaya devam etmem için cesaretlendirdi.

Buraya kadardı. İnanmadığım Tanrılar, muhtemelen bu sefer Tara’nın okunu kıcına yiyen ben olacaktım. “Oraya gitmesine neden olan kehanette Artemis ve senin yaşamlarınızın birbirine bağlı olduğunu görmüş. Apollon’un onu götürdüğü Delphi Kâhini, senin Artemis’i öldüreceğini ve ardından senin de öleceğini söylemiş. Ölüm’e bu yüzden gitmiş, senin ölmene engel olmak için onunla pazarlık yapmış.”

Güçlü bir titreme Karr’ın tüm bedenini sardı. Elini elimden çekerek bacağına yasladığında kendini sakın tutabilmek için bir savaş verdiğini görmemem için kör olmam gerekiyordu. Uzun bir

süre konuşmadan sakinleşmeye çalışsa da en sonunda, “Ölüm’e ne sundu?” diye sordu. “Benim hayatta kalmam karşılığında ona ne verdi?”

“Sana olan aşkını,” dediğimde sesimi elimden geldiğince yumuşak tutmaya özen gösterdim. “Artemis’i öldürdüğün anda hayatta kalmanın karşılığı olarak Ölüm, sana olan aşkını ondan aldı.”

Karr ayağa fırladı. Bunu o kadar hızlı yapmıştı ki ayağımızın altındaki yer doğal olmayan bir şekilde titredi. “Aptal!” Bağırışı kemiklerimi sızlattı. “Bunu beş asır önce yaptı ve o zamandan beri bunu kendine saklamayı mı tercih etti?”

Karr’ı sakinleştirmek için ben de peşinden ayağa kalktım ama Rae’nin bize doğru yürüdüğünü gördüğümde bundan vazgeçtim. Siktir, Karr şu anda patlamaya hazır bir volkan gibi görünüyordu.

Rae onun zihnini okumuş olmalıydı ki, “Karr,” diyerek onu sakinleştirmeye çalıştı.

Karr, Rae’nin karşısına geçip durdu. “Siktir, bana bunu ne zaman söyleyecektin?” Öfkeyle ellerini saçlarının arasından geçirdi ve derin derin soludu. “Bunu benden nasıl gizlersin?”

Rae onun aksine sakinliğini korumayı başardı. “Mara öğrendiğinde öğrendim, unutma ki Tara benim kardeşim ve zihnimden korunmanın yollarını çok iyi biliyor.”

Karr bir adım geri çekilirken oldukça sarsılmış görünüyordu. Ciğerleri sık nefesler alıp vermekten patlayacakmış gibi dururken saçlarından çektiği parmaklarının arasında kıvılcımlar titreşti. “Bana o anda söylemek zorundaydın, öğrendiğin anda bana söylemen gerekiyordu.”

Rae omzunu tuttuğunda onu gevşetmeye çalıştığı açıktı. “Yoluna devam et, Karr. Ölüm’le yaptığı pazarlık kalıcı, geri alamayacağın bir şey için hayatı kendine zindan etme.”

Karr onun elini itti. “Aynı durumda Mara olsaydı sen ne yapardın?” Rae ona bir cevap vermediğinde Karr aradığı cevap buymuş

gibi öfkeyle gülümsedi. “Ben de öyle düşünmüştüm. Sen onun başkasıyla evlenmesine katlanamadığın için kocasını kaçırdın ama ben aşkıyı kaybettiğim için yoluma devam etmeliyim, öyle mi?”

Rae başını iki yana salladı. “Aynı şey değil.”

Karr’ın parmak uçlarında çatırdayan kıvılcımları küçük yangınlara dönüştü. “Özür dilerim, kardeşim, siktiğimin *Olympos*’unda başka kimsenin sizinki kadar büyük bir aşka sahip olamaması benim suçum değil.” Elini havaya kaldırdığında alevler yerini dumanlara bırakmıştı. “Gideyim de sonsuza kadar kaybettiğim aşkıyı unutmak için kendimi sarhoş edeyim.”

Karr ortadan kaybolduğunda Rae bana baktı. Bir an bile düşünmeden, “Git,” dedim. “Onu yalnız bırakma, Hector’un sarayına tek başıma gidebilirim.”

Rae yalnızca başını salladı ve Karr’ın peşinden o da gözden kayboldu.

Hector’un sarayı o kadar kalabalıktı ki yalnız kalmak bir yana nefes almama yetecek alan bile yoktu. Rae’nin sarayında yaşayan herkes buraya sığınmıştı. Boşaltılan köylerden gelenlerin eşyaları avluları doldurmuş, ağlayan çocukların sesleri tüm sarayı kaplamıştı.

Helene ve Naia yangında yananların yaralarını sararken gözlerim önceden yemek salonu olan ama şimdi yaralılara ayrılmış odanın köşesinde dikilen Seus’a kaydı. Güneş çoktan doğmuştu ve duvarların ötesindeki savaş başlamıştı. Ancak Rae, gece Karr’ı yalnız bırakmayarak geri dönmemiş, onlar olmadan savaşa dahil olmamam için de Seus’u benimle bırakmıştı.

Can sıkıntısıyla iç çekerek onun yanına gittiğimde kollarını göğsüne bağlayarak tedavi olan yaralıları izlemeye devam etti. “Seni

savaş alanına götürmeyeceğim, Mara,” dedi Rae’ninkine benzeyen kararlı bir sesle. “Rae gelmeden savaş alanına dönemezsin, en azından kolyeni bulana kadar bunu yapmana izin veremem.”

Boynuma, kolyemin olması gereken boşluğa dokundum. Hakkıydı, içimdeki gücü tek başıma uyandıramazken ve Rae de orada değilken savaş alanına inmem intihardan başka bir şey değildi. Ancak ben burada, duvarların ardında güvendeyken askerlerin çarpışmaya ve ölmeye devam ettiklerini biliyordum. Bu pek de iç açıcı sayılmazdı. “Pekâlâ, çok bilmiş,” dedim. Bu tartışmayı daha fazla uzatmayacağımı belli edercesine omuz silkip ondan uzaklaştım.

Dikkatli bakışlarını sırtımda hissederek yürüdüm ve sarayın geniş teraslarına çıktım. Güneş tüm gücüyle parlarken savaş alanını rahatlıkla görebiliyordum. Hector’un Kraliyet Sarayı, duvardan uzaktı ama yine de hayatları için birbirleriyle çarpışan askerleri görebiliyordum.

Ellerimi terasın korkuluklarına dayadığımda beyaz bir tüy havada uçarak elimin yanına kondu. Tüyü elime aldığımda kimin bana işaret yolladığını çoktan anlamıştım.

Oradaydı, duvarın ötesinde bana bakıyor, beni çağırıyordu. Yüzünü göremesem de bana baktığını ensemdeki tüylerin havalanışından, bedenimden geçen akımdan anlayabiliyordum. Belki istediği bir düelloydum, kim bilir. Baldırımdaki kemere yerleştirilmiş hançerleri içgüdüsel olarak elimle yokladığımda Apollon’u gözden kaybettim.

Geri çekilip terastan uzaklaşmak için davrandığımda bedenim sert bir gövdeye çarptı, yumuşak kanatlar kollarımı okşadı. Sakinliğimi korumaya çalışarak, “Duvarın ötesine nasıl geçtin?” diye sorarken ona bakmayı reddettim.

Güldü, nefesi omzuma çarptı. “Antios’la aynı yolu izledim,” derken sesi kısıktı. “Zeus onun içeri girmesini sağlamak için du-

varınızda bir gedik oluşturdu. O noktayı tamir etmek isteyebilirsiniz.”

Ondan uzaklaştım ve nihayet arkamı dönerek onunla yüzleştim. “Neden buradasın, Apollon?” diye sorduğumda güneş gözleri parıldadı. “Antios’un yarım bıraktığı işi devam ettirerek beni öldürmek için mi geldin?”

Suratında ciddi bir ifade belirdi. “Bunu yapmayacağımı biliyorsun, Mara,” derken gözlerini doğrudan benimkilere dikti, az önceki yanıp sönen güneş rengi kehribarın yumuşak bir tonuna bıraktı. “İsteseydim bunu Linus’u almaya gittiğinde yapabilirdim.”

Kollarımı gövdeme doladım. “O zaman neden buradasın?”

Apollon’un kanatları görünürde olmasa da sanki oradalarmış gibi sırtında bir ışık titreşti. “Yazın son günü,” dedi sakince. “Troya o gün düşecek.”

Aldığım nefes dudaklarımdan çaresiz bir hırıltı şeklinde geri çıktı. “Bana neden bunu söylüyorsun?”

Apollon cevap vermeden bana doğru bir adım attığında geriye doğru adım attım ama yumuşak elleri boynuma dokunduğunda durdum, serin zinciri tenimde hissettim. “Çünkü,” dedikten sonra geri çekilirken lafını tamamlamadı. Bunun yerine gözlerini tepeye, tam olarak güneşin durduğu yere dikti.

Kanatları iki yana açılıp onu götürmeden önce uzanıp boynuma ve bana geri dönen kolyeme dokundum.

Hector’un sarayında, Rae’yle bana tahsis edilen odadaki rahatsız yatağın üzerinde oturuyordum. Biraz önce Ephî istediğim gibi defne yapraklarıyla dolu bir tası bana getirdiğinden beri merakla beni bekliyordu.

Dikkatli gözleri saçlarımdaki örgüleri çözen parmaklarımda gezindi. Bir süredir saçlarımı kestirmediğim için yeniden omuz-

larımdan aşağı doğru dalgalar hâlinde kıvrınıyorlardı. “Kehanetlere ulaşmaya mı çalışacaksın?” diye sordu kendini daha fazla tutamayarak. Bir süredir kaygı dolu ruh hâlim yüzünden onlara ulaşmakta güçlük çektiğimi ona çoktan söylemiştim.

Örgümü tutan deri kayışı yatağın üzerine bıraktım. “Hayır, ibadet edeceğim,” dedim.

Ephi’nin dudakları şaşkınlıkla aralandı. Tamam, onun yerinde ben olsam ben de şaşırırdım. Her sabah ayın sırasındaki homurdanmalarına ve belli başlı ritüellerle dalga geçmeme birinci elden tanıklık eden kız için bunun ne kadar şaşırtıcı olduğunu biliyordum.

İç çekerek ona baktım. “Rae’ye ibadet edeceğim, Ephi, tapınağının yıkılmasının onu etkilediğini biliyorum.” Bu Nestor’un fikriydi. Bana her tapınağın temelinde adandığı Tanrı’nın gücünün bir yansıması olduğunu anlatmıştı. Oradaki düzenli dua akışı onları beslediğinden yokluğunun Rae’yi etkilediğini öğrenmiştim. Dualara ve adına adanan adaklara ihtiyacı vardı.

Ephi anladığını belli edercesine başını salladı ama yine de hareketlerinde temkinli bir yan vardı. “Bana ve diğer rahibelere katılabilirsin, hepimiz birazdan tapınağın kalıntılarının önünde dua edeceğiz.”

Tastaki defne yapraklarına baktım. “Bunu yalnız yapmaya ihtiyacım var.” Oturduğum yerde sırtımı dikleştirerek başımı salladım. “Yardımların için teşekkür ederim.”

“Belki de hepimiz bir arada olursak,” diyerek söze başlasa da ona bakış şeklimi görünce duraksadı. İnanmadığım Tanrılar, ben kesinlikle sabırlı biri değildim. Bunu biliyordu.

Ephi başka bir şey söylemeden telaşla odadan çıktığında derin bir nefes aldım.

Rae’nin yumuşak kahkahası odayı doldururken camların önünde belirdi. “Onu korkuttun,” dedi keyifle ama keyifli olmadığını bi-

liyordum. Onu önceki geceden beri görmemiştim. Karr'la aralarında geçenler tüm yaşananlarla birleştğinde onu tüketmiş olmalıydı.

Tuniğinin üst kısmını tutan tokayı çıkartıp yere attı, yatağa doğru yürürken kumaş gövdesinden aşağı döküldü. Kendini hemen yanıma, yatağa bıraktığı anda gözleri de kapandı. "Demek bana dua edeceksin." Kelimeleri yorgunluğunu belli edencesine yuvarladı. "Bu hoşuma gitti."

Yatakta dizlerimin üzerinde doğrulup ona baktım. Gözlerini sıkıca kapatmıştı. Çıplak göğsü aldığı her nefesle kalkıp inerken kolları başının altında kenetlenmişti. Yorgundu, bunu görebiliyordum. Boynundan başlayıp omzuna doğru ilerleyen şimşek izine bakarken iç çektim.

Yataktan aşağı inerek tası kucağıma çektiğimde defne yaprakları kendiliğinden yandı. Rae kısık sesle gülerek, "Rica ederim," diye mırıldandı.

Derin bir nefes alarak dumanı içime çektiğimde Rae ayağa kalkıp arkama geçti. Omuzlarıma dökülen saçlarımı tutup kenara çekerek tenimi açığa çıkarttı.

Dudaklarını kulağıma dayayıp, "Başladılar," diye fısıldadı. Elleri bileklerime indiğinde gücü bedenini terk ederek etrafıma döndü. Boynumdaki kolye tuniğimin altında ısınırken tenim de ona eşlik ediyordu. İçimdeki her şey ona doğru akıyor, benden ona giden ne varsa kabul ederek ona olan inancımın besleniyordu.

Dudakları boynumu okşarken burnu kulağımın altına değdi. Bir inançsız olabilirdim ancak konu o olduğunda kesinlikle rahibeleri kışkandıracak kadar dindardım. Ona olan inancıma tutundum, bu inançla güçlenmesine izin verdim.

Karanlığı tenimi okşarken gözlerim kendiliğinden kapandı. Ona edilen duaların onu nasıl güçlendirdiğini hissedebiliyor, neredeyse tadını alabiliyordum. Zeus'un kinin aksine, onun gücü dilimde bala benzeyen tatlı bir his bırakıyordu.

Bileklerimdeki tutuşu güçlü bir hâl alırken gözlerimi açtım. “Nasıl hissediyorsun?”

Beni kendine döndürerek bizi yüz yüze getirdi. Şimdi dizlerimiz birbirine değerken aldığı her nefesi içime çekebiliyordum. Gözleri ıslı ıslıldı ve dolgun dudakları yeniden canlı tonlarına bürünmüştü. “Seni özledim,” diye mırıldandı uzanıp yanağını okşarken. “Özür dilerim. Bazen sensizliğin hatırası o kadar ağır basıyor ki ihtimali dahi beni çılgına çeviriyor. Kendime, sana ve diğerlerine zarar verdiğimin farkındayım. Sadece bir daha seni kaybetmektense şehrimin sonsuza kadar alevlere teslim olmasını tercih edebileceğim fikri beni ürkütüyor.”

Öpüşmeye başladığımızda hareketleri dikkatliydi. Sanki ona kızgın olup olmadığını anlamaya çalışır gibi özellikle yavaşça hareket ediyor, dilinin her hareketiyle ona vereceğim tepkiyi ölçüyordu. İkimiz de birbirimiz için büyük fedakârlıklar yapmışken ona kızamazdım.

Yüzünü kavrayıp onu kendime çektiğimde güldü, gülüşünü öpüşümle boğdum. Benden başka hiçbir şey düşünemeyeceği bir noktaya sürüklenene kadar onu öpmeye devam ettim.

Beni kucağına çekmeye çalıştığında elimi göğsüne bastırarak ona engel oldum. Dudaklarımı dudaklarından ayırarak çenesine, oradan da boynuna indirdim. Göğsüne doğru indiğimde ne yapmayı amaçladığımı anladı ve arkaya uzanarak dirseklerine dayandı.

Dudaklarımla bir süre göğüslerinde oyalanıp karın kaslarından aşağı doğru indiğimde inleyerek başını geriye yatırdı.

Bacaklarına dolanan kumaşı çıkartıp onu tamamen gözler önüne serdiğimde boğuk inlemesi karnımın kasılmasına neden oldu. Parmaklarımı sertliğinin etrafına dolayıp yavaşça sıktı. “Devam et,” diyerek elini saçıma doladı. “Beni ağzına al ve sakın durma.”

Durmaya niyetim yoktu.

Dilimle onu boydan boya yaladığımda kendini kasarak bana

karşılık verdi. Dudaklarımı en tepeye yerleştirirken doğrulup üzerimdeki tuniği çıkartmaya çalıştı. “Ağzının içindeyken seni çıplak görmek istiyorum.”

Beni soymasına izin verdim. Tuniğimin üst kısmını sıyırdı, çıplak tenimi okşayan parmakları boynumdaki kolyenin üzerine kapandı ve başını kaldırıp bana baktı. “Kolyeni bulmuşsun,” derken şaşırdığı her hâlden belliydi.

Ona yalan söylemeyi düşündüm ama her ne kadar sakınsam da yalan söylediğimi anlayacağını bildiğimden dürüst olmaya karar verdim. “Apollon getirdi.”

Rae sanki kolyenin yüzeyi onu yakmış gibi elini geri çekti. İkimiz de yarı çıplaktık ama aramıza buz gibi bir soğukluk girdiğini hissedebiliyordum. “Onu ne zaman gördün?”

“Bu sabah,” dedim dürüstlüğümün onu sakinleştireceğini umarak. “Zeus, Antios’un içeri girmesi için duvarda bir tahribat oluşturmuş, oradan geldi ve bana kolyemi getirdi.”

Rae, benden uzaklaşıp ayağa kalkmadan önce tuniğimin kollarını yeniden yukarı çekerek çıplaklığını örttü. Kendi kıyafetlerini de soğuk hareketlerle düzeltirken çoktan odanın köşesinde duran şarap testilerinin yanına varmıştı bile.

Ona söylemediğim başka bir gerçek daha vardı. “Bana şehrin yazın son günü düşeceğini söyledi.”

Testiye uzanan eli durdu, yavaşça bana döndüğünde gözlerinin etrafına gümüş bir halka yerleşmişti. “Bu gerçek bile olsa, bunu sana neden söyledi?” Aldığı derin solukla göğsü kalkıp indi. “Neden sana kolyeni getirdi?”

“Bilmiyorum,” diye fısıldadım.

“Ben biliyorum.” Şarabı kadehe doldurmaktan vazgeçerek doğrudan testiden içti. Aldığı büyük yudumun ardından dudaklarını elinin tersiyle sildi. “Önce Meadros sonra da Apollon. İkisi de seni istiyor, Mara.”

Söyleyeceğim her sözün onu daha da öfkeliendireceğinin farkında olarak kelimelerimi özenle seçmeye gayret ettim. “Ama benim istediğim tek şey sensin.”

Ellerini saçlarının arasından geçirdi. “Beni zorla kıskanç bir adama dönüştürüyorlar.”

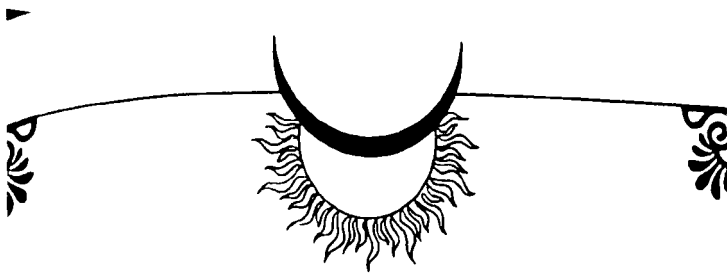
Ayağa kalkarak ona yaklaştım. “Biz birbirimize aitiz, bunu sen de biliyorsun.” Başını sallayarak beni onaylasa da sessiz kalmayı tercih etti. “Beni ben olduğum için isteyen tek kişi sensin. Sana bu yüzden âşığım. Senin yanında korkularıma teslim olabiliyorum, güçsüzlüğümü gizlemek zorunda kalmıyorum.” Elini tutup kalbimin üzerine koydum. “Penelop beni dövdüğünde sana tutunduğumu hayal ettim ve bu beni hayatta tuttu.”

Parmaklarını dudağımın üzerine koyarak beni susturdu. “Bir gün sana yaptıklarının hesabını ona soracağım.”

Parmaklarını öptüm. “Bunu yapacağını biliyorum ama şimdi sadece sana sarılmak ve varlığının tadını çıkartmak istiyorum.”

Ona yatağa çektiğimde de örtüleri etrafımıza doladığımda da bana karşı çıkmadı. Çok yavaşça tekrar sevişmeye başladığımızda da hareketleri sertleştiğinde de ona aynı şekilde karşılık verdim. Birlikte iyileştik, bizi daha iyi günlerin beklediğine birlikte inandık.

Nihayet gözlerini kapatıp kollarımın arasında uykuya daldığında alnına dağılan saçlarını okşadım. Bir gün onu hak ettiği o tahtta görmek için her şeyi yapabilirdim.

BÖLÜM XXIV

Hatırlayamadığım kâbuslardan birinden çıkarken Rae'nin kolları bana sarıldı, beni kendine çekti. Tüm bedenim titremeye devam ederken Rae'nin sıcak dudakları boynumda gezindi. "Geçti, Mara." Parmakları örtüleri sıkıca kavrayan parmaklarımın üzerine kapandı, ellerim gevşeyene kadar bırakmadı. "Sadece kötü bir rüyaydı."

Beni uykularımda avlayan düşüncelerin ne olduğunu tahmin etmek güç değildi. Savaş tüm varlığıyla şehrin üzerine çökmüşken ondan rüyalarımda bile kaçamıyordum. "Apollon'un söylediği gerçek olabilir mi?" diye sorduğum anda bedenindeki gerilimi hissettim. Hemen altımda uzanan bedeni sertleşirken beni sakinleştirmek için hareket eden elleri duraksadı. "Gerçekten sadece yaz sonuna kadar vaktimiz olabilir mi?"

"Kehanetler değişkenlik gösterebilir." İç çekti. "Bunu bilemeyiz. Sana gerçeği söyleyip söylemediğini de bilemeyiz." Parmakları yeniden hareketlendi. "Umuda tutun, Mara. Senden her şeyini alabilirler ancak umudunu alamazlar. Bize savaşı kazandıracak olanın bu olduğunu unutma."

Gözlerim yeniden kapanırken sırtımı okşamasına, pencerelerden içeri dolan sıcak havaya odaklandım. Râe, umut konusunda haklıydı. Sadece umudumu canlandıracak bir şeylere ihtiyacım vardı.

Yeniden uykunun kolları arasına çekildiğimde bu sefer gördüğüm her şeyi hatırladım.

Uzun, sonsuzluğa uzanıyormuş gibi gelen bir köprü'nün üzerindeydim. Altımda çağlayarak akan suyun sesini duyabiliyor, havadaki taze çimen kokusunu alabiliyordum.

İlerlemeye başlamadan önce köprü'nün taş korkuluklarına yaklaşarak aşağı baktım. Beni heyecanlandıran şey, bir vadinin iki yakasını birleştiren köprü'nün üzerinde olmam değildi, aşağıda gördüklerimdi. Devasa heykeller suyun yüzeyinden yukarı doğru yükseliyor, gövdelerine çarpan suların eşliğinde dikiliyorlarmış gibi görünüyordu. Sayıları çok fazlaydı. Gözümün gördüğü tüm alan boyunca suyun içinden yükselen heykellere bakarak yürümeye devam ettim.

Köprü'nün sonundaki bir mağaranın girişinden parlak bir ışık sızıyordu. Bunun beni korkutması gerekirdi ancak hissettiğim şeyin korkuyla uzaktan yakından alakası yoktu. Daha çok beklenti içindeydim fakat tam olarak neyi beklediğimin bilmiyordum.

Mağaranın girişine ulaştığımda arkamda akan suyun sesi yükseldi. Şimdi heykellere vurdukça lire benzeyen tatlı bir ses çıkıyordu.

Attığım ilk adımla birlikte içerisinin ne kadar sıcak olduğunu fark ettim. İlerledikçe taşlar yerini yapraklara, kaya zemin ise çimenlere bıraktı. Şimdi yeşilin yumuşak tonlarıyla döşenmiş bir çayırlığın ortasında, tepemde ruhumun en karanlık köşelerini dahi ısıtan güneşin altında duruyordum.

Suyun sesini duyabiliyordum ama artık çok uzaklardan geliyordu.

“Neredeyim ben?” diye fısıldadığımda bir yanıt beklemiyor, dahu çok kendimle konuşuyordum.

Yumuşak bir rüzgâr çimenlerin içinde dolarken bir adamın sesi, “Benim yanımdasın,” diye yanıt verdi.

Elim içgüdüsel olarak baldırımdaki hançere uzansa da yalnızca boşlukla karşılaştım. Hızla kolyemi yokladığımda onun da orada olmadığını gördüm. Üzerimde, ayak bileklerime kadar inen bir tunik dışında hiçbir şey yoktu.

Alçak sesli bir gülüş işittiğimde sesin geldiği yöne döndüm. Tam arkamda, benden yalnızca birkaç adım uzaklıkta uzun boylu bir adam duruyordu. Beyaz olacak kadar açık sarı saçları omuzlarına kadar iniyor, bal rengi gözleri canlı bir şekilde parlıyordu. Teni parlak ve bronzdu. Sağlıklı olduğu ve bir insan olmadığı belliydi. Bedeninin etrafında gezinen ışık huzmeleri olmasa bile sadece bana bakışındaki bariz küçümsemeden dahi onun bir insan olmadığını söyleyebilirdim.

Bana doğru bir adım daha attığında güneş, beni terden sınıslamak edecek kadar yoğun bir şekilde ısıtmaya başladı. Alnımda biriken terleri silmeme izlerken gülümsedi. “Kanımın kanı,” dediğinde sesi sıcak kumlar gibi yakıcıydı. “Nihayet seninle tanıştık.”

Boynumdan başlayan sıcaklık yanaklarıma doğru yükselirken içimdeki bir şeylerin harekete geçtiğini hissedebiliyordum. Anlam veremediğim bir tanıdıklılık hissi içime dolarken karşımda duran bu adamı hayatım boyunca hiç görmemiş olmama rağmen, görmüşüm gibi hissettiriyordu.

Onun kim olduğunu çözebilmek için yüzünü daha dikkatli inceledim. Genç değildi ancak yaşlı da sayılmazdı. Sanki yaşı otuzlarının ortasındaiken donup kalmış, sadece gözleri yaşlanmaya devam etmişti çünkü bana bakan o gözler Atlas’ın kendisinden bile yaşlıymış gibi bakıyordu.

“Kim olduğumu biliyor musun?” diye sordu.

En ufak bir fikrim bile yoktu. “Hayır.”

Başını hafifçe salladı. “Ben senin kim olduğunu biliyorum.” Şimdi bana biraz daha yaklaşmış, doğrudan gözlerimin içine bakıyordu. “Senin ne olduğunu biliyorum.”

Bir adım geriye doğru çekilmeye çalıştım ancak bedenim benden bağımsız hareket ederek olduğu yerde kalmaya devam etti. “Kimsin sen?”

“Senin ne olduğun daha önemli.” Sözleriyle birlikte etrafımda daire çizmeye başlamıştı. “Savaş ve yıkımın içinde kendini öylesine kaybetmişsin ki kendi benliğini aramayı unutmuşsun.” Başını eğerek tüm dikkatiyle yüzümü inceledi. “Eğer bakmayı bilseydin, istediğinde zehir saçan istediğindeyse en tatlı şarkıları söyleyen dilinin neler yapabileceğini bilirdin.”

Bedenimin kontrolünü yeniden kazandığımı hissederek hissetmez geri çekildim. Aramızdaki mesafeyi korumaya çalışarak kendimi güvende hissedeceğim bir noktaya kadar ondan uzaklaştım. “O hâlde bana ne olduğumu söyleyecek misin?”

Adam ellerini bana uzattığında, Zeus’un savaşın başında herkese verdiği bileziklerin benzerlerinin onda da olduğunu gördüm. “Bir yemin verdim, bu yüzden sana verebileceğim gerçekler sınırlı.” Başını yukarı, güneşten yana çevirdi. Derin bir nefes alırken bal rengi gözleri yanıp söndü. “İlahların Savaşı’ndan sonra *Titanlar* kaybettiğinde, sürülmeden önce Zeus onlardan bir şey aldı,” dedi.

Yeniden bana baktığında ürperdim. Gözleri çok fazla şey biliyordu. “Ne aldı?”

“Beşerî olan her şeyle aralarındaki bağı.” Acıyla gülümsedi. “Hiçbir duanın ulaşamadığı, sadece boşluktan ibaret iki zamanın arasındaki yarığa onları hapsedti. Çoğu kişi buranın *Tartaros*’un derinliklerinde olduğuna inansa da aslında *Tartaros*’u onların zihnine hapsedti; hepsinin varlığını acı ve yoklukla doldurdu.”

Az önce köprüde işittiğim müzik sesini yeniden duymaya başladım. Şimdi daha güçlü, daha acıklı bir tona bürünmüştü.

“Asırlar sonraysa onlara bir pazarlıkla geldi. Daha büyük bir pazarlık için ödenecek çok daha küçük bir bedel olarak onlardan söküp alamadığı tek şeyi istedi.” Nasıl olduğunu anlayamadığım bir şekilde bana yeniden yaklaşmıştı. “Birbirleriyle ve evrenle olan bağlarını. Bu bağı ona verilerse onlara her duadan bir parça vereceğinin sözünü verdi ve sözünü de tuttu.”

Kafa karışıklığı içinde ona baktım. “Tüm bunlar ne demek oluyor?”

“İlahlar birbirini çağırır, birbirlerini dinler ve evrenin hangi köşesinde olurlarsa olsunlar, birbirlerini bulurlar. Ancak bu sadece Gaia’nın gerçek çocuklarına verilen bir nimettir, hiçbir *Olymposlu* buna sahip olamaz.”

“Soruma hâlâ cevap vermedin.”

Elini omzuma koyduğunda bileziği parladı. “Verdim, sadece sen dinlemeyi bilmiyorsun.” Beni bıraktı. “Bir gün konuşmaya başlamadan önce dinlemeyi öğrenmen gerekecek.”

Müzik sesi yükselirken söylediklerini duymakta güçlük çekiyordum. Başım dönüyor, midem bulanıyordu. Uykunun üzerimden sıyrılmaya başladığını hissettiğim o anda, “Kimsin sen?” diye sordum.

Sesi müzik sesini aşır bana ulaştı. “Ben Helios,” dediğini doğrudan zihnimin içinde duydum. “Güneşin asıl sahibi, düşmüş *Titan*ların en güçlüsüyüm. Ve sen... ne bir insan ne de bir Tanrıça, beni çağırdın ve ben de sana geldim.”

“Söylenenlere göre Zeus bugün savaş alanına inecekmiş.”

Hermes’in sözleri duvarın ötesinde, savaş için hazırlanan her-

kesin duraklamasına sebep oldu. Rae sırtını dikleştirerek doğrultusunda sandaletlerinden birinin iplerini bağlamamıştı.

Tara kollarını birbirine bağladı. “Öyle mi?”

Hermes başını yavaşça salladı. “Evet, iki taraf için de bir orta yol bulma niyetindeymiş. Her iki taraf da daha fazla zarar görmekten savaşı bitirmenin bir yolunu arıyormuş.”

Kahkahalarla gülmeye başladığımda tüm bakışlar benden yana dönse de kendime engel olamadım. “Bir orta yol, öyle mi?” Başımı iki yana sallarken kahkahalarım da giderek şiddetleniyordu. “Umarım buna inanmamızı beklemiyordur.”

Nestor da bana eşlik ederek güldü. “Sanırım bekliyor. Sizce nasıl olacak, bir anda yıldırımlarını çağırarak bizi barış yapmaya mı zorlayacak?”

Karr, “Sanmam,” diyerek onu yanıtladı. “Bence, ben hepinizin babasıym ve size durmanızı emrediyorum, tarzı bir konuşma yapacak.”

Hermes homurdandı. “Dalga geçebilirsiniz ancak bu her şeyin seyrini değiştirebilir.”

Rae, “Hiçbir şeyin seyrini değiştirmeyecek,” dediğinde sesi keskindi. “Değiştirecek olsaydı bunu tüm Tanrılar şehrimi kuşatmaya gelmeden önce yapardı. Zeus’un yapmaya çalıştığı tek şey, bize bu savaşın her iki taraf için de iyi sonuçlanacağına inandırmaya çalışmak.” Gözleri kısıldı. “Bunun imkânsız olduğunu hepimiz biliyoruz, bu yüzden savaşmak için bugün de bu duvarın ötesine geçeceğiz.”

Rae’nin sözleri doğabilecek tüm tartışmaları engelleyerek hepinizin hazırlanmaya devam etmesine neden oldu.

Dizlerimin üzerine çökerek Briseis’in büyük başını sevdim. “Bugün burada kalmaya ihtiyacım var,” derken onun varlığı beni ne kadar güçlendirse de doğru olanın bu olduğunu biliyordum. Zeus’un amacını bilmiyordum ama iyi bir şeyler planlamadığı

kesindi. Bugün Briseis'i kaybetmeyi göze alamazdım. Aslanım bana karşı çıkmak ister gibi kulaklarını oynattığında, "Lütfen," diye ekledim. "Bugün duvarın içinde kalmaya ihtiyacım var."

Briseis patilerini kuma gömerken Rae'nin bana uzattığı elini tutarak duvarın ötesine geçtim.

Kuma ayak bastığım anda bugünün farklı olacağını anlamıştım. *Akhaların* hiçbirisi savaşa hazır gibi görünmüyordu. Hepsi baştan aşağı silahlarını kuşanmış olsalar da daha geride, sahile yakın bir konumda duruyorlardı. Bunun sebebi basitti. Zeus bizi bekliyordu.

Elbette tek başına değildi. Apollon ve Athena hemen arkasında duruyor, babalarına karşı gelebilecek herhangi bir saldırıda atağa geçmek için hazır bekliyorlardı. Zeus bizi gördüğünde şehrimizin önünde kopup giden bir savaş alanının ortasında durmuyormuş gibi kollarını iki yana açarak, "Rae," dedi. "Benim kıymetli oğlum."

Rae'nin parmakları parmaklarımın üzerinde gerildi. Ona baba demesini bekledim ancak o beni yanıltarak, "Zeus," demekle yetindi.

Zeus sakince, "Buraya her iki tarafı da memnun edecek bir teklifle geldim," dedi. "Bu savaşı bitirecek, evlerinden uzak olanları evlerine döndürecek, evi bu şehir olanların ise güvenle uyumalarını sağlayacak bir teklifle."

Rae hiç vakit kaybetmeden, "Hayır," diyerek onu yanıtladığında Zeus'un tek kaşı havaya kalktı. "Teklifini kabul etmiyorum çünkü karşılığında benden ne isteyeceğini biliyorum. Mara bir pazarlığın konusu dahi olmayacak."

Karnımdaki gerilim yükseldi. Zeus'un yüzünde beliren hırçın ifadeden Rae'nin haklı olduğunu anladım. Savaşı bitirmek için karşılığında beni istiyordu.

Zeus'un kaşları öfkeyle çatıldı. "Mara!" Seslenişi bir gök gürültüsü gibi savaş alanında yankılandı. "Bana gel! Senin fedakâr-

lığın dökülen kanların izini silemez belki ama dökülecek olanlara engel olabilir.”

Onunla gidersem savaşı bitireceğine emindim ancak benim için bir gelecek söz konusu olmayacaktı. Benden istediği, her şeye karşılık benim yok oluşumdu. Zeus buraya benim için gelmişti, beni yok etmek için.

İçimden hiç gelmese de gülümsedim. “Ben bencil biriyim. Seninle gelmektense savaşmayı tercih ederim.”

“Sana bir seçenek sunmuyorum,” diyerek bastırdı. “Herkesin iyiliği için benimle gelmeni emrediyorum.”

“Eh, emir almayı sevmediğimi biliyor olmalısın.”

Zeus’un dudakları gerildi. “Sen bir hatasın,” dedi. “Seni hiç yaratmamış olmam gerekirdi.”

Rae’ye dönüp baktım, başını sallayarak beni devam etmem için yüreklendirdi. “Sence de bunu söylemek için fazla geç kalmadın mı?”

Rae’nin gözlerinden karanlık bir ifade gelip geçti ama aynı şeyi düşündüğümüzü biliyordum. Birlikte güçlüydük. Yan yana olduğumuz sürece Zeus’un bile gücü bizim karşımızda durmaya yetmezdi. Ben onun gücüydim, o da benim gücümdü.

Zeus doğrudan Rae’ye bakarak, “Oğlum,” dedi. “Tüm şehrine karşılık basit bir kadının hayatını mı tercih edeceksin?”

Zeus’un iki şey için burada olduğunu o an anladım. İlki yapabilirse beni beraberinde götürmekti. İkincisi ise eğer yapamazsa, tüm Troya’yı bana düşman etmekti. Onların canına karşılık benim canımın tercih edildiğini herkesin bilmesini sağlamak sadece onun yapabileceği bir şeydi.

Ancak beklediği gibi olmadı. Önce bir fısıltıdan ibaret sözler kısa sürede yükselerek tüm orduyu sardı. Adımı fısıldıyorlardı. “Troyalı Mara için!” diye bağırان askerlerin sesleri kulaklarımda yankılanırken kendimi gerçekten güçlü hissettim. Bu boynumda-

ki kolyeden ya da Helios'un ima ettiği gibi insan olmamamdan kaynaklanmıyordu.

Kendim olarak kabul edildiğim bir aile bulmamdan kaynaklanıyordu.

Seus yanımıza gelip durdu, kılıcını kuma saplayarak beklemeye başladı. Ona Phoiniks eşlik etti. Eserinden gurur duyan bir öğretmen olduğunu belli ederek yanımdaki yerini aldı.

Karr ve Tara hemen arkamda, Nestor ve Hermes ise önümde belirlediğinde ordumuz çoktan ilerlemiş, saflarını almışlardı.

Zeus hemen yanında duran Athena'ya bakarak, "Ne kadar da yazık," derken sesindeki bariz küçümseme midemi bulandırdı. "*Olympos*'un bu kadar çocuğunun hain olabileceği aklıma gelmezdi."

Athena başını salladığında miğferindeki tüyler rüzgârda dalgalandı. "Ne yapmayı planlıyorsun, baba?"

"Hainlerin hak ettiğini," derken gözlerinden geçip giden fırtınaları gördüm. "Onların bir hain olarak yok olup gitmeleri hepimiz için en iyisi."

Boğazımı temizledim. "Lütfen bana elinde ne varsa göster. Göster ki şimşeklerine yaptığım gibi onları da kopyalamanın bir yolunu bulayım."

Zeus'un beklediği itiş gücü buydu. Bana doğru bir adım attığı anda Rae'nin karanlığı savruldu, benim gücümle birleşerek göğe yükseldi.

Varlığımın en derinlerini beslediğini bildiğim gücüme ulaşarak ruhumdan kopup giden, saldıran öfkemi hissettim. Saf enerjiden meydana gelen dalga hepimizi vurarak tüm savaş alanını kapladı. O kadar güçlüydü ki enerjinin itici etkisiyle ayaklarım kum zeminde kaydı, Rae'nin bedenine çarparak durdum.

Ancak bu kadarla sınırlı kalmadı.

Güç, bir fırtına gibi göğe yükseldi ve bir anda güneşi boğarak

etrafı zifiri karanlığa boğdu. Çatırdayarak kollara ayrılıp gökyüzünü sararken Rae, beni kendiyle birlikte surlara doğru gerilettiler.

Bedenim daha önce hiç hissetmediğim bir yoğunlukla dolarken parmak uçlarım güçle çatırdıyordu. Zeus insafsızca saldırıyorsa onu yenebilmek için en az onun kadar saldırgan olmam gerektiğini fark ettim.

Gücüme tamamen odaklanırken kolyem ısındı, ellerimdeki karıncalanma iyiye işaret etti. Her şeyimle onu yok etmeye odaklandığımda dudaklarımdan dökülen çığlığa engel olamadım.

Zeus'un şimşekleri ve benim gücüm çarpıştığında bedenim sarsılsa da durmadım. Yer sisle kaplanırken onun şimşeklerini sisle boğmaktan başka bir amacım yoktu.

Bir şimşek daha çarparak sisin içine daldı.

Çarpışmanın etkisiyle ortaya çıkan enerji, göğü de beraberinde sürükliymiş gibi çatlayarak yere yağdı. Bir yağmura dönuşüp yağarak tüm Troya'yı ıslattı, geldiği gibi de ansızın durdu.

Rae'nin karanlığı bizi korumak için ileri atılsa da hiçbir şey olmadı. Her şey sessizliğe bürünürken yaprak bile kıvıldamıyordu.

Zeus bana bakarken tam ortamızda bir şimşek çaktı, Zeus'un yüzünde beliren şaşkınlıktan bunun onun eseri olmadığını anladım.

Ellerime baktım, gücümün çatırdayan varlığından başka şimşeklerden en ufak bir iz bile yoktu.

Zeus dehşet içinde gözlerini göğze kaldırdı. "Sen kimi çağırdın böyle, çocuk?"

Rae kollarını belime dolayarak beni geri çekmek dışında hiçbir şey yapmayınca ona döndüm. Nefes almıyor, sadece izliyordu. "Ben kimseyi çağırmadım." Kaşlarım çatıldı. "Yanlışlıkla bir *Titan*'ı mı çağırdım? Bunu nasıl yaptım?"

Rae yerine bana cevap veren Zeus oldu. "Seni aptal," dedi öfkeyle kelimeleri ağzından dökerken. "Hiçbir *Titan* ya da

Olymposlu, benim dışımda şimşeklere hükmedemez.” Eğer o anda dehşet içinde olmasaydım, ona benim de hükmedebildiğimi söylerdim.

Rae’nin beni tutuşu sıkılaştı, sırtımı göğsüyle birleştirdi. “Sen bir Tanrı çağırdın, Mara,” dedi bir şimşek daha çakarken. “Bu zamana ya da senin zamanına ait olmayan bir Tanrı’yı çağırdın.”

Rae’nin bedeni hemen arkamda gerilirken Karr önümde belirerek henüz görünmeyen tehlikeye karşı benim yerime göğüs gerdi. Tara diğerlerine kapıları tutmalarını emrederken, kafa karışıklığı içinde neler olduğunu anlamaya çalışıyordum.

Bir şimşek daha çakarken Karr’ın elindeki mızrağın ateşi söndü, Rae’nin karanlığı titreşerek yok oldu.

Bir şeyler oluyordu, hem de son derece korkunç bir şeyler. Eğilip boynumda bir nabız gibi atan kolyeme baktığımda içinde taşıdığı, beni tetikleyen gücün uykuya yattığını hissettim.

“Mara.” Rae’nin seslenişi hemen kulağımın dibinde patladı. Kolları belime dolanıp beni yeniden göğsüne yaslayana kadar ileri doğru atıldığımı fark etmemiştim. Karr’ın sırtı bedenimin ön tarafını tamamen kavradı. O, mızrağını yere atıp beline yerleştirdiği hançerini çıkartırken diğer elini arkaya atarak Rae’nin kolu üzerinden beni güvene aldı.

Zeus bile korkmuş görünüyordu. Tepemizde toplanan fırtına bulutlarının ve çakan şimşeklerin sebebi her kimse Zeus’un bile ondan korktuğunu söyleyebilirdim.

Rae arkamdan, “Tara!” diye bağırdı. “Şehrin kapılarını kapatın!” Gelmekte olanın şehre girmesinden onunkı burada bir başımıza savaşmamızı tercih ettiğini anlayabiliyordum.

Tara, Rae’yi ikiletmedi, şehirde bize kol kanat germek için bekleyen Tanrılar kapıları kapatırken savaş alanında bir başımıza kaldık.

Phoiniks dikkatli bir şekilde göğe bakarken, “Tüm bunlar bit-

tiğinde,” dedi. “Bana hatırlat da fiziksel eğitiminin yanında sana öfke kontrolü nasıl sağlanır onu da öğretelim.”

Karr’ın hemen önümdeki gövdesi titredi. “Gücüme ulaşamıyorum,” dedi. “Sikerler, Mara, kimi çağırdın?”

Ona cevap vermek için ağzımı açsam da verecek bir cevabım olmadığını fark ettiğim anda dudaklarımı sıkıca birbirine bastırdım. Zeus kendi güçlerinin onu terk etmesine fırsat vermeden ortadan kayboldu.

Korkak.

Hermes onun gidişini gülerek karşıladı. “Tahmin edin, yarın kim herkese Zeus’un kaçtığını anlatacak?”

Nestor zehre batırılmış kılıcının ucunu havaya kaldırdı. “Dilersen bununla ilgili bir oyun yazdırabilirim.”

Rae beni gövdesine bastırırken, “Ne olursa olsun, sakın bizden ayrılma,” dedi ve sonra şu anda içinde bulunduğumuz ortama hiç uygun düşmeyecek bir şekilde güldü. “Daha sonrasında olur olmadık kişileri yanlışlıkla çağırma huyun üzerine konuşmamız gerekecek.”

Şimşekler ona cevap verir gibi bir kez daha çaktı. Başımı kaldırdığımda gökteki kara bulutların arasında oluşan delikten aşağı doğru hızla inen bir şey olduğunu gördüm.

O garip nesne, savaş alanına büyük bir gürültüyle düştüğünde etrafına saf güçten oluşan bir enerji yaydı. Ayaklarımı kuma güçlü bir şekilde bastırırken düşmemek için Rae’ye tutunduğum sırada gökten inen şeyin bir çekici olduğunu fark ettim.

Rae, beni Karr’ın korumasına bırakıp çekice ilerlediğinde gökten son hızla biri inerek Rae’den önce çekice ulaştı. Adamın uzun, sarı saçları yağmurlu bir fırtınanın ortasındaymış gibi savrulurken en az bulutsuz gökyüzü kadar mavi gözleri Rae ile aralarında kalan çekici süzdü. Elini havaya kaldırdı ve çekici uçarak parmaklarının arasındaki yerini aldı.

Rae sakince davetsiz misafirimizi ve çekicini süzdü. “Kimsin sen?”

Adam fırtınalar kopan bir havayı andırırcasına güldü, bilmediğim bir dilde bir şeyler söyledi fakat hiçbirimizin anlamadığını fark ettiğinde boğazını temizledi. “Ne kadar sıcak bir karşılama dedim, beni mazur görün, her gün farklı bir diyara davet edilmediğimden benim dilimi anlayamayacağınızı düşünemedim,” derken sesindeki aksan kelimeleri olması gerektiği gibi yumuşak değil, sertçe söylemesine sebep olmuştu.

Karr gerilerek beni bu tuhaf adamın bakışlarından sakınmaya çalışsa da başarılı olamadı. Adamın dikkatli gözleri onun bu hareketini yakaladı, gülümseyerek bana baktı. “Beni çağıran sen misin, kadın?”

“Onunla konuşma,” dedi Rae hiç vakit kaybetmeden. “Bize kim olduğunu söyle.”

Tanrı’nın bakışları yeniden Rae’ye kayarken kaşları havaya kalktı. “Enerjim hepinizin güç çekirdeklerine sızıp geçici olsa da işlevsiz hâle getirmişken, bana kafa tutmak istediğine emin misin, Tanrı?”

Karr’ın dudaklarından homurdanmayla karışık küfürler döktüğü sırada arkasından çıktım. Beni durduracağını düşünsem de bunu yapmadı. “Bize ismini verdikten sonra seni çağırıp çağırmadığımı tartışırız.”

“Etkileyici,” dedi adam beğenisini gizleme zahmetine bile girmeden. “Damarlarında akan gücü hissedebiliyorum. Alışılmışın dışında fakat yine de etkileyici.”

“İsmin,” diye bastırdım onun ilginç kıyafetlerini süzerek. Üzerinde çok soğuk bir iklimde yaşadığım belli eden kürkleri ve onun altında bile parlayan gümüş bir zırh vardı. Ayaklarında bizim giydiğimiz sandaletlerle uzaktan yakından alakası olmayan deri bir parça vardı. Yazın ortasındaydık, bu kesinlikle normal değildi.

Adam bir kez daha güldü ve çekicini elinde çevirerek Rae'yi işaret etti. "İlk önce dengim kim olduğunu söylesin." Rae'nin kaşları havaya kalktı. "Benim diyarımdaki en güçlü Tanrı benim," diyerek açıkladı. "Bu diyardaki en güçlü Tanrı da sen olduğuna göre, bu seni benim dengim yapmaz mı?"

Şu anda tamamen yabancı olduğu bir Tanrı karşısında duruyor olmasa gülerek havaya bakar, Zeus'a pek de kibar olmayan bir hareketin eşliğinde siktirip gitmesini söyleyebilirdim.

Rae'nin sırtı dikleşti. "Ben Troyalı Rae," dedi sakın bir sesle. "Kehanetlerin, gecenin ve karanlığın Tanrısı'yım. Zeus'un oğlu, evrenin çocuğuyum."

Bir Tanrı olduğunu söyleyen adamın kaşları havaya kalktı. "Unvan listen bu kadar mı, yoksa devamı gelecek mi?" Rae'nin dudaklarından tehlikeli bir mırıldanma döküldüğünde çekicini bir kez daha elinde çevirdi. "Sadece şaka yaptım, Kehanet Tanrısı, ne kadar da gerginsin."

Karr, "Farkında mısın bilmiyorum, tuhaf herif ama bir savaş alanının ortasındasın," dediğinde sesi her zamankinden daha keskindi.

Tanrı sanki yeni farkına varmış gibi etrafa baktı. *Akhalar* tamamen geri çekilmiş, Troyalılar ise duvarın ardında beklemeye geçmişti. "Ah, ben de çürümüş ceset kokusunun sizin kokuşmuş diyarınızdan geldiğini düşünmüştüm," dedi. "Ne kadar da kirli savaşıyorsunuz."

Kaşlarımı kaldırdım. "İsmi ne?"

Tanrı boğazını temizledi. "Aslında sadece kendi ismimi vermeyi tercih ederdim ama gösterişli Tanrı kararımı değiştirdi," diyerek Rae'yi işaret etti. "Ben Thor, Odin'in oğlu, gök gürültülerinin ve fırtınaların mutlak Tanrısı." Durdu, mavi gözleri muzip bir tavırla parladı. "Üzgünüm, dostum, senin kadar kendimi allayıp pullamayı başaramadım sanırım."

Gerginlikle güldüğümde isminin Thor olduğunu söyleyen Tanrı'nın dikkati bir kez daha benim üzerime çekilmişti. Thor'un yüzü aydınlandı, başını hafifçe yana doğru eğdi. "Ve sen de..." diyerek beni kendimi tanıtmaya teşvik etti.

"Troyalı Mara," dedim. "Sadece bu kadar."

Rae omzunun üzerinden bana baktığında ona doğru yürüdüm. Thor, "Onun gibi kokuyorsun," derken Rae'yi kastettiğini belli ederek başıyla onu işaret etti. "İlginç, daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim."

Onu süzdüm. Bakışlarında düşmanca hiçbir şey yoktu ama yine de neler sakladığını bilemezdim. "Buraya nasıl geldin?" diye sorduğumda Rae uzanıp elimi tuttu. Bunun onun beni uyarma biçimi olduğunun farkındaydım. Tamam, en azından böyle bir anda dilimi tutabilirdim.

Thor'un bakışları ikimizin birleşen ellerine kaydı. "Bunu bana senin söylemeni umuyordum, Troyalı Mara. Bir anda kendi diyarımdaydım bir an sonra senin beni çağıran sesini duydum ve gördüğün gibi pek de seçme şansım olmadan kendimi burada buldum." Thor'un beni tartan bakışları yüzümde oyalandı, içgüdüsel olarak uzanıp yanaklarıma dokunmamak için kendimi zorladım. "Sanırım sen de beni nasıl çağırdığını bilmiyorsun?"

Ona bir cevap vermedim. Adını bile duymadığım bu Tanrı'ya gücümün kontrolünü bir türlü sağlayamadığımı itiraf edecek değildim. Ya da güçlerimin tam olarak ne olduğunu bilmediğimi. Thor da bir cevap beklemediğini belli edercesine bakışlarını göğe çevirdi. "Diyarım beni çağırıyor," dedi.

Karr sessizce arkamdaki yerini alırken Rae beni kendine doğru çekti, sakın bir sesle, "Diyarın neresi?" diye sordu.

Thor çekicinin yüzeyini dikkatlice elleriyle sildi. "İyi bir Tanrı bütün sırlarını açık etmez, değil mi?" Sırttı, suratına düşen sarı saçlarını iri elleriyle geriye yatırdı. "Bilginin karşılığı daima bil-

gidir ve şu anda vermeye gönüllü olduğunuz bir bedel olduğunu düşünmüyorum. Yine de size şunu söyleyebilirim ki ben en kuzeyden geldim.”

Thor bize doğru ilerlediğinde Rae’nin karanlığı nihayet serbest kaldı. Gücü etrafımızda titreşerek bizi koruma altına alırken Thor’un elindeki çekiçten gelen yıldırımlar ona aynı şekilde karşılık verdi. “Gördün mü?” diye sordu Thor. “Sana denk olduğumu söylemiştim.”

Rae’nin karanlığı önümüze bir set gibi çekilirken Thor’un yıldırımları gücünü zorluyor ama geçemiyordu. Rae’nin sırtındaki evrenler ışıldadı. “Söylemiştin,” dedi sakince.

Thor öne doğru bir adım daha attı ama Rae’nin gücü ona hâlâ geçit vermiyordu. “Lütfen,” dedi çekicini arkasına saklayarak. “Sadece Troyalı Mara’ya bir hediyem var.”

Rae güldü. “Senin hediyene ihtiyacı olduğunu sana düşündürün nedir?”

Thor başını iki yana salladı. “Sakin ol, Tanrı, kadınına yardım etmek istiyorum, onu senden çalmak değil.”

Dudaklarımı birbirine bastırdım. “Hediyen ne?” Rae’nin karanlığı geri çekilse de tamamen gözlerden kaybolmadı.

Thor boştaki eliyle elime uzandığında Rae’nin karanlığı bir kamçı gibi elinin üzerinde şakladı. “Ondan izin iste,” dedi sıkılı dişlerinin arasından. “Ancak o sana izin verirse ona dokunabilirsin.” Zihninde Antios’la yaşananları geçirdiğini bildiğimden onu ürkütmemeye çalışarak omzuna dokundum, elimi yavaşça Thor’a uzattım.

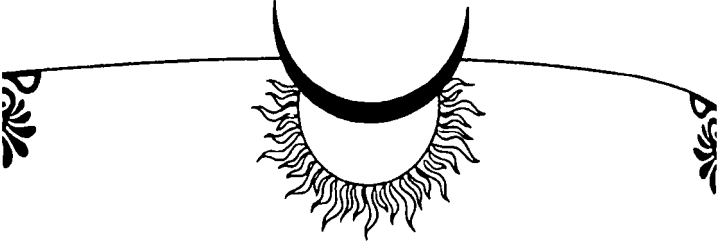
Thor’un iri elleri parmaklarımı yavaşça okşadı, Ölüm’ün bıraktığı izin üzerine geldiğinde şaşkınlığını gizlemedi. “Ölüm sende iz bırakmış,” derken sesine karanlık bir ton hâkimdi. “Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?”

Karr da yeniden gücüne kavuştuğunu belli ederek hançerini tutuşturdu. “Ölüm’den haberin var mı?”

Thor başını aşağı yukarı sallarken dikkatle elime bakıyordu. “Ölüm ve Yaşam, tek gerçek Tanrılardır. Onlar ne var etmiştir ne de var olmuştur. Tüm zamanların ve diyarların kökeninde onlar yatar.” İzi bir kez daha okşadı. “Böyle nadide bir iz bırakmış olması beni şaşırttı doğrusu.” Thor elimi dudaklarına götürüp yavaşça öptü ve bıraktı. “Bana ihtiyacın olduğunda, adımı göğe seslenmen yetecek, başka hiçbir güç kullanman gerekmiyor.”

Elimi göğsüme bastırarak ona baktım. Ölüm’ün izini biliyor olması ve bundan bahsetmesi hoşuma gitmemiştir. “Bana neden yardım etmek istiyorsun?”

Thor gülümsedi, çekicini havaya kaldırıp geldiği diyar neresiyse oraya dönmeden önce, “Belki de birlikte hükmetme vaktimiz gelmiştir, Troyalı Mara,” dedi. “Tüm Tanrılar nihayet tek bir sofrada.”

BÖLÜM XXV

Rae'yi bir parşömen yığınının içinde, saçları dağılmış bir hâlde buldum. Bugün savaşılmayacağı anlaşıldığı anda Troya'daki tüm el yazmalarının ve parşömenlerin kendisine getirilmesini emrederek odaya çekildiğinde onu bu şekilde bulacağımı tahmin etmiştim.

Rae oturduğu yerde bakışlarını bir an bile benim üzerimden ayırmadan ona doğru ilerlememi seyretti. Aradığı şeyi bulamadığını kızarmış gözlerinden ve dağılmış saçlarından anlayabiliyordum.

Kalçamı masaya dayadım, uzanıp parşömenlerden birini aldım. Yaşadığımız bölgedeki tüm Tanrıların ve Tanrıçaların bilinmeyen Tanrılar da dahil olmak üzere itinayla kazınmış soy ağacında gözlerimi gezdirdim. "Thor'la ilgili bir şey bulabildin mi?"

Yorgun gözleri parşömenlerin üzerinde gezindi. "Hayır." Sadece sesinden bile bu belirsizliğin canını ne kadar sıkıttığını anlayabiliyordum. "Bizim hüküm sınırlarımız içinde onun adını duyup da kayda geçiren kimse olmamış."

Elimdeki soy ağacını incelemeye devam ettim. Tanrıların ve

Tanrıçaların çocukları dallanıp budaklanırken Rae'nin tek başına kazınmış isminde gözlerimi gezdirdim. "Bu kayıtlar ne kadar eski?"

Rae derin bir nefes aldı, verirken tüm bedeni titredi. "Fazlasıyla, elinde tuttuğun sen doğmadan iki asır önce kayda geçirildi," dedikten sonra boğazını temizleyerek, "İlk yaratıldığın zamandan bahsediyorum," diye ekledi.

Parşömeni masaya geri bıraktım. "Hüküm sınırları derken neyi kastediyorsun?"

Rae yıkılır gibi oturduğu yerde sırtını dikleştirdi. "Biz inançla ve dualarla besleniriz, Mara," dedi. "Adımızın bilindiği her yer bizim hüküm sınırlarımızı oluşturur."

Kaşlarımı çattım. "Peki adınızın bilinmediği yerlerde ne var?"

Rae cümleleri nasıl toparlayacağına karar vermek ister gibi bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Dünyanın başka bir köşesinde, başka insanların hiç bilmediğimiz Tanrıları dualarıyla besliyor olması mümkün." Tekrar sustu, devam etmeden önce diliyle dudaklarını ıslattı. "Ya da başka zamanlarda. Thor en kuzeyden geldiğini söyledi ve dürüst olmam gerekirse bununla ne kastettiğini bilmiyorum."

Kalçamı dayadığım yerde huzursuzca kıpırdanırken, "Sanırım anlamadım," diye itiraf ettim. "Ölümlü zihnim için fazla bilgi yüklemesi oldu."

Rae, yorgun bir şekilde gülümserken uzanıp burnumun ucuna bir fiske vurdu. "Hayır, sadece tüm bunlar senin kadar zeki bir kadın için bile karmaşık."

Oturduğu yerden kalkıp odanın içinde ilerlediğinde gölgesi de onu takip etti. Sırtındaki gezegenler ve evrenler hareket ederken bildiği her şeyi zihninden geçirdiğini görebiliyordum. "Zeus zamanı bölmeden önce tek bir parça hâlinde akıyorduk ama tek parça olmamız, tüm ihtimallerin içinde bir başımıza olduğumuz anlamına gelmiyor."

“Yani başka zamanlar ve o zamanlara hükmeden Tanrılar mı var diyorsun?” diye sordum tereddüt ederek.

Rae başıyla onayladı. “Olabileceğini söylüyorum ve Thor’un varlığı bu ihtimali güçlendiriyor. Bazen kulağıma başka zamanlarda ismini bile bilmediğim Tanrılara edilen dualar geliyor.” Dudaklarını birbirine bastırdı. “Muhtemelen bilmediğimiz pek çok zaman ve pek çok Tanrı var. Hepsi iç içe geçmiş bir şekilde akıyor ve ilginç bir şekilde sen o Tanrıları da çağırabiliyorsun.”

Yutkunmak istedim ama o kadar şaşırmıştım ki bunu bile beceremedim. “Helios bana bundan bahsetti. *Titanların* diğer Tanrılarla iletişime geçebileceğini söylediğinde bu anlama geldiğini düşünmemiştim.” Uyandığımda ona rüyamda gördüğüm her şeyi anlatmış, ondan bir yanıt beklemiştim. Nihayet bir cevaba yaklaşmışız gibi hissediyordum. “Bana onu benim çağırdığımı ve ne olduğumu bildiğini söyledi. Sence benim ne olduğumla bugün yaşananların gerçekten bir ilgisi var mı?”

Rae’nin gözlerindeki evrenler kaybolurken omuzları çöktü. “Bunu bilmek istediğimden emin değilim, arsız ölümlü,” dediğinde zihnindeki çarkların döndüğünü hissediyordum. “Ne olduğumu bilmezken ve Tanrılar için bu kadar büyük bir tehditken, gerçekler ortaya çıktığında seni diğerlerinden daha önce yok etmek için birbirleriyle yarışacaklarına eminim. Zeus seni ele geçirmek için bu kadar çabalıyorsa gerçekten tehlikeli bulduğu kesin.”

Odanın havası bir anda çekilmişti sanki, ağzımı çaresizce açıp kapattım. “Benden korkuyor musun?”

Sorum ilk önce onu olduğu yere mıhladı ama daha sonrasında hiç acele etmeden yavaşça yeniden yanıma yürüdü. Uzun parmakları yavaşça boynuma dokundu, başımı ona bakmam için geriye yatırdı. “Korktuğum sen değilsin, tatlı Mara, ben kendimden korkuyorum. Sana dokunacak olurlarsa yapabileceklerimden korkuyorum.” Rae bana doğru eğilse de bir anda bedeni gerildi,

sırtını dikleştirdi. “O burada,” dediğinde odamızın kapısı davet-sizce açıldı.

Rae’nin bu tepkiyi kapıda bekleyen Tara’ya vermediğini çok iyi bilerek Tanrıça’ya baktım. “Kim geldi?”

“Ben geldim,” dedi arkasından biri. Bize savaş açan, burada olmasını beklediğim en son kişiydi.

Rae sanki Apollon yatak odamızın kapısında dikilmiyormuş gibi sakın bir şekilde, “Burada ne işin var?” diye sordu. “Koruma büyülerimi nasıl geçtiğini sormayacağım çünkü anlaşılan bu se-nin için bir alışkanlık olmuş,” diyerek daha önceki ziyaretinden haberdar olduğunu ona belli etti.

Tara’nın bakışları iki kardeşi arasında gidip gelirken, “Onu içeri ben aldım,” dedi. “Burada olduğu süre boyunca bizi ya da Mara’yı tehlikeye düşürecek bir şey yapmayacağı konusunda bağlayıcı yemin etti.”

Rae dişlerini sıkınca çenesindeki kas bir nabız gibi attı ama yine de bir şey söylemedi. Tara’yı kırmak istemediğini ve konu-şursa bunu yapacağını çok iyi biliyordum.

Apollon büyük bir zarafetle yatak odamızdan içeri girerken Rae her hareketini dikkatlice ölçtü. “Tara seni kapılardan geçirdi-ğine göre iyi bir sebebin olmalı.”

Apollon’un bakışları masanın üzerinde duran parşömenlerde gezindi. “Kardeşim,” derken sesi en az güneşin kendisi kadar sı-caktı. “Thor’la ilgili bilgileri bizim kaynaklarımızda bulamazsın, kendisi bu zamandan bir Tanrı değil,” dedikten sonra doğrudan benim gözlerimin içine bakarak, “Henüz,” diye ekledi.

Sözlerinin anlamının peşinden gitmek istesem de bunu yap-mayarak, “Buraya neden geldin?” diye sormakla yetindim.

Apollon hızlı bir hamleyle belindeki kemerden hançerini çı-karttı, hançeri doğrudan avucunun içine bastırıp keserken akan kanının birkaç damlası yere düştü. “Gün doğumuna kadar ağzım-

dan çıkan her kelimenin hakikatin ta kendisi olduğuna yemin ediyorum,” dedi.

Yere düşen damlalar yeminini mühürleyerek üzerlerinden dumanlar çıkarıp yok olurken elindeki yaradan geriye kalan tek şey hançerindeki kandı.

Rae sakince önce hançere ardından da Apollon’a baktı. “Konuş,” diye emretti ikizine.

Apollon hançerde kalan kanı tuniğine dilerek yavaşça yerine yerleştirdi. “*Tanrı Öldürenlerin* hepsini yok etmeniz gerek, Zeus yakında onların peşine düşecek.”

Kaşlarımı çattım. “*Tanrı Öldürenlerden* Zeus’un nasıl haberi oldu?”

Apollon boğazını temizledi, alnı düşünceli bir tavırla kınıştı. “Bilmiyorum ama konu o olduğunda her şey mümkün. Sizi gözetliyor olabileceği gibi bunu yapması için Troya’dan birini de ikna etmiş olabilir.”

Rae dikkatli bir tavırla, “Zeus onları bizden alıp ne yapmayı planlıyor?” diye sordu.

“Sizden alıp bize dağıtacağını düşünüyorum,” dedi bir an bile tereddüt etmeden. “Savaş alanına çıkarmanız bile tehlikeli, Zeus onları sizden almanın bir yolunu mutlaka bulur.”

Nefesim kesilir gibi oldu. “Sana savaşı kazandıracak bu bilgiyi neden bize veriyorsun?”

Apollon dişlerini sıktı, gerçeği ağzından kaçırmamak için kendisiyle savaştığını fark ettim. Bu odada düşüncesizce hareket eden tek kişi olmadığımı bilmek güzeldi. “Düşündüğünün aksine, bu savaş benim kontrolümde değil,” demekle yetindi. “Bu yüzden kazanmakla da ilgilenmiyorum.”

“Gerçeğe en yakın olanı söylüyorsun ama gerçeği söylemekten çekiniyorsun, değil mi?” diye sordum.

Apollon dudaklarını birbirine bastırdı, “Evet,” dedi duraksa-

madan. “Bu yüzden şu an öğrenmeye hazır olmadığın bilgiler için beni zorlama, Mara.” Hamamda sakladığım hançeri bilir gibi doğrudan benim gözlerimin içine bakarak, “Tüm hançerleri yok etmeniz gerek,” dedi. “Her ne olursa olsun, onların Zeus’un emrine geçmemesi gerek.”

Yemin vermiş olabilirdi fakat ben onun dediklerinin tek bir kelimesine bile inanmıyordum. “Bu savaşı başlatan sensin ve şimdi savaşı kazanmakla ilgilenmediğini söylüyorsun. O zaman neden buradasın, Apollon?”

Dudaklarını birbirine bastırırken ellerini iki yanında yumruk yaptı. “Buna cevap vermeyeceğim.”

Rae’nin karanlığı tehditkâr bir tavırla etrafına yerleşti. “Cevap vermeyecek misin, yoksa doğrular dışında bir şey söylemeyeceğin için gerçekleri açık etmekten mi korkuyorsun?”

Apollon dişlerini sıkığında onun gerçekleri dile getirmemek için kendisiyle savaştığını görebiliyordum. Tedirginlik mideme yerleşti. Bize yardım ediyordu ancak gerçeklerin tamamını vermiyordu.

Tara, “Hiç değişmemişsin,” diye fısıldadı. “Bizi hâlâ hayal kırıklığına uğratiyorsun. Her zaman yaptığın gibi sadece kendi menfaatine hizmet ediyorsun.”

Rae, “Tara,” diyerek kız kardeşini uyarsa da Tanrıça’nın durmaya niyeti yok gibiydi.

Apollon’a yaklaşırken tavırlarında ölümcül bir zarafet vardı. “Bana geldiğinde gerçekten de hata yaptığının farkına vardığını düşündüm. Görüyorum ki yanılmışım. Beş asır önce seni bıraktığım yerde kalmaya devam etmişsin. Şehrimize gelip saldırıyor ve şimdi de karşımıza geçip neden bize yardım ettiğini bile söylemiyorsun.”

Apollon, “Şehrimiz,” dediğinde Tara güldü. “Troya benim de şehrim.”

“Sen bu şehri Rae’yi öldürdüğün anda kaybettin,” derken sesindeki keskinlik benim bile canımı yaktı. “Basit bir ölümlüyü kardeşliğimize tercih ettiği için Rae’ye kızıyordum ancak asıl kızılması gerekenin sen olduğunu şimdi görebiliyorum. O, en azından kendi iradesiyle bir seçim yaptı. Sense her zaman babamızın senin için çizdiği yolda yürümeyi tercih ettin.”

Rae uzanıp Tara’nın elini tuttuğunda Apollon’un bakışları anında o noktaya kaydı. Tara’ya aynı şekilde karşılık vereceğini, sözleriyle ona zarar vermek için hazırlandığını düşünsem de öyle olmadı. “Seçim sizin,” demekle yetindi. “Ben üzerime düşeni yaptım.”

Başka hiçbir şey söylemeden odadan çıkmadan hemen önce omuzlarının düştüğünü gördüm. Eğer o Apollon olmasaydı, karşımdaki adamın üzüldüğünü söyleyebilirdim ancak o Apollon’du. Ondaki tek duygu acımasızlıktı.

Tanrı Öldürenlerin hepsini yakmak için Karr’ın ateşini dört kez harlaması gerekmişti. Hançerlerin yüzeyi yüksek ısıyla erirken her seferinde içlerinden ateşe direnen birkaç tanesi çıkıyordu.

Yanan ateşi Hector’un sarayındaki odamızdan izlemiştim. Kendimi terasın korkuluklarına dayamış, havaya doğru döne döne yükselen dumanın geride bıraktığı izlerden kalan kokuyu ciğerime çekmiştim.

Odamın kapısı çalındığında arkamı döndüm. “Girin.”

Temiz bir tunik giymiş Hector kapıyı açıp da eşikte belirince şaşırdım. Bu sarayda özgürce dolaşabilirdi, elbette, sonuçta burası onun sarayıydı ama diğer herkes silahların tamamen eridiğinden emin olmak için dışarıdayken onun burada olmasının tek bir anlamı vardı.

Benimle konuşmak için geride kalmıştı.

Hector belli belirsiz gülümsedi. “Rahatsızlık vermediğimi umuyorum.”

Şaşkınlıkla hiçbir şey söylemeden sadece ona baktığının farkına varınca boğazımı temizledim. “Hayır, elbette. Sadece buraya gelmeni beklemiyordum,” dedim. Troya Kralı bana karşı her zaman cana yakın davranmıştı ama onu iyi tanıdığım söylenemezdi. Tüm dikkatimiz savaşın üzerindeyken onu tanıyacak pek fazla vaktim olmamıştı.

Hector bakışlarını odanın içinde dolaştırdı, yavaş hareketlerle camın önüne çektiğim *klineye* oturarak sırtını dışarıda yükselen dumana döndü. “Seninle konuşmak istediklerim var, uygun bir zaman mı bilmiyorum ancak çok fazla vaktini almayacağım.”

Bir süre öylece odanın ortasında dikildim, ardından aramıza biraz mesafe koyarak yanına oturdum. “Elbette Hector, seni dinliyorum.”

Hector’un gözleri kısıldı, suratı kederle buruştu. “Eskiden erkek kardeşlerimle en çok sevdiğimiz şey sahilimizde at binmekti,” diyerek söze girdi, anıların girdabının içine çekilirken gözlerini kırptırdı. “Benim onlara göre daha ağırbaşlı, daha sakın olmam gerektiğini biliyordum ama onların arasında olmak bana cesaret veriyordu.” Güçlkle yutkundu. “Biraz şarap içelim mi?”

Bir şey söylemeden kalkıp ikimize de birer kadeh şarap doldurdum. Tamam, itiraf etmem gerekiyordu ki burada olması, onunla şarap içiyor olmamız tuhaftı ancak hayatım ne zaman tuhaf olmamıştı ki?

Hector şarabı minnetle kabul ettikten sonra konuşmaya devam etmeden önce büyük bir yudum aldı. “Kardeşlerimin en dizginlenemez olanı Paris’ti,” dediğinde kalbim tekledi. “Her zaman asi ve tahmin edilemezdi. Sparta’ya gidip kollarında dünyanın en güzel kadınıyla geri döndü.”

Kadehi dudaklarıma dayayıp hepsini içtim. Boğazım hem Hector'un anlattıklarından hem de şaraptan dolayı yanarken güçlükle, "Sen bana gerçek Hector olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?" diye sordum. Söylediklerinden varabileceğim tek nokta buymuş gibi görünüyordu.

Hector başını yavaşça salladı. "Öbür zamanda başıma gelenleri biliyorum. Akhilleus'un beni öldürdüğünü, cansız bedenimi surlarımızın dibinde günlerce gezdirdiğini biliyorum. Ama bu zamanda, Rae beni korumasına alarak beni yaşattı ve yaşatmaya da devam ediyor."

Kafam karışarak kendime bir kadeh daha şarap doldurdum. "Bana senin öldüğünü, senin adına kraliyette doğan tüm erkeklere Hector ismini verdiklerini söylediler."

Hector mahcubiyetle başını eğdi. "Kimsenin bilmesini istemedim," diye fısıldadı. "Halkımdan kimsenin benim gerçekte kim olduğumu bilmesini istemedim. İnsan hafızası kandırılmaya müsaittir. Bazen en yaşlılar krallarının değişmediğini fark ediyor ama onlar da sadakatlerinden susuyorlar."

"Neden?" diye sordum. "Neden kimsenin gerçekte kim olduğunu bilmesini istemedin?"

Hector bakışlarını benimkilere kaldırdı. "Çünkü utandım, kimsenin başka bir zamanda da olsa şehrimi kaybettiğimi bilmesini istemedim."

Nefesim boğazımda düğümlendi. "Bana bunları neden anlıyorsun?" Neden şimdi anlatmayı tercih ettiğini de merak ediyordum.

Hector tuniğinin bel kısmına gizlediği hançeri dikkatlice çıkarttı, kabzasından tutmaya büyük bir özen göstererek aramızdaki boşluğa bıraktı. "Çünkü bu hançeri senin gizlediğini biliyorum," dedi *Tanrı Öldüren*'in yüzeyi mum ışığında parlarken. "Rae'nin sarayını boşaltan askerlerden biri bulup bana getirdi."

Hançere uzandım ama Hector beni bileğimden tutarak durdurdu. “Bu çok tehlikeli, Mara,” derken sesi uyarı yüklüydü. “Hepimiz hata yaptık ama senin yapacağın hatanın geri dönüşü olmaz. Ne şehrim için ne de Rae için hatandan sonra yeni bir başlangıç yapılamaz.”

Elimi ondan kurtararak kucağıma koydum. “Onu sakladım çünkü zamanı geldiğinde en büyük düşmanımı öldürmek istiyorum.”

Hector’un kaşları çatıldı. “En büyük düşmanın kim, Mara? Apollon mu, yoksa Zeus mu?” Dudaklarını birbirine sıkıca bastırduğunda çenesinde bir kas seğirdi.

Hançeri *klinenin* üzerinde bırakarak ayağa kalktığı anda peşinden gittim. “Bana neden gerçekte kim olduğunu anlattın, Hector?”

Hector yavaşça bana döndü. “Çünkü senin bir sırnı öğrendim, Mara, karşılığında da sana bir sırtımı verdim.”

Bir ona bir de hançere baktım. “Benim sırtım ne peki?”

Hector tamamen neşeden uzak bir şekilde gülümsedi. “Rae söz konusu olduğunda gözünü kimsenin görmeyeceğini öğrendim,” dedi. “İpin ucunda sallanan Rae ise koca bir şehri bile gözünü kırpmadan katledebilirsin.” Dudaklarım sıkıca birbirine bastırdı. “Hem kurtarıcımız hem de felaketimizsin.”

Hector bir şey söylememe fırsat tanımadan odadan çıktı, beni vicdanımla ve hançerle birlikte yalnız bıraktı.

Savaşın en kanlı gününü geride bırakmış, ölüleri yakmak için savaşa bir günlüğüne ara vermiştik.

Aldığım her nefesle birlikte ciğerlerime kan kokusu doluyor, görüşüm kıızıla bulanıyordu. Benden çok daha genç askerler korkusuzca çarpışıyor, babalar bir daha göremeyecekleri evlat-

ları uğruna ölüyordu. Şehrimizi korumayı başarsak bile savaşın kazananı olamayacağımızı artık anlamıştım. Hades'in hükmüne girenlerin ardından Troya bir daha hiçbir zaman eskisi gibi olmayacaktı.

Yaşamak için yalvaran insanların çılgınlıklarıyla ölmek üzere olanların çılgınlıkları birbirine karışıyordu. Bunda kahramanca hiçbir şey yoktu. Ölümde şanlı hiçbir şey yoktu.

Hepimiz, birer birer ölüyorduk ve ben bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyordum. Ne kadar yıkanırsam yıkanayım, kanın izini üzerimden çıkaramıyor, yasın sonsuz acısını geride bırakamıyordum.

Naia'nın yumuşak elleri saçlarımın arasında dolanırken gözlerimi kapattım. Dokunuşu beni çok öncesine, Laomedon'a götürmüştü. Kemik tarakla canımı yakmak ister gibi saçlarımı tayan rahibelerin aksine, Naia'nın dokunuşları her zaman daha yumuşak olmuştu. Beni bir dua eder gibi hazırlıyor, kırılmasından korktuğu bir heykelcik gibi süslüyordu.

"Saçlarının kısa hâlimden nefret ediyorum," diye söylendiğinde kasvetli düşüncelerime gülmeden edemedim. "Erkek çocuklarına benziyorsun ve onları örmek imkânsız." Delia'nın omuzlarında kestiği saçlarımla uğraşırken derin bir nefes aldı. "Keşke ilk başta saçlarını örme işini Helene üstlenseymiş."

Tüm söylenmelerine rağmen saçımı örmeyi bitirdi, Rae'nin Troya'ya ilk geldiğimde bana hediye ettiği tacı başıma yerleştirirken elleri titriyordu.

Kendini yanıma, yatağa bıraktığında, "Helene nerede?" diye sordum.

Naia'nın yumuşak kahve gözleri bir süreliğine kapandı, sırtüstü yatağa uzanırken derin bir nefes aldı. "Hector'un yanında," dediğinde aslında daha fazla açıklama yapmasına ihtiyacım yoktu. "Bir süredir hep onun yanında."

“Sence birbirlerini affettiler mi?”

Naia yatakta yüzüstü dönüp bana baktı. “Sanırım affettiler, affetmemiş olsalar bile en azından konuşabiliyorlar.” Yüzüne dökülen saçlarını eliyle geri itti. “Önemli olan Helene’nin kendisini affedeabilmesi.”

Sanki dışarıda ardı ardına cenaze ateşleri yanmıyormuş gibi davranmayı tercih ediyorduk. Birazdan bugünün yıkıntılarıyla yüzleşmek zorunda kalacaktık, sadece bu olmadan önce kalan vaktimizi değerlendirmeye çalışıyorduk.

Uzanıp elini tuttuğumda bana elimi sıkarak karşılık verdi. “Karr ile aranda tam olarak ne oluyor?” diye sorduğumda sesimin yumuşak çıkmasına özen göstermiştim. Onu kırmak istemiyordum. Onun yanında yeterince olmamışken istediğim son şey yalnız kaldığımızda bir kez daha kalbini kıracak şeyler söylemekti.

Naia’nın yüzü bir anda düşerken oturduğu yerde doğruldu, sanı uzun saçlarını çekiştirerek omzunun arkasına atarken burnunun ucu hoşnutsuz bir şekilde kıvrıldı. “Onun başkasına âşık olduğunu biliyorum,” dediğinde sesi ne acı çeker ne de hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Bununla bir sorunum yok, ondan bana âşık olmasını beklemiyorum.”

Elini kucağıma çektim, parmaklarını kendi parmaklarıma doladım. “Onların paylaştığı şey düşünebileceğinin de ötesinde. Naia, onlar Tanrı, bizden önce de bizden sonra da Tanrı olmaya devam edecekler.” İtiraf etmesi güç bir gerçektir ama yapabileceğim bir şey yoktu.

Naia dudaklarını ısırıldı. “Rae de bir Tanrı, Mara, sen öldüğünde ne yapacağını düşündün mü hiç?”

Konuyu değiştirme çabalarım buraya kadardı. Mükemmel. “Düşünmedim ama daha önce ben öldüğümde hayatta kalmayı başardığına göre bir kez daha başarabilir.”

Naia bana anlayışla yüklü bir şekilde baktı. “Belki artık sen de

ölümsüzsündür,” dedi gerçekten de öyle olmamı umarak. “Sonuçta bir insan olmadığını hepimiz biliyoruz.”

Başını omzuma dayadığında dudaklarımı alnına bastırdım. “Kim bilir.”

Naia bir şey söylemek için kafasını kaldırdı ama odanın kapısı açıldığında dudaklarını birbirine sıkıca bastırmakla yetindi.

Dora peşinde Ephi ve Delia’yla birlikte içeri girdiğinde birbirimizden ayrıldık.

Dora beni baştan aşağı incelerken memnuniyetsiz bir tavırla gözlerini kıstı. “Kemer takmanı söylemiştim,” dedikten sonra neden emrini yerine getirmediğini anlamak ister gibi Delia’ya baktı.

Ayağa kalkıp koyu renk tuniğimin eteklerini düzelttim. “Ben istemedim,” diyerek Delia’nın işiteceği azarı bir nebze de olsa azaltmaya çalıştım. “O saçma derecede çirkin şeyi taktığımda nefes alamıyorum.”

Dora söylenerek odanın içinde dolaştı, tüm gece başımı ağıtacak kadar ağır küpeleri bana uzattı. “En azından bunları tak,” dedikten sonra elini kaldırıp saçımı işaret etti. “Ve lütfen şu saçlarını bu kadar kısa kesmekten vazgeç.”

Dilimin ucuna kadar gelen bütün tatsız yorumları yutmayı tercih ederek küpeleri güçlkle takmayı başardım. İnanmadığım Tanrılar, şimdiden başımı ağrıtmaya başlamışlardı bile.

Dora eğilip tuniği tutan tokaları düzelttikten sonra beni neredeyse sürükleyerek odadan dışarı çıkarttı.

Ephi ve Naia bizi arkamızda takip ederken Hector’un sarayından dışarı çıktık. İnsan kalabalığı sarayın merdivenlerinden başlayarak Troya’nın sokaklarına doğru akıyordu. Yakılan define yapraklarının kokusu şehrin etrafını bir kalkan gibi sararken sokaklara çekilmiş tüller ilk defa renkli değildi.

Şehrin şölenlerinde görmeye alışkın olduğum renkli kumaş parçaları ve tüllerin yerini siyah kumaş parçaları almıştı. Ilık yaz

akşamının rüzgârıyla gerildikleri yerde sallanırken en az onlar kadar ruhsuz görünen insan kalabalığı rahatça geçebilmemiz için bize yol açıyordu.

Rae, Krallar Kapısı'nın önünde, Hector'la birlikte duruyordu. Başındaki taç hüzünlü bir şekilde ayın altında parlıyor, siyah tüniği gecenin varlığıyla dalgalanıyordu. Yüzü, taşıdığına emin olduğum tüm o kedere rağmen kendinden emindi. Bir Tanrı olduğunun bilincindeydi ve halkına bakıyordu.

İnsanlar onların etrafını sararken dizlerinin üzerine çöktüler; ağlayan kadınlar küçük çocuklarına sarılarak onları yanlarına çekti. Yaraları kalabalığın içine karışmalarına izin verecek ölçüde olan askerler de halkın arasındaki yerlerini alırken zengin yaşlı demeden tüm Troya'nın sokaklarda olduğunu biliyordum.

Rae'nin hemen arkasında, Krallar Kapısı'nın önündeki şehrin en büyük meydanlarının birinde devasa bir ateş yakılmıştı. Rahipler sürekli olarak kuru otlar ve defne yapraklarıyla ateşi kutsarken diğer Tanrılar Rae'nin arkasına, kalabalıktan uzağa yerleşmişlerdi.

Troya Kraliçesi'nin yanındaki yerimi alırken kadın bana başıyla selam verdi ama tüm yüzü siyah tülle örtülü olduğu için orada olduğuna emin olduğum kederi göremedim. Yine de nedimesinin elini tutan elinin titrediğini gördüm.

Rae dönüp bana baktı ve gözleriyle beni yanına çağırdı.

Omuzlarımı dikleştirdim, yürümek her ne kadar güç olsa da kendimden emin adımlar atmayı başararak ona ulaştım. Hiçbir şey söylemeden beni önüne alırken Karr ancak iki elimle kaldırmayabileceğim kadar büyük bir sandığı bana verdi.

Rae, dirseklerimi tutarak beni desteklerken yüzümüzü Krallar Kapısı'na dönüp dizlerimizin üzerine çöktük, sandığı ağzı açık bir şekilde havada tutmaya devam ederken hiç duymadığım kadar hüzünlü bir lir sesi havaya karıştı.

Sonra onlar geldi. Savaş alanında ölen yüzlerce askerin bede-

ni surların dışından diğer askerler tarafından taşınarak getirildi. Onların ruhlarının huzura kavuşması için yapılan bu tören benim ruhuma darbeler indirmeye devam ederken, arkamızda yanan devasa ateşlere taşındılar.

Kollarım titremeye başladığında ve hatta ellerim terden kaymaya başladığında bile cansız cesetlerin taşınması bitmedi.

Kalabalıktan ağlama ve hıçkırık sesleri yükselirken yere düşen metallerin sesini duydum. Herkes, üzerlerindeki en değerli eşya neyse onu söküp çıkartıyor ve onlar için canlarını vermiş askerlerin önüne seriyordu.

Troya Kraliçesi, başındaki tacı çıkartıp yere bıraktığında Hector dizlerinin üzerine çöktü ve parmağındaki yüzüğü fırlatıp attı.

Rae'nin bedeni arkamda gerildi. "Sabit dur, tatlı Mara," diyerek beni uyarmasa ben de başımdaki tacı çıkartır, ölen askerlerin önüne sererdim. "Lütfen."

Rae'nin elleri dirseklerimden önce bileklerime, ardından da ellerime çıktı ve benimle birlikte sandığı sıkıca kavradı.

Son asker de cenaze ateşine olan yolculuğunu tamamladığında ateşin başında ağlayan kadınların yakarışları bile duyulmaz oldu.

Devasa bir duman yükselip Troya'nın tepelerini sararken dalgalar hâlinde Krallar Kapısı'na ulaştı ve o dumanın içinden karanlık bir gölge sızarak tam karşımızda belirdi.

Hades kapının önünde, kollarını iki yana açmış bir şekilde bekliyordu. Yeşil gözlerinin içinde cenaze ateşlerinin alevleri yükselirken bakışlarında mağrur bir ifade vardı. Som altından defne tacını azametle taşıyan başı dik, güçlü çenesi ise ileriye dönüktü.

Buraya bir dost olarak değil, Yeraltı Dünyası'na hükmeden Tanrı olarak geldiğini onu görür görmez anlamıştım. Koyu mor güç kalkanı, etrafında dalgalanıp ayaklarının altına indi ve ondan kopup cenaze ateşlerine doğru dağılarak ilerledi. "Savaşın uğradığı Troya, benden ne istediğinizi söyleyin."

Rae'nin bedeni öne doğru eğilirken onunla ben de eğildim, çenem yere değdiğinde bile sandığı havada tutmaya devam ettim. Tüm bedenim Hades'in gücüyle çevrelenirken boynumdaki kolye ısınıyordu. Gücünün damarlarıma sızdığını, kanıma karıştığını hissedebiliyordum. Ölümün tadını alabiliyor, iktidarının sonsuzluğunun farkına varabiliyordum.

Rae'nin nefesi enseme yaladı. "Ölülerimizi cennetine almanın karşılığı olarak sana verdiğimiz ödemeyi kabul etmeni istiyoruz."

Hades eğilip içi sikkelerle dolu sandığa baktı, gözlerinin yeşili kaybolup canlı bir altın rengine dönerken bakışları karardı. Gücü şimdi Hades'in tüm bedenine dolanmış, yutmaya hazırlanır gibi onu sarmıştı. "*Elysion*'u hak ettiler mi?"

Kafamı kaldırıp ona baktığımda Hades'in doğrudan gözlerimin içine baktığını fark ettim. Şehirde benden başka başını kaldırmaya cesaret eden başka hiçbir Tanrı veya insan yoktu. Herkes Ölüm'ün Kralı'nın önünde eğilirken sadece benim başım havadaydı.

Hades'in gücü ondan bana doğru akarken hafifçe gülümsedi, gözleri uhrevi bir ışık yayarak parladı. "Konuş, Mara, sence halkın merhametimi hak etti mi?"

Tam o an anladım.

Bize anlatılanların aksine asıl kötü o değildi. Öyle olsaydı; cenaze ateşinin önünde kaşları çatılmaz, dudakları acıyla birbirine bastırılmazdı. O yalnızca ölülerle vakit geçiren, onların en derin sırlarını ve üzüntülerini bilen bir Tanrı, bir kraldı. Hiçbir zaman hakkı olanı almayan, gücünün *Olympos*'u yıkabileceğini bilmesine rağmen yeraltında kendisiyle birlikte gücünü de hapis tutan yüce bir adamdı.

"En az senin kadar," dedim Rae'nin beni tutan kolları gevşerken. Beni belimden iterek ayağa kalkmaya teşvik etti. İstedğini yaptım, Hades'in karşısına dikildim. "Sana gösterilmeyen merhameti ölülerimize göster."

Hades başını çok yavaşça eğdi, dudaklarında bir gülümsemenin gölgesiyle beni inceledi. “Bana merhamet gösterilmediğini nereden biliyorsun, Mara?”

Hades’in gücü önüne ne çıkarsa yakıp yıkarak damarlarımda yol alırken başımı salladım. O, bana gösteriyordu. Ne hissettiyse hissetmemi sağlıyor, haksızlığa uğramanın tüm ağırlığını benimle paylaşıyordu. “Çünkü şu anda gücünü benimle paylaşıyorsun,” dedim. “Aslında kim olduğunu görmemi istiyorsun.”

Hades’in dudaklarından onaylamaya benzeyen bir mırıltı dö-küldü. “İsmimin kökeninin görünmeyenden geldiğini biliyor musun? Görünmeyen Tanrı, içimizde kol gezen ve bir gün hepimizin buluşacağı Tanrı. Bana bu yüzden Hades dediler, ölümü göremediklerini ama bir gün onunla mutlaka tanışacaklarını bilerek bu ismi layık gördüler.”

Gücü onun söylediklerini kanıtlamak ister gibi tüm şehri boydan boya kuşatmaya, mor ışık huzmeleriyle donatmaya başladı. Gece onun gücüyle aydınlanırken dudakları yeniden yumuşadı, daha önce de gördüğüm gibi eğlenceli bir tavırla yukarı kıvrıldı.

Hades elini havaya kaldırdığında parmaklarının arasında bir sikke tutuyordu. “Yeraltındaki tüm cevherlere ve zenginliklere sahip olmama rağmen emrimdeki kayıkçılara neden ödeme yaptıklarını biliyor musun?” Başımı iki yana salladım, sikkeyi havaya attığında madeni para ellerimde duran sandığın içindeki paraların arasına düştü. “Benden geleni bana geri döndürüyorlar. Benim sahip olduğum cevherlerden ürettikleri ganimetleri ellerinde hiçbir şey kalmadığını göstermek için son bir kez bana sunuyorlar.” Gücü en sonunda parmaklarımın ucuna ulaştı, tüm sandığı kapladı. “Herkes ismini taşır, Mara, sen de isminin anlamını taşıyorsun. Üzüntü ve keder isminin anlamı gibi yoldaşın olmuş.”

Sandığın kapağı kapandı, biraz önce ellerimde tuttuğum ganimetler şimdi onun ellerinin arasındaydı.

Hades sırtını dikleştirdi. “Ölülerinizi *Elysion*’a alıyorum, Troyalılar, herkes bilsin ki Hades bu ölü şehre merhamet gösterdi.”

Karr şarap kadehini yüzüme doğru kaldırına kadar ne kadar süre orada durup içkilerini birbirleriyle paylaşan halkı izlediğimi bilmiyordum. Sevdiklerinin ölümü için yas tutuyor ama bir yandan da Hades’in cennetinde kendilerine yer buldukları için seviniyorlardı.

Karr’ın kızıl gözleri şarapla canlanmış bir hâlde tam karşımda dikildiğinde ona bakmaktan başka şansım yoktu. “Gelecekte bizi yanlış tanıyanlar olacak,” derken hemen yanımdaki sandığın üzerine oturdu, ağırlığıyla sandığın içindeki silahlar birbirine çarptı. “Rae bir defasında; çok sonra, binlerce yıl sonra bizi yalnızca şarap içip sevişmekle ilgilenen Tanrılar olarak anlatacaklarını söyledi. Keşke birileri bizim de insanların yanında çarpıştığımızı anlatsa.”

Ben daha şaraptan bir yudum bile alamadan Rae’nin eli aramıza uzandı ve kadehi benden kaparak kendi dudaklarına götürdü. “Bu gece içmeyi en çok hak eden benim, Hades’e hazinemden yüklü bir miktar verdiğime göre biraz sarhoş olmak bana iyi gelebilir.” Rae burnumun ucuna hafifçe vurdu. “Gelinimin yüklü bir *drahoma**’yla gelmesi işime gelirdi ama onun yerine onu götürmem için kehanetlerimi çalan, ağzı son derece bozuk bir kadın olduğu ortaya çıktı.” Cenaze ateşi henüz sönmüş olsa da bir şekilde yolu muza devam etmek zorundaydık. Savaş henüz bitmemişti, hayatta kalırsak yas tutmak için ileride yeterince zamanımız olacaktı.

Bu yüzden Rae şaraptan bir yudum alarak Karr’a uzatırken gülümsedim. “İnsan her gün karşısında çıırılçılak dikilen bir Tanrı görmediğinden şaşırabiliyor,” dedim.

* Antik Yunan’dan günümüze taşınmış, gelinin ailesi tarafından damada bir miktar altın, para veya eşya verilmesine dayanan gelenek –e.n.

Karr şaşkınlıkla Rae'ye döndü. "Gerçekten bunu yaptın mı?"

Hermes başının üzerinden uzanıp Karr'ın elindeki kadehi kaparak dudaklarına götürdü. "Size son derece tuhaf bir çift olduğunu söyleyen oldu mu?" diye sorarken başını iki yana sallıyordu. "Sizinle ilgili kulağıma gelen söylentilerin az bile olduğunu düşünmeye başlıyorum."

"Bu bir iltifat mı?" diye sordum.

Nestor, Karr'ın yanına otururken, "Hayır, tatlım," diyerek beni yanıtladı. "Hermes kendisi dışında kimseye iltifat etmeyi sevmez. Onun ancak takdirini kazanabilirsin ve bunu da sadece ona eşsiz bir dedikodu vererek yapabilirsin."

Seus topallayarak yanımıza geldiğinde Karr oturabilmesi için ona yer verdi. Savaş sırasında öfkeli bir askerin kalkanının altında kalan bacağı tutarak oturdu, Rae'nin ona uzattığı şarabı kabul etti. "Bugün öleceğime emindim," demeden önce şaraptan büyük bir yudum aldı. "Piç kurusu, kalkanla ayak parmaklarımı kopartmaya yemin etti sanırım."

Karr ona biraz daha şarap verirken Rae omzunu sıktı.

Gözlerim kalabalığın içinde dolandı, biraz ötemizde oturduğunu gördüm. Başı öne eğik, sağ elinde tuttuğu kadehe bakıyordu. Ellerindeki sargılar çok uzun süredir değiştirilmemiş gibi kirliydi.

Ona baktığımı fark ettiğinde başını kaldırarak bana baktı, göz göze geldiğimizde artık onda tanıdığım ne varsa yitirdiğini fark ettim. Gözleri eski neşesini kaybetmiş, açık renk saçları kanla ve kirle koyulaşmıştı. Meadros değişmişti.

Rae'nin elini elimin üzerinde hissettiğimde irkildim. Başını bana doğru eğdiğinde sıcak nefesi kulağıma çarptı. "Bugün ölenlerin arasında Hestios da vardı," diye fısıldadığında içimde bir şeylerin kopup gittiğini düşündüm.

Savaşta ilk defa tanıdığım birini yitirmiştim. Hestios, Laomedon'daki nadir güzel anılarımdan biriydi. Ona güvenebileceğimi

biliyordum. Apollon'un heykellerinden birini kırdığımda bana daima yenisini vereceğini biliyordum. O gerçek bir Troyalıydı ve öyle de ölmüştü.

"Bana bunu neden söylemedin?" diye sorduğumda niyetim onu suçlamak değildi.

Rae ellerini yanaklarıma koyarak başımı kendine çevirdi, aktığını bile fark etmediğim yaşları başparmaklarıyla sildi. "Çünkü çok fazla şeyle savaşıyorsun," derken sesi yumuşak, neredeyse sakinleştiriciydi. "Keşke tüm ölümlere engel olabilsem, Mara. Keşke sadece dostlarımızın değil, tüm halkımın ölümüne engel olabilsem. Bir Tanrı'yım ama kadere üstün gelemiyorum."

Tekrardan Meadros'a baktığımda bize yaklaştığını gördüm. Diğerleri onun bize geldiğini fark ederek konuşmayı bıraktığında çoktan karşımıza gelip durmuştu bile.

"Mara," diyerek söze başladı ancak devamını getirmeden önce kadehinde kalan şarabın tamamını içti. "Yarınki savaş sona erdiğinde, seninle gerçekten evli olmadığımızı ilan edeceğim," dediğinde sözleri beni şaşırttı.

Rae'ye dönüp baktığımda sakince onu izlediğini gördüm. Düşüncelerinin içinde olduğunu, sözlerinde ciddi olup olmadığının izini aradığını görebiliyordum.

Boğazımı temizledim. "Fikrini ne değiştirdi?"

Dudaklarını birbirine bastırdı, konuşmaya başlamadan önce bakışlarını gökte parlayan aya doğru kaldırdı. "Çünkü babam beni böyle yetiştirmede." Kaşları çatılırken gözleri yavaşça kapandı. "Yaptıklarımın gurur duymuyorum ancak bu savaş benim sonum olacaksa bir Tanrı'nın kadınına isteyen adam olarak anılmak istemiyorum."

Gözleri yeniden açıldığında bana bakmak yerine Rae'ye baktı. "Baban bana sadık biriydi," derken sesi ilk defa ona karşı öfkeli

değildi. “Onun yolundan gitmeyi tercih ettiğini bilmek beni memnun etti.”

Meadros boş kadehi elinde çevirdi. “Eğer elimde olsaydı, karşına dikilecek kadar güçlü bir adam olsaydım onun için seninle savaşırdım.”

Rae, ondan beklenmeyecek bir sakinlikle, “O bir ganimet değil, ölümlü,” derken sözlerinin aksine sesi sertti. “O özgür bir kadın.”

“Sanırım seni bu yüzden kaybettim.” Nihayet bakışları benimkilerle buluştu. “Her zaman seni korumam gerektiğini düşündüm, bunun benim görevim olduğuna, yıldızlara yazılı kaderim olduğuna inandım. Kutsal bir kadının kendini onu korumaya adanmış kocası olarak hayatımın sona ereceğini düşündüm. Bir kez beni seçtin diye her zaman beni seçeceksin sandım.”

Ona nasıl cevap vermem gerektiğini bilmiyordum. Onu bir zamanlar sevmiştim, yalan söyleyemezdim. Karanlığa gömülü olduğunu düşündüğüm geleceğimdeki tek parlak nokta oydu. Onun yanında büyümüş, onun yanında içinde bulunduğum zorluklara göğüs germiştim. Ona âşık olmadığımı gerçekten âşık olana kadar anlayamamıştım.

Ona karşı öfkeli değildim. Laomedon’da yaşadıklarım yüzünden onu suçlasam da o, kendince yapması gerekeni yapmıştı. Yöntemi yanlıştı, bana zarar vermişti fakat artık bunların hiçbir önemi yoktu. Savaş kendisinden başka her şeyin önemini yitirmesine neden oluyordu.

En sonunda, “Kendime engel olamadım,” demeyi başardım. “Buraya geldiğimde her şeyin değişeceğini bilmiyordum. Troya’da senin için kaldım ancak Troya’yı onun için seçtim.”

Sanki yutkunmakta güçlük çekiyormuş gibi boğazını temizledi. “Söylediğim gibi,” derken sesi çatallaştı. “Yarın herkese seni kandırdığımı, aslında seninle hiç evlenmediğimizi ilan edeceğim.

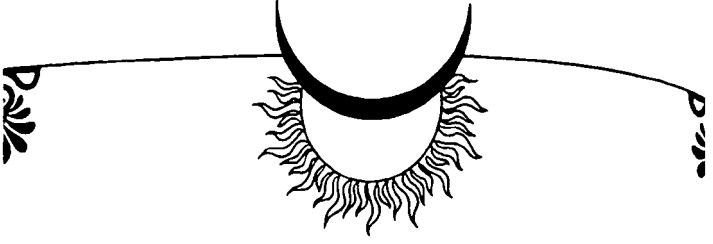
Bunu bu gece yapmak isterdim fakat bu gece yas tutmak istiyorum. Hestios bunu hak ediyor.”

“Günün birinde mutlu olmanı istiyorum, Meadros,” dediğimde bunu gerçekten istediğimi fark ettim. Aramızda ne yaşanırsa yaşansın, o da herkes gibi mutlu olmayı hak ediyordu.

“Günün birinde,” diyerek tekrar etti.

Başka bir şeyler daha söylemek ister gibi dudakları aralık kalırsa da konuşmadı. Eskiden tanıdığım adamın silik bir kopyası olan gözleri son bir kez üzerimde oyalandıktan sonra yanımızdan ayrı-
lıp kalabalığın içine karışarak kayboldu.

Kendimi onunla vedalaşmış gibi hissediyordum. Belki de gerçekten öyleydi, aramızdaki tüm bağlar yitip gitmişti.

BÖLÜM XXVI

Troyalı olmak nasıl bir şeydi? Bir kadın olmak, ölen erkeklerin arkasından yas tutmak ama buna rağmen savaşımaya devam etmek nasıl bir güçtü? Şehrinin sahillerine nefretlerini bir nefer gibi taşıyan askerlerin inişini izlerken eteklerine sarılan çocuğunu korumak nasıl bir histi?

Doğduğun, büyüdüğün ve günü geldiğinde de öleceğini düşündüğün toprakların kanla sulanırken ya genç yaşında orada öleceğini ya da şehirden çok uzaklarda kaçak olarak yaşadığın yabancı diyarlarda Hades'in kapılarına varacağını bilmek nasıl bir hayal kırıklığıydı?

Bir şehir düşer, yerine bir yenisi yükselirdi. Bir medeniyet yıkılır, yerine dökülen kandan aldığı güçle daha ihtişamlısı kurulurdu. Yine de hiç tutar mıydı köklerinin yerini, yoksa sadece silinmeye yüz tutmuş bir kopyası mı olurdu önceki heybetinin?

İlk savaştan kaçıp da şehrimi kuran insanlar acaba bunları hiç düşünmüşler miydi? O denli önemli bir şehre sahipken yeniden başlangıç noktasına dönmek nasıl hissettirmişti?

Bir keresinde bunu Penelop'a sorma cesaretini göstermiştim.

Bana kızmasını, beni yine dövmesini beklesem de beni şaşırtarak yanına, Apollon heykelinin önüne çağırmıştı. “İlk rahibe Larisa, Tanrımızın ona görüldüğünü ve bir gün mutlaka şehrimize döneceğimizi anlattığında o dönem herkes bunun yalnızca geçici bir süreç olduğuna inandı. Evimiz oradaydı ve bizi bekliyordu. Bir gün bunun gerçekleşeceği düşüncesine tutunarak hayatlarını yeniden inşa ettiler. Laomedon’u inşa ettiler.”

Rahibe Larisa’nın hikâyesi şehre geldiğimizden beri dilden dile dolaşırdı ancak gerçek olup olmadığından bile emin değildim. Apollon’un ana tapınağını kuran ve onun ilk rahibesi olan Larisa’ya sonrasında ne olduğunu kimsenin bilmemesi şüpheliydi ki tam olarak bu yüzden onun gerçek olmadığını düşünüyordum. İnsanların onun hikâyesiyle ilgili çelişkili düşünceleri vardı. Bazıları onun bizzat güneş tarafından götürüldüğünü anlatırken, bazıları ise yaşlı bir kadın olarak ormana gittiğini ve bir daha da geri dönmediğini anlatıyordu.

Ana tapınağın yakınında onun için bir lahit gömülmüştü fakat içi boştu. Yaşayıp yaşamadığına bile emin olamadığımız bir kadını kurtarıcımız olarak hâlâ saygıyla anmamız tuhaf değil miydi?

Kuruyan dudaklarımı dilimle ıslattım. “Peki şimdi Troya’da ne var?”

Penelop yeniden bana baktığında ilk defa gözlerinde öfke yerine hüznü gördüm. “Taş, toprak ve ihtişamlı günlerinden geriye kalan hatıraların izinden başka hiçbir şey yok.”

Üzerimdeki elbisenin altın şeritlerini tırnaklarımla çekiştirdim. “Sence bir gün eve gerçekten geri dönebilecek miyiz?”

Penelop başını iki yana salladı. “Hayır, çocuğum, en azından biz eve geri dönemeyeceğiz.”

Yanıliyordu çünkü ben Troya’ya dönmüş ve Troyalı Mara olarak şehrin gerçek tanrısının yanında yerimi almıştım.

Rae düşüncelerimi dikkatli bir şekilde takip ederek beni izli-

yordu. Yavaş hareketlerle tuniğimi giymemi ve ağır göğüslüğü başımdan aşağı geçirmemi seyrederken bir yandan da zihnimde dönüp duran hatıraları takip ediyordu.

Zihnimde gezinmesinin iyi yanları vardı; bazen bazı hatıraların dile dökülmesi zordu ve o yavaşça düşüncelerime süzülürken beni anladığını hissedebiliyordum.

Her gördüğümde ona biraz daha fazla bakmayı arzuladığım gülümsemesiyle elini ileri doğru uzattı. “Gel, tatlı Mara,” dedi kelimeleri ona özgü şekilde yuvarlayarak. “Bazen giyinirken acı çektiğini düşünüyorum.”

Haklıydı çünkü göğüslüğü'nün iplerini bağlamam neredeyse bir ömür sürmüştü.

Oturduğu yerde bacaklarını iki yanına açtığında benim için oluşturduğu açıklığa yerleşerek sırtımı ona yasladım. Nazik parmakları saçlarımda gezinip dikkatli bir şekilde onları örerken elimde olmadan güldüm. “Saçlarım önce sadece Delia’yı delirtiyordu ama şimdi herkes kısalığına söylenmeye başladı.”

Rae'nin elleri durdu, dikkatli bir şekilde yaptığı işe devam etmeden önce eğilip başımın tepesini yumuşakça öptü. “Onları başka şekillerde de delirtebileceğine eminim.”

Başımı ona doğru çevirdiğimde saçlarım parmaklarından kurtuldu, bağlanmamış örgüsü bozulsada yine de bana gülümseyerek bakmaya devam etti. “Beni erkek çocuğuna benzetiyorlar.” Dudaklarımı ısırdım. “Sen de öyle mi görüyorsun?”

Rae parmağını dudaklarıma bastırıp onları alt dişlerimden kurtardıktan sonra bir süre daha parmağını orada tutmaya devam etti. Eğilip beni öptü, daha önce defalarca izlediği yolu izleyerek dili ağzımın içinde kendinden emin bir yola çıktı.

Bacaklarının arasından çıkıp yukarı tırmanırken belimi tutarak beni kendine yaklaştırdı, nefes almak için benden biraz olsun uzaklaştığında ise eliyle çenemi okşadı. “Bu hâlini seviyorum,”

derken nefesi dudaklarıma çarptı. “Vahşi Mara belki de en sevdiklerimden biri.”

Göğsümü onunkine dayadığımda göğüslüklerimiz çarpıştı. “Başka hangi Mara’yı seviyorsun?” diye sordum.

Rae’nin gözlerinde yıldızlar parlarken beni bir kez daha öptü ama ben öpüldüğü derinleştirme fırsatı bulamadan yeniden uzaklaştı. “Arsız, küfürbaz, arzu dolu Mara da en sevdiklerim arasında.” Uzun, siyah kirpiklerinin çevrelediği gözlerine dikkatlice baktım, o da benimkilere bakıyordu. “Ama savaşçı Mara’yı her şeyden çok seviyorum.” Saçlarımı yeniden örmesi için arkamı döndüğümde yalnızca enseme öpmekle yetindi. “Bırak böyle kalsın, kimsenin seni istemediğin kalıplara sokmasına izin vermeyecek bir kadınsın sen,” dedikten sonra ayağa kalkarak elini bana uzattı. “Buna nefret ettiğini bildiğim o örgüler de dahil.”

Birlikte odadan çıktığımızda sıcak hava anında üzerimize çullandı. Üstümde neredeyse benim ağırlığım kadar bir göğüslükle yürümek pek kolay olmasa da sırtımı dikleştirmeyi başardım.

Sıcak günlerde savaşmak *Tartaros*’un derinliklerinde savaşmak gibi hissettiriyordu. Sıcaktan savaş alanındaki kumlar alev alırken sandaletlerimizin içine doluyor, her adımı kızgın alevlerin içinde atıyormuşuz gibi hissettiriyordu.

Krallar Kapısı’na vardığımızda askerlerin büyük bir kısmı savaş alanına çıkmak için hazırda beklerken bir kısmı ise şehrin duvarlarının etrafına dağılmış, her ihtimale karşı şehri savunmak için hazır ola geçmişlerdi.

En önde yer alan Karr gelişimizi gördüğünde bizi başıyla selamladı. Onun yanındaki yerimi almak için yürümeyi planlıyordum ama askerlerin arasında bekleyen Meadros’u gördüğümde karanımı değiştirdim. Phoiniks hemen yanında duruyor, ona bir şeyler söylüyordu fakat Meadros’un dikkatinin eğitmenimin üzerinde olmadığını biliyordum. Doğrudan bana bakıyordu.

Başını sallayarak beni selamladığında ona aynı şekilde selam verdim. Dudaklarında eski gülümsemesini andıran bir tebessüm belirirken miğferini başına yerleştirdi.

Şehrin kapıları askerlerin dışarı çıkabilmesi için açıldığında her şey eski hızına kavuştu. Bir an önce kapılardayken bir an sonra savaşıyordum. Alev almış kılıcımı etrafımda çevirirken kimi öldürdüğümü umursamayı bırakmıştım. Artık ne kadar can aldığımın bir önemi yoktu, o sınırı çoktan aşmıştım. İnsan bir kez şehri ve halkı için savaşmaya başladığında insanlığını da vicdanını da bir kenara bırakması gerekiyordu.

Bana olan da tam olarak buydu.

Rae, Gece Savaşçıları'nın hemen önünde karanlık gücüyle onlara yol açarken yanlarına gitmek için önüme çıkan bir düzine askerçi püskürtmem gerekti.

Bir askerın kılıcı yanağımmın hemen yanından geçerken hiç düşünmeden kılıcımı karnına sapladım ve hızla silahımı geri çektim.

Rae'nin yanına vardığımda gücü önündeki askerleri devirirken bana gülümsedi. "Savaş henüz başladı ve sen kan banyosuna girmiş gibi görünüyorsun, arsız ölümlü," derken gücünün sınırlarını genişletti, tek seferde üç düzine askeri daha yere yığarken çıkarttığı işten memnun olduğu her hâlimden belliydi.

Kendi gücümü serbest bırakıp Rae'nin arkasından saldırmaya çalışan bir askerın yere düşmesini izlerken, "Bunu beni temizlemen için yapıyorum," dedim. "Şu anda sıcak suya ve sana asla hayır demem."

Rae kısa bir anlığına bana döndü ve alt dudağını yaladı. "Seni nasıl temizlememi tercih edersin, arsız ölümlü?" diye sorduğunda kelimeleri görünmez eller gibi bedenimde dolaştı. "Ellerimi mi, yoksa dilimi mi kullanmalıyım?"

Karr, sol tarafıma geçip mızrağını saran ateşini güçlendirirken, "Tanrılar, savaş alanında sevişseniz ne kadar eğlenceli olur

bir düşünsenize,” dedi ama sözlerini ağzından çıkarttığı bir homurtuyla sonlandırırken mızrağını ona saldıran bir askere sapladı.

Tara da okuna takılmış yayı ile birlikte Rae'nin yanındaki yerini alırken, “Bunu sen sevişemediğin için söylediğini bu kadar belli etme, Spartalı,” derken yayını serbest bıraktı ve hedefini tam gözünden vurdu. “Kıskançlık senin gücün değil.”

Karr o kadar yüksek sesle kakhaha attı ki önünde ona saldırmak için koşan adam durdu ve geriye doğru kaçmaya başladı. Ancak ateşten bir kementle onu yakalayıp yere yıkarken zahmetsiz bir şekilde eğilip mızrağını boğazına geçirdi. “Dilersen bu gece odama gelebilirsin, Tara, böylelikle senin de uzun zamandır tatmadığını bildiğim bir zevki paylaşabiliriz.”

Rae rahatsızlığı belli ederek homurdanırken karanlığının sınırlarını genişletti.

Tara oklarından birini Karr'a doğru nişan alıp serbest bıraktı, ok Karr'ın başının tepesinden geçip arkasındaki bir askere saplanırken güldü. “Üzgünüm, elim kaydı,” derken sesi en az bal kadar tatlıydı.

Savaş alanında ilerledikçe birbirimize biraz daha yaklaştık. Hermes ve Nestor daha arkada kalıp bizi ve Gece Savaşçıları'nı korurken Phoiniks hepimizin önünde, Troyalı askerleri komuta ediyordu. Seus hemen yanında, kendinden emin bir şekilde ilerlerken Briseis bir an olsun arkamı kollamaktan vazgeçmiyordu.

İçlerinden biri Karr'ın üzerine atıldığında Briseis'in keskin dişleri ondan önce davrandı. Askerin boynu kırılırken Briseis tereddüt bile etmeden bana yaklaşmaya çalışan bir başkasının üzerine atladı.

Yüzümden akan kanı elimin tersiyle silerken, “Bir fikrim var,” dedim. “Karr bana yardımcı olabilecek misin?”

Karr bana göz kırptı. “Daima.” Dilini keyifle şaklattı. “Bir gün Rae'den sıkılıp bana geleceğini biliyordum.”

Derin bir nefes alıp askerlerimize döndüm. Gece Savaşçıları öldürmeye hazır yüzleriyle benden gelecek emirleri beklerken kolyeme tutundum ve onun sıcaklığını hissettim.

Ellerindeki silahlar yerini yaya bırakırken Tara ne yapmaya çalıştığını anlarımış gibi ısıklık çaldı ve savaşçı kadınları da benden gelecek talimatları bekleyerek oklarını yaylarına taktılar.

Gece Savaşçıları da hiç vakit kaybetmeden oklarını hazır ederken tüm gücümü onlara dağıttığımı hayal ettim. Biz tek bir bedendik ve birlikte savaşacaktık.

Elimdeki mızrak kaybolup yerini yaya bırakırken bekledim. Gücümün içimde çağıladığını, dağıldığını hissedebiliyordum. Hepsi benim bir parçamdı. Sahip olduğum her şey onlara dağılırken korkmadım ya da paniğe kapılmadım. İstedğim buydu. Onların da bende ne varsa sahip olmasına izin verdim.

Rae'nin karanlığı koyulaşıp etrafımızı sardı ve bizi korumaya aldı.

Sakin bir şekilde nişan aldım, aldığım nefesin ciğerlerimi nasıl şişirdiğine odaklandım. "Karr, ateşle oynamayı seviyor musun?" diye sorduğumda kızıl gözleri beklentiyle parladı.

Parmaklarının ucu tutuşurken, "Her zaman," dedi, ateşi hazırda bekleyen tüm okları yaktı.

Ateş okları savaş alanına yağarken gücümle onları *Akhalar* bulacak şekilde yönlendirdim. Bir kısmı ne yaptığını görece kadar şanslıydı, kaçmaya çalıştı. Büyük bir çoğunluğu ise, eh, o kadar da şanslı değildi.

Oklar hedeflerini kusursuz bir keskinlikle bulurken durmadık. Yeniden, yeniden ve yeniden okları fırlattık.

Savaş alanı bir anda koca bir yangına dönüşürken çığlıklar ve bağırışlar birbirine karıştı, yanık kokusu her yeri sardı.

Oklar son bir kez daha havalandıktan sonra gücümün tükendiğini hissederek dizlerimin üzerine çöktüm. Askerlerimizin elle-

rinde yeniden silahları belirirken ileri doğru atıldılar ve *Akhaları* sahile doğru çekilmeye zorladılar.

Burnumdan akan bir damla kan yere düşerken her şeye rağmen kendimi güçlü hissediyordum. Rae hemen yanıma çöküp beni ayağa kaldırdığında ona baktım. “İşe yaradı mı?”

Parmaklarıyla burnumdan akan kanı sildi, dudakları hemen burnumu buldu. “Kendi gözlerinle gör, Mara.”

Rae'nin karanlığı yangını bastırıp tüm savaş alanını gözler önüne sererken gerçekten işe yaradığını anladım. Önümüz cansız bir şekilde uzanan, vücutlarının çeşitli bölgelerine hâlâ yanmaya devam eden oklar saplanmış askerlerle doluydu.

Olduğum yerde sallandım. Gücümü her askerle paylaşmak beni tükettiği için eğer yanımda Rae olmasaydı bir kez daha yere yığılabileceğimi bilmeme rağmen bakışlarımı ayıramıyordum.

Beni kucağına alıp savaşın gerisine, duvarların dibine taşırken ona sıkıca tutundum ve yüzümü boynuna gömdüm. Biraz zamana ihtiyacım vardı, o kadar. Kendime gelecek ve kaldığım yerden devam edecektim.

Rae beni bir savaş arabasından geri kalanların üzerine oturttu, dizlerinin üzerine çöküp yüzümü ellerinin arasına aldı. “İyi misin, Mara?” Sesi telaşlı çıksa da bir yandan da iyi olacağıma emin gibiydi. “Sana oldukça zeki bir kadın olduğunu söylemiş miydim?”

Gülümsedim. “Evet ama bunu daha sık tekrarlamalısın.” Uzanıp elini tuttum ve parmaklarımı onunkilere dolayıp bir kez sıkıttım. “Diğerlerinin yanına gitmelisin, sana ihtiyaçları var.”

Rae kararsız bir şekilde bana baksa da ikimiz de haklı olduğumu biliyorduk. Bu yüzden pes ederek, “Seus’u yanında beklemesi için çağıracağım,” dedi.

“Hayır,” dedim hemen. “Duvardaki askerler beni zaten koruyor. Savaşmaya git, göz açıp kapayıncaya kadar size katılacağım, söz veriyorum.” Yerinden kıpırdamadığında toparlanmaya başla-

yan gücümün bir parçasıyla onu hafifçe geriye doğru ittim ama bu bile beni bir kez daha tüketmeye yetmişti. “İyi olacağım, hadi.”

Eğilip beni hafifçe öptü. “Uzun süre dönmezsen tekrar geleceğim.”

O yeniden savaşın göbeğine doğru ilerlerken karanlığı etrafını sardı, o yürüdükçe koyulaşarak ona eşlik etti.

Derin bir nefes alıp savaş arabasının ahşap yüzeyine başımı dayadım ve gözlerimi kapattım. Kolyem tenimi yakacak kadar ısınmıştı ama biraz sonra kendime geleceğime emindim.

Kendimi toparlayacak, yeniden savaşa dönecektim. Gözlerim kapanırken aklımdaki tek düşünce buydu. Sanırım zihnim geri dönmeye hazırdı ancak bedenim değildi.

Gözlerimi güçlükle açıp kendimi ayık tutmaya çalışırken savaş arabası sallandı, arkama birinin bindiğini duydum. Kendimi toparlamak için zaman bulamadan boynuma dolanan ipe nefes alamaz oldum. Ellerim kendiliğinden ipin üzerine yerleşti, kurtulmaya çalışsam da bana saldıran her kimse tüm gücüyle ipi sıkarak beni kısıktırak yakaladı.

“Yeniden karşılaştık,” dedi Antios’un öfkeli sesi kulaklarımın dibinde. “Ve bu son karşılaşmamız olacak.”

Rae’nin kırdığı parmaklarına rağmen beni hırsıyla tutan eline baktım.

Tınaklarımı ipi tutan ellerine geçirdiğimde ipi gevşetse de bırakmadı. Görüşüm gidip gelirken Briseis’in koşarak bana yaklaştığını gördüm.

Antios da onu fark etti. “Aslanın eğer buna dahil olursa,” derken boynumu biraz daha sıktı. “Boynunu hemen, şu anda düşünmeden kırarım.”

Briseis onun ne söylediğini anlar gibi durakladığında onun hemen arkasında, savaş alanına bakan Athena’yı gördüm. Gülümsedi, beni başıyla selamladıktan sonra elindeki mızrağı son hızla fırlattı.

Briseis kükredi, bana yaklaşmaya çalışıyordu ancak Antios çok yakındaydı. Antios, “İzle,” derken ip biraz daha gevşedi, avıyla oynayan bir avcı gibi kahkaha attı. Tek gözünün üzerinde kirli bir sargı bezi vardı. Bu iş bittiğinde onun iki gözünü de kaybettiğinden emin olacaktım.

Ben ondan yeniden kurtulmaya çalıştığımda ise muhtemelen kılıcının kabzasıyla suratıma vurdu ve darbenin etkisiyle yana doğru kaydım.

Mızrak son hızla arkası dönük Rae’ye doğru ilerlerken onun karanlığını aştı. “Rae!” Antios bağırışımı bastırmak için ipi bir kez daha sıkarsa da Rae beni duymuştu.

Bana döndü ama ona hızla ilerleyen mızrağı fark etmedi. Tüm dikkati Antios ve benim üzerimdeydi. Onun dikkatini dağıtmıştım.

Ölecekti.

Bir Tanrı’nın silahıyla ölecekti.

Antios’un ipi gırtlığıma son bir kez dolandı ama hemen sonra altımdaki araba parçalara ayrıldı. Kanatlar beni sarıp ondan kurtulurken Rae’ye doğru koşmaya çalıştığımda Apollon bana engel oldu.

Mızrak hedefini bulmadan yalnızca bir kalp atışı önce Meadros, Rae’nin önüne geçti ve onun dikkat dağınıklığından faydalanarak Rae’yi geri itti.

Meadros’la göz göze geldik ve Athena’nın mızrağı göğsüne saplanırken ıglık attım.

Bir anda tüm savaş alanı birbirine girdi. *Akhalar* Athena’nın hamlesinden cesaret alıp ilerlemeye çalışırken Gece Savaşçıları Rae’nin etrafını sardı. Karr, ateşiyile Rae’nin gücünün içine karışıp önüne çıkan kim varsa yaktı.

Rae bana doğru ilerlemeye çalışırken *Akhalardan* birkaçı Meadros’un cansız bedenine tekme attı, onu kendilerine çekmeye, bir savaş ganimeti gibi paylaşmaya çalıştılar.

“Mara bakma,” dedi Apollon kanatlarıyla görüşümü örtmeye çalıştığında ona engel oldum. Tüm gücümü toparlayıp onu geriye iterken sürünerek bizden kaçan Antios’u gördüm.

Bir korkak gibi kaçıyordu.

Onu öldürecektim.

Onu ne pahasına olursa olsun öldürecektim.

Briseis onun peşinden koşmaya başladığında öldürücü hamle için bekleyeceğini, onu benim için saklayacağını biliyordum.

Rae karanlığını savurup Meadros’un cansız bedenini çekiştiren askerleri aşmaya çalıştı, bana ulaşmak için var gücüyle çabaladığını biliyordum ama tehlikenin tam ortasındaydı ve askerlerimiz onu korumak için elinden geleni yapıyordu.

Çılgılık atarak savaş alanına dönmek için hamle yaptığında güneş tüm gücüyle parlayarak beni kısa bir süreliğine de olsa kör etti; Apollon bana engel oluyordu. Yeniden savaş alanına dönmem için bana engel oluyordu.

Tekrar görmeye başladığımda hiç düşünmeden hançerimi kınından çıkarttım. Antios’un işini daha sonra da halledebilirdim.

Tüm gücümle Apollon’un üzerine hücum ettim. İstese bana karşı koyabileceğini biliyordum ama yapmadı. Birlikte yere düştük. Hançeri tutan ellerim titrese ve tüm gücümü kullanmam gerekse de yine de hançeri onun gırtlığına bastırdım.

Altımdaki beden hareketlendi, benden kurtulmak istediğini bilmeme rağmen bana karşı koymadı. Gücü etrafıma dolanmış olmasına rağmen beni kendinden uzaklaştırmamış olmasına şaşıryordum. Kanatları iki yanına açılmış, bana tamamen teslim olmuştu ama istediğim bu değildi. Benimle savaşmasını istiyordum. Benimle savaşmasına ihtiyacım vardı. Ancak o zaman hiç düşünmeden hançeri biraz daha itip boğazına saplayabilirdim.

Teninde silahım yüzünden oluşmuş yaradan kan sızarken gözlerini bana dikti. “Seni öldürmemem için bana tek bir neden ver!” dedim öfke içinde haykırarak. “Tek bir neden.”

Apollon'un kanatları kurtulmak ister gibi çırpınsa da bedeni kanatlarının özgürlük çağrısına kulak vermedi. "Tek bir neden ve sonra tüm oyun bitecek mi?" Yüzümden akan kan onunkine damladığında suratını buruşturdu. "Mara yaralısın, izin ver seni iyileştireyim."

Elini bana doğru uzattığında gücüm bir kamçı gibi şakladı. "Bana dokunma."

Apollon'un kaşları havalandı. "Teorik olarak şu anda sana isteyerek dokunduğumu söyleyemem çünkü siktiğimin hançeriyle birlikte üstüme çullanan sensin. Ama söylemeye çalıştığın şey şefkat göstermemse, pekâlâ." Sanki ölümle burun buruna değilmiş gibi gülümsedi, güneş gözlerinin içinde yanıp söndü. "Sanırım bunu yapabilirim."

Hançeri bir kez daha sıkıca kavradım, gözlerimi onunkilere diktim. "Onu öldürdün," dedim gözyaşlarımın gözlerimi zorladığını hissederek. Güçlendirmeye çalıştığım duvar yıkılmak üzereydi, bunu hissedebiliyordum. Yıkıldığında Apollon'un karşısında korunmasız kalacaktım. "Onun hiçbir suçu yoktu ama yine de öldü," dedim ama sesim duvarlarımın yıkıldığını belli edercesine güçsüz çıkmıştı.

Apollon beni şaşırtan bir hamle yaparak elini elimin üzerine koydu, hançeri ona daha sıkı bastırmam için beni zorladı. Boyundan kanlar akarken bunu hiç hissetmemiş gibi görünerek doğrudan gözlerimin içine baktı. "Onu ben değil, savaş öldürdü, Mara," dediğinde sesi gerçekleri haykıran bir adamın sesi gibi kendinden emin çıkmıştı. "Sen ne kadar aksini iddia etmek istersen de buraya seni kurtarmak için geldiğimi biliyorsun."

Son sözleri bir tokat gibi üzerime inerken ayağa kalktım. Her yerim kandan yapış yapış olmuştu ve ben ne kadar silsem de kışımındaki yaradan kan süzölmeye devam ediyordu. Yüzümün sağ tarafında başka bir yaranın daha olduğunu biliyordum çünkü elmacık kemiğim zonkluyor, içten içe yanıyordu.

Sendeledim, dengemi sağlayabilmek için bir süre gözlerimi kapatarak öylece dikildim. “Onu kurtarabilirdin,” dedim gözlerimi açmaya cesaret edemeyerek.

Apollon’un onu devirdiğim yerden kalktığını biliyordum yumuşak kanatlarının hışırtısı kulaklarıma doldu. Tam karşıma gelip durduğunda, “Gözlerini aç,” diye yumuşakça emretti. “Gözlerini aç ve bana bak.”

Tüm bedenim titrese de gözlerimi açarken hançeri tutan elimi onu uyarırcasına ikimizin bedenlerinin arasına yerleştirdim.

Apollon hançere temkinli bir bakış attıktan sonra derin bir nefes aldı, başını hafifçe eğerek dikkatli gözlerini üzerimde gezdirdi. “Bunu yapamazdım,” derken sesi nefes nefese çıkmıştı. “Ya seni kurtaracaktım ya da onu. Seni kurtarmayı seçtiğim için beni suçlayamazsın.”

Geriye doğru bir adım atarken hançeri de indirdim.

Haklıydı.

Haklı olmasından nefret etsem de haklıydı. Onu en azından bunun için suçlayamazdım.

Gözlerimi açıp görmekten korktuğum manzaraya baktım. Onun cesedini savaş alanından çekip almak için birbiriyle savaşan askerlere ve hepsinin ötesinde dikilen Tanrılara baktım. Bedeninden sızan kan altındaki kumu koyulaştırmış, çamur hâline getirmişti.

Dizlerimin üzerine çöküp inanmadığım Tanrılara yalvarmak için kendimi zorlamam gerekti çünkü birçoğunun en çok nefret ettiği kişiydim ve hiçbirinin dualarıma yanıt vermeyeceğini biliyordum.

Meadros benim yüzümden ölmüştü. Zeytin ağacının altında benimle buluşmayı bekleyen o genç adam artık yoktu. Kalbini kırdığım, aşkımla ona olan sevgimi parçaladığım adam gitmişti.

Hançeri yere attım.

Karla ıslanmış metal kuma gömülürken öylece kaldı.

Apollon'un arkamdan geldiğini biliyordum. Karr'ın mızrağını yere attığını görebiliyordum. Hermes'in miğferini çıkarttığını, Nestor'un eliyle ağzını kapattığını...

Bir ok yanımdan geçti, muhtemelen bana arkadan saldırmaya çalışan bir asker Tara'nın okuyla yere serilmişti.

Şu anda her şey olabilirdi ama ben savaşmayacaktım.

Bugünkü savaşım bitmişti.

Onun cansız bedenine doğru yürürken en azından eski Mara olmak istiyordum.

Onu bu felakete sürüklemeyen önceki Mara olmak istiyordum. Onun için en azından bunu yapabiliyordum.

Nihayet Rae'ye ulaştım. Beni sıkıca tuttuğunda askerler daire şeklinde etrafımızda dizildi. Hemen ötemizde hırpalanmış, *Akhalar*ın elinden kurtarmayı başardıkları cansız bedeniyle Meadros uzanıyordu.

Rae'nin karanlığı yeniden güçlenip etrafımızı sardı, güçlü bir şekilde patlayarak etraftaki tüm *Akhalar*ı püskürttü. Karr'ın alevleri de Rae'nin gücüyle taşınarak etrafımıza alevden bir çember çizdi.

Bu, ona veda edebilmem için yeterliydi.

Bedeninin etrafı ondan akan kandan dolayı ıslanırken bunu umursamadan dizlerimin üzerine çöktüm. Gözleri açıktı ve gökyüzüne dikilmişti. Sanki son nefesini alırken huzuru hissetmiş gibi dudaklarında gülümsemesi asılı kalmıştı.

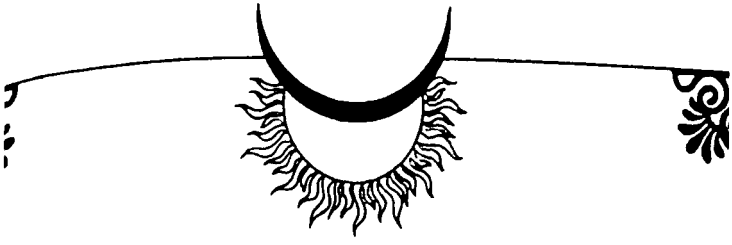
Yanağına dokunduğumda şaşırtıcı bir şekilde sıcak olduğunu fark ettim. Birazdan kalkıp savaşmaya gidecek gibi görünüyordu. Parmaklarımı gözlerine koyduğumda kolayca kapandılar. "Troyalı Meadros, yiğitçe savaşın," dedim haykırmak istememe rağmen fısıldayarak. "Şimdi senin için dinlenme zamanı."

Elimi geri çektiğimde gözlerinde iki sikke belirdi. Ayağa kalktığım da Rae dışında herkesin geri çekildiğini, savaşın geçici bir süreliğine de olsa durduğunu fark ettim.

Bedenimden kopup giden ateş Meadros'un cansız bedenini içine alırken Rae bana sarıldı, kendisiyle birlikte beni de geri çekti.

Ateş o kadar güçlüydü ki Meadros'un bedenini kısa sürede kaplayıp yakmaya yetmişti. Çok geçmeden ateş söndü, cansız bedeni gitti.

Geriye yalnızca yıllardır oradaymış gibi görünen bir zeytin ağacı kaldı.

BÖLÜM XXVII

Biraz önce Meadros'un cansız bedeninin durduğu yerde beliren zeytin ağacına bakarken içimdeki kuytu derinliklerden yükselen sonsuz öfkem onu hissedebileceğim kadar belirgin hâle geldi.

Başım dönüyor ve midem bulanıyordu. Geriye doğru bir adım attım ama içimde uyanan güç beni öyle hızlı ve sert çarptı ki dizlerimin üzerine çöktüm. Sanki bedenimi aşarak dışarı taşmak, beni ortadan ikiye yarmak istiyordu.

Ellerim kum zeminin içine dalarken gerilerde bir yerlerde Rache'nin adımı seslendiğini duyabiliyordum. Neden yanıma gelmiyordu? Neden beni düştüğüm yerden kaldırmıyordu? Ben neden tek başıma kalkamıyordum? Kontrolümün elimden yitip gittiğine emindim ve elimden hiçbir şey gelmiyordu.

Kendimi canımı yakacak kadar yere biraz daha bastırırken kumun içine gömülmüş parmaklarımda çatırdayan güç parçalarını gördüm. Şimşekler zeminden kollarıma, oradan gövdeme yayılırken etrafımdaki havayı titreştirdi.

Bana şu an için zarar vermiyordu ama bu, başkalarına zarar vermeyeceği anlamına gelmiyordu.

İşte o zaman Rae'nin bana neden yaklaşmadığını gördüm. Etrafımı saran alevden çembere sürtünen şimşekler gücümün çizdiği sınırları geçmek için savaşıırken soluklarım boğazımdan ağzıma yükseliyor ve oradan da isli bir duman şeklinde çıkıyordu.

Sonra her şey boğuldu. Ateş şimşekle karışıp havaya yükselirken kolyem ısındı, gümüş rengi gücüm de onlara katıldı.

Hâkimiyetimi kaybettiğimi tam o anda anladım. Ayağa kalktığımda artık ben gücüme değil, gücüm bana hükmediyordu. Ruhum bedenimin içine hapsolmuş gibi hissederek savaş alanına baktım. *Benden korkuyorlar*, diye düşündüm ama bunu düşünen aslında ben değildim. Gücümün kendisiydi.

Rae tam karşımda, karanlığını bedeninin etrafına bir koruma kalkanı gibi sararken dimdik duruyordu. Gücü yalnızca onu değil, herkesi benden koruyordu. Karr, hemen arkasında, anlam veremediğim bir ifadeyle beni izliyor, tartıyordu. Hangimizi koruması gerektiğini düşündüğünü biliyordum. Gücüm Rae'nin üzerine akarsa kendini hangimize siper etmesi gerektiğini bilmemek onun için karmaşık olmalıydı.

Aptal. Önceliği ben değil, her zaman Rae olmalıydı.

Tara ise Karr'ın aksine kendinden emindi. Okunu doğrudan bana çevirmişti ve en ufak bir hareketimle yayından serbest bırakacağını belli edercesine bedeni kaskatı kesilmişti. Güldüm, oku parmaklarının arasında yanıp kül olurken bir an bile olsun kıpırdamadan beklemeye devam etti, yayda yeni bir ok belirdi. Onu da yakabilirdim ama şu an için uğraşmaya değmezdi.

"Mara." Rae'nin bana seslenişinde o an için anlayamadığım bir şeyler vardı. Bana her zaman farklı şekillerde ve imalarla Mara diye seslendiği olmuştu. Duygularını yansıttığı sesi bazen kızgın, bazen arzu dolu olurdu. Bana daha önce hiç şu anki gibi seslenmemişti.

Sesinin karanlık kıvrımlarındaki korkunun tadını neredeyse alabiliyordum.

Neredeyse.

İçimdeki güç bundan tatmin oldu. Benden korkuyorlardı. Güzel, çok uzun zamandır korkan bendim, şimdi korkma sırası diğer herkesteydi.

İleri doğru bir adım attığımda Rae'nin karanlığı anında önümü kesti. Gücü bir duvar gibi önümde yükselirken başımı yana eğdim. "Benden korkuyor musun?" diye sordum ama soruyu soran kesinlikle ben değildim. Benim sesim hiçbir zaman bu kadar uhrevi olmamıştı. Ben hiçbir zaman kelimeleri bu kadar baskın ve acımasız telaffuz etmemiştim. Aksanımdaki ince tını doğma büyüme Troyalı olan bir kadına aitti, kendi şehrinde konuşulan daha yayvan aksanın aksine, onunki daha kıvrak ve ölümcüldü.

Rae'nin karanlığı dalgalandı ama yine de orada kalmaya devam etti. Bana engel oluyordu. Şimdi savaş alanındaki tüm askerler geri dönmüş, Troyalılar şehrin duvarlarının önünde savunmaya geçmişti. Savaş alanının ortasında sadece biz vardık. Başından beri aynı safta çarpışmış üç Tanrı ve ben vardık.

Ben bir taraf mıydım, yoksa bir silah mıydım o an için bundan bile emin değildim. Ölümcül hissediyordum, istediğim her şeyi o anda yapabilecek kadar güçlü ve yok ediciydim.

Böylesine bir güç ne zamandır içimdeydi?

Rae'nin karanlığı zayıflarken bakışları doğrudan benimkileri buldu. "Arsız ölümlü," diye fısıldadı. "İzin ver geçeyim."

O anda aslında Rae'nin karanlığının önümde dikilmesinin sebebinin beni durdurmak değil, bana ulaşmak olduğunu anladım. Herkes benden kaçabilirdi ama o bunu yapmazdı. Rae hiçbir zaman benden vazgeçmezdi. Kendisiyle benim aramda bir seçim yapması gerekse hiç düşünmeden beni tercih ederdi.

Zihnim ve ruhum ona geçit vermek istiyordu ama gücüm bunu kabullenmiyordu. Gücüm öfkeliydi. Gücüm kendi mevcudiyetini kullanarak onu ezip geçmek istediği için Rae'nin karanlığına kızgındı ve bana yaklaşmasına izin vermeyecekti. Onun en güçlü yaratılış olduğunu bilmesine rağmen yine de ona kafa tutuyordu.

Tanıdık bir nal sesi duyduğumda etrafımdaki ateşten çember harlandı, yerden birkaç baş kadar yükselip gövdeme kadar ulaştı.

Phoiniks'in bedeni görüldüğünde güç içimde kükredi. Onu çok iyi tanıyordu. Karşısında duran bu adam onu yönetmeyi ve ehilleştirmeyi çok iyi biliyordu. "Uzak dur," dedim yine bana ait olmayan o sesle. Konuşan gücümün kendisiydi, buna emindim. "Bastırılmaktan sıkıldım artık."

Phoiniks'in toynaklarının öfkeyle yere sürttüğünü ateşten çemberimin arasından güçlükle de olsa gördüm. Gücüm beni onlardan ayırmaya çalışıyordu. Bana dokunmalarını istemiyordu. Yeniden kopup geldiği o köşelere zincirlenmek istemiyordu. "Kiminle konuşuyorum şu anda?" diye sorduğunda sesi dikkatli bir şekilde sakin. Beni öfkelenlendirmeden neler olduğunu anlamaya çalıştığını biliyordum. "Eğittiğim kızla konuşmadığıma eminim."

Güldüm. "Ben hep o kızdım," dedim. "Sadece uzun süredir beni bastırmak için uğraşıyordu. Ama artık Leda öldü ve bu da dizginlerimden biri koptu demek oluyor."

Bedenimin içine hapsolmuş zihnim şaşkınlıkla donup kaldı. Leda, benden önceki gelindi, Seus'un annesiydi. Onun öldüğünü gücümün nasıl olup da bildiğine emin olamasam da doğruyu söylediğine emindim.

Bir ölüm daha. Neden bilmiyordum ama bu ölümün de benimle bir ilgisi olduğunu hissediyordum ve sebep olduğu acı ruhuma inen hançerler gibi keskin bir etki bırakıyordu.

Gücüm hissettiğim dehşetin kokusunu almış gibi kıkırdadı.

“Aynen öyle,” diyerek kendi kendimi yanıtlarken bedenim kavruluyor gibi hissediyordum. “Onun fedakârlığı her zaman hatırlanacak.”

Görüşüm bulanıklaştı. Görebildiğim tek şey ateşti; sürekli harlanan, içinden şimşekler akan o ateş. Öfkemin, dehşetimin ve çaresizliğimin harladığı o ateş.

Verdiğim cevap Phoiniks’i gafil avlamış olmalıydı çünkü birkaç kalp atımı boyunca afallamış göründü. Ancak kendisini toparlaması uzun sürmedi. “Demek Leda öldü,” dedi. “Peki sen bunu nasıl biliyorsun?”

Yeniden güldüğümde dudaklarımdan ısığa benzer bir ses döküldü. “Ben her şeyi bilirim, mesela senin yıllar önce Akhilleus’u eğitirken ne kadar başarısız olduğunu bildiğim gibi. Söylesene, at adam, neden yaşlılıktan öleceği uzun bir ömür seçme şansı varken bir kahraman olup ölmesini tercih ettin? Tanrılar ona bir seçim şansı verdi ama sonsuza kadar genç kalacak savaşçı bunu elinin tersiyle itti.” Ateş şimdi geri çekilip bedenimin etrafına dolunırken vücudumun şeklini almıştı. Parmaklarımı düşünür gibi çeneme koydum. “Dur tahmin edeyim, ancak o bir kahraman olursa sen de ünlü olacaktın, değil mi?” Ateş bedenime biraz daha yaklaştı ama beni yakmak yerine güçle dolduruyordu. “Haklıyım, haklı olduğumu biliyorsun.”

Rae, Phoiniks’in yanında durdu, evrenlerin parçalanıp yeniden birleştiği gözlerini benimkilere dikti. Bir şey söylemek için ağzını açtığı anda Phoiniks elini kaldırarak onu susturdu. Bu konuşmaya kimseyi dahil etmeyecekti. “Hiç kimse kan dökmeden kahraman olamaz, kızım,” derken sesi yılların bilgisi ve dehşetiyle yoğrulmuştu. “Kimse bu yolun güllerle bezeli olduğunu söylemedi. Söylemiş olsa bile o güllerin dikenini var ve bazen o yoldan geçerken ayağını kanatacağını bilmene rağmen yürümeye devam etmen gerekir.”

Nefesimi o kadar güçlü verdim ki burnumdan öfkemin yansıması olan bir ses çıktı. “Güllerden nefret ederim ve onların yollarını sikerim,” derken güç içimde harıl harıl yanıyordu. “Ben bir kurban olmayacağım, bir kahraman olmak için ölmeyeceğim.”

Phoiniks tek kaşını kaldırdı. “Kimse sana kahraman olmak için ölmen gerektiğini söylemedi, kızım.” Şimşeklerim çatırdadığında başını iki yana salladı. “Sen o türde bir kahraman değilsin.”

Ateş şimdi bedenime yapışmıştı. Etrafım sıcacıktı ama bundan rahatsız olmadım. Aksine kendimi rahatlamış hissediyordum. Hiç olmadığım kadar güçlüydüm ve bu his bağımlılık yapıcıydı. “Bilmediğimi mi sanıyorsun?” diye tısladım ona. “Kaderimin ne ile düğümlendiğini fark etmediğimi mi sanıyorsun?”

“Hangi kaderden bahsediyorsun?” Phoiniks bana doğru bir adım daha yaklaşırken artık Rae’yi göremez oldum. Sanırım sevdiği kadını bu hâlde görmeye daha fazla dayanamayarak benden uzaklaşmıştı. *Peki. Bu da kabul.* “Kendi işlediğin kaderinden mi, yoksa Tanrıların senin için biçtiği ömürden mi bahsediyorsun?”

“Hangi Tanrılar? Şu anda şehrimin topraklarında kan akıtan Tanrılar mı, yoksa dağlarının zirvesinde savaşmak yerine saklanan korkak Tanrılar mı?” Güldüm, bu hayatımda duyduğum en komik şakaydı. “Onlar da en az insanlar kadar beter değil mi? Bize yardım etmeleri gerekirken kanımızı dökmeleri onları da en az bizim kadar insan yapmıyor mu? Yoksa bizi en az onlar kadar Tanrı mı yapıyor?”

Phoiniks’in insansı gövdesi dikleşti. “Nasıl hissediyorsan, nasıl görünüyorsan öylesin. İster bir Tanrı olduğunu ister bir insan olduğunu düşün.”

Başımı iki yana salladım. “Ben görüldüğümden çok daha fazlasıyım,” derken gerçekten de öyle olduğumu biliyordum. “Benim nelere muktedir olduğumu bilseydiniz hepiniz dizlerinizin üzerine çöker, bana tapardınız.” Omuzlarım kendinden emin bir

tavırla havaya kalktı, çenem dikildi. “Burada benim ne olduğumu bilen biri var.”

Diyecek daha fazla sözüm vardı ama karanlık bedenimin etrafına çöküp gücümü boğarken dizlerimin üzerine çöktüm. Tam o anda güçlü bir beden beni arkadan sardı, tanıdık bir koku burun deliklerime doldu. Onun kokusunu içime çekmek gecenin karanlığında bir ormanın derinliklerinde yürümek gibiydi. Rae beni sıkıca sararken ateşim ona karşılık vermeye çalıştı ama en sonunda karanlığı gücümü tamamen yuttu. “Geçti, tatlı Mara,” diye fısıldarken dudaklarını şakağıma bastırdı. “Ben daima buradayım, geçti.”

Gücün getirdiği delilik kaybolurken omuzlarım ciğerlerimden sökülürcesine çıkan çığlğın altında sallandı. Yaşlar gözlerimden kurtulup kumlara akarken her biri zeminde yuvarlak delikler açtı.

Rae üzerime biraz daha kapandı, göğsünü sırtımla tamamen birleştirirken beni kendine doğru çekti. “Seni seviyorum,” diye fısıldadı. “Sonsuzluğun her iki tarafında da seviyorum, Mara.”

Ağlamam şiddetlenirken tam önümde duran adamın sandaletlerini gördüm. Karr önüme diz çöküp bana sıkıca sarıldığında Tara da hiç vakit kaybetmeden Karr’ın yanına çöküp bana sarıldı.

Bir anda kendimi bedenlerden oluşan bir halkanın içinde bulurken ateşin ve delilik hâlinin beni tamamen terk ettiğini hissettim. Tüylü, iri bir beden başını benimkine yasladığında Briseis’in geri döndüğünü anladım.

Karr kıkırdadığında gülüşü kulağımın dibinde patladı. “Şu anda hepinizi ne kadar sevdiğimi söylesem biraz tuhaf kaçır, değil mi?” diye sorduğunda Tara homurdandı. “Lanet kadın, her söylediğimi bel altı algılamaktan ne zaman vazgeçeceksin?”

Karr ve Tara geri çekilirken Rae beni sıkıca tutmaya devam ediyordu. Tara ondan beklenmeyecek bir hamleyle eğilip yanaklarındaki gözyaşlarını sildi. “Seni vurmayacaktım,” dediğinde

okunun bana doğrultulduğu anın taze hatırası zihnimde uyandı. “Sadece seni korkutmaya çalışıyordum.”

Karr’ın dudaklarından bir hayret nidası döküldü. “Bana da böyle dokunman için gücümün beni parçalamasına razıyım,” derken suratında çapkın bir gülümseme belirdi.

Tara onu sakince süzdü. “Gücünü kıçına sok, Karr,” dedi ama yine de gülümsemeden edemedi.

Rae titremelerim durduğunda geri çekildi ama fazla uzaklaşmadı. Omuzlarımı sıkıca tutup bana baktığında durum değerlendirmesi yaptığını anladım. “Buradasın,” dedi bundan emin olmaya çalışarak. “Benimlesin.”

Ona sadece başımı sallayarak yanıt verebildim çünkü boğazımda ne kadar yutkunursam yutkunayım öfkeden ve ateşten geriye kalan rahatsız edici bir his vardı. Bir türlü o hissi bastırmayı başaramıyordum.

Phoiniks elini bana uzattığında o ele tutundum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim. “Özür dilerim,” dedim utanarak. “Söylediklerimi...” diye devam edecek olsam da beni susturdu.

“Hayır, kızım, konuşanın sen olmadığını, gücünün özü olduğunu bilecek kadar çok yaşadım,” dedi. “Beni endişelendiren gücün durdurulamaz şekilde dile gelmesine yol açan olay.”

Nihayet ayakta tek başıma duracak kadar kendimi toparlamayı başarmıştım. Cevabından emin olsam da, “Seus’un annesi gerçekten öldü mü?” diye sorduğumda bu soru boğazımı sardı, beni içten içe yakarak tüketecekmiş gibi derinden ilerledi. Gözlerimin önünde Meadros’un cansız bedeninin görüntüsü belirdi; yüzündeki ifade ve göğe dönmüş bakışlarını bir ömür hafızamdan silemeyeceğime emindim.

Karr, “Apollon gerçek olup olmadığını biliyor olmalı,” dediğinde gerildim. “Onunla konuşmak zorunda değilsin, bu işi ben halledebilirim.” Beni korumaya çalışıyordu. Herkes beni bir şey-

lerden korumaya çalışıyordu ama ben buna değip değmeyeceğime emin bile değildim.

Başımı iki yana salladım. “Onunla konuşacağım,” derken sesim her nasılsa biraz sonra bayılacakmışım gibi hissetmeme rağmen kendinden emin bir şekilde çıkmıştı. “Leda’nın ölümünün içimdeki gücü nasıl dile getirdiğini ona sorması gereken benim.”

Apollon’un Hector’un sarayına girdiğinde ne gördüğünü çok iyi biliyordum çünkü bu sahneyi itinayla hazırlamıştık. Kendi sarayımızdakine benzeyen ama daha küçük taht odasındaydık. Yerler ve duvarlar mozaiklerle kaplıydı ve içeri dolan sıcak rüzgâr tavandan sarkan kumaşları dalgalandırıyordu. Rae, kendisinininkine oranla daha gösterişsiz tahta yayvan bir tavırla yayılırken ben tam arkasında, elim omzuna bırakılmış bir şekilde duruyordum. Briseis bir heykel gibi kıpırdamadan yanımda dikiliyordu.

Apollon içeri girdiğinde ilahi formunda değildi hatta neredeyse insani göründüğünü bile söyleyebilirdim. Geniş kanatları yoktu, gözleri kehribarın yumuşak bir tonundaydı. Açık renk tuniğinin üzerindeki altın işlemler bile gösterişten uzaktı.

Yine de o Apollon’dur. İsteddiği kadar gizlensin, o odada dururken güneş daima onun üzerine doğuyordu.

İçeri girdiğinde onu davet etmemize şaşırsa bile bunu belli etmeyecek kadar ciddi bir tavır takınmıştı. Başıyla bizi hafifçe selamladı ve hemen arkamızda silahlarını kuşanmış bir şekilde bekleyen Karr ve Tara’ya baktı. “Daha fazla korumanız olacağını düşünüyordum,” derken aynı zarafetle onları da selamladı. “Bundan bana güvendiğinizi düşünerek gurur mu duyayım, yoksa bu kadar tehlikesiz olduğumu ima ettiğiniz için hakaret olarak mı kabul edeyim emin değilim.”

Lafı dolandırmaya hiç niyetim yoktu. “Leda öldü mü?”

Apollon’un gözlerinde buz gibi bir ifade belirdi. “Demek böyle olacak.” Omuz silkti. “Bunu neden merak ediyorsun?”

Ona dişlerimi göstererek sııttım. “*Demek inkâr etmiyorsun?*”

Apollon kendini geriye doğru bıraktığında yere düşmeden hemen önce geniş bir *kline* altında belirdi. “Yalan konuşmayı sevmem, Mara,” derken sesi her türlü duygudan yoksundu. “Bu yüzden evet, onun öldüğünü sana söyleyebilirim.”

Rae oturduğu tahtta rahatsız bir şekilde kımıldadı. “Neden Mara’yı istiyorsun?” Sorusu havaya bir külçe gibi çöktü. “Madem zaman dürüstlük zamanı, o hâlde gerçekleri konuşmaya biraz daha devam edebilirsin.”

Apollon dikkatli bir tavırla tınaklarını inceledi. “Kendimce sebeplerim olduğunu söyleyebilirim, kardeşim ve her geçen gün ne kadar haklı olduğumu biraz daha anlıyorum. Onun sahip olduğu gücün farkında değilsin ama ben farkındayım.” Gözleri Rae’ninkilere dikildi. “Sence de farkında olmadığın şeylerle baş etmek güç değil mi?”

Rae ayağa kalkarak tahtına çıkan basamakları yavaşça indi. Apollon’un tam karşısına geçip durduğunda, “Her zaman senin yanımdaydım,” dedi. Sesi gücenmiş hatta hayal kırıklığına uğramış gibi çıkmıştı. “Ama sen ilk fırsatta bana ihanet ettin.”

Apollon’un gözleri parladı. “Ben de her zaman senin yanımdaydım, kardeşim,” derken o da oturduğu yerden kalktı, yüzlerinin arasında yalnızca bir kol kadar mesafe bırakana kadar Rae’ye yaklaştı.

Rae tatsız bir şekilde güldü. “Şu anda tam olarak karşımdasın,” dedi. “Bana karşı yer alıyor, bana karşı savaşıyorsun.”

Apollon başını iki yana salladı. “Belki de tam arkadayımdır, Rae,” derken gülümsedi. “Yalnızca sen bunu fark edemiyorsundur.”

Tahtın arkasından çıkıp onlara yaklaştığımda Karr da ileri doğru bir adım attı ama elimi kaldırarak onu durdurdum.

Rae ikizini inceledi. “Ben gördüğüme inanırım.”

Apollon rahat bir tavırla omuz silkti. “Yoksa sana gösterilene mi?”

İkisini karşı karşıya gelmiş bir şekilde izlerken birbirlerine taban tabana zıt olduklarını fark etmemek mümkün değildi. Apollon gerçekten gün, Rae de geceydi. Biri aydınlığın her bir zerre-sini kuşanırken öbürü karanlığın kayıp deklizlerinde dolanmayı tercih ediyordu. Birbirinden bu kadar farklı görünürken bunu söylemek beni huzursuz hissettirse de birbirlerini tamamladıklarını biliyordum.

Kusursuz iki parçaydılar ve bir araya geldiklerinde ürkütücü bir tamamlanma yaşadıklarına emindim ama yine de bu, birbirlerinin yürüngesine girdiklerinde birinin diğerini parçalamayacağı anlamına gelmiyordu.

Boğazımı temizlediğimde ikisinin de dikkati benim üzerime çekildi. “Leda’nın ölmesi neden gücümü tetikledi?”

Apollon dikkatli gözleriyle önce Rae’ye sonra da bana baktı. “Cevaplarını almaya hazır olmadığınız hiçbir sorunuzun bir önemi yok.” Ellerini iki yanında açtı. “Bazı cevapları ise yaşayıp görmek gerekir. Yalnızca Leda’nın bir hiç uğruna ölmediğini bilmeniz yeterli.” Apollon bir anda sustu, bakışları arkamda bir yerlere odaklanmıştı.

Yere düşen metalin şingirtısı taht odasında yankılanırken yavaşça arkamı döndüm. Seus çaresiz bir ifadeyle Apollon’a, babasına bakıyordu. “Annem,” diye fısıldadı ama hemen sonra kendine gelerek yere düşen kılıcını hızla aldı, bize doğru koşarken ne Karr ne de Tara onu durdurmak için bir hamle yaptı.

Seus, Rae ve benim aramdan geçip doğrudan Apollon’un karşısına dikildi ve kılıcını temiz bir hamleyle karnına geçirdi.

Kılıcın ucu Apollon'un sırtından çıkarken dudaklarından kan sızdı. Gülümsedi ve oğluna bakarak, "Bu biraz gıdıkladı," dedi. ğinde Seus öfkeyle kılıcı geri çekip bir daha soktu. Ve bir daha, Apollon'u delik deşik ettiğinde ise yere, babasının kanıyla ıslanmış zemine çöktü.

Kılıç hâlâ Apollon'un karnında duruyordu. Ağzında biriken kanı tükürdükten sonra sakın bir tavırla kılıcı kabzasından çekip çıkarttı ve yere attı. Yaraları gözle görülür bir hızla iyileşirken kanatları genişçe açıldı. "Acını anlıyorum," dedi ayaklarının dibinde duran Seus'a bakarak. "Fakat annen ölümü kendi seçti, onu hiçbir şey için zorlamadım."

Seus kafasını kaldırıp Apollon'a öyle büyük bir öfkeyle baktı ki öfkesinin bir yansıması olsaydı, tüm odanın ya buz tutacağına ya da alevler içinde kalacağına emindim. "Onu en sonunda benden tamamen aldın," dedi fısıltıdan farksız bir sesle.

Apollon'un arkasını dönüp gitmesini bekledim çünkü gözümdeki konumuna bu yakışırdı. Bunun yerine o da dizlerinin üzerine, kendi kanının içine çöktü. Seus'un kollarını sıkıca tutup oğlunu ona bakmaya zorladı. "Annene gerçekten değer verdim, o eşsiz bir ruhtu," dedi fısıldayarak, kendi kendinden gizlediği bir şeyi itiraf eder gibiydi. "Ama kader karşısında hislerin bir önemi yok. Annenin kaderi buydu ve o bu kadere kendi isteğiyle yürüdü."

Seus'un gözleri alev alev yanarak babasının kılere dikildi. "Sen kimseye karşı bir şey hissedemezsin," dedi nefretle geri çekilerek. "Hisler için kalp gerekir ve o da sen de yok." Apollon'un tutuşundan kurtulup ayağa kalktı. Yerde kan gölünün içinde duran kılıcına şöyle bir baksa da almadan öfkeli adımlarla bizden uzaklaştı.

Karr'ın onu tutmaya çalıştığını gördüm ama kolunu sallayarak ondan da uzaklaştı. Seus taht odasından çıkarken Karr'la göz göze geldik. "Peşinden git," dediğimde başını sallayarak hızla kırıgın savaşçının arkasından gitti.

Apollon ayağa kalktı, kendi kanıyla kirlenmiş tuniğinin eteklerine ellerini sildi. “Söylenecek başka bir şey kalmadığını varsayıyorum,” dedikten sonra kanatlarını sıkıca kapatarak taht odasından çıktı.

Haklıydı. Artık kelimelerin tükendiğini, yaşadıklarımızı anlatmaya yetmediğini ben de hissediyordum.

“Burada ne yapıyorsun?” Tara’nın sesini duyduğumda irkilsem de oturuşumu bozmadım. Yukarıya, yanıma tırmandı ve kendisi için bir yer bulup oturdu. “Artık çatılara çıkmaya mı başladın, Mara?”

Güldüm ama içten olmadığımın ikimiz de farkındaydık. “Buradan sahil daha iyi görünüyor,” dedim düşmanlarımızın gemilerine bakarak. Dalgaların etkisiyle ahşap gövdelerinin sarsıldığını ayın ışığının altında rahatlıkla görebiliyordum. “O gemileri yak-sam ne olur?”

Tara ellerini arkasına dayayarak yaslandı, benim gibi gemileri izlemeye başladı. “Onlara savaşmak için daha fazla neden verisin,” dedi. “Artık yalnızca kazanmak için değil, eve dönmek için de savaşırılar.”

“Eve dönmek için savaşanlar daima hata yaparlar.”

Yanımda getirdiğim şarap testisini ona uzattığımda beni geri çevirmedi, büyük bir yudum aldıktan sonra diliyle dudaklarında kalan şarabı sildi. “Şuna bak,” dedi testiye içmem için bana geri uzatırken. “Sanırım en sonunda kız kardeşler olmayı başardık.”

Bana bu yakınlığı başka bir zamanda göstermiş olsaydı onun benimle dalga geçtiğini düşünebilirdim. Ancak bugün bana sunulmuş ve gözlerimdeki yaşları silmişti. Bu yüzden gerçekten de böyle hissettiğine emindim. Şaraptan bir yudum aldım, damlalar-

dan biri toprak ağızdan sızarak gecelik tuniğimi kirletse de bunu umursamadım.

“Daima onu seçmelisin,” dedim konuşmadan önce bir yudum daha şarap alırken. “Ne olursa olsun, seçimin ondan yana olmalı.”

Tara sessiz kaldı. Gözlerini denize ve oradaki gemilere doğru çevirdi. “Ama onun seçimi daima senden yana.”

Karanlık kalbime giderek çörekleniyordu. Her ölümü kaldı-
rabilirdim. Her ceset için Kharon’a sikke verebilirdim. Ancak o
olmazdı, Rae olmazdı. “Sanırım onu ilk gördüğüm anda anlamış-
tım,” dedim. “Garip, başka bir Tanrı’yı çağırdığımı düşünürken
bir anda onu karşımda bulmuştum. Sanırım o anda aslında çağır-
mam gereken Tanrı’yı çağırdığımı anlamıştım.” İç çekerek başı-
mı iki yana salladım. “Yaz bitiyor, Troya yakında düşecek.”

Tara yeniden bana baktı, Rae’ninkilere benzeyen koyu renk
gözleri ölçülü bir tavırla üzerimde gezindi. “Sana bir şey olması
onu öldürür,” dedi. “Şehrin düşmesi değil ama senin yokluğun bu
kez onu öldürür.”

Başımı iki yana salladım. “Beş asır boyunca onu hayatta tut-
mayı başardınız.” Dudaklarım o kadar kurumuştı ki dilimle ıslat-
mak zorunda kaldım. “O bizim değişim karşısındaki tek umudu-
muz, Zeus karşısındaki tek kozumuz.”

Tara rahatsız hissederek uzandığı yerde kıpırdandı. “Kendini
onun için ateşe mi atacaksın?”

Hiç düşünmeden, “Hepimiz atmaz mıyız?” diye sordum. “O,
Baş Tanrı olursa artık Bilinmeyen Tanrılar olmak zorunda kal-
mazsınız.”

Testiye uzandı fakat içmedi. “Henüz değil,” dediğinde o kadar
kısıksa sesle konuşmuştu ki onu duymakta güçlük çektim. “Baba-
ma olan sadakatinin sınandığını biliyorum ama onun kaybı ancak
ölümüyle olur ve o bunu yapmaya hazır değil.” Parmakları testi-

nin ağzına dolandı, bir yudum alıp onu ortamıza bıraktı. “Henüz Zeus olmaya hazır değil.”

Çatıya tamamen uzandım, gecenin havasını ciğerlerime çektim. Bu Rae’yi çok yakından koklamak gibiydi. “Bir gün Baş Tanrı olacak,” dedim kendimden emin bir sesle. “O gün mutlaka gelecek.”

Tara da beni taklit ederek çatıya tamamen uzandı. “Bu bir kehanet mi, Mara?”

“Hayır,” dedim ve gülümsedim. “Bunu bilmem için bir kehanete ihtiyacım yok.”

“Peki ya sen ne olacaksın?” diye sorduğunda kalbimin atışı hızlandı. “*Olympos*’u yeni evin olarak kabul edecek misin?”

Bir an bile şüpheye düşmedim. “Benim evim onun olduğu yer.”

Tara’yla orada uzanmaya devam ettiğimiz süre boyunca bir daha konuşmadık. Göğün altında, yıldızlar gözlerimi kamaştırırken aklımdaki her şey nihayet netleşmişti. Şüphesiz, Rae’yle bir geleceğe sahip olmak istiyordum. Onunla ilgili her şeyi, acısını bile istiyordum. Benim yanımda güvende olmasını, onun yanında özgürce korkabilmek istiyordum.

Bu yüzden birlikte paylaştığımız odaya geri döndüğümde aklımda hiçbir soru işareti yoktu.

Onu, ayaklarının dibinde uzanan Briseis’le, parşömenlere gömülmüş hâlde buldum. Hangi şarkıda ya da hangi efsanede kendini kaybettiği önemli değildi. O an benimle olması önemliydi.

İçeri girdiğimi gördüğünde parşömeni indirerek gülümsedi. Gözlerimi bir an olsun ondan ayırmadan küçük masanın üzerindeki şişelere yürüdüm. Aradığım şişeye uzanıp dudaklarıma götürürken dikkatli bakışlarıyla beni takip etti. “Savaş bittiğinde bunu içmeyi bırakacağım,” derken Nestor’un savaşta hamile kalmamam için hazırladığı karışımından bir yudum aldım. “Savaş

bittiğinde seninle evlenmek istiyorum. Seninle bir aile kurmak, Rayen'e sahip olmak istiyorum.”

Ayağa kalktığı anda ani hareketi Briseis'i korkutsa da bana doğru yürürken tereddüt etmedi. Yüzümü avuçlarının arasına alarak beni kendine çekerken alnını benimkine yasladı. “Her ihtimalde ve zamanda seni istiyorum, Mara.” Fısıltısı dudaklarımı okşadı. “Geleceğimde sadece seni görmek istiyorum.”

Onu öptüğümde bana iç çekerek karşılık verdi. Geri çekilip yanaklarımı tutmaya devam eden ellerini öptüm, evrenleri taşıyan bakışlarının içine işlemesine izin verdim. “Gözlerinde evrenleri taşıyan Tanrım, geleceğimizi sen yaratacaksın.”

O gün savaşın son günüydü, bunu biliyordum. Kuşlar Troya'nın tepesinden uçarak uzaklaşırken serinlemeye başlayan hava tenimi okşuyordu.

Bugün son kez savaşacaktık.

Son kez şehrimiz için kan dökecek, kanayacaktık.

Gün bittiğinde geride ya özgür bir şehir kalacaktı ya da tozlu anılarda unutulmaya mahkûm bir şehrin hatıraları.

Her iki ihtimalde de bugün bir şeylerin değişeceği kesindi.

Kısa tuniğimin açıkta bıraktığı bacaklarıma takılan hançerleri yokladım ve derin bir nefes aldım. Rae hemen arkamda, iki eli de omuzlarımda bekliyordu. Bu sabah onunla vedalaşmaya çalıştığım da bana engel olmuştu. Bedenlerimiz iç içe geçmiş, yataкта uzanmışken gün batımını görmeme ihtimalimize karşı ona veda etmeye çalışmıştım.

Bir elini enseme yerleştirip alınlarımızı birbirine yaslarken, “Veda etmemize gerek yok,” demişti. “Bugün, eğer gün üzerine son kez doğacaksa benim için de öyle olacak.”

Şimdi şehrin sahile en yakın kapısında duruyorduk. Planımız işe yararsa bu gece yataklarımıza kazananlar olarak dönecektik. Tapınağı tekrardan ayağa kaldırıp, sarayımızdaki soframızda oturacaktık.

Planımız işe yaramazsa, bu gece Hades bize yoldaş olacaktı.

Hermes miğferini başına geçirerek Nestor'un yanındaki yerini aldı. "Şafakta galibiyet haberimizi Atlas'ın bile duymasını sağlayacağım."

Karr homurdandı. "Şafakta adımlı bile hatırlayamayacak kadar sarhoş olmak istiyorum."

Rae karanlığını dizginleyip etrafımıza bir kalkan gibi sararken, "Hazır mısın, tatlı Mara?" diye sordu.

Başımı salladı. "Sonsuzluğun her iki tarafında da."

"Sonsuzluğun her iki tarafında da."

Rae'nin gücü bizi kavrayıp sahile bıraktığında arkamızdaki savaş alanında çarpışmanın ilk sesleri yankılandı. Çığlıklar ve birbirine vuran demirin sesi beni beklentiyle heyecanlandırdı.

Zeus'un çaldığım şimşekleri parmaklarımdan taşarak ilk gemiyi buldu. Gemi anında alevler içinde kalırken başka bir şimşek de hemen yanındaki gemiyi vurdu. Sonra diğerini ve diğerini. Gemileri bekleyen askerler neler olduğunu anlamaya çalışırken son gördükleri şey Briseis'in kanlı dişleri oldu. Aslanım her birini gafil avlarken gemiler alev almaya devam etti.

Tenim ısınıyor, yüreğim göğüs kafesimde şiddetle çarpıyordu. Sıcaklık arttıkça alnımda biriken ter de artıyordu. Kendimi hiç olmadığım kadar güçlü hissediyordum. Hiç olmadığım kadar dingin.

Vaktimi bize bu savaşı kazandıracak umudu ararken boşuna harcamıştım. Umut her zaman içimdeydi, sadece ben bunu göremeyecek kadar kördüm. Ne olduğum ya da ne olmadığım artık önemini yitirmişti. Bir Tanrıça da olabilirdim, bir insan olarak da kalabilirdim. Bu gece ne olursa olsun, şehrim dönecektim.

Rae'nin karanlığı gemilerin gövdesinden dolandı, her birinin ahşap kalbine darbeler indirirken suları yükselterek gemileri boğdum. *Teşekkürler, Poseidon.*

İskeleler ve henüz batmamış gemiler birer alev topuna döndü. şürken sahili bir alkış sesi doldurdu.

Zeus sahili kaplayan dumanların içinden çıktı. Gülümsemesi o kadar genişti ki onu gören biri rahatlıkla bu dünyada en sevdiği iki kişiyi gördüğüne inanabilirdi. Eğer sevme gibi bir güldüsü olsaydı...

“Zekice,” dedi takdir dolu bir sesle. Gözleri batmakta olan gemilere döndü. “Ya hep ya hiç. Kaçmalarını engellemek için güzel bir taktik.”

“Seni eğlendirdik mi?” diye sordum parmaklarımda ona ait olan şimşekleri özellikle çatırdatarak. “Buna sevindim.” Briseis son askeri de suya savurduktan sonra önümdeki yerini aldı.

Gemilerden biri daha gövdesi ayrılarak suya battığında Rae ufak bir kahkaha attı. “Benimle gurur duyuyor musun, baba?”

Zeus'un gülümsemesi bir sürüngenin gülüşünü andırıyordu. “Hem de nasıl, oğlum,” dedi. “Hem de nasıl.” Zeus başını kaldırıp ufka doğru baktı. “Bu kadar Tanrı ve elinizin altında Mara gibi bir güç varken nasıl olup da yine de *Akhalar*'a yenileceğinizi hiç düşündünüz mü?” diye sordu.

“Çünkü sen onları koruyorsun,” dedim sakince. “Fark etmediğimi mi düşünüyordun? Bir kısmının ensesinde parlayan şimşek izini görmeyeceğimi mi zannettin? Onları gücünle kutsadın ve güçlerini sıradanlıklarının ardına gizledin. Merak ediyorum, neden Antios'u gücünle beslemedin? Yoksa diğer oğlun gibi onun da ölmesini mi istedin?”

Zeus gözlerini devirdi. “Yarı Tanrılar bir hiçtir. Sonuç olarak diğer yarıları insan ve bu onları değersiz yapıyor.” Başını sağa doğru eğdi, çenesiyle beni işaret etti. “Aynı senin gibi.”

Zeus geri çekilip kollarını iki yana açtığında arkasındaki Tanrılar kendilerini görünür kıldı. Apollon ve Artemis, Zeus'un hemen arkasındaki yerlerini alırken onların hemen birer adım gerisinde ise Ares ile Farah duruyordu.

Athena ise diğer Tanrıların önünde, Zeus'un hemen yanındaydı. "Artık bu işi bitirmenin zamanı gelmedi mi, baba?" diye sordu tatlı tatlı.

Zeus kızının omzunu sıkıp diğer Tanrıların arasından yürüdü. "Geçti bile," dedikten sonra en arkaya çekilerek biraz sonra aramızda yaşanacakları izlemek için yarısı yanmış iskeleye yaslandı. "Yazık oldu, Rae," dedi sahte bir üzüntüyle. "Ben olabilecekken sonsuza kadar ölü bir Tanrı olmaya mahkûm olman yazık oldu."

Dünyanın hatta evrenin sonuna varmış olsak bile sonu birlikte getireceğimizi bilerek Rae'nin elini sıkıca tuttum. Bedenim titriyordu ama şehri savunan askerlerin sesini duymak bana güç veriyordu. Birazdan ikimiz de ölebilirdik, yine de bunu birlikte yapacaktık. "Birlikte," diye fısıldadım Rae'ye. "Daima birlikte."

Rae gülümseyerek karşımızda duran düşmanlarımıza baktı. "Sonsuzluğun her iki tarafında da," diyerek beni yanıtladı.

Zeus sıkıldığını belli edercesine elini salladı. "Lafı daha fazla uzatma niyetinde değilim," dedikten sonra gülümsedi. "Hain oğlumu öldürüp kadını bana getirin. Hemen."

Apollon kanatlarını genişçe açsa da hareket etmedi, tanıdık bir kadın sesi hemen arkamızdan geldi. "Demek vakit geldi," dedi bize ihanet eden Hera'nın ikizi Sabra. "Güzel."

Omzumun üzerinden ona baktım. "Hâlâ Athena'ya sığınacak kadar ödleğ misin?" diye sordum eğlenerek. "Çok yazık."

Sinsi gözleri kısıldı. "Ödleğ değil, bir kahramanım," dediğinde ona yeniden sırtımı döndüm. Düşmanlarımızın arasında kalsak da Rae ve ikimizin güçleri aynı anda serbest kaldığında onları yakmaya çoktan hazırдық. En azından savaşarak ölecektik. Onlar

burada bizimle oyalanırken diğerleri savaşı kazanacaktı. Planımız başından beri buydu.

“Hadi,” diye söylendi Zeus. “Akşamki kutlama yemeğine çıkıkmek istemiyorum.”

Artemis altın renkli okunu yayma yerleştirdi, Apollon’un kanatları titredi. Farah elindeki kısa kılıcı çevirirken gülümsedi.

Üçü de bize doğru adım atarken Sabra’nın da geriden bize yaklaştığını hissedebiliyordum. Nefesimi tuttum, gücümü bir kalın kan gibi ayaklandırıırken gümüşün ve siyahın içindeki altın rengini fark ettim.

Apollon sırtarak, “Bence böyle daha iyi oldu,” dedi.

Ben ona cevap veremeden hemen önce kanatlar göğü kapladı. Farah, Apollon ve Artemis yüzlerini Zeus’a dönerek tam önümüzde dikilirken Sabra da arkamızda kıkırdadı. “Nihayet, buna daha fazla devam edemeyecektim.”

Zeus dayandığı iskelede sırtını dikleştirdi. Apollon tam önümüzde dururken Farah ve Artemis de iki yanımıza geçti. “Troya için,” diye fısıldadı Artemis. “Tanrıların Şehri için.”

Zeus gökte şimşekler çaktıran bir öfkeyle, “Size onları öldürün dedim!” diye bağırırdı.

Apollon, “Hiç sanmıyorum, baba,” derken sesi güneşle kutlanmış gibiydi. “Sence de o tahtı hak edene devretmenin vakti gelmedi mi?” Ardından saf güneşten bir mızrak Zeus’a doğru tüm hızıyla yola çıktı. “Kardeşim ve onun kadını için. Troyalı Mara için!”

BÖLÜM XXVIII

APOLLON

Beş Asır Önce

Ben Apollon; doğudaki güneş, kulaktaki müzik.

Ben Apollon; kalbinde günahı, omuzlarında hayal kırıklıklarını taşıyan o Tanrı.

Yağmur azgın dalgalarla karışıp da ayaklarımın altındaki iskeleyi parçalamak istermiş gibi döverken içimdeki ışığa tutundum. Yağmurlu havalarda her zaman böyle hissederdim; biraz parçalanmış biraz da eksik. Ancak bu yağmurlu gecede, içimdeki sıkıntının tek kaynağının toplaşıp duran kara yağmur bulutları olmadığını biliyordum.

Daha başka bir şeydi. Daha kişisel bir problemdi.

Dalga iskelenin eskimiş ayaklarından yukarı taşıp sandaletlerimi ıslattığında elimde olmadan geriye doğru bir adım attım ama sonra durdum. İskelenin ucunda, tüm dalgalara karşı tek başına göğüs germeye hazırmış gibi görünen küçük bir kız duruyordu. Diğerleri gibi onları yutmaya hazır faciadan kaçırmak için hazır-

lanan gemiye binmek yerine iskelenin ucunda durmuş, ayaklan-
nın hemen altındaki kara dalgaları izliyordu.

Tanrılar. Kesinlikle böyle bir günün üzerine Nestor'un şarap-
larından birine ihtiyacım vardı ama o şaraplar geçidin öbür tara-
fında, yasaklı olduğum zamanda kaldığına göre Dionysos'un ki-
lerle idare etmek zorundaydım. Bu pek de iç açıcı değildi çünkü
hepimiz Nestor'un kilerin çok daha iyi olduğunu bilirdik. Diony-
sos bunu bilse sanırım bir daha hiçbir şarabın tadının bana güzel
gelmemesi için beni büyülerdi. *Piç kurusu.*

Kız sanki varlığını hissetmiş gibi arkasını döndü, yağmurda
ıslanıp yanaklarına yapışmış saçlarını yüzünden çekerken elleri
titriyordu. Onu tanıdım. Günün erken saatlerinde, annesiyle bir-
likte umutsuzca limana ulaşmaya çalışan küçük, sarışın bir kızdı.
Şehrin zengin ailelerinden birine mensup olduğunu biliyordum,
üzerindeki ipek tunik limana kadar süren yolculukta tahrip olmuş
olsa da yine de ailesinin sahip olduğu zenginliği gözler önüne
seriyordu. Eskiden sahip olduğu zenginlik...

Kız benim kim olduğumu anlamış mıydı, yoksa yalnızca yağ-
murda dikilen ama ıslanmayan tuhaf bir adam olduğumdan mıydı
bilmiyorum ama bir adım daha geriledi, bu hareketi onu iskelenin
çürük ucuna biraz daha yaklaştırdı.

Üzerime bir pelerin gibi sardığım gücümü geri çektiğimde
yağmur damlaları yüzümü dövmeye başladı. Belli ki bu kıızı ra-
hatlatmıştı çünkü bana bakışları daha cesur bir hâl almıştı. Eh,
ıslanmaktan hoşlanmıyordum ama karşımdaki bu küçük ölümlü
kızı korkutmamak için birkaç damla yağmura dayanabilirdim.

Kız çenesini dikleştirip bana baktığında bu hoşuma gitti. Bü-
yüdüğünde cesur biri olacağını ve şehri için çok önemli şeyler
yapacağını anlamam için kehanetlerimi göreve çağırmama gerek
bile yoktu. "Gitmelisin," dedim arkasındaki iskeleden ayrılmaya
hazırlanan gemiyi işaret ederek. "Burada artık görecektir bir şey

kalmadı.” Gemi sanki sözlerimi onaylamak ister gibi fırtınalı denizde ileri geri sallandı, içeriden telaşlı bağırışlar yükseldi.

Kızın cesareti bir anda kırıldı, ürkek bir şekilde arkamda yanıp duran alevlere kısa bir bakış attı. Burnunu çekerek gözlerini yeniden bana çevirdiğinde o gözlerdeki endişeyi ve korkuyu gördüm. “Neden?” Sesi o kadar cılız ve korku doluydu ki içimde bir yerler, bir Tanrı’ya değil de ruhu olan bir varlığa ait olan o kırılgan kısımlar sızladı.

Sorusu sırtımda görünmez bağlarla duran kanatlarımı titretti, kızın karşısında tüm Tanrısal gücümle dikilmemek için kendimle savaşmam gerekse de görünmez varlıkları beni rahatsız ederek serbest kalmak için hazır ola geçti. “Çünkü öyle olması gerekti, çocuk.” Ona doğru bir adım attım ama sonra temkinli bir tavırla durdum. Onu korkutup geriye düşürmek istemezdim. Elbette onu suya düşmeden önce yakalardım ancak ardındaki bir gemi dolusu insanın Tanrısal formumu görmesine kendimi hazır hissetmiyordum. İnsanlar ilk önce bana tapar, sonra beni yok etmek için her şeyi yapardı.

Kız geri çekilmeyince bir adım daha atıp dizlerimin üzerine çöktüm, artık ıslanmama engel olacak gücüm etrafımda dalgalanmadığı için su tuniğimden geçip dizlerimi ıslattı. Kız da bana doğru bir adım attığında uzanıp onun ellerini tuttum. “Sana güvenebilir miyim?”

Mavi gözleri irileşti, sanki insansı formumun ötesinde kim olduğumu görebiliyormuş gibi bir ifade o küçük suratında belirdi. “Ben bir çocuğum,” diye yanıt verdi ama içinde bundan çok daha fazlasının yattığını rahatlıkla hissedebiliyordum.

Kıza gülümsedim. “Hiç çocuk olmadım,” derken genzimin yandığını hissettim. “Keşke ben de senin gibi bir zamanlar masum olabilseydim.”

Kızın kaşları çatıldı, karanlık havaya rağmen burnunun üzeri ne dağılmış çillerini gördüm. “Hiç mi?” Dudaklarını sıkıca birbirine bastırdı. “Siz bir Tanrı mısınız?”

Ellerini biraz daha sıkı tuttum. “Bir Tanrı olmam, senin de bana güvenmeni sağlayacak mı?” Başını aşağı yukarı salladığında gülümsemem biraz daha genişledi. “Öyleyse evet, ben bir Tanrı’yım.”

Kızın nefesi kesilirken elini tutan ellerime baktım. “Hangisi?”

Merakı beni neredeyse güldürecekti. “Sence hangisiyim?” Zihninin içinde neler geçtiğini bilmek isterdim ama bu yetenek bana değil, ikizime bahşedilmişti. Onu düşündüğümde karnıma bir yumruk yemiş gibi hissettim. “Düşünmen fazla uzun sürdü,” diyerek kızı bir tahminde bulunmaya zorladım. Kızın bakışları benden başka kimsenin sahip olamayacağı gözlerimde oyalandığında cevabı bulduğunu anladım. “Doğru tahmin.”

Kızın bedeni titredi ama benden uzaklaşmadı. İşte cesaret diye buna denirdi. Ancak Hector’un ve Akhilleus’un sahip olacağı türden bir cesareti küçük bedenine sığdırmış bu ölümlü çocuk beni etkilemişti.

Gemiden endişeli bir kadın sesi, “Larisa!” diye bağırduğunda kız olduğu yerde sıçradı. “Neredesin?”

Kızın ellerini biraz daha sıktım. “İsmin Larisa mı?” diye sorduğumda başını sallayarak beni onayladı. “İsminin anlamının ‘Gülümseme’ olduğunu biliyor musun?” Başını bu sefer iki yana salladı. “Ama artık biliyorsun.”

Kız sanki isminin bu olduğunu doğrulamak istemiş gibi gülümsedi. “Ben de sizin isminizin nereden geldiğini biliyorum,” dedi cüretkâr bir şekilde. “*Apello*, isminizin kötülüğü defeden ve önleyenden geldiğini biliyorum.”

Gözlerimi yavaşça kapattım. İsmimin bu anlamdan türediği doğrudu ama bana gerçekten yakışıp yakışmadığı tamamen tar-

ışmaya açıktı. Daima kötülüğün karşısındaki nefes olmam gerekirken bunu hiç başarabilmiş miydim?

Gözlerimi yeniden açmadan önce derin bir nefes aldım. Kızın bir elini bırakıp tuniğimin gizli cebinde sakladığım küçük sandığı çıkartıp kıza uzattım. "Gideceğiniz yerde eski bir tapınak bulacaksınız. O tapınağı benim tapınağım yapmadan önce bu sandığı onun zeminine gömmeni istiyorum."

Kararsızlığı ona engel olmaya çalışsa da yine de küçük sandığı elimden aldı, ağırlığını tartmak ister gibi küçük avuçlarının arasında çevirdi. "Nereye gideceğimizi nasıl biliyorsunuz?"

Arkamızdaki alevler yağmura rağmen harlanırken sıcaklığını tüm yoğunluğuyla ensemde hissettim. "Çünkü bu gemi sizi on yedi yıl, on yedi ay ve on yedi gün sonra benim istediğim yere götürecektir. Varmanız gereken yere."

Kızın kaşları çatıldı, parmakları aylanı sayarcasına hareketlendi. "Bu on sekiz yıldan biraz fazla etmez mi?" Kendi cesaretine şaşarak başını öne eğdi. "Özür dilerim, öyle demek istememiştim."

Kızın utanmasını istemiyordum, bu yüzden hâlâ tutmakta olduğum elini sıktım. "Her sayının bir gücü vardır, çocuk. Bir ve yedi evrenin yarattığı en güçlü sayılardandır, onların nimetlerinden faydalanmak benim gibi bir Tanrı için bile önemlidir. Bazen en güç yolculukların üstesinden gelmen, evrenin en güçlü olanı var etmesi gereken süre kadar vaktini alır." Kızın bana bakışlarından kafasının karıştığını anlayarak daha fazla üstelemedim. "Oraya gittiğinizde, bu sandığı göm ve sonra halkına o gün doğacak kızlarını on yedi yıl on yedi ay on yedi gün sonra bana adamlarını söyle. İçlerinden biri seçimime layık olacak."

Larisa sandığı daha sıkı kavradı. "Neden kızları istiyorsunuz?" Bir cevap bekleyerek gözlerini benimkilere dikse de karşılığında benden yalnızca bir gülümseme aldı. "Haddim olmayan bir şey mi sordum?"

Kızın elini bırakıp ayağa kalktım. “Hayır, çocuk, bazı planları yağmurlu günlerde dile getiremezsin, Zeus’un kulakları her yerdedir ve ben şu anda ona baş kaldırıyorum.” Gemiye iskeleye bağlayan ipler yukarı çekilirken kız arkasına dönüp baktı. “Hadi git,” dedim ona. “Yeni şehrine doğru yola çık.”

Kız kararsız bir şekilde sağlam kalmış tek geminin gövdesine baktı. “Troya’ya bir gün tekrar dönebilecek miyim?” diye sorarken bakışları yeniden şehrin arkamda yanmaya devam eden duvarlarına kaydı.

“Hayır,” dedim ona yalan söylemeden. “Ama çok sonra, birileri mutlaka dönecek.”

Larisa gözlerini kırptırdı başka fakat bir şey demeden arkasını dönüp gemiye tırmanmaya çalıştı.

Kendime engel olamayarak, “Çocuk,” diye seslendim ona arkasından. Tüm bedeni titreyerek bana döndüğünde, “Sana kim ne derse desin, benim Troya için savaştığımı unutma ve onu da unutturma.” Sustum, söylenmemiş sözler boğazımı yaktığı için birkaç kez yutkunmak zorunda kaldım. “Burada Tanrı Apollon ve Tann Rae birlikte hüküm sürdü, Rae isminin unutulmasına izin verme.”

Kız omuzlarını dikleştirdi, başını hafifçe salladıktan sonra gemiye tırmandı.

Gemi fırtınaya rağmen limandan ayrılırken gidişini izledim. Gücüm geminin gövdesine dolanıp onu sararken istediğim yere, istediğim zamanda varacaklarına emindim.

“Tehlikeli bir oyun oynuyorsun, kardeşim.” Artemis hemen arkamda belirdiğinde bile bir süre daha uzaklaşan gemiyi izlemeye devam ettim. Gemi batmayacaktı ama bu zorlu bir yolculuk olacağı gerçeğini değiştirmiyordu. “Babam ihanetleri unutmaz.”

Yavaşça arkamı dönüp kız kardeşimin kızgın suratıyla karşılaşmak için kendimi hazırladım ama öyle olmadı. Gücüyle kendini yağmura karşı korurken kıvrıcık sarı bukleleri rüzgârla uçu-

şuyordu ancak o sağlam bir şekilde elindeki yayı tutmaya devam ediyordu. “Yapma,” diyerek beni bir kez daha uyardı. “Hepimizi uçurumun kenarına sürükleme.”

Ona hafifçe gülümsedim, içimdeki ışık titredi. “Çoktan yaptım bile.” Artemis’in omuzlarının düştüğünü görünce endişesinin tüm bedenini sardığını anladım fakat yapacak bir şey yoktu. Artık her ne yaparsam beni ihanete biraz daha yaklaştıracaktı.

Yanımdan geçip gitmek için davrandığımda kolumu sıkıca tutarak bana engel oldu. “Athena öğrenecek,” dedi fısıldayarak. “O öğrendiğinde babamız da öğrenecek.”

Başımı hafifçe yana yatırarak kız kardeşimin korkuyla irileşmiş gri gözlerine baktım. Bu gözlerde daha önce sadece gücü görmüştüm, şimdiyse korkuyu görüyordum. “Doğru olanı yapmaya çalışıyorum,” dedim onu rahatlatmaktan uzak bir şekilde. “Senin de doğru olanı yapmak istediğini biliyorum.”

Artemis’in kaşları endişeyle çatıldı. “Bizi *Olympos*’tan kovacak ve ona baş kaldıran *Titanlara* yaptığının daha kötüsünü yapacak. Bizi zincirlere hapsedecek, her şeyden uzakta tutacak. Bunu yapacak, Apollon, biliyorsun ki bir an bile düşünmeden yapacak.”

Uzanıp yüzünü sevdim, parmaklarımı hırçın buklelerinin arasında dolaştırdım. “Bu olduğunda yanımdaki zincirde olacak mısın?”

Artemis burnundan derin bir nefes alıp verdi. “Daima,” dedi kendinden emin bir sesle. “Her zaman senin yanında olacağım.”

Bana sarıldığında bu, Artemis için beklenmedik bir yakınlıktı. Yayı gözlerden kaybolurken yumuşak saçları çeneme sürtündü. O genellikle geceleri dağlarda dolaşan hırçın bir Tanrıça’ydı ama sanırım bu kanlı savaş hepimizin içine biraz da olsa merhamet ekmişti.

Artemis benden uzaklaşırken gözlerini tuniğine silene kadar onun ağladığını anlamamıştım. Kendini biraz toparlayabilmesi

için ona mesafe tanıyarak birkaç adım geriledim. “Rae nerede?” Sorum boğazımı yaksa da sormak zorundaydım.

Artemis olduğu yerde titredi. “*Olympos*’a gidiyor.” Sesindeki çaresizlik Troya’nın alevler içinde kalışı kadar gerçektir. “Bizim de gitmemiz lazım, yaralarımızı sarmamız gerek. Bu kadar geç kalmamalıydık, babam yokluğumuzu fark edecek”

“Önce Mara’ya olan sözümü yerine getirmeliydim,” derken şehre doğru yürümeye başlamıştım bile. Artemis’le birlikte yanan şehre doğru yürürken hâlâ bir kurtuluş yolu arayan insanların sesi geceyi delip geçiyordu.

Kardeşim meraklı bakışlarını bana çevirdi. “Mara’yla aranızda ne geçti?” diye sorduğunda durdu ve kolumu tutarak beni de durdurdu. “Onunla aranda bir şey yok, değil mi?”

Güldüm. “Aramızda sadakat ve bağlılık var ama birbirimize değil,” derken sözlerimde ciddiydim. “Mara benim için önemli ama senin olmasından korktuğun şekilde değil. Tekrar bana âşık olmayan bir kadını kendime isteyecek değilim, o hatayı bir kez yaptım ve dersimi en acı şekilde aldım, biliyorsun.” Daphne’nin hatırasını zihnimden uzaklaştırmaya çalışarak yürümeye devam ettim.

Sokaklar cansız bedenler ve etrafa yayılmış zengin madenlerle doluydu. *Akhalar* şehri ateşe verip terk etmeden önce tüm hazineleri yanlarında götürmeyi başaramamış olmalıydı.

En son şehir bu denli büyük bir yıkımın kıyısına sürüklendiğinde Rae babamızın gücüne karşı koymuştu. Onu bunu yapması için ben zorlamıştım. Şimdi geri dönüp düşündüğümde son derece komikti ama o zamanlarda yaşarken bize o kadar da komik gelmemişti.

İkimiz de genç ve açgözlü Tanrılardık. Rae’nin benden daha güçlü olduğunu daima biliyordum ama yine de ona sataşmaktan kendimi alıkoyamıyordum. Öfkeli olduğunda saldırdığı gücünün ba-

banı tir tir titrettiğinin sadece ben farkına varabiliyordum. Diğerleri Zeus'un gücüne rakip bir Tanrı olmasına ihtimal dahi vermezken ben ikizimin gizlediği sırları biliyordum.

Aptallar.

Babam, kelimenin en basit hâliyle dengesiz ve takıntılı bir adamdı. Zaman zaman hepimizi zorla *Olympos*'ta tutar ve sıradan insanların bir ömürleri kadar sürebilecek günler boyunca hiçbir zaman azalmayan sofrasında ağırlardı.

Yine o zamanlardan birinde, onun sofrasında oturuyorduk. Rae'yle tam olarak hangi noktada tartışmaya başladığımızı hatırlamıyordum ama büyük ihtimalle tartışmanın alevini yakan bendim. Tartışmanın sebebi *benim sikim seninkinden büyük*, diye tutturmamız bile olabilirdi ki bu en sevdiklerimizden biriydi. Ancak sanırım, bu sefer Rae'yi ciddi anlamda kızdırmıştım çünkü Rae öfkeyle oturduğu yerden kalkarken karanlık gölgesi etrafında filizlenmişti.

Bu görüntü hoşuma giderek arkama yaslandığımı hatırlıyordum. İşte benim kardeşim buydu, işte günümün gecesi buydu.

Rae, yoğun gücünün etkisiyle titreyerek bana bakarken Zeus'un şimşeklerinden biri uyarırcasına aramızda çaktı. O anda Rae hiçbirimizin beklemediği bir şey yaparak uzanıp şimşeği yakaladı ve karanlığıyla boğdu.

Zeus bizi *Olympos*'tan aşağı o kadar sert yuvarladı ki neredeyse kanatlarım kırılıyordu. Şehrimizin üzerinde şimşekler çaktı, kara bulutlar gazap getireceklerinin habercisi gibi toplıştı.

Zeus'un bizi affetmesi için tam elli yıl boyunca güneşten aldığım gücün yarısını onunla paylaşmam gerekmişti ama bu, her bir anına değerd. Rae, babamızın şimşeğini kendi gücüyle yutarken Zeus'un suratında beliren korkuyu görmeye değerd.

Bu şehirden bir an önce çıkmam gerekiyordu. Bu şehir artık benim evim değil, mabedimdi.

Dizlerimin üzerinde çöktüm. Tüm o altına ve ihtişama karşı Tanrıların kutsal evinin her bir parçasına sinmiş acıların ve duaların kokusunu alabiliyordum. Gücümüzün temeli dehşette yatsa da bazen tüm bunlar mide bulandırıcı olabiliyordu.

Eskiden böyle değildim. Eskiden ölümlüleri küçümser, onların benim ilahi ayaklarımin altında ezilmeye mahkûm böceklerden başka bir şey olmadığını düşünürdüm. Ancak şimdi, her şey farklıydı ve bir şekilde daha kanlıydı.

Babam, som altından yapılma tahtında yayılarak beni izlerken bakışlarını sonunda onunkilere kaldırdım. Fırtına gözlerinde her zamanki gibi bir eğlence gizlense de ben o eğlencenin ardındaki sonsuz hiddeti görebiliyordum. Tıpkı şimşeklerinin gökte çakışı gibi bir anda patlamaya hazır bir öfke ve nefret her zaman etrafında dalgalanırdı.

Elini ileri doğru uzatarak, “Apollon,” diye seslendi bana. Bu bir işaretti, dizlerimin üzerinde olduğum yerden kalkıp ona yaklaşmamı istiyordu. Emrine itaat ettim ve ayağa kalkarak ona yaklaştım. “Oğlum, bir süredir beni ziyaret etmeni bekliyordum.”

Lafı daha fazla uzatmadım. “O kadını istiyorum,” dedim. “Senden daha önce hiçbir şey istemedim, bu yüzden beni geri çevirmeyeceğini umuyorum.”

Zeus dürüstlüğüme şaşırarak gülmeye başladı. *Bırak dürüst olduğunu düşünsün*, dedim kendi kendime, *bırak senin kardeşinin kadını isteyen ahlaksız bir Tanrı olduğunu düşünsün. Bırak seni de kendi gibi sansın*. “Ölü bir kadın için her iki oğlumun birbirleriyle savaşmaya hazır olması oldukça ilginç,” derken tahtından kalktı. Düşük seviye bir *Nymphe* koşarak ona *ambrosiasını* getirdiğinde keyifle içkiyi kabul ederek iri ellerini som altından kadehe doladı. “Onun yeniden doğacağını sana düşündüren nedir?”

Nymphe bana da bir kadeh uzattığında onu kibarca reddettim. “Çünkü sözünü tutacağını biliyorum, kadının yeniden doğmasına er ya da geç izin vereceksin.”

Zeus güldüğünde haklı olduğumu anladım. Ahlaksız bir adam ve berbat bir baba olabilirdi ama sözünü er ya da geç kendi yöntemleriyle olsa da tutardı. Bu, Baş Tanrı olmanın getirdiği bir meziyetti ve bununla her zaman gurur duyardı. “Kadın yine onu seçecek,” dedi. “Bunu biliyorsun.”

Derin bir nefes aldım. “Eğer doğduğunda geçmişini hatırlamazsa bir şansım olabilir.” Sözler dudaklarımdan o kadar kolay çıkmıştı ki bu kadar usta bir yalancı olduğuma şaşırdım. Zeus kadeere müdahale etme fırsatını anladığında gözleri parladı. “Onu kendime istiyorum.”

Zeus çenesini dikleştirdi, keyifli hâline rağmen gözlerindeki soru işaretlerini silmeyi başaramamıştım. “O şehirdeki kadınlarla ne yapacaksın?” Gözlerini doğrudan benimkilere diktiğinde titremek için kendimle savaştım. “Neden sadece Mara’yı değil de orada doğacak tüm kadınları istiyorsun?”

Dizlerimin üzerine yeniden çöktüm, belimdeki hançere uzanıp elimi kestim. Kanım yere damladığında altına dönüştü ve *Olympos* Sarayı’nın zeminine karıştı. Bu benim ona güvence verme, sadakatimi sunma şeklimdi. “Kadınları eğiteceğim,” dedim gerçeğe biraz olsun yaklaşarak. “Onların günün birinde sana sadık askerler olmasını sağlayacağım.”

Zeus keyiflenerek bana bakarken ona yalan söylemediğime inandığına emindim. “Peki ya Mara?” diye sordu. “Onu neden istiyorsun?”

Tehlikeli bir oyun oynuyordum, kutsal yemini bozuyordum ve her an acıyla kıvranmaya başlamak üzereydim. “Onu sana vereceğim,” derken düşünmek için kendime fırsat tanımadım. “Onu ve kadınları tamamen emrine hazır askerlere çevireceğim.”

Yalanın tadı ağızımda acı bir his bırakırken yaram sızlamaya başladı. Yakıcı bir his kesikten koluma doğru yayılsa da kendimi tutmayı başardım. Sadece biraz daha dayanmam gerekiyordu, sonrasında Artemis'in yanma dönebilir ve yeminimin tutmaması için benimkine karıştırdığım *Titan* kanı tükenene kadar ateşler içinde yatabilirdim.

Bana sonsuzluk gibi gelen bir sürenin sonunda Zeus yeniden tahtına döndü. "Öyle olsun," dedi. "Kız dünyaya yeniden geldiğinde onun geçmişinden özgür kılınmasına ve bir seçime sahip olmasına izin vereceğim. Eğer yeterince şanslıysan, zamanı geldiğinde gelinin olarak sana kendi arzusuyla gelecektir."

Hissettiğim yakıcı acıya rağmen kaşlarım merakla çatıldı. "Gelinim mi?"

Zeus güldü. "Bilmiyor muydun? Her on yedi yıl, on yedi ay ve on yedi günde bir doğan kızları sana gelin olsun diye yetiştiriyorlar," derken kaşları hesapçı bir tavırla çatıldı. "İlginç, bu tam olarak Rae'yi evrenden alma süreme denk düşüyor."

Siktiğim hançer yarası beni dağlamak ister gibi içten içe yanıyordu. "Onların bana adanmasını istedim, kimseyi kendime gelin almak gibi bir niyetim yok."

Zeus arkasına yaslandı, kadehini dudaklarına götürürken gözleri bir an bile üzerimden ayrılmadı. "İnsanlar böyledir, oğlum, sen onlara yürü dersin onlar koşar, sen onlara öl dersin kendileriyle beraber binlercesini öldürürler." Uzun siyah saçları uhrevi bir rüzgârla dalgalandı. "Ama gelin olmalarının romantik bir yanı olmadığını söyleme bana, yıllar sonra ozanlar sizden Apollon ve Gelinleri olarak bahsedecek."

Bedenimdeki tüm tüyler havaya kalktı. Burada biraz daha durursam yaradan sızan yalanın ve *Titan* kanının acısı beni inim inim inletecekti. Bu yüzden Zeus'un huzurundan çekilmeye karar verdim.

Zeus ben altın kapılardan çıkmadan önce, “Oğlum,” diyerek beni durdurdu. Gözleri yara izini görebilecekmiş gibi yumruk yaptığı elimin üzerindeydi. “Sadakatın bana mı?”

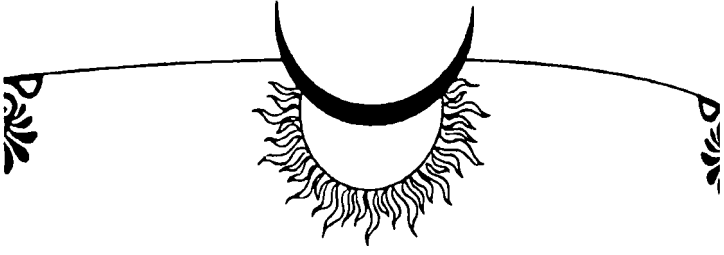
Derin bir nefes aldım ve verirken titrememeye gayret ettim. “Sadakatim daima sana, baba,” dedikten sonra huzurundan çekilmeme izin verdi.

Olympos’tan aşağı inene kadar kendimi tutmayı başardım ama indiğimde yalanım açık yaramın içinden sızarak beni içten dışa acımasızca parçaladı.

Haykırarak dizlerimin üzerine çöktüğümde kanatlarım açıldı. Acı tüm bedenimi dağlarken ruhuma da sıçradı. Bu yarayı kendim açmıştım ve her yalanın bir bedeli vardı.

Her yalanın bir bedeli vardı.

Ne olursa olsun, bu bedeli ödemeye hazırdım.

BÖLÜM XXIX

MARA

İlk Troya Savaşı ile ilgili anlatılan sayısız hikâye vardı. Kulaktan kulağa fısıldanan hikâyelerin çoğu, ozanlar tarafından daha yazıya bile dökülmeden ateşin etrafında toplanan kalabalığa *kir-haralar* eşliğinde anlatılmıştı. Ölenlerin bir kısmı bu ozanlar tarafından göz ardı edilmiş, isimleri hiç fısıldanmamıştı.

Savaşlar hakkında anlatılan hikâyelerin çoğu hangi tarafta yer aldığınıza göre değişiyordu. Eğer İon Şehir Devletleri'nden birine mensupsanız, Akhilleus'un nasıl dizginlenmesi imkânsız vahşi hayvanlar gibi savaştığını ve Tanrılaşarak öldüğünü dinleyerek büyürdünüz. Elinizde ahşap bir kılıçla bu efsanevi şehre bir kez daha saldıracağınız anı beklerdiniz. Eğer *Anatolê** şehirlerinden birine dahilseniz, işte o zaman Hector'un ölümünün ardından yas tutarak büyür, bir gün *Akhalardan* alacağınız yemini bir dua gibi fısıldardınız. Doğduğunuz topraklardan koparılmanın ne demek olduğunu bildiğiniz için Troya'ya dönüşü *Elysion*'a gidiş yolu olarak görürdünüz.

* Anadolu -e.n.

Troya böyle bir şehirdi. İki medeniyetin tarihi akmaya devam ettiği süre boyunca çarpışacağını, birbirinin kanını akıtmak için yaşayacaklarını bilmem için Kehanet Tanrısı'nın görülerini çalmama gerek yoktu. Biri akken diğerinin daima kara olduğu bu düzende, daima Kibele ve Artemis'in savaşacağı ortadaydı. Bir uygarlık diğerini yok edene, kendi içinde hazmedene kadar durmayacaklardı çünkü bir yemin etmişlerdi. Herkes biliyordu ki kan yemini, uygarlık denilen canavarın dişlerinden akıyordu.

Benden sonra, bizden ve savaşımızdan sonra aralarında beş asır olmasına rağmen ayrı ayrı Hector'un intikamını aldığını söyleyecek iki büyük komutan olacaktı; birinin gözleri *Aegeus Pontos*'un derinlikleri gibi maviyken, diğerinin soyu yedi asır bu diyarlarda at sürecekti. İkisinin bayrağında da hilal şahlanacak, ikisinin de hayatları dökülen kanla kutsanacaktı. Ancak her şeyin ötesinde bir gerçek vardı.

Troya için her zaman savaşılacaktı.

Ve şimdi o savaş bitirme zamanıydı.

Sabra hemen ardında kıkırdadı. "Yazık Zeus'a," derken sesi kulağa o kadar neşeli geliyordu ki başka biri onun bir şöenin ortasında olduğunu bile düşünebilirdi. "Aslında o kadar da sevilmediğini fark etti, ne yazık."

Athena ve Ares, Zeus'a doğru yaklaşırken Baş Tanrı öfkeyle, "Apollon," diye seslendi. "Bunu bana nasıl yaparsın?"

Apollon'un kanatları öfkesini belli ederek titreşti. "Bana kardeşimi öldürtmek sana nasıl hissettirdi?" Sesi kulağa o kadar öfkeli geliyordu ki Rae beni yakınına çekti. "Kardeşi kardeşe düşürmek, bir Tiran olmak sana nasıl hissettiriyor?"

Athena, Apollon'u uyarırcasına mızrağını havaya kaldırdı. "Bir adım daha atma," dedi. "Yoksa hepinizin kellesini alırım."

* Ege Denizi -e.n.

Farah da ikizinin hamlesine karşılık olarak kendi mızrağını kaldırdı. "Lütfen bunu yap," dedikten sonra suratında beliren gülümseme bir kedinin vahşi çağrısıydı. "Bu zamanda benim için görülecek bir hesabın var."

Ares dikkatli bir tavırla, "Seni buradan götürelim, baba," dedi ve Zeus ona karşı çıkamadan kalkarıyla babasını korudu. "Her şey geç olmadan buradan gidelim."

Zeus, aramızda dikilen bedenlere rağmen uzun boyu sayesinde doğrudan gözlerimin içine baktı. "Tanrılarla yürüyen insanlara ne olur biliyor musun, Mara?" diye sorduğunda hava çoktan etrafında titreşmeye başlamıştı. "Bir gün mutlaka onların yemi olurlar."

Omuz silktim. "Bitti mi? Şimdi şehrimizden siktir git," dediğimde hava katmanı onu ve çocuklarını sardı, üçü de gözden kayboldu.

Onların gitmesiyle birlikte ben daha ne olduğunu anlamadan kendimi diğer Tanrılardan uzak bir noktada buldum. Yanan bir gemiye o kadar yakındık ki sıcaklığını ensemde hissedebiliyordum.

Rae'nin karanlığı ikimizin de etrafını sararken çoktan Tanrısal formuna geçmişti bile. Apollon bize doğru bir adım atsa da Rae onu, "Sakin," diyerek uyarınca olduğu yerde kaldı. Derin bir nefes aldı, verdiği nefes etrafa biraz daha karanlık yaydı. "Öylece bizim tarafımızda olduğunuza inanacağımızı mı sanıyorsunuz?"

Apollon ardında bekleyen üç Tanrıça'ya baktı, başının hafif bir hareketi ile üçü de dizlerinin üzerine çöktü. Apollon da kanatlarını toplayıp dizlerinin üzerine çöktüğünde hepsi daha önceden anlaşmışlar gibi hançerlerini çıkartıp sağ avuçlarını kesti. "Sadakatimiz yalnızca Tanrı Rae'ye ve Troya'yadır," dedikten sonra kanlarını kuma akıttılar.

Rae yanımda en ufak bir hareketlerine karşı tetikte beklese de karanlığını geri çağırırdı.

Apollon bir kez daha hamle yaptı, Rae sanki ürkütülmemesi gereken vahşi bir hayvanmış gibi hançeri yere fırlattıktan sonra elini havaya kaldırarak bir adım attı. Son bir damla kan daha elinden aktıktan sonra yarasının iyileştiğini fark ettim.

Bir adım daha.

Ve bir adım daha.

Yalnızca bir an sonra Apollon, Rae'ye sıkıca sarılmıştı. "Kardeşim," derken güneşin kutsadığı Tanrı'nın sesinin titrediğine emindim. "Uzun yıllar boyunca eve, sana dönmeyi bekledim."

Herkes durmuş, Rae'nin vereceği tepkiyi bekliyordu çünkü onun tepkisi her şeyin kaderini belirleyecekti. Ya sonunda sular durulacak ve barış sağlanacaktı ya da bu sahilden yalnızca güçlü olanlar sağ çıkacaktı.

Rae bekledi ve bekledi. En sonunda onun da sıkıca Apollon'a sarıldığını gördüğümde nefesimi tuttum. Yalnızca, "Apollon," demekle yetinse de sahildeki tüm Tanrılar ve ben bunun bir barış çubuğu olduğunu biliyorduk.

Rae, Apollon'un omuzlarından tutup onu kendinden uzaklaştırdığında Apollon güneş rengi gözlerini ona dikti. "Hiçbir zaman sana ihanet etmedim," dedi. "Öyle göründüğüm zamanlarda bile sana ihanet etmedim."

Rae başını hafifçe salladı. "O hâlde neden en başta bize karşı savaştınız?"

Farah boğazını temizledi. Onunla en son görüşmemizde beni kaçırp Apollon'a götürmeye çalıştığını her şeye rağmen unutmamıştım. "Zeus, Mara'yı ona getirecek kişi için tahtının yanına bir taht daha koymaya yemin verdi. Biz de Zeus'tan önce Mara'yı kaçırmaya çalıştık ama sanırım biraz ters bir yol izledik."

Alayla güldüm. "Evet, üzerime saldırman pek de doğru bir yol sayılmazdı," dediğimde bakışlarını kaçırdı. "Bu kadar ölüm yaşamadan önce bize gelebilirdiniz."

Farah önüne gelen bir *Akha* askerine kılıcını saplarken güldü. “O eski numarayı mı yapacaksınız?”

Sabra kendinden bir tane daha yarattı ve iki Sabra da aynı anda, “Yapmazlarsa hiç olur mu?” diyerek Tanrıça’yı yanıtladı.

Rae, Apollon’a dönerken karanlığı etrafında dalgalanmaya başlamıştı bile. “Mara, Karr’ı bul ve onun yanından ayrılma,” dedikten sonra Apollon ve Rae kanla ıslanan sokağa girerken Karr’ın mızraklarından biri ellerimin arasında belirdi ve hiç düşünmeden önüme çıkan ilk askerin gırtlığına sapladım.

Karr’ın ileride yanıp sönen ateşini rahatlıkla görebiliyordum, bu yüzden doğruca o yöne ilerledim. Önüme kimin çıktığının pek bir önemi yoktu. Gözümde düşman olmaları ve şehrimize saldırıyor olmaları yeterliydi.

Ellerim kandan ıslanana, suratımda kirden ve vücut sıvılarından bir katman oluşana kadar ilerlemeye devam ettim. Briseis her adımda yanımda, zaman zaman da önümdeydi. Benimle saldırıyor, benimle öldürüyordu.

Nihayet Karr’ın yakınına vardığımda rahat bir nefes almayı başardım, Briseis ağzında tuttuğu bir kolu onun ayaklarının hemen dibine bıraktı.

“Selam, arsız ölümlü,” dedikten sonra kendi mızrağını önündeki bir askerin göğüs kafesinden geçirdi. “Gördüğüme göre temiz çalışmışsın,” derken suratından terle birlikte akan kanlara rağmen gülmeyi başardı. “Ama benim kadar temiz olduğunu söyleyemeyeceğim.”

Boştaki elimle yüzümü sildim. “Tek istediğim hamamın sıcak suları,” dedim ve bir asker daha mızrağımın hedefi oldu. Ayağımı ölen askerin omzuna bastırarak mızrağımı geri çekerken dengemi kaybedince Karr belime sarıldı. “Lütfen, sen de uzun bir banyo yap, yoksa burnumun direği kırılacak.”

Karr kahkahalarla gülünce ona doğru koşan bir asker yönünü değiştirdi ve kaçmaya başladı. “Bu arada, gülüşümün nesi var? Her duyan kaçıyor,” dedikten sonra ateşten bir zinciri kaçan askere gönderdi. “Rae nerede?”

Derin bir nefes aldım. “Anlatsam da inanmazsın.” Şehrin içinden çığlıklar yükselmeye başladı, kafamı çevirdiğimde onları gördüm. Karanlık ve içinden sızan ışık sokakları dolaşüyor, teker teker önlerine çıkanları avlıyordu. “Ama sanırım görürsen anlarsın.”

Karr da ışıktan ve karanlıktan oluşan o korkunç güce bakarken, “Siktir,” diye mırıldandı. “Bu gördüğüm onlar mı?”

Rae’nin karanlığının bir kısmı bacaklarıma dolanıp beni selamlarken, “Sana anlatsam da inanmazsın demiştim,” dedim.

Her şey o kadar hızlı olup bitmişti ki çıplak gözle yaşananları takip etmekte güçlük çektim. Karanlık ve ışık, bir sarmal gibi iç içe geçerek düşmanlarını arayıp buluyor, onları tereddütsüzce yok ediyordu. Hemen önümdeki askeri yakaladıklarında karanlık ağzından ciğerlerine doğru inerken ışık gözlerine mil çektik ve yalnızca bir kalp atımı kadar süre içinde asker önce kör oldu, ardından da boğuldu.

“Tanrılar,” diye mırıldandı Karr. “Savaş Tanrısı olan benim ama bu ikisi benden daha ölümcül.”

Haklıydı. Onlar birlikte kusursuz ve ölümcüllerdi. Bir anda o kadar çok asker cansız bir şekilde yere düşmeye başlamıştı ki kısa bir sürede bize savaşıacak kimse kalmamıştı.

Tek bir kişi dışında.

Antios. O da şu anda şehrin arka kapılarına, doğrudan Tara’ya ve Artemis’e doğru gidiyordu.

Onun ölümünün başkalarının elinden olmasına izin veremedim. Onun ölmesine izin veremezdim. “Antios!” diye bağırdım gücümü kendi etrafımda toplarken. “Yoksa bir korkak gibi kaçıyor musun?”

Antios anında durdu ve arkasını dönerek taze yaralarla kaplı bedenini gözlerimin önüne serdi. Beni gördüğünde her iki elinde de tuttuğu kılıçları yere attı ve bana doğru yürüdü. “Troya’nın orospusu,” diyerek beni selamladı. “Seni çıplak ellerimle bile öldürebilirim.”

Gücüm onu çarptığında geri doğru sendeledi. “Lütfen beni çıplak ellerinle öldür, Zeus’un piçisi.” Briseis ona saldırmak için hazırlandığında, “Hayır,” dedim. “Bu onunla benim aramda.”

Etrafımızdaki askerler birer birer düşerken Rae’nin karanlığı bir kez daha bacaklarıma dolandı. Hazırdı, emrimle Antios’un nefesini kesmek onun için bir zevk olacaktı. “Seni öldürmeyeceğim,” dedim kendi gücümü bir zincir şekline getirip onun bedenine dolarken. “Ölürsen seni bir kahraman yaparlar ve sen bir kahraman olamayacak kadar aşağılık bir adamsın. Senin yeni Akhilleus olmana izin vermeyeceğim.”

Antios zincirlerden kurtulmaya çalışsa da her kaçma girişiminde zincirler biraz daha sıkıldı, onu biraz daha boğdu. Önce dizlerinin üzerine çöktü, ardından da yere devrildi. Rae’nin karanlığı onaylar bir şekilde son bir kez bacağıma okşadıktan sonra çekildi ve savaş alanının geri kalanını temizlemeye döndü.

Antios konuşmaya çalışınca ağzı gücümle örtüldü. “Hiç fena değil, ne dersin?” diye sorduktan sonra mızrağımın tersini kafasına vurdum.

Yeni bir beze daha ihtiyacım vardı. Yüzümü temizlediğim belki de onuncu bez bir paçavra hâline dönüşürken ancak bir kolumu ve yüzümün bir kısmını silmeyi başarayabilmişim. Dudağımda korkunç bir yarık vardı ama diğer yaralarım düşünüldüğünde içlerinden en az acıyanın o olduğunu söyleyebilirdim.

Duruşumu değiştirmeye çalıştığımda kaburgalarım sızladı. Oraya darbe aldığımı bile hatırlamıyordum. Bir noktada öfkeli bir askerın bana dirsek atmış olması yüksek bir ihtimaldi. "Siktir," diye mırıldanıp kendimi temizlemeye devam ettim.

Hermes o kadar sessiz bir şekilde yanıma yaklaştı ki yanıma oturana kadar onun geldiğini fark edemedim. Pazar yerindeki dükkânlardan birinin devrilmiş sütununun üzerinde otuyordum. Nestor, beni bularak buraya oturtmuş ve Naia'yı başıma dikmişti. O benim için şifalı bitkilerden bir karışım hazırlayana kadar da kalkmamamı rica etmişti. O ve kızlarının her ihtimale karşı *Akha-*ların içme sularına zehir kattığını öğrendikten sonra muhtemelen o karışımı içmemem lazımdı.

Naia, Hermes'in geldiğini görünce kalkmaya çalışsa da eliyle işaret ederek ona engel oldu. "Tanrılar." Miğferini kenara atar atamaz göğüslüğünü çıkartmaya başladı. Naia da ona yardım edince çabucak metal parçasından kurtuldu. Ellerini kandan katılaşmış saçlarının içinden geçirirken yüzünü buruşturdu. "Güneş yeni batıyor ama ben asırlar geçmiş gibi hissediyorum."

Yaralarımızı sarmaya başlarken ufukta günün bittiğinin habercisi güneş batıyordu. Kapıda yeni, özgür bir gün vardı. Tek bir kişi dışında hiç tutsak almamıştık; Antios. Batmayan tek gemiyle geldiği yere, bir mağlup ve korkak olarak yaşaması için gönderilmişti.

Bitmişti. Her şey bitmişti.

Birkaç dükkân ötede Rac ve Apollon yaralı askerlerimize şifa dağıtıyorlardı. Onların beni iyileştirmesini reddetmiştim. En azından şimdilik. Onların iyileştiremeyeceği kadar derin yaralara sahip olanlara yardım etmem gerektiğinde beni iyileştirmelerine izin verecektim.

Hermes, "Şehirden geriye hiçbir şey kalmamış," derken yeni bir bez daha almamı izledi. "Şafakta tüm Tanrılar birleşip şehri

yeniden ayağa kaldıracaklar. İçi temiz suyla dolu bir testiye doğrudan başına döktü, kafasını bir köpek gibi iki yana sallayınca etrafa sular saçıldı. “Savaş,” dedi sanki çok önemli bir sırı ifşa eder gibi. “Aslında görünmeyen yaralardan ibarettir. Onları sarmaya gücümüz yetecek mi, bilmiyorum.”

Naia kana bulanmış tasımı temizlemek için aldı, ağzı kırk çeşmeye ilerlerken Hermes de bana yaklaştı. “Sana bir şey sorabilir miyim, Troyalı Mara?” Başımı salladım, konuşmaya bile gücüm kalmamıştı. “Bu sana da bir son değil de başlangıç gibi hissettiriyor mu?”

Sözleri buz kesmeme neden oldu. Rae savaşı kazandığımızı duyurduğundan beri içimde olan o his tırmanarak yükseldi. Fazla çabuk olmuştu. Tek bir gün tüm şehrin kaderini belirlemişti. “Öyleyse?” diye sordum.

Zeus’un durmayacağını biliyordum. Bu mağlubiyetin onu durdurmaya yetmeyeceğini anlamam için onun içinde beslediği kötülükten haberdar olmama gerek yoktu.

Hermes ıslanarak yüzüne dökülen saçlarını geri itti. “Öyleyse devam edeceğiz.” Sanki sözlerini başkalarının duymasından çekinir gibi kulağıma eğildi. “Taht, sahibini bulana kadar devam edeceğiz.” Geri çekildiğinde az önce isyanın başlangıcını işaret eden sözleri söylememiş gibi gülümsedi. “Sanırım Karr’a katılıp adımı unutana kadar sarhoş olma vaktim geldi.”

Hermes giderken ben de peşinden ayağa kalktım. Naia, “Mara,” diyerek beni uyarmaya çalışsa da kendine engel oldu.

“İyiymi ben,” dedim aslında berbat göründüğümü bilerek. “Sadece Rae’yi görmem gerek.”

Bir cevap vermesini beklemeden aksayan adımlarla Rae’nin ve Apollon’un bulunduğu dükkâna ilerledim.

Rae, kırk dökük kapıdan içeri girdiğimi görür görmez yanıma geldi, kaburgalarımı tutan elime kaşlarını çatarak baktı. “En azın-

ÖLÜ ŞEHRİN ŞARKISI

dan bunu iyileştirmeme izin ver,” dediğinde bu sefer ona karşı çıkmadım.

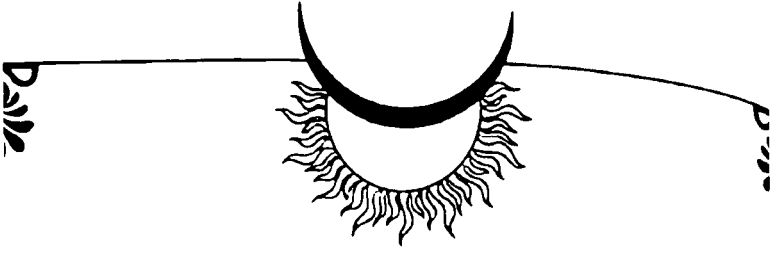
Elleri yumuşakça sızlayan bölgeye dokunur dokunmaz rahatladığımı hissettim. derin bir nefes alarak ona gülümsedim. “Teşekkürler.”

Rae, Apollon’un iyileştirdiği diğer askerleri son bir kez daha kontrol ettikten sonra birlikte dükkândan çıktık. Apollon’la aynı ortamı paylaşmam için henüz çok erkendi. Pişman olabilirdi, her şeyi bizim için yapmış olabilirdi ancak bu planının kurbanı olduğum gerçeğini değiştirmezdi. Penelop’un bedenimde bıraktığı acılar geçse de ruhumdaki yaraların iyileşmesi zaman alacaktı.

Rae beni kollarının arasına çektiğinde kendimi bedeninin sıcaklığına teslim ettim. “Güvendeyiz,” diye fısıldadığında ılık nefesi boynumu okşadı. “Evimiz de biz de güvendeyiz.”

Sarayın merdivenlerinde durarak şehre baktık. Duvarları aşılmamış, zapt edilmemiş şehrimize. Limanda gemilerden geride kalanları, sahilde parçalanmış çadırları görebiliyordum.

Troya yeniden bizimdi fakat gerçekten de güvende miydik?

BÖLÜM XXX

Derler ki bir ruh ait olmadığı bir yeri gördüğünde mutlaka tanırmış. Bu yüzden Hades hiçbir zaman *Tartaros*'un derinliklerinde çürümesi gereken ruhlara acıyarak onları *Elysion*'a almakla uğraşmazmış. Kimse bilmeseydi bile ruhun kendisi bilirmiş nereye ait olduğunu. Hangi özden yoğrulduğunu, hangi közle yok olduğunu.

Tam da bu yüzden ölümlüler yaşarken *Olympos*'un merdivenlerini çıkamaz, altın sularından içemezlermiş. Ruhları dünyevi kabuklarına sıkı sıkıya bağlıyken yükseliş, damarlarında yalnızca ilahi kan akanlara verilirmiş ki onlar da ebediyen Tanrıların evim dediği bu diyarda kalamazmış. Ruhun kişiden bağımsız bir hafızası varmış ve bu hafıza hiçbir zaman yanılmazmış.

Yalnızca bir kez yürümüşüm *Olympos*'un buluttan merdivenlerinde. Orada yürüyüp de Tanrıların huzuruna çıkan herkesin aksine, ben dizlerimin üzerine çökmemiş ve Zeus'tan ebediyen yankılanacak bir isim dilenmemiştim. Ben intikam istemiştim. Hakkı olmayanların üzerinde hak iddia ettiği şehrimin yolları kanla sulanmadan yaşanacaklara engel olmak istemiştim. Ancak ne etme-

diğim dualar ne de üzerime geçirdiğim öfkemden zırhım yaşanacaklara engel olamamıştı. Kader Tanrıçaları bildiklerini okumuş, kendi arzu ettikleri şekilde şehrimi parçalamışlardı. Yine de akan kanlar sokaklardan aşağı inip denizin sonsuz ruhuna karışsa da ölü şehir yeniden özgür, yeniden Troya olmuştu.

Bu yüzden *Olympos*'a bu sefer isteğim dışında bir kez daha geldiğimde buna şaşırdım. Aradan neredeyse iki ay geçmiş ve şehir en sonunda yaralarını sarmayı başarmıştı. Pazar yerindeki dükkanların çatılarından yine renkli tüller sarkıyor, esnafların erzahları yine sokaklara taşıyordu. Çocuklar koşuyor, askerler nihayet rahat bir nefes alabiliyordu. Ölülerimizi yakmayı bitirdiğimizde artık şehir de ölümün bir kara bulut gibi üzerine düşen gölgesini atmaya hazırды.

Troya yeniden Tanrıların yürüdüğü şehir olmuştu. Bu sefer Tanrıların yardımıyla inşa edilmemiş, bizzat Tanrılar tarafından her taşı özenle konulmuştu.

Şehrin yeniden ayaklandırılması tahminlerimizden de uzun sürmüştü. *Akhaların* şehre girdiklerinde ilk yaptıkları şey zenginliğimizi ve medeniyetimizi yok etmek olmuştu. Yine de her bir taşı kaldırmış, her bir harcı karmış ve eskisinden de güçlü bir şehir inşa etmiştik. En sona ise tapınağı bırakmıştık. Diğer Tanrılar şehrin duvarlarını güçlendirirken Rae kendi tapınağının yaralarını tek başına sarmak istemişti. Apollon'sa her şeye rağmen onu yalnız bırakmamıştı. Onları birlikte görmek, yan yana şehirde yürüdüklerini, insanlarla ilgilenmelerini seyretmek bana hâlâ tuhaf geliyordu. Bu yeni gerçekliğe alışmam güçtü. Rae her ne kadar sakinliğini koruyup Apollon'un kaybettikleri zamanı telafi etmesine izin verse de ben onun gibi bağışlayıcı olamıyordum.

Apollon'a her baktığımda aklıma ona tapınmak zorunda bırakılarak geçirdiğim yıllar ve yediğim tokatlar geliyordu. Göz-

lerimi sıkıca kapattığımda Penelop'un bana bağırsı, Vasilis'in ayaklarındaki sandaletleri çıkartıp rahibenin beni ince sopasıyla dövebilmesi için beni onun önüne atmasını hatırlıyordum.

Onların birlikte geçirdikleri asırlar, çok uzun bir hayatları vardı. Ancak ben hayatımın neredeyse tamamını isteğim dışında ona adanarak geçirdiğim için onu bu kadar kolay affetmem mümkün değildi. Onu affetmem demek, annesinin sevgisine ihtiyaç duyduğu yıllarda soğuk odasında ağlamak zorunda bırakılan Mara'ya ihanet etmem demektir. Yaşadığım tüm yılları geride bırakmam demektir ve henüz buna hazır değildim. Kinimle öfkem, uzun yıllar boyunca içime sızarak yer etmişti. Onları öyle kolayca sökülüp atamazdım. Atarsam ben, ben olmazdım.

Rae ve Apollon tapınağımızı yeniden inşa ettiğinde Rae'nin kehanet elçisi olarak Ephie ve Dora ile ilk ayinimiz için sunağın önüne oturmuştuk. Hâlâ tek büyük heykel Rae'nin heykeli olsa da Rae kendi eliyle Apollon'un küçük bir heykelini de önümüze bırakmıştı.

Apollon'un heykeline bakmadan, yüzümü doğrudan Rae'nin mermerden yüzüne dönerek gözlerimi kapatmış ve kehanetlere kucağımı açmıştım. Nihayet onlara ulaşabileceğimi hissettiğim anda, kendimi kehanetin içinde değil, *Olympos*'ta bulmuştum.

Zeus altından tahtında otururken beni gördüğüne memnundu. "Çağırma kulak vereceğini düşünmemiştim," derken sesi en az damarlarında çakan şimşekler kadar hiddetliydi.

Etrafıma baktım ama ortamı saran sis Zeus dışındaki her şeyi gizliyordu. Belki de gerçekten *Olympos*'ta bile değildik, bilmiyordum. "Gelmezdim," dedim ona doğru yürüyerek. "Ayinde olmasaydım seninle bir daha karşı karşıya gelmemek için elimden geleni yapardım."

Zeus tatsız bir şekilde güldü. "Bunu yapacağına hiç şüphem

yok. Mara," dedikten sonra tahtından kalktı ve ortam değişti. Şimdi sis dağılmış, başımın üzerinde açık gökyüzü belirmişti.

Görüş alanıma ilk önce harabeler girdi. Yıkılmış duvarlar ve toprağa karışmış taşların ortasında, her şeyden biraz daha yüksekte yan yana duruyorduk. Zeus ilahi gücünü üzerinden sıyrın atmış, neredeyse bir insana ait olabilecek bakışlarıyla beni izliyordu.

Kaşlarımı çatarak, "Neredeyiz?" diye sordum. Harabeler bir şekilde hissiyat olarak bana tanıdık gelseler de nerede olduğumuzu anlamayı başaramamıştım.

Zeus sadece, "Yürüyelim," demekle yetindi ve beni beklemeden yürümeye başladı.

İlk fark ettiğim şey harabelerin arasındaki ahşap yol oldu. Bu ilginçti çünkü daha önce hiç böyle bir yol görmemiştim. Taşların ve yıkılmış duvarların üzerine yapıldığı için binaların arasından geçmemizi kolaylaştırıyor ama oraya ait olmayacak kadar yeni ve yabancı görünüyordu.

Durup etrafıma, kızgın güneşin aydınlattığı bu kocaman alana baktım. Burası bir şehirdi, en azından bir zamanlar öyle olmalıydı. Her ne kadar tuhaf bir yolun üzerinde yürüyor olsak da altımızdaki toza ve toprağa bulanmış eski yolları görebiliyordum.

Kendime engel olamadan ahşap yolun kenarına yaklaştım ve bir duvarın kalıntısı olabileceğini düşündüğüm yıkıntıya dokundum. Ellerimin altındaki taşlar güneşle ısınmış, pütürlü yüzeyi ise binlerce yıldır burada olmasının verdiği yorgunlukla ufalanmıştı.

Bir ses duydum. Daha doğrusu binlerce ses. Konuşuyor, bağlıyor, ağlıyor ve hatta gülüyorlardı. Bir zamanlar burada yaşayan insanlardan geride kalanlar taşların içine işlemiş, oradan bana akıyordu. Ölü görünen bu şehir aslında yaşıyordu, sadece derin bir uykuya dalmış gibiydi.

Korkarak geri çekildim, az önce taşların üzerinde gezinen titreyen elimi arkama gizledim. “Bu da ne böyle?”

Zeus dikkatli bir şekilde bana yaklaştığında gerilememek için kendimi zor tuttum. “Zaman sadece ileri ve geri akmaz,” derken sesi ondan beklenmeyecek kadar yumuşaktı. “Bazen yanlara doğru da açılıp genişler. Senin ait olduğun zaman ile Rae’nin zamanı ise birbirine ne kadar benzese de aslında ters yönde akmaya planlılar.”

Arkamızda bir yerlerde insan seslerinin geldiğini duyabiliyordum ama konuştukları dili bilmediğim için ne dediklerini de anlamıyordum. “Zamanı bölen sensin,” dedim Zeus’a.

Zeus başını yavaşça salladı, yürümeye devam etti. “Ben yapmam gerekeni yaptım,” derken bize yaşattığı her şeye karşılık savunmasının bu olduğu açıktı. “Evrendeki denge hassastır; büyük değişimler bu dengenin bozulmasına neden olabilir.” Eğilip yerden bir taş aldı, taşı ellerinin içinde sıkıttığında ufalanan parçalara baktı. “Babamın yerine geçtiğimde vereceğim kararların zorluğunun farkındaydım.”

Tuhaf giyimli insanlar görüş açıma girdi. Üzerlerindeki kıyafetler ve başlarına taktıkları komik şeylerle etrafta geziniyor, birbirlerine yine o anlamadığım dilde bir şeyler anlatıyorlardı. Bizi göremediklerini biliyordum, görselerdi bu kadar rahat bir şekilde dolaşamazlardı.

“Bana bunları neden anlatıyorsun, Zeus?” Öfkem midemden yukarı tırmanırken boğazımı parçalayacak kadar yüksek bir hızla ağzımdan taşmayı bekliyordu. “Anlattığın hiçbir şey yaptıklarını değiştirmeyecek, benden tüm bunları herkesin iyiliği için yaptığın yalanına inanmamı bekleme.”

Zeus kesin bir şekilde, “Beklemiyorum,” dedi. “İnanmanı da anlamanı da beklemiyorum. Sadece görmeni istiyorum.”

Arkamdan garip bir ses yükseldiğinde elimde olmadım sığırdım. Bir kadın elinde tuttuğu küçük bir nesneyi hemen yanımda yükselen harabeye doğrultmuştu. "Daha açık olmalısın," derken gözlerimi kadının elinde tuttuğu nesneden ayıramıyordum. Parlaktı ve ürkütücü bir şekilde, kadın ona her dokunduğunda etrafa cılız bir ışık yayıyordu.

Zeus'un gri gözleri önce şehirde sonra da gökyüzünde dolaştı. "Senin zamanında, asırlar sonrasındayız. Troya, insanların gelip yalnızca ziyaret ettiği ve hakkındaki hikâyeleri dinlediği düşmüş bir şehirden başka bir şey değil," dedikten sonra bu sefer gözleri benim gözlerime indi. "Bu zamanda ne Rac'nin ne de senin ismin biliniyor. Ben bile onlar için eski hikâyelerde yaşayan bir isimden ibaretken sizin varlığınız çoktan tozlara karıştı. Troya'dan geriye yalnızca Ölü Şehrin Şarkısı kaldı."

Zihnim duyduklarımı idrak etmeye çalışırken kalbim gerçeği çoktan kavramıştı. Bu harabeye dönmüş şehre adımımı attığım anda yüreğim burayı tanıdığımı bana hissettirmişti. "Bu önemli değil," diye fısıldadım. "Onun zamanında şehrimiz hâlâ ayakta."

Zeus'un kaşları havaya kalktı. "Öyle mi dersin?" diye sorarken sesindeki ton çok daha fazlasını bildiğini anlamama yol açtı. "Dilersen onun zamanına da gidip şehrin son hâlini görebiliriz."

Gözlerimi kapattım, buna hazır olup olmadığımı düşünmem bile gerek yoktu. "Hayır." Soluğum boğazımda düğüm olmuş, beni boğuyordu. "Buna gerek yok çünkü hâlâ ayakta olduğunu biliyorum."

"Bu kadar emin olma." Etrafımızdaki insanlar şaşkınlıkla şehirden geri kalanları incelerken Zeus onlara gülümseyerek baktı. "Troya'yı Troya yapan ne biliyor musun, Mara?" Biri yine o elindeki tuhaf aleti şehrimize doğrulttu, yanındakine bir şeyler söyledi. "Düşmüş ve yıkılmış olması. Onu bu kadar büyüleyici kılan şey

bu. İster insan elinden isterse Tanrı elinden çıksın, tüm ihtişamın ve gücün nasıl yıkılabileceğinin bir sembolü. Medeniyetin ve insanlığın sembolü.” Ondan yana döndüğümde büyük bir dikkatle beni izlediğini gördüm. “Bazı şeyler kaçınılmazdır ve sen ne kadar engel olmaya çalışırsan çalış, sonucu değiştiremezsin.”

“Değiştirdim,” dedim bir an bile düşünmeden. “Troya’yı kurtardım.”

Zeus gülümsediğinde ilk defa bu gülümsemede bir alay gizli değildi. İlk defa dudakları hüznle kıvrılmıştı. “O şehir yıkılmak için inşa edildi, oğlum ise ölmesi için o şehre adandı. Bunu ben değil, kehanetler söylüyor.” Zeus eğilip yüzüme dokunduğunda geri çekildim ama o da sanki aksini beklemiyormuş gibi kafasını salladı. “Yazık,” dedi. “Sen ve ben kusursuz olabilirdik. En çok seni sevebilir, en çok seni el üstünde tutabilirdim. Ama şimdi önümde ezilip geçilmesi gereken bir engelden daha fazlası değilsin.”

Ona bakarken vahşi sırıtışımı gizlemeye gayret bile etmedim. “O hâlde neden beni ezip geçemedin?” İfadesindeki bocalamayı gördüğümde kendimden daha da emin bir hâlde, “Yoksa yalnız mı kaldın, Zeus?” diye devam ettim. “Tek başına güçlü olmadığını fark etmen senin için üzücü olmuş olmalı.”

Kaşlarını çattı. “Hayatta olmanın daha çok işime yaradığına karar verdim.” Sözleriyle birlikte sis yeniden etrafımızı sardı. “Sen hayatta olduğun sürece, oğlum ruhunun öbür yarısı eksik yaşayacak. Sen hayatta olduğun sürece öldürülmesi ve yok edilmesi daha kolay olacak.” Sis ağzımdan ve burnumdan içeri dolarken sesi artık kulaklarımdaki bir çınlamadan ibaretti. “O seni hayatta tutarak kendi ölümünü hazırlarken buna neden engel olayım ki?”

Zeus yok olurken gözlerimi yeniden tapmakta açtım. İlk başta neler olduğunu anlayamadım çünkü bedenim öksürüklerle

titriyor, gözlerim yaşıyordu. Açık gözlerim tapınağın tavununu dikilmiş, bedenim yere serilmişti. Kalkmaya, kendime gelmeye çalıştım ancak kontrol elimde değilmiş gibi titremeye devam etmekten başka bir şey yapamadım.

Serin parmaklar önce alınma sonra omzuma dokundu. Güçlü eller beni kavrayıp arkamdaki bedene yaslarken ağzımı daha geniş açtım ve nefes almaya çabaladım. Bir başka el yüzümü kavrayıp bana doğru üflerken başımı geri yatırdım, göğsüm havayı içine çekerek şişti.

Kendime biraz olsun geldiğimde Apollon'un yüzüyle karşı karşıya geldim. Endişeli bir ifadeyle bana doğru eğilmiş, dikkatli bakışlarıyla beni izliyordu.

Rae beni kollarının arasında tutup dudaklarını kulağımın altına bastırdı. "Geçti, Mara," derken sesi en tatlı rüyalardan bile daha sakinleştiriciydi. "Benimlesin, buradasın."

Kendimi Rae'nin bedenine biraz daha yaslayarak rahatlarken Apollon da dizlerinin üzerine çöküp bir kez daha bana uzandı ama elimi kaldırarak ona engel oldum. Apollon incinmiş gibi görünerek kaşlarını çattı. "İzin ver sana yardım edeyim, hâlâ doğru düzgün nefes alamıyorsun."

Haklıydı. Aldığım her nefesle birlikte ciğerlerime iğneler batıyormuş gibi hissediyordum ama yine de onun yardımına ihtiyacım yoktu. Bu yüzden Rae'nin bedenime dolanan eline tutunarak kalkmaya çalıştım. Rae, tüm gücüyle beni ayakta tutmaya çalışsa da sendeledim, Apollon'un kanatları açılarak beni tuttu. "Senin yardımına ihtiyacım yok," dedim ama sesimin hırıltısı aksini söyler gibiydi.

Ephi ve Dora'nın endişeli bakışlarının eşliğinde Rae'nin beni heykelinin dibine oturtmasına izin verdim. Ephi, su dolu testiye uzattığında güçlkle bir yudum aldım. "Ne oldu bana?"

Rae yanıma diz çöktü, alınıma dökülen saçlarımı geriye yatırdı. “Ayin sırasında kendinden geçmişsin.”

Apollon, Rae’nin gerisinden dikkatli bir şekilde bana bakarak, “Neler olduğunu hatırlamıyor musun?” diye sordu.

Zeus’un zihnimde canlanan görüntüsünü bastırarak, “Hayır,” dedim ve Rae’nin zihnimde dolaşmayacak kadar dikkatinin dağınık olmasını umdum. “Hiçbir şey hatırlamıyorum.” Rae testiği Ephî’nin elinden alarak bana bir yudum daha su içirdiğinde nefesim nihayet düzene girmişti.

Eline biraz su döküp yanaklarımı ıslattığında rahatlayarak inledim, bana iyi geldiğini anlayınca beni biraz daha ıslattı. “Seni odamıza götürmemi ister misin?” Başımla onaylamam beni kucağına alması için yeterliydi. Gücü etrafımızda bir kez dalgalandı ve kendimi odamızda buldum.

Saray yıkıldığında odamız da yıkılmıştı ama Rae kendi elleriyle odayı tekrardan inşa etmişti. Tavanı yine saydam, geceleri göğü görebileceğim şekilde yapmıştı. Şimdi güneş tepemizde yükselişip sonbahar havasına rağmen içimi ısıtırken gözlerimi kapattım. Keşke tam da bu anda, Rae’nin kollarının arasında sonsuza kadar kalabilseydim.

Rae, beni taşıyıp yatağa bıraktıktan sonra yanıma uzandı, bedenimi kolayca kendine çekerek sıkıca sarıldı. Çenesini saçların arasına gömdüğünde rahatlayarak başımı omzuna dayadım. “Artık korkacak hiçbir şey kalmadı, Mara.” Nefesi, dudaklarından çıkan her bir kelimesi saçlarımın içine karışıyor, ruhuma işliyordu. “Bundan sonra ne yaşayacaksak birlikte göğüsleyeceğiz.”

Başımı omzundan kaldırıp ona baktım, bir ömür verilen sayısız savaştan nasır tutmuş parmaklarıyla elmacık kemiklerimi sevdi. “Sence ben ölecek miyim?” diye sorarken sesimin bir fısıltı

gibi çıktığını ama beni duyabileceğini biliyordum. “Ne olduğumu bilmediğim gibi neler yapabileceğimi de tam olarak bilmiyorum.”

“Bu seni daha da özel kılıyor,” derken onun sesi de bir fısıltıdan daha yüksek değildi. “Dünyada bir eşin ve benzerin yokken yine de benim yanımdasın. Sonsuz ihtimallerin içinde beni seçtin.” Dudakları alnıma değdi. “Bu yüzden böyle şeyler söyleme, ölümü kendine de bana da yakıştırma.”

Kollarının arasında hareketlenerek gövdesine tırmandım, ellerimi çenemin altına koyarak ona baktım. “Bunu seni üzme için sormuyorum, sadece merak ediyorum.” İşaret parmağımı köprücük kemiğine dayayıp orayı okşadım. “Ne kadar vaktimiz kaldığını öğrenmek istiyorum. Sen sonsuza kadar aynı kalırken benim yaşlanıp ölme ihtimalimin ne kadar yüksek olduğunu bilmek istiyorum.”

Eğilip burnumu öptü. “İstedğin gençlikse dünyadaki tüm cadılar emrine veririm.”

Kaşlarım çatıldı. “Peki ya yaşlanmak istersem, yine de kararına saygı duyar mısın?”

Rae o kadar şiddetli güldü ki bedenimin altındaki bedeni de sarsıldı. “Yaşlanmak istiyorsan bu da kabulüm.” Gülüşü gözlerine ulaşırken siyah gözlerinin içinde gümüş halkalar parladı. “Her şey senin istediğin gibi olsun istiyorum, Mara. Eğer sonsuza kadar genç kalmak istersen senin önünde tüm cadıları diz çöktürürüm. Yaşlanmak istiyorsan seninle yaşlanmanın bir yolunu bulurum.” Az önce öptüğü noktaya parmağıyla dokundu. “Tabii yanında genç ve yakışıklı bir Tanrı olarak kalmamı istersen, orası sana kalmış.”

Üzerinden kalkıp yana devrildiğimde ben de gülüyordum. “İnsanların seni fazla şımarttığını düşünüyorum,” desem de sesim artık kendine gelmiş, daha dinç çıkıyordu. “İlk tanıştığımızda bu

yüzden mi çıplaktın? Genç ve yakışıklı bedenininle aklımı çeleeceğini mi düşündün?"

Rae homurdanarak yan döndü. "Bunu bana hatırlatmayı tahminen ne zaman bırakırsın?" Parmaklarını kolumda gezdirdi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım, bir süre düşünür gibi yaptım. Sonra, "İki asır kulağa nasıl geliyor?" diye sordum.

Gözlerini devirerek, "Tanrılar," diye mırıldandı.

Yeniden ona sarıldığımda ikimiz de bir süre sessiz kaldık, göz kapaklarım kendiliğinden kapandı. Hava kararırken uyandığımda Rae'nin sakın nefeslerinden onun da uykuya daldığını anladım. Kafamı hafifçe kaldırarak ona bakarken kalbim sıkıştı. Aşk sanırım gerçekten de böyle bir şeydi. Her şeyin temelinde o yatıyordu. Güneş onun üzerine doğuyor, gece onun için çöküyordu.

Onu uyandırmamaya çalışarak saçlarını okşarken kapı yavaşça tıklatıldı.

Dikkatli bir şekilde yataktan kalkıp kapıya ulaştım ve çok yavaşça açarak dışarı çıktım. Karr, henüz yakılmış meşalelerin aydınlatığı koridorda beni bekliyordu. Kızıl gözleri beni görünce parladı. "Bugün aylar sonraki ilk ayininde heyecandan bayıldığını duydum," dediğinde elimde olmadan güldüm. "İşte bizim arsız ölümlü, bazen gülmeyi unuttuğunu düşünüyorum."

Odanın kapısından uzaklaşırken, "Her şey hazır mı?" diye sordum.

Karr başını salladı. "Hem bugün için hem de yarın için her şey hazır." Üzerindeki temiz tuniği ve itina ile geriye yatırılmış saçlarını işaret ederek, "Sonunda savaş kıyafetlerini çıkartmak bana iyi geldi," dedi. "Umarım şöledeki Tanrıçalar beni görünce düşüp bayılmazlar."

"Artemis de geldi mi?" Sorum üzerine ifadesi değişti, bakışlarını benden kaçırdı. İlk Troya Savaşı sırasında Tara, Karr ve Ar-

Artemis arasında pek de boş olmayan şeyler yaşandığını bilsen de yine de bugün Artemis'in de burada olması Rac'yi mutlu edebilirdi. "Kabul etmedi, değil mi?" diye sorduğumda zaten bildiğimi her şeyi teyit etmesine ihtiyacım yoktu.

"Gelmedi." Boğazını temizledi, kızıl gözlerini benden kaçırdı. "Tara ile işleri düzelttiler mi bilmiyorum, malum. Tara da benimle konuşmayı pek tercih etmiyor. Savaş bitince her şey eski hâline döndü, ne hoş."

Koridorda yürümeye başladığımızda koluna girdim. "Senin için senden vazgeçtiğini biliyorsun," dedim Tara'nın Ölüm ile yaptığı anlaşmayı hatırlatarak. "Senin hayatta kalman için sana olan duygularını Ölüm ile değiş tokuş yaptı, onu sana veremediği şeyler için suçlayamazsın."

Karr kolundaki elimi sıkıca tutarken merdivenleri birer birer iniyorduk. "Biliyorum ve bunun için bir şeyler yapacağım," dediğinde son iki basamağımız kalmıştı. Olduğum yerde donup kaldığımda o iki basamağı da inip bana baktı. "Artık savaş bittiğine göre bir yolculuğa çıkmaya hazırım," dedi. "Ölüm ile anlaşmanın bir yolunu bulacağım."

Aniden parmağımdaki iz karıncalanmaya başladı. "Bunu nasıl yapacağını düşündün mü?" Başımı iki yana salladım. "Karr, bu çok tehlikeli."

Kendinden emin bir sesle, "Biliyorum," dedi. "Ama bunu yapmam lazım. Tara'yla bir şansım olabileceğini bilirken kendimi daha fazla başkalarını sevmeye zorlayamam."

Başkaları dediğinde onu Naia'yı kastettiğini kolaylıkla anladım. Saray görevlilerinden bir grup yemeklerle dolu tepsiyi taşıyarak yanımdan geçtikten sonra, "Naia bunu biliyor mu?" diye sordum.

"Hep biliyordu." Gözleri meşalelerin ışığının altında karardı.

"Ondan hiçbir zaman bunu gizlemedim. Ona haksızlık ettiğimi biliyorum, Mara ama asıl kendime haksızlık ediyorum." Omuzları düştü, gözüne ilk defa bu kadar çaresiz göründü. "Başkasına âşıkken ve bu aşka sahip olabileceğimi bilirken kendimi neden acı çekmeye mahkûm edeyim?"

Kendime engel olamayarak ona sıkıca sarıldığımda teni sıcacıktı. "Lütfen kendine zarar verecek bir şey yapma," dedikten sonra yanağını omzuna bastırdım. "Kızlarla dolu bir evde büyürken hep bir abiye sahip olmanın hayalini kurardım. Bunu elde ettikten sonra elimden alırsan seni *Tartaros*'a kadar kovalarım."

Tehdidim anlaşılan daha farklı bir etki doğurmuştu çünkü Karr bu söylediğime kahkahalarla güldü. "Tek parça olarak geri dönmeye çalışacağım, arsız ölümlü, merak etme." Bir süre daha birbirimize sarıldıktan sonra Karr geri çekildi. "Şölen salonunda buluşalım," dedi ve sandaletlerini sertçe yere basarak koridorda yürümeye devam etti.

Yeniden üst kata çıkıp odamıza girdiğimde Rae yataкта oturuyordu. Odadaki mumlar yanmış, uykudan yeni kalkmış çehresini aydınlatıyordu. Gözlerini birkaç kez kırptı ve sonra kaşlarını çatarak bana baktı.

Kollarını öne doğru uzattığında benim için açtığı alana girdim, beni kucağına çekti. "Ne zaman kalktın?"

Ellerimle saçlarını düzelttim, alnına dökülen tutamları geri yatırıp dudaklarını yumuşakça öptüm. "Fazla olmadı," dedikten sonra geri çekilmeye çalışsam da Rae bir kez daha dudaklarına uzandı. Onu hafifçe iterek başımı iki yana salladı. "Acıktım."

Gülümsedi, uzanıp omzumu ısırmadan hemen önce, "Ben de acıktım," dedi. "Ve karnımı seninle doyurmayı planlıyorum." Sırtüstü yatarken beni de kucağına çekti ama kendimi toparlayarak geri çekildim. "Sorun ne?" Gözlerini kısarak bana baktı.

Kucağından kalkıp kıyafet sandığıma ilerledim. Rae'nin savaştan sonra bana hediye ettiği yeşil renkli bir kumaştan yapılan elbisemi çıkartıp üzerimdekinin tokasını açtım. "Yemekten sonra hemen odaya dönebiliriz." Tokayı çıkardığım tuniği omuzlarımdan sıyırdım, ayaklarının dibine düştüğünde içinden çıktım.

Rae iç çekerek uzandığı yerden doğruldu, dirseklerini yatağa dayayarak beni izledi. "Karşımda soyunuyorsun ve yemeğin öncelikli olduğunu mu söylüyorsun?" Başını iki yana salladı. "Yine kirli oynuyorsun, Mara."

Odanın içinde gezinip bir başka sandıkta duran tacımı aldım, başıma yerleştirmeden önce saçlarımı beceriksizce örmeye çalışsam da sonunda pes ederek Rae'ye döndüm. "Saçlarımı örebilir misin?"

Rae yatakta oturarak, "Önce elbiseni giyebilir misin?" diye söylendi. "Dikkatimi dağıtıyorsun."

Dediğini yaparak elbisemi giydim, tacımı da elime alarak önüne oturdum, bacaklarını iki yanımda açtıktan sonra saçlarımı örmeye başladı. "Tacını neden takmak istiyorsun?" Parmakları yumuşakça saçlarının arasında dolaştı. "Ağırılığından şikâyet ediyordun."

Omuz silktim, saçımın bir tutamı bu hareketim yüzünden parmaklarımdan kayınca homurdandı. Saçlarımı örmeyi bitirdiğinde uzanıp başımı öptükten sonra tacımı elimden aldı ve başıma yerleştirdi.

Anında ondan uzaklaşarak ayağa kalktım ve elimi ona uzattım. Huysuz bir şekilde yataktan kalkıp elimi tuttu. "Yemeği burada da yiyebilirdik," dediğinde son çaresinin bu olduğunu anlasam da üzerini değiştirir değiştirmez onu odadan dışarı çıkarttım.

Sarayın koridorlarında telaşlı ayak sesleri ve müzik sesleri birbirine karışarak yükseliyordu. Rae kaşlarını çatarak etrafa baktı. "Kaçırdığım bir şey mi var?"

Ona bir cevap vermeden yürümesi için onun yönlendirdim, şölen salonunun kapılarına ulaştığımızda eğilip kapıya iki kere vurdum. Kapılar açıldığında içerideki herkes ayağa kalktı.

Rae olduğu yerde donup kalırken bizim tarafımızda yer almış tüm Tanrılar yüzünü ondan yana dönmüştü. Apollon, salondaki devasa masada oturduğu yerden kalkınca rahatsız olsam da yine de gülümsemeyi başararak dudaklarımı Rae'nin kulağına dayadım. "Mutlu yıllar, Rae," dedim yumuşak tenini öperek. "Doğum günün kutlu olsun."

Rae hızla bana döndü. "Hatırladın," derken gözlerinde gördüğüm sevgi beni onu bir kez daha öpmeye itti.

Kollarımı beline dolarken, "Hatırladım," diye fısıldadım.

Apollon beni şaşırtarak. "Kardeşimizi canı pahasına koruyan Mara'nın da doğduğu gün olarak bugünü kutlamalıyız," dediğinde midemde eski, tanıdık bir öfke birikti. Benim doğduğum günün ona adandığım gün olduğunu söylemek istesem de Rae'nin gülümseyen yüzü bana engel oldu.

Kart oturduğu yerden, "Lütfen artık yemek yiyebilir miyiz?" diye sorduğunda Rae için hazırlanmış sofraya ilerledik.

Devasa sofrada, Phoiniks'in yanındaki yerimi aldığımda bana her şeyi öğreten adam uzanıp elime dokundu. "Şu ömrümde çok fazla kahraman gördüm ama hiçbiri beni senin kadar gururlandırmamıştı, kızım," diye fısıldadı. "Ama elbette bu eğitimlerinin bittiği anlamına gelmiyor."

Hayatımda yaşadığım ve yaşayacağım her şeye şükrettiğim bir an hiç olmamıştı; bu ana kadar. Artık göğsümün huzurla dolup taşıdığını hissederken Zeus'un kötü sözleri bile aklımda kalmamıştı. Evdeydik, savaşı geride bırakmıştık ve şimdi önümüzde sadece gelecek uzanıyordu.

Farah ve Sabra bile Rae'nin adına kadehlerini havaya kaldırı-

ken nefretim uzakta kalmış gibiydi. Hermes, Rae ile Apollon'un yaptıkları saçmalıkları anlatıyor, Karr testiler dolusu şarabı mide-sine indiriyordu.

Helene bile bir yanında Naia öbür yanında Hector ile otururken, Nestor masanın karşı tarafından onların sohbetine katılıyordu.

Bunu biz başarmıştık. Korkunç ve umutsuzlukla dolu günlerden geçsek de en sonunda eve varmayı, aynı masada başardıkları-mızı kutlamayı becermiştik. Hepimizin umudu, masanın başında oturan Tanrı sayesinde önümüzdeki günlere bakışımız değişmişti. Rae buradaydı ve o burada olduğu sürece Zeus'a karşı kazanma-mız için bir ihtimal daima vardı. Onu tahttan indirip yerine Rae'yi çıkarttığımız gün gelene kadar, en azından bu sofrada beraber oturmanın tadına varabilecektik.

Elimde olmadan boynumdaki kolyeye dokundum. Gelecek işte oradaydı. Hem benim hem de bu masada oturan tüm Tanrıla-rın geleceğinin kolyemde yazılı iki isimde saklı olduğunu hisse-debiliyordum.

Mumlar eriyor, Tanrılar sönmeye yüz tutan ateşi yeniden can-landırıyordu. Şaraptan iyice çakır keyif olduğum bir noktada bi-raz temiz hava almak için masadan kalktım.

Şölen salonunun terasına çıktığımda Rae'nin de peşimden gel-mesi uzun sürmedi. Şehrimizin gecenin içindeki silüetine baka-rak, "Çok güzel," diye mırıldandım.

Rae bana arkadan sarılıp çenesini omzuma dayarken, "Sen daha güzelsin," dedi.

Kollarında döndüm, başımı geriye atarak gece gözlerinin içinde kendimi kaybettim. "Bir keresinde bana insanların gelecekte sev-gililer gününü kutlayacağını ve birbirlerine hediyeler vereceğini söylemiştin," dediğimde ona uzanan elimi havada yakalayıp du-daklarına götürdü. "Peki insanlar birbirlerine doğum günlerinde de

hediyeler verecek mi?" Rae başını sallayarak beni onayladığında rahatlayarak derin bir nefes aldım.

Rahatlamamı fark ederek gülümsedi. "Yoksa bana hediye mi aldın, tatlı Mara?"

Dudaklarımı ısırdım. "Evet, aslında senin için bir hediyem var." Ellerimi omuzlarına dayadım. "Yarın şehirde ilgilenmen gereken bir mesele var mı?"

"Bu hediye meselesi ilgimi çekmeye başladı," dedikten sonra yanağını omzumdaki eline sürttü. "Anlaşılan benim için bir plan yapmışsın."

Derin bir nefes aldım. "Yarın öğlen nikâhımız kısılacak," dediğimde gözlerine bakamayacak kadar heyecanlıydım. Sıklaşan nefesim ve içtiğim şarap dilimi dolaştırmadan, "Her şey hazır," diye devam ettim. "Sonrasında Krallar Kapısı'nda halkın da katılacağı bir tören olacak."

Daha fazla konuşmaya devam edemedim çünkü Rae'nin dudakları benimkilerin üzerine kapanarak beni susturdu. Kolları belime sarıldı, beni terasın korkuluklarına oturtarak bacaklarının arasına yerleşti.

Öpüşü önce sakın sonra ısrarcıydı. Sanki söylediklerimin gerçek olup olmadığını anlamaya çalışıyor, dudaklarımda bir teminat arıyordu.

Alnını alnıma dayayarak geri çekildiğinde, "Mutluyum," dedi. "Sen benim yanımda olduğun sürece de mutlu olacağım." Dudaklarını benimkilere sürttü. "Doğumumu anlamlı kılan sensin, beni ben yapan sensin."

Gülerek geri çekildim. "İyi ki varsın, Rae," derken kendimi ona bir kez daha âşık olurken buldum. "Beni içinde bulunduğum karanlıktan çekip çıkarttığın, her zaman parlayacağını bildiğim yıldızım olduğun için teşekkür ederim."

Bir kez daha öpüştüğümüzde bu sefer ikimizin de dudakları gözlerimizden akan yaşlarla nemlenmişti. Her şeye rağmen birbirimizin yanında kalmayı, birbirimizde kendimizi bulmayı başarmıştık ve bu her şeye değerdi. Ne olursa olsun, hikâyemin onunla sonlanacağına emindim.

Karr terasa çıkıp boğazını temizleyene kadar orada birlikte kaldık.

Rae beni korkuluktan indirdikten sonra elimi sıkıca tutarak Karr'a döndü.

Savaş Tanrısı gülümseyerek, “Bu anı daha önce yaşamış mıydık?” diye sorarken dudaklarında çapkın bir gülüş vardı. “En az benim kadar şaşıracağınız bir misafirimiz var.”

Başka bir şey söylemeden içeri girdiğinde meraklanarak peşinden gittim. Orada, masadan biraz uzakta Kirke'yi gördüğümde şaşkınlıkla durdum. Onun adasından dışarı çıktığını daha önce görmemiştim. İnanılmazdı fakat Troya'daydı.

Yanıma gelerek ellerini elimin içine aldı. “Mara,” derken sesindeki yumuşaklık beni bir el gibi sevdi. “Seninle gurur duyuyorum. Dönüştüğün kadın için, yaptıkların için seninle gurur duyuyorum.”

Rae boğazını temizledi, başıyla Kirke'yi selamladı. “Sizi yalnız bırakayım,” dedikten sonra elini belime koydu. “Seni bekliyorum.”

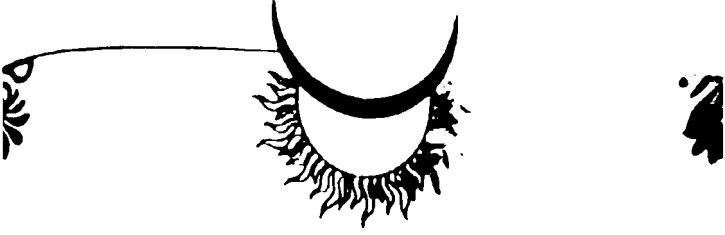
Rae yanımdan ayrıldığında Kirke koluma girerek beni yeniden terasa çıkarttı. Ilık gece tenimi okşarken ona döndüm. “Bura ya nasıl geldin?”

“Çok fazla vaktim yok,” derken az önce Rae'yle durduğumuz yere doğru, terasın korkuluklarına ilerledi. “Adamdan uzun süre ayrı kalamıyorum, bu yüzden hemen konuşmamız lazım.” Yanına gittiğimde bana bakmak yerine gözlerini Troya'ya dikti.

"Babamla tanışmışsınız," dediğinde bedenimdeki tüm tüyler havaya kalktı. "Dün rüyalarımda beni ziyarete geldi."

Beklenti tüm bedenimi kapladı. Buraya Rae'nin doğum gününü kutlamak için gelmediğini biliyordum ama kötü bir şey için gelmediğini de umut ediyordum. "Öyle mi?"

Başını belli belirsiz salladıktan sonra gözleri nihayet benimkilerle buluştu. "Söyleyeceklerime kulak verecek misin?"

BÖLÜM XXXI

“Bildığın en tehlikeli büyü ne?” Kirke’nin adasında kaldığım günlerden birinde sorum dudaklarımdan öylece dökülmüştü.

Kirke’nin kökü zehirli bir bitkiyi ezen parmakları dururken, bakışları ağır ağır bana dönmüş, gözlerinde saf bir merak parlamıştı. “Bunu neden merak ettin?”

O zamanlar benim için sadece bir aslan olan Briseis’in ayaklarının dibinde uzandığı yerde doğrulup elimdeki parşömenleri kenara bırakmıştım.

Kirke, dikkatli bir şekilde kökten çıkan suyu küçük bir şişeye aktarıırken beni, “Bildığım ancak daha önce hiç yapmadığım bir büyü var,” diyerek yanıtlamıştı. “İsmi inanç büyü. O kadar güçlü bir büyüdür ki bir cadı bu büyüyle hayatında sadece bir kez yapabilir.” Meraklanarak yanına gitmiş, tezgâha yaslanarak devam etmesini beklemiştim. “Büyü, cadının büyüyle yaptığı kişilerin onun istediğine inanmasını sağlar.”

Ocaktaki odunlar çatırdarken bir süre sessiz kalmış, en sonunda, “Neden daha önce bu büyüyle yapmadın?” diye sormuştum.

Şişenin ağzını kapatarak diğerlerinin yanına yerleştirmeden

Önce, “Çünkü inanç ince bir çizgidir, kızım,” diye fısıldamıştı. “Sınırlarını asla bilemezsin.”

Kirke'nin yanından döndüğümünden beri aynı hatıra zihnimin içinde dönüp dursa da Rae'nin zihnimde gezinip gezinmediğine emin olamadığımdan onu bir kez daha derinliklere ittim. Odama-za döndüğümüzde, Rae ikimiz için birer kadeh şarap doldururken onu izledim.

Şaraptan bir yudum alıp yanıma ulaştı. “Bazen bana çok dikkatli bakıyorsun,” diye fısıldadığında nefesi hemen dudaklarımın üzerindeydi. “Bana böyle baktığında aklımda senden başka hiçbir şey kalmıyor.”

Alt dudağını dişlerimin arasına aldığımda inledi. “Şu anda sana nasıl baktığımı biliyor musun?” İşaret parmağımla çenesini tutarak gözlerimizi birleştirdim. “Şu an sana seni içinde hissetmek isteyen bir kadın gibi bakıyorum.”

Bir yıldız hızla gözlerinden aynı anda kayarken tuniğini tutan tokaları çözdü. “Sadece istemen yeterli, arsız ölümlü,” dedi.

İkimiz de tamamen soyunduğumuzda geri çekilerek onu inceledim. Parmaklarımın uçlarıyla kirpiklerine, oradan da yanaklarına dokundum. Çene çizgisi boyunca ilerleyip boynunu okşadım, oradaki şimşek izini öptüm. Dudaklarım boynuna doğru ilerlerken kokusunu içime çekerek gece tarafından kucaklanırken gözlerimi kapattım. Sıcacıktı ve bana kendimi güvende hissettiriyordu.

Avuçlarını belime yerleştirerek beni kendine çekerken kısık sesle, “Ne yapıyorsun?” diye sordu. Sesindeki heyecanı ve sabırsızlığı sezdim ama beni durdurmasına izin vermedim.

Ellerimi aşağı indirdim, karnındaki her bir kasın üzerinde özellikle oyalandım. “Seni zihnime kazıyorum.”

Konuşacak gibi oldu ama onu öptüğümde susmak zorunda kaldı. Dilimi dudağına dayadığımda benim için çabucak aralandı ve kendimi onu hiç öpmemiş gibi öpmeye adadım.

Beni kalçalarımın tutarak havaya kaldırdığında boynunu kavrayarak onu kendime doğru çektim.

Rae güldüğünde, “Sessiz ol,” diyerek onu susturdum. Onu öpmek istiyordum. Onu öpmeye ihtiyacım vardı.

Kucağından inmeden ellerimden birini aramıza kaydırarak onu kavradım. O, ağzımın içine doğru inerken yavaşça üzerinde yükseldim.

Onu içime aldığım anda dudaklarımız birbirinden ayrıldı, nefes alışlarımız hızlandı.

Kalçalarımı sıkıca kavrarken beni bir süre hareketsiz bir şekilde orada tuttu. Gözlerinin içine baktım ve bakışlarımız buluştuğu anda kalçalarını havaya kaldırdı, beni üzerinde hareketlendirdi.

Kısa sürede yakaladığımız ritim beni nefessiz bıraksa da gözlerimi ondan ayırmadım. Her darbe ve hareket sadece bedenimi değil, aynı zamanda ruhumu da çaresizce inletiyordu. Onun için parçalanıyor ve onun için yeniden bir araya geliyordum.

Ruhum her zaman onu arıyor, onu buluyordu. Ona bu kadar âşık olmam mantıklı değildi. Kimse kimseyi bu kadar şiddetli sevmemeliydi. Kimse birini onun için her şeyden vazgeçecek kadar sevmemeliydi.

Ellerini saçlarıma doladı, başımı arkaya yatırırken öne uzandı. Dudakları memelerimden birine kapanırken kollarına sıkıca tutundum. Onun tenimde bıraktığı hissi sonsuza kadar aklımda tutabilmeyi diledim. Bana nasıl dokunduğunu, beni nasıl sevdiğini aklıma kazıdım.

Yüreğim içinse bir şey yapmama gerek yoktu, orayı tüm varlığıyla çoktan doldurmuştu.

Dili meme ucumda önce döndü, ardından dişleri dahil oldu. Hafifçe çekiştirdiğinde acı ve zevkle inlediğim noktada dilini bir kez daha etrafında gezdirerek acıyı emdi. Aynı hareketi öbür

meme ucumda tekrarlarlarken varmak istediğim noktaya çok yakın olduğumun farkındaydım.

Rae'nin eli aramıza inip birleştiğimiz noktaya dokunduğunda vücudum çoktan titremeye başlamıştı.

Hareketleri hızlandı, beni hızla üzerinde kaydırırken bir yandan da tek elini boynuma sardı.

Zevk tarafından tam anlamıyla kuşatıldığım anda Rae parmaklarını kalçalarıma bastırarak inledi. Birlikte bedenlerimizin tadabileceği en yoğun hazzardan birini paylaşıırken ağlamaya başladım. Rae şaşkın bir şekilde yaşları silip başımı kendine çevirirken, "Mara," diye seslendi. "Canını mı yaktım?"

Başımı telaşa iki yana sallarken eğilip onu öptüm. "Canımı yakmadın." Teminat verircesine onu bir kez daha öptüm. "Sadece çok mutluyum," diye fısıldadım. "Gerçekten çok mutluyum."

Gerçekten çok mutluydum.

Naia'nın saçımı taradığı kemik tarak yumuşak ellerinin aksine canımı yakıyordu. Tarağın saç diplerime her değışı bir öncekinden daha acı verici olsa da dişlerimi sıkarak bu acıya dayanmaya çalıştım.

Naia sinirle başını iki yana sallayarak, "Tanrılar aşkına," diye mınıldandığında taramayı en sonunda bitirmişti. "Bir daha saçlarımı tarayan ben olmayacağım."

"Bir daha saçlarımı sana taratmayacağım, söz veriyorum." Yavaşça iki yanağını da öptüm. "Her şey için teşekkür ederim." Karar'ın onunla konuştuğunu biliyordum. Ondan beklediğimin aksine, bu kararını sakinlikle karşılamıştı.

Helene kafama bir üzüm tanesi attı. "Evlilik sanırım seni sevgi dolu birine dönüştürecek." Buz mavisi gözleri havuzun doğal

ışıklarının altında ısıt ısıldı. “Size söylemem gereken bir şey var.” Naia’nın suya düşen üzümü de alıp tarağın yanına bırakmasını izlerken, “Burada kalmaya karar verdim. Daha doğrusu, beni kalmaya Hector ikna etti,” dedi. “Naia da burada kalacağı için, Lao-medon’a dönmeme gerek olduğunu düşünmüyorum.”

Tastan bir üzüm alarak ağzıma attım. “Bu iyi,” derken tası Naia’ya uzattım. “Böylelikle Naia yalnız kalmayacak.” Helene bana kaşlarını çatarak baktığında boğazımı temizledim. “Diğer şehirleri gezmek istiyorum. Rae’yle henüz konuşmadım ama evlendikten sonra bir süre yalnız kalmamıza karşı çıkacağını düşünmüyorum.”

Naia bir salkıma uzandı ama durdu. “Troya ne olacak?” Onu kırdığımı biliyordum. Troya’da onlarsız geçirdiğim süre dışında birbirimizden hiç ayrılmamıştık.

Ağzımda her ne kadar acı bir tat bıraksa da, “Apollon burada,” dedim. “Dünyayı tanımak istiyorum. Hep Ephesus’a gitmek istemiştım, belki yolculuğa oradan başlarız.” Boğazımın gerisinde beni baskılayan bir his uyansa da onu görmezden geldim. “Ne kadar sürer bilmiyorum ama Rae’nin şehrinden uzun süre ayrı kalmak istemeyeceğine eminim.”

Helene suyun içinde bana yaklaştı. “Peki tüm o *Olympos*’a isyan etme fikri ne olacak?”

Bir üzüm tanesini daha ağzıma atarken kendimi gülümsemek için zorladım. “Sanırım *Olympos* biraz daha bekleyebilir.”

Helene gözlerini kısarak bana baksa da bir yorum yapmadı.

Havuzdan çıktı, elini uzatıp Naia’nın da dışarı çıkmasına yardım etti. Naia’nın çıplak ayakları mermer zeminde sekerken Helene eğilerek bana baktı. “Mara,” diye söze başladığında gözlerindeki ifadeden onun bir şeyleri çözmeye başladığını anladım.

Bir kez daha güçlkle de olsa gülümseyerek, “Sus,” dedim ve sonra suya tamamen battım.

Gittiklerine emin olduğumda ise sudan çıktım ve aradığım şeye doğru yüzdüm. Onu bir kez daha gizlediğim yerden çıkartırken ellerim titrese de yüreğim hafıftı.

Doğru olan buydu.

İnciler. Tunığime işlenmiş incilere bakarken elimde olmadan gülümsedim. Çok güzellerdi. Her bir hareketimle onlar da hareketleniyor, gün ışığı yüzeylerinden tüm odaya dağılıyordu. Ağırdı ama yine de bu ağırlığı bir şekilde huzur vericiydi.

Ephi tacımı başıma yerleştirirken Naia eğilip elimi tuttu ve altın bileklikleri tek tek bileğimden geçirdi. “Sanırım Rae abartıyı gerçekten de seviyor,” dedikten sonra kafasını kaldırıp ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle saçlarımin arasına yerleştirilen incilere baktı.

Haklıydı. Beyaz tunığimin üzerindeki altın şeritler ve inciler benim de şimdiye kadar gördüklerimin en ihtişamlılarıyla. Naia yüzümü beyaz tüllerle örttüğünde rahatlayarak derin bir nefes aldım. Kimsenin beni görmesini istemiyordum. Kimsenin yüz ifâdemden neler hissettiğimi anlamasını istemiyordum.

Ephi dizlerinin üzerine çöküp tunığimin eteklerini düzelttiğinde, kolunu tutup onu ayağa kaldırdım. “Her şey için teşekkür ederim, Ephi,” derken sesimin çatlamasına engel olamamıştım.

Tül kumaşın ardından da olsa onun gözlerini şaşkınlıkla kırıştırdığını gördüm. Kendini toparlayarak, “Her zaman, Mara,” diye fısıldadı.

Naia elimi bıraktı, beni tamamen hazırladığına emin olarak geri çekildi.

Kapı şiddetle vurulduğunda elimde olmadan irkildim. Kart dışarıdan, “Hadi ama artık!” diye bağırdı. “Tören başlamak üzere, nikâhı kıymama izin vermeleri için rahiplere kese kese sikke ödemem gerekti ve sen hâlâ gecikiyorsun.”

En sonunda kapı açılıp Karr içeri girdiğinde diğerleri çıktı. Naia dışarı çıkmadan önce Karr'a kaçamak bir bakış atsa da Savaş Tanrısı ona bakmadı.

Ephi ve Naia dışarı çıktıklarında tülü kaldırdım. "Gerçekten nikâhı kıymak için rüşvet mi verdin?"

Karr gülererek Naia'nın benim için doldurduğu kadehe uzandı. "Neden yapmayayım ki?" Şaraptan büyük bir yudum alırken sırıyordu. "Evliliğinizi kutsayacağım için şanslısın."

Kaşlarını kendiliğinden havaya kalktı. "Sen Savaş Tanrısı'sın," dedim. "Birbirimizin gırtlığına yapışmamızı mı istiyorsun?"

Karr gülererek kadehi bana uzattı. "Bunu zaten yapmadınız mı?" Gülüşü genişledi, düzgün dişleri açığa çıktı. "Buraya ilk geldiğimde yaptığınız tam olarak buydu."

Şarabın kalanını içtikten sonra kadehi ona geri uzattım, kadehi benden aldığı anda içi yeniden dolmuştu.

Boğazımı temizleyerek ona baktım. "Rae nerede?"

"Aşağıda seni bekliyor."

Dudaklarımı birbirine bastırarak bakışlarımdan hiçbir şeyi anlamamasını umdum. "Ona benimle tapınakta buluşmasını söyler misin?"

Karr'ın kaşları çatıldı, kızıl gözlerinde şüphenin ilk tohumları parladı. "Zaten oraya gideceksiniz," dedikten sonra kadehi bir kenara bıraktı. "Bir sorun mu var?"

Tülü tekrar örterek kendimi ardına gizledim. "Hayır, sadece nikâhtan önce onunla yalnız kalmak istiyorum."

Karr'ın şüpheli ifadesi yerini geniş bir sınıtışa bıraktı. "Bunu zaten dün gece yapmadınız mı?"

"Karr," diyerek uyardığımda teslim olur gibi elini havaya kaldırdı. Tam odadan çıkacaktı ki, "Bir şey daha var," diyerek onu durdurdum. Beklentiyle bana baktığını görünce bir an için tüm

cesaretim kırılır gibi olsa da kendimi toparladım. “Düğünden sonra hemen gitmen gerekiyor mu?”

Bıkkınlıkla iç çekti. “Mara, bunu daha fazla geciktirmek istemiyorum.”

İleri atılıp ellerini tuttum. “Sadece birkaç gün daha, lütfen.”

Karr kararsız bir şekilde ellerini tutan ellerime baktı, ardından yavaşça başını salladı. “Pekâlâ, sanırım birkaç gün daha oyalanabilirim.”

Ona sıkıca sarıldığımda bunu beklemediği için önce hareketsiz kaldı ama sonra kolları güçlü bir kucaklama için etrafıma sarıldı. Ondan uzaklaştığımda yeniden gülümsedim ama bunu tülün ardından görüp göremediğine emin olamadım. “Rae’ye haber ver.”

Karr odadan çıktığında hızla yatağa yaklaştım ve altına sakladığım şeyi alıp belime bağlı kemerin içine gizledim.

Boynumdaki kolye ısınırken Rae’nin gücünü taklit ederek göz açıp kapayıncaya kadar tapınaktaydım.

Rae’yi beklerken heykeline doğru yürüdüm, tülleri kaldırarak ona baktım. Oradaydı; kendi şehrinde, kendi tapınağında azametle yükseliyordu.

“Yine benim yerime heykellerime mi hayran oluyorsun, arsız ölümlü?” Sesini duyduğumda arkamı döndüm. Dudakları o çok sevdiğim gülümsemesiyle kıvrılmıştı. “Çok güzelsin,” dedi ben ellerini tutarken. “Hayal edebileceğim her şeyden daha güzelsin.”

Onu hafifçe öptüm, dudaklarım daha fazlası için sızlamasına rağmen irademi kullanarak geri çekildim.

Rae’nin parmakları önce elmacık kemiklerimde ardından boynumdaki kolyede dolaştı. “Karr beni görmek istediğini söyledi,” derken nikâhımız için hazırlanan tapınağa baktı. Etraf meyvelerle ve güzel kokulu çiçeklerle doluydu. Rae’nin sunağı ebedi birleşim için düzgünce hazırlanmıştı.

Kirke dün gece geldiğinde anlatacak çok şeyi vardı. Ellerimi ellerinin içine almış, gözlerimin içine bakarak, “Babam, Zeus’un *Titanların* hepsine haber saldığını, *onu* öldürmeyi kabul edenlerin affedileceğini ve yeniden Tanrılar katma ulaşmalarına, dualarla beslenmelerine izin vereceğini söyledi.” Yüksek sesle dillendirmediği, dillendirirse bizi duyacağını bildiği için adını anmasa da ben kimden bahsettiğini biliyordum.

Rae.

Bunun tahmin etmem, Zeus’un bana söylediklerinden sonra bunun geleceğini görmem gerekirdi. “*Titanlar* bunu kabul etti mi?”

Kirke başını hüznle salladı. “Hepsi kabul etti, buna babam da dahil. Çok geçmeden yeniden Troya’ya saldıracak ve onun cesedini Zeus’a teslim etmeden de durmayacaklar.” İçime çöreklenen acı ona cevap vermeme engel olduğunda ellerimi güçlü bir şekilde sıkıyordu. “O kırık, Mara. Eksik. Eğer ruhu hâlâ tek parça olsaydı *Titanların* karşısında bir şansı olabilirdi. Ancak bu hâliyle, hayatta kalması bir mucize olur. Kalsa bile, bildiğimiz o Tanrı’nın sonsuza kadar gideceği kesin.”

Kirke’nin daha fazla bir şey söylemesine gerek kalmamıştı.

Bana ne söylemek istediğini anlamıştım. Kaderimin ne için şekillendiğinin farkındaydım. Bir süredir işaretini gördüğüm gelecek nihayet oradaydı.

Hayata neden bir kez daha döndüğümü biliyordum.

Daha önce bu kararı verme sebebim bu an içindi. Geçmiş, beni buna hazırlamıştı.

Artık kaderimin ipliği de o ipliği kesecek hançer de benim elimdeydi.

Rae belime sarılırken ben de ona sarıldım. “Kirke bana bir büyü öğretti,” dediğimde dikkatli gözleri benimkilerle birleşti.

“İsmi inanç büyü, büyü yapan kişinin istediğine inanılmasını sağlarmış.”

Dün gece şarabına kattığım, büyülü karışımdan habersiz bir şekilde burnunu boynuma sürttü. “Oldukça ilginç bir büyüymüş,” derken sesi boğuk çıkmıştı. “Hiç denedin mi?”

Başımı iki yana sallarken yanaklarını kavrayıp onu öptüm.

Ondan uzaklaştığımda, “Şimdi deniyorum,” dedim. Kolyem ısındı, gücüm serbest kalarak kanındaki büyüye karıştı. “Ben senin düşmanım. Başından beri seni öldürmek için Zeus tarafından gönderildim. Planım bu gece seni ve tüm Troya’yı yok etmek, şehirden geriye hiçbir şey kalmayana kadar sizi yakıp tüketmek. Şu anda nefesimin değdiği hava şehri dolanacak ve şehirde bulunan herkes benim senin düşmanım olduğumu bilecek. Troyalı Mara bir yalan, hiçbir zaman Troyalı olmayan bir kadını ben.”

Rae’nin gözleri irileşti, gücüm burun deliklerinden içeri sızarken kemerime gizlediğim *Tanrı Öldüreni* çıkartıp eline tutuşturdum. “Şimdi beni öldüreceksin, hançeri tam kalbime saplayacaksın. Ben senin düşmanım, seni kandırdım. Beni öldürmek zorundasın.”

Büyü bağlandı ve mühürlendi.

Gücüm gözlerini kaplarken ondan bir adım uzaklaştım, ardından hızla tapınağın içinde ilerledim.

Tapınağın taş duvarlarının önüne geldiğimde kendi hikâyemin sonuna yaklaştığımı biliyordum. Ayaklarımın altında ezilen yemişleri hissediyor, ayak parmaklarımın arasından süzülen sularının bıraktığı izleri takip edebiliyordum. Güneşli bir gün olsa da benim ruhuma kış çoktan gelmişti. Öyle bir kıştı ki bu, onu kendi ellerimle getirmiştım. Yine de bir şeylerin sonlanması için güzel bir gündü.

Daha fazla ilerleyemedim çünkü elleri belime dolanarak beni kendine doğru çekti. Beni tutarken tuniğimin üzerinden bedeninin

sıcaklığını hissedebiliyordum. Tüm gün güneşin altında ısınmış kumlar gibi sıcak olsa da ben, onun gece kadar soğuk olduğunu biliyordum. O geceydi ve her şeyi görüyordu.

Başını omzumun üzerinden eğerek baksa da ben ona bakmadım. Gözlerimi duvardaki mozaiklere dikip bir daha yapamayacağımı bilerek derin bir nefes aldım. Bana dokunan o değildi; benim tanıdığım adam çoktan gitmişti. Onu kendi ellerimle yok etmiş, yerine bir düşman yaratmıştım.

Boynumu yavaşça öptü. Elimde olmadan ürperip geri çekildiğinde, metalin belimdeki kemere sürerken çıkarttığı sesi duydum. Ne tatlı bir sestir bu... Acaba Hades'in Kharon'u ruhumu almaya gelip de çanını çaldığında benzer bir ses mi işitecektim? Belki de ölümden ses yoktu. Belki de ölümden hiçbir şey yoktu. Bir şeyler olsaydı eğer bunu bilmemiz gerekmez miydi?

Oradaydı; hazırды ve bekliyordu.

Dönüp ona baktığımda parmaklarının arasındaki hançeri sıkıca kavradığını gördüm. Bir Tanrı'ya ait olan elleri, şimdi gözü pek bir katilin ellerine dönüşmüştü. Parmak boğumları tutuşunun sertliğiyle kasılırken ellerinden başlayarak tüm vücuduna yayılan öfkeyi hissedebiliyordum.

Hançeri bana doğru kaldırarak tam kalbimin üzerine yerleştirdi. İnce ve itina ile bilenmiş ucu, tenimi delip geçerken kanımı akıttı. "Buraya kadar, Mara." Hançerin kabzasını son bir kez daha sıkıca kavradı ve kalbime sapladı.

Hissettiğim keskin acı yaşamla aramdaki tüm bağları kopartırken kollarının arasına yığıldım. Zihnim, ölümün sisli dumanları ile kaplanırken Rae'ye son bir kez baktım, hançeri kendi kalbinin üzerine yerleştirdiğini gördüm.

Hayır!

Hades'in Kharonu'nun çan sesini duyduğumda her yer karanlıkla kaplandı.

Ölmüştüm.

Beraberimde onu da ölüme sürüklemiştim.

Bazı hikâyelerin yazıya dökülmesi gerekir. Onların kulaktan kulağa dolanmaları, dillere pelesenk olmaları yeterli değildir.

Bazı hikâyeler anlatılınca anlam kazanır. Mühürlü dudakların açılması, hiç gelmeyecek geleceğin şarkılarına dönüşmesi gerekir.

Bazı sonlar daha başlangıçta yazılıdır. Bazı başlangıçlar ise sonlarda var olur.

Ben Troyalı Mara. Hem geçmişte hem de gelecekte var olanım. Size anlattığım hikâye de hem geçmişte hem de gelecekte yaşandı. Bu hikâye ikisinin şafağında, efsanelerin arafında kederle bağlandı.

Ve öldürdü onu gece bir kez daha düşünmeden,

Sapladı hançerini tam göğsüne.

TEŞEKKÜRLER

Arsız ölümlünün arsız ordusu, iyi ki varsınız!

Dilara, Meryem, Damla, Tuna, Neslihan Acun, Yaren Özsoy, Nurtaç, Deniz Işık, Ahmet, Hilal Selvi Öztürk, Kardelen Sergül, Hindi, Rey, Jasmin Lara, Nisa Doğruyol, Azra, Mihrab Şahin, Beyza, Zilan, Semanur, Ela, Ėezala Berfin, Aleyna, Ayça Ela, Dolunay, Senabookss, Ayşe, Berşan, Azra Bayhan, Hayrunnisa, Elif Deniz A., Ceren Didar, Büşra, Berranur, Nisa Nur, Eda Sevim, Nazlı Zümra, Zeynep, Dila, Beyza, Gülizar, Ece, Beyz, Dilek, Yağmur, Güllü, Aleyna, Merve Nur Özkan, Ilgın Birdal, Berra, Peter W, Naz, H.Zehra, Selin, Büşra, Burcu, Zeliha, Arda, Ezgi, Jiyan Yıldırım, Tuna Merve, Atlas, Ayşegöl, Nisa, Özgöl, Ceylin Zeynep, Zeynep Cihan, Melis Ulusoy, Edanur, Tugaba, Miray, Gamze, Mina, Elif Özdil, Zişan, Cemile, Nisaadiymn, Hivda, Fatma Nisa, Şeyma, Hilal, Yumur, Gizem, Azra A., Hümeyra Çiğdem, Nisanur, Selime Serra, Damlasu, Zehra, Elif Erguvan, Ela Hanife, Havva, Talha Enes, Azra Nur, Şevval Altun, Rümeysa Nur D., Aliye, Aybüke Albay, Damla, Tuana, Yaren Özsoy, Nurtac, Deniz

Işık, Ahmet, Hilal Selvi Öztürk, Aylinn, Zelana, Başak, Büşra, Ela, Gülşah, Aysu Fahriye, Özge, Zeren Nisa, Ceren, Hatice Erva, Tuğba Nur Gül, Hayrunnisa, Ceren Balpetek, Simlisusam, Lee Nabi, Rüya, Havva, Beritan Demir, İrem Balbay, Sıla, Sevgi Su, Ümmühan, Nur, Kader, Heves, Semanur Kaya, Çisem, Selbi, Hakan.K, Gül Cennet, Ezginur, Kübra, Elif Sare, Çağla, Rüya, Hira, Nazlı, İrem, Hayrunnisa, Zeynep, Melek Naz, Meryem, İrem, Elif, Ceylinaz, Fadime Nur, Zeynep Çetin, Senanur, Elif Benguk, Ceylin, Dilan Karaoğlu, Begüm Zehra, Melike, Leyal, Öykü, Derya, Medine, Fulin, Aysu Fahriye Hıdır, Yaren M., Eda Gül, Kübra Alkım, Zehra VI, Ecrin Uçar, Ebrar, Berra, İlayda, Elif, Nebibe, Esme, Nursel, Sinem Naz, Gaye, Esila, , Ela, Tusemmm, Yükselll, Zeynep Zülâl Poyraz, Gülbahar, Gülfem, Sinem, Almina, Zümra, Eslem, Ege Kancan, Sahra, Ela, Gülse, Elif Sare, Aslı Navdar, Beyza, Ceylin E., Mizgin, Hivda, Umut, İpek, Burcu Şahin, Şule, Lia, Liam, Kadir, Elif Dila Torun, İkbâl, Sümeyra, Eftal, Mariam Leyla, Güzide, Seren Özge Öztürk, Sıla Karatan, Yaprak, Melek Mustafa, Su, Bilge, Azra, Ada, Ferzan, İdilll, Elif Katya Ceylan, Aytac, Baki Can, Sude, Zekiye Naz, Mete, Eylül, Melisa, Büşra Çetinbaş, Ceylin Nisa, Emircan, Esra, Derya, Zerrin Kenar, Sena Çakır, Sema, Niss, Leyla, Zeynep, Cereennnnn, Yasemin, Aydan, Azra, Sena, İklim, Mira Sude Günay, Berna, Betül, Azime Nur, Duru, Ceylin Candemir, Merve, Nurgül, Naz Su, Muhammet Yiğit, Naz, H.Zehra, Selinnn, Zehra Nur Korkmaz, Beyza Nur Kayımtu, Amorellia, Merve Nur Özkan, Iğın Birdal, Berra, Zeyneppp, Mısra, Ecrinnn, Rabia, Elif Sude, Metehan, Elif, Damla, Tuna, Neslihan Acun, Yaren Özsoy, Nurtaç, Deniz Işık, Ahmet, Hilal Selvi Öztürk, Kardelen Sergül, Hindi, Rey, Jasmin Lara, Nisa Doğruyol, Azra, Mihrab Şahin, Beyza, Zilan, Semanur, Ela, Geçala Berfin, Aleyna, Ayça Ela, Dolunay, Senabookss,

Ayşe, Berşan, Azra Bayhan, Hayrunnisa, Elif Deniz A., Ceren Dıdar, Büşra, Berranur, Nisa Nur, Eda Sevim, Nazlı Zümra, Zeynep, Dila, Beyza, Gülizar, Ece, Beyz, Dilek, Yağmur, Güllü, Aleyna, Merve Nur Özkan, Ilgın Birdal, Berra, Peter W, Naz, H.Zehra, Selin, Büşra, Burcu, Zeliha, Arda, Ezgi, Jiyan Yıldırım, Tuna Merve, Atlas, Ayşegül, Nisa, Özgül, Ceylin Zeynep, Zeynep Cihan, Melis Ulusoy, Edanur, Tugaba, Miray, Gamze, Mina, Elif Özdil, Zişan, Cemile, Nisaadiymn, Hivda, Fatma Nisa, Şeyma, Hilal, Yumur, Gizem, Azra A., Hümeysra Çiğdem, Nisanur, Selime Serra, Damla-su, Zehra, Elif Erguvan, Ela Hanife, Havva, Talha Enes, Azra Nur, Şevval Altun, Rümeysa Nur D., Aliye, Aybüke Albay, Damla, Tuana, Yaren Özsoy, Nurtac, Deniz Işık, Ahmet, Hilal Selvi Öztürk

Ninova

Ninova